

Giới thiệu Đứa Con Của Tạo Hóa

Từ nhỏ thì Vô Danh đã theo con người xuất gia làm hòa thượng chọn con đường thanh tịnh mà sống nhưng số phận lại đưa đẩy làm cậu bị tai nạn giao thông.

Cũng trong lúc đó linh hồn của cậu đã bị đưa tới một thế giới mới. Đây là một thế giới tu luyện vô cùng rộng lớn, Vô Danh sẽ hòa nhập với thế giới này như thế nào?? Con đường tu luyện đầy gian nan trắc trở liệu có thể ngăn cản Vô Danh tiến tới vị trí độc tôn hay không??

Mời các bạn đón đọc bộ truyện "Đứa Con Của Tạo Hóa" để có thể theo dõi những bước chân trên con đường trở thành cường giả tuyệt thế của "mỹ nam hòa thượng này"

Cảnh giới tu luyện:

+Phàm Giới: Tụ Khí=> Trúc Cơ=> Kim Đan=> Nguyên Anh=> Hư Thần=> Ngưng Thế=> Thừa Đỉnh=> Kiếp Biến=> Hóa Chân

+ Tiên giới: Hư Tiên=> Ngân Tiên=> Kim Tiên=> Huyền Tiên=> Địa Tiên=> Thiên Tiên=> Tiên Vương=> Tiên Tôn=> Tiên Đế

+ Thần giới:

Chứng đạo: Tổ Đạo=> Dục Đạo=> Hóa Đạo=> Đạo Nguyên=> Hồn Nguyên=> Hợp Đạo=> Tạo Giới Cảnh=> Hợp Giới Cảnh=> Tạo Hóa Cảnh

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

- A, đau quá....

Trong một căn nhà tranh nhỏ, nhìn có chút đơn sơ, giọng nói yếu ớt của một thiếu niên vang lên phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Thiếu niên này nhìn có vẻ không được khỏe cho lắm, sắc mặt tái nhợt, môi thâm tím, nhưng nó vẫn không thể che đi vẻ đẹp trai của thiếu niên này.

Thiếu niên này đầu tròn lóc, giống như một hòa thượng vậy, khuôn mặt trái xoan nhỏ gầy thanh tú, mày kiếm, mũi cao, môi nhỏ. Chỉ có bốn chữ để miêu tả vị thiếu niên này đó là "mỹ nam hòa thượng".

Đôi mắt của thiếu niên từ từ mở ra, để lộ con ngươi đen nhánh, nhưng thần sắc lại có chút mệt mỏi. Mới đầu khi mắt mở ra còn có chút chưa thích ứng được, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào làm cho mắt của thiếu niên nheo lại. Vài giây sau khi đã thích ứng được với ánh sáng bên ngoài, đôi mắt thiếu niên này lại từ từ mở ra.

Hình ảnh dần dần trở nên rõ ràng trong mắt thiếu niên, đây là một căn nhà nhỏ, được dựng bằng tre và lợp, mái nhà được lát bằng rơm. Đôi mắt thiếu niên lại từ từ đưa xuống, hình ảnh một nữ hài tử đập vào mắt của thiếu niên.

Nữ hài tử này đang nằm ngủ gật bên cạnh giường của hắn, mái tóc dài màu đen có chút rối, một vài sợi tóc còn vương lại ở trên khuôn mặt của nàng.

Ánh mắt thiếu niên có chút chăm chú nhìn nữ hài tử này, đôi mắt của nàng hơi to một chút, lông mày mỏng giống như lá dương liễu, khuôn mặt tròn gồ lên bàn tay nhỏ nhắn khiến cho đôi môi nhỏ hồng của nàng hơi chu ra một chút, nhìn rất là đáng yêu.

- Thật đẹp....

Đây chính là suy nghĩ trong đầu của thiếu niên lúc này.

- Ư...ư...

Một tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ cổ họng của nữ hài kia, sau đó nàng từ từ ngẩng đầu lên, rồi đưa hai bàn tay dụi mắt. Mở mắt ra, nàng đã thấy thiếu niên nằm trên giường bệnh kia đang chăm chú nhìn mình.

- Vô Danh, huynh tỉnh rồi à?? Có khát nước không, muội đi lấy nước cho huynh...

Nữ hài tử thấy thiếu niên tên Vô Danh đã tỉnh thì liền hỏi.

Vô Danh giật mình, sao cô bé này lại biết tên của hắn, đây chính là tên gọi của hắn sau khi quy y cửa phật ba năm trước, tên này chỉ có những ai ở trong

chùa mới biết được, người ngoài không có mấy ai biết cả, mà quan trọng hơn hẳn cũng chưa từng nhìn thấy cô bé này bao giờ. Vô Danh lúc này muốn ngồi lên một chút, vì nằm như thế này nhìn lên có chút không được thoải mái, nhưng vừa mới cử động một chút thì đau nhức từ cơ thể khiến cho hắn phải nhúu mày một cái.

Nữ hài tử ngồi bên cạnh giường cô Vô Danh thấy vậy, thì vội vàng đứng dậy, sau đó đỡ lấy Vô Danh, cho hắn dựa lưng vào gối.

Khi cô bé này tiến tới, ôm lấy Vô Danh đỡ lên, hắn cảm nhận được một mùi hương thoảng thoảng nhẹ nhàng thuần khiết. Tóc của nàng sượt qua mặt của Vô Danh để lại một làn gió hương. Cơ mặt của Vô Danh hơi giãn ra vì dễ chịu, kể từ lần đó, đã rất lâu rồi hắn chưa từng ngửi mùi hương trên tóc của bất cứ một người con gái nào. Nữ hài tử kia trở về chỗ ngồi vừa này, rồi có chút lo lắng hỏi Vô Danh:

- Huynh không sao chứ??

Vô Danh đáp lại bằng giọng khàn khàn:

- Không sao....

Vô Danh nói xong hơi ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Cô bé....à bạn....vừa nãy bạn gọi mình sao??

- ".....". Nữ hài tử nghe Vô Danh hỏi vậy thì hơi đờ người một chút, rồi rất nhanh đã khôi phục:

- Cái gì mà cô bé chứ, cái gì mà bạn, nghe lạ chết đi được, sao đột nhiên huynh lại gọi muội như thế??

- Tôi...??

Vô Danh nghe thế thì hơi sững sốt một chút, cái gì mà muội với huynh, hắn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, thực tế hắn chưa bao giờ gặp cô bé này thì sao lại thân quen được cơ chứ, cái này lạ à nha.

Bất chợt Vô Danh đưa mắt nhìn quần áo đang mặc của cô bé này, nhìn xong hắn lại càng hoảng hốt hơn:

- Trời ạ, đây chẳng phải là mấy bộ quần áo cổ trang giống như ở trong phim hay sao, sao cô bé này lại mặc nó, quái lạ thật...

Vô Danh trong đầu trầm nghĩ.

Nữ hài tử kia nhìn thấy rõ ràng sự biến đổi trên khuôn mặt của Vô Danh, không tự chủ được mà nhìn lại mình, nhưng nàng chẳng nhìn thấy có gì khác thường cả, khuôn mặt của nàng có hơi chút lo lắng hỏi:

- Vô Danh, có phải huynh bị té từ trên núi xuống, cho nên bây giờ trong đầu bị bệnh rồi có phải không?? Để muội đi gọi cha mẹ của muội tới...

- "Ta...bị té từ trên núi xuống?? " Có nhầm không vậy, một dấu hỏi to đùng trong đầu của Vô Danh, hắn bị té núi sao, hắn không có nhớ là bị té núi a....

Vô Danh hơi nhúu mày suy nghĩ một chút sau đó hắn liền nhớ ra:

- Đùa chứ, rõ ràng ta bị tai nạn xe mà, ta đâu có ngã từ trên núi xuống đâu a, sao cô bé kia lại nói ta bị té núi cơ chứ. Thật là khó hiểu...

Mà đúng lúc này, có hai bóng người đi từ ngoài cửa vào. Đi đầu là một người đàn ông trung niên, dáng người hơi cao và gầy, còn phía sau là một người phụ nữ, dáng người đơn bạc, trên mặt của người này thấp thoáng xuất hiện nếp nhăn nơi khóe mắt, theo sau chính là nữ hài tử vừa nãy ngồi bên cạnh hắn.

Vô Danh đoán đây chắc là cha mẹ của nàng, vừa nãy nàng nói xong thì cũng đã chạy đi luôn rồi, hắn còn chẳng kịp hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện như thế nào.

Người đàn ông trung niên đi tới bên cạnh giường của Vô Danh, sau đó nhìn hắn gật đầu cười một cái, Vô Danh cũng đành phải gật đầu chào lại.

- Con tỉnh lại rồi à, từ lúc con bị ngã từ trên núi xuống, cả nhà chúng ta cũng đã rất lo lắng cho con, đặc biệt là Nguyệt Nhi cả đêm hôm qua nó còn ở lại chăm sóc cho con đấy, bây giờ con đã tỉnh lại thì tốt rồi...

- Cảm ơn, cô chú đã quan tâm...cháu không sao ạ....

Vô Danh nghe người trung niên nam tử kia nói thì liền đáp lại.

Mọi người hãy cố gắng like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần của tác nha...đừng quên để lại bình luận của bản thân nữa nha....mọi sự góp ý của mn mình sẽ vui vẻ tiếp nhận và chọn lọc.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tự nhiên nhẩy ra một vị hôn thê

Hai vợ chồng trung niên nam tử kia nghe cách Vô Danh xưng hô như vậy thì cũng nhũn mày một cái, họ không hiểu sao đột nhiên hôm nay thằng bé Vô Danh này lại nói những lời lạ tai như vậy.

Nguyệt Nhi cũng cảm thấy được sự không đúng ở đây nên vội vàng tiến lên nói:

- Hình như Vô Danh ca ca sau khi bị ngã từ trên núi xuống, trong đầu có vấn đề nên mới nói những lời như vậy. Cái này con chỉ đoán thôi, cha mẹ tự xem đi....

Nguyệt Nhi nói xong thì lại lùi về sau, cúi mặt xuống.

- Ô, hóa ra thằng bé Vô Danh do bị ngã từ trên núi xuống nên mới như vậy sao...

Nghe Nguyệt Nhi nói vậy thì cha mẹ của nàng cũng đã hiểu được tại sao Vô Danh lại nói như vậy rồi. Cha của Nguyệt Nhi lại nói:

- Để ta kiểm tra xem thằng bé thế nào, ta nghe nói có một bệnh đó là mất trí nhớ, khiến cho người ta không nhớ gì hết, nên làm ra những chuyện không đúng với lẽ thường...không biết thằng bé có bị như vậy không.

Nói là làm, cha của Nguyệt Nhi hỏi Vô Danh một câu:

- Con có nhớ tên mình là ai không??

Vô Danh nghe thế thì đáp luôn:

- Cháu tên là Vô Danh.

Cha của Nguyệt Nhi nghe vậy thì hai mắt sáng lên, thì ra thằng bé vẫn còn nhớ tên của mình, có khi không bị mắc bệnh mất trí nhớ. Ông lại tiếp tục hỏi một câu:

- Con có nhớ tên cha mẹ mình không.

- Ta không có cha mẹ ruột, ta chỉ có cha mẹ nuôi thôi.

Nói đến đây giọng nói của Vô Danh chợt trở nên buồn bã.

Cha của Nguyệt Nhi nghe vậy thì liền khó hiểu, thằng bé này nhớ ra tên của mình, nhưng lại không nhớ cha mẹ của mình là ai, rồi lại còn nói cái gì mà không có cha mẹ ruột, chỉ có cha mẹ nuôi.

- Sao con lại nói như vậy, con rõ ràng có cha mẹ ruột của mình, sao lại nói là không có, rồi còn cái gì mà cha mẹ nuôi, bá phụ nghe không hiểu gì hết a.

- Con thật không nhớ mình là ai sao??

Vô Danh nghe cha của Nguyệt Nhi nói thì cũng chỉ lắc đầu, không giải thích gì cả. Bởi vì bây giờ Vô Danh cũng nhìn ra được, hẳn bây giờ không phải là đang ở trái đất, mà cho dù có là ở trái đất thì thời gian ở đây bây giờ cũng không phải là năm 2018.

Sở dĩ hẳn có thể đoán ra được, là bởi vì từ cách ăn mặc của gia đình Nguyệt Nhi. Họ không giống người hiện đại, mà giống người sống ở thời xa xưa, trang phục họ mặc chính là những bộ y phục liền thân giống như ở trên TV trong mấy bộ phim cổ trang vậy.

Chỉ là Vô Danh không biết bây giờ mình đang bị xuyên tới đâu rồi, với lại không biết cái xác mà linh hồn hắn nhập vào là ai nữa, bởi vì lúc hắn còn chưa xuất gia thì hắn cũng từng đọc qua rất nhiều tiểu thuyết mạng, hầu hết những người bị xuyên không đều nhập linh hồn của mình vào thể xác của người khác mà trọng sinh.

Cha của Nguyệt Nhi cắt đứt dòng suy nghĩ của Vô Danh:

- Vô Danh a, nếu như bây giờ con không có nhớ gì cả cũng không sao, ta nghe nói bệnh của con, chỉ cần có thời gian thì cũng sẽ khôi phục lại thôi, không cần phải quá cố gắng, ta sẽ kêu Nguyệt Nhi nhắc lại cho con nhớ là được....

- Ta là Trần Quang Lâm, Trần bá phụ của con.

Trần Quang Lâm nói xong lại chỉ tay vào vị phu nhân đằng sau, và cả Nguyệt Nhi:

- Còn đây là Hoàng Hoa, là nương tử của ta, cũng là Hoàng a di của con. Đứa bé kia là con của ta, nó tên là Nguyệt Nhi..Chắc con cũng đã nghe ra,

đứa bé kia thật ra cũng không phải là con ruột của chúng ta, nó là đứa con gái mà chúng ta nhận nuôi, nhưng dù vậy ta vẫn luôn coi nó như chính con gái ruột của mình vậy...

- Cha.....

Nguyệt Nhi ở đằng sau nghe cha của mình nói thì liền ngậm ngùi gọi một tiếng. Nàng đang muốn nói tiếp thì cha của nàng đã gượng tay lên ngăn lại, nói:

- Nguyệt Nhi, con cũng không cần phải nói nữa, chuyện này ai cũng biết cả, ta nói như vậy cũng không có nghĩa là ta không thương con, con cứ yên tâm, con chính là con gái của ta, là con gái ruột của Trần Quang Lâm, mãi mãi sẽ là như vậy....

Nói xong, ông lại nhìn Vô Danh nói:

- Vô Danh, sở dĩ ta nói cho con biết như vậy là bởi vì, ta muốn con chăm sóc thật tốt cho Nguyệt Nhi, từ nhỏ con bé đã phải chịu nhiều cực khổ, ta làm trụ cột của gia đình mà lại không làm cho vợ con ta được sống hạnh phúc, hưởng cuộc sống giàu sang phú quý thì đó chính là lỗi của ta, là do ta bất tài...

Nghe chồng của mình nói đến đây Hoàng Hoa liền bắt đầu rơi nước mắt, Nguyệt Nhi ở bên cạnh cũng thút thít, Hoàng Hoa liền cắt lời của chồng nói:

- Tướng công, chàng đừng nói như vậy, chúng ta bây giờ không phải đang sống rất tốt sao, vợ con thiếp cũng đâu có chê trách gì chàng, cũng đâu có đòi hỏi cao sang gì, thiếp chỉ cần cả nhà chúng ta được sống cạnh nhau như vậy là tốt lắm rồi...

- Đúng đó cha, cha...đừng nhắc đến chuyện đó nữa...

Trần Quang Lâm thở dài một hơi rồi nói:

- Những gì nàng nói ta đều hiểu, nhưng ta thân là trụ cột, lại không thể giúp cho vợ con mình có cuộc sống tốt nhất, ta cũng cảm thấy rất là áy náy trong lòng...

- Vô Danh, ta có chuyện muốn nói với con, từ khi hai con còn nhỏ, ba mẹ của con và nhà ta cũng đã lập hôn ước cho hai đứa con rồi, mặc dù bây giờ ba mẹ của con không còn nữa, nhưng ta vẫn quyết định giữ mối hôn ước này....

- Ta làm vậy vì ta biết con là một đứa trẻ ngoan, mặc dù cha mẹ con mất sớm, nhưng con lại rất chăm chỉ, tự làm việc nuôi sống bản thân mình, mà con lại cũng không quên chúng ta, cho nên ta cũng đã thầm quyết định trong lòng, sẽ gả Nguyệt Nhi đứa con gái này cho con...

- Cho nên, ta nói với con những điều này là muốn sau này con phải chăm sóc thật tốt cho Nguyệt Nhi, không được để cho nó phải chịu khổ sở vất vả, nhất định không được giống như Trần bá phụ vô dụng của con có biết chưa...

- Hai con bây giờ cũng đã lớn rồi, đều đã mười bốn, mười lăm tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa, sắp đến tuổi thành vợ thành chồng rồi, phải biết tự chăm sóc bản thân mình và người bên cạnh cho tốt....nhất định không được đi sai đường, khiến cho vợ con sau này phải chịu khổ sở.

- Điều cần nói ta cũng đã nói hết rồi, mong là con có thể nhớ kỹ những điều ta nói...

Vô Danh nghe Trần bá phụ nói thì cũng đã hiểu ra chút chuyện rồi. Vô Danh của trước đây là một người như bao người bình thường khác đều có cha mẹ, nhưng cha mẹ của hắn lại mất sớm, từ đó hắn tự làm việc chăm sóc bản thân mình, còn gia đình của Trần bá phụ trước mặt hắn bây giờ chính là nhà cha mẹ vợ của hắn a....thật sự là không thể tin nổi, hai nhà từ lâu đã sớm có hôn ước rồi.....

Vô Danh trong lòng cảm thấy, ba năm trước lúc hắn mười hai tuổi, vì trong nhà xảy ra sự cố, người con gái mà hắn thương nhất lúc đó cũng bỏ hắn mà đi, khiến cho hắn quy y cửa Phật, còn bây giờ hắn lại vì một người con gái khác, người này lại đã có hôn ước với thân xác này trước kia, cho nên hắn bây giờ phải cái giá hoàn tục.

Vô Danh hắn mới xuất gia có ba năm, bây giờ lại hoàn tục khiến cho lòng của hắn cũng có chút không yên, Vô Danh không tự chủ được đưa mắt nhìn Nguyệt Nhi.

Mà lúc này thì ánh mắt của Nguyệt Nhi cũng đang nhìn về phía hắn, hai ánh mắt chạm nhau, Nguyệt Nhi xấu hổ đỏ mặt lên, sau đó không dám ngẩng đầu nữa mà cúi thấp mặt xuống, không dám đối diện với ánh mắt kia của Vô Danh.

Vô Danh nhìn biểu hiện cực kì đáng yêu kia của Nguyệt Nhi, khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ trong lòng, Nguyệt Nhi thực sự rất xinh đẹp, có lẽ hắn cũng đã thích nàng rồi. Trong mắt của Vô Danh cũng đã xuất hiện ý cười.

Vô Danh cũng không dám chậm trễ mà trả lời cha vợ, trong lòng hắn cũng đã thầm quyết định Nguyệt Nhi chính là vợ của hắn rồi. (TG: vừa thấy con người ta thôi mà đã quyết định nhanh vậy, phải ta chắc cũng không do dự a, không biết các đạo hữu thì thế nào)

Khuôn mặt của Vô Danh mười phần chính khí nói:

- Trần bá phụ, mặc dù con bây giờ chưa có nhớ ra được gì, nhưng nghe bá phụ nói con cũng đã hiểu ra được nhiều điều. Con hứa với bá phụ rằng, con sẽ chăm sóc Nguyệt Nhi thật tốt, không để nàng phải chịu cực khổ, con sẽ không phụ nàng, cùng sống với nàng đến đầu bạc răng long, lúc đó nàng gọi con là ông lão, còn con gọi nàng là bà lão, cảnh tượng đó mới thật là hạnh phúc làm sao. Xin nhạc phụ đại nhân cứ yên tâm.

- Tốt, tốt, tốt....

Trần Quang Lâm nghe Vô Danh nói vậy cũng ngạc nhiên không thôi, ông thật không ngờ, thằng bé này lại hiểu nhanh như vậy, không ngờ từ "Trần bá phụ" đã chuyển thành "nhạc phụ đại nhân" luôn rồi, vui mừng quá mức khiến ông chỉ biết nói liên ba từ "tốt"....

Vô Danh cũng rất nhanh mồm hướng phía Hoàng Hoa nói:

- Nhạc mẫu đại nhân...

Hoàng Hoa nghe thế thì cũng gật đầu cười một cái rồi lại quay hướng Nguyệt Nhi nói:

- Nguyệt Nhi, con xem Vô Danh đi, đứa trẻ này rất là ngoan, con về sau phải đối xử thật tốt với nó, không được phụ nó có biết chưa. Như vậy thì cha mẹ của con về sau mới có một đứa cháu để bế bồng chăm sóc..

- Dạ...

Nguyệt Nhi nghe mẹ nói thì mặt đỏ bừng bừng, không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhỏ giọng "dạ" một tiếng.

- Ha ha ha....

Thấy biểu hiện thẹn thùng của con gái, hai vợ chồng không nhịn được mà cười, Vô Danh thấy vậy thì cũng liền cười theo....

Mọi người hãy cố gắng like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần của tác nha...đừng quên để lại bình luận của bản thân nữa nha....mọi sự góp ý của mn mình sẽ vui vẻ tiếp nhận và chọn lọc.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bản nhạc buồn

Trên một ngọn núi phía sau nhà của Vô Danh, tại một phần đất bên cạnh vách núi, có một cậu thiếu niên đang ngồi dưới một gốc cây đào bên cạnh một thác nước.

Thiếu niên mặc một bộ quần áo màu xanh lam, giống như những hòa thượng ở thiếu lâm tự. Hai tay của cậu thiếu niên đặt trên mặt của chiếc đàn tranh, nhưng cũng chỉ để yên đó không động đây. Đầu của thiếu niên này hơi ngẩng lên, ánh mắt cậu giống như đang nhìn về một nơi xa xăm.

Mặt trời cũng đã ngả về tây, bầu trời hoàng hôn bao trùm cả ngọn núi, những cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi một cách phiêu lãng. Một làn gió se lạnh thổi qua người của thiếu niên kia, y phục cũng rung lên phần phật. Ánh nắng vàng còn sót lại của buổi hoàng hôn nhẹ nhàng chiếu sáng khuôn mặt của thiếu niên kia, để lộ ra một gương mặt thanh tú mà bình yên, cậu thiếu niên này không ai khác chính là Vô Danh.

Ba ngày kể từ khi Vô Danh đến thế giới này, rất nhanh đã qua đi, vết thương trên người cũng đã dần dần khôi phục hẳn rồi. Sau vài ngày nằm trên giường bệnh dưỡng thương, hôm nay cơ thể hắn cũng đã có chuyển biến tốt rồi, hắn muốn ra ngoài hít thở không khí một chút. Và nơi hắn đang ngồi đây, chính là nơi mà "Vô Danh" và Nguyệt Nhi thường đến. Hắn biết được điều này cũng là nhờ Nguyệt Nhi trò chuyện với hắn trong lúc hắn nằm trên giường bệnh.

Vô Danh cũng đã biết nhiều hơn về thế giới này một chút, cả mảnh trời bao la rộng lớn ở đây được gọi là "Tam Sinh" giới, và hắn thật sự đã xuyên không đến một thế giới khác...Nhưng thế giới này không phải là thế giới song song với trái đất như những cuốn tiểu thuyết mạng hắn từng đọc. Thế giới trong cuốn tiểu thuyết mạng hắn đã đọc, có thể nói là một trái đất thứ hai, ở nơi đó, chỉ có thời gian khác nhau và lịch sử cũng khác nhau, nó chính là một thế giới bình thường như bao thế giới khác.

Nhưng thế giới mà hắn xuyên tới đây, không phải là một thế giới yên bình như vậy. Thế giới này chính là một thế giới tu luyện. Con người ở đây tu luyện dựa vào cách hấp thu linh khí trong trời đất mà tăng sức mạnh của bản thân lên, đồng thời tuổi thọ của họ cũng được tăng theo, họ chính là những tiên nhân mà trong lời Nguyệt Nhi vẫn nói với hắn.

Nhưng chỗ mà hắn đang sống lại là một nơi linh khí quá thừa thối, không thích hợp cho việc tu luyện, nên hầu hết những người sống ở đây đều là những phạm nhân.

Vô Danh còn biết một chuyện quan trọng hơn về hắn, đó là hắn không phải trọng sinh vào thân xác của "Vô Danh" mà là hắn thực sự xuyên không tới đây, vì cơ thể này vốn chính là của hắn, vết bớt bảy màu dưới rốn chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Hắn sẽ tiếp tục sống ở thế giới này như thế nào đây?? Nơi đây nguy hiểm hơn bất kì những gì hắn đã từng trải qua... Ở trái đất hắn không có gì cả, và khi tới đây hắn vẫn chỉ có hai bàn tay trắng.

Vô Danh nhớ lại lúc hắn có ở trái đất, nhớ lại lúc hắn mười hai tuổi, nhớ lại khuôn mặt kia, nhớ lại chuyện hắn đã từng trải qua, và cả vụ tại nạn đã đưa

hắn tới đây.

Vô Danh hắn đã từng sống trong một gia đình giàu có, nhưng cái ngày định mệnh kia đã cướp đi hết tất cả của hắn.

Đó là một ngày trời mưa tầm tã nhất, cha mẹ của hắn trên đường trở về nhà, đã gặp phải tai nạn khiến cho họ vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

Tin cha mẹ đã mất đến một cách quá đột ngột đối với hắn, hắn thật sự rất sốc, nhưng sau đó còn có một tin nữa khiến cho hắn càng buồn bã hơn, hắn thật ra chỉ là một đứa con nuôi mà thôi.

Sau đó là những ngày tháng hắn sống trong sự buồn bã, hắn vẫn đi học vài ngày sau đó, nhưng ngày nào hắn cũng chỉ nằm bò ra bàn mà ngủ, người con gái mà hắn yêu nhất lúc đó chẳng hiểu sao bỗng lạnh nhạt với hắn, sau một ngày thì nàng cũng đã không còn xuất hiện trước mắt hắn nữa.

Cô bé ấy cũng đến và rồi biến mất một cách đột ngột giống như cha mẹ của hắn. Chẳng bao lâu sau thì hắn cũng đã bị đuổi ra khỏi nhà. Công ty mà cha mẹ hắn gây dựng cũng bị người khác chiếm mất, người yêu thì bỏ rơi hắn, hai người cũng đã chơi với nhau từ khi còn rất nhỏ, vậy mà không nói một lời thì nàng đã đi mất.

Mười hai tuổi và hắn chẳng còn gì, ngoài việc đến trường thì thời gian còn lại hắn lang thang bên ngoài, những đồng tiền cuối cùng cũng đã bị hắn tiêu hết và rồi...hắn đã xuất gia trở thành một Phật tử.

Thời gian ba năm trong chùa dạy hắn nhiều điều, ba năm hắn đã trở thành một người hoàn toàn khác. Và rồi vụ tai nạn kia đã đưa hắn đến thế giới này.

.....

Trên môi Nguyệt Nhi mang theo một nụ cười rạng rỡ, nàng đang đi tìm Vô Danh, và nàng cũng biết hắn ở đâu. Nàng mới nhận được một tin rất quan trọng và chắc hẳn khi nghe xong tin này thì Vô Danh cũng rất vui.

Nguyệt Nhi cũng đã nhìn thấy Vô Danh rồi, dáng người đơn bạc, đầu trọc lóc, đang ngồi dưới gốc cây hoa đào, tay của hắn cũng đang đặt trên cây đàn tranh được làm từ gỗ đào mà hắn vẫn thường ôm lấy khi ở một mình....đó cũng chính là vật mà hắn yêu quý nhất.

Nguyệt Nhi muốn nhìn Vô Danh từ phía sau một chút, cho nên nàng không có vội vàng tiến tới, mà vẫn lẳng lặng đứng ở đó...không gian bây giờ có chút vắng lặng..

- " Tỉnh..."

Bỗng chốc một tiếng đàn vang lên phá vỡ sự im lặng. Ngón tay Vô Danh chậm rãi di chuyển trên chiếc đàn tranh, ngón tay gảy từng nhịp buồn bã miên man.

- "Gió đem giá lạnh về, muôn hoa rơi rụng tựa sương, người nơi xa xa trông về hoàng hôn chìm trong bóng núi, dặn đừng nhớ... nhưng sao chẳng quên?"

Ôi hoa lạnh lùng thay, kiếp trước nàng vội buông tay, để biển lòng ta mệnh mang, cũng già vờ xóa lấp hết đi nhưng đau thương vỡ nát....Đều là giả dối....

Hoa rơi có ý...nước chảy vô tình....Ta sinh ra nguyện vương bụi trần..."(1)

Tiếng đàn vang lên từng nhịp nhanh chậm khác nhau, nhưng tiếng nào cũng đượm buồn, mỗi tiếng đều khắc sâu vào trong lòng người, xót xa mà buồn bã....

Tiếng đàn cũng đã dần dần nhỏ lại, rồi im hẳn.

- " Tách "

Một giọt nước mắt trong veo rơi xuống mặt đất, Nguyệt Nhi nghe khúc đàn của Vô Danh mà trong lòng vẫn còn vương vấn, nàng không hiểu sao mọi khi Vô Danh đều đàn những khúc có giai điệu vui tươi hào hùng, thì đột nhiên hôm nay lại đàn một khúc nhạc buồn bã như vậy, đây chắc chắn có lẽ là lần đầu tiên mà nàng thấy Vô Danh đàn bài này. Nguyệt Nhi lau khô mắt còn ướt, sau đó nhẹ nhàng đi tới chỗ Vô Danh...

Vô Danh sau khi đàn xong, tâm tình cũng đã thả lỏng đôi chút, hắn thở dài ra một hơi, bỗng nhiên một bàn tay trắng như ngọc đặt trên vai hắn, sau đó là một cổ mùi hương bay tới.

- Vô Danh ca ca...

Nguyệt Nhi chậm rãi ngồi bên cạnh Vô Danh, sau đó từ từ dựa đầu vào vai hắn.

- Là muội sao??

- Ừm..

Nguyệt Nhi khẽ đáp một tiếng, sau đó không nhin được hỏi:

- Sao hôm nay huynh lại đàn một bài buồn như vậy, huynh có chuyện gì sao...có thể nói cho muội nghe được không??

Vô Danh nghe Nguyệt Nhi hỏi thì chỉ cười một tiếng, sau đó đưa tay ôm lấy đầu nàng, hôn một cái lên tóc của nàng nói:

- Ta không có chuyện gì cả, muội đừng lo, chỉ là hôm nay khung cảnh ở đây thật sự rất hợp để đàn một bài như vậy...
- Có thật như huynh nói không, hay là huynh gạt muội??

Nguyệt Nhi ngẩng đầu lên nói:

- Thật, ta không có gạt muội.
- Vậy muội yên tâm rồi.

Nguyệt Nhi nghe vậy thì cũng phần nào tin tưởng, sau đó đưa đôi mắt còn có chút ướt át nhìn Vô Danh rồi nói:

- Vô Danh ca ca, muội có một tin tốt muốn nói.

(1) Đoạn trên trong bài "Lạnh Lẽo" (OST Tam sinh tam thế thập lý đào hoa)

Mọi người nhớ like để ủng hộ tinh thần tác giả nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khảo Thí

- Nguyệt Nhi, muội nói thật sao?? Hoài Nam Học Viện mở điểm khảo thí ở gần đây?? Chúng ta có thể đi báo danh sao??

Vô Danh nghe Nguyệt Nhi nói rằng Hoài Nam học viện tổ chức một cuộc khảo thí để chiêu thu học viên thì liền rất là vui mừng. Hồi nhỏ hắn từng nghe nói đến việc các Đạo gia ở Trung Quốc có thể tu luyện khiến cho tuổi thọ tăng cao, đồng thời thân thể cũng cường tráng hơn. Cho nên từ nhỏ Vô Danh đã rất thích tập võ, đặc biệt là tập nội công.

Nhưng từ trong quá trình tập luyện thì hắn cũng biết được một điều rằng, câu chuyện về các Đạo gia có thể sống lâu mấy trăm tuổi là một chuyện buồn cười cỡ nào, thực sự thì cũng chưa có ghi nhận về một Đạo gia nào có thể sống lâu như vậy cả. Tập luyện nội công có thể giúp cho bản thân khỏe mạnh hơn, ít bệnh tật hơn, còn có thể bảo vệ thân thể trong những trường hợp nguy hiểm, nhưng không thể nào có thể kéo dài thọ mệnh quá lâu. Nhưng chỉ những lợi ích từ việc tập luyện như vậy thôi thì hắn cũng đã rất vui vẻ mà tập luyện chăm chỉ rồi. Tập võ từ năm ba tuổi thân thủ của hắn cũng không phải hạng xoàng.

Bây giờ khi hắn đến thế giới này, còn được nghe Nguyệt Nhi kể về những vị tiên nhân có thể dời sơn lấp hải đã khiến cho tin tưởng hết mức rồi, bởi vì Nguyệt Nhi sẽ không bao giờ lừa hắn, và đây cũng chính là mơ ước từ nhỏ của hắn. Tin Hoài Nam học viện mở điểm khảo thí chiêu thu học viên mà Nguyệt Nhi mang tới rất đột ngột nhưng hắn cũng hết sức vui mừng đón nhận, hắn chờ ngày này đã lâu rồi.

- Đúng vậy Vô Danh ca ca. Muội không có lừa huynh đâu, Hoài Nam học viện thực sự cho những lão sư đang dạy học trong trường tới đây để chiêu thu học viên mới. Người ta đã thông cáo khắp các ngõ ngách xung quanh đây rồi.

- Cảm ơn muội đã nói cho ta biết, đây chính là ước mơ từ nhỏ của ta a...

Nguyệt Nhi nghe Vô Danh nói vậy thì liền có chút kinh ngạc nói:

- Vô Danh ca ca, huynh đã nhớ lại một chút rồi à...

Vô Danh nghe Nguyệt Nhi nói vậy thì trong lòng thầm than, nhưng hắn rất nhanh đã khéo léo trả lời:

- Ừ huynh có nhớ ra chút chuyện, đặc biệt huynh còn nhớ có một cô bé rất là thích huynh nha....

Nguyệt Nhi nghe thế liền hỏi:

- Là ai vậy??
- Là muội chứ còn ai nữa hihi...muội đúng là ngốc quá mà.

Vô Danh nói xong còn nheo mắt Nguyệt Nhi một cái, khiến cho mũi của Nguyệt Nhi đỏ bừng lên, nhưng không phải do đau mà là thẹn.

- Ca chỉ biết bắt nạt muối...

Nguyệt Nhi nũng nịu nói.

- Chụt!!

Vô Danh đột nhiên cúi người hôn vào môi Nguyệt Nhi rồi cười lớn, sau đó liền ôm lấy cây đàn mà bỏ chạy mất. Nhưng cũng không quên để lại một câu:

- Cái đó là ta thưởng cho muối.

Nguyệt Nhi bị tấn công bất ngờ khiến cho nàng đơ ra, một lúc sau mới lấy lại được tinh thần, nhỏ giọng nói:

- Vô Danh ca ca đáng ghét...

Miệng thì nói vậy nhưng môi nàng lại nhếch lên cười một cái, hiển nhiên được phần thưởng như vậy nàng cũng rất thích.

.....

Năm ngày nữa lại trôi qua, hôm nay Nguyệt Nhi và Vô Danh sẽ lên đường tới điểm khảo thí, cha của Nguyệt Nhi sẽ dẫn hai người tới điểm khảo thí.

- Vô Danh, Nguyệt Nhi, hai con xem còn có đồ gì chưa bỏ vào hành lý không, nếu như còn thiếu thì mau chuẩn bị đi, chúng ta sắp phải lên đường rồi.

Giọng nói của Trần Quang Lâm từ ngoài vọng vào trong nhà.

- Dạ.

Nguyệt Nhi nghe thấy vậy thì liền đáp lại một tiếng.

Một lúc sau Nguyệt Nhi đẩy cửa đi ra ngoài, mà cũng lúc đó thì Vô Danh ở nhà bên cạnh cũng đã đi ra. Vô Danh và Nguyệt Nhi liền đi về chỗ Trần Quang Lâm đang ngồi trên chiếc xe bò ở ngoài cổng.

Nguyệt Nhi mang theo một cái túi vải màu hồng đằng sau, còn Vô Danh thì đeo thêm trên lưng cây đàn làm từ gỗ đào lần trước, cây đàn đã được bọc một lớp vải cẩn thận bên ngoài rồi. Từ nhỏ Vô Danh đã học đàn rồi, nhưng hắn không học đàn piano như những người khác, mà hắn đặc biệt yêu thích loại đàn tranh và sáo. Cho nên khi thấy cây đàn làm từ gỗ đào này hắn đã rất thích, cũng bởi vậy mà hắn cũng có thể đàn khúc "Lạnh Lẻo" khi ở trên núi.

- Cha...

- Nhạc Phụ đại nhân...

Vô Danh và Nguyệt Nhi vừa tới thì liền chào hỏi Trần Quang Lâm. Vô Danh thì mặt dày vô si hơn chút, mặc dù chưa có cưới con gái nhà người ta về làm vợ nhưng đã gọi một tiếng "Nhạc Phụ" rồi.

- Thằng nhóc này, lần sau không được gọi như vậy, cứ gọi Trần bá phụ là được rồi, đến khi nào người và Nguyệt Nhi thành thân thì mới được phép gọi như vậy.

- Vâng, Nhạc Phụ đại nhân.

- Thằng nhóc này lời ta nói con không có nghe rõ sao...

- Dạ, con rõ rồi Trần bá phụ...

Trần Quang Lâm nghe vậy thì cũng gật đầu cười một cái. Nguyệt Nhi ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện thì mặt cũng đỏ bừng lên hết rồi, hai người này nói chuyện cũng chẳng chừa lại cho nàng chút mặt mũi nào cả.

Mà lúc này Hoàng Hoa cũng từ trong nhà đi ra.

- Mọi người cũng chuẩn bị đi thôi, cũng đã đến giờ xuất phát rồi.

Hoàng Hoa quay sang nhìn hai đứa trẻ rồi nói:

- Mọi thứ cần nói ta cũng đã nói hết rồi, các con đi xa nhớ bảo trọng, giữ gìn sức khỏe, đừng để ta ở nhà phải lo lắng có biết chưa.

- Dạ, tụi con biết rồi ạ.

Nguyệt Nhi và Vô Danh đồng thanh đáp...

Rất nhanh ba người Trần Quang Lâm, Nguyệt Nhi, Vô Danh đã ngồi trên xe bò đi tới điểm khảo thí.

Ba ngày sau, thì ba người cũng đã tới nơi rồi, Trần Quang Lâm nhắc nhở Nguyệt Nhi và Vô Danh một chút rồi mới để hai người đi báo danh, còn ông thì ở lại một chỗ đợi tin của hai người.

Lúc hai người Nguyệt Nhi và Vô Danh đến điểm khảo thí thì ở đây cũng đã chật kín người rồi. Không hiểu sao năm nay Hoài Nam học viện lại chọn một nơi như vậy để chiêu thu học sinh, vì hầu như mọi năm họ đều không có để ý tới nơi chốn không thêm ị này.

Quảng trường nhỏ bé, nhưng cũng đã đủ chứa hơn một ngàn người đến dự thi. Quảng trường chật chội, ồn ào, luôn có tiếng mọi người bàn tán với nhau. Bỗng một tiếng nói vang lên, trấn áp tất cả âm thanh ồn ào của mọi người:

- Tất cả im lặng.

Âm thanh nữ nhân phát ra một cách hùng hồn, khiến cho tất cả mọi người phải im bật mà ngược mắt nhìn về phía đầu quảng trường kia. Ở đó có một nữ nhân mặc bộ y phục màu vàng, khí thế tỏa ra từ người họ khiến cho mọi người cảm thấy có chút áp bách. Âm thanh của nữ nhân kia lại tiếp tục vang lên:

- Ta là Hình Hoa lão sư của Hoài Nam học viện, thay mặt học viện đến đây tổ chức khảo thí chiêu thu học sinh gia nhập vào học viện.

- Ta cũng sẽ không nói nhiều mà sẽ trực tiếp bắt đầu khảo thí. Bây giờ ta sẽ nêu nội quy khảo thí cho các ngươi biết.

Hình Hoa vừa nói vừa chỉ tay vào một quả cầu thủy tinh:

- Khi lên trên đài kiểm tra, các ngươi đặt hai bàn tay vào hai rãnh này, chiếc máy sẽ kiểm tra linh căn trong cơ thể của các ngươi sau đó hiện thị trên quả cầu thủy tinh. Mỗi loại linh căn sẽ tương ứng với màu sắc của nó, hỏa linh căn có màu đỏ, mộc linh căn màu xanh lá, thủy linh căn màu xanh lam, kim linh căn màu vàng, thổ linh căn màu nâu, băng linh căn màu bạc, lôi linh căn màu đen, phong linh căn màu xám. Chỉ cần các ngươi có linh căn tốt, hoặc có chủ linh căn thì các ngươi đã thông qua khảo thí rồi.

- Được rồi, người đầu tiên lên đi.

Sau khi hình hoa nói xong thì từng người một bắt đầu lên kiểm tra, rất nhanh hầu như tất cả mọi người ở đây đều đã kiểm tra xong, nhưng chỉ có hơn một trăm người thông qua khảo thí mà thôi, bây giờ chỉ còn lại hai người Nguyệt Nhi và Vô Danh.

- Ai da, các ngươi nhìn a nhiều người như vậy mà cũng chỉ có hơn một trăm người thông qua, khảo thí lần này không phải dễ a, không phải ai cũng có linh căn tốt như vậy mà được nhận vào học viện.

- Khảo thí có lần nào là dễ sao, ngươi cứ nói như mình đã thử rồi vậy...

- Haizzz, chúng ta cuối cùng cũng phải trở về với cái máng lợn của mình mà thôi...

Một vài tiếng bình luận bàn tán vang lên, có thể nói kết quả lần này không được khả quan như mọi người từng nghĩ, không phải ai cũng có linh căn tốt để được nhận vào học viện.

- Người tiếp theo.

Tiếng của Hình Hoa lại vang lên. Bây giờ chỉ còn lại Nguyệt Nhi và Vô Danh cho nên Vô Danh nói:

- Muội tới trước đi ta sẽ tới sau.

- Ừ vậy muội lên trước.

Nói xong Nguyệt Nhi bước về phía tới chỗ quả cầu kia để kiểm tra linh căn. Hai bàn tay của nàng đặt vào hai rãnh kia sau đó đợi một lúc thì quả cầu thủy tinh phát sáng.

Một ánh sáng màu xám lóa mắt chiếu rọi khắp quảng trường, khiến cho mọi người đều chú ý, chỉ thấy quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng màu xám, xung quanh quả cầu thủy tinh còn phát ra ánh sáng chói mắt kèm theo. Mọi người nhìn vào cảnh tượng trước mắt này mà triệt để ngây ngốc. Toàn trường cực kì yên tĩnh, không một tiếng động phát ra, đến ngay cả thở cũng không dám thở, cái cảnh tượng trước mắt này thực sự rất là đã kích.

Từng tiếng nuốt nước bọt ừng ực phát ra, rồi sau đó là những tiếng la thất thanh:

- Hoàn....Hoàn....mỹ phong...linh căn...ôi trời ạ...hoàn mỹ phong linh căn...

- Trời ơi, chúng mày chọc mù mắt tao đi, chọc mù mắt tao đi, ôi trời ạ, dĩ nhiên là hoàn mỹ phong linh căn.

- Thiên tài a, cái này...thực sự quá là đã kích đi.

- Thiên tài cái đầu ngươi, cái này phải gọi là yêu nghiệt mới đúng.

Hình Hoa lão sư cũng ngây ngốc nhìn vào cảnh tượng trước mắt này, thật không ngờ cái địa điểm khi họ cò gáy mà nàng được phái tới tổ chức việc khảo thí lại có người là hoàn mỹ phong linh căn, lần này khi trở về học viện nàng nhất định sẽ được học viện khen thưởng a. Sau đó Hình Hoa cũng dần tỉnh táo lại, không nhịn được kích động nói:

- Hoàn mỹ phong linh căn, thông qua.

Vô Danh cũng không nhận được mà mừng thầm trong lòng, hắn thực sự cũng bị kích động không thôi, hắn nghĩ mình cũng không thể thua kém nàng, lúc Nguyệt Nhi đi xuống hắn cũng lên tiếng chúc mừng.

- Người tiếp theo.

Lần này cũng đã đến lượt Vô Danh, hắn từ từ bước lên đài, rồi hai tay của hắn đặt vào trong khe rãnh kia, hắn nhìn quả cầu thủy tinh ở phía trước và kỳ vọng, lần này nhất định không thể kém được, phải là loại tốt, phải là loại tốt. Sau đó ánh sáng từ quả cầu thủy tinh phát ra. Mọi người đều chú ý vào hắn, không biết phía sau cô nàng hoàn mỹ phong linh căn kia, thì người tiếp theo sẽ có thành tích như thế nào.

Nếu truyện có sạn thì mong mọi người thông cảm và bỏ qua nhé.

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like ủng hộ tinh thần của tác nha....càng nhiều like thì ngày ra càng nhiều chương hơn.v

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhân Sinh Như Mộng

Sau khi Vô Danh buông tay ra, quả cầu thủy tinh sáng lên. Tám loại màu sắc mờ nhạt hiện lên ở trên đó, Vô Danh cứng đờ người khi nhìn thấy kết quả của mình...

- Sao...có thể...như vậy chứ??

Vô Danh thật không ngờ kết quả của mình lại tệ đến như vậy, thật không ngờ linh căn trong người hắn có những tám loại, mà mỗi loại đều có phẩm chất rất kém.

Trong mắt Vô Danh bây giờ hiện lên vẻ buồn nùng đậm, cả người hắn ủ rũ, bây giờ hắn có chút chán nản.

- Phù....

Vô Danh thở dài một hơi, không đợi thông báo kết quả, hắn đã quay người đi rồi, mới bước đi đều có vẻ nặng trĩu.

- Ai da, lại có một người nữa trượt rồi, nhưng không ngờ lần này kết quả còn tệ hơn của chúng ta rất nhiều lần a...

- Biết phải làm sao a, số trời đã định như vậy chúng ta có thể tránh được sao...

Một vài người cũng thất bại trong việc khảo thí âm thầm lắc đầu thông cảm với Vô Danh, nhưng không phải ai cũng như họ, đặc biệt những kẻ được thông qua khảo thí thì lại càng đắc ý mĩa mai:

- Hừ, cái gì mà số trời đã định với không định, các người cũng chỉ có thể tự trách mình kém cỏi mà thôi, đã không bằng người thì cũng đừng đổ lỗi cho số trời như vậy.

- Đúng vậy, thứ hạ đẳng như các ngươi thì đúng là chỉ có thể ở nhà mà làm nông thôi, cái gì mà mơ ước trở thành tiên nhân, đúng là mơ mộng hão huyền....

Ở đây có đại đa số mọi người đều trượt trong bài khảo thí lần này, cho nên khi mấy tên được thông qua khảo thí nói xong thì liền dẫn tới hàng ngàn ánh mắt phẫn nộ của mọi người, có người không nhận được chữ lớn:

- Thằng chó kia, mày nói cái mẹ gì vậy, nghĩ mình có linh căn tốt hơn người khác, được thông qua khảo thí là tốt lắm à, mày muốn lên mặt sao, sao lúc còn ở nhà tao không thấy mày có cái vẻ mặt đắc ý như vậy, giờ thì mày ngon lắm rồi đó.

Một người tiến lên chửi thẳng vào mặt mấy kẻ còn đang đắc ý kia, người này hình như có vẻ là hàng xóm của người kia, cho nên khi chửi cũng không có kiêng kị gì cả...Mà một người đứng ra nói thì cũng dẫn theo hàng loạt âm thanh phản đối, chửi mắng mấy người được thông qua khảo thí...

- Ta nói con mẹ ngươi hay, đừng tưởng rằng vượt qua được kì khảo thí lần này là ngon, các ngươi cũng phải biết nơi bắt đầu của mình, dù về sau các ngươi có thể trở thành tiên nhân đi nữa thì cũng không thể phủ nhận việc các ngươi đã từng là một người phàm phu.

- Đúng vậy, đừng có quá đắc ý, đây cũng chỉ mới là bắt đầu thôi, người hơn các ngươi còn có rất nhiều, các ngươi tưởng rằng trở thành một tiên nhân là điều dễ dàng lắm hay sao, nếu các ngươi nghĩ vậy thì đã nhầm to rồi, các ngươi muốn mạnh hơn thì phải luôn luôn tranh đoạt với người khác, điều đó cũng đồng nghĩa với việc ngươi có thể bị người ta giết bất cứ lúc nào. Các ngươi cũng vẫn chỉ là con kiến muốn giẫm chết lúc nào thì giẫm thôi.

Lại một người khác lên tiếng.

- Chúng ta mặc dù là một người phạm, chúng ta sống cuộc sống của một phạm nhân. Ngày ngày làm nương cuốc đất, săn bắn hái lượm, người nào làm việc người đó. Ngày ngày làm việc mệt mỏi, tối đến lại cùng nhau ca hát, nhảy múa, uống rượu làm thơ, xua tan đi nỗi buồn phiền trong ngày. Chúng ta sống cuộc sống bình thường giản dị của chúng ta, các người sống cuộc sống bay bổng thần tiên của các người.

- Phật cũng đã dạy rằng vạn vật sinh ra đều bình đẳng, không có ai hơn kém ai. Nhưng năng lực càng cao, thì trách nhiệm của các người lại càng lớn, chúng ta không có năng lực vậy chúng ta cam chịu sống cuộc sống bình thường, các người có năng lực thì các người sống cuộc sống tranh cướp giành giật của các người, phạm là người có năng lực lại càng phải lo nghĩ nhiều. Chúng ta sống cuộc sống của người thường, vô lo vô nghĩ, nay kiếm được bao nhiêu ăn bấy nhiêu, ăn không hết thì để lại đến ngày mai. Hai tay của ta vẫn còn, vậy thì còn gì phải sợ không có cơm ăn, đâu cần phải tranh cướp với người khác.

- Các người sống cuộc sống thần tiên, chỉ mong được mạnh hơn những người khác, sống lâu hơn người khác, nhưng các người sống càng lâu hơn một ngày, các người lại càng phải suy nghĩ lo âu nhiều hơn một ngày. Vậy mà người người vẫn mơ ước được trở thành thần tiên, đúng thật là buồn cười. Ta thả sống được ngày nào hay ngày đó, việc gì phải mơ ước sống thêm được vài ngày, sống có gì vui, chết có gì buồn, kiếp này sống không tốt, vậy thì kiếp sau ta làm lại từ đầu, kiếp sau không được thì ta lại cố gắng ở kiếp khác, rồi ắt có một ngày ta kiếm được quả ngọt. Các người thấy ta nói có phải không.

Thiếu niên này nói xong thì liền quay người đến chỗ Vô Danh, đứng trước mặt Vô Danh rồi vỗ nhẹ mấy cái vào vai nói:

- Nay người huynh đệ, đừng buồn, tuy không thể vượt qua khảo thí, nhưng cuộc sống trước mắt còn rất dài, lại sợ không có cơ hội cho chúng ta hay sao, không có việc gì phải buồn cả.

Vô Danh thấy vậy thì cũng ôm quyền nói:

- Cảm ơn vị tiểu ca này cũng mọi người đã động viên, nhưng ta thật sự không sao cả, chỉ là có chút thất vọng với bản thân mà thôi. Buồn thì có thể buồn một hai ngày, buồn một tuần, một tháng, nhưng ai có thể buồn mãi được. Đạo lý này tất nhiên ta cũng hiểu được. (TG: cái này thì cũng đúng là như vậy, nhưng cũng có những nỗi buồn đã đưa người ta đi thật xa chỉ trong vài ngày mà thôi, thậm chí là ngay lập tức, nhưng đó hầu hết là những người không thể chấp nhận thực tại, bỏ qua quá khứ, mà vẫn nặng trong lòng, nên mới tiêu cực như vậy.)

- Con người mà, nếu như có được một cơ hội đổi đời, thì có ai mà lại không thử một lần. Mặc dù lần này ta thất bại, nhưng không có nghĩa là lần sau ta cũng như vậy. Ai có thể nói rằng ta linh căn không thì không thể trở thành tiên nhân, chẳng qua là cơ hội của ta chưa đến mà thôi. Mọi người, cáo từ.

Mọi người nghe Vô Danh nói xong thì cũng gật đầu tán thưởng, không thể không佩服 người thiếu niên này rất có nghị lực.

Vô Danh nói xong thì liền chào mọi người một tiếng, sau đó bước tới chỗ Nguyệt Nhi. Nguyệt Nhi bây giờ cũng cảm thấy rất buồn, nàng nghĩ mình linh căn tốt thì cũng đã sao, trở thành tiên nhân thì đã sao, nếu như không thể ở cùng Vô Danh, vậy thì nàng cũng chẳng cần cái gì cả. Nàng nghĩ, nếu như có thể chuyển được linh căn trong người nàng thì nàng cũng vô cùng vui mừng mà chấp nhận, chỉ cần hấn có thể vượt qua được khảo thí là nàng cũng rất vui rồi.

Nhưng Nguyệt Nhi cũng không biết rằng suy nghĩ của nàng cũng giống như của Vô Danh. Mấy năm ở trong chùa, hấn cũng đã ngộ ra được nhiều điều, nhưng lần này có cơ hội nên hấn cũng muốn thử một chút vận may mà thôi. Nếu như có thể thông qua thì hấn cũng sẽ nỗ lực mà vượt lên trên tất cả mọi người.

Vô Danh bước tới chỗ Nguyệt Nhi, đứng trước mặt của nàng, rồi nhìn đôi mắt ươn ướt như sắp khóc kia, hấn cười một cái, đưa tay lau đi nước mắt của nàng, rồi nhẹ nhàng nói:

- Nguyệt Nhi ngoan, đừng khóc, đáng lẽ ra muội phải vui vì mình có linh căn tốt như vậy chứ, sau này cuộc sống của muội sẽ rất tốt, không cần phải ở bên cạnh huynh chịu khổ.

Nghe Vô Danh nói vậy, Nguyệt Nhi liền lắc đầu, mếu máo:

- Không, Vô Danh ca ca, muội thà không làm tiên nhân gì hết, nếu không được ở bên cạnh huynh thì làm tiên nhân cũng có ý nghĩa gì, chỉ cần được ở bên cạnh huynh thì mọi khổ cực trên đời này muội cũng vui lòng chấp nhận.

(Thành tiên?? sống lâu?? rồi nhìn người mình thương, người thân của mình đều chết hết, các người có vui không?? Nếu các người vui, thì ta cũng chỉ có thể cười gượng, chúc mừng niềm vui của các người)

Vô Danh thờ dãi một hồi, nhìn Nguyệt Nhi nói:

- Nguyệt Nhi ngốc, muội có cơ hội như vậy thì nhất định phải nắm bắt, không nên vì ta mà nghĩ tiêu cực như vậy, chỉ cần một ngày nào đó muội trở thành tiên nhân, thì không phải cũng có thể giúp được người nhà chúng ta cũng thành như vậy hay sao...

- Muội không tin, huynh đừng lừa muội, đợi đến lúc muội thành tiên nhân vậy không phải tất cả mọi người đều đã chết rồi hay sao, vậy thì muội sống cũng còn có ý nghĩa gì cơ chứ.

Vô Danh còn chưa nói hết câu, thì đã bị Nguyệt Nhi chặn lời.

- Ta nói mà muội còn không tin sao, bây giờ muội đã thông qua khảo thí rồi, cũng nên theo họ đi thôi, người ta đang đợi đó, ta còn phải quay về báo tin này với bá phụ và bá mẫu. Nhớ, sau này phải sống thật tốt, không được phụ sự kỳ vọng của chúng ta có biết chưa....

Buổi khảo thí bây giờ cũng đã kết thúc rồi, tất cả những người được chọn đều đã xếp hàng chờ ở một chỗ, chỉ duy nhất còn thiếu Nguyệt Nhi, Hình Hoa ở đằng kia nhìn hai người cũng rất sốt ruột liền đi tới chỗ của Vô Danh và Nguyệt Nhi.

Vô Danh thấy Hình Hoa lão sư đến thì cũng liền quay sang, hần hơi cúi người nói:

- Hình lão sư, bây giờ ta giao Nguyệt Nhi lại cho ngài, hy vọng ngài có thể chăm sóc Nguyệt Nhi nhà ta thật tốt..

Không đợi Vô Danh nói xong, Hình Hoa đã phát tay cắt ngang lời hần nói:

- Không cần người nhắc nhở, ta tự biết phải làm như thế nào...

Vô Danh nghe vậy thì gật đầu nói:

- Vậy thì cảm ơn Hình lão sư, ta xin được cáo từ.

Nói xong Vô Danh nhìn Nguyệt Nhi một cái rồi mới quay đầu rời đi...

- Vô Danh ca ca...

Nguyệt Nhi khóc thút thít gọi Vô Danh, nhưng Vô Danh biết hần không thể mềm lòng được, cho nên vẫn lẳng lặng bước đi..

Vô Danh vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Nhân sinh như mộng, người ta đến cõi đời với hai bàn tay trắng và ra đi cũng là tay trắng bàn tay.

Mọi người hãy cố gắng like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần tác giả nha...like đi chương ra nhanh hơn...))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cuồng Ngôn Bị Trời Đánh

- Mặc dù lúc chết đi mang theo vẫn chỉ là hai bàn tay trắng, nhưng chẳng lẽ ta được sống lại không thể sống hết mình. Nhân sinh tuy chỉ là mộng ảo, nhưng mộng ảo thì đã làm sao, có ai mà không muốn mình có một giấc mơ đẹp, ta làm sao có thể để giấc mộng của mình chỉ là một bức tranh không màu được.

Vô Danh bây giờ lại có chút giấc ngộ, mơ thì đã sao, mơ được một lần thì hần cũng muốn giấc mơ của mình phải thật đẹp. Vô Danh ngẩng đầu lên trời cười lớn:

- Ha ha, lão Thiên a, ta nói cho ngươi biết, ta muốn làm gì ngươi có thể quản được hay sao, ta nhất định sẽ nghịch thiên mà sống, ha ha ha.....

- Đùng!! Đùng!! Đùng!!

Vô Danh còn đang cười thật to, đột nhiên trên bầu trời mây đen kéo tới, những tiếng sấm kêu đùng đùng liên tiếp, trong những lớp mây đen còn ánh lên những đường lôi điện.

- ĐOÀNG!!

Một tia sét màu xanh xé trời đánh thật nhanh xuống phía dưới, mà mục tiêu của nó không ai khác chính là chỗ đứng của Vô Danh.

Vô Danh còn đang ngửa mặt lên trời cười lớn thì hiện tượng trên bầu trời khiến cho mặt của hần trở lên méo xệch, bây giờ thì hần không thể nào mà cười được nữa, chỉ có thể tro mắt nhìn cái đường sét màu xanh kia đánh tới.

- Cái đêch "...."!

- ẦM!!

Tia sét màu xanh đánh thẳng xuống đầu Vô Danh, chỉ nghe thấy ầm một cái, sau đó đất đá phía dưới chân của Vô Danh vỡ vụn, bay tung tóe xung quanh, khói bụi mờ mịt.

Khói bụi tan đi, một cái hố rộng chừng hai ba mét dần dần hiện ra.

- Khụ...khụ...khụ...khụ

Một tiếng ho sặc sụa vang lên, tiếng ho phát ra từ chỗ cái hố kia, ở đó còn một người đang nằm trong đó, cả người hằn đen xì xì, quần áo thì rách tả tơi, cái đầu của hắn thì vừa đen vừa hói, trên người mơ hồ vẫn vang lên tiếng lòi điện rẹt rẹt. Kẻ này tất nhiên không phải là ai khác mà chính là Vô Danh.

- Khụ..khụ...đau quá...

Vô Danh rên lên một tiếng, cả người hắn bây giờ có chút tê tê, vừa rồi bị sét đánh, may là còn không chết, cũng chỉ là khó chịu một chút mà thôi, nhưng cái cảm giác khó chịu này hắn không muốn thử lần thứ hai.

- Máy thẳng tác giả viết tiểu thuyết chết bầm, không bị trời đánh chết đã là may mắn vạn phần rồi, còn cái gì mà nghịch thiên cơ chứ, đúng là không biết chữ chết viết thế nào. Thuận thiên mà sống, nghịch thiên là lại ăn mấy cái lòi điện vào mồm a.

- Khụ khụ...lão Thiên...còn không mau dừng tay, lão tử bị người đánh gần chết a, người mà còn chơi nữa, ta chết rồi vậy ai chơi với người, đến lúc đó người cũng không thể đền mạng cho ta a...khụ khụ

Vô Danh vừa nói xong thì trên trời mây đen cũng tan dần, bầu trời trong xanh lại trở về như trước. Rất may ở chỗ này xung quanh không có ai, nếu như có ai nhìn thấy thì chắc cũng bị dọa sợ đến tè ra quần mất thôi.

- Khụ..ộc..ộc

Bầu trời vừa mới trở lại bình thường, Vô Danh liền không chịu nổi mà ộc ra một ngụm máu.

- Mẹ kiếp...mới hôm qua cùng cha vợ làm bát rượu tiết sê, hôm nay lại phun hết ra rồi.

(Sê: chim sê)

.....

Một lúc sau, Vô Danh mới lết về được tới chỗ của Trần Quang Lâm đang đợi. Trần Quang lâm đang ngồi ngâm cây cỏ trong mồm, đột nhiên thấy Vô Danh với bộ dáng chật vật đi tới, quần áo cả người rách te tua, người thì đen xì, thấy thế vội vàng chạy tới chỗ Vô Danh đỡ lấy hắn rồi hỏi:

- Vô Danh, con làm sao vậy, sao người lại trở thành như thế này....còn sao lại có mùi khét như vậy...

Nghe Trần Quang Lâm hỏi, Vô Danh cũng chỉ biết cười khổ nói:

- A, không có gì đâu Trần bá phụ, chỉ là trên đường về con bị một đàn chó đuổi theo, thế là không may rơi vào một cái hố tro, nên mới có bộ dáng như vậy....

Trần Quang Lâm nghi hoặc hỏi lại:

- Có thật như vậy không??

- Là thật...

Vô Danh thờ dãi đáp lại.

- Được rồi Vô Danh, con ở đây đợi ta.

- Trần bá phụ muốn đi đâu sao??

Thấy Trần bá phụ muốn đi, Vô Danh liền hỏi.

- À, ta muốn đi bắt mấy con chó đuổi theo con, hại con thành bộ dáng như vậy, ta sẽ dùng thông lọng xích cổ nó bắt về, sau đó ta sẽ làm một bữa thịt chó giải xui cho con.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ biết trợn mắt há mồm, thật không thể tin được Trần bá phụ lại định đi bắt chó trả thù cho hắn.

- Ai da, Trần bá phụ, người cầm theo cái thông lọng đi bắt chó người ta lại tưởng là có kẻ muốn trộm chó a, không chừng đến lúc đó còn chưa giải xui được mà còn bị người ta đánh cho bầm dập a. Con thấy mấy con chó thả rông đó, có ngày cũng bị người ta trộm mất, cũng không phiền chúng ta phải bận tâm.

- Cũng đúng a.

Trần Quang Lâm nghe Vô Danh nói xong thì gật đầu đồng ý.

- TRỘM CHÓ!! Bà con ơi bắt thằng trộm chó!!

Bất thành linh không biết ai đó hét lên một tiếng, sau đó liền thấy một tên bịt mặt ôm một con chó trong lòng rồi chạy thật nhanh về phía trước, còn đằng sau thì có một đoàn người cầm gậy gộc chạy theo.

- Vô Danh, con nói cũng quá chuẩn a, vừa nói thôi đã có kẻ trộm cho đi mất rồi.

- Được rồi, mấy chuyện này chúng ta cũng không cần quan tâm, bá phụ, con muốn nói cho người biết một tin tốt.

- Tin tốt?? À con nói ta mới nhớ, hai đứa khảo thí sao rồi có tốt không??

Trần Quang Lâm hỏi.

- Nguyệt Nhi nàng ấy rất tốt, linh căn thuộc loại đệ nhất, cho nên đã được người ta chọn trúng rồi.

Vô Danh cười cười nói.

Trần Quang Lâm nghe vậy thì hai mắt sáng ngời nói:

- Thật vậy sao, thế thì quá tốt rồi, chỉ cần con bé được trở thành tiên nhân, cả đời làm cha mẹ như chúng ta cũng coi như đã mãn nguyện rồi.

- Mà đúng rồi, vậy còn con thì sao.

Trần Quang Lâm thấy Vô Danh không có nói về mình liền hỏi.

Vô Danh cũng chỉ biết gãi đầu cười trừ nói:

- Cua con không được tốt lắm, cho nên đã bị loại rồi.

Trần Quang Lâm nghe vậy thì thở dài, ông cũng chẳng biết phải làm sao, thằng bé Vô Danh này từ khi sinh ra đã phải chịu khổ không ít, cha mẹ thì mất sớm, một mình tự nuôi lớn bản thân, bây giờ một cơ hội tốt như vậy, nhưng cũng lại là vận khí không đủ. Trần Quang Lâm vỗ vai của Vô Danh an ủi:

- Thôi con cũng đừng buồn, nếu như đã không thể thông qua được khảo nghiệm lần này, vậy thì sau này hãy ở cùng với chúng ta là được rồi..

- Con biết mà, Trần bá phụ không cần phải lo lắng, con thấy lần này không được vậy thì con sẽ tự kiếm cơ hội lần sau, dù sao cơ hội vẫn phải là tự mình tranh thủ. Cỗ lễ Nguyệt Nhi cũng sắp lên đường rồi, chúng ta về trước thôi.

Vô Danh nói.

- Ủm, vậy chúng ta về trước, khi nào về ta sẽ kiếm một con chó làm thịt cho con ăn giải xui.

Trần Quang Lâm vừa nói xong thì cả hai cùng cười haha, sau đó liền quay người muốn rời đi. Nhưng vừa mới quay người thì liền nghe thấy tiếng gọi của Nguyệt Nhi:

- Cha, Vô Danh ca ca....

- Nguyệt Nhi!

Cả hai vừa nghe thấy tiếng gọi đó liền quay lại nhìn.

Nguyệt Nhi cũng đã chạy tới chỗ của Vô Danh và Trần Quang Lâm, nhưng vừa mới nhìn thấy bộ dáng te tua của Vô Danh thì lo lắng hỏi:

- Vô Danh ca ca...huynh bị sao vậy, sao lại thành bộ dáng này??

Vô Danh cười cười nói:

- Không có chuyện gì đâu muội đừng lo lắng, huynh không cần thận bị té thôi.

-Nguyệt Nhi, không phải con được chọn rồi sao, sao bây giờ còn ở đây, mau đi đi chẳng người ta lại đi mất thì không hay đâu...

Trần Quang Lâm thấy Nguyệt Nhi đột nhiên lại chạy đến đây thì liền vội vàng nói.

- Cha yên tâm đi, còn một ngày nữa thì con mới phải lên đường xuất phát, con đến đây là để nói cho Vô Danh ca ca biết một tin cực kì quan trọng.

Vô Danh vừa nghe thấy Nguyệt Nhi muốn nói một chuyện quan trọng với mình thì liền hỏi:

- Chuyện gì vậy Nguyệt Nhi??

- Hi hi!!

Nguyệt Nhi cười hi hi rồi làm vẻ thần bí nói:

- Vô Danh ca ca....huynh đã được nhận vào học viện rồi...thế nào huynh có vui không??

Vô Danh nghe vậy thì không có bộ dạng vui mừng gì cả mà chỉ nhú mày:

- Nguyệt Nhi, muội đừng có đùa nữa, còn không mau quay về nơi tập trung đi, nếu không sẽ muộn đó.

- Vô Danh ca ca....muội không nói đùa đâu, muội nói thật đó, huynh không tin sao??

Nguyệt Nhi vội vàng nói.

- Nguyệt Nhi a, chuyện này đúng là không thể đùa được đâu...

Trần Quang Lâm thấy chuyện này cũng không thích hợp để nói đùa vì vậy liền nói Nguyệt Nhi.

- Cha, con nói thật mà, để con giải thích cho mọi người nghe. Bởi vì hôm nay khảo thí con có thành tích tốt nhất, cho nên Hình Hoa lão sư nói sẽ thực hiện giúp con một điều ước nằm trong khả năng của người. Cho nên con đã nói với ngài ấy là muốn Vô Danh cũng được vào học viện cùng con, nếu không con cũng sẽ không vào học viện. Thế là Hình Hoa lão sư đã đồng ý.

Vô Danh vẫn có chút không tin hỏi lại:

- Nguyệt Nhi, muội xác định chuyện này là thật chứ.

- Đúng vậy lời con nói có phải là thật không.

Trần Quang Lâm cũng hỏi lại.

Nguyệt Nhi thấy hai người vẫn không tin lời mình nói, thì hai mắt liền rung rung như muốn khóc vậy:

- Cha, Vô Danh ca ca hai người vẫn không tin lời con nói sao??

Vô Danh thấy cái bộ dáng ủy khuất kia của Nguyệt Nhi thì cũng cảm thấy áy náy trong lòng, hẳn nghĩ với tính cách của Nguyệt Nhi chắc chắn sẽ không lừa hắn cho nên vội vàng ôm lấy nàng an ủi nói:

- Được rồi, Nguyệt Nhi ngoan, đừng khóc, ta tin là muội không có lừa ta, ngoan đừng khóc nữa...

- Muội không khóc, ca tin muội là tốt rồi.

Nguyệt Nhi vội vàng lau hết nước mắt nói.

Mọi người có thể không ủng hộ tít, kim phiếu, nhưng không thể không like cho ta một cái để lấy tinh thần a.

Like thôi cũng được tăng kinh nghiệm đó nha, like đi ngại gì:))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kinh Mạch Đứt Hết

Vô Danh tin tưởng rằng Nguyệt Nhi sẽ không mang chuyện học viện ra để nói đùa cho nên hắn liền thu dọn hành lý rồi đi. Trước khi đi, Vô Danh và Nguyệt Nhi cũng không quên chào Trần Quang Lâm một tiếng.

Nhìn hai đứa trẻ rời đi, Trần Quang Lâm cũng cảm thấy có chút trống trải trong lòng. Thường ngày trong nhà có tiếng trẻ con cũng đã quen rồi, bây giờ thiếu đi Nguyệt Nhi, thật sự cũng có chút không quen. Trong nhà mà không có trẻ con thì cũng thiếu đi sự ấm áp, vui vẻ, nhưng ông vẫn vui mừng chấp nhận vì chỉ cần Nguyệt Nhi vui là ông cũng vui rồi, không còn cầu thêm điều gì khác nữa.

Nhưng rồi Trần Quang Lâm lại nghĩ, trong nhà thiếu trẻ con, vậy thì cho nó có là được rồi:

- Tối nay ta phải về ôn lại chuyện xưa với Hoa nhi mới được, hâm nóng tình cảm phu thê.

Suốt mười mấy năm qua ông cũng chỉ lo việc làm ăn, chăm sóc cho Nguyệt Nhi, cũng không có quá để ý đến chuyện vợ chồng, thường chỉ làm qua loa một chút rồi lại thôi. Bây giờ trong nhà không còn Nguyệt Nhi nữa, phu thê hai người phải sống dựa vào nhau, cho nên ông liền muốn đẻ cho Hoàng Hoa sinh cho mình một đứa con. Bây giờ cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, không sinh vào lúc này thì còn đợi đến bao giờ. Thế là khi Trần Quang Lâm về liền cùng thê tử của mình ân ái cả đêm. Hoàng Hoa được chồng sủng ái như vậy cũng rất là vui mừng, nhiều năm qua hai người cũng đã lâu không có hạnh phúc như vậy, nhưng cũng vì quá yêu phu quân của mình nên đã mặc chàng hạnh hạ cả đêm, khiến cho sáng hôm sau không thể nào xuống giường được.

Kể cũng khổ cho Hoàng Hoa, phu quân của nàng thấy nàng mệt thì liền kêu muốn xoa bóp cho nàng, nhưng xoa bóp xong sau đó lại vất kiệt sức của nàng, cứ như vậy mấy lần liền. Nhưng nghĩ đến việc mình bây giờ vẫn chưa sinh được một đứa con cho nên cũng không có ngăn cản, dù sao bị bạo hành như vậy tuy mệt nhưng lại rất thích, đúng là khổ tận cam lai. (hắc hắc, khổ tận cam lai, cnm đúng là quá ngọt đi)

.....

Nguyệt Nhi và Vô Danh sau khi trở lại nơi tập trung thì liền chờ thêm một ngày, sau đó cả hai người mới lên một chiếc phi thuyền nhỏ rời đi.

Tuy nói là phi thuyền nhỏ, nhưng nó cũng không hề nhỏ chút nào. Mặc dù chiếc phi thuyền này của Hoài Nam Nhị Tinh học viện thuộc loại nhỏ nhưng nó cũng đã có thể trở được hơn một ngàn người rồi. Đây cũng chỉ là loại phi thuyền kém nhất thôi, những loại tốt hơn còn có thể trở được hàng vạn người đồng thời tốc độ của nó cũng nhanh hơn rất là nhiều, không những vậy trên thuyền cũng có trận pháp bảo vệ cực kì cao cấp.

Nhưng một nơi có linh khí thừa thớt như ở phía nam của Nam An châu mà nói, có một chiếc phi thuyền như vậy cũng đã là Vô Cùng tốt rồi. Pháp khí phi hành ở đây vẫn còn là một loại lý thuyết khá mới mẻ, không phải ai cũng có thể có được một chiếc pháp khí phi hành để mà dùng, chứ đừng nói đến loại pháp khí phi hành lớn như là phi thuyền, muốn luyện chế được phi thuyền cũng phải tốn rất nhiều loại tài liệu luyện khí, mà bên cạnh đó cũng phải mời được một vị luyện khí sư có tay nghề cao để chế tạo.

Bên trong pháp khí phi hành còn được chế tạo bởi một loại tài liệu có thể tạo không gian riêng, như vậy chiếc phi thuyền mới có thể có nhiều không gian để chứa người cùng với phòng ở các loại.

Khi vừa vào trong phi thuyền, hơn một trăm người đều bị choáng ngợp bởi sự rộng lớn của nó, nhìn bên ngoài mà nói thì không thể nào có thể rộng như vậy được.

Nguyệt Nhi và Vô Danh cũng không khỏi ngạc nhiên, đây chính là lần đầu tiên mà hai người được ở trên một chiếc phi thuyền lớn như vậy.

Bên trong phi thuyền có rất nhiều phòng khác nhau, mỗi chỗ đều được gắn một loại đá có khả năng phát sáng mạnh mẽ, cho nên mặc dù không cần hệ thống điện thì nó cũng có thể thấp sáng ở mọi nơi trên phi thuyền rồi.

Mọi người ai cũng đều có phòng của mình, cho nên sau khi lên phi thuyền thì ai về phòng người ấy, phòng của Nguyệt Nhi và Vô Danh thì ở sát bên cạnh nhau, cho nên hai người có thể gặp nhau bất cứ lúc nào.

Khi vừa mới vào phòng của mình, Vô Danh liền vứt bỏ túi đồ của mình lên trên giường sau đó cũng đổ người xuống giường mà thư giãn.

Hôm nay đã phải chờ cả ngày rồi, cả người rất là mệt mỏi, lúc này hắn rất muốn ngủ một chút, nhưng lại thấy người hơi bồn nên quyết định đi tắm trước rồi ngủ sau.

Nhưng chưa kịp vào phòng tắm thì đã có tiếng có gõ cửa. Vô Danh vừa mở cửa ra thì đã có một người đàn ông đứng ở bên ngoài. Vô Danh liền hỏi:

- Ngài gặp tôi có chuyện gì không??

Người đàn ông kia nhàn nhạt đáp:

- Ta không gặp ngươi, là Hình lão sư cho gọi ngươi tới phòng của ngài ấy.

Người đàn ông này nói xong thì cũng quay lưng đi luôn, Vô Danh cũng đành phải theo sát đằng sau. Không lâu sau thì hai người đã đứng trước cửa một căn phòng.

- Được rồi, ta chỉ đưa ngươi đến đây thôi, ngươi vào trong đi.

Nói xong người đàn ông liền rời đi. Vô Danh không biết làm sao, cho nên Vô Danh đành gõ cửa.

- Cộc...cộc...cộc

Hình Hoa thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa liền nói:

- Vào đi.

Vô Danh nghe thấy tiếng nói của Hình Hoa thì liền mở cửa đi vào, khi hắn đi vào thì đã thấy Hình Hoa ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc.

Hình Hoa chỉ vào cái ghế phía trước nói:

- Người ngồi đi.

Thấy Vô Danh ngồi vào ghế rồi Hình Hoa mới nói:

- Ta cũng sẽ không nói dài dòng, hôm nay gọi ngươi tới đây chính là có chuyện muốn nói với ngươi.

- Không biết Hình lão sư gọi đệ tử đến đây là có việc gì muốn chỉ dạy.

Thấy Hình Hoa nói vậy thì Vô Danh cũng liền hỏi. Hình Hoa gạt tay nói:

- Ta gọi ngươi đến đây cũng không có gì để chỉ dạy ngươi cả, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết một điều. Đó chính là việc giữa ngươi và cô nàng Nguyệt Nhi kia, ngươi không xứng với nàng ta, cho nên dù giữa ngươi và Nguyệt Nhi có quan hệ như thế nào, thì ta vẫn khuyên ngươi nên tránh xa nàng ta ra.

Vô Danh nghe Hình Hoa nói vậy thì liền nhíu mày hỏi lại:

- Không biết Hình lão sư nói vậy là có ý gì??

- Hừ...

Hình Hoa hừ một tiếng sau đó nói tiếp:

- Ngươi chắc chắn cũng có thể nghe hiểu ý của ta, đó chính là ta muốn ngươi tránh xa Nguyệt Nhi ra, còn lý do thì đó chính là có ngươi ở bên cạnh sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của nàng ta. Nàng ta có hoàn mỹ phong linh căn, chắc chắn sau này tiên đồ không thể đong đếm được, nàng ta sẽ là những người đứng đầu Tam Sinh giới này, còn ngươi, tự nhìn lại mình xem, ngươi chỉ là một tên phế vật bát hệ linh căn, một phế căn như vậy thì không thể nào thoát khỏi Tụ Khí cảnh được. Không cần ta phải nói tiếp thì ngươi cũng đã hiểu được giữa ngươi và nàng ta chênh lệch cỡ nào.

Vô Danh ngồi ở một bên nghe nhưng mặt không biến sắc, trong lòng thầm khinh bỉ cái ý nghĩ này Hình Hoa:

- Hình lão sư, người thật sự nghĩ như vậy thì sẽ tốt cho Nguyệt Nhi hay sao. Ta với Nguyệt Nhi vốn có quan hệ rất tốt, nếu như ta đột nhiên lạnh nhạt với nàng, vậy thì nàng sẽ nghĩ như thế nào, nàng có thể vì ta rời xa nàng mà tu luyện tốt hơn được hay sao. Ngài nghĩ thật sự quá đơn giản đi, xin lỗi việc này ta thật sự khó mà có thể phụng mệnh.

Hình Hoa nghe Vô Danh dám bật nàng thì liền hừ lạnh một tiếng:

- Ta nghĩ như thế nào, lại còn phải cần một tên oắt con hí mũi chưa sạch như ngươi dạy bảo hay sao. Cho dù ngươi không làm được thì cũng phải làm, nếu như ta thấy ngươi làm ảnh hưởng đến việc tu luyện của nàng thì kết cục của ngươi sẽ không tốt đâu. Ra ngoài.

Vô Danh vẫn không có vì một câu nói như vậy mà lui bước, cho nên hắn tiếp tục nói:

- Hình lão sư...

- Hừ...

Vô Danh chỉ vừa mới mở miệng muốn nói tiếp, thì mặt Hình Hoa liền trở nên lạnh lùng, sau đó liền tung một chưởng vào ngực của Vô Danh khiến cho hắn bay ra đằng sau.

- Phốc...

Vô Danh không nhịn được mà phun ra một ngụm máu, hắn cảm thấy cực kì khó thở, hắn biết chỉ cần bà ta mạnh tay hơn một chút nữa thì hắn chắc chắn sẽ chết, đây hẳn là muốn cảnh cáo hắn.

- Một chưởng vừa nãy, ta đã đánh đứt hết tất cả kinh mạch trên cơ thể của ngươi, từ bây giờ về sau ngươi chính thức trở thành một phế nhân không thể nào tu luyện, đây cũng chỉ mới là cảnh cáo ngươi mà thôi, nếu như ngươi vẫn còn cố chấp thì không cần ta phải nói ngươi cũng biết mình sẽ có kết cục như thế nào.

- Người đâu, mang hắn ta ra ngoài.

Hình Hoa vừa nói xong thì liền có hai người từ bên ngoài đi vào trong, lôi Vô Danh ra bên ngoài, sau đó liền vứt hắn ở dưới đất.

Vô Danh cố gắng đứng dậy, ôm vết thương trên ngực rồi đi trở về phòng. Ngày hôm nay, một chưởng này để cho kinh mạch của hắn triệt để đứt đoạn, sau này khó mà tu luyện. Vô Danh có chút tuyệt vọng mà trở về trong phòng của mình. Nhưng hắn vẫn không hối hận về quyết định của bản thân. Với cái suy nghĩ ấu trĩ của Hình Hoa, Vô Danh hẳn trong lòng vạn phần khinh bỉ.

Nếu trong truyện có sạn thì mong mn thông cảm

Mọi người đọc xong thì hãy cố gắng để lại 1 like ủng hộ tác giả, like cũng được kinh nghiệm tu luyện, cho nên mọi người đừng tiếc một like của mình.

Chương 8: Niết Bàn

Vô Danh ôm vết thương trở về phòng, hắn cảm thấy càng lúc cơ thể của hắn càng không ổn một chút nào cả, hắn cảm thấy rằng sinh cơ trên người càng lúc càng ít đi, có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ chết. Trong lòng Vô Danh thầm nghĩ lại những lời mà Hình Hoa đã nói với hắn, bà ta nói chỉ đánh đứt hết các kinh mạch của hắn, chứ không có đánh chết hắn:

- Mẹ kiếp con mụ gian xảo, đánh đứt hết kinh mạch trên cơ thể của ta, vậy thì có khác gì giết người giống nhau đâu?? Có kẻ nào bị đứt hết kinh mạch mà còn sống được.

Vô Danh càng lúc càng cảm thấy không đúng, chẳng lẽ....

Vô Danh cuối cùng cũng đã nghĩ ra, Hình Hoa hẳn là muốn tạo nên một vụ tự sát đi. Trước hết bà ta đánh đứt hết kinh mạch của hắn trước, nhưng lại không để cho hắn chết ngay lập tức, mà sẽ canh thời gian chết cho hắn, đợi hắn về phòng, lúc đó hắn chết rồi thì chỉ cần động tay động chân một chút là sẽ không có ai nghi ngờ, tất cả mọi người sẽ nghĩ là hắn tự sát.

Vô Danh thầm chửi rủa trong lòng, thật sự là đã để cho con mụ đó chiếm đại tiện nghi, hắn thật không thể tin được rằng sau khi xuyên đến thế giới này, thì hắn vẫn phải chết yểu như vậy....Cũng chẳng để Vô Danh phải nghĩ nhiều thêm nữa...cơ thể của hắn đã mất dần đi ý thức, Vô Danh nằm thoi thóp trên giường chờ cái chết đến đón hắn.

Và rồi, Vô Danh đã không thể giữ lại được tia ý thức cuối cùng, hơi thở của hắn càng lúc càng trở nên yếu ớt....

Ngay lúc Vô Danh sắp trút hơi thở cuối cùng, thì cả người hắn sáng lên, sau đó một luồng ánh sáng hỗn độn bao trùm cơ thể hắn, tạo nên một chiếc kén nhiều màu đặc sắc, nhìn có chút huyền bí.

Trong chiếc kén, một cơ thể đang được từng luồng bản nguyên khí tức nuôi dưỡng, tái tạo lại cơ thể. Sâu trong ý thức của mình Vô Danh đột nhiên mở mắt ra, nhưng hắn chỉ nhìn thấy một mảnh tối tăm mà thôi:

- Ta cuối cùng cũng đã chết rồi sao....

Vô Danh vừa mới thầm nghĩ, thì bên trong mảnh tối tăm này - nơi sâu cùng nhất trong ý thức của hắn đột nhiên hiện lên một loạt các hình ảnh, nó giống như một đoạn phim được chiếu trong rạp chiếu lớn vậy.

Hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu Vô Danh chính là một vụ nổ cực kì kinh khủng, nó là sự va chạm của ba hành tinh khổng lồ tạo ra, sau đó một hành tinh mới được hình thành tại vị trí va chạm của ba hành tinh.

Mà trước đó còn có một quả trứng bảy màu được tạo ra, Vô Danh nhìn thấy rõ ràng thứ bên trong quả trứng, đó chính là một bào thai, vỏ trứng dần ngưng thực rồi che đi bào thai bên trong, sau đó quả trứng bảy màu này bị lỗ đen hút đi.

Vô Danh nhìn theo quả trứng bảy màu kia, nó bay xuyên qua vô số các không gian khác nhau, qua biết bao nhiêu năm tháng nó vẫn cứ bay như vậy, phá vỡ không biết bao nhiêu mảnh ngăn cách vị diện. Cuối cùng tới một ngày quả trứng này lao thẳng vào một tinh cầu xanh chôn sâu vào trong đất.

Một loạt các hình ảnh mập mờ trôi qua rất nhanh trong đầu Vô Danh, giống như một đoạn phim tua nhanh vậy, cuối cùng nó cũng dừng lại.

Hình ảnh trước mắt Vô Danh là một quả trứng bảy màu nằm trên đỉnh một ngọn núi, ngọn núi này Vô Danh cũng đã quá quen thuộc. Xung quanh ngọn núi, tất cả các loài động vật đều đi về phía quả trứng, chỉ khi cách quả trứng một trăm mét, chúng mới dừng lại, rồi cúi đầu.

Lúc này bầu trời tối om, sau đó sấm chớp không ngừng vang giập liên hồi, những hạt mưa đầu tiên bắt đầu đổ xuống, tất cả cây cối đều rung rung thân mình, tất cả các loài hoa trên núi đều nở rộ rực rỡ, không ngừng khoe sắc tỏa hương.

- Gràooooo....

Một tiếng rống ngâm vang vọng khắp chín tầng trời, một con rồng vàng bay múa uốn lượn trên không trung, sau đó bay về phía quả trứng bảy màu rồi cuộn mình lại, giữ quả trứng ở giữa và nằm ngay ở đó.

Con rồng vàng kêu lên một tiếng ngâm vang dội rồi cả người nó phát ra ánh sáng vàng chói lóa, ẩn chứa bên trong ánh sáng vàng chính là một nguồn năng lượng cực kì tinh thuần, nó không ngừng truyền vào trong quả trứng.

Tất cả các loài thú xung quanh núi cúi mình trước vị vương tử sắp ra đời, cả thân mình run rẩy, nhưng sâu trong ánh mắt chính là sự vui mừng cùng tôn kính.

- Rắc....rắccccc.....!!

Quả trứng bắt đầu vang lên những tiếng nứt vỡ, lúc đầu chỉ có những vết rạn nhỏ, sau đó giống như là mạng nhện lan ra khắp quả trứng, rồi cuối cùng vỡ ra hoàn toàn, để lộ ra một đứa trẻ sơ sinh.

- Oa....oa....oa....oa!!

Hai mắt đứa trẻ vẫn nhắm lại, hai tay khuỵu xung quanh không ngừng khóc oa oa. Con rỗng vàng ngậm lên một tiêng, trong tiếng ngậm có chứa sự vui mừng khôn xiết.

Xung quanh đứa bé hiện ra một lồng sáng bảo hộ, sau đó đứa tiếng khóc của nó nhỏ lại rồi tắt hẳn, dường như đã chìm vào giấc ngủ.

Vô Danh tập trung tinh thần nhìn vào bụng dưới của đứa bé, ở đó có một cái bớt bảy màu không khác gì của hắn, Vô Danh ngẩn người lắm lắm:

- Thằng nhóc đó...sao nhìn có chút quen quen...?? Nà nì, cái bớt đó, chẳng phải là giống mình sao??

Vô Danh không tự chủ được đưa tay sờ cái bớt dưới bụng của mình, mà lắm lắm.

- Đây là cách mà tạo hóa đã sinh ra ta sao...Ta là "đứa con của tạo hóa"

Cuối cùng hình ảnh đó cũng mờ dần rồi biến mất, nhưng nó vẫn khắc sâu trong đầu của Vô Danh. Sau đó một loạt các văn tự cổ hiện lên trước mắt của hắn, nhưng kì lạ thay, hắn có thể đọc rõ ràng từng chữ một, hắn nhìn vào ba chữ to nhất kia rồi đọc lên:

- " Vô Cực quyết "

Sau đó Vô Danh lại tiếp tục đọc những hàng chữ phía sau:

- "Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, Bát Quái sinh vô lượng...."

Vô Danh cẩn thận đọc từng hàng chữ một rồi ghi nhớ luôn vào trong đầu, hắn vốn có khả năng nhìn, nghe một lần là nhớ luôn, cho nên việc học cũng chưa bao giờ là việc khó khăn đối với hắn, cũng bởi vì hắn vốn có ngộ tính rất cao.

- " Hư sinh Nhất, Nhất sinh vạn, vạn hoàn Nhất, Nhất hoàn Hư. Vạn vật quy Hư "

("Hư" ở đây có nghĩa là hư vô, là vô vi, là vô cực...là hợp với tên của công pháp mà ta tạo ra hehe:v)

Cuối cùng Vô Danh cũng đã đọc xong và ghi nhớ hết tất cả. Nhưng cũng chẳng cần Vô Danh phải ghi nhớ, tất cả những hàng chữ cổ đó liền chui hết vào trong đầu của Vô Danh. Sau đó một loạt thông tin nữa lại chui vào đầu của hắn....

- Tạo Hóa thần thể.....Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể Quyết.

Một khoảng thời gian sau, một bàn tay phá kén mà ra, theo sau đó chính là Vô Danh.

- Ta đã niết bàn sống lại.

Vô Danh nhẹ nhàng nhếch môi cười, sau đó hắn nắm chặt tay lắm lắm:

- Hình Hoa, một chương của người ta nhớ kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vô Sĩ Lão Sư

Khoảng thời gian mà Vô Danh dùng để niết bàn cũng đã hết hai ngày, phi thuyền bây giờ cũng đã đi tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện rồi. Mà lúc này trong mỗi phòng liền vang lên âm thanh của Hình Hoa.

- Tất cả học viên chuẩn bị thu xếp đồ đạc của mình, chỉ còn một khoảng thời gian nữa phi thuyền sẽ về tới học viện.

Sở dĩ trong phòng mặc dù không có loa như ở địa cầu, mà lại vẫn có thể truyền âm thanh được là nhờ một loại trận pháp truyền âm. Chỉ cần nói các trận con lại với trận chủ rồi thông qua một phương thức truyền âm là âm thanh có thể đi tới tất cả các trận pháp truyền âm được lắp đặt sau đó truyền âm thanh ra bên ngoài.

Vô Danh cũng đã nghe rõ, hắn còn chưa kịp nằm cho ấm người, thì đã bị ăn một chưởng gần chết rồi, đồ đạc của hắn thì vẫn còn ở trong túi vải chưa có mang ra.

Vô Danh liếc mắt nhìn khắp người, cơ thể hắn bây giờ thực sự quá bẩn, sau quá trình niết bàn cơ thể hắn đã thải ra bên ngoài quá nhiều tạp chất, bây giờ hắn phải đi tắm rửa một hồi trước.

.....

Nguyệt Nhi trong mấy hôm nay cũng vô cùng lo lắng, nàng không biết Vô Danh bây giờ thế nào rồi, lúc đi ăn cơm cũng không có nhìn thấy, mà muốn sang phòng gặp Vô Danh thì cửa lại khóa, gọi hắn thì không có ai trả lời.

Hai ngày đã qua đi mà vẫn chưa gặp được Vô Danh lần nào kể từ lên phi thuyền Nguyệt Nhi bây giờ cũng đã rất là sốt ruột rồi. Nguyệt Nhi cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nàng quyết định nhờ Hình lão sư giúp đỡ.

Vì Nguyệt Nhi là thiên tài nghìn năm có một, hoãn mỵ dị linh căn không phải ai cũng có, trường hợp này thật sự quá là hiếm gặp, cho nên nàng được nhận rất nhiều ưu đãi. Muốn gặp Hình Hoa thì cũng chỉ là việc đơn giản mà thôi.

Trong trời đất ngoài năm loại linh căn thường gặp là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ra thì còn có ba loại dị linh căn. Ba loại dị linh căn này chính là sự biến dị của năm loại linh căn ở trên mà tạo thành. Ba loại dị linh căn này chính là Băng, Lôi, Phong, những ai sở hữu trong mình dị linh căn thì còn tu luyện nhanh hơn gấp nhiều lần những loại linh căn khác. Trong đó dị Lôi linh căn chính là loại dị linh căn mạnh mẽ nhất, những ai có dị Lôi linh căn trong người mà lại có phẩm chất cao thì chắc chắn sẽ là trọng tâm bồi dưỡng của các học viện hay các môn phái, tông môn khác nhau.

Nguyệt Nhi mang dị Phong linh căn hoàn mỵ trong người, thì không thể nào không nói đây chính là thiên tài hàng ngàn năm mới có được một. Tiềm lực sau này chính là không thể nào đo đếm được.

Dị linh căn tốt như vậy, nhưng vẫn không thể nào tốt bằng một loại linh căn khác, đó chính là mẫn linh căn. Những người mang trong mình mẫn linh căn chính là những người có nhiều loại linh căn khác nhau, nhưng mỗi loại đều đạt tới phẩm chất hoàn mỵ nhất, tốc độ tu luyện của những người sở hữu linh căn như vậy càng là khủng khiếp hơn rất nhiều.

Dị linh căn đã khó gặp vậy thì loại mẫn linh căn này lại càng khó cầu hơn, có khi vạn năm cũng chẳng có nổi một người.

(TG: Ta sẽ giải thích tại sao trong người main lại có những tám loại linh căn.....nhưng không phải bây giờ, hắc hắc)

Nguyệt Nhi rất nhanh đã đi tới trước cửa phòng của Hình Hoa, sau đó nàng liền gõ cửa.

Bên trong, Hình Hoa đang ngồi xếp bằng tu luyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Trong lòng có chút tức giận, rõ ràng nàng đã dặn dò thuộc hạ là không có việc gì quá quan trọng thì không được quấy rầy nàng tu luyện, mà tại sao bây giờ lại có người gõ cửa. Nàng tức giận quát một tiếng:

- Là kẻ nào ở bên ngoài dám quấy rầy ta tu luyện.

Nguyệt Nhi nghe thấy tiếng quát của Hình Hoa thì cũng có chút sợ hãi, giọng nàng hơi run nói:

- Hình lão sư, đệ tử là Nguyệt Nhi, con có chuyện muốn nói với ngài.

Hình Hoa bên trong nghe thấy tiếng của Nguyệt Nhi thì mới dịu đi, sau đó kêu Nguyệt Nhi vào trong:

- Nguyệt Nhi, người đến tìm ta là có chuyện gì??

Nguyệt Nhi hơi cúi đầu đứng ở trước mặt Hình Hoa, nghe Hình Hoa hỏi thì mới ngẩng đầu lên một chút rồi nói:

- Chỉ là lúc lên phi thuyền, con có đi cùng một người, nhưng mấy ngày nay lại không nhìn thấy huynh ấy lần nào, muốn gặp cũng không gặp được, vì phòng của huynh ấy đã khóa cửa bên trong, mà gọi thì lại không thấy huynh ấy trả lời. Cho nên có chút lo lắng, con muốn nhờ lão sư giúp con chuyện này.

Hình Hoa nghe xong thì nhàn nhạt nói:

- Ừm, ta biết rồi, người cứ ra ngoài đợi ta.

Một lúc sau, Hình Hoa liền dẫn theo hai người khác đi cùng với Nguyệt Nhi đến phòng của Vô Danh. Hai ngày trước nàng đã đánh cho hắn một chưởng đứt hết kinh mạch, nhưng không có đánh chết ngay lập tức, vì kế hoạch của nàng không thể nào để hắn chết ngay được, mà là hắn sẽ chết sau khi trở về phòng. Bây giờ lại nghe Nguyệt Nhi nói mấy hôm nay không có thấy hắn, thì Hình Hoa lại càng khẳng định rằng Vô Danh đã chết chắc rồi, bây giờ nàng thực sự muốn nhìn cái vẻ mặt trước khi chết của hắn.

Bốn người rất nhanh đã tới trước cửa phòng của Vô Danh, Hình Hoa liếc tên phía sau một cái, tên này liền hiểu ý sau đó mở cửa phòng của Vô Danh ra một cách đơn giản. Sau khi cửa phòng mở ra, Hình Hoa mới nói:

- Vào thôi.

Nguyệt Nhi gạt đầu một cái, rồi liền đi theo phía sau Hình Hoa.

Vô Danh lúc này cũng vừa mới tắm xong, hắn không có mang theo quần áo vào trong nhà tắm, cho nên hắn phải quấn tạm một cái khăn quanh người rồi đi ra khỏi phòng.

Vô Danh một tay ôm chiếc khăn che người để cho nó không bị tuột, rồi định cầm chiếc áo lên thay vào. Nhưng còn chưa kịp thay thì đột nhiên đã có bốn người đi vào trước phòng hắn, làm cho hắn giật mình. Nhưng sau khi nhìn rõ hai người phía trước trong lòng hắn liền cười thầm một cái, con mụ Hình Hoa kia lúc trước mảy dám chơi ông, bây giờ ông chơi lại mảy. Mà tiện thể dịp này, Vô Danh cũng muốn cho Nguyệt Nhi kiến thức một chút về cơ thể của phu quân tương lai.

Thế là Vô Danh giả bộ hoảng hốt, làm tuột khăn tắm xuống, cả người hắn hết thấy đều lộ ra, không ngoại trừ thằng nhỏ vẫn còn đang chào cờ của hắn. Lúc trước thằng nhỏ của Vô Danh cũng không bé, sau khi niết bản nó lại còn to hơn lúc trước, lúc này ước chừng cũng phải gần hai mươi xăng ti mét rồi, đợi hắn thêm vài năm nữa có khi lại còn to hơn. Vô Danh liền hét to một tiếng.

- AAAAAAAAAAAAA

Hình Hoa và Nguyệt Nhi nhìn thấy Vô Danh đang lỏa thể thì cũng hét lên một tiếng, sau đó liền quay người lại, không dám nhìn tiếp. Hình Hoa thì quên cả mục đích mà ả đến đây rồi, giờ chỉ còn lại sự xấu hổ mà thôi, đây là lần đầu tiên mà ả ta nhìn thấy chỗ đó của đàn ông. Còn Nguyệt Nhi thì cũng không khác gì Hình Hoa, đây cũng là lần đầu tiên của nàng, cho nên cả mặt liền đỏ hết rồi.

Tiếng nói của Vô Danh lại vang lên:

- Các người thật là không biết liêm sỉ, dám mở trộm cửa phòng của ta rồi lên lút nhìn trộm lúc ta đang không mặc đồ....

Vô Danh còn chưa chửi hết câu, thì Hình Hoa đã không nhịn được quay lại gào lên:

- Người nói ai không biết liêm sỉ....

Vô Danh thấy Hình Hoa vẫn còn to mồm, hắn cũng gào theo:

- Ta chính là đang nói bà đó, đường đường là một lão sư không ngờ lại dẫn người mở trộm phòng của học viên rồi lên lút nhìn trộm, không...không phải là trực tiếp nhìn trộm....

Hình Hoa bây giờ đã quay người lại mặt đối mặt với hắn rồi, cho nên hắn lập tức sửa lời, hắn nói ra cũng không sợ bị Hình Hoa giết chết, bởi vì bây giờ bên cạnh còn có Nguyệt Nhi, nếu ả dám giết chết hắn vậy Nguyệt Nhi chắc chắn cũng không muốn sống nữa mà đòi chết theo, việc này sẽ gây rất nhiều rắc rối đối với ả. Cho nên hắn còn ngại ngần gì mà không xả hết bực tức trong người.

Hình Hoa nghe câu "trực tiếp nhìn trộm" của hắn cũng mới ý thức được, cho nên vội vàng quay lại đằng sau gào một tiếng:

- Người nói láo.

Vô Danh hừ lạnh một tiếng:

- Ta nói láo?? Ta có chứng cứ rõ ràng, bà hôm nay dẫn người vào phòng của ta, nhìn trộm ta, chuyện này mà truyền ra ngoài, hắc hắc....

- Người dám....

Hình Hoa lại hét lên.

- Ta còn cái gì mà không dám sao, hôm nay các người đã nhìn thấy hết tất thân trong trắng này của ta, trực tiếp ném hết mặt mũi của ta, các người nói xem sau này ta còn dám ra ngoài gặp ai, liệu sau này ta còn có thể lấy ai cho được....huhu...

Nói xong Vô Danh còn giả vờ khóc, giống như một thiếu nữ bị người ta khi nhục vậy.

Hình Hoa nghe tiếng của Vô Danh mà không khỏi căm tức, nàng bây giờ thực sự muốn đập cho hắn một phát chết queo (TG: chết queo cái gì ta...ác thật) nhưng nàng vẫn phải nuốt cái cục tức này vào trong lòng, vì nàng không thể làm gì hắn lúc này. Hình Hoa hừ một tiếng nói:

- Nếu như không phải Nguyệt Nhi thấy người không có ra ngoài, sốt ruột muốn gặp người nên mới nhờ ta, thì ta việc gì phải vào phòng của người...

Nói xong thì nàng tức giận đi ra ngoài. Nguyệt Nhi thấy Hình Hoa đi ra ngoài thì cũng định đi theo nhưng vừa mới bước được một bước thì đã bị tiếng gọi của Vô Danh làm cho khựng lại:

- Nguyệt Nhi, không phải muội muốn gặp huynh sao??

Vô Danh cũng không vội mặc đồ mà trực tiếp đi tới chỗ Nguyệt Nhi, giữ nàng lại.

Hình Hoa mới vừa ra khỏi cửa, thì trong lòng thầm chửi rủa Vô Danh, mặt mũi hôm nay đã bị tên này ném hết rồi. Nhưng đột nhiên nàng ta lại nghĩ tới một việc:

- Không phải hấn bị ta đánh một chưởng đứt hết kinh mạch rồi hay sao, tại sao bây giờ vẫn còn sống, chẳng lẽ là ta đánh nhầm chỗ.

Hình Hoa bây giờ bức tức không thôi, cũng không có tâm trí mà suy nghĩ, đánh trực tiếp bỏ vấn đề này qua một bên, lần này không giết được Vô Danh lần sau rất khó có cơ hội.

Vô Danh lúc này tới gần Nguyệt Nhi sau đó liền ôm lấy nàng từ phía sau, cây kiếm của hấn đã ép sát vào giữa hông của nàng.

Nguyệt Nhi bị Vô Danh ôm lấy thì cả người mềm nhũn như con chi chi, rồi cảm thấy cợn cợn ở phía sau hông, cái thứ kia vừa to dài, lại còn nóng, làm cho nàng có chút hoảng hốt:

- Vô Danh ca ca, huynh...huynh muốn làm gì...

Vô Danh cười một cách gian xảo nói:

- Hai hôm nay ta đã không có ăn gì, vừa hay muối đến, ta sẽ ăn muối trước.

Nói xong Vô Danh liền ôm lấy Nguyệt Nhi rồi ném lên trên giường. Nguyệt Nhi sợ quá mà la lên một tiếng.

- AAAAAAA

Cửa đã đóng, Hình Hoa cũng đã đi xa rồi, ai có thể cứu nàng lúc này đây.....

Mọi người có thể không ủng hộ ttt, kim phiếu, nhưng không thể không like cho ta một cái để lấy tinh thần a.

Like thôi cũng được tăng kinh nghiệm đó nha, like đi ngay đi:))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tự Khí Thành Công

Vô Danh sau khi ném Nguyệt Nhi lên trên giường của mình, hấn cũng liền xông tới. Nguyệt Nhi nhìn Vô Danh đang lao tới có chút hoảng hốt, ánh mắt cũng không tự chủ được mà nhìn vào con quái vật bên dưới của Vô Danh, nếu như hôm nay Vô Danh thật sự làm thịt nàng, vậy con quái vật kia mà chui vào người, không phải là sẽ.....

Nguyệt Nhi vội vàng nói:

- Đừng...

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì miệng của nàng đã bị Vô Danh chặn lại, Vô Danh giữ chặt hai tay của Nguyệt Nhi, chân hấn cũng giữ lấy chân của nàng, không cho nàng dây dưa. Sau đó môi của hấn liền dán lên môi của Nguyệt Nhi...

Một lúc sau, Vô Danh mới nhả ra, mặc quần áo vào, hấn chỉ muốn hù Nguyệt Nhi một chút mà thôi, bây giờ nàng còn nhỏ, không thích hợp để làm chuyện này.

Nguyệt Nhi thì cũng sợ tới phát khóc rồi, may mà Vô Danh không có làm chuyện gì quá đáng, nếu không.....nàng thật sự không dám nghĩ tiếp.

Vô Danh mặc quần áo xong, liền ôm lấy Nguyệt Nhi đang nằm ở trên giường, lau nước mắt cho nàng rồi hấn ghé sát môi vào tai nàng rồi nói:

- Xin lỗi nàng, phu nhân tương lai của ta.

Nguyệt Nhi nghe xong cả người mềm nhũn ra, nàng thực sự cũng không có giận Vô Danh:

- Ai là phu nhân tương lai của huynh chứ??

Nguyệt Nhi giả vờ giận dỗi nói.

- Muội không phải là phu nhân tương lai của ta hay sao, hay...để ta biến muội trở thành phu nhân của ta ngay bây giờ là được.

Nói xong Vô Danh làm ra vẻ như muốn ăn thịt Nguyệt Nhi. Nguyệt Nhi thấy Vô Danh như vậy liền vội nói:

- Đừng mà...

Nguyệt Nhi ngây thơ không biết rằng, mình càng nói như vậy thì càng kích thích Vô Danh, cho nên Vô Danh cũng coi như không nghe thấy tiếng của nàng mà lại tiếp tục xâm chiếm khoang miệng của Nguyệt Nhi...Một lúc sau hắn mới tha cho nàng rồi nói:

- Muội yên tâm, ta sẽ không làm chuyện gì có lỗi với muội cả.

Vô Danh nhìn đôi mắt ướt át của Nguyệt Nhi mà có chút không chịu được, ánh mắt này thật sự là đang quyến rũ đàn ông mà.

- Nhưng ta cũng có trách nhiệm giúp cho phu nhân tương lai của ta đẹp hơn.

Nói xong Vô Danh liền mân mê hai quả đào của Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi chẳng thể làm gì khác đành phải đưa tay che mặt lại. Lúc sau Nguyệt Nhi mới xóa bỏ hết ngượng ngùng mà nói:

- Vô Danh ca ca, Hình lão sư nói chúng ta không được làm chuyện đó. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

Vô Danh nghe Nguyệt Nhi nói thế thì hai tay đang làm loạn cũng dừng lại, sau đó nhú mồm nói:

- Lời của bà ta nói mà muội cũng tin sao, muội có biết hai hôm nay tại sao ta không đi ra ngoài không?? Ta chính là bị bà ta đánh cho gần chết đó.

Nguyệt Nhi nghe Vô Danh nói vậy thì liền có chút lo lắng nói:

- Huynh nói thật sao, huynh bị thương thế nào, mau cho muội xem...

Vô Danh nựng hai má của Nguyệt Nhi nói:

- Bây giờ ta đã không sao rồi, muội không cần phải lo lắng, nhưng lần sau bà ta có nói gì muội cũng không được tin nghe chưa, chỉ cần làm ra vẻ biết rồi là được. Muội cũng không cần lo lắng về chuyện đó, ta cũng sẽ không làm những việc không đúng chừng mực đâu hihi.

Nói xong Vô Danh liền ôm chặt lấy Nguyệt Nhi:

- Huynh mệt rồi, chúng ta đi ngủ đi.

- Ừm.

Nguyệt Nhi nhẹ nhàng đáp một tiếng sau đó, liền rúc vào trong lòng của Vô Danh mà ngủ một lát....

.....

Một lúc sau, phi thuyền đã dừng lại, tất cả mọi người đều rời khỏi phi thuyền, Nguyệt Nhi và Vô Danh cầm tay đi xuống.

Hơn một trăm người đứng vào giữa quảng trường. Đợi mọi người xếp hàng xong Hình Hoa mới nói:

- Các ngươi cầm lấy tấm thẻ này, sau đó liền đi nhận quần áo và đồ dùng cá nhân, bây giờ cũng đã không còn sớm, mọi người giải tán đi.

Sau khi Vô Danh nhận đủ đồ xong mới trở về phòng của mình, về tới phòng hắn lại đóng cửa rồi ngủ một mạch tới sáng, ngày mai sẽ là buổi học đầu tiên cho nên hắn phải chuẩn bị tinh thần tốt nhất.

Sáng hôm sau, Vô Danh đã thức dậy từ rất sớm, hắn chuẩn bị một chút rồi liền đi tới lớp học nghe giảng.

Lúc Vô Danh tới, cũng đã có rất nhiều người đến rồi, một lúc sau có một người đàn ông trung niên bước vào rồi nói:

- Ta là Biên Pha, các ngươi có thể gọi ta là Biên lão sư, ta chính là người phụ trách dạy các ngươi, cho nên trong quá trình giảng giải có gì không hiểu thì các ngươi có thể hỏi ta. Không ai có vấn đề gì chứ??

- Dạ, không...

Cả lớp đồng thanh đáp.

Biên lão sư gật đầu một cái rồi mới nói tiếp:

- Được rồi, không ai có ý kiến gì vậy chúng ta bắt đầu. Đầu tiên ta sẽ nói về cảnh giới tu luyện, những ai bước chân trên con đường này đều sẽ phải bắt đầu từ cảnh giới thứ nhất đó chính là tụ khí cảnh. Tụ khí cảnh có chín tầng, mỗi tầng đều là một tiểu cảnh giới. Tụ khí cảnh được chia làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất từ tầng một đến tầng ba được gọi là tụ khí sơ kỳ, từ tầng bốn đến tầng sáu là giai đoạn trung kỳ, từ tầng bảy đến tầng chín là giai đoạn hậu kỳ....

Một ngày học rất nhanh cũng đã trôi qua, sau khi ăn cơm tối xong Vô Danh liền trở về phòng. Sau buổi học đầu tiên của ngày hôm nay, hắn cũng đã biết thêm nhiều kiến thức hơn.

Vô Danh đã có thể tu luyện từ lúc còn ở trên phi thuyền rồi, nhưng vì thời gian quá gấp gáp cho nên hắn không có vội vàng tu luyện. Và hôm nay hắn mới biết quyết định đó của mình là đúng đắn cỡ nào. Bởi vì Vô Danh đã biết được một điều rằng những công pháp tu luyện cao cấp có thể dẫn tới lốc xoáy linh khí khi tu luyện. Cho nên nếu như hôm đó ở trên phi thuyền mà hắn tu luyện dựa theo khẩu quyết của Vô Cực quyết thì chắc chắn sẽ dẫn đến lốc xoáy linh khí, lúc đó hắn sẽ bị người ta để ý, và lúc đó thì cái mạng của hắn cũng không thể nào giữ nổi.

Công pháp ở trong trời đất được chia ra làm bốn giai phổ thông là: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Trong bốn giai này người ta còn chia ra mỗi giai ba cấp là sơ, trung, thượng. Trong bốn cấp Thiên, Địa, Huyền, Hoàng thì Thiên cấp chính là mạnh nhất, sau đó là Địa cấp, Huyền cấp rồi Hoàng cấp là yếu nhất.

Phân chia cấp độ công pháp ra làm bốn giai như vậy cũng mới chỉ là bốn giai thấp nhất mà thôi. Bên trên bốn giai công pháp này còn có Linh cấp công pháp, Thần cấp công pháp. Hai cấp này cũng phân chia ra ba cấp nhỏ trong mỗi cấp là sơ, trung, thượng.

Ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện thì Huyền cấp công pháp cũng đã là một thứ quá xa xỉ rồi, ở đây chỉ có chủ yếu là Hoàng cấp công pháp mà thôi.

Mỗi học viên muốn tu luyện thì phải chọn cho mình một loại công pháp phù hợp với linh căn của bản thân, cho nên hôm nay Vô Danh cũng đã đi tới "tàng thư các" để chọn cho mình một quyển công pháp. Hầu hết các loại công pháp ở "tàng thư các" này đều là Hoàng giai sơ cấp công pháp, cho nên mỗi học viên tới đây đều chỉ có thể chọn cho mình công pháp thấp nhất. Trên Hoàng giai sơ cấp công pháp còn có Hoàng giai trung cấp công pháp và Hoàng giai thượng cấp công pháp. Nhưng đa phần những công pháp này chỉ dành cho những học viên hạch tâm mà thôi. Những học viên hạch tâm này hầu hết đều có linh căn tốt và tu vi của họ rất cao.

Công pháp mà Vô Danh chọn là một quyển hỏa thuộc tính Hoàng giai sơ cấp công pháp, sở dĩ Vô Danh dùng loại công pháp này để tu luyện mà không dùng Vô Cực quyết để tu luyện là do Vô Cực sẽ dẫn tới lốc xoáy linh khí khi tu luyện, nên nếu như hắn muốn tu luyện bằng Vô Cực quyết thì phải tìm một nơi không người.

Vô Danh ngồi xếp bằng xuống, hai mắt nhắm lại, hai tay của hắn kết ấn, sau đó liền dựa theo khẩu quyết của Hoàng giai sơ cấp công pháp tu luyện.

Ngay lúc Vô Danh vừa bắt đầu tu luyện thì linh khí xung quanh liền bị hút về phía hắn, rồi thông qua tất cả các vị trí trên cơ thể hắn mà hấp thu vào. Mà lúc này đột nhiên từ trong丹田 của hắn, một luồng khí tức ấm áp đột nhiên xông ra, sau đó liền đi theo đường vận chuyển linh khí trong cơ thể của hắn mà cọ rửa một lượt, khiến cho kinh mạch của hắn trở nên cứng cáp hơn, mà đồng thời linh khí sau khi bị hấp thu vào trong cơ thể cũng bị luồng khí ấm áp này cọ rửa một lượt khiến cho nó trở nên tinh khiết hơn.

Vô Danh cứ dựa vào khẩu quyết này mà tu luyện, không lâu sau đó, cơ thể hắn vang lên một tiếng ầm nhỏ. Cuối cùng hắn đã tụ khí thành công, trở thành tu sĩ tụ khí một tầng.

Sau khi Vô Danh tụ khí thành công hắn cảm giác cơ thể mình liền trở nên nhẹ hơn, cảm giác rất là thoải mái.

Khi Vô Danh tụ khí thành công thì tạp chất trong cơ thể cũng được bài tiết ra, khiến cho căn phòng có mùi không thoải mái, Vô Danh cởi hết quần áo ra, nhưng hắn không có đi tắm, mà tay của hắn kết ấn rồi thực hiện một loại pháp quyết. Loại pháp quyết này được gọi là Tẩy Trần quyết, dùng để tẩy sạch vết bẩn trên cơ thể mà không cần phải dùng nước để rửa đi.

Sau khi Vô Danh tẩy sạch vết bẩn trong cơ thể, hắn mới lấy một vật có hình tròn ra, vật này giống như một miếng ngọc vậy. Nhưng nó không phải là miếng ngọc bình thường, mà nó được gọi là ngọc giản.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Ân Linh Thuật

Miếng ngọc giản này, là một lần tình cờ hắn nhặt được ở trên núi. Lúc đó vẫn còn chưa vào học viện, hắn lang thang ở trên núi rồi không may bị một con chim thả miếng ngọc giản này rơi trúng đầu, khi mới nhìn thấy miếng ngọc giản này hắn cũng không biết là cái gì, chỉ tưởng là ngọc bội nên nhặt bỏ vào trong người. Cho đến khi vào học viện, hắn mới biết được thứ này gọi là ngọc giản, có thể khắc nội dung vào bên trong, muốn nhìn được nội dung bên trong thì phải có thần thức mới có thể đọc được. Đồng dạng chỉ cần có thần thức thì cũng có thể khắc nội dung bên trong ngọc giản này.

Thần thức giống như là một loại lực lượng tinh thần, nó có thể cảm nhận được mọi vật ở xung quanh trong phạm vi nhất định mà thần thức có thể đạt tới, sau đó truyền lại hình ảnh giống như thật vào trong đầu của mình. Thần thức đối với một tu sĩ rất là trọng yếu. Thần thức không chỉ là một loại sóng tinh thần để cảm nhận xung quanh, mà nó còn có ứng dụng trong chiến đấu. Trong chiến đấu thì thần thức là thứ quan trọng nhất, nó ảnh hưởng đến việc sử dụng kĩ năng cũng như định hướng kẻ địch mỗi khi tấn công. Thần thức của một người mạnh hay yếu cũng liên quan đến tu vi của người đó, những người có tu vi càng cao thì thần thức càng mạnh. Trong chiến đấu thần thức của một người mà mạnh hơn người kia thì cũng có nghĩa là phần thắng của người có thần thức mạnh hơn đã cao hơn người còn lại rồi.

Mỗi tu sĩ chỉ cần có thể tụ khí thành công, bước vào tụ khí một tầng thì sẽ có thần thức. Thần thức này được hình thành ở "Nê Hoàn Cung" tức là nằm ở huyết bách hội giữa đỉnh đầu, từ giữa hai chân mày đi vào ba thốn.

Bây giờ Vô Danh đã tụ khí thành công, khai mở được Nê Hoàn Cung, đã có thể sử dụng được thần thức. Thần thức của Vô Danh mới chỉ có thể phóng

ra ngoài được khoảng mấy chục mét mà thôi, nhưng như vậy cũng đủ để có thể đọc được miếng ngọc giản này rồi.

Vô Danh tập trung tinh thần sau đó phóng thần thức vào trong miếng ngọc giản này, sau khi thần thức tiến vào trong miếng ngọc giản, Vô Danh nhìn thấy ba chữ đầu tiên "Ân Linh Thuật". Sau đó Vô Danh tiếp tục đọc hết tất cả nội dung được ghi ở trong đó. Sau khi đọc xong Vô Danh mới buông miếng ngọc giản xuống sau đó lẩm bẩm:

- Hóa ra đây là một loại công pháp ẩn dấu tu vi, là loại công pháp ẩn nấp cao cấp. Haizz, chỉ đáng tiếc là công pháp này lại không hoàn chỉnh. Nhưng không sao, ta đã có Vô Cực quyết, hoàn thiện nốt phần còn lại của công pháp này cũng không phải là không thể.

Nói xong Vô Danh lập tức định thần, thu liễm ý thức, bỏ qua mọi vật xung quanh mà tập trung suy diễn phần còn lại của công pháp ẩn nấp này.

Vô Cực quyết của Vô Danh là một loại công pháp cấp Tạo Hóa, do thiên địa sinh ra. Công pháp này nếu như đem so sánh với Thần cấp công pháp trên Tam Sinh giới thì đúng là một trời một vực.

Vô Cực quyết của Vô Danh không phải ai cũng có thể tu luyện được, muốn tu luyện được loại công pháp này thì phải có đầy đủ tám loại linh căn: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Băng, Lôi, Phong, đồng thời còn phải có hai loại linh căn bản nguyên là Bạch Quang và Hắc Ám.

Có thể nói trên Tam Sinh giới này không có một ai có hai loại linh căn bản nguyên này, riêng chỉ có một người chính là Vô Danh, bởi vì hắn có Tạo Hóa thần thể. Tạo Hóa thần thể này là một loại Tiên Thiên chi thể, giống như Thuần Âm chi thể, Cửu Dương chi thể, Mị thể,... Hầu hết những ai có Tiên Thiên chi thể đều có thể tu luyện nhanh hơn người khác.

Vô Cực quyết của Vô Danh yêu cầu điều kiện rất cao, thì tất nhiên năng lực của nó cũng không phải là kém được. Vô Cực quyết này có thể diễn sinh vạn vật, sửa chữa công pháp, đồng thời còn tăng cảm ngộ cho người tu luyện.

Sau một đêm Vô Danh mới có thể hoàn thiện phần còn lại của Ân Linh thuật, nhưng Ân Linh thuật này đã không còn là Ân Linh thuật ban đầu nữa rồi, mà nó đã được Vô Danh sửa chữa đồng thời kết hợp với hai loại linh căn bản nguyên của hắn là Bạch Quang và Hắc Ám, bởi vì hai loại linh căn này có một loại công dụng đó chính là ẩn nấp mọi thứ, nhưng khả năng ẩn nấp hoàn hảo đến đâu vẫn phải còn dựa vào thực lực của Vô Danh.

Mặc dù trời đã sáng, nhưng Vô Danh cũng vẫn không có ra khỏi phòng, hắn muốn luyện tập cái Ân Linh thuật này, nếu có thể dùng nó để che dấu tu vi, thì không còn gì có thể tốt hơn rồi. Hắn mang tiếng là một người sở hữu phế căn, bây giờ tu vi lại tăng lên nhanh chóng thì điều này sẽ khiến cho người ta nghi ngờ. Cho nên hắn phải tự chuẩn bị đường lui cho mình.

Vô Danh bắt đầu luyện tập Ân Linh thuật, hắn dựa theo pháp quyết mà vận chuyển, dần dần hắn cũng đã chạm được một chút của Ân Linh thuật này, Vô Danh luyện đến giữa trưa thì hắn có thể dễ dàng che dấu toàn bộ khí tức của mình rồi. Lúc này hắn từ tu vi tụ khí một tầng đã xuống thành không có tu vi rồi, ai từ bên ngoài nhìn vào cũng không thể nào đoán được rằng hắn đã là tu sĩ tụ khí một tầng.

Bây giờ trời đã tối, Vô Danh cũng quyết định dừng lại, bây giờ hắn đã luyện tới mức có thể ẩn giấu đi ba tầng tiểu cảnh giới rồi. Bụng hắn cũng đã biểu tình, cho nên hắn liền dừng dậy tắm rửa, thay quần áo rồi đi ra ngoài ăn. Đồ ăn của học viện cũng là đồ miễn phí, cho nên hắn cũng không cần phải lo không có tiền trả.

Nhưng lúc Vô Danh đang ăn thì hắn bắt đầu nhớ lại quá trình lúc hắn tụ khí. Theo lý thuyết mà nói, một phế căn như hắn thì tụ khí sẽ rất là khó khăn, chỉ cần ngưng cố gắng tu lại bao nhiêu thì đều bị tán ra, khả năng tụ khí thành công là rất thấp, có thể phải mất rất nhiều thời gian mới có thể tụ khí thành công được. Nhưng tại sao lúc đó hắn tụ khí lại dễ dàng như vậy, rõ ràng hắn dùng là một loại công pháp thấp kém nhất, cho nên không thể nào có khả năng tụ khí nhanh như vậy được.

- Đúng rồi...

Vô Danh như nghĩ ra gì đó, hắn vội vàng ăn hết chỗ thức ăn rồi liền quay trở về phòng của mình. Vô Danh sau khi trở về phòng thì liền đóng cửa lại. Hắn đã nhận ra được một điều rằng, trong lúc hắn tụ khí, có một luồng khí ám áp giống như dòng suối chảy ra từ bên trong đan điền của hắn, sau đó liền chảy qua những đường kinh mạch mà hắn vẫn chuyển dựa theo pháp quyết. Luồng khí ám áp này chính là thứ đã giúp cho hắn có thể tụ khí dễ dàng như vậy. Vô Danh không biết luồng khí này từ đâu mà có, nhưng muốn biết thì hắn phải tìm hiểu, thứ đó có lẽ phát ra từ bên trong đan điền của hắn, bây giờ hắn đã có thần thức, việc dò xét liền trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết.

Vô Danh lại ngồi xếp bằng trên giường, hai tay kết ấn, định thần sau đó đưa thần thức dò xét cơ thể.

Mọi người hãy cố gắng bấm like ở cuối chương để ủng hộ tinh thần của tác nha. Thân!!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hỗn Động Thiên Mục - Tụ Khí Tầng 2

Vô Danh phóng thần thức của mình đến đan điền dò xét, tìm kiếm một vòng, sau đó hắn liền kinh ngạc.

Ở giữa đan điền của Vô Danh có vòng tròn hình âm dương, trong hình âm dương này có hai hạt châu bảy màu to bằng con mắt nằm ở hai phía màu đen và màu trắng.

Cái vòng âm dương này xoay tròn liên tục, ở bên trong có hai hạt châu bảy màu không ngừng tỏa ra một loại khí tức cổ xưa, nhưng loại khí tức cổ xưa này lại bị giữ lại xung quanh hạt châu. Cảnh tượng này khiến Vô Danh nghĩ đến hai loại linh căn Bạch Quang và Hắc Ám của mình.

Hai hạt châu này như có một loại liên kết nào đó với nhau, giống như chúng là một đôi vậy.

Sau khi Vô Danh nhìn thấy hai hạt châu này thì liền nghĩ đến việc có thể một loạt các thông tin, công pháp cùng khả năng chữa thương hồi phục cơ thể đều đến từ nó. Điều này khiến cho Vô Danh hết sức tò mò về thứ này.

Vô Danh lại đưa thần thức của mình dò xét hai hạt châu, cảm nhận xung quanh hai hạt châu này, hắn muốn biết thêm về nó.

Khi thần thức của Vô Danh tiếp xúc với hai hạt châu này, hắn muốn tiến hành luyện hóa nó, nhưng khi hắn muốn luyện hóa hai hạt châu này thì hắn mới biết rằng mình căn bản không cần phải luyện hóa nữa vì nó đã nhận hắn làm chủ rồi. Cho nên Vô Danh bây giờ có thể đơn giản tìm hiểu về thứ này.

Một số thông tin lại tiếp tục truyền vào trong đầu của Vô Danh, hắn đọc qua hết tất cả các thông tin trong đó.

Bây giờ Vô Danh đã biết được hai hạt châu này gọi là "Hỗn Độn Thiên Mục". Công dụng của nó thì Vô Danh sẽ từ từ tìm hiểu thêm, đồng nghĩa với việc muốn sử dụng được "Hỗn Độn Thiên Mục" thì tu vi cũng phải đạt đến một trình độ nhất định, chỉ có như vậy mới có đủ thực lực để điều khiển "Hỗn Độn Thiên Mục" này.

Vô Danh không phải là một kẻ ngốc, nên có thể thấy được "Hỗn Độn Thiên Mục" này là vật bất phàm, sức mạnh từ nó tỏa ra quả thật rất lớn, Vô Danh nghĩ nếu như vật này xuất hiện ở bên ngoài vậy chắc chắn sẽ dẫn đến một hồi tranh đoạt gió tanh mưa máu, lúc đó vật này xuất hiện ở đâu thì ở đó chắc chắn có những trận chiến kinh thiên động địa xảy ra. Không chỉ "Hỗn Độn Thiên Mục" này mà còn cả công pháp "Vô Cực quyết", "Vô Cực Hóa Thần quyết" nữa, mỗi thứ đều là bảo vật người người thèm khát.

Nhưng mà có được Vô Cực quyết thì cũng vô dụng bởi vì nếu không có mười loại linh căn thì không thể nào mà sử dụng được loại công pháp này. Nhưng mọi tu sĩ có ai mà không muốn mình mạnh hơn người khác, nếu mình không có được thì cũng không muốn người khác có được.

Vô Danh cũng thầm than trong lòng, những thứ này trên người hắn đều là những bí mật động trời, nếu để cho người khác biết được thì hắn chắc chắn phải chết, nên Vô Danh cũng không ngu gì mà lại đi nói với người khác, trừ khi ngại sống quá lâu mới làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

- Đúng là thất phu vô tội, hoài bích có tội a.

Vô Danh ngừng nghĩ ngợi, tập trung tinh thần truyền một tia ý niệm tới "Hỗn Độn Thiên Mục". Ngay lập tức thân thể của Vô Danh hơi động một chút rồi biến mất, sau đó hắn xuất hiện ở một nơi cực kì xa lạ.

Bây giờ Vô Danh đã xuất hiện trong tiểu thể giới của "Hỗn Độn Thiên Mục". Sở dĩ hắn biết được đây là tiểu thể giới bởi vì hắn từng nghe được những học viên khác ngồi tán dóc với nhau. Trên thể giới này có một thứ được gọi là tiểu thể giới, bên trong tiểu thể giới này chính là một không gian khác hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, trong đây cũng có linh khí, nhưng độ dày đặc của linh khí cũng phải dựa vào phẩm chất của tiểu thể giới. Tiểu thể giới là một vật cực kì quý giá, người sở hữu tiểu thể giới, có thể vào bên trong đó tu luyện, cũng có thể trồng các loại linh thảo ở trong đó, không những vậy còn có thể đưa người từ bên ngoài vào. Tiểu thể giới được chia ra làm nhiều loại như tiểu thể giới thông thường, thể giới chân linh, thể giới ngũ hành. Tiểu thể giới là một vật mà chỉ có các đại năng mới có thể luyện ra được.

Vô Danh đoán thể giới này của hắn không phải là bất kì một loại tiểu thể giới nào ở trên, vì hắn cảm nhận được thể giới này của hắn cao cấp hơn nhiều những tiểu thể giới khác.

Vô Danh nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, cảm nhận sự thay đổi ở đây. Vô Danh thấy linh khí trong đây cực kì dày đặc, không thừa thớt như ở bên ngoài. Ngoài việc linh khí nơi đây cực kì dày đặc thì Vô Danh còn cảm thấy có một cảm giác gì đó không đúng ở đây. Vô Danh nhíu mày lẩm bẩm:

- Thời gian ở đây dường như khác bên ngoài, chẳng lẽ thời gian ở trong này trôi nhanh hơn bên ngoài sao??

Vô Danh ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm hờ lại, rồi yên lặng cảm nhận không gian xung quanh, cuối cùng hắn niệm hắn nhếch lên một nụ cười bởi vì:

- Thời gian ở đây đúng là trôi nhanh hơn bên ngoài, không phải nhanh bình thường mà nhanh gấp vài lần.

Vô Danh nhếch mép cười một cái, điều này thật sự quá là tiện nghi cho hắn, Vô Danh không có chán chờ nữa, bây giờ hắn đã ở bên trong tiểu thể giới của Hỗn Độn Thiên Mục, hắn có thể tùy ý tu luyện bằng công pháp Vô Cực quyết rồi. Vô Danh nhắm hai mắt lại rồi kết ấn, bắt đầu vận chuyển công pháp Vô Cực quyết.

Lúc đầu khi mới vừa vận chuyển vòng chu thiên đầu tiên, Vô Danh cảm thấy cơ thể mình đau nhức dữ dội, giống như muốn nổ tung. Hắn biết đây là do việc hắn đã thay đổi công pháp tu luyện, cho nên đường vận chuyển cũng thay đổi, mà linh khí sau khi được cơ thể hấp thu vào cũng thay đổi. Bây giờ hắn cần thời gian để chuyển đổi công pháp tu luyện, không lâu sau thì hắn cũng đã cảm thấy cơ thể trở lại bình thường.

- Âm...âm...âm

Sau khi cơ thể đã thích ứng được thì khi Vô Danh vận chuyển công pháp thì liền có những tiếng ầm ầm vang lên, linh khí từ bốn phương tám hướng trong tiểu thế giới liền bị hút đến, hình thành một lỗ xoáy linh khí khổng lồ ở ngay trên đầu của Vô Danh. Vô Danh nhìn thấy cảnh tượng này cũng kinh ngạc không thôi, may là hắn không có dùng công pháp này tu luyện ở bên ngoài, nếu không thì rắc rối lớn.

Oanh!

Trong cơ thể Vô Danh oanh một tiếng, sau đó trong thể nội của hắn xuất hiện một mảnh hư không mờ ảo. Khi vận chuyển từng vòng chu thiên thì mảnh hư vô mênh mông hiện ra, theo đó là kinh mạch trong cơ thể phồng lên, hấp thu toàn bộ linh khí vào bên trong, qua từng vòng tiểu chu thiên, đại chu thiên mà quay trở về đan điền.

- Ô...ô....ô...ô

Trong cơ thể Vô Danh, những tiếng ô ô liên tục vang lên, linh khí từ bên ngoài giống như con lũ tràn vào bên trong cơ thể của Vô Danh, nhưng tràn vào bao nhiêu đều bị hấp thu bấy nhiêu. Linh khí đi qua kinh mạch, bị mảnh hư vô bên trong thể nội của Vô Danh liên tục áp súc nhiều lần khiến cho linh khí trở nên nhỏ bé hơn mà lại trong suốt hơn, sau đó được chuyển vào trong đan điền của Vô Danh.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, linh khí như nước lũ tràn vào đều bị áp súc lại khiến cho chúng trở nên cực kì tinh khiết, rồi chảy vào trong đan điền của Vô Danh.

Sau một hồi tu luyện Vô Danh đột nhiên nhận ra một điều, luồng khí âm áp chảy ra từ bên trong đan điền của hắn không có xuất hiện sau khi hắn tụ khí thành công nữa. Bây giờ hắn tu luyện chậm hơn trước rất nhiều.

Đột nhiên tu vi của Vô Danh có dấu hiệu tụt xuống, hắn liền hoảng hốt, hắn mới tụ khí một tầng sơ kỳ vậy tụt nữa thì là cái dạng gì. Vô Danh cũng không biết phải làm sao, cứ dựa theo công pháp mà vận chuyển từng vòng chu thiên.

Một lát sau Vô Danh liền thở phào một hơi, bởi vì hắn nhận ra rằng mặc dù tu vi của hắn có dấu hiệu giảm xuống, nhưng hắn lại thấy bản thân mạnh lên. Mặc dù không biết việc này có nghĩa là gì, nhưng Vô Danh cũng biết nó hẳn là tốt đối với hắn.

Thời gian bên ngoài đã trôi qua hai ngày rồi, bên trong tiểu thế giới, Vô Danh vẫn không có động tĩnh gì, nhưng một lúc sau liền có một tiếng ầm nhỏ vang lên trong cơ thể của Vô Danh.

- Ầm..

Cuối cùng Vô Danh cũng đã phá vỡ rào cản ngăn cách, trực tiếp tiến vào Tụ Khí tầng hai. Vô Danh không có dừng việc tu luyện lại mà hắn vẫn ngồi thêm một lúc nữa, hắn cần củng cố cho vững chắc cảnh giới ở Tụ Khí tầng hai.

Sau khi cảnh giới đã được củng cố vững chắc rồi, Vô Danh mới bắt đầu kiểm tra thành quả sau khi tiến vào tầng thứ hai của Tụ Khí.

Vô Danh phóng thần thức của mình ra bên ngoài, một mét...năm mét....ba mươi mét....ba trăm mét đến khi thần thức của hắn có thể phóng xa tới ba trăm mét thì mới dừng lại. Vô Danh rất vui mừng, không ngờ sau khi tiến vào Tụ Khí tầng hai, thần thức của hắn đã tăng gấp sáu lần lúc trước rồi. Đây chắc chắn chính là thành quả mà tu luyện Vô Cực quyết mang lại.

Không chỉ thần thức, hắn cảm thấy cơ thể của mình cũng mạnh hơn trước rất nhiều lần. Vô Danh đứng dậy sau đó liền dùng Tây Trần quyết để rửa sạch tạp chất được thải ra bên ngoài cơ thể sau khi thăng cấp, rồi rời khỏi tiểu thế giới, ra bên ngoài mặc vào một bộ quần áo mới.

Mọi người hãy cố gắng ấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần của tác giả. Như vậy thì mỗi cuối tuần mọi người lại có thêm 4-5 chương để quây:))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mày Là Thằng Nào

Thân hình Vô Danh hơi động rồi liền biến mất bên trong thế giới của "Hỗn Độn Thiên Mục". Vô Danh vừa mới xuất hiện ở bên ngoài, thì hắn liền giật mình, sau đó phóng thần thức ra dò xét xung quanh.

- Phù...

Vô Danh thờ phù một hơi, vừa nãy thật là nguy hiểm, hắn đã quá bất cẩn rồi.

Vô Danh lo lắng như vậy là bởi vì hắn sợ khi hắn tiến vào bên trong thế giới của "Hỗn Độn Thiên Mục" thì sẽ khiến cho khí tức của "Hỗn Độn Thiên Mục" bị lộ ra bên ngoài, khí tức của nó rất mạnh cho nên nếu như lộ ra bên ngoài sẽ bị người ta cảm ứng được. Một khi bị người khác nhìn thấy thì chắc chắn hắn sẽ bị truy sát, lúc đó có thể chạy thoát hay không thì cũng không cần phải đoán, hắn chết là cái chắc.

Nhưng vừa nãy khi hấn thả thần thức ra bên ngoài để dò xét thì cũng không có phát hiện điều gì bất thường, điều này khiến cho hấn cảm thấy yên tâm phần nào.

Nhưng rồi hấn lại đặt một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu của mình là tại sao khí tức của " Hồn Độn Thiên Mục " mạnh mẽ như vậy mà lại không có ai phát hiện ra. Vô Danh liền nhắm mắt lại rồi cảm nhận không khí trong phòng một chút.

- Không có bất kì một chút khí tức nào của " Hồn Độn Thiên Mục ". Cái này cũng quá là khó hiểu đi??

Vô Danh nói nhỏ, hấn đang suy nghĩ điều gì dẫn đến việc khí tức của " Hồn Độn Thiên Mục " không bị lộ ra bên ngoài, thứ gì có thể giữ lại được khí tức của nó.

- Chẳng lẽ là do căn phòng này? Cũng không đúng..Vậy là cái gì mới có khả năng che dấu được khí tức phát ra từ " Hồn Độn Thiên Mục " đây??

Mặc dù mỗi phòng ở riêng trong học viện được thiết kế để có thể ngăn cản thần thức một chút, nhưng nếu như có người có ý sử dụng thần thức tiến vào thì vẫn không thể ngăn cản người ta làm vậy được. Đặc biệt một loại có khí tức mạnh mẽ như " Hồn Độn Thiên Mục " thì chỉ cần người khác cảm ứng được cũng sẽ biết nó là thứ bất phàm, cho nên nếu như khí tức này bị lộ ra ngoài thì chắc chắn sẽ dẫn theo rất nhiều người tới đây tra xét.

- Đúng rồi, chính là nó, chính là hai loại linh căn Bạch Quang và Hắc Âm, chỉ có chúng mới có khả năng che dấu khí tức của " Hồn Độn Thiên Mục ".

Vô Danh đột nhiên nghĩ tới hai loại linh căn bí ẩn trong cơ thể của mình, theo như hấn biết sơ sơ về công dụng của nó thì chính là nó có khả năng che dấu cùng ẩn nấp. Mà lúc hấn dùng thần thức kiểm tra cơ thể thì hấn cũng nhìn thấy hai loại linh căn này đang bao bọc xung quanh " Hồn Độn Thiên Mục ". Có lẽ hai loại linh căn bí ẩn Bạch Quang và Hắc Âm này chính là lý do khiến cho khí tức của " Hồn Độn Thiên Mục " không có bị lộ ra bên ngoài.

Vô Danh trong lòng bỗng nhiên trở nên nhẹ nhõm, có hai loại linh căn Bạch Quang và Hắc Âm này, mỗi khi hấn tiến vào bên trong thế giới của " Hồn Độn Thiên Mục " thì cũng không sợ khí tức của " Hồn Độn Thiên Mục " bị lộ ra ngoài nữa. Nhưng Vô Danh cũng sẽ không vì điều này mà chủ quan, hấn quyết định vẫn phải cẩn thận một chút, lo xa là không thừa, hấn chỉ sợ vạn nhất có điều gì xảy ra thì lúc đó hấn sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Vô Danh không biết mình đã ở trong đó tu luyện bao nhiêu lâu, nhưng bây giờ hấn cảm thấy có chút đói bụng. Cho nên hấn quyết định đi ăn một chút gì đó cho đầy bụng đã rồi tính sau.

Trên đường đi tới khu nhà ăn, Vô Danh cũng đã hỏi thăm được một chút về vấn đề thời gian. Theo như thời gian bên ngoài thì có lẽ hấn đã tu luyện được hai ngày rồi, nhưng vì thời gian bên trong thế giới của " Hồn Độn Thiên Mục " trôi nhanh hơn bên ngoài gấp vài lần nên hấn cũng chưa xác định được thời gian cụ thể hấn tu luyện trong đó là bao lâu.

- Sau này phải kiểm tra một chút.

Vô Danh nghĩ thầm trong đầu, sau này hấn phải kiểm tra một chút xem là bên trong thế giới của " Hồn Độn Thiên Mục " thời gian ở đó trôi nhanh hơn bên ngoài bao nhiêu lần.

Bây giờ Vô Danh đã là Tụ Khí tầng hai, hấn là học viên mới đến, vậy mà chỉ sau vài ngày ngắn ngủi hấn đã tiến vào Tụ Khí tầng hai, ở một nơi linh khí có phần thừa thớt như vậy thì chuyện đó quả thật là khó tin. Tốc độ tu luyện như vậy còn nhanh hơn cả những kẻ được gọi là thiên tài ấy chứ.

Vô Danh cũng không muốn người khác quá chú ý tới mình, cho nên hấn quyết định mỗi khi ra ngoài hấn sẽ ẩn nấp tu vi của bản thân. Hấn luyện Ấn Linh thuật coi như cũng có chút thành tựu, cho nên tu vi của hấn bây giờ biểu hiện ra bên ngoài không phải là Tụ Khí tầng hai nữa mà là một người hoàn toàn không có tu vi gì cả.

Sau một hồi suy nghĩ, bất giác Vô Danh đã đi tới khu nhà ăn, Vô Danh lấy cho mình một phần rồi tự tìm một chỗ để ăn, Vô Danh liếc mắt nhìn xung quanh một hồi, ở đây cũng đang có rất nhiều học viên ngồi ăn trưa, hầu như mọi người đều ngồi thành một nhóm với nhau.

Vô Danh vừa định thu hồi lại ánh mắt của mình, thì hấn liền nhìn thấy một dáng người quen thuộc, không ai khác chính là Nguyệt Nhi. Nguyệt Nhi hôm nay mặc bộ đồng phục màu hồng nhạt có in huy hiệu của học viện, nhìn nàng rất là xinh xắn đáng yêu.

Nguyệt Nhi nhìn xinh đẹp như vậy, cho nên cũng dẫn tới không ít ánh mắt nhòm ngó, Vô Danh thấy những ánh mắt háo sắc này, hấn cũng cảm thấy khó chịu. Mặc dù ánh mắt của Vô Danh cũng có vài phần mê luyến, nhưng hấn là vị hôn phu của Nguyệt Nhi nên hấn thấy mình có cái quyền được nhìn nàng với ánh mắt như vậy, hấn không nhìn nàng chẳng lẽ lại nhìn người con gái khác.

Lúc Vô Danh vừa mới vào thì " mỹ nam hòa thượng " như hấn cũng bị vô số ánh mắt thiếu nữ chú ý đến, một số người còn nhìn hấn với ánh mắt rất là si mê. Nhưng với mấy cái ánh mắt háu trai này, hấn cũng chẳng thèm để ý một cái, mắt của hấn vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ Nguyệt Nhi.

- Hừ...

Mà lúc này Vô Danh thấy hình như Nguyệt Nhi gặp phải một vài con chó theo đuôi, cho nên hấn hừ lạnh một tiếng, bước nhanh tới chỗ Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi bây giờ đang cảm thấy rất phiền phức, nàng vừa mới gọi một phần cơm, rồi tìm một chỗ ngồi, không biết từ đâu đột nhiên xông ra bốn nam sinh, rồi nói muốn ngồi cùng với nàng. Vì đây cũng không phải là chỗ của riêng nàng cho nên nàng cũng không thể nói rằng các người không được ngồi ở đây. Cho nên nàng cũng không nói gì, bốn nam sinh thấy nàng không trả lời thì cũng nghĩ là nàng đã đồng ý cho nên cũng không ngần ngại mà ngồi cùng bàn với nàng.

Đây là một chiếc bàn gỗ dài, cho nên bốn nam sinh kia vừa tới thì liền chia ra hai đầu, hai kẻ ngồi cạnh hai bên Nguyệt Nhi, còn hai kẻ còn lại thì ngồi đối diện. Khi bốn người vừa ngồi xuống, một tên ngồi bên cạnh Nguyệt Nhi liền lên tiếng hỏi nàng, vừa hỏi hấn vừa nhích lại ngồi gần bên cạnh Nguyệt Nhi:

- Không biết vị nữ đồng học này xưng hô như thế nào?? Ta tự giới thiệu trước, ta gọi là Triệu Mã.

Nguyệt Nhi vừa nhìn mấy tên này đã biết là chúng không có ý tốt cho nên khi thấy thấy tên Triệu Mã này muốn ngồi xích lại gần nàng thì liền khó chịu, nàng không thèm trả lời hấn mà cầm luôn đĩa thức ăn vẫn còn nguyên của mình rồi đứng dậy muốn rời đi chỗ khác.

Nguyệt Nhi vừa mới bước được vài bước thì bốn tên này đã chặn nàng lại. Tên Triệu Mã kia lại cười nói:

- Vị nữ đồng học này, nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta mà sao đã đi nhanh vậy.

Nguyệt Nhi bị chặn lại thì liền không vui, nàng cau mày nói:

- Tránh ra...

Nguyệt Nhi nhìn cái tên mặt ngựa đứng chắn trước người nàng mà chỉ muốn đạp cho hấn một cái. Nhưng nàng không thể làm được, bởi vì nàng không nhìn được tu vi của bốn người này, như vậy chắc chắn tu vi của chúng đều hơn nàng cho nên nàng mới không thấy được, nhưng từ dao động bên ngoài thì nàng đoán bốn người bọn chúng đều có tu vi từ Tụ Khí một tầng trung kỳ trở lên, trong đó tên Triệu mặt ngựa kia là có tu vi cao nhất: Tụ Khí tầng một hậu kỳ.

Trong tu luyện, tu vi được chia ra làm nhiều đại cảnh giới khác nhau, mà trong mỗi đại cảnh giới là chín tiểu cảnh giới. Ví dụ như Tụ Khí cảnh được coi là một đại cảnh giới, bên trong Tụ Khí cảnh được chia làm chín tầng, từ tầng một đến tầng chín gọi là chín tiểu cảnh giới. Chín tiểu cảnh giới này được chia ra làm ba giai đoạn, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ ba được gọi là giai đoạn sơ kỳ, từ tầng thứ tư đến tầng thứ sáu được gọi là giai đoạn trung kỳ, còn từ tầng thứ bảy đến tầng thứ chín được gọi là giai đoạn hậu kỳ. Mà bên trong mỗi tiểu cảnh giới cũng được chia ra làm các giai đoạn khác nhau là sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn.

Nguyệt Nhi mới chỉ là Tụ Khí tầng một sơ kỳ cho nên không thể nào đánh lại bốn người này. Tuy trong học viện có nội quy là học viên không được đánh nhau, nhưng nếu như không có chết người thì họ cũng chẳng thêm để ý, bởi vì họ coi đó là một cách rèn luyện cho các học viên. Nếu như giữa các học viên có vấn đề gì đó không thể giải quyết thì có thể lên quyết đấu đài phân thắng thua.

Nghe Nguyệt Nhi kêu hấn tránh ra, Triệu Mã cũng không có tránh đi mà ngược lại còn tiến sát vào gần nàng:

- Nàng muốn ta tránh đi cũng được, nhưng trước hết phải nói cho chúng ta biết tên của nàng là gì, sau đó cùng ngồi ăn với chúng ta một bữa thì nàng có thể đi được rồi.

Nguyệt Nhi không thể làm gì khác chỉ đành đi lùi sang một bên, mà hướng đi của nàng lại chính là hướng mà Vô Danh đang đi tới.

Khi Nguyệt Nhi lùi về phía Vô Danh thì mấy tên kia cũng đi theo muốn cản nàng lại, dần dần khoảng cách giữa Nguyệt Nhi và Vô Danh cũng ngày càng gần hơn:

- Bạch....

Cuối cùng Nguyệt Nhi đang lùi bước thì lưng của nàng đụng trúng ngực của Vô Danh.

- Mày là thằng nào??

Triệu Mã nhú mày nhìn Vô Danh sau đó lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cút...

Khi Nguyệt Nhi vừa đụng phải khuôn ngực rắn chắc của Vô Danh, thì một luồng nhiệt ấm áp truyền tới cơ thể của nàng, hơi thở nóng bỏng phả trên đầu của nàng.

Nguyệt Nhi hơi run người một cái, sau đó liền quay người lại nhìn, nàng không biết nàng đã đụng trúng ai, nhưng từ cảm giác mà nàng nhận được, có lẽ đó là một nam sinh. Nguyệt Nhi sau khi quay người, vừa định xin lỗi thì nàng đã nhìn rõ khuôn mặt của người nam sinh mà nàng đụng phải, khiến cho nàng đỏ ra, lời xin lỗi đang muốn nói cũng bị nàng nuốt vào.

- Vô Danh ca ca....

Nhìn gương mặt tươi cười của thiếu niên trước mắt, Nguyệt Nhi có chút sững sờ, sau đó liền áp ứng nói.

- Hi hi

Vô Danh cười hi hi, rồi đưa một tay lên véo một bên má của nàng rồi nói:

- Cô bé đáng yêu đang gặp rắc rối sao.

- Đau...

Nguyệt Nhi khẽ kêu một tiếng. Nguyệt Nhi vốn đang ở một mình, không có ai để dựa vào khi gặp rắc rối, nhưng bây giờ Vô Danh đột nhiên xuất hiện, trong lòng của nàng cảm thấy rất là vui mừng cùng ngọt ngào, nhưng ngay sau đó nàng liền trầm xuống, bởi vì Vô Danh có đến cũng không thể đánh lại bọn kia được, có khi còn bị bọn chúng đánh lại. Nàng cũng chỉ mới là tu vi Tụ Khí tầng một sơ kỳ, Vô Danh linh căn còn kém hơn nàng, thì làm sao có thể tụ khí nhanh được, nàng cũng không cảm nhận được linh lực ba động trên cơ thể Vô Danh, điều đó cũng chứng minh Vô Danh đến cũng chỉ bị đánh mà thôi. Nguyệt Nhi có chút lo lắng nói:

- Vô Danh ca ca...huynh mau đi đi...mọi người không có chuyện gì đâu....

Nguyệt Nhi lắc lắc tay áo của Vô Danh, nhìn hắn với ánh mắt giống như đang chờ đợi. Nàng bây giờ muốn Vô Danh rời đi ngay lập tức, nàng không muốn Vô Danh bị bọn chúng đánh chút nào, nếu có thể...nàng...

- Mày là thằng nào??

Triệu Mã nhìn Vô Danh đang đứng chắn trước người Nguyệt Nhi, không những vậy lại còn có hành động thân mật, hắn không khỏi nhíu mày, quát lớn một tiếng.

Vô Danh nhìn ánh mắt kia của Nguyệt Nhi, mắt nàng ngấn nước, giống như muốn khóc vậy, rồi lại còn cái ánh mắt giống như đang cầu xin hắn rời đi nữa, trong lòng Vô Danh trầm xuống, hắn cảm thấy không vui chút nào, mặc dù hắn biết đây là nàng muốn tốt cho hắn.

Lời của Triệu Mã nói, Vô Danh cũng đã nghe thấy, không những Vô Danh nghe thấy mà toàn bộ những học viên trong đây đều nghe thấy.

Hầu như những người ngồi trong phòng ăn này, đều là những người có tu vi, bọn họ mặc dù nghe thấy nhưng cũng không thèm để ý, vì chuyện này cũng thường xuyên diễn ra, mọi người đều muốn tránh xa những việc không liên quan tới mình, cho nên tất cả mọi người đều im lặng, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Chính vì vậy cho nên khi Nguyệt Nhi bị bốn người bọn Triệu Mã trêu đùa, cũng không có ai đứng ra làm anh hùng cả.

Tất cả mọi người ở đây chỉ liếc nhìn vị anh hùng không biết ở đâu chui ra này một cái, sau đó cũng chẳng thèm để ý nữa, tất cả mọi người đều thấy tu vi của hắn, hắn vốn chẳng có chút tu vi nào cả, vậy mà bày đặt anh hùng cứu mỹ nhân, đến đây chịu đòn thì đúng hơn á.

Vô Danh trong lòng hơi giận, nói với một Nguyệt Nhi một tiếng:

- Ra đằng sau huynh.

Nói xong Vô Danh cũng kéo tay Nguyệt Nhi, lôi nàng về phía sau rồi đứng che ở phía trước. Nguyệt Nhi cũng nghe ra giọng nói của Vô Danh, nàng có chút chột dạ, hình như Vô Danh đã giận rồi, nhưng mà nàng cũng chỉ muốn tốt cho Vô Danh mà thôi.

Vô Danh sau khi đưa Nguyệt Nhi che phía sau mình, hắn từ từ ngẩng đầu lên, mặt Vô Danh chợt trở nên lạnh lùng, hắn bắn ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía bốn người bọn Triệu Mã. Bọn Triệu Mã cũng bị ánh mắt này của Vô Danh làm cho không rét mà run. Khi này bọn chúng cũng đã nhìn ra tu vi của Vô Danh rồi, chỉ là một người thường mà thôi, nhưng không hiểu sao bây giờ bị ánh mắt của "người thường" kia nhìn trúng, cả người bọn chúng không tự chủ được mà run lên.

Triệu Mã trấn áp sự sợ hãi, sau đó lại nói lớn tiếng để che đi sự sợ hãi trong lòng:

- Mày bị điếc à, không nghe thấy gia gia của mày hỏi mày sao.

- Cút....

Vô Danh không muốn nhiều lời với bọn chúng, cho nên hắn mở miệng ra chỉ nói một từ "cút", vừa nói hắn vừa chỉ tay vào bọn Triệu Mã rồi lại chỉ về phía cửa ra vào, ý nói bọn chúng cút ra bên ngoài. Không những vậy, khi Vô Danh vừa nói, khí thể của Tụ Khí tầng hai sơ kỳ cũng tỏa ra từ trên người của hắn. Một loại khí thể mạnh mẽ mà lạnh lùng tỏa ra xung quanh.

Khi Vô Danh tỏa ra khí thể của mình, thì cũng có nghĩa là hắn không còn ẩn giấu tu vi nữa, cho nên tu vi Tụ Khí tầng hai sơ kỳ của hắn cũng biểu lộ ra bên ngoài.

Vô Danh vừa mới thả ra khí thể của mình, tất cả mọi người xung quanh cũng cảm ứng được, bởi vì Vô Danh không có che dấu một chút nào, mặc dù hắn không muốn biểu lộ quá nhiều về tu vi của bản thân, nhưng mà hắn cũng không muốn nhìn thấy Nguyệt Nhi bị người khác trêu ghẹo, hắn muốn nhân cơ hội lần này, bộc lộ sức mạnh của bản thân, khiến cho những kẻ xung quanh e dè một chút, chỉ cần bọn chúng biết bên cạnh Nguyệt Nhi chính là có Vô Danh hắn là được, từ đó cũng sẽ giảm thiểu số lượng những kẻ muốn theo đuổi hoặc trêu ghẹo Nguyệt Nhi.

Tất cả mọi học viên đang ăn ở trong khu nhà ăn này bỗng nhiên dừng lại tất cả mọi hành động, phần lớn những học viên ở đây chỉ có tu vi Tụ Khí tầng một hoặc hai mà thôi, còn một số ít là có tu vi từ tầng ba tới tầng bốn. Cho nên những học viên có tu vi Tụ Khí cảnh tầng một đến tầng hai đều bị loại khí thể hung hãn kia của Vô Danh áp tới, loại khí thể này khiến cho họ cảm thấy có chút khó chịu trong người, mặc dù tu vi của người kia chỉ là Tụ Khí tầng hai sơ kỳ, nhưng khí thể từ người đó tỏa ra lại không tầm thường chút nào. Còn một số người có tu vi cao hơn thì chỉ hơi dừng động tác một chút, cũng tỏa ra một chút khí thể của mình ra xung quanh người để phá vỡ khí thể của Vô Danh rồi liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại tiếp tục ăn.

- Mày....

Nghe Vô Danh dám nói hắn "cút", Triệu Mã trong lòng tức giận, nhưng lời muốn nói chưa kịp nói ra thì đã phải nuốt vào, vì luồng khí thể mạnh mẽ kia đột nhiên ập tới. Luồng khí thể này nhắm trực tiếp vào hắn, cho nên áp lực rất lớn. Triệu Mã biết mình đã trọc nhảm người, liền vội vàng nói, nhưng hắn cũng không nói được liền mạch, vì luồng khí thể kia vẫn đang gây áp lực với hắn.

- Học...học trưởng, xin lỗi học trưởng, là chúng ta có mắt không trong đã đắc tội đến học trưởng, chúng ta lập tức cút ngay.

Triệu Mã nói xong, cũng không có chân chừ liền dẫn đồng bọn rời đi, cái loại khí thể này hắn có chút không chịu nổi rồi.

Vô Danh thấy bọn Triệu Mã đã rời đi rồi, hắn mới thu hồi lại khí thể của mình, bây giờ mọi người trong đây đều đã biết tu vi của hắn rồi, cho nên hắn cũng không cần phải che giấu làm gì nữa. Đôi khi hắn cũng phải thị uy một chút thì mới khiến cho mấy con chó không có mắt không đến gây sự với hắn.

Vô Danh quay lại nhìn Nguyệt Nhi rồi nói:

- Chúng ta đi.

- Dạ

Nguyệt Nhi vô thức nói một tiếng....

- Khoan đã

Đúng lúc Vô Danh đang định rời đi, thì liền có một giọng nói vang lên, rồi liền có một thiếu niên đi tới, đứng chắn trước mặt của Vô Danh và Nguyệt Nhi..

Mọi người cố gắng đề lại một like ủng hộ tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoàng Dương

Sau khi bọn Triệu Mã đã cút ra khỏi phòng ăn, Vô Danh mới ngoảnh đầu lại cầm lấy tay Nguyệt Nhi rồi nói:

- Chúng ta đi thôi....

Nguyệt Nhi lúc này đang thất thần nhìn Vô Danh, nàng cứ nghĩ rằng Vô Danh có đến cũng không thể nào giải quyết bọn Triệu Mã được, không những không giúp được mà còn bị đánh thêm, lúc đó nàng nghĩ Vô Danh thật ngốc. Cho nên Nguyệt Nhi lúc đó chỉ muốn Vô Danh đi nhanh một chút, nàng cũng lắm là bị bọn chúng đánh hoặc ngồi cùng đám người đó ăn một bữa chứ cũng không muốn Vô Danh bị thương chút nào.

Nhưng mà Vô Danh lại không nghe lời của nàng nói, vẫn ở bên cạnh nàng, hắn vẫn muốn giúp nàng, lúc đó nàng thật sự không biết làm như thế nào mới phải.

Nhưng cái lúc nàng không biết phải làm gì, thì Vô Danh đột nhiên đại phát thần uy, dọa sợ bọn người Triệu Mã chạy đi...Nàng cứ nghĩ rằng Vô Danh sẽ phải chịu đòn, vì bọn Triệu Mã có tu vi Tụ Khí tầng một hậu kỳ còn Vô Danh thì lại chẳng có chút tu vi nào.

Nguyệt Nhi sắp bật khóc vì Vô Danh có thể sẽ bị đánh thì không ngờ Vô Danh lại tỏa ra khí thể bức người như vậy, nàng thật không ngờ, Vô Danh có linh căn tệ như thế vậy mà lại có tu vi còn mạnh hơn cả bọn Triệu Mã. Nàng vẫn luôn nghĩ rằng Vô Danh vẫn chưa thể tụ khí, nhưng ai mà tin được chuyện thần kỳ này lại xảy ra....hắn thực sự dọa lui bọn Triệu Mã....tu vi không phải thấp hơn nàng mà còn cao hơn nàng rất nhiều.

Nàng không biết tại sao Vô Danh khi kéo nàng lại phía sau lại có ánh mắt tự tin như vậy, lúc đó nàng vẫn không có tin tưởng lắm mà chỉ lo cho Vô Danh. Nhưng ai mà ngờ được, chỉ sau vài ngày không gặp mà Vô Danh lại có thay đổi lớn như vậy, chỉ mới có ba ngày thôi vậy mà hắn đã là Tụ Khí tầng hai rồi, nàng bây giờ cảm thấy đầu của mình rất đau....nhưng nàng cũng cảm thấy vui mừng, vì nàng nghĩ rằng, sau này có thể nàng sẽ phải bảo vệ Vô Danh, nhưng bây giờ thì điều đó đã hoàn toàn ngược lại, nàng mới là người cần Vô Danh bảo vệ. Cảm giác được người mình yêu che chở thật thích....

Nguyệt Nhi đến bây giờ vẫn còn chưa hoàn hồn lại được, khi Vô Danh hỏi nàng cũng chỉ vô thức đáp lại:

- Dạ...

Vô Danh cầm lấy tay của Nguyệt Nhi rồi kéo nàng đi, tay còn lại thì cầm lấy hai đĩa com, vì miếng đĩa cũng khá cao cho nên cũng không sợ đồ ăn bị chạm vào đĩa com được đặt ở trên. Vô Danh cũng không quá quan tâm, nếu như Nguyệt Nhi không thích thì bỏ đi một phần com là được, hắn không cần ăn, vì nhìn nàng cũng đủ no rồi.

- Khoan đã

Đúng lúc Vô Danh đang định rời đi, thì liền có một giọng nói vang lên, rồi liền có một thiếu niên đi tới, đứng chắn trước mặt của Vô Danh và Nguyệt Nhi..

- Hai vị học đệ, học muội có thể đợi ta một chút không...

Vô Danh quay người lại rồi nhìn thiếu niên gọi hai người bọn hắn dừng lại, người này thoát nhìn mặt trắng trẻo đẹp trai, tóc búi cao, mặc một bộ bạch y, trên tay còn cầm theo một chiếc quạt cổ phong màu trắng, vừa đi vừa phe phẩy chiếc quạt, giống như mấy tên công tử bột trong phim cổ trang Vô Danh từng xem.

Vô Danh không chú ý quá nhiều đến vẻ bề ngoài của hắn, vì hắn biết chắc chắn một điều rằng: hắn đẹp trai hơn. Vô Danh liền chú ý tu vi của người này, thật không ngờ tên này nhìn có vẻ thư sinh nho nhã như vậy lại có tu vi Tụ Khí tầng bốn. Vô Danh đoán tên này chắc chắn là một vị học trưởng, có lẽ phải tu luyện ở đây ba năm rồi.

Sở dĩ Vô Danh có thể nhìn ra được tu vi của người thiếu niên trước mặt là vì công pháp mà hắn tu luyện chính là Vô Cực quyết, đây là tạo hóa công pháp cho nên nhìn thấy tu vi người khác chỉ là chuyện đơn giản mà thôi.

Thiếu niên mặc bạch y kia cũng đã đi tới gần chỗ của Nguyệt Nhi và Vô Danh, thiếu niên này dừng lại sau đó giới thiệu về bản thân:

- Xin chào hai vị học đệ, học muội này, ta là Hoàng Dương, học viên năm thứ ba của trường, không biết hai người là...

Hoàng Dương vừa mới xuất hiện, thì mọi người ở đây cũng đã nhận ra hắn, tên này trong học viện nổi tiếng đào hoa, vì vẻ đẹp trai của hắn cũng đã hấp dẫn không biết bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp ngờ ý muốn kết đôi cùng hắn.

Nhưng Hoàng Dương cũng không chỉ có vẻ ngoài đẹp trai, mà tu vi của hắn cũng khá cao, điều này cũng chính là điều quan trọng nhất khiến cho bao nhiêu thiếu nữ si mê. Không những tu vi của hắn cao, mà hắn còn có một người huynh trưởng là học viên năm thứ tư, có tu vi Tụ Khí tầng năm.

Hoàng Dương hào hoa phong nhã là vậy, nhưng chẳng có mấy ai biết được con người bên trong của hắn, Hoàng Dương này chính là một tên âm tặc.

Tuy bên ngoài có nhiều thiếu nữ ngờ ý muốn kết đôi hắn đều từ chối, nhưng mấy cái thiếu nữ này ban đêm lại bị hắn gọi tới, không ít thiếu nữ đã bị tên này lừa, sau đó liền dâng tặng tấm thân xử nữ cho hắn.

Bây giờ Hoàng Dương hắn lại nhìn thấy Nguyệt Nhi, hắn không thể không hốt nốt nàng vào dàn hậu cung của mình, bởi vì Nguyệt Nhi này còn xinh đẹp hơn đám người lúc trước mà hắn từng chơi gấp mấy lần. Nàng bây giờ còn nhỏ đã xinh đẹp như vậy, thì sau này khi lớn lên sẽ như thế nào. Thằng nhỏ của hắn đã dựng cứng lên mất rồi.

Hoàng Dương vừa mới mở miệng thì mắt cũng đã tia ngay Nguyệt Nhi đằng sau Vô Danh một cái, sau đó mới nhìn tới Vô Danh.

Mà ánh mắt này của Hoàng Dương cũng không thể nào qua nổi mắt của Vô Danh, Vô Danh trong lòng hừ lạnh một tiếng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bình đạm nói:

- Chào Hoàng học trưởng, ta là Vô Danh còn đây là "nương tử" của ta Nguyệt Nhi.

Vô Danh tự giới thiệu bản thân, sau đó lại chỉ về phía Nguyệt Nhi phía sau mình, vừa giới thiệu vừa nói to và nhấn mạnh hai chữ "nương tử", hắn muốn cho bọn người xung quanh đây đều nghe rõ, Nguyệt Nhi là hoa đã có chủ rồi, các người biết điều thì cút xa ra một chút. Mặc dù bây giờ Nguyệt Nhi chưa phải là vợ của hắn, nhưng không phải về sau nàng sẽ là vợ của hắn sao, cho nên Vô Danh cũng không ngại miệng mà nói ra. (ta nói vợ của mi khi nào, là....àh mà thôi)

Hoàng Dương cũng nghe ra ý của Vô Danh, nhưng trong lòng của hắn chỉ cười khẩy một cái, đợi hắn làm quen được với Nguyệt Nhi thì dựa vào vẻ đẹp troai cùng tu vi của hắn thì Nguyệt Nhi cũng sớm muộn nằm dưới háng của hắn mà thôi. Nhìn "vợ" của người thanh thuần như vậy, chắc chắn là còn xử nữ, ta lại phải ngại người hay sao.

- Không biết Hoàng học trưởng gọi chúng ta lại là có chuyện gì muốn chỉ dạy, nếu như không có chuyện gì vậy chúng ta xin được đi trước.

Vô Danh nói tiếp.

Thấy Vô Danh hỏi, Hoàng Dương cười xoa rồi khua tay nói:

- Không có chuyện gì to tát cả, chỉ là vừa nãy ta mới đi qua, thấy vị học muội này bị bọn người xấu trọc ghẹo, định đi qua giúp đỡ một phen, nhưng

không ngờ vị học đệ đây đã xuất thủ trước ta, giúp nàng giải mối nguy lần này. Ta thấy hai người không tệ cho nên muốn kết bạn làm quen.

Mọi người xung quanh không biết bản chất thật của Hoàng Dương, cho nên hắn vừa nói ra lời này mọi người cũng gật đầu tán thưởng. Còn Vô Danh, hắn không có ngu như vậy, từ lúc mới vào hắn đã dùng thần thức quét qua đây một lượt rồi, có cái vẹo gì mà hắn không nhìn thấy chứ, bày đặt giả bộ vừa tới, rồi còn cái gì mà "hai người không tệ, muốn kết bạn làm quen", ta khinh.

Vô Danh thầm chửi một tiếng trong lòng, người rõ ràng là thấy Nguyệt Nhi ngon mắt cho nên muốn kiểm có làm quen để hót nàng thì đúng hơn a, người tưởng ông là trẻ con không biết gì hay sao. Cho nên đối với lời này của Hoàng Dương, Vô Danh liền nhẹ nhàng tránh né:

- Thật không giấu gì học trưởng, chúng ta vốn là phu thê đồng lòng son sắt, thấy vợ mình bị người khác trọc ghẹo như vậy, ta thực sự rất không vừa mắt, cho nên việc này chính là việc mà ta nên làm. Còn chuyện.....

Vô Danh vừa nói cánh tay đang cầm lấy bàn tay của Nguyệt Nhi cũng động một chút, nhéo vào tay Nguyệt Nhi. Nguyệt Nhi nghe xong lời của Vô Danh mặc dù có hơi ngượng ngùng một chút, nhưng cũng lập tức hiểu ý, cho nên nàng liền giả vờ kêu lên một tiếng:

- Vô Danh, chàng xem....thiếp lại bị đau bụng rồi....

Nguyệt Nhi vừa ôm bụng vừa kêu, mặt của nàng cũng biểu hiện ra sự đau đớn, Vô Danh cũng phải gật đầu tán thưởng cho sự diễn xuất của nàng. Vô Danh lộ vẻ hoảng hốt nói:

- Nguyệt Nhi...nàng bị làm sao vậy...có cần đi về phòng nghỉ ngơi không..

Vô Danh tỏ vẻ lo lắng hỏi Nguyệt Nhi, xong rồi hắn lại quay qua nói với Hoàng Dương:

- Xin lỗi Hoàng học trưởng, đột nhiên vợ ta không biết lại bị làm sao, bây giờ ta cần đưa nàng về phòng gấp, Hoàng học trưởng cứ tự nhiên.

Hoàng Dương còn đang định nói, thì Vô Danh đã cõng Nguyệt Nhi rồi chạy mất hút, hắn hậm hực chửi thầm một tiếng:

- Mẹ kiếp....

Mọi người nhớ để lại một like ủng hộ tinh thần của tác nha....như vậy thì cuối tuần mới có nhiều chương mới để quây~))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cầm Nhầm Nội Y Của Nguyệt Nhi

Vô Danh cõng Nguyệt Nhi chạy thật nhanh, sau khi thực sự an toàn thì mới dừng lại. Vô Danh thở phào nói:

- Phù...cuối cùng thì cũng thoát khỏi đám người kia rồi.

- Vẫn là Vô Danh ca ca lợi hại hi hi!!

Tiếng cười khanh khách của Nguyệt Nhi vang lên trên lưng của Vô Danh.

Vô Danh từ từ thả Nguyệt Nhi xuống, lúc này vội vàng chạy trốn Vô Danh vì phải đỡ Nguyệt Nhi cho lên cuống quá mà ôm trọn cả phần mông của nàng, lúc này khi gần dừng lại hắn cũng mới để ý, thu tay lại thì có chút luyến tiếc cái cảm giác mềm mại kia. Còn Nguyệt Nhi dường như cũng không quá để ý tới, Vô Danh cúi thấp người chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Nguyệt Nhi:

- Tiểu công chúa, ta vừa mới hộ giá thành công, bảo vệ công chúa rời khỏi nguy hiểm một cách an toàn, công chúa không định thưởng cho ta cái gì đó để khích lệ tinh thần sao...

Vô Danh sau khi nói xong khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Nguyệt Nhi ngược đầu lên, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang áp sát gương mặt bé nhỏ của nàng, rồi nhìn nụ cười trông có phần gian xảo kia của Vô Danh mà cảm thấy trong lòng có chút chột dạ. Nguyệt Nhi vội vàng trốn tránh ánh mắt của Vô Danh, hai con ngươi dong đưa sang hai bên trông có vẻ bối rối...

- Ơc....ơc...ơc....

Đột nhiên vào lúc này có một tiếng ọc ọc vang lên, nó phát ra từ trong bụng của Vô Danh, hắn đã hơn hai ngày chưa có ăn gì rồi, bụng hắn cũng đã bắt đầu biểu tình.

Nghe thấy tiếng kêu từ trong bụng phát ra, mặt Vô Danh tái mét, hình tượng mà hắn đang cố gắng xây dựng đã sụp đổ hoàn toàn rồi. Vô Danh thảm rủa trong lòng:

- " Cái bụng đáng chết, kêu cũng thật không đúng lúc, người không thấy trước mặt ta có đang có một tiểu cô nương hay sao, ta chuẩn bị ăn nàng đó, người còn kêu cái mẹ gì, giờ thì hay rồi..."

- Ơc...ơc...ơc...ơc

Trong bụng của Vô Danh lại kêu thêm vài tiếng giống như muốn chửi hắn " người ăn nàng không có đói nhưng ta thì đói a...ta cho người xấu hổ chết, xem người làm sao ăn nàng ".

Nguyệt Nhi lúc này đang không biết phải nói như thế nào thì lại nghe thấy tiếng kêu phát ra từ trong bụng của Vô Danh, nàng đưa tay che miệng cười khúc khích. Hai tay của nàng đưa xuống hông, lấy ra một chiếc túi nhỏ màu hồng, từ trong chiếc túi này Nguyệt Nhi lấy ra hai đĩa thức ăn rồi đưa ra trước mặt của Vô Danh cười nói:

- Hi hi...Vô Danh ca ca, hai chúng ta cùng ăn trưa nha...

Mà lúc này, Vô Danh đang trợn mắt há mồm nhìn hai đĩa thức ăn này, sau đó ánh mắt của hắn di chuyển về phía cái túi nhỏ màu hồng kia rồi lại nhìn vào gương mặt đang cười tươi như hoa của Nguyệt Nhi. Vô Danh lắp bắp nói:

- Cái...cái...cái này...muội...muội...lấy từ đâu ra...

Vô Danh bây giờ bị Nguyệt Nhi làm cho ngốc luôn rồi, cái này cũng quá là không khoa học a...

Nguyệt Nhi nhìn Vô Danh đang ngây ngốc thì cũng có chút đắc ý, bây giờ thì nàng cũng đã có điểm hơn Vô Danh ca ca rồi:

- Vừa nãy nhân lúc huynh còn đang bận rồi, muội liền nhanh tay bỏ hai đĩa thức ăn này cất vào.

Vừa này Vô Danh hắn còn đang thị uy với mọi người, cũng không quá để ý việc này, nàng giải thích như vậy thì hắn cũng cho là như vậy, Vô Danh hỏi tiếp:

- Hai đĩa thức ăn này lớn như vậy, muội làm sao mang theo, ta cũng đâu có thấy muội cầm theo từ nãy đến giờ a.

Nguyệt Nhi nghe Vô Danh hỏi vậy thì liền cầm cái túi màu hồng đưa lên trước mặt Vô Danh rồi nói:

- Vừa nãy là muội bỏ hai đĩa thức ăn đó vào cái túi này, rồi mang theo....

Không đợi Nguyệt Nhi nói hết, Vô Danh đã ngắt lời của nàng:

- Bỏ vào cái túi này, vậy mà cũng được sao??

Vô Danh vừa hỏi vừa cầm lấy cái túi màu hồng mà Nguyệt Nhi đưa ra trước mặt hắn. Cái túi này nhìn cũng không lớn lắm, nhỏ xinh giống như túi đựng tiền ngày xưa, trên còn có hương thơm thoang thoang. Vô Danh nhìn khắp một lượt xung quanh cái túi nhỏ này, mà vẫn chẳng thấy có cái gì đặc biệt, ngoài chất liệu làm thành cái túi này có vẻ rất là tốt thì đúng là không thấy cái gì khác, vậy mà lại có thể đựng được hai đĩa thức ăn lớn như vậy, cũng quá là ảo diệu đi.

- Tất nhiên rồi, bởi vì cái túi này thực sự không tầm thường chút nào, bên trong chiếc túi này còn có không gian riêng, có thể chứa được nhiều đồ bên trong đó, túi này được gọi là "túi trữ vật".

Nguyệt Nhi từ từ giải thích.

- Vãi muội, thần kì vậy sao??

Nghe Nguyệt Nhi nói về công hiệu của cái " túi trữ vật " này, Vô Danh rất là kinh ngạc, hắn liền muốn kiểm tra cái túi này là thật hay giả rồi, cho nên hắn liền đưa tay vào trong túi. Vô Danh mò mãi rồi lấy được một thứ, hắn liền mang ra...

- Đây là cái gì...

Vô Danh đưa tay vào lấy đồ ra cũng rất nhanh, chính bản thân hắn còn không biết mình cầm ra là thứ gì nữa, sau khi lấy ra vật này hắn mới cảm nhận được một sự mềm mại cùng với hương thơm nhẹ nhàng.

- Ấc....cái này....

Vô Danh bây giờ cũng đã nhìn rõ vật mình đang cầm trên tay rồi, cái này chính là một chiếc nội y màu hồng của Nguyệt Nhi, trên đó còn thêu mấy bông hoa nữa...

- Á....Trả cho muội...

Sau khi Vô Danh lấy ra nội y của nàng, Nguyệt Nhi hét lên một tiếng, sau đó đoạt lại nội y của mình trên tay Vô Danh.

- Cái này...huynh không có cố ý...muội đừng hiểu nhầm...

Vô Danh vội vàng thanh minh, cái này hẳn thật sự không có biết à nha, hẳn đâu có ngờ là nàng lại để nội y bên trong a.

Nguyệt Nhi: "....." rõ ràng là huynh cố ý mà hu hu, người ta lần sau sao dám ra ngoài gặp ai nữa đây...

Nguyệt Nhi không nói gì, mà chỉ cúi đầu im lặng, Vô Danh bây giờ cũng chẳng biết phải làm sao, một màn này thật sự là xấu hổ chết được. Hai người nhất thời rơi vào trầm mặc, Vô Danh nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang đỏ hồng của Nguyệt Nhi mà cũng cảm thấy bối rối. Vô Danh đưa trả lại "túi trữ vật" cho Nguyệt Nhi sau đó giả vờ ho khan một tiếng:

- Khụ..khụ...huynh cũng đói rồi...muội có đói không..hai chúng ta hay là ăn cơm trước đi.

- Ăn

Nguyệt Nhi gật đầu một cái, đưa tay ra cầm lấy "túi trữ vật" sau đó cất nội y của mình vào trong.

Vô Danh và Nguyệt Nhi ngồi dùng bữa dưới một gốc cây cổ thụ, Vô Danh đã mấy ngày chưa có ăn, hẳn đang rất đói cho nên ăn rất ngon miệng.

Nguyệt Nhi thì giống như là đang có tâm sự gì đó trong lòng, cho nên nàng vừa ăn vừa len lén nhìn Vô Danh một cái, nàng giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không thể nói ra.

Mà điều này thì cũng không thể nào mà qua nổi mắt của Vô Danh, cho nên đợi khi cả hai người ăn xong Vô Danh mới quay sang hỏi Nguyệt Nhi:

- Muội có tâm sự gì sao, có thể kể cho ta nghe được không...

Vô Danh bỏ đĩa thức ăn của hai người sang một bên, rồi hai tay của hắn véo cái má của Nguyệt Nhi, hắn thích nhất cái cảm giác này, mỗi lần véo má nàng đều cảm thấy rất thoải mái.

- Đau...muội...làm gì có tâm sự gì đâu.

Nguyệt Nhi nhỏ giọng nói.

Vô Danh buông hai tay xuống rồi nói tiếp:

- Muội không có?? Vậy tại sao nãy giờ muội cứ lúc lúc lại nhìn ta một cái vậy, rồi lại còn cái véo mặt lúc đó nữa là sao??

- Muội đâu có....

Nguyệt Nhi nói.

- Không có?? Muội muốn lừa huynh sao?? Được rồi, muội không nói vậy thì không cần nói nữa....

Nguyệt Nhi nhất quyết không nói, vậy thì hẳn sẽ bắt nàng phải nói ra, cho nên Vô Danh cúi đầu xuống ghim chặt đôi môi của mình vào môi của Nguyệt Nhi, một tay giữ eo còn một tay giữ sau ót của nàng, khiến cho Nguyệt Nhi không thể nào giãy giụa được.

- "Ừm..."

Nguyệt Nhi kêu nhẹ một tiếng, Vô Danh hôn quá bất ngờ nàng không thể nào phản ứng, theo bản năng kêu một tiếng. Nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên Vô Danh như vậy, cho nên nàng cũng ngay lập tức hòa nhịp, đưa tay ra ôm lấy cổ của Vô Danh.

Vô Danh trao cho nàng một nụ hôn sâu, xâm chiếm từng ngõ ngách trong khoang miệng của nàng, cảm nhận mọi hương vị bên trong.

Một lát sau hai người mới dừng lại, môi Nguyệt Nhi đã bị Vô Danh hôn tới mức sưng đỏ lên hết rồi.

Vô Danh nhìn đôi mắt trong veo sòng sọc kia rồi dọc theo sống mũi thẳng của Nguyệt Nhi xuống đôi môi anh đào đỏ mọng kia, dừng lại một chút tại hàm răng trắng ngà của nàng rồi tiếp tục nhìn xuống dưới cổ.

Làn da mềm mại trắng nõn với xương quay xanh, Vô Danh rất muốn cắn yêu nàng một cái, rồi nhìn ngực nàng đang phập phồng vì thờ dốc, thực sự tất cả của nàng đều rất mê người.

Vô Danh cố gắng kiềm chế dục hỏa trong lòng, nói:

- Bây giờ nàng có muốn nói cho ta nghe hay chưa, hay là chúng ta tiếp tục...

- Được...muội nói...

Nguyệt Nhi nhỏ giọng, sau đó dựa đầu vào vai của Vô Danh nói:

- Thật ra thì muội chỉ muốn hỏi huynh một vấn đề...
- Vấn đề gì??
- Là...tại sao tu vi của huynh lại cao như vậy...rõ ràng mới chỉ có mấy ngày...vậy mà...

Nguyệt Nhi vừa nói vừa nhìn Vô Danh, nghe vậy thì Vô Danh cũng chỉ cười một cái sau đó nhìn nàng mà giải thích vấn đề:

- Chuyện này nói ra thì rất là dài dòng, đại khái là trước lúc chúng ta tới đây, huynh đã bắt đầu tu luyện rồi.
- Vậy sao...??

Nguyệt Nhi vừa mới lên tiếng, nhưng rất nhanh lại âm thầm xuống, Vô Danh biết nàng bây giờ đang nghĩ gì, có lẽ nàng đang trách hấn tại sao lại không nói cho nàng biết.

- Sở dĩ huynh không nói cho muội biết là vì chuyện này cũng không hề đơn giản. Trước đó rất lâu một lần huynh đi vào trong rừng nhặt củi, vô tình nhặt được một quyển sách, trong quyển sách này nói về việc tu luyện, cho nên huynh đã lên học nó. Lúc đó muội cũng còn nhỏ, cho nên huynh cũng không có nói cho muội biết, nếu như việc này truyền ra ngoài thì chúng ta không thể nào sống yên ổn được, lúc đó có lẽ mạng cũng không thể nào mà giữ được. Cho nên huynh đã âm thầm tu luyện cho tới bây giờ, muội hiểu ý huynh chứ...

Vô Danh một giọng bình tĩnh giải thích...

Nguyệt Nhi nghe vậy thì cũng hiểu Vô Danh muốn nói gì, nàng nhẹ nhàng ừm một tiếng nói:

- Muội biết rồi, muội không trách huynh, vẫn là huynh suy nghĩ chu toàn.

Vô Danh vừa nghe Nguyệt Nhi nói xong thì trong lòng cũng âm thầm nổi bão rồi. Hấn cũng quá phục hấn đi, giọng nói này, sự bình tĩnh này, hấn con mẹ nó thật sự đi giành giải oscar được rồi. Hắc hắc...cái gì mà nhặt được sách rồi âm thầm tu luyện, toàn là dối trá ha ha....Nguyệt Nhi à huynh yêu muội chết mất.

Mặc dù Vô Danh nói dối Nguyệt Nhi, nhưng vẫn là hấn suy nghĩ kỹ, việc này không thể nào mà nói ra được, Hồn Độn Thiên Mục, Vô Cực quyết...mấy thứ này đều là bảo vật tuyệt thế, hấn có thể nói ra sao, không phải là hấn không tin tưởng Nguyệt Nhi mà thật sự mấy thứ này quá khủng khiếp, liên quan tới mạng người a. Chỉ nhớ mồm một cái thôi là cả hấn và Nguyệt Nhi đều xong đời.

Ta đã trở lại rồi...và sẽ bù chương sau hehe....:))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nhiệm Vụ Đường

Vô Danh nghiêng đầu nhìn nữ hài tử bên cạnh mà trong lòng thầm thở dài. Nguyệt Nhi, nàng quá ngây thơ, điều đó sẽ khiến cho nàng dễ bị người ta khi dễ. Vô Danh thở dài một hơi rồi nói:

- Nguyệt Nhi...
- Dạ...

Nguyệt Nhi nhẹ nhàng dạ một tiếng.

- Muội...quá ngây thơ....muội như vậy rất dễ bị người khác ức hiếp. Vì thế muội phải nghe thật kỹ những lời hôm nay ta nói với muội.

Giọng nói của Vô Danh trở nên nghiêm túc, Nguyệt Nhi cũng nghe ra những điều Vô Danh muốn nói với mình có lẽ rất quan trọng, cho nên hỏi:

- Tại sao huynh lại nói như vậy, huynh không thích muội như vậy sao....nếu....
- Không phải ta không thích muội như vậy, mà là muội ngây thơ như vậy rất dễ bị người ta lừa gạt....

Vô Danh nói đến đoạn này thì trong đầu của hấn cũng thầm nghĩ không phải bản thân hấn đang lừa gạt nàng hay sao, nhưng mà hấn lừa nàng là muốn tốt cho nàng a, cái này gọi là sự lừa dối ngọt ngào à nha....hấn vô tội.

Nguyệt Nhi nghe tới đoạn này thì quay mặt sang hỏi Vô Danh:

- Vậy có phải huynh thấy muội ngây thơ như vậy, nên huynh đã lừa muội chuyện gì phải không??

Giọng nói của Nguyệt Nhi có chút ủy khuất, nàng giống như sắp khóc rồi, có phải Vô Danh ca ca đã lừa nàng chuyện gì đó có phải không

- Ách...

Vô Danh trong lòng thầm chửi, con mẹ nó đúng là báo ứng a, mình vừa nói nàng ngây thơ như vậy dễ bị người ta gạt, giờ chính hắn là cái người đầu tiên bị nàng hỏi, thật đúng là quá nhỏ đi. Vô Danh vội vàng an ủi Nguyệt Nhi:

- Không có, không có, huynh làm sao có thể lừa gạt muội được chứ, muội xinh xắn đáng yêu, ngây thơ khả ái, lại là một người rất tốt bụng, huynh làm sao có thể lừa muội được, huynh mà lừa muội vậy có khác nào cầm thú cũng không bằng a...muội phải tin huynh, nếu muội không tin huynh có thể thề với muội trước thiên đạo....

Vô Danh nói tới đoạn này thì hai tay giơ lên trời, ngón trỏ và ngón giữa duỗi thẳng, giống như sắp tuyên thệ vậy, nhưng ngay lúc Vô Danh định nói thì miệng của hắn đã bị tay của Nguyệt Nhi chặn lại:

- Không cho huynh thề, muội tin huynh, muội tin Vô Danh ca ca không có gạt muội..

Nguyệt Nhi nói xong thì nước mắt cũng đã chảy ra, thấy nàng khóc Vô Danh vội đưa tay lên gạt đi nước mắt cho nàng rồi nói:

- Được rồi, muội đừng khóc, khóc như vậy mắt sẽ bị sưng, như vậy không đẹp, cho nên muội không được khóc có biết chưa....

Vô Danh trong lòng thở dài, cô gái nhỏ này khóc thôi mà cũng đáng yêu như vậy....

- Muội sẽ không khóc...

Nguyệt Nhi vừa nói vừa đưa tay áo lên lau nước mắt...

- Được rồi, muội nghe lời như vậy là rất ngoan, mọi lời huynh nói với muội đều là muốn tốt cho muội, tất cả đều là nói thật, cho nên muội phải tin huynh vô điều kiện, vì như huynh đã nói...mọi thứ huynh nói đều là thật. Còn bây giờ muội phải lắng nghe thật kĩ những điều này.

- Thứ nhất, khi không ở bên cạnh huynh, muội không được ngây thơ, yếu đuối như vậy, muội phải mạnh mẽ hơn, quyết đoán hơn, chỉ có như vậy mới không có ai dám khi dễ muội.

- Thứ hai, cái bộ dáng ngây thơ đáng yêu của muội, chỉ được phép biểu hiện đối với một mình huynh, bởi vì muội như vậy rất dễ câu dẫn nam nhân, như vậy cũng chính là tự gây phiền phức cho bản thân và cũng là gây ảnh hưởng đối với huynh.

- Thứ ba, muội không được tin bất cứ ai, dù cho đó có là người nào đi chăng nữa, muội chỉ có thể nửa tin nửa ngờ mà thôi, duy nhất có một người mà muội nhất định phải tin tưởng....người này chính là huynh.

Nguyệt Nhi: "....."

- Thứ tư.....à mà thôi cái này để khi khác nói...vừa nãy muội đã nghe kĩ chưa, nhớ hết những lời huynh nói chưa.

Vô Danh từ từ nói.

- Muội đã nhớ rồi, Vô Danh ca ca yên tâm, muội sẽ làm như lời huynh nói.

Nguyệt Nhi gật đầu trả lời.

- Muội nhớ là tốt rồi...à mà đúng rồi công pháp mà muội tu luyện là công pháp gì, cấp bậc như thế nào??

Vô Danh đột nhiên nhớ ra một chuyện sau đó hỏi Nguyệt Nhi.

- Công pháp muội tu luyện là công pháp hệ Phong: "Thanh Phong quyết", cấp bậc hoàng giai thượng cấp.

Nguyệt Nhi trả lời.

-Ồ vậy sao, muội có thể cho ta xem thử một chút không

Vô Danh nói muốn xem công pháp của Nguyệt Nhi là vì hắn muốn giúp nàng đem sửa chữa cái công pháp này một chút, công pháp này của nàng cấp bậc cũng quá thấp đi, so sánh với Vô Cực quyết của hắn đúng là con kiến so với con voi. Linh căn của Nguyệt Nhi tốt như vậy, Vô Danh hắn làm sao có thể để cho nàng chịu ủy khuất mà đi luyện cái công pháp rẻ rách như vậy được.

Mà đối với yêu cầu này của Vô Danh, Nguyệt Nhi cũng không có bất cứ ý kiến gì, nàng từ trong túi trữ vật lấy ra một quyển sách mỏng đưa cho Vô Danh..

Vô Danh sau khi nhận lấy quyển sách thì hần liền mở qua tất cả các trang đọc một lượt. Rất nhanh chỉ chưa tới một phút tất cả nội dung trong cuốn sách này đều bị hần nhớ kỹ ở trong đầu.

Vô Danh tu vi đã là Tụ Khí tầng hai sơ kỳ, hần có thần thức cho nên chỉ cần quét qua một cái công thêm khả năng thiên phú của hần, chỉ cần nhìn qua thứ gì một lượt là hần đều có thể ghi nhớ kỹ hình dáng, nội dung. Cho nên Vô Danh không mất quá nhiều thời gian để có thể ghi nhớ hết cuốn sách này.

- Công pháp của muội tu luyện ta thấy cũng rất tốt, muội phải cố gắng tu luyện, tăng cao tu vi của bản thân như vậy mới không bị người khác ức hiếp.

Vô Danh trả lại cuốn công pháp cho Nguyệt Nhi.

- Vô Danh ca ca, muội đã hiểu....Mà công pháp tu luyện của huynh là gì, có tốt không, nếu không tốt, để muội đi xin sư phụ công pháp khác cho huynh.

Nguyệt Nhi nói lời này là thật lòng, khi nàng mới vào học viện, thì đã được Phan viện trưởng nhận làm đệ tử thân truyền rồi, cho nên hầu như mọi thứ tốt liên quan tới tu luyện nàng đều được sư phụ cấp cho, trong đó thứ tốt nhất chính là cái công pháp hoàng giai thượng cấp Thanh Phong quyết kia.

Vô Danh nghe vậy thì cũng rất là cảm động, nhưng mà công pháp của hần lại còn có thể không tốt sao, hần lại còn phải cầu công pháp của người khác sao, chuyện này cũng thật là buồn cười.

- Muội không cần lo lắng, công pháp ta tu luyện cũng rất tốt, cũng không cần muội phải nhọc lòng vì ta, nếu như ta để muội vì ta mà đi xin sư phụ của muội công pháp khác, vậy không phải là khiến cho sư phụ của muội tức giận hay sao. Cho nên nhớ kỹ một điều, lệnh sư cho muội cái gì thì phải cất giữ cho thật tốt, không được cho người khác, cũng không được xin cho người khác bất cứ thứ gì, nhớ chưa.

Vô Danh ngưng trọng nói.

- Dạ, muội biết rồi...

Nói chuyện một hồi, hai người Vô Danh cũng đã chia nhau ra, thời gian không có nhiều, cả hai phải biết nắm bắt thời gian mà tu luyện, cho nên Vô Danh cũng không có giữ Nguyệt Nhi quá lâu mà để cho nàng trở về "Tu Luyện tháp" tu luyện. Còn hần bây giờ việc quan trọng hơn chính là đi "Nhiệm Vụ đường" nhận một cái nhiệm vụ để làm.

Trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện, mỗi tháng học viên phải nhận ít nhất một cái nhiệm vụ và phải hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ, nếu không thì sẽ bị loại ra khỏi học viện. Mà Vô Danh đã tu luyện một mạch tới Tụ Khí tầng hai, cái hần cần nhất bây giờ chính là ma luyện bản thân, hần phải đi ra ngoài cọ sát nhiều hơn thì lực chiến đấu của hần mới có thể tăng lên cao được.

Vô Danh sau khi chia tay với Nguyệt Nhi thì liền đi thẳng tới "Nhiệm Vụ đường".

..

Mọi người đi qua nhớ để lại một like a....khích lệ ta chút đi ha:V

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nữ Sinh Mặc Thanh Y

Trên đường đi tới "Nhiệm Vụ Đường" Vô Danh phải đi qua "Tu Luyện tháp". Tu Luyện tháp là nơi tu luyện dành cho các học viên. Ở Tu Luyện tháp các học viên tới đây tu luyện sẽ không bị âm thanh ở bên ngoài quấy rầy, bởi vì mỗi phòng tu luyện ở đây đều được thiết kế bởi vật liệu cách âm, cùng tránh thần thức, cho nên rất thích hợp để tu luyện, không sợ bị ngoại cảnh quấy rầy mà ảnh hưởng tới quá trình tu luyện.

Tu luyện tháp có mười tầng, học viên tu luyện ở mỗi tầng khác nhau thì có cảm giác khác nhau, bởi vì linh khí ở mỗi tầng đều có sự chênh lệch.

Sở dĩ có sự chênh lệch như vậy là do dưới Tu Luyện tháp được lắp đặt một Tụ Linh trận cấp hai. Tụ Linh trận này có công dụng giống như tên của nó, chính là hấp thu linh khí từ các nơi xung quanh vào bên trong trận pháp khiến cho linh khí bên trong trận pháp đậm đặc hơn những nơi khác. Cái Tụ Linh trận cấp hai này chính là trận pháp cao cấp nhất ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện, để có thể mời được một vị Trận Pháp Sư cấp hai lắp đặt cái Tụ Linh trận cấp hai này, Hoài Nam Nhị Tinh học viện đã phải bỏ ra không ít vốn liếng, trong đó cũng có sự đóng góp của các đế quốc xung quanh.

Phía Nam của Nam An châu có thể nói là một nơi hẻo lánh so với những khu vực khác, ở đây linh khí quá thừa thớt, tập trung đa số là thường dân hoặc các võ tu phổ thông, còn những tu sĩ ở đây thì ít hơn rất nhiều.

Chính vì linh khí thừa thớt dẫn đến tài nguyên tu luyện ở đây cũng nghèo nàn. Bởi vậy để có thể bồi dưỡng được một vị Trận Pháp Sư cấp hai cũng phải tiêu tốn rất nhiều tài nguyên. Nhưng mà lợi ích từ một vị Trận Pháp sư mang lại cũng không phải là ít, điển hình chính là cái Tụ Linh trận này.

Tu Luyện tháp được chia ra làm mười tầng, thì tầng thứ nhất chính là tầng có linh khí nồng đậm nhất, bởi vì ở đây chính là nơi trung tâm của trận pháp, càng lên cao linh khí càng thưa thớt hơn so với tầng bên dưới.

Muốn được tu luyện ở tầng thứ nhất thì trước tiên phải đạt đủ yêu cầu là một học viên cấp S, mà muốn trở thành học viên cấp S thì trước tiên mỗi học viên phải đi làm nhiệm vụ để có thể tích lũy đủ số điểm năng động để tăng cấp. Nhiệm Vụ Đường chính là nơi phát nhiệm vụ cho mỗi học viên.

Vô Danh nhìn cái Tu Luyện tháp này mà cũng cảm thấy kinh ngạc, cái này mà so sánh với thế giới hỗn loạn bên trong Hỗn Động Thiên Mục của hắn thì đúng là cách xa nhau mười vạn tám ngàn dặm.

Khi Vô Danh đi tới Tu Luyện tháp thì ở đây đã có rất nhiều người, đây chính là nơi tụ tập nhiều người nhất. Mỗi ngày đều có rất nhiều học viên đi tới Tu Luyện tháp để tu luyện. Vì Vô Danh có tu vi không hề hợp với linh căn của hắn cho nên hắn phải ẩn nấp tu vi của mình, tránh cho có người nhận biết hắn là có người có tám hệ linh căn, như vậy sẽ rất phiền phức. Mặc dù những người biết hắn có tám hệ linh căn không nhiều lắm, nhưng mà cẩn thận vẫn tốt hơn.

- Bịch.

Một tiếng va chạm vang lên, đột nhiên không biết ở đâu chạy tới một nữ sinh va vào trước người Vô Danh.

Mặc dù hai người va vào nhau nhưng người bị đẩy ra chỉ có nữ sinh kia, còn Vô Danh thì vẫn như vậy không hề xê xích một chút nào.

Vô Danh đưa mắt nhìn về phía người vừa lao vào cơ thể mình. Người va vào hắn là một nữ sinh, có lẽ nàng và hắn tuổi tương đương nhau, nhưng nữ sinh này hình như không có tu vi.

Chính vì nữ sinh này không có tu vi cho nên khi va chạm với Vô Danh mới bị đẩy ra, một người có tu vi Tụ Khí tầng hai sơ kỳ như Vô Danh và một người không có tu vi như nữ sinh kia để so sánh mà nói chính là chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm. Mặc dù không tác động lực nhưng cơ thể của người tu luyện vẫn luôn luôn cứng chắc hơn nhiều cơ thể của người không tu luyện.

Vô Danh nhìn qua nữ sinh này một lượt, nữ sinh trước mặt mặc một bộ thanh y, đi một đôi giày màu trắng lộ ra phần cổ chân trắng nõn. Đầu tóc của nữ sinh hơi rối che đi khuôn mặt của nàng, một số chỗ da thịt trên mặt bị hờ ra nhưng cũng không thể nhìn rõ ràng. Vô Danh đoán có lẽ trên mặt nàng có nhiều vết nhọ lem luốc, nó đã che đi khuôn mặt vốn có của nàng.

Vô Danh muốn nhìn rõ khuôn mặt của người nữ sinh mặc thanh y này chỉ là một việc quá đơn giản, nhưng hắn không muốn làm như vậy. Trong giới tu luyện, một tu sĩ mà dùng thần thức của mình để nhìn toàn bộ cơ thể của tu sĩ khác, đặc biệt là nữ tu sĩ thì tu sĩ đó đã phạm vào đại kỵ của người trong giới tu luyện. Chỉ cần bị người khác biết được bản thân dùng thần thức để nhìn cơ thể của tu sĩ khác thì chắc chắn sẽ bị người người truy sát.

Để tránh vấn đề nhạy cảm này, y phục của các tu sĩ thường được dùng loại tài liệu có thể ngăn cản thần thức để làm ra.

Tuy nhiên không được sử dụng thần thức để nhìn cơ thể của tu sĩ khác nhưng nhìn mặt thì vẫn có thể. Vô Danh không nhìn bởi vì khi bản thân dùng thần thức thì người bị thần thức của hắn quét tới cũng có thể cảm ứng được, nhưng nữ sinh mặc thanh y này không có tu vi cho nên không thể nào cảm giác được rõ ràng khi thần thức của Vô Danh quét qua, mà chỉ cảm thấy dường như có người nào đó đang nhìn bản thân mình mà thôi. Vô Danh không phải người bừa bãi cho nên hắn không có dùng thần thức để quét loạn, dù sao như vậy cũng sẽ khiến cho người khác cảm thấy khó chịu, chưa quen nhưng đã gây ấn tượng xấu rồi.

Cước bộ của Vô Danh nhẹ nhàng tiến về phía trước vài bước, sau đó hắn dừng lại trước người nữ sinh mặc thanh y này một bước.

- A...đau quá!!

Nữ sinh mặc thanh y sau khi đụng phải người Vô Danh thì bị đẩy ngã ra, nàng kêu lên một tiếng. Lúc nàng đang chuẩn bị đứng lên chạy tiếp thì một giọng nói trầm thấp vang lên khiến người ta vừa nghe đã cảm nhận được một sự ấm áp.

- Không sao chứ??

Nữ sinh mặc thanh y hơi ngẩng đầu lên một chút, nàng muốn nhìn người phía trước.

Trước mặt nàng là một thiếu niên, thiếu niên này đứng chắn phía trước người của nàng, che đi mặt trời chói chang phía trên đỉnh đầu, cái bóng của người thiếu niên này bao trùm khắp cơ thể nàng, mang theo một luồng nhiệt lượng ấm áp.

Mặt trời từ phía sau chiếu từng tia nắng lên trên gương mặt của thiếu niên làm sáng ngời khuôn mặt thanh tú của hắn.

Cả người thiếu niên mặc một bộ bạch y, nhưng nhìn bộ y phục này có chút giống như y phục của các vị hòa thượng trong chùa.

Trên gương mặt của thiếu niên cong lên một nụ cười giống như vàng trắng lưỡi liềm, để lộ ra một chút hàm răng trắng bóng. Bàn tay trắng sạch sẽ với năm ngón tay thon dài đang xò ra đưa tới trước mặt nàng. Ánh mắt của nàng nhìn có chút ngại ngùng bởi vì thiếu niên trước mặt giống như một vị hoàng tử bước ra từ trong tranh, hoàn mỹ thoát tục. Mà vị bạch y hoàng tử này đang đứng trước mặt của nàng.

- Không...không...sao!!

Mọi người nhớ cho tác 1 like mỗi khi đọc xong nha...đừng đọc lướt nha <3

Chương 19: Oan Gia Ngõ Hẹp

- Không...không..sao!!

Giọng nói của nữ sinh mặc thanh y có chút ngập ngừng, nàng đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Vô Danh như một loại phản ứng tự nhiên, ngay khi tay của hai người vừa mới chạm vào nhau, nàng cảm thấy dường như thế giới xung quanh đã dừng lại vài giây trước khi lại tiếp tục quỹ đạo của nó.

Vô Danh dùng một chút lực, nắm lại bàn tay nhỏ bé mềm mại của nữ sinh trước mắt. Vô Danh vẫn luôn theo dõi gương mặt kia, hắn nhận ra đôi mắt của nàng dường như có cái gì đó không đúng, nhưng tóc của nàng đã che lại đa phần ánh mắt cùng khuôn mặt của nàng khiến cho hắn cũng không biết không đúng ở chỗ nào.

Vô Danh đưa tay lên phía trước, hắn muốn chỉnh lại tóc giúp nàng, không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy có chút khó chịu khi không nhìn thấy rõ diện mạo của người trước mắt.

Ngay khi ngón tay của Vô Danh vừa mới chạm sượt qua tóc của nữ sinh mặc thanh y, thì người của nàng hơi lùi lại một chút. Nữ sinh phục hồi sự tỉnh táo của mình, nàng nhận ra cảnh tượng trước mắt dường như có chút không thích hợp, hai má của nàng đỏ lên vì ngượng, nàng hơi lùi lại một chút, tự lấy tay chỉnh lại tóc của bản thân.

Khi tóc của nàng đã được nàng chỉnh lại, khuôn mặt của nàng lộ ra, nhưng lại không phải là một gương mặt xinh đẹp như trong tưởng tượng, không phải cô bé lẹm mà là một khuôn mặt có vẻ lẹm lốc, bên má phải của nàng hình như có một vết sẹo dài khoảng hai phân.

Nàng len lén liếc đôi mắt trong veo của mình quan sát gương mặt cùng biểu cảm của người thiếu niên trước mắt, nhưng điều khiến cho nàng cảm thấy ngạc nhiên cùng ám áp là trên mặt của thiếu niên này không có sự chán ghét khi nhìn thấy gương mặt của nàng, mà vẫn là ánh mắt đó, nụ cười giống vầng trăng lưỡi liềm đó, vẫn là sự thân thiện hiện lên trên gương mặt ấy. Bất giác mặt của nàng lại càng đỏ hơn lúc trước, màu đỏ hồng lan ra cả tới mang tai. Nhưng sự biến đổi đáng yêu trên khuôn mặt của nàng Vô Danh lại không thể quan sát được, bởi vì những vết lẹm lốc trên khuôn mặt của nàng đã che đi mất.

Vô Danh định đưa tay vén tóc cho nàng nhưng lại không thành, hắn cũng nhận ra sự thất thố của bản thân. Vô Danh giả vờ ho khan để chữa ngượng:

- Khụ..khụ...xin lỗi, người không có sao chứ, ta không cố ý va vào người, thành thật xin lỗi..

- Không sao...là...ta phải xin lỗi người mới đúng..... là do ta không chú ý mà va vào người người.

Nữ sinh mặc thanh y vội vàng nhận lỗi về phía mình, cái này thực sự là do lỗi của nàng.

- Nếu người không sao vậy thì ta đi trước, cáo từ....

Vô Danh cung tay chào tạm biệt.

- Vậy người đi trước, tạm biệt....

Nữ sinh mặc thanh y gật đầu một cái, nói.

Vô Danh cười cười, theo hắn thấy cô gái này nếu như rửa sạch khuôn mặt của mình, thì có lẽ đằng sau lớp nhộ lẹm lốc kia chính là một diện mạo hoàn toàn khác biệt, có thể nói là rất đẹp, đẹp tới mức hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng đáng tiếc rằng trên mặt nàng lại có một vết sẹo, khiến cho cánh hoa mặc dù đẹp nhưng lại có một vết xước. Nhưng Vô Danh cảm thấy, đối với hắn đó chỉ là một vết sẹo nhỏ không có ảnh hưởng gì cả, hắn vẫn thấy nàng rất đẹp, ngay cả thân hình cũng không sai.

Sau khi hai người chào tạm biệt, Vô Danh tiếp tục đi về phía trước, lướt qua trước người nữ sinh mặc thanh y.

Ngay khi tiến tới song song với nữ sinh mặc thanh y, đột nhiên Vô Danh thấy trong mắt của nàng hiện lên một tia hoảng loạn. Ngay khoảnh khắc ấy, khi Vô Danh đã lướt qua người của nàng, nàng vội vàng chạy thật nhanh về phía trước.

Trong mắt của Vô Danh hiện lên sự nghi hoặc, nhưng hắn vẫn không dừng lại cước bộ, hắn không có nghĩ quá nhiều như vậy.

- Vù...vù...

Đột nhiên có hai bóng người lướt nhanh qua người Vô Danh. Vô Danh nhú mày lại, hắn dừng lại một chút, sau đó đưa mắt nhìn về phía hai người vừa vượt qua người hắn.

- Hừ..đứng lại!!

Tiếng của một người trong hai người vừa nãy lướt qua người Vô Danh vang lên. Vô Danh thấy rõ ràng bóng lưng của hai người này, rõ ràng đây là hai nam sinh, có một bóng người trong đó hẳn cảm thấy có chút quen thuộc mà không nhớ ra đó là ai.

Điều khiến cho Vô Danh suy nghĩ là tại sao hai người này lại chặn đường nữ sinh mặc thanh y vừa nãy mà hẳn vô tình đụng phải. Vô Danh dừng hẳn lại, hẳn muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là chuyện gì, dù sao cũng đang có rất nhiều người tò mò giống như hẳn, ai mà không thích nhìn người khác gặp nạn cơ chứ, nhưng Vô Danh không phải là người thích nhìn người khác gặp nạn, mà là hẳn chỉ muốn nhìn một chút mà thôi.

Nói đến cũng buồn cười, ngày trước khi Vô Danh hẳn còn ở địa cầu, hẳn cũng hay dừng lại xem học sinh khác đánh nhau. Có một lần hẳn đứng rất gần vụ ẩu đả của hai nhóm nam sinh, thế là hẳn chẳng làm gì cũng bị ăn một đấm vào mặt. Mà lúc đó cô bé mà hẳn thích cũng đứng ở phía sau hẳn mấy bước, lúc đó nàng chắc chắn cũng nhìn thấy hẳn bị đánh rồi, thế là hẳn nổi máu chó lên, chẳng cần biết bố con thằng nào cả, nhảy vào đánh cả đám luôn.

Cuối cùng đám học sinh gây chuyện ẩu đả trong trường đã bị mời tới phòng hội đồng uống nước trà vì tội đánh nhau.

Trong số đám người bị mời tới phòng hội đồng thì chỉ có mình Vô Danh là nhìn có vẻ lãnh lặn nhất, quần áo chỉ hơi lộn xộn một chút, hẳn chỉ bị sưng có một chút ở khóe môi do vô tình bị đấm lúc đầu. Còn mấy thằng còn lại không phải môi cá trê, quần áo ăn may thì cũng là mất panda(gấu panda) hết với nhau. Đứa nào trong lòng cũng thầm rửa thằng nào đấm chệch vào mồm Vô Danh để cho tên sát thần này khai đao cả bọn, khiến cho cả bố mẹ chúng cũng không nhận ra chúng.

.....

- Lần này xem ngươi còn chạy đi đâu được.

Hai nam sinh kia sau khi chạy lướt qua trước người Vô Danh thì liền đứng chặn trước mặt nữ sinh mặc thanh y vừa nãy. Sau khi tên còn lại lên tiếng Vô Danh cuối cùng cũng đã nhận ra một người trong đó, cái tên này rất quen thuộc, Triệu Mã.

Khỏe miệng Vô Danh nhếch lên một nụ cười mỉa mai, cái tên Triệu Mã này dường như rất thích đi bắt nạt các nữ sinh khác, lần trước là Nguyệt Nhi của hẳn bây giờ lại là nữ sinh mặc thanh y này. Cái thằng mặt ngựa này dường như không có ý thức được nhan sắc vốn có của bản thân hay sao, mà ai cũng muốn quen, lão tử đẹp trai như thế mà còn không có làm ba cái chuyện tào lao như vậy.

Vô Danh âm thầm đánh giá hai người này một chút, Triệu Mã kia hẳn cũng khá là quen thuộc rồi tu vi của hẳn là Tụ Khí tầng một hậu kỳ. Vô Danh liếc mắt sang người bên cạnh, người này cao hơn Triệu Mã một chút, khuôn mặt dễ nhìn hơn một chút, nhưng lại thích đi bắt nạt người không có tu vi thì cũng thuộc vào loại cận bã mà thôi. Vô Danh nhìn xung quanh người này một lượt, dựa vào sự dao động của linh lực xung quanh thì kẻ này đang ở Tụ Khí tầng ba sơ kỳ, như vậy cũng có chút cân lượng.

- Hừ, vừa nãy ngươi đánh ta một cái, bây giờ còn dám chạy, ta bây giờ bắt ngươi đi tới gặp chấp sự để giải quyết.

Tên Tụ Khí tầng ba sơ kỳ hung hăng nạt vào mặt nữ sinh mặc thanh y, vừa nói hẳn vừa tén lên định giữ nữ sinh này lại. Nữ sinh mặc thanh y thấy vậy liền lùi về phía sau một bước, hét lên:

- Ngươi tránh ra, là ngươi giờ trò đùa với ta trước, khi nào lại thành ta đánh ngươi.

Mọi người xung quanh sau khi nghe thấy vậy cũng đoán được đại khái là chuyện gì:

- Ta thấy a, chắc chắn là hai tên kia giờ trò đùa rồi, muốn giờ trò xàm sở ngươi ta, cuối cùng lại nói bị người ta đánh muốn đưa tới gặp chấp sự, để kiểm soát bắt người đây mà...

- Đúng vậy, ngươi nhìn xem hai người bọn chúng đều có tu vi, người ta vốn là một nữ nhân lại không có tu vi, ngươi nói là ai đánh ai đây, cũng thật quá buồn cười rồi.

- Cái tên này ta biết a, hẳn gọi là Tô Khai, tu vi Tụ Khí tầng ba sơ kỳ, ta cũng nhiều lần thấy hẳn ở Tu Luyện tháp rồi.

- Ta thấy mày tên này cũng quá là vô sỉ, không những vậy lại còn thích ăn mận, người nhìn nữ nhân kia xem, xấu xí như vậy mà cũng muốn ăn.

- Nàng ta bắt quả chỉ là có một vết sẹo nhỏ trên mặt mà thôi, nếu như rửa sạch vết lem luốc trên mặt cộng thêm thân hình tuyệt vời như vậy, ngươi che đi cái vết sẹo nhỏ kia thì không phải là hàng cực phẩm rồi sao....

- Đúng đúng, nữ nhân này xem ra cũng không tệ...

Một vài nam sinh vây xem ở xung quanh bàn tán. Vô Danh thỉnh lực tốt hẳn cũng đã nghe được đôi chút, thông tin quan trọng nhất chính là cái tên Tụ Khí tầng ba sơ kỳ kia tên là Tô Khai.

Tô Khai cũng nghe được tiếng bàn tán xung quanh, hẳn biết bản thân bây giờ không có lợi thế, không thể trực tiếp bắt người, nhưng hẳn còn có một hậu chiêu còn chưa tung ra, nếu tung ra rồi còn sợ người không tới tay hay sao, cho nên hẳn liền vung tay một cái, một cái thủy tinh cầu xuất hiện trên tay của hẳn:

- Người nói ta giờ trò với người, vậy người tự xem một chút đây là cái gì...

Tô Khai cười lạnh một cái, hần giờ thủy tinh cầu lên cao để mọi người đều có thể thấy rõ, sau đó một đoạn hình ảnh được chiếu bên trong thủy tinh cầu, trong này ghi lại đoạn hình ảnh nữ sinh mặc thanh y kia đá một cái vào thẳng nhỏ của Tô Khai, đoạn hình ảnh này phát xong thì Tô Khai mới lại cất thủy tinh cầu này đi, và đây cũng chính là hậu chiêu của hần.

Thủy tinh cầu này có thể ghi lại được hình ảnh cũng như lời nói, Tô Khai hần đã phải bỏ ra một trăm điểm năng động để mua được, và bây giờ nó cũng đã có đất dụng võ.

Lúc này trong thủy tinh cầu chỉ có một đoạn Tô Khai bị nữ sinh mặc thanh y đá trúng cũng không có đoạn ghi hình nào khác nữa. Cho nên mọi người cũng chỉ biết được đúng là Tô Khai bị nữ sinh kia đánh chứ không biết được thêm chuyện gì khác. Cái này không thể không nói chính là chứng cứ lợi hại nhất của Tô Khai, bây giờ hần có thể công khai bắt người rồi, còn bắt đi đâu thì đó là việc của hần.

Nữ sinh mặc thanh y kia sau khi nhìn rõ đoạn ghi hình bên trong thủy tinh cầu thì sắc mặt trắng bệch, nàng bây giờ có chút hoảng loạn, nếu như nàng bây giờ thực sự bị bọn chúng đưa đi thì chắc chắn sẽ bị bọn chúng làm nhục, đến lúc đó nàng cũng không thiết sống nữa:

- Người nói lão, rõ ràng là người giờ trò với ta, cho nên ta mới có phản ứng...

- Ta nói lão, chứng cứ rõ ràng như vậy, chính là người đánh ta, người còn dám cãi, bây giờ mau theo ta đi gặp chấp sự...

Nữ sinh mặc thanh y có chưa có nói hết đã bị Tô Khai cắt lời, sau đó Tô Khai liền tiến lên một bước muốn tóm lấy tay của nữ sinh này, nhưng ngay khi hần sắp bắt được thì đã bị một bàn tay khác giữ lại.

Mọi người đọc xong thì đừng quên để lại 1 like ủng hộ tác nha:))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Giao Thủ Ngắn Ngủ

Ngay lúc thân hình của Tô Khai vừa động, thì Vô Danh cũng không có đứng yên. Vô Danh lướt nhanh tới phía sau người nữ sinh mặc thanh y.

Tô Khai vừa muốn bắt lấy tay của nữ sinh mặc thanh y thì tay của hần đã bị một bàn tay khác chặn lại, người cản lại Tô Khai không ai khác chính là Vô Danh.

Vô Danh không giống những người khác, hần không thích xem người khác gặp họa, nếu như là chuyện bất bình mà hần có khả năng ra tay giúp đỡ thì hần sẽ không bao giờ đứng yên nhìn người khác bị bắt nạt cả, đặc biệt là người có quen biết.

Nhưng từ khi tới Tam Sinh giới này Vô Danh học được một điều đó là, tại một thế giới lấy thực lực vi tôn như vậy dù có gặp chuyện gì không liên quan tới mình thì tốt nhất nên tránh xa ra một chút, không nên dấn vào những vụ như vậy bởi vì đó chính là một chuyện ngu ngốc nhất mà bản thân từng làm trước khi chết. Dù bạn có thực mạnh mẽ có thể trấn áp cục diện lúc đó, nhưng nếu như kẻ bị bạn đánh chạy đi gọi người khác tới, mà người đó lại có thực lực mạnh hơn vậy thì bạn chết không thể nghi ngờ rồi.

Vô Danh vốn cũng chỉ muốn đứng nhìn một chút thôi, nhưng mà cái thằng Triệu Mã kia thực sự cũng quá là ngứa mắt, trước trêu ghẹo Nguyệt Nhi không nói bây giờ lại trêu người khác, rồi lại cái thằng Tô Khai kia nữa. Vô Danh ghét nhất mấy thằng đi ức hiếp con gái, đặc biệt những cô gái không có thực lực để bảo vệ bản thân. Hồi còn ở địa cầu, Vô Danh xem mấy bộ phim truyền hình có cảnh những cô gái tốt bị cưỡng hiếp xong rồi tự sát, lúc đó máu chó của hần lại lên não, hần hận không thể nhảy vào trong ti vi đập cho mấy thằng khốn nạn kia một cái.

Một cảnh trong một bộ phim mà hần cảm thấy ức chế nhất đó chính là phim "Thần Điều Đại Hiệp". Ở cảnh abc Tiểu Long Nữ bị điểm huyết không thể cử động được xong thế nào lại nhảy ra một thằng Doãn Chí Bình, mà cay cú hơn là cái thằng Doãn Chí Bình này lại vừa mới chơi xuân được, thế là nó abxyz luôn Cô Cô của Dương Quá. Vô Danh hần lúc đó xem đến đoạn này mà tí nữa thì đập tan cái "ai phon sích" mới mua.

Bây giờ lại nhìn thấy cái cảnh như vậy, hần hận không thể một đao chém chết hai thằng kia, xấu xí như vậy mà lại đi gây họa khắp nơi, mà nữ sinh mặc thanh y này, tính ra hần và nàng cũng có chút quen biết, mặc dù mới chỉ gặp nhau có vài giây.

- Cản rồi...

Tô Khai trừng mắt nhìn Vô Danh sau đó hét lên một tiếng. Sắc mặt của Vô Danh vẫn không thay đổi, ánh mắt có chút thâm trầm nhìn Tô Khai.

Vô Danh nâng tay phải lên, đẩy nữ sinh mặc thanh y kia ra phía sau, nữ sinh mặc thanh y bị đẩy ra nhẹ nhàng tiếp đất, vị trí bây giờ của nàng đã có chút an toàn.

Cùng lúc Vô Danh đẩy nữ sinh mặc thanh y kia ra, cổ tay của Tô Khai đang bị Vô Danh nắm lại cũng xoay một vòng, tay của Tô Khai biến trào muốn

tóm lấy tay của Vô Danh.

Ngay lúc tay của Tô Khai muốn chụp lấy tay của Vô Danh thì Vô Danh đột nhiên thu tay lại, tay của Vô Danh đang nắm thì xòe ra, một chưởng đánh tới tay trào của Tô Khai.

Tô Khai thấy Vô Danh xuất chưởng thì tay chảo cũng biến thành chưởng, hai chưởng đối nhau, linh lực va chạm.

- Âm...

Một tiếng âm vang nhẹ lên, cả hai người sau khi giao thủ chưởng đầu tiên thì đều lùi lại phía sau, mỗi người lùi khoảng năm bước.

- Bịch...

Vô Danh nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, hai người Vô Danh và Tô Khai vừa giao thủ đều chưa có sử dụng toàn lực, vừa nãy Vô Danh dựa vào lực lượng mà Tô Khai xuất ra mà điều chỉnh lực lượng của bản thân đánh ra một chưởng có sức lực ngang với Tô Khai.

Đây là lần đầu tiên mà Vô Danh giao thủ với người khác sau khi tu luyện tới Tụ Khí tầng hai sơ kỳ, lần trước xung đột với Triệu Mã hấn mới thả rắm ra thôi mà chúng đã chạy mất rồi.

Một chưởng vừa rồi giúp cho Vô Danh biết lực chiến đấu của hấn bây giờ ra sao, vừa nãy hấn cố ý đánh ngang tay với Tô Khai, lúc đó Tô Khai chỉ dùng có năm thành lực lượng, mà hấn cũng chỉ dùng vừa vặn năm thành lực lượng.

Trong lòng Vô Danh tỏ ra sự hai lòng, hấn mới Tụ Khí tầng hai sơ kỳ nhưng đã có thể đánh ngang tay với người có tu vi Tụ Khí tầng ba sơ kỳ rồi.

- Hừ...

Tô Khai vừa đáp xuống mặt đất thì liền nhíu mày, vừa nãy tuy hấn chỉ dùng năm thành lực lượng, nhưng cũng không thể nào không đánh bay nổi một tên Tụ Khí tầng hai sơ kỳ được. Vậy mà cuối cùng lại chỉ là ngang tay, vậy là chuyện gì xảy ra.

Tô Khai liếc mắt nhìn người vừa nãy giao thủ cùng hấn một chưởng, nhưng hấn không thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người này.

Cả người hấn mặc một bộ bạch y trông có chút luộm thuộm giống như hòa thượng, ngay cả đầu cũng bị quấn vải trắng che kín, chỉ để lộ ra đôi mắt, hoàn toàn không thể nhìn thấy gì cả.

Tô Khai phóng thần thức của bản thân về phía Vô Danh để dò xét, nhưng ngay khi thần thức của hấn vừa mới tiến tới gần người Vô Danh thì đã bị thần thức của Vô Danh đẩy bật ra, khiến cho hấn một điểm cũng không nhìn được.

- Hừ...muốn nhìn sao...ta cho ngươi nhìn đó..có bản lĩnh thì nhìn đi.

Ngay khi thần thức của Tô Khai phóng tới thì Vô Danh cũng phóng thần thức của bản thân ra bên ngoài tạo thành một lớp chắn trước người đứng vào thần thức của Tô Khai. Ngay khi thần thức của Vô Danh đụng vào thần thức của Tô Khai thì Vô Danh liền biết được thần thức của hấn mạnh hơn Tô Khai nhiều.

- Hự

Tô Khai hự một tiếng, vừa nãy trong lúc ngắn ngủi giao thủ hấn đã chịu một chút thua thiệt, nhưng một chút thua thiệt này cũng không đáng kể.

Vừa nãy trước khi giải vây giúp nữ sinh mặc thanh y kia thì Vô Danh đã quấn quanh đầu một lớp vải trắng, mảnh vải trắng này hấn đã chuẩn bị từ lâu, luôn cất ở trong người, hôm nay cũng có dịp lộ ra dùng. Ở đây có quá nhiều người cho nên hấn không muốn lộ mặt.

Tô Khai nhìn Vô Danh mà suy nghĩ một chút, hấn chưa từng nhìn thấy Vô Danh bao giờ, cho nên chỉ nhìn vóc người thì cũng không thể đoán ra là ai, hấn cũng không thấy ai có vóc người tương tự như vậy. Mà người mặc bạch y trước mắt này thần thức lại mạnh hơn hấn một chút, thần thức mạnh hơn nhưng sao tu vi lại chỉ có tu vi Tụ Khí tầng hai, chẳng lẽ là ẩn dấu tu vi.

Tô Khai nhíu mày, người nãy tại sao lại phải ẩn dấu tu vi, hấn cảm thấy có chút khó hiểu. Nhưng Tô Khai cũng không nghĩ nhiều dù sao thần thức của người trước mặt chỉ hơn hấn một mẩu móng tay mà thôi. Nếu như thực sự đánh nhau thật chưa chắc hấn đã thua. Tô Khai nhìn về phía Vô Danh nói:

- Không biết vị đồng học này là ai, tại sao lại chen vào giữa chuyện của ta.

- Ta là ai ngươi không cần phải biết, ngươi chỉ cần biết một điều, cô gái này hôm nay ngươi không thể động tới.

Vô Danh nhàn nhạt nói, lòng chính nghĩa của Vô Danh đã nổi lên, lúc trước hấn còn ở địa cầu hữu tâm nhưng vô lực, lần này tới đây hấn vừa có tâm vừa có lực, làm sao mà lại không giúp người khác cho được.

Tô Khai sau khi nghe lời này của Vô Danh thì trong mắt hiện lên một tia tức giận, khẩu khí của kẻ này cũng thật lớn, Tô Khai hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, khẩu khí của vị đồng học này cũng thật lớn, không sợ nuốt không trôi hay sao.

- Nuốt cái khác có thể không trôi, nhưng nuốt người thì lại rất vừa miệng.

Vô Danh lên tiếng khiêu khích.

Vô Danh vừa mới dứt lời thì trong mắt của Tô Khai đã bùng bùng lửa giận, Tô Khai chỉ vào mặt Vô Danh nói:

- Người nên biết điều một chút, vừa nãy khi giao thủ ta cũng chỉ dùng có năm thành lực lượng mà thôi, nếu như ta dùng toàn bộ sức của mình thì người có thể đứng đây nói chuyện với ta hay sao.

Vô Danh nhếch miệng cười mỉa mai, người dùng năm thành vậy người nghĩ lão tử dùng toàn lực chắc, ngu xuẩn. Vô Danh lại tiếp tục kích Tô Khai:

- Người cũng nên biết điều một chút, vừa nãy khi giao thủ ta cũng chỉ dùng có năm thành lực lượng mà thôi, nếu như ta dùng toàn bộ sức của mình thì người có thể đứng đây nói chuyện với ta hay sao.

Vô Danh dùng y nguyên lời của Tô Khai vừa nãy nói mà phang lại.

- Người...

Tô Khai nghiêng răng ken két, hắn muốn đập cái tên áo trắng trước mặt này ra thành trăm mảnh rồi. Tô Khai âm thầm vận chuyển linh lực trên cơ thể, hắn phải dạy cho Vô Danh một bài học.

Triệu Mã ở bên cạnh thì cũng nhưu mày suy nghĩ, người trước mặt này hắn cũng chỉ cảm thấy có chút quen mắt, nhưng nhất thời hắn chưa có nhớ ra người trước mặt này là ai, giọng nói của người đó hắn cũng không có nghe ra.

Sau đó Triệu Mã liền nghĩ tới một người, chính là người mà hắn đã đụng độ ở trong nhà ăn của trường, người đó cũng mặc một thân áo trắng giống như vậy, nhưng người đó rõ ràng chỉ có tu vi Tụ Khí tầng hai sơ kỳ. Mà người mặc áo trắng trước mặt hắn bây giờ cũng chỉ có tu vi Tụ Khí tầng hai sơ kỳ, nhưng điều khiến cho hắn cảm thấy khó hiểu là tại sao người này có thể giao thủ ngang tay với Tô Khai, Tô Khai cũng không phải là đèn cạn dầu, hắn là người Tụ Khí tầng thứ ba rồi đó, chênh lệch giữa mỗi tầng không phải là chuyện nhỏ đâu.

Mọi người xung quanh thấy cục diện phát sinh biến hóa thì lại càng cảm thấy hứng thú, ai cũng đứng lại để xem kịch hay.

Tô Khai bây giờ đã không thể nhịn được nữa, hàng sắp tới tay, hắn đã thèm lắm rồi, vậy mà không biết ở đâu chui ra một tên tiểu tử, cướp mất con hàng trên tay của hắn:

- Được, nếu người đã không biết trời cao đất dày, vậy thì hôm nay ta sẽ đích thân dạy người một bài học, sau đó bắt người liêm gót giày của ta.

- Người nghĩ ta sợ người sao, thích thì quất.

Vô Danh nói với giọng cực kì mỉa mai.

Mọi người nhớ để lại 1 like mỗi khi đọc xong để ủng hộ tinh thần của tác nha....hôm nay sẽ ra khoảng năm chương. Tinh thần không tốt là không ra chương nhanh được đâu ah nha:V

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cuồng Chiến

- Người nghĩ ta sợ người sao, thích thì quất...

Vô Danh nói với giọng cực kì mỉa mai.

- Hôm nay không và cái miệng chó của người, Tô Khai ta không còn là Tô Khai nữa.

Tô Khai nói gần từng chữ một, nói xong cả người hắn lập tức nhún một cái bắn về phía Vô Danh, một quyền đánh thẳng ra vào mặt của Vô Danh.

- Nếu người không muốn làm Tô Khai vậy thì đổi tên thành Tô Khảm luôn đi, ta thấy cái tên này rất hợp với người đó.

Vô Danh vẫn bình thản đứng yên một chỗ khiêu khích.

Tô Khai đánh một quyền tới, quyền phong gào thét lao tới Vô Danh.

- Xoạt

Thần thức của Vô Danh đã nắm bắt được quỹ đạo của quả đấm, hần nghiêng người sang bên phải né đi, nhưng chân của Vô Danh vẫn đứng im một chỗ. Cả người hần tạo thành một góc nghiêng sáu mươi độ. tay đưa lên gạt ngang nắm đấm của Tô Khai, sau đó tay phải liền đánh một chưởng vào má phải của Tô Khai.

Khi hai người giao thủ, thần thức đều được phóng ra, mỗi chuyển động sẽ được thần thức nắm bắt, từ đó người ta cũng có thể đoán được hướng đi của chiêu thức, đồng thời đoán được hướng mà đối phương di chuyển.

Hai người phóng ra thần thức đều nắm bắt được chuyển động của đối phương, cho nên muốn đối thủ trúng đòn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng thần thức không phải là vô hạn, trong lúc chiến đấu do sử dụng phóng ra ngoài để nắm bắt quỹ đạo đòn đánh của đối phương cùng với dùng để sử dụng chiêu thức của bản thân thì thần thức cũng sẽ bị tiêu hao, cho nên tầm quan trọng của thần thức là lớn, nếu một người có thần thức dồi dào thì càng đánh sẽ càng có lợi, nhưng bên cạnh đó bản thân cũng phải có tu vi tốt mới có thể làm chủ trận đấu.

Một chưởng kia của Vô Danh, chưởng lực chưa tới nhưng chưởng phong đã đi đầu, mang theo âm thanh tới sát mặt của Tô Khai.

Tô Khai thấy Vô Danh đánh tới một chưởng thì tay trái cũng đưa lên, một chưởng đánh ra.

- Âm..

Chưởng phong giao nhau, một tiếng âm vang lên, cả hai người đều bị đẩy ra. Cả hai đều vẫn chưa dùng toàn lực, đây cũng chỉ mới là khúc dạo đầu mà thôi.

Hai chiêu vẫn chưa phân được thắng bại. Tô Khai tiếp tục tiến tới, quyền phong đánh ra nhắm vào chỗ yếu hại của Vô Danh.

Vô Danh cũng không chậm trễ một quyền đánh ra, trực tiếp ngạnh kháng với quyền phong của Tô Khai.

- Âm...âm...âm...âm..

Lại mười mấy quyền giao nhau, những tiếng âm âm cứ thế vang lên, linh lực va chạm vào nhau tạo thành những tiếng nổ nhỏ.

- ẦM..

Lại một quyền nữa giao nhau, vẫn chưa có ai chiếm được thế thượng phong, không phân được thắng bại, hai người lùi ra phía sau.

- Hừ..

Tô Khai hừ một tiếng, hần bắt đầu cảm thấy nóng ruột, hần không tài nào hiểu nổi, tên kia chỉ có tu vi Tụ Khí tầng hai mà tại sao lại có thể đánh ngang tay với hần. Đã qua nhiều hiệp như vậy mà hần vẫn không thể đánh bại được đối thủ trước mắt, như vậy rất là mất mặt, bởi vì Tụ Khí tầng ba mà lại phải dây dưa với Tụ Khí tầng hai lâu như vậy.

Tô Khai lắc tay một cái, trên tay hần liền xuất hiện hai viên tròn tròn màu nâu giống như viên thuốc, Tô Khai không hề chần trừ một giây nào, trực tiếp nuốt hai viên thuốc tròn tròn vào trong bụng. Thuốc vừa vào trong miệng lập tức tan ra, một luồng nhiệt lượng ấm áp chảy trong cơ thể. Tô Khai đang cảm nhận được linh lực tiêu hao vừa nãy của hần đang dần dần khôi phục lại một chút.

Sau khi tách ra, Vô Danh cảm giác hai nắm đấm của mình có chút tê dại, hần ngạnh kháng mấy chục quyền với Tô Khai không thể không nói là không bị nhừ tay nhừ chân.

Vô Danh chỉ có tu vi Tụ Khí tầng hai sơ kỳ mà có thể đánh ngang tay với Tụ Khí tầng ba sơ kỳ như Tô Khai là nhờ sự nghịch thiên của Vô Cực quyết. Hần tu luyện là công pháp Vô Cực quyết cho nên hồ chứa linh lực trong đan điền cũng rộng hơn so với người tu luyện công pháp bình thường, linh lực khi được hấp thu thì cũng sẽ tinh khiết và đậm đặc hơn.

Linh lực của Vô Danh bây giờ cũng đã tiêu hao không ít, nếu như càng đánh về sau hần chưa chắc đã có lợi. Tô Khai là tu vi Tụ Khí tầng ba cho nên linh lực chắc chắn nhiều hơn Vô Danh, Vô Danh chỉ có tu vi Tụ Khí tầng hai mặc dù linh lực của hần mạnh hơn và tinh khiết hơn nhưng vẫn không thể nào nhiều bằng Tô Khai được, sức mạnh có thể ngang nhau nhưng so về số lượng thì Vô Danh không thể bằng Tô Khai được. Cho nên hần phải sớm giải quyết nhanh trận đấu một chút, nếu không người sẽ bị ăn thua thiệt trước tiên sẽ chính là hần.

- Không ổn..

Sau khi nhìn thấy Tô Khai nuốt hai viên thuốc tròn tròn kia vào trong miệng, trong lòng Vô Danh thầm kêu không ổn, bởi vì hần biết thứ Tô Khai vừa nuốt vào là thứ gì. Tô Khai vừa nuốt vào chính là đan dược, Vô Danh nhìn sự chuyển biến trên sắc mặt của Tô Khai liền đoán chắc chắn đan dược mà Tô Khai vừa sử dụng là loại đan dược có khả năng hồi phục linh lực. Trong chiến đấu nếu như có đan dược để phục dụng vậy thì phần thắng cũng sẽ tăng cao không ít.

Vô Danh không có đan dược để hồi phục linh lực giống như Tô Khai đây chính là một loại thua thiệt rất lớn. Càng đánh về lâu dài chắc chắn bản thân hần sẽ phải chịu thua thiệt, cuối cùng chính là thất bại.

Vô Danh nghĩ bản thân mình phải thật nhanh tìm được sơ hở của Tô Khai, để sớm kết thúc trận đấu, nhưng hần nhìn mãi vẫn không biết là ở đâu.

Tô Khai nhìn Vô Danh mà cười lạnh. Bản thân của hắn cũng đã giao đấu với rất nhiều đối thủ rồi cho nên kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú, ngay khi hai người vừa chấm dứt một hồi giao đấu liên miên, chắc chắn sẽ phục dụng đan dược để hồi phục linh lực hoặc trị thương. Mà theo như hắn quan sát Vô Danh, sau khi hai người vừa mới giao phong mười mấy quyền, hắn lập tức sử dụng đan dược để hồi phục linh lực, còn Vô Danh thì vẫn không dùng đan dược gì cả. Như vậy nói lên một điều là Vô Danh chắc chắn không có đan dược để dùng. Nếu Vô Danh không có đan dược để dùng, vậy hắn chắc chắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Tô Khai nhìn Vô Danh ánh mắt hiện lên sự mỉa mai:

- Tiểu tử, cuộc chiến bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, ta sẽ cho ngươi nếm trải cảm giác đau đớn nó là như thế nào.

- Hừ, vậy thì cứ thử xem...

Vô Danh cười đều.

- Bịch...

Tô Khai đạp một chân xuống đất sau đó cả người nhảy lên, đánh về phía Vô Danh, Vô Danh cũng nhún người một cái lao về phía Tô Khai, hai người lại quần vào nhau, chiêu phong cùng quyền phong gào thét.

- ẦM..ẦM..ẦM...

Chiêu phong cùng quyền phong liên miên va chạm, y phục của hai người cũng vì kinh khí nổ ra mà bay phàn phật, bụi bặm mù mịt.

- Ầm..

Tô Khai và Vô Danh dính sát vào nhau, tay của người này khóa lại tay của người kia, mặt hai người chỉ cách nhau trong gang tấc.

- Chịu thua đi...haha

Tô Khai cười gằn.

- Ngươi cũng xứng??

Vô Danh mỉa mai...

Tay của hai người đều bị đối phương khóa lại, cho nên Vô Danh nhấc chân sau lên đá về phía bộ hạ của Tô Khai.

- Hừ..

Tô Khai hừ một tiếng chân sau cũng đá ra phía trước, đụng thẳng vào chân của Vô Danh. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cả hai chân của Vô Danh và Tô Khai lại giao nhau mấy lần.

- ẦM

Chân phải của Vô Danh cùng chân trái của Tô Khai bắt chéo nhau nện xuống đất, một tiếng ầm vang lên, ngay tại chỗ va chạm mặt đất trực tiếp nứt ra, rồi nún xuống.

Vô Danh lúc này bắt đầu cảm thấy nôn nóng, hắn vẫn không thể nào tìm được sơ hở của Tô Khai, nếu như càng đánh như vậy, người thua đầu tiên chính là hắn. Cả linh lực và thân thức của hắn bây giờ cũng đã có dấu hiệu xuống dốc rồi.

Vô Danh chuyển quyền thành trào, một trào đánh trực diện về phía mặt của Tô Khai. Tô khai hơi ngửa người về phía sau, tránh đi một trào của Vô Danh, sau đó hắn thừa thế Vô Danh tấn công để lộ ra sơ hở mà đánh một quyền ngực Vô Danh.

- Phốc

Vô Danh bị một quyền của Tô Khai đánh bay ra, khoe miệng bắt đầu xuất hiện tia máu. Vô Danh cảm thấy trong ngực một trận nhộn nhạo, một ngụm máu tràn đến cổ họng khiến cho hắn cảm thấy có chút ngọt ngào, nhưng hắn cố gắng kiềm chế lại để không bị phun ra.

- Gia gia của ngươi đã chơi chán rồi, cũng đã đến lúc kết thúc thôi.

Giọng nói nhàn nhạt của Tô Khai vang lên.

Mọi người xung quanh được xem một trận đấu mãn nhãn ai cũng cảm thấy hưng phấn, mọi người bắt đầu bàn tán:

- Ai da, thật quá đáng tiếc, nam sinh mặc bạch y kia tuy rất tốt, nhưng cuối cùng thực lực vẫn không đủ, chịu thất bại trước Tô Khai cũng chỉ là điều sớm muộn mà thôi.

- Anh hùng cứu nữ nhân a, cuối cùng anh hùng đi trước, nữ nhân thì chỉ đợi hiến thân cho ác tặc, hắc hắc...

- Anh hùng cái gì chứ, ta thấy tên này đúng là ngu hết chỗ nói, thực lực không bằng người ta còn bày đặt cứu người.

Triệu Mã đứng xem ở một bên thì trên mặt cũng hiện lên một tia cười lạnh, tưởng chừng là gặp phải cạp, nhưng hóa ra lại là cạp giấy a....

Nữ sinh mặc thanh y ở một bên đứng xem trận chiến thì trong lòng cảm thấy cực kì sốt ruột cùng lo lắng, ngay lúc Vô Danh xuất thủ giúp nàng, nàng đã rất cảm kích cùng vui mừng, mặc dù Vô Danh đã che đi khuôn mặt của mình nhưng ánh mắt kia nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Nàng chỉ đứng ở một bên xem thôi nhưng cũng biết trận đấu kia có bao nhiêu khốc liệt, nàng cũng nhiều lần thót tim cùng lo lắng cho Vô Danh khi đứng ở đẳng sau quan sát. Nhưng lo lắng là chuyện của lo lắng, nàng lại chẳng thể giúp được gì cho Vô Danh, vậy mà Vô Danh lại vì giải vây cho nàng mà bản thân phải chiến đấu sống chết với kẻ khác.

Ngay lúc Vô Danh bị đánh một quyền vào ngực, tim nàng như muốn vỡ ra, nước mắt của nàng bất giác rơi xuống, chảy qua gò má rứa đi một chút những vết lem luốc.

Nữ sinh mặc thanh y đột nhiên cất bước, chạy về phía Vô Danh sau đó đỡ lấy hắn:

- Ngươi....có sao không...??

Mọi người đọc xong thì nhớ để lại một like ủng hộ tác nha

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu

Nữ sinh mặc thanh y vội vàng chạy tới đỡ lấy Vô Danh, trong lòng nàng bây giờ có chút sốt ruột, không biết Vô Danh có bị thương nặng quá hay không:

- Ngươi...không sao...chứ??

- Ta không sao, ngươi mau lùi ra một bên đi, chỗ này để ta là được rồi

Vô Danh giọng nói có chút khàn khàn.

- Xin lỗi, nếu không phải vì ta thì ngươi cũng không có bị như vậy, nếu ngươi không được vậy thì đứng đánh nữa, ngươi mau chạy đi không cần phải lo cho ta đâu.

Vô Danh lau đi vết máu trên miệng, sau đó hắn đứng dậy. Vô Danh quay đầu lại nhìn nữ sinh mặc thanh y nói:

- Ta nói là không sao mà, ngươi không cần phải lo lắng cho ta, ngươi mau chạy trước đi.

- Nhưng...

- Nhưng nhị cái gì, còn không mau đi đi...

Nữ sinh mặc thanh y cúi đầu xuống, nàng nức lên một cái, nước mắt rơi là chảy, đây là lần đầu tiên có một người đối xử với nàng như vậy, trước kia dù nàng có bị người ta ức hiếp như thế nào thì vẫn không có một ai đứng ra giúp cả.

Nữ sinh mặc thanh y đi qua một bên nhưng nàng cũng không có chạy đi giống như Vô Danh dặn, mà lặng lẽ đứng một bên xem.

Vô Danh đứng thẳng người, cảm giác cơ thể có chút đau nhức, hai nắm tay của hắn bây giờ cảm giác giống như bị tê liệt vậy, hai nắm đấm đã nhuốm đầy máu, lan xuống cổ tay làm cho vật tay áo nhuốm một mảnh đỏ.

Vô Danh âm thầm suy nghĩ, hắn bây giờ phải làm như thế nào mới lật ngược được tình thế đây...

- Nói chuyện xong rồi, nếu như đã trấn trối xong rồi, vậy thì ngươi cũng không cần sống nữa.

Tô Khai nói xong, đột nhiên cả người bùng lên khí thế, hắn nhún một tới phía người của Vô Danh sau đó đánh ra một quyền.

- Phục Hổ Quyền.

Tô Khai hét lên một tiếng, ngay khi quyền đầu vừa xuất ra, không khí có chút vặn vẹo, một quyền này của hắn mang theo tư thế của một con mãnh hổ, quyền phong gào thét, khí thế uy mãnh đánh về phía ngực của Vô Danh.

Một quyền này uy lực kinh người, nếu như Vô Danh bị trúng một quyền này thì không chết cũng phải trọng thương nặng. Một quyền này không phải là một quyền bình thường mà là một quyền cực kỳ uy mãnh, một quyền này chính là một loại Đấu Kỳ.

Đối với một tu sĩ, ngoài công pháp tu luyện là quan trọng nhất ra, thì một thứ nữa không thể thiếu trong hành trang trở thành cường giả cái thế chính là Đấu Kỳ. Đấu Kỳ là một loại phương thức chiến đấu, là kỹ năng chính dùng trong thực chiến, uy lực mà đấu kỳ mang lại là cực kì mạnh mẽ, chỉ cần có đấu kỳ thì một chiêu cũng có thể giải quyết được đối thủ.

Đấu Kỳ được chia ra làm nhiều cấp bậc, trong giới tu luyện Đấu Kỳ được chia ra làm bốn loại cấp độ căn bản nhất là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Mỗi cấp lại chia ra làm ba cấp nhỏ là hạ, trung, thượng. Trong đó uy lực của Thiên giai đấu kỳ là cực kỳ kinh khủng, mạnh tới mức có thể dời sơn lấp hải, và yếu nhất trong bốn giai thì đó chính là Đấu Kỳ Hoàng giai.

Vô Danh nhìn một quyền kia đánh tới, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng tột độ, hắn không có Đấu Kỳ cho nên không thể nào tiếp được một quyền kia của Tô Khai. Nếu như hắn bị một quyền kia đánh trúng thì không chết cũng phải nằm giường vài tháng để trị thương.

Đột nhiên trong mắt Vô Danh chợt lóe lên một cái, miệng hắn khẽ nhếch lên, sau đó Vô Danh nhảy lên một cái, chính là một quyền đánh về phía Tô Khai, một quyền này mà so sánh với một quyền Đấu Kỳ kia của Tô Khai thì chính là chênh lệch một trời một vực.

- Hừ...chết đến nơi mà còn dám chống cự, ta xem ngươi làm sao tiếp một quyền này của ta, đúng là châu chấu đá xe.

Tô Khai nhìn Vô Danh giống như là một cái vật chết ở trong mắt, ánh mắt của hắn cực kỳ khinh bỉ nhìn một quyền đang đánh tới kia của Vô Danh.

Triệu Mã đằng sau Tô Khai thì cũng xì, hắn đoán chắc lần này một quyền kia của Tô Khai sẽ đánh phệ người trước mắt.

Còn nữ sinh mặc thanh y kia thì quỳ gục ở dưới đất, tuy nàng không có tu vi gì, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra một quyền kia đáng sợ bao nhiêu. Nước mắt của nàng rơi lã chã, nàng hận không thể thay Vô Danh tiếp một quyền kia, dù nếu như tiếp một quyền này nàng sẽ chết, nhưng dù chết nàng vẫn còn giữ lại được một chút tự trọng của bản thân, giữ lại tấm thân này không bị người khác vấy bẩn.

Hai người Tô Khai và Vô Danh áp sát nhau, một quyền của Tô Khai đánh vào vị trí giữa ngực của Vô Danh, còn một quyền này của Vô Danh thì là trực tiếp đánh vào mặt của Tô Khai.

- Bạch...bạch...

Hai tiếng va chạm vang lên, một quyền của Tô Khai giống như chiếc búa nặng nề đập vào ngực của Vô Danh, khiến cho Vô Danh bay ra xa khoảng bảy mét, còn Tô Khai thì bị một quyền kia của Vô Danh đánh thẳng vào mặt, bay ra phía sau bốn mét.

Cả hai người đều dùng phương pháp tấn công, cho nên không có một ai dồn toàn lực vào phòng thủ cả. Ngay lúc một quyền kia của Vô Danh sắp đánh tới Tô Khai thì Tô Khai vẫn nghĩ là Vô Danh sẽ dùng một quyền này trực tiếp ngạnh kháng với một quyền của hắn. Lúc đó hắn cực kỳ khinh miệt Vô Danh, không thể không nói đây chính là một loại ngu ngốc không có thuốc chữa.

Nhưng điều cho hắn bất ngờ là, một quyền này của Vô Danh không trực tiếp ngạnh kháng với quyền của hắn mà là nhằm vào mặt của hắn. Vì quá bất ngờ cho nên hắn đã bị Vô Danh đánh một quyền trúng mặt. Nhưng điều an ủi hắn đó chính là nếu Vô Danh không đỡ một quyền này của hắn thì một quyền này chắc chắn sẽ đánh trúng ngực Vô Danh, lúc đó chắc chắn thương thế sẽ còn nặng hơn.

- Phốc....

Trên miệng Tô Khai tràn ra từng tia máu, còn Vô Danh thì chính là trực tiếp phun ra một ngụm máu.

- Ta đã nói ngay từ đầu rồi, nếu như ngươi không xen vào chuyện của ta, thì cũng đâu có kết cục như ngày hôm nay.

Tô Khai gạt đi vết máu trên miệng, hắn nói Vô Danh một cách mỉa mai.

- Vậy sao, ta thì thật muốn biết kết cục của ta là như thế nào đó.

Vô Danh nhếch môi cười, hắn vừa nói vừa đứng lên, nhẹ nhàng lau đi vết máu.

- Ngươi...

Tô Khai thật sự ngen lời, tại sao...tại sao Vô Danh trúng một quyền kia của hắn mà vẫn có thể đứng lên được, rốt cuộc là tại sao...

- Tại...tại...tại sao ngươi....

- Ngươi muốn hỏi tại sao ta trúng một quyền của ngươi mà vẫn có thể đứng đây nói chuyện được với ngươi, cái này thực sự rất đơn giản, là ngươi đánh quá nhẹ đó.

Vô Danh nói một cách khinh bỉ, nhưng thực ra hắn bây giờ đang cảm thấy đau chết mịa lun đây, một quyền vừa nãy quả là không tầm thường.

Có một lỗ thủng to ở giữa ngực của Vô Danh, đây chính là dấu vết để lại sau khi trúng một quyền vừa nãy, áo hắn đã bị thủng một lỗ, nhưng ngay tại chỗ da thịt bị đánh vào chỉ có một dấu quyền đỏ nôm mà thôi, nhìn giống như không có thương thế gì quá nặng.

Ngay tại lúc mà Tô Khai đánh một quyền Đầu Kỳ kia tới, Vô Danh đã phải suy làm sao để có thể hóa giải được một quyền kia, nhưng hần nghĩ mãi vẫn không ra làm sao để có thể hóa giải. Nhưng đúng là cái khó thì nó cái khôn, hần việc gì mà phải đi tìm cách phá giải tại sao lại không thể thử đỡ một quyền kia, rồi cũng đánh trả lại đối phương một quyền, như vậy chẳng phải là sáng khoái hay sao.

Đối với những tu sĩ khác, nếu như có cùng tu vi với Vô Danh mà đỡ trọn một quyền kia thì chắc chắn là trọng thương không thể nghi ngờ. Nhưng tại sao Vô Danh lại có thể đỡ một quyền kia?? Cái này thực ra rất đơn giản, bởi vì khi Vô Danh đỡ một quyền kia, hần đã vận chuyển công pháp luyện thể Vô Cực Hóa Thân Luyện Thể quyết.

Luyện thể chính là một loại tu luyện về thân thể, luyện thể có thể khiến cho cơ thể rắn chắc hơn, thừa nhận được nhiều lực lượng phá hoại. Mà quá trình luyện thể cũng chính là quá trình tàn phá thân thể, phá rồi lại lập. Vô Danh khi vận công pháp luyện thể để đỡ một đòn kia của Tô Khai thì đã giảm được ba thành lực lượng đánh lên, còn lại bảy thành lực lượng hần phải thừa nhận vào trong cơ thể, nhưng khi vào trong cơ thể sẽ bị đường vận chuyển của công pháp luyện thể dùng để cường hóa thân thể, giúp cho thân thể khôi phục nhanh hơn.

Lúc này mặc dù trúng một quyền kia lồng ngực giống như muốn vỡ đi, nhưng Vô Danh vẫn cắn răng chịu đựng, để cho cơ thể hồi phục một cách chậm chạp. Mặc dù một quyền này không làm hần trọng thương nhưng cũng đã rạn xương rồi.

Bây giờ Vô Danh muốn cuồng chiến một trận tái sự rồi, cái kiểu đánh nhau liều mạng này khiến cho hần cảm thấy thêm rồi đó, thật sáng khoái. Hần không có đan dược để trị thương, không có Đầu Kỳ, vậy thì lúc này hần cũng không cần nữa, dùng kỹ năng đánh không lại, vậy thì khỏi cần dùng, cứ đánh bừa là được.

Vô chiêu thắng hữu chiêu.

Tô Khai nghe Vô Danh nói vậy thì hoàn toàn đơ luôn rồi, mặc dù hần không tin Vô Danh nói thật, nhưng hần làm sao có thể không tin, trong khi hần đã dùng toàn lực công kích Vô Danh mà Vô Danh vẫn chẳng hề mảy may. Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trúng một đòn như vậy mà không hề gì thì tu vi phải như thế nào, nếu hần trúng một đòn như vậy mà không sao vậy thì chứng tỏ tu vi hần phải rất cao, nhưng tại sao lúc giao thủ lại đánh như vậy, đây là muốn chơi đùa hần sao.

Nhưng Tô Khai không có thời gian để nghĩ nhiều, vì bây giờ Vô Danh lại tiếp tục xông tới rồi.

- Cẩn rồi, người bắt quá cũng chỉ là cổ hết sức gắng gượng mà thôi, ta không tin một quyền đó của ta lại không gây tổn thương gì cho ngươi.

Tô Khai hét lên sau đó cũng nhảy tới đánh ra một quyền.

- Bịch....bịch...bịch...

Tô Khai và Vô Danh lao vào nhau, quyền phong gào thét, liên tục là những tiếng va chạm vào thân thể vang lên. Vô Danh không phòng thủ, cũng không ngăn kháng, hần trực tiếp đánh thẳng vào mặt của Tô Khai, mặc cho Tô Khai đánh lên người hần, hần muốn nhân cơ hội lần này luyện thể luôn.

- Hự...hự...

Vô Danh và Tô Khai cả hai người đều rên lên. Vô Danh chỉ cho Tô Khai đánh vào thân thể của mình chứ không cho hần đánh vào mặt, còn mặt của Tô Khai bây giờ thì đã bị Vô Danh đánh cho thâm tím hết cả lên rồi. Vì Vô Danh liên tục đánh vào mặt Tô Khai nên khiến cho Tô Khai phải giảm bớt lực công mà phòng thủ, nếu không cái mặt của hần sẽ nát bét mất...

Vô Danh vừa đánh vừa chịu đòn, hần cảm thấy cực kì khoái trá. Vô Danh vừa đánh vừa cười một cách ma mị, Tô Khai nhìn Vô Danh mà giống như nhìn thằng điên, Tô Khai hét lên:

- Thằng điên, con mẹ ngươi đúng là đồ điên, dừng lại, không đánh nữa...

Tô Khai bây giờ tức điên lên rồi, cái tên trước mắt hần này đánh chẳng theo đường lối gì hết, hần đánh chính là theo cách của thằng điên, không phòng thủ gì hết mà là lưỡng bại câu thương. Hần không thể nào chịu nổi cái kiểu đánh này nữa rồi.

- Đánh tiếp, gia gia ngươi vẫn chưa chơi đủ..khà khà...

Giọng nói khàn khàn giống như con quỷ khát máu của Vô Danh truyền ra, khiến cho người ta nghe mà lạnh cả sống lưng.

- Phốc...phốc

Quần áo trên người của Vô Danh cũng dần bị rách ra, cơ thể của hần thừa nhận trực tiếp quyền và chiêu của Tô Khai, những vết thương cứ liên tiếp tăng dần, máu từ vết thương tràn ra nhuộm đỏ cả màu áo trắng. Tô Khai cũng thấm không kém gì, cả mặt sưng húp môi không khác gì con cá trê, phun ra một ngụm máu bắn vào người Vô Danh.

- Bóp, bóp, bóp.....

Lại vài tiếng nữa vang lên, mặt của Tô Khai bây giờ đã biến dạng luôn rồi, hần rất muốn dừng lại cái kiểu đầu pháp này, nhưng Vô Danh không cho Tô Khai dừng lại, hần vẫn như người điên mà lao vào đầu đá.

- ẦM...

Quyền phong giao nhau một tiếng ầm vang lên sau đó cả hai đều lùi lại phía sau, cuối cùng thì Tô Khai hấn cũng đã tách được Vô Danh ra.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Người Trả Giá Cuối Cùng

- ẦM...

Quyền phong giao nhau một tiếng ầm vang lên sau đó cả hai đều lùi lại phía sau, cuối cùng thì Tô Khai hấn cũng đã tách được Vô Danh ra.

Ngay khi Tô Khai tiếp đất, hấn lật tay một cái một viên đan dược lại xuất hiện trong tay hấn. Tô Khai không chút do dự nuốt vào, mặc dù đây chính là viên đan dược cuối cùng mà hấn còn sót lại. Tô Khai đưa tay lên sờ mặt của chính mình, mắt hấn đỏ hoe, gần từng chữ một:

- Ngươi...phải trả giá cho những tổn thương ngươi đã gây ra cho ta ngày hôm nay.

Ngày hôm nay đánh với Vô Danh một trận điên rồ như vậy, hấn đã phải bỏ ra rất nhiều thứ, đầu tiên là đan dược, hấn phải làm không biết bao nhiêu cái nhiệm vụ mới có đủ điểm để đổi được mấy viên đan dược đó, cái thứ hai chính là khuôn mặt của hấn, bây giờ hấn cũng chẳng biết mặt mình thành cái dạng gì rồi.

- Được a, ta đang chờ ngươi đây, có ngon thì tới đi...

Giọng nói khàn khàn của Vô Danh truyền ra, linh lực của Vô Danh đã sắp cạn kiệt, khả năng hồi phục của linh lực từ Vô Cực quyết còn phải dựa trên tu vi của Vô Danh. Nếu như tu vi của hấn cao thì khả năng hồi phục cũng nhanh hơn, khi hấn đạt đến một trình độ nhất định thì hấn cũng sẽ gặt hái được thêm một số lợi ích khác. Mặc dù khả năng hồi phục mang lại từ Vô Cực quyết chưa cao nhưng nó cũng đã hơn rất nhiều loại công pháp bình thường rồi, nhưng như vậy vẫn không cung cấp đủ cho Vô Danh sử dụng.

Vô Danh bây giờ đã sức cùng lực kiệt rồi, hấn cố gắng nắm bắt thời gian, chỉ cần khôi phục được chút nào linh lực thì hay chút đó.

Cả người Vô Danh toàn là máu, con đầu dử dội truyền khắp toàn thân của hấn, nhưng hấn vẫn phải cắn răng chịu đựng, hấn chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi, chỉ cần chịu đòn thêm một lúc nữa, hấn sẽ tiến vào luyện thể tầng thứ nhất.

Bây giờ Vô Danh đã hoàn toàn không có khả năng đánh trả nữa rồi, hấn chỉ có thể đứng yên một chỗ giả vờ cứng rắn mà khiêu khích Tô Khai.

- Nếu ngươi đã muốn chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Tô Khai sau khi nuốt viên đan dược cuối cùng kia, linh lực của hấn đã từ từ khôi phục tới mức có thể sử dụng được Phục Hổ quyền một lần nữa, bây giờ hấn sẽ dùng đòn này để dứt điểm Vô Danh.

Tô Khai nhếch lên một tia cười lạnh, hấn đoán bây giờ Vô Danh chỉ là đang cố gắng gượng mà thôi, còn bản chất thì không có chút nào khả năng đánh trả, bây giờ hấn dùng một đòn này thì chắc chắn có thể dứt điểm được Vô Danh.

Sau một hồi suy nghĩ, Tô Khai nhớ lại lúc Vô Danh dùng thân thể đỡ một chiêu Phục Hổ quyền này, chắc chắn Vô Danh cũng đã bị thương không nhẹ rồi, hấn không tin Vô Danh bị trúng một đòn như vậy lại không có vấn đề gì. Cho nên hấn đoán Vô Danh hoàn toàn là giả vờ, bây giờ hấn sẽ dùng một quyền này quyết định kết cục của Vô Danh.

- Đi chết đi...

Giọng nói của Tô Khai có chút lạnh lẽo, sau đó hấn lập tức nhảy lên tiến về phía Vô Danh đánh ra một quyền.

- Phục Hổ quyền.

Mọi người xung quanh giống như ngưng thở để chứng kiến giây phút quyết định trận đấu này, bây giờ có rất nhiều người đứng xem, vây thành một vòng tròn.

Vô Danh nhìn một quyền kia đánh tới, nhưng hấn không có bất kì động thái nào, hấn bây giờ hoàn toàn kiệt sức rồi bây giờ hấn chỉ chờ một quyền kia đánh tới mà thôi.

Một quyền kia dần dần trở lên to lớn trong mắt Vô Danh nhưng về mặt của hấn rất thản nhiên, ánh mắt không chút vac dục cùng lo lắng, mà bên trong đó

đường như còn có một tia sáng.

- Âm...

Một quyền kia trực tiếp đánh vào bụng của Vô Danh, khiến cho cơ thể của hắn chấn động.

- Phốc...

Vô Danh không nhịn được mà phun ra một ngụm máu, cơ thể hắn giống như đạn pháo mà bắn mạnh về phía sau bảy tám mét. Ngay lúc dừng lại, Vô Danh lại phun ra một ngụm máu nữa, bây giờ hắn cảm thấy nội tạng trong cơ thể cứ như bị đảo lộn vậy cực kì khó chịu.

Xương ngực của Vô Danh cũng vì một quyền này mà vỡ nát, Vô Danh cảm thấy rất khó thở, hắn cố gắng mà chịu đựng, nhưng cảm giác này thực sự quá đau, hắn muốn ngất ngay tại chỗ rồi.

- Học....Học...

Vô Danh thở dốc liên tục, hắn cố gắng giữ lại một tia thần trí, bây giờ hắn không thể ngất được, nhưng đau quá, Vô Danh không thể chịu nổi nữa.

- Rắc...rắc...rắc

Ngay lúc Vô Danh sắp muốn ngất đi đột nhiên cơ thể hắn xảy ra phản ứng, từng khúc xương ngực bị gãy dần dần nối lại với nhau vang lên âm thanh răng rắc, sau đó từng chỗ da thịt bị đánh tới mức rách ra cũng dần dần hoàn thiện lại, những cơn đau cũng giảm dần, xương trên toàn bộ cơ thể của hắn được cường hóa, trở lên cứng chắc hơn, da dẻ của hắn cũng trở nên sáng mịn hơn, mọi vết thương đều đã liền lại. Nhưng mà quần áo cùng những vết máu đã che đi sự biến đổi đó.

Vô Danh nhếch miệng cười một cái, cuối cùng hắn cũng luyện thành công luyện thể tầng thứ nhất - Cốt cảnh.

- Phù....

Tô Khai sau khi đánh xong một quyền kia thì linh lực trong cơ thể cũng đã cạn kiệt, hắn không thể nào đánh tiếp được nữa, nhưng mà dù sao Vô Danh cũng đã bị hắn giải quyết rồi.

Tô Khai nhếch miệng lên, ánh mắt có chút âm độc, hắn tuy bây giờ không thể sử dụng linh lực nhưng đánh thường thì vẫn có thể, Vô Danh bây giờ cũng chẳng thể nào làm gì được hắn, cho nên hắn muốn hành hạ Vô Danh thêm chút nữa, hắn cũng muốn đánh cho cái mặt của Vô Danh cũng bị giống như hắn.

Tô Khai hơi cúi người mà đi về phía Vô Danh, ngay tại lúc hắn đứng sát ngay bên cạnh Vô Danh, hắn nhẹ nhàng giơ chân lên, giọng nói lạnh nhạt truyền ra:

- Ta đã nói rồi ngươi chắc chắn phải trả giá...

Tô Khai vừa giú�t lời, thì chân của hắn giẫm mạnh xuống đầu của Vô Danh.

- Bộp

Nhưng ngay khi chân của Tô Khai chỉ còn cách đầu của Vô Danh một xăng ti mét thì chân của hắn không thể nào di chuyển được nữa, bởi vì chân của hắn đã bị tay trái của Vô Danh giữ lại.

- Vậy sao, không biết là ta phải trả giá hay là ngươi phải trả giá đây.

Vô Danh nói có vẻ giễu cợt.

- Ngươi....

Tô Khai nhìn chân của mình bị giữ lại mà k nói ra lời.

- Âm...âm...âm

- Ta làm sao, ta làm sao, ngươi nói ta nghe coi ta làm sao...

Vô Danh đứng phắt dậy, hắn cầm lấy chân của Tô Khai mà giơ cả người Tô Khai lên, sau đó đập mạnh xuống đất. Tô Khai giống như con chuột nhỏ bị Vô Danh tóm lấy đập đi đập lại sang hai bên.

Vô Danh sau khi tiến vào luyện thể tầng thứ nhất Cốt cảnh thì lực lượng thân thể cũng có sự gia tăng, cộng với một chút linh lực được trả lại sau khi thăng cấp, hắn có thể dễ dàng nắm Tô Khai mà ném đi không chút trở ngại.

- Âm...

Tô Khai bị Vô Danh đập đi đập lại xuống đất cuối cùng cơ thể cũng bị gãy cả đốt xương, nằm oặt ẹo dưới đất mà không có sức phản kháng, rất may là hắc tu luyện tới Tụ Khí tầng ba xương cốt cũng không phải người thường có thể so sánh được nếu không bị đập như vậy thì cũng đã xuống âm phủ gặp Diêm Vương rồi.

Tô Khai đã bị Vô Danh đánh tới mức bất tỉnh rồi.

Mọi người xung quanh nhìn một cảnh này mà há hốc mồm, họ cũng chẳng hiểu mình đang xem cái gì nữa, cảnh tượng này cũng quá mức ảo diệu. Một người trong đám đông thốt lên:

- Trời ơi, ta bị người ta cho ăn cầu lương a, cái này có phải là mơ không, ai đánh ta một cái đi ta muốn xem đây có phải là mơ hay không.

- Bốp....bình....bình...bốp.

Nam sinh kia vừa mới nói xong, thì mọi người xung quanh hắn đã lao vào nện cho hắn một trận giống như theo yêu cầu. Nam sinh kia bây giờ cả người toàn là gấu gầy, hắn hỏn hển nói:

- Cái...này...cũng...không...phải...phải...là....mơ...a

Lại một người khác thốt lên:

- Con mẹ nó, không xem một trận hôm này thì thật đúng là phí đời, đánh quá hay đi, ta đánh người, người lại đánh ta, sau đó ta lại đánh người, con mẹ nó giống như đang đùa vậy.

Ở một chỗ khác có mấy nữ sinh lại bàn tán với nhau:

- Các tỷ muội đoán xem, vị học trưởng mặc áo trắng kia có phải rất soái, hình như ta đã yêu huynh ấy mất rồi..

- Các người xem, vị học trưởng kia có phải là đang đùa chơi không, giống như là cố ý bị để cho người khác đánh mình vậy, đợi khi bản thân chán rồi thì mới nhẹ nhàng giải quyết đối thủ..

- Ấy, người đừng có nói vậy a, ai lại có cái sở thích bệnh hoạn như thế chứ, người ta còn tránh không được, đằng này lại thích bị bạo hành.

Đù các thể loại bàn tán xung quanh, nhưng Vô Danh không có quan tâm. Hắn nhẹ nhàng cúi xuống, thò tay vào trong người của Tô Khai.

Mọi người đọc xong thì nhớ để lại một like ủng hộ tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bị Tổ Tình

Vô Danh nhẹ nhàng cúi xuống, thò tay vào trong người của Tô Khai. Sau đó lấy ra một cái túi màu xanh lam, đây chính là túi trữ vật của Tô Khai.

Tô Khai bị đánh tới mức đã ngất đi luôn rồi, hắn không thể nào ngăn cản được Vô Danh tới lấy túi trữ vật của bản thân. Giao đấu với người khác bị thua, thì thứ phải trả giá chính là túi trữ vật và thậm chí có thể là mạng của bản thân cũng phải bồi theo.

Vô Danh đưa thần thức của mình vào bên trong túi trữ vật, hắn vớt ra một tấm thẻ bài, đây là tấm thẻ bài có chứa một số thông tin liên quan tới Tô Khai cùng chứa điểm năng động của hắn. Vô Danh nhìn không thấy có chút điểm năng động nào, cho nên hắn trực tiếp vứt lại trên người Tô Khai, sau đó lại vứt ra một đồng y phục trên người Tô Khai, còn lại những thứ bên trong hắn đều mang đi hết.

Vô Danh sau khi thu lại túi trữ vật của Tô Khai, hắn không có ở lại thêm một giây nào mà trực tiếp xoay người rồi đi. Vô Danh xoay người đi về phía nữ sinh mặc thanh y kia:

- Đi thôi, người còn định ngây ngốc ở đây tới khi nào nữa.

Vô Danh nhìn nữ sinh mặc thanh y kia còn đang ngây ngốc thì liền đánh tiếng cho nàng tỉnh lại.

- Được được

Nữ sinh mặc thanh y vốn còn đang ngây ngốc chứng kiến một màn chiến đấu kia thì đã bị Vô Danh lay tỉnh, nàng liền nói hai chữ "được", sau đó liền chạy theo sau Vô Danh.

- Người không sao chứ.

Nữ sinh mặc thanh y nhìn Vô Danh cả người đầy máu mà không nhận được lo lắng hỏi một câu.

- Không sao.

Vô Danh đáp lại vắn vắn hai chữ, sau đó cũng liền im lặng không nói nữa.

Vô Danh nhìn cả người mình dính nhiều máu như vậy, hẳn cảm thấy hơi khó chịu, hẳn quyết định không tới "Nhiệm Vụ Đường" nữa cho nên hẳn liền xoay người đi về một hướng khác, hướng này là hướng đi về chỗ phòng ở của hắn.

Không khí giữa hai người đột nhiên có chút yên ắng, vì cảm thấy không khí không được tốt lắm, nữ sinh mặc thanh y kia liền lên tiếng trước:

- Tại sao ngươi lại giúp ta trong khi giữa ta và ngươi không quen không biết.

- Ai nói là ta với ngươi không quen biết.

Vô Danh dừng lại một chút, xoay người lại sau đó liền cúi đầu che mặt ra.

Nữ sinh mặc thanh y kia vốn đã sớm nhận ra Vô Danh, cho nên khi nhìn thấy mặt thật của Vô Danh nàng cũng không quá ngạc nhiên, nhưng mà nàng vẫn tỏ ra bộ dáng hết sức ngạc nhiên, giống như nhận ra người quen vậy:

- Thì ra là ngươi..

- ỪM, là ta...

Vô Danh gật đầu...

- Nhưng ta và ngươi chẳng phải cũng chỉ chạm mặt có mấy giây thôi sao, như vậy cũng không tính là quen biết a.

Nữ sinh mặc thanh y kia lại hỏi tiếp.

- Tuy chỉ gặp có mấy giây nhưng ngươi lại chạm vào người của ta cho nên tính là có quen biết.

Vô Danh nhàn nhạt nói.

Nữ sinh mặc thanh y kia nghe Vô Danh nói vậy thì cũng ghen lời luôn rồi, bất giác mặt của nàng lại đỏ lên. Nữ sinh mặc thanh y này không biết phải nói làm sao, cho nên liền đổi sang vấn đề khác:

- Vậy tại sao ngươi lại giúp ta đuổi đám người đó.

Vô Danh dừng lại một chút, hẳn cũng đột nhiên hỏi bản thân mình, hẳn tại sao lại giúp nàng, cái quần què gì lôi hắn vào vụ này vậy. Không nghĩ ra tại sao chính bản thân mình lại giúp nàng, Vô Danh tiếp tục đi về phía trước, giống nói khàn khàn của hắn truyền ra:

- Không biết.

- Ặc...

Nữ sinh mặc thanh y lại cạ lời rồi, hỏi hắn tại sao giúp nàng hẳn lại kêu không biết, có người nào lại vô cớ đi giúp người khác chứ. Nữ sinh chạy nhanh tới trước mặt Vô Danh sau đó chặn hắn lại rồi nói.

- Tại sao ngươi lại nói là không biết, người ta có câu là "vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo" nha, có ai lại tự nhiên đi giúp người khác mà không có lý do chứ.

Bị nữ sinh mặc thanh y kia đứng chặn lại trước mặt, Vô Danh nhú mày:

- Cái gì mà "vô sự ân cần", cái gì mà "phi gian tức đạo", ngươi nhìn ta như vậy giống phùng trộm cắp lắm sao. Ta hôm nay thấy thời tiết đẹp, tâm tình tốt một chút, tự nhiên có nhã hứng muốn oánh nhau mấy trận, vừa hay gặp phải mấy tên kia cho nên quát lun đỡ ngựa. Ta đây giúp người mà còn phải cần lý do sao.

Vô Danh nói với giọng tự đắc, nhất thời đắc ý với câu trả lời của mình mà ngửa mặt lên sau đó đưa tay lên vuốt qua đầu giống như vuốt tóc lên vậy, Nhưng rồi hắn nhận ra, hẳn không có tóc a, hổ chết đi được.

- Khụ....khụ...

Ra vẻ ngầu lòi thất bại Vô Danh ho khan hai tiếng sau đó lướt qua người nữ sinh mặc thanh y mà đi.

Nữ sinh mặc thanh y lấy tay che miệng cười, nàng nghĩ thiếu niên trước mắt này cũng thật buồn cười, lúc thì tỏ vẻ lạnh lùng, lúc thì lại ra vẻ tự đắc gây sự chú ý, nhưng có lúc thì lại hết sức dịu dàng ôn nhu. Nàng càng lúc càng cảm thấy hứng thú với người thiếu niên này rồi.

Nữ sinh mặc thanh y này quơ tay qua mặt một cái sau đó những vết lem luốc trên mặt liền trực tiếp biến mất ngay cả vết sẹo trên mặt cũng không thấy đâu nữa. Nữ sinh này chỉnh lại mái tóc của mình một chút, sau đó dùng thần thức quét cả người của mình rồi mới gật đầu một cái.

Nữ sinh này lại chạy thật nhanh rồi chắn trước mặt Vô Danh, nàng từ từ ngẩng đầu lên, đôi má của nàng đỏ hồng, hai con mắt long lanh nhìn vào mắt Vô Danh rồi nói:

- Ngươi còn nói mình không phải là trộm cắp, chẳng phải ngươi đã lấy đi một thứ rất quan trọng của ta rồi sao.

Vô Danh lúc đầu nhìn thấy gương mặt của nữ sinh mặc thanh y này thì cũng liên sững sốt, thật không thể tin được a, không ngờ cô bé này lại xinh đẹp như vậy, hóa ra vừa nãy là nàng giả trang a. Dù có chút ngạc nhiên nhưng khi nghe thấy câu nói kia của nữ sinh mặc thanh y này thì Vô Danh liền vội vàng thu hồi ánh mắt lại, gương mặt ra vẻ ngưng trọng, hẩn nhủu mảy:

- Ta là trộm?? Ta trộm đồ của cô bao giờ, đừng có nói bậy.

- Ngươi còn nói mình không phải là trộm, chẳng phải ngươi đã trộm mất trái tim của ta rồi sao??

Vô Danh nghe vậy thì cũng ghen hòng, hẩn tí nữa thì cắn phải lưỡi a, đây là cái tình huống gì chứ, đây là trực tiếp tỏ tình sao, cái này cũng quá bất ngờ a...

Mà không chỉ Vô Danh mới có cái biểu cảm ấy, ở đằng xa xa phía đông của trường học, hai hắc bào nhân trung niên nam tử nghe thấy cũng há hốc mồm:

- A Nhất, ngươi vừa nãy có nghe thấy cái gì không.

Một vị hắc bào nhân lên tiếng.

- A Nhị, ta và ngươi cũng có cùng suy nghĩ.

Vị hắc bào nhân còn lại lên tiếng.

- Tiểu thư kia là đang tỏ tình sao??

Hắc bào nhân gọi là A Nhị lại hỏi tiếp.

- Cái này ngươi phải hỏi tiểu thư a, món này ta cũng không quá rành đi.

A Nhất trả lời.

- Ngươi đi mà hỏi, ta còn chưa muốn chết a.

A Nhị trợn đôi con mắt trắng dã lên.

Hai người A Nhất, A Nhị không rõ, nhưng cái này thì Vô Danh quá rõ a, cái này hỏi hẩn còn ở địa cầu, không phải là người người đều biết hay sao, bây giờ hẩn nghi ngờ cô bé này cũng là giống như hẩn bị xuyên không qua đây a.

- "vô sự hiền ân cần,phi gian tức đạo" có ý nói sự mạnh nha của những kẻ mưu mô lấy lòng kẻ khác để thực hiện mưu đồ của mình.

Mọi người đọc xong thì nhớ để lại một like ủng hộ tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ma Tiểu Uyên

Vô Danh bây giờ đang tự hỏi, nữ sinh trước mắt này liệu có phải giống như hẩn xuyên không qua đây hay không a.

Vô Danh chăm chú nhìn đôi mắt long lanh của nữ sinh trước mắt này, nhưng hẩn không phát hiện ra bất kì một chút nào giống như đùa giỡn trong mắt của nàng.

Nhưng cái vấn đề này cũng rất là nhạy cảm a, mặc dù nữ sinh trước mắt này cũng rất là xinh xắn, không thua kém Nguyệt Nhi chút nào, nhưng hẩn cũng không thể vì như vậy mà dễ dàng động tâm.

Chuyện con gái tỏ tình trước với con trai ở địa cầu cũng không có gì là lạ, nhưng ở đây thì khác a. Ở Tam Sinh giới này, mặc dù đời sống sinh hoạt tốt hơn ở trái đất rất nhiều, nhưng văn hóa ở đây vẫn có phần nào giống như thời phong kiến ngày xưa. Mọi kiến trúc, quần áo, đồ dùng đều giống như thời phong kiến, nhưng mà vì họ có thể sử dụng linh lực, hoặc là các đồ dùng được làm từ các loại tài liệu tốt, cho nên những công việc nặng nhọc cũng trở nên đơn giản, có thể nói ở đây, đồ dùng mặc dù nhìn không được hiện đại như ở địa cầu, nhưng chất lượng lại tốt hơn trăm ngàn lần.

Mọi thứ đều giống như thời phong kiến, và nữ nhân ở Tam Sinh giới cũng như vậy, họ đều giống những cô gái ở địa cầu thời phong kiến, được giáo dục giống nhau, trước mặt nam nhân khác đều tỏ ra ngượng ngùng e thẹn, đặc biệt về vấn đề tình cảm, nhưng mà tất nhiên có những trường hợp cũng không phải như vậy, có những nữ tu cũng rất mạnh mẽ tỏ lộ tình cảm của mình.

Mà nữ sinh trước mắt này chính là như vậy, rất trực tiếp, rất chủ động, công khai tỏ tình Vô Danh.

Vô Danh cũng không phải dạng có thính là đốp, cho nên hấn giả vờ ho khan rồi nói:

- Khụ... Khụ... cái này... không nên mang ra để đùa a.

- Ta không nói đùa, ta... thật sự... rất thích ngươi...

Nữ sinh nghiêm mặt nhìn Vô Danh, nói với giọng rất nghiêm túc, không có một chút ý tứ đùa giỡn nào.

Nữ sinh càng nói đến đoạn sau thì giọng của nàng càng nhỏ lại giống như tiếng muỗi kêu vậy, nàng hơi cúi đầu xuống không dám quá trực tiếp nhìn Vô Danh phía trước. Một nữ sinh lại đi tỏ tình với một nam sinh, nàng cảm thấy như vậy cũng quá là khác người, cho nên cảm thấy rất ngượng ngùng.

Hai tay nữ sinh để trước người thì thoàng lại dút dút mấy cái, rồi lại liếc mắt nhìn Vô Danh và từ từ thu lại, giống như đang chờ đợi câu trả lời của Vô Danh.

Mặc dù đoạn sau nàng nói rất nhỏ, nhưng mà Vô Danh thính lực rất tốt cho nên vẫn nghe thấy rõ lời của nàng. Vô Danh âm thầm trợn mắt lè lưỡi, đây là cái tình huống gì a, hấn là đang được người ta tỏ tình sao, cảm giác này cũng thật quá mới lạ đi. Vô Danh ngượng ngùng cười, hấn cũng không trực tiếp nhìn vào nữ sinh trước mắt, nhất thời hấn cũng không biết nói sao cho phải.

Mà nữ sinh mặc thanh y thấy Vô Danh đột nhiên cười như vậy thì cũng không biết là hấn nghĩ như thế nào, không biết là hấn đã đồng ý hay là thế nào khác đây.

Nữ sinh trước mắt cũng có chút tức giận, nàng xinh xắn đáng yêu như vậy, nếu như muốn chọn một người thì không phải là có một hàng dài nam nhân đứng xếp hàng để cho nàng chọn hay sao. Còn cái tên trước mắt này, mọi thứ nàng đều làm hết cả rồi, hấn chỉ việc gật đầu đồng ý một cái mà cũng khó khăn như vậy hay sao, chẳng lẽ hấn thấy nàng không đẹp, hay là hấn ý mình có chút nhan sắc nên mới kiêu căng như vậy. Mà lúc này đột nhiên nàng lại nghe thấy tiếng Vô Danh nói:

- Ta... ta cảm thấy... rất là ngượng ngùng a, người ta như vậy cũng là lần đầu tiên có người tỏ tình với mình, ta cũng cảm thấy rất bối rối, nhưng đây cũng là vấn đề chung thân đại sự, cho nên nhất định phải rõ ràng.

Vô Danh hai má ửng hồng, khuôn mặt tỏ vẻ e lệ, thẹn thùng giống như xử nữ lần đầu được người khác tỏ tình, giọng nói của hấn mang theo chút ngượng ngùng nhưng cũng rất nghiêm chỉnh.

Nghe Vô Danh nói như vậy, nữ sinh mặc thanh y tức tối giậm chân:

- Ta nói còn có cái gì chưa rõ ràng sao, chính vì đây là vấn đề chung thân đại sự như người nói, cho nên ta mới nói với ngươi, chẳng lẽ ta lại nói với người khác.

- Ngươi cũng biết đây là một vấn đề rất nhạy cảm, thích một người cũng không thể nói tùy tiện được, biết mình có thích một người hay không còn phải trải qua rất nhiều thời gian tiếp xúc, chỉ khi tiếp xúc mới biết người đó có thật sự hợp với mình hay không, đôi khi sở thích khác nhau giữa hai người lại là rào cản lớn nhất ngăn cách hai bên. Cho nên ngươi phải suy nghĩ cho thật kỹ, không thể nói bừa bãi như vậy được.

Vô Danh giống như một chuyên gia tình yêu giải thích với nữ sinh trước mắt một cách cặn kẽ, khuyên nàng không nên vì cảm xúc nhất thời mà nói như vậy.

- Ai bảo là ta nói bừa bãi, ngươi có biết cái gì gọi là tình yêu sét đánh không, ta thích ngươi chính là như vậy đó.

Nữ sinh mặc thanh y ngược đời mắt long lanh nhìn Vô Danh mà nói rõ cho hấn biết rằng, nàng không hề tùy tiện, tình yêu của nàng đối với hấn chính là tình yêu sét đánh, vừa mới nhìn thấy đã yêu.

-Ặc... cái này...

Vô Danh đúng là ghen lời luôn rồi, tình yêu sét đánh a, cái này cũng không quá chân thực đi.

- Ta nói với ngươi a, tình yêu sét đánh nhiều khi cũng rất là không chính xác, nhiều người cũng vì đi tìm cái tình yêu sét đánh này mà chính bản thân mình về sau phải mang một vết thương lòng rất lớn, thậm chí còn không thể nào lành lại. Đôi khi tình yêu nó cũng không ngọt ngào như người ta vẫn nghĩ, mà thậm chí giống như một miếng sô cô la đắng, vừa hấp dẫn lại vừa khiến cho người ta cảm thấy đắng.

- Mà còn một điều nữa là, ta thấy cái tình yêu sét đánh này, nó cũng chẳng phải là tình yêu đơn thuần gì cả. Cái này rõ ràng là thấy người ta dung mạo tuyệt trần cho nên mới nói vừa nhìn đã yêu, mà cái này ta thấy đa phần đều là yêu vì tình dục a.

- Cho nên ta khuyên người a, vẫn là quay về suy nghĩ kĩ một chút, đợi khi người thật sự hiểu được cảm xúc trong lòng của mình rồi lúc đó nói ra cũng không muộn.

- Nhưng,...

Nữ sinh còn đang muốn nói tiếp thì lại bị Vô Danh chặn lại:

Được rồi, không nhưng nhị gì nữa, ta cũng đã nói rất rõ ràng rồi, đợi người nghĩ kĩ thì lại đến gặp ta, chúng ta chẳng phải có rất nhiều thời gian sao, ta có chạy mất đâu mà sợ.

Hai người nói chuyện một hồi, rất nhanh cũng đã tới khu ký túc xá nam, Vô Danh dừng lại sau đó nói tiếp.

-Ta bây giờ cũng phải về phòng nghỉ rồi, người định theo ta vào ký túc xá nam hay sao, nếu như người không ngại đi vào ký túc xá nam cùng ta, vậy thì lời tỏ tình ban nãy của người ta liền đồng ý.

Nữ sinh mặc thanh y nghe Vô Danh nói vậy thì trong lòng cũng rất tức giận, hắn nói là nàng thích hắn vì tình dục sao, cái tên đáng chết này cũng tự đề cao mình quá rồi. Nhưng mà nàng cũng hiểu ý của hắn, đây là muốn cho nàng ghét bỏ để đuổi khéo nàng đi đây mà. Cho nên nàng cũng không bộc phát ra.

Nữ sinh liếc mắt ra phía sau Vô Danh, đúng thật là đã tới khu ký túc xá nam rồi, nhưng nàng lại có thể dám vào khu ký túc xá của nam hay sao, tuy nàng không sợ người khác nghĩ như thế nào, nhưng nàng rất sợ hắn lừa nàng, sợ hắn nghĩ nàng là một người tùy tiện, gặp nam nhân nào cũng đều như vậy, cho nên nàng quyết định không đi tiếp nữa. Ánh mắt của nữ sinh mặc thanh y chợt trở lên âm trầm, giống như bầu trời đêm mất đi những vì sao lấp lánh.

Mà ở đằng xa hai người hắc bào nhân nam tử cũng đang nói chuyện với nhau:

- Trời ạ, tên tiểu tử kia cũng thật là cực phẩm a, không ngờ lại dám trực tiếp từ chối tình ý của tiểu ma nữ nhà chúng ta. Tiểu ma nữ nhà chúng ta hằng ngày không sợ trời không sợ đất, muốn cái gì là có cái đó, nhưng không ngờ hôm nay lại phải thất thủ trước một tên tiểu tử vô danh. A Nhất, người nói chuyện này mà truyền về trong tộc có phải là rất nóng hổi hay không.

-Nếu người ngại mình sống lâu vậy thì cứ việc nói.

A Nhị nghe A Nhất nói vậy thì trừng mắt lên:

-Nói chuyện với người thì ta thà nói với cục đá còn hơn, người đúng là quá nhạt nhẽo.

.....

Nữ sinh trong mắt có chút thất vọng, chẳng lẽ hắn thấy nàng không vừa mắt, hay là hắn thấy nàng quá phiền...Không phải, không phải, nếu như nói nàng xấu vậy trên đời này còn ai đẹp nữa đây, đây không phải là vấn đề vậy thì cái gì mới là vấn đề.

- Chẳng lẽ là hắn thấy thành ý của mình vẫn chưa đủ.

Nữ sinh thì thầm trong lòng. Rồi đột nhiên hai mắt nàng sáng lên, nàng nhìn Vô Danh cười nói:

- Nhưng mà dù sao đây cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cũng là để cảm ơn người đã giúp ta giải vây, cho nên ta cũng muốn tặng người một món quà, có được không??

- Ta thấy việc này cũng không thiết, dù sao chúng ta cũng không quen biết gì, không cần phải quà cáp làm gì cho mệt.

Vô Danh nhàn nhạt nói, nhưng mà trong lòng của hắn vẫn cảm thấy tò mò, không biết nàng định tặng ta quà gì đây a.

- Không được, nhất định người phải nhận, nếu người không nhận ta cũng sẽ không cho người đi.

Nói xong nữ sinh mặc thanh y chạy nhanh tới túm lấy tay Vô Danh thật chặt, biểu thị như nàng nói là không cho hắn đi.

- Mỹ nam ca ca, người nhận đi mà, có được không.

Vô Danh cũng chỉ biết thở dài, cái này coi như cũng là trong dự liệu của hắn.

- Được rồi, được rồi, ta thua người, ta nhận là được chứ gì...

- Thật không, vậy người mau đưa túi trữ vật của người cho ta.

Ánh mắt nữ sinh lóe lên, nói với giọng kinh ngạc.

Vô Danh cũng không trả lời, mà liền lấy túi trữ vật đưa cho nàng, hắn cũng chẳng sợ nàng lấy mất, nàng có thể chạy thoát khỏi hắn hay sao. Nếu mà nàng thật sự dám lệch vậy hắn sẽ....hắc hắc.

Nữ sinh mặc thanh y thấy Vô Danh đưa túi trữ vật ra, nàng liền biết là hắn đồng ý nhận quà rồi, cho nên nàng cũng không chậm trễ mà nhanh tay nhận lấy.

- Người nhắm mắt vào, tuyệt đối không được nhìn trộm, cũng không được dùng thần thức.

- Được rồi, được rồi, ta nhắm, ta nhắm.

Thấy Vô Danh đã làm như nàng nói, trên tay nữ sinh lóe một cái, sau đó liền bỏ một thứ vào trong túi trữ vật của Vô Danh. Nàng gật đầu một cái rồi nói:

- Được rồi, người có thể mở mắt, nhớ kỹ cái này chỉ khi nào không có ta người mới được mở ra nha.

Nói xong nữ sinh mặc thanh y đưa lại túi trữ vật cho Vô Danh.

Vô Danh từ từ đưa tay ra nhận lấy, không biết bên trong là thứ gì mà nàng lại tỏ ra thần bí như vậy a, nhưng mà dù sao hắn cũng đã nhận quà của người ta rồi thì có lẽ cũng nên chủ động một chút:

- Ta tên là Vô Danh. Tên của người là gì??

Nữ sinh mặc thanh y nghe thấy Vô Danh nói tên của hắn ra thì rất là vui vẻ, nàng quả thật nghĩ không sai, vẫn là nàng hơi thiếu thành ý một chút, dù sao tỏ tình với người ta ít ra cũng phải tặng thứ gì đó chứ, làm sao có thể nói không như vậy được a. Vô Danh đã nói tên của hắn, mà lại còn chủ động hỏi tên của nàng, vậy đây là ý gì, cái này là đồng ý ngầm rồi hay sao, nữ sinh trong lòng giống như con nai vàng ngơ ngác, nàng nói với giọng ngượng ngùng.

- Tên của ta là Ma Tiểu Uyên.

Tác đã trở lại và ăn hại hơn xưa....hôm nay sẽ up bù 6c trước nha hihì

Mọi người cũng đừng quên bấm like à nha, ủng hộ tinh thần cho tác để tác cày thêm 4c nữa cho tròn 10c hehe.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tự Khí Tầng Hai trung kỳ

Vô Danh đi thẳng về phòng của mình rồi đóng cửa lại.

- Phù... .

Vô Danh nằm dọc ở trên giường, thở dài một hơi, hắn bắt đầu suy nghĩ về trận chiến hồi nãy với Tô Khai.

Một hồi đầu pháp chiều nay cũng có nhiều phen kinh hiểm cùng bất ngờ, đồng thời hắn cũng rút ra được nhiều bài học cho chính bản thân.

Hôm nay điều sai lầm đầu tiên dẫn tới trận chiến ngày hôm nay chính là hắn quá tự tin vào bản thân. Không, không phải quá tự tin vào bản thân mà đây là hắn quá tự đại. Hắn ý vào mình có Hỗn Độn Thiên Mục, hắn ý vào công năng mạnh mẽ của Vô Cực quyết mà coi thường những người xung quanh.

Tu luyện Vô Cực quyết đòi hỏi một lượng lớn linh khí, cho nên khi tu luyện thường xuất hiện lốc xoáy linh khí. Nhưng một lượng lớn linh khí này khi hấp thu vào bên trong cơ thể cũng chỉ giống như muối bỏ biển. Bởi vì khi linh khí được mảnh hư không hình thành trong nội thể hấp thu đã được gột rửa không ít, khiến cho linh khí cô đọng hơn.

Chính vì khi linh khí được nội thể hấp thu vào trở nên cô đọng hơn nên có cảm giác bề đan điền rất rộng lớn hấp thu nhiều như vậy mà không thấy tăng lên, nhưng thật ra trong cùng một cảnh giới thì bề đan điền của ai cũng như ai, chỉ khác nhau ở sự cô đọng của linh khí mà thôi, linh khí cô đọng dẫn đến khi chuyển hóa thành linh lực, linh lực cũng sẽ cô đọng hơn.

Vô Danh cũng nhận biết được điều này, cho nên khi mà hắn nhìn dao động linh lực xung quanh của Tô Khai hắn mới đoán rằng thực lực giữa hắn và Tô Khai ngang nhau. Chính vì sự cô đọng từ linh lực bên trong cơ thể mà Vô Danh mới có thể khiêu chiến vượt cấp với Tô Khai.

Mà lý do khiến cho Vô Danh có thể khiêu chiến vượt cấp không chỉ nhờ sự cô đọng của linh lực mà còn là sự cường hãn của thần thức.

Tu luyện Vô Cực quyết không chỉ làm cho linh lực bản thân mạnh mẽ hơn người khác mà còn khiến cho thần thức của người tu luyện cũng mạnh hơn rất nhiều.

Thần thức mạnh hay yếu cũng là một phần tạo nên ảnh hưởng đến kết quả của trận đấu. Trong một trận đấu pháp, thần thức của người nào cạn kiệt trước thì người đó chắc chắn là người thua cuộc, bởi vì thần thức không đủ để sử dụng sẽ dẫn đến việc không thể phán đoán được những bước di chuyển tấn công của đối phương, và cũng không thể sử dụng được kỹ năng nếu như thần thức không đủ.

Đấu kỹ chính là một loại chiêu thức phải có sự kết hợp giữa cả thần thức và linh lực, thiếu một trong hai đều không thể nào thi triển được

Chính vì ý vào mình có năng lực như vậy cho nên Vô Danh mới dám khiêu chiến Tô Khai, từ đó đã dẫn đến một trận đấu cực kỳ hung hiểm

Và cái sai lầm thứ hai của Vô Danh chính là hắn biết một mà không biết mười.

Vô Danh chỉ biết rằng hắn có thể đánh ngang tay với Tô Khai, nhưng không biết rằng hắn chỉ có thể đánh ngang tay với một Tô Khai không có đấu kỹ cùng với đan dược trợ trận.

Hai điểm này chính là hai điểm lớn nhất dẫn đến việc Vô Danh hôm nay được ăn nhiều hành như vậy.

Đầu tiên nói về đan dược trợ trận, loại đan dược này của Tô Khai là một loại đan dược cấp thấp có khả năng hồi phục lại một lượng nhỏ linh lực đã tiêu hao. Nói nhỏ bởi vì so với cảnh giới cao hơn nữa nó chẳng là cái gì cả, còn đối với cảnh giới hiện tại của Tô Khai thì chỉ một lượng “nhỏ” như vậy cũng đã đủ để cho Vô Danh ngâm hành.

Tô Khai có thể dùng đan dược để phục hồi linh lực đã tổn thất nhưng Vô Danh lại không thể, như vậy càng đánh về sau Vô Danh lại càng bất lợi. Chỉ như vậy thôi cũng đã là một điểm thua thiệt rất lớn.

Mà Tô Khai lại là tu sĩ Tụ Khí tầng ba sơ kỳ, như vậy bề đan điền sẽ rộng hơn của Vô Danh cho nên linh lực cũng nhiều hơn Vô Danh, nên nếu đánh lâu dài cũng sẽ có lợi hơn Vô Danh.

Mặc dù Vô Danh có thể khiêu chiến vượt cấp, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Tô Khai, như vậy nếu như hắn không thể giải quyết đối thủ sớm hơn trước khi rơi vào thế bất lợi vậy hắn chắc chắn sẽ thua vì thua thiệt về linh lực.

Như vậy cho dù Tô Khai không sử dụng đan dược vậy càng đánh về sau thì Vô Danh chắc chắn vẫn phải thua.

Tô Khai không phải là một tu sĩ dạng tôm tép, để có thể có đủ điểm năng động mua đan dược hắn đã phải làm rất nhiều nhiệm vụ, chính vì làm nhiều nhiệm vụ cho nên kinh nghiệm chiến đấu cũng cao hơn nhiều Vô Danh, như vậy đây cũng là một điểm nữa mà Vô Danh thua Tô Khai.

Mặc dù lúc còn ở địa cầu Vô Danh cũng từng đánh nhau, cũng từng tập võ nhưng mà đánh nhau với người thường làm sao giống tu sĩ đấu pháp cho được.

Tô Khai là tu sĩ Tụ Khí tầng ba sơ kỳ, trải qua nhiều trận đấu đã có thể khống chế tốt sức mạnh của cơ thể, biết cách sử dụng làm sao cho hiệu quả.

Còn Vô Danh tu luyện một mạch tới Tụ Khí tầng hai sơ kỳ, vẫn chưa thể nào nắm giữ được sức mạnh của bản thân, cho nên khi ra đòn thường rất cuồng bạo không khống chế tốt linh lực bản thân phát ra dẫn tới việc hao tổn nhiều linh lực trong chiến đấu.

Nói tới vấn đề tiếp theo là đấu kỹ, có thể nói Vô Danh ngâm nhiều hành như vậy chính là do Tô Khai có đấu kỹ, đấu kỹ là một loại kỹ năng không phải những đòn đánh thường có thể so sánh, nó thuộc về sự cảm ngộ về võ học, là sự áp súc linh lực thông qua đường đi khác nhau trong kinh mạch mà phóng ra, dựa vào đó mà có thể đánh ra một lượng lớn sức mạnh.

Như vậy Tô Khai có đấu kỹ đã có thể hoàn toàn áp đảo Vô Danh, còn Vô Danh không có đấu kỹ nên không thể nào dứt điểm được Tô Khai mà chỉ có thể dây dưa với hắn dẫn đến việc kéo dài trận đấu, từ đó mà linh lực càng lúc càng hao tổn dần dần dẫn tới việc cạn kiệt linh lực.

Nhưng cuối cùng dù Tô Khai có nhiều lợi thế như thế nào đi chăng nữa thì vẫn phải nhận thất bại trước một Vô Danh đầy cực xúc với Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết. Nhờ con bài nhất thời nghĩ ra trong lúc nguy hiểm cận kề này Vô Danh đã có thể lật kèo thành công. Mà không những thế Vô Danh còn lợi dụng được thế cực trận đấu mà thành công đột phá vào luyện thể tầng thứ nhất Cốt cảnh. Đây có thể nói là điểm sáng duy nhất của Vô Danh trong trận đấu pháp chiều hôm nay.

Bây giờ Vô Danh đã đột phá vào tầng thứ nhất của luyện thể, thân thể của Vô Danh cũng đã cường hóa lên rất nhiều lần, có thể chịu đựng được nhiều sát thương mà đối phương gây ra.

Vô Danh nghĩ tới tu vi bây giờ của mình cộng thêm luyện thể đã bước vào tầng thứ nhất, dù hắn không có đấu kỹ nhưng chắc cũng có thể dễ dàng mà đánh thắng người có tu vi tụ khí tầng ba trung kỳ. Vậy nếu như hắn có thêm một loại đấu kỹ trong tay liệu có phải hắn sẽ có thể đánh bại được người có tu vi tụ khí tầng ba hậu kỳ hay không. Còn tu sĩ có tu vi tụ khí tầng bốn thì hắn không dám nghĩ tới, bởi vì tụ khí tầng bốn chính là bước vào giai đoạn trung kỳ của cảnh giới tụ khí, sức mạnh có thể nói là khác rất nhiều so với tụ khí sơ kỳ.

(Mỗi một đại cảnh giới có 9 tầng, chia ra ba giai đoạn, sơ kỳ: tầng 1-3, trung kỳ: 4-6, hậu kỳ: 7-9. Nhắc lại cho mấy đạo hữu k nhớ:V)

Sau trận chiến ngày hôm nay Vô Danh cũng nhận được một số lợi ích, đó chính là kinh nghiệm chiến đấu của hắn đã phong phú hơn một chút, hắn đã có thể khống chế sức mạnh một cách tốt hơn, không quá cuồng bạo như mới lúc đầu giao chiến, có thể nói tu vi của hắn đã ổn định vững chắc ở tụ khí tầng hai sơ kỳ. Và kinh hi lớn nhất chính là thành công đột phá vào luyện thể tầng thứ nhất Cốt cảnh.

Nhưng mà bên cạnh đó Vô Danh cũng đã rút ra được một số bài học quan trọng cho chính bản thân mình. Thứ nhất chính hắn phải tự thu liễm bản thân một chút, không nên quá tự cao tự đại, thứ hai là trước khi làm việc gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ nếu không hậu quả quá khó mà đoán trước được. Có thể nói trận chiến hôm nay chính là một bài học xương máu.

Đột nhiên mắt Vô Danh lóe lên một cái, hắn nhớ ra một điều, đó chính là sau khi làm việc gì đó tiêu hao một lượng lớn linh lực trong cơ thể giống như giao đấu với người khác thì việc tu luyện khôi phục lại trạng thái thân thể là rất quan trọng.

Bởi vì lúc này linh lực vừa mới tiêu hao một lượng lớn nếu như lập tức tu luyện thì sẽ không chỉ giúp cho linh lực khôi phục lại mà còn tăng lên. Đây cũng chính là lợi ích của việc giao đấu với người khác.

Vô Danh phóng thân thức ra bên ngoài dò xét, sau khi chắc chắn là không có ai xung quanh thì hắn mới đi vào nhà vệ sinh sau đó liền biến mất ở trong đó.

Sau khi xuất hiện ở bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục, Vô Danh lập tức ngồi xếp bằng xuống hai tay kết ấn đan vào nhau, hơi thở dần trở nên vững vàng.

-Ừ...ừ...ừ...ừ...

Linh khí từ bốn phương tám hướng kéo về phía Vô Danh, một lốc xoáy linh khí khổng lồ hình thành ở ngay trên đầu của hắn.

Vô Danh vận chuyển Vô Cực quyết hấp thu tối đa linh khí có thể, linh khí cuộn cuộn như nước chảy vào trong cơ thể của Vô Danh qua từng lỗ chân lông. Sau khi linh khí được hấp thu vào trong cơ thể liền bị một mảnh hư vô trong thế nội của hắn chuyển hóa hấp thu. Đồng thời từ trong đan điền của Vô Danh phóng ra một loại khí tức bản nguyên, ôn dưỡng cốt cách của Vô Danh, khiến cho kinh mạch của hắn từ từ cường hóa lên, nó cũng gột rửa linh khí được hấp thu vào bên trong khiến cho linh khí trở nên cô đọng hơn rất nhiều...

-Ô...ô...ô...ô...

Trong cơ thể Vô Danh vang lên những tiếng ô ô do vận chuyển công pháp, linh khí tiêu hao cũng dần dần được hồi phục trở lại, nhưng không những vậy nó còn đang từ từ tăng lên.

Tụ khí tầng hai sơ kỳ, tụ khí tầng hai sơ kỳ đỉnh phong...

-Àm...

Một tiếng âm nhỏ vang lên trong đan điền của Vô Danh, hắn đã thành công đột phá rào cản ngăn cách, tiến vào tụ khí tầng hai trung kỳ.

Mặc dù thời gian bên trong thế giới hỗn độn trôi qua đã khá lâu, nhưng bên ngoài cũng mới chỉ mất có hơn mười phút mà thôi.

Vô Danh thở phào một hơi, tự đánh cho mình một cái tẩy trần quyết, xóa đi hết những tạp chất được thải ra bên ngoài cơ thể, sau đó liền thay một bộ y phục mới, rồi rời khỏi thế giới hỗn độn.

Hắn không dám ở lại bên trong thế giới hỗn độn quá lâu, nhờ việc hắn có Hỗn Độn Thiên Mục bị lộ ra thì quá nguy hiểm.

Thân hình của Vô Danh hơi động một cái liền biến mất bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh vừa mới bước ra ngoài, thì liền phóng thân thức thăm dò xung quanh, mà đúng lúc này hắn thấy Nguyệt Nhi đang chạy thật nhanh về phía phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nhận Ra Vấn Đề

Vô Danh từ từ đi về phía cửa ra vào, lúc này Nguyệt Nhi cũng đã đứng trước cửa phòng của hắn:

-Cộc...cộc...cộc

-Vô Danh ca ca...Vô Danh ca ca

Nguyệt Nhi vừa gọi Vô Danh vừa gõ cửa, trên khuôn mặt của nàng mang theo một chút thần sắc khẩn trương.

Sau khi nàng và Vô Danh tách ra thì nàng liền đi về phòng của mình nghỉ ngơi một chút, sau đó nàng liền đi tới Tu Luyện tháp. Nhưng khi đi đến Tu Luyện tháp thì nàng liền nghe thấy mọi người bàn tán về một chuyện vừa mới xảy ra cách đây không lâu.

Mọi người xung quanh đều nói với nhau về một trận đấu pháp cực kỳ hấp dẫn vừa mới xảy ra lúc chiều. Nguyệt Nhi nghe mọi người kể về tình huống của trận đấu mà cũng không thể không gật đầu cảm thán. Sau đó còn có một vị học trưởng mang ra một cái thủy tinh cầu ghi lại hình ảnh trận chiến thì Nguyệt Nhi cũng không khỏi cảm thấy tò mò mà đứng hóng ở một bên.

Nhưng khi nhìn thấy người mặc bộ y phục màu trắng trong hình cùng với nghe thấy giọng nói của người đó thì Nguyệt Nhi liền ngốc trệ, bởi vì nàng nhận ra người mặc y phục màu trắng trong thủy tinh cầu này là ai. Người này chẳng xa lạ gì với nàng, chính là vị hôn phu của nàng Vô Danh.

Nguyệt Nhi theo dõi đoạn ghi hình thật kỹ lưỡng, nàng không bỏ qua một giây nào, lúc đó khi nhìn thấy sự khốc liệt của trận đấu mà mắt của Nguyệt Nhi không khỏi đỏ hoe.

Nguyệt Nhi nhìn Vô Danh bị Tô Khai đánh cho cả người đầy vết thương, máu chảy nhuộm đỏ cả y phục của hắn mà cảm thấy tim mình cũng như có một con dao sắc nhọn đâm vào, vừa đau vừa khó thở. Đôi mắt không thể nào kiềm nén được sự xúc động mà bắt đầu rơi những giọt nước mắt. Cho đến khi nàng xem hết đoạn ghi hình thì trong lòng mới có đôi chút nhẹ nhõm, nhưng nàng vẫn rất lo lắng cho Vô Danh. Mặc dù việc Vô Danh đánh thắng Tô Khai là sự thật nhưng nàng thấy vết thương kia trên người của Vô Danh thì lại không thể nào là giả được.

Nguyệt Nhi kiềm nén xúc động trong lòng, chạy một mạch tới phòng trọ của Vô Danh. Mặc dù đây là ký túc xá của nam nhưng nàng không suy nghĩ nhiều như vậy, vết thương của Vô Danh còn quan trọng hơn hình tượng của nàng rất nhiều lần, nàng có bị người ta nhìn thấy thì đã sao, nói xấu thì đã sao, tất cả đều không quan trọng bằng Vô Danh lúc này.

Nguyệt Nhi đứng trước cửa phòng Vô Danh, trong lòng vẫn còn rất khẩn trương và lo lắng, nàng liền muốn biết Vô Danh bây giờ như thế nào nên liền gõ cửa gọi Vô Danh.

Vô Danh cũng đang đi đến gần cửa, hắn vẫn giữ thần thức của mình phóng ra xung quanh. Khi Vô Danh thấy Nguyệt Nhi gõ cửa gọi hắn rồi nhìn đôi mắt đỏ hoe kia của Nguyệt Nhi hắn liền nhủ lại. Không biết kẻ nào lại dám trêu chọc Nguyệt Nhi của hắn để cho nàng khóc đỏ hết cả mắt như vậy. Chỉ cần là kẻ dám bắt nạt Nguyệt Nhi thì là ai hắn cũng không nhịn.

Vô Danh nghĩ tí nữa hắn phải hỏi thật kỹ xem là kẻ nào lại dám bắt nạt Nguyệt Nhi, hắn nhất định phải cho tên đó một bài học.

Vô Danh mở cửa ra, nhẹ nhàng nở một nụ cười nhìn Nguyệt Nhi, nhưng khi Vô Danh vừa định mở miệng nói thì Nguyệt Nhi liền ôm trầm lấy hắn, giọng nói của nàng có chút nức nở:

- Vô Danh ca ca, huynh không sao chứ, có bị thương nặng lắm không. . .

Nguyệt Nhi vừa nói vừa đưa tay sờ trên người Vô Danh như muốn xem hắn có bị sao không.

Nghe Nguyệt Nhi hỏi một loạt như vậy Vô Danh liền ngăn ra, hắn cứ tưởng đầu tiên khi Nguyệt Nhi nhìn thấy hắn thì liền khóc rồi nói rằng nàng bị người khác bắt nạt muốn nhờ hắn đòi lại công bằng cho nàng, nhưng ai ngờ khi hắn vừa mới mở cửa ra thì nàng liền ôm chặt lấy hắn sau đó hỏi hắn có bị thương không.

Vô Danh hơi ngăn ra một chút vì sự thật không như hắn nghĩ, chẳng lẽ cô nàng này lại biết chuyện hắn đánh nhau với Tô Khai rồi chẳng cho nên mới hỏi hắn như vậy. Rồi còn đôi mắt đỏ hoe giống như vừa khóc này chẳng lẽ là thấy hắn bị thương cho nên mới lo lắng quá mà khóc.

Vô Danh nghĩ tới đây thì trong lòng liền cảm thấy ấm áp, hắn biết là Nguyệt Nhi rất tốt với hắn cho nên mới như vậy, Vô Danh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy đầu của Nguyệt Nhi, vuốt mái tóc dài đen mượt của nàng, sau đó giọng nói trầm thấp mà ấm áp truyền ra:

- Ta không sao, muội đừng lo.

Nguyệt Nhi nghe thấy Vô Danh nói như vậy thì cũng biết Vô Danh đã đoán được nàng muốn hỏi gì rồi, Nguyệt Nhi không tin lời Vô Danh nói, hắn là hắn chỉ không muốn cho nàng lo lắng nên mới nói mình không sao, nhưng mà nàng đã nhìn thấy đoạn ghi hình trong thủy tinh cầu rồi, làm sao mà lại không biết hắn có bị thương hay không, dù chỉ là bị thương một chút cũng là bị thương. Nguyệt Nhi buông tay ra lùi lại một chút, nàng ngược đôi mắt đỏ hoe còn vương lại một chút nước mắt lên nhìn Vô Danh;

- Muội không tin, huynh lừa muội, nhất định là huynh đã bị thương không nhẹ, huynh mau cởi áo ra để muội giúp huynh trị thương.

Vô Danh thấy Nguyệt Nhi lo lắng như thế thì cũng cảm thấy rất vui, hắn vẫn nhẹ nhàng an ủi nàng:

- Ta thật sự không sao muội đừng lo, muội nhìn ta khỏe như vậy thì làm sao có thể bị thương được.

Nguyệt Nhi vẫn không tin lời Vô Danh nói, nàng lấy từ trong túi trữ vật của mình ra hai viên đan dược, sau đó chia tay về phía Vô Danh nói với giọng khẩn trương:

- Ở đây muội có hai viên đan dược trị thương, huynh mau dùng đi nếu không vết thương để lâu như vậy sẽ không tốt đâu.

Vô Danh thở dài một hơi, hắn nắm lấy tay của Nguyệt Nhi sau đó đẩy lại về phía nàng nói:

- Muội đã quên những gì ta nói với muội rồi hay sao, ta nói gì với muội đó đều là sự thật muội nhất định phải tin tưởng ta, ta nói mình không bị thương thì tức là ta không có bị thương. Nếu như muội không tin ta vậy ta cho muội xem là được. Còn chỗ đan dược này muội mau cất đi, ta cũng không có dùng

tới, dù sao đây cũng là của viện trưởng cho muội mà.

Nói xong Vô Danh liền đưa tay lên vạch áo của mình xuống, để lộ ra một thân thể cường tráng, làn da trắng mịn không một vết xước, tường đường nét trên thân thể hiện ra một cách rõ ràng, hoàn toàn không có một vết thương nào.

Từ sau khi Vô Danh đột phá tới luyện thể tầng thứ nhất Cốt cảnh thì cơ thể của hắn giống như được lột xác, mọi vết thương đều liền lại, không để lại một vết sẹo nào cả, tất cả đều hoàn mỹ vô khuyết.

-Muội nhìn xem huynh nói đều là thật mà, nếu muội vẫn không tin thì có thể sờ cho chắc chắn.

Nói xong Vô Danh liền cầm lấy tay của Nguyệt Nhi rồi đặt lên trên ngực của mình. Tay của Nguyệt Nhi vừa chạm vào thì hắn liền cảm thấy mềm mại dễ chịu vô cùng.

Nguyệt Nhi nhìn thân thể hoàn mỹ không có bất kỳ một vết thương nào của Vô Danh mà cảm thấy kinh ngạc, nàng hơi đỡ người ra một chút. Rõ ràng lúc đó xem ở trong thủy tinh cầu Vô Danh rõ ràng bị thương rất nặng, nhưng sao bây giờ trên người huynh ấy lại không có bất kỳ một vết thương nào.

Nguyệt Nhi còn đang ngây ngốc thì liền bị Vô Danh túm lấy tay rồi dắt trên ngực của hắn, không hề cho nàng một chút phản ứng nào.

Hơi ấm từ ngực của Vô Danh truyền vào tay của Nguyệt Nhi rồi lan đi khắp thân thể của nàng. Nguyệt Nhi cảm thấy ngượng ngùng, hai má không tự chủ được mà đỏ bừng lên, biểu cảm hết sức đáng yêu.

-Nhưng hồi nãy rõ ràng muội thấy trong thủy tinh cầu huynh bị thương rất nặng mà.

Nguyệt Nhi có chút ngượng ngùng nói.

Vô Danh nghe Nguyệt Nhi nói như vậy thì liền nhún mày một cái, Nguyệt Nhi nói thấy hắn trong thủy tinh cầu, vậy có nghĩa là trận đấu giữa hắn và Tô Khai đã bị ghi hình lại, đột nhiên trong lòng Vô Danh nảy một cái, giọng nói có vẻ ngưng trọng hỏi Nguyệt Nhi:

-Muội nói muội nhìn thấy ta bị thương ở trong thủy tinh cầu sao, tức là muội nhìn thấy đoạn ghi hình trận đấu của ta sao.

-Đúng vậy Vô Danh ca ca, lúc đó mọi người bàn tán với nhau rất nhiều, muội thấy tò mò cho nên cũng đứng lại xem, sau đó mới biết là huynh.

Nguyệt Nhi từ từ trả lời.

-Vậy tức là cũng có nhiều người ghi lại hình ảnh vào thủy tinh cầu sao.

Vô Danh hỏi tiếp.

-Cái này muội cũng không chắc chắn, nhưng có lẽ là như vậy, vì có rất nhiều người biết mà.

Nguyệt Nhi trả lời, sau đó nhìn thấy vẻ mặt của Vô Danh giống như là có chuyện gì đó quan trọng nàng liền hỏi:

-Vô Danh ca ca, có chuyện gì sao, có thể nói cho muội biết không??

-À, không có gì đâu ta chỉ hỏi muội như vậy thôi.

Ngoài miệng Vô Danh nói không có chuyện gì nhưng trong lòng lại thầm kêu hồng hét, bởi vì nếu như trận đấu của hắn bị ghi hình lại, vậy có thể hay không có người sẽ nhận ra hắn rồi bắt đầu nghi ngờ.

Lúc đầu hắn khảo thí trắc nghiệm linh căn thì linh căn của hắn là loại kém cỏi nhất bất hệ linh căn, người ta nói loại linh căn như vậy thì khó có thể mà tu luyện, tu luyện cũng sẽ mất rất nhiều thời gian và cũng không có thành tựu cao.

Vậy mà nếu như đột nhiên hắn xuất hiện với thực lực như bây giờ, mà có người lại nhận ra hắn, vậy chắc chắn hắn sẽ bị nghi ngờ. Đến lúc đó sẽ có rất nhiều người hỏi hắn tại sao chỉ trong thời gian ba ngày lại có thể từ một người bình thường liền tăng tới tu vi tứ khí tầng hai trung kỳ. Đến lúc đó hắn làm sao nói đây, chẳng lẽ hắn lại khai ra mình có Hỗn Độn Thiên Mục, có Vô Cực quyết.

Có lẽ đến lúc đó từng cái xương của hắn đều bị người ta bỏ xẻ ra mà tra hỏi, đến khi hắn đã nói hết ra rồi thì chắc chắn sẽ liền giết chết hắn để diệt khẩu ấy chứ.

Nhưng học viên bình thường thì hắn không sợ hãi, nhưng có một người, nếu như người đó biết được, có phải hay không kết cục của hắn chính là như vậy. Người mà hắn lo lắng nhất bây giờ chính là Hình Hoa nếu như bà ta biết được thông tin này, rồi nhận ra hắn thông qua thủy tinh cầu, có phải hay không là sẽ lập tức bắt hắn lại rồi tiến hành tra hỏi, đến lúc không chỉ tính mạng nguy hiểm không đâu, mà chính là chết chắc.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like để ủng hộ tinh thần của tác nha. Mà có gạch đá gì thì cứ ném vô để em xây nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nhận Nhiệm Vụ

Vô Danh tự trách mình quá lỗ mẫm rồi, bây giờ có lẽ hắn nên lập tức rời đi, nếu không thì tính mạng của hắn chắc chắn sẽ không giữ được.

Vô Danh điều chỉnh sắc mặt của bản thân, hắn nhẹ nhàng hướng Nguyệt Nhi cười một cái nói:

-Được rồi, bây giờ chẳng phải ta không có chuyện gì sao, muội cũng đừng quá lo lắng. Bây giờ cũng đã không còn sớm nữa, muội mau quay trở lại đi thôi, nếu không nếu như có người nhìn thấy muội chạy tới khu ký túc xá nam rồi lại chạy vào phòng của một nam sinh như vậy chắc chắn sẽ có người bàn tán, đến lúc đó sẽ rất phiền phức. Để ta đưa muội về, mau đi nào.

-Vậy muội đi trước, huynh không cần tiễn muội đâu, dù sao huynh bây giờ vẫn còn không được khỏe, huynh mau nghỉ ngơi đi, muội có thể tự về được.

Nguyệt Nhi gật đầu nói.

-Không sao để ta đưa muội về, dù sao chúng ta cũng có thể trò chuyện một chút mà.

Nói xong Vô Danh cũng không để Nguyệt Nhi nói thêm, trực tiếp kéo Nguyệt Nhi rời đi.

Trên đường trở về chỗ ở của Nguyệt Nhi, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Vì nói chuyện như vậy hai người cũng đã rất nhanh đi tới khu ký túc xá của nữ. Vô Danh đợi đến khi bản thân nhìn thấy Nguyệt Nhi đi vào trong phòng thì mới rời đi.

Vô Danh không có trở về phòng mà hắn liền đi tới nhiệm vụ đường, bây giờ hắn phải tìm một lý do để rời khỏi học viện và lý do thích hợp nhất chính là đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Sắc trời bây giờ cũng đã ngã về tối, hầu như mọi người đều đi tới phòng ăn để ăn tối rồi, cho nên lúc Vô Danh đi tới Nhiệm Vụ đường thì cũng không có mấy người.

Nhưng Vô Danh vẫn rất cẩn thận, hắn lấy một mảnh vải che đi khuôn mặt của mình chỉ để lại đôi mắt với cái đầu trọc lóc.

Vô Danh hít một hơi, thần sắc trên mặt biểu hiện vẻ bình tĩnh, hắn cũng không có ảm dẫu tu vi của bản thân, sau đó liền đi vào bên trong đại sảnh của Nhiệm Vụ đường.

Vô Danh vừa bước vào trong đại sảnh, thì liền có một luồng thần thức phóng tới, nhìn khắp xung quanh hắn một lượt rồi mới chậm rãi thu hồi.

Lúc luồng thần thức này vừa mới quét tới Vô Danh, hắn cũng không có phản kháng mà mặc cho người đó tùy ý dò xét, bởi vì cho dù hắn có phản kháng cũng là vô dụng, bởi vì tu vi của người này mạnh hơn hắn rất nhiều.

Vô Danh vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, hắn đưa mắt nhìn lại về vị trí của luồng thần thức vừa nãy quét tới. Khi ánh mắt của hắn vừa nhìn về phía đó thì liền thấy một ông lão cũng đang nhìn về phía hắn.

Vô Danh nhìn loại trang phục mà ông lão này mặc hắn liền đoán rằng ông lão này chính là chấp sự ở Nhiệm Vụ đường.

Vô Danh từ từ đi tới quầy nhiệm vụ nơi mà ông lão đang đứng ở đó. Vô Danh cung tay lại, khom người chào vị chấp sự trước mặt:

-Chào chấp sự đại nhân.

-Người tới đây có việc gì??

Người chấp sự nhìn Vô Danh có hơi nhíu mày, bây giờ cũng đã tới giờ ăn tối, sao vẫn còn một tiểu tử như vậy tới đây nhận nhiệm vụ, mặc dù những trường hợp như thế trước đây cũng có xảy ra, nhưng hầu như những người như vậy đều là học viên đã làm qua rất nhiều nhiệm vụ, còn tiểu tử trước mặt này không giống người đã từng làm qua nhiều nhiệm vụ, mà nhìn tiểu tử này cũng rất trẻ nữa.

-Ta tới đây để nhận nhiệm vụ.

Vô Danh không dài dòng nói thẳng vào vấn đề chính. Ông lão nhìn Vô Danh một lượt rồi mới chỉ tay ra phía sau nói:

-Ở đó có một cái bảng, trên đó có ghi rõ ràng tên nhiệm vụ, nội dung nhiệm vụ và địa điểm, còn có phần thưởng của nhiệm vụ, người có thể tùy ý chọn lấy một cái, nên nhớ chỉ chọn nhiệm vụ phù hợp với khả năng của mình.

-Được, cảm ơn chấp sự đại nhân.

Vô Danh theo lễ đáp lại, sau đó nhìn về phía tay ông lão đang chỉ. Ở đó có một cái bảng lớn phát sáng, đúng như lời của ông lão nói trên đó có ghi rõ tên nhiệm vụ, nội dung nhiệm vụ, địa điểm làm nhiệm vụ và cả phần thưởng của nhiệm vụ.

Vô Danh nhìn sáng bên cạnh chiếc bảng nhiệm vụ, bên cạnh đó cũng có một cái bảng khác, nhưng trên cái bảng này không phải ghi nhiệm vụ mà là ghi tên những học viên đã từng làm nhiệm vụ cùng cấp độ của họ.

Vô Danh thấy trên đó ghi ba chữ “Danh Nhân Đường”, hẳn cũng đại khái hiểu được, đây có lẽ là một cái bảng xếp hạng. Nội dung của cái bảng xếp hạng này ghi lại tên học viên, cấp bậc của học viên đó, còn có cả số điểm năng động mà người đó đạt được.

Vô Danh liếc nhìn lên vị trí đầu tiên, ở đó ghi “Xếp hạng một: Hoàng Lăng; cấp bậc: S, điểm tích lũy: một nghìn bảy trăm tám mươi”. Vị trí thứ hai là “Tổng Khai; cấp bậc: S, điểm tích lũy: một nghìn sáu trăm ba mươi”. Vị trí thứ ba là “Hoàng Dương; cấp bậc A, điểm tích lũy: một nghìn không trăm năm mươi hai”. Sau đó lần lượt là vị trí thứ tư tới vị trí thứ năm mươi.

Vô Danh cũng không quá để ý vào mấy cái này, bởi vì điều hắn cần làm bây giờ là rời khỏi học viện càng sớm càng tốt.

Vô Danh nhìn về phía bảng nhiệm vụ, bây giờ hắn cần chọn một nhiệm vụ có địa điểm xa một chút, chỉ cần có thể chạy càng xa càng tốt, những thứ còn lại đều không quan trọng.

Vô Danh nhìn khắp bảng nhiệm vụ một lượt, sau đó hắn quyết định chọn một cái nhiệm vụ ở bên ngoài khu vực của Bình Nghiêu sâm lâm. Nhiệm vụ lần này của hắn là thu thập Tử Diệp hoa, đây là một loại linh thảo giúp tu sĩ có thể phục hồi lại linh khí khi sử dụng, loại linh thảo này thường được dùng để luyện đan.

Vô Danh chỉ tay vào cái nhiệm vụ đó rồi nói với chấp sự của Nhiệm Vụ đường:

-Chấp sự đại nhân, ta muốn chọn nhiệm vụ thu thập linh thảo Tử Diệp hoa kia.

Chấp sự nhìn theo ngón tay Vô Danh chỉ rồi sau đó đi vào căn phòng đằng sau, lấy ra một mảnh vải và mấy chiếc bình ngọc rồi đưa cho Vô Danh nói:

-Nhiệm vụ của ngươi là thu thập năm cây Tử Diệp hoa, địa điểm là khu vực ven của Bình Nghiêu sâm lâm, đây là bản đồ đi tới đó, còn đây là bình ngọc dùng để đựng Tử Diệp hoa sau khi hái xuống.

-Ở nơi có Tử Diệp hoa mọc còn có một số loại linh thú bảo vệ, cho nên ngươi phải cẩn thận, còn một điều nữa chính là tuyệt đối không được đi vào bên trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Vô Danh thu lại tám bản đồ và bình ngọc, tám bản đồ hắn nhìn qua một lượt rồi ghi nhớ thật kỹ trong đầu rồi mới thu lại. Vô Danh nhìn qua bình ngọc màu xanh này, nghe nói bình ngọc là dùng để đựng các loại linh thảo sau khi được hái xuống để nhằm bảo toàn được tính cho linh thảo không bị bay mất. Vô Danh gật đầu một cái rồi mới thu lại bình ngọc, mà lúc này Vô Danh đột nhiên nghe thấy chấp sự nói tới Bình Nghiêu sâm lâm, hắn liền hỏi:

-Thưa chấp sự, người có thể giải thích cho ta biết tại sao tuyệt đối không được đi vào bên trong Bình Nghiêu sâm lâm hay không.

-Ngươi không cần phải hỏi nhiều, chỉ cần biết đây là một nơi cực kỳ hung hiểm là được, nhớ kỹ lời ta nói, tuyệt đối không được làm trái.

Chấp sự nhàn nhạt nói.

-Vậy chấp sự, ta đi trước.

-Không tiễn.

Vô Danh chào xong lập tức rời đi. Hắn nhanh chóng quay trở lại phòng của mình sau đó dọn dẹp tất cả đồ đạc cần thiết cho vào trong túi trữ vật. Sau khi dọn dẹp đồ đạc xong, hắn liền lấy ra một tờ giấy rồi viết lên đó vài dòng. Đây là thư hắn gửi cho Nguyệt Nhi, nội dung bên trong hết sức ngắn gọn và đơn giản: “Ta phải đi làm nhiệm vụ, có thể sẽ rất lâu mới trở về, mọi nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng vì ta mà làm ảnh hưởng đến việc tu luyện của bản thân, ta sẽ rất sớm trở về thôi”.

Vô Danh viết xong rồi bỏ vào trong một phong thư, trên đó ghi gửi cho Nguyệt Nhi.

Vô Danh quay trở lại khu ký túc xá của nữ, rồi nhờ một nữ sinh đưa lại cho Nguyệt Nhi rồi mới bắt đầu rời khỏi học viện. Những ngày tháng sau này, đều sẽ là những ngày đầy sóng gió đối với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Rời Khỏi Học Viện

Trên con đường dài và rộng bên trong học viện, hai hàng hoa đủ màu sắc được trồng trải dài cả con đường. Trên con đường đầy hoa này có hình bóng của một vị thiếu niên đang đi tới phía cổng trường.

Cả người thiếu niên này được che kín mít, một thân áo vải trắng, trên đầu đội một cái nón lá vành rộng, khuôn mặt của thiếu niên đã bị che khuất bởi một tấm vải màu trắng chỉ để lộ lại một chút sống mũi cùng đôi mắt sáng như sao.

Vị thiếu niên này chẳng phải ai khác, chính là Vô Danh.

- Đứng lại.

Vô Danh đi tới trước cổng thì liền bị hai nam tử mặc áo màu xanh lam chặn lại.

Vô Danh quan sát một chút hai người này, cả hai đều có dáng người cao lớn, thân mặc một bộ y phục màu lam giống nhau, trên đó còn có biểu tượng của Hoài Nam Nhị Tinh học viện. Hai người phân ra hai bên trái phải chặn Vô Danh ở giữa.

Dựa vào dao động xung quanh cơ thể của hai người, Vô Danh đoán hai người này đều đang ở tụ khí cảnh tầng bốn. Hai người này có lẽ giữ chức vụ canh giữ phía ngoài cổng của học viện.

Trong lúc Vô Danh quan sát hai người này thì hai người đó cũng dùng thần thức quét Vô Danh, sau đó chậm rãi thu hồi thần thức trở về.

Một vị nam tử đứng ở phía bên phải nói:

-Muộn như vậy rồi, ngươi còn định đi đâu, không biết quy định của học viện là không được ra ngoài vào buổi tối hay sao.

-Cảm ơn hai vị đại ca đã nhắc nhở, điều này ta hẳn biết, nhưng chẳng qua ta có một nhiệm vụ phải làm gấp cho nên không thể không đi ra ngoài vào lúc này.

Vô Danh cung hai tay rồi nói.

-Ngươi đã biết mà còn định vi phạm, dù có nhiệm vụ gì đi chăng nữa thì cũng không thể ra ngoài vào lúc này.

Vị nam tử phía bên trái phát tay nói.

-Hai vị đại ca, nhiệm vụ lần này đối với ta thực sự rất quan trọng, nếu như lần này ta không thể hoàn thành, chắc chắn sẽ bị trách phạt, mà lúc đó cũng có thể sẽ liên lụy tới hai vị.

Vô Danh chậm rãi đưa mắt nhìn hai người, giọng nói có vẻ ngưng trọng.

Hai vị nam tử áo lam nghe Vô Danh nói vậy thì sau đó liền đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, vị nam tử bên trái hỏi:

-Ngươi rốt cuộc phải làm nhiệm vụ gì mà lại gấp như vậy. Còn nữa việc ngươi không hoàn thành nhiệm vụ thì có liên quan gì đến chúng ta.

Vô Danh sau khi nghe vị nam tử bên trái hỏi thì liền thờ dài một hơi, sau đó nói với giọng cực kỳ nghiêm túc:

-Chà là, lúc này ta đang đi dạo đột nhiên lại gặp Hình lão sư và Trương lão sư nói chuyện, sau đó liền bị Trương lão sư gọi lại. Trương lão sư gọi ta lại sau đó liền đưa cho ta một chút kim tệ bảo ta đi mua hộ ngài ấy một bạch ba con sâu.

Hai vị nam tử áo lam nghe vậy thì liền tỏ vẻ ngạc nhiên, nam tử áo lam bên phải hỏi:

-Ngươi đang đi dạo thì gặp Hình lão sư và Trương lão sư nói chuyện, sau đó Trương lão sư nhờ ngươi đi mua hộ ngài ấy một bạch ba con sâu?? Ngươi nói có thật không, sâu gì ở trong trường mà không có, có gì mà Trương lão sư phải nhờ người đi mua.

Vô Danh thầm cười trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là một mảnh chính sắc:

-Đúng như hai vị nói, lúc đó ta cũng nói giống như hai vị vậy, ta nói với Trương lão sư là chẳng phải sâu ở trong trường cũng có rất nhiều hay sao, nếu như Trương lão sư cần thì ta cũng có thể đi bắt hộ ngài ấy. Nhưng hai vị đại ca lúc đó biết Trương lão sư nói như thế nào không??

Nói đến đoạn này, Vô Danh liền dừng lại một chút rồi liếc nhìn hai người tỏ vẻ bí hiểm. Hai vị nam tử áo lam kia hẳn cũng tò mò, vị nam tử áo lam bên phải nói:

-Trương lão sư nói như thế nào??

-Lúc đó Trương lão sư nói với ta rằng, ngài ấy không cần ta đi bắt sâu trong trường, mà muốn ta đi mua ở bên ngoài trấn, bởi vì loại sâu này không giống như mấy loài sâu kia, mà sâu này không phải loại tầm thường.

Nói đến đây Vô Danh lại hơi ngừng một chút.

-Sao ngươi lại cứ dừng giữa chừng như vậy, định cho chúng ta tò mò chết sao, còn không mau nói tiếp đi, sâu này không tầm thường ở chỗ nào.

Một vị nam tử áo lam không nhịn được nói.

Vô Danh thấy hai người này giục mình thì sau đó mới gạt đầu một cái nói tiếp.

-Lúc Trương lão sư nói loài sâu này không tầm thường, ta cũng hỏi giống như hai vị đại ca đây, nhưng mà Trương lão sư không có trả lời mà còn định nhấc chân lên muốn đạp cho ta một cái. May mà lúc đó còn có Hình lão sư ở bên cạnh cản lại, nếu không ta mà bị Trương lão sư đạp cho một cái thì chắc chắn không còn ở đây nói chuyện với hai vị đại ca rồi.

-Vậy là người cũng không biết loài sâu đó đặc biệt ở chỗ nào sao?

Hai vị nam tử cùng nói.

-Ta đương nhiên là biết a.

-Bốp.

Vô Danh vừa mới nói xong thì liền bị hai vị nam tử này gõ vào đầu một cái. Vô Danh không nhịn được kêu lên một tiếng:

-Sao hai vị đại ca lại đánh ta?? Ta đâu có làm gì hai vị.

-Người còn dám hỏi, chính sự không nói còn dám vòng vo, cái bọn ta cần biết là loài sâu đó không tầm thường ở chỗ nào, như vậy chúng ta mới có thể mở cửa cho người ra ngoài được có biết chưa. Nếu như người không biết vậy chính là đang lừa ta, chúng ta sẽ không mở cửa cho người ra ngoài.

-Đúng vậy nếu như người không nói, tức là không biết, mà nếu như người không biết, vậy thì có thể đi ra ngoài mua hộ Trương lão sư được hay sao.

Thấy Vô Danh không có nói vào vấn đề chính hai vị nam tử áo lam liền cảnh cáo.

Mà thấy hai người nói như vậy Vô Danh liền kêu hai tiếng dạ da, sau đó nói tiếp:

-Trương lão sư nói, loài sâu này rất không tầm thường, bởi vì sâu này không phải sâu sống mà là sâu chết.

-Sâu chết??

Hai vị nam tử áo lam nhìn nhau.

-Đúng vậy, chính là sâu chết.

Vô Danh gạt đầu khẳng định, sau đó hần lại tiếp tục nói:

-Sâu này là một loại sâu chết, nghe Trương lão sư nói, con sâu này màu trắng, rất dai và co giãn, loài sâu này tuy chết rồi mà vẫn có hương thơm, không những vậy khi chết rồi mà sự dẻo dai cùng co giãn vẫn có thể giữ được. Loài sâu này mỗi con chia ra làm nhiều loại khác nhau, nhưng chúng chỉ khác nhau ở mùi hương trên cơ thể mà thôi, có con hương dâu, có con hương nho, có con thì lại là hương bạc hà....

-Gào~~! Lại có loại sâu kì diệu như vậy sao, ta đây là lần đầu tiên được nghe đến a.

Một vị nam tử áo lam thốt lên kinh ngạc.

-Đúng vậy ta đây cũng là lần đầu tiên nghe nói tới loài sâu kì diệu như vậy, không hổ là Trương lão sư, kiến thức quả là thâm sâu.

Vị nam tử áo lam bên phải nói.

-Điều đó là tất nhiên, bởi vậy mà Trương lão sư mới được mọi người gọi là lão sư giỏi nhất ở trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Nghe vị nam tử áo lam bên phải nói vậy thì vị nam tử áo lam bên trái cũng gạt đầu đồng ý. Lúc này Vô Danh thấy hai người kia ngạc nhiên như vậy trên mặt cũng là một mảnh đắc ý, hần nói tiếp.

-Ta cũng giống như hai vị đại ca, cũng là lần đầu tiên được nghe đến loài sâu như vậy, nhưng mà ta cũng không chỉ là nghe nói, mà ta còn có bức họa do Trương lão sư tiện tay vẽ lại về loài sâu này.

-Thật sao, còn không mau mang ra cho chúng ta xem thử.

Hai vị nam tử đồng thanh nói.

-Được được, hai vị chờ ta một chút.

Vô Danh lấy từ trong ngực lấy ra một bản vẽ, trên đó có hình “ba con sâu” mà Vô Danh nói đây là chính tay Trương lão sư vẽ.

Hai người thấy Vô Danh lấy bức tranh vẽ “ba con sâu” kia ra thì cầm lấy sau đó cẩn thận quan sát bức tranh giống như đang được cầm trên tay một tác phẩm cực kỳ quý giá vậy.

-Chắc chắn, quả không hổ là bức tranh do Trương lão sư vẽ, tay nghề đúng là không có chỗ nào để chê, người nhìn con sâu này xem, từng nét từng nét đều được Trương lão sư khắc họa một cách đầy chân thật, nét vẽ cực kỳ uyển chuyển nhưng lại rất có phong thái. Con sâu này tuy được phác họa một cách đơn giản nhưng lại thể hiện được thần thái của nó, thân hình uốn lượn như rồng, mắt sáng như phượng hoàng, răng sắc nhọn như răng hổ. Quả thật ta cũng không biết phải dùng mỹ từ nào để hình dung về bức tranh vẽ con sâu này của Trương lão sư.

-Đúng vậy, ta cũng nghĩ giống như người.

Hai người nhìn nhau mà không ngừng khen ngợi bức tranh trước mắt, thần thái của hai người giống như những người xem tranh lâu năm, vừa nói vừa chỉ tít vào bức tranh rồi nhận xét, sau đó lại đưa tay lên cảm vuốt vuốt tỏ ý rất là thưởng thức bức tranh này.

Còn Vô Danh thì không có được thần thái như vậy, hần sắp không nhịn nổi mà cười phun hết cả nước miếng ra rồi. Vì nín cười mà mặt của Vô Danh đỏ bừng lên, hần thầm cười trộm trong lòng, hai tên này quả thật là rất biết thưởng thức tranh, lời như vậy cũng có thể nói ra, không sợ người khác nghe được mà cười chết sao.

Vô Danh nghe hai người khen bức tranh một cách tâm đắc như vậy thì hần cũng liền tự hỏi bản thân xem về sau có nên chuyển qua nghề vẽ tranh hay không, nếu như hần chuyển qua nghề vẽ tranh có phải hay không sẽ có rất nhiều khách tới mua haha.

Bức tranh “ba con sâu” kia thật ra hần chỉ vẽ rất đơn giản, đầu tiên là hần vẽ cái bao cao su kéo dẫn ra, cho nó uốn lượn một chút, rồi vẽ thêm hai mắt với miệng ở phần đầu. Vậy mà không ngờ bức tranh này của hần lại có thể được người ta khen là “uốn lượn như rồng, mắt sáng như phượng hoàng, răng sắc như răng hổ”. Con mẹ nó hai tên này quả thực là rất biết vuốt mông ngựa.

Vô Danh đột nhiên chuyển sắc mặt sau đó liền cười nói:

-Hai vị đại ca, hình mọi người cũng đã xem rồi, có phải hay không nên mở cửa cho ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ a, ta thấy Trương lão sư cùng với Hình lão sư có vẻ cần dùng gấp a.

-Được rồi, được rồi, người mau đi đi, không nên để cho Trương lão sư cùng với Hình lão sư phải chờ lâu.

Nói xong một vị nam tử áo lam liền đi ra mở cánh cổng sắt nặng nề cho Vô Danh.

Vô Danh tiện tay thu lại bức tranh, sau đó liền đi ra khỏi cổng, lúc hần vừa mới bước ra, trên khóe môi liền nhếch lên một nụ cười.

Khụ...khụ...truyện này tác thấy tác viết ổn hơn truyện trước, mà sao ít người đọc vậy cả.

Thôi thì mọi người đọc xong đừng quên ấn like để an ủi tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chạy Trốn - Nhẫn Trữ Vật

Vô Danh sau khi vừa đi ra khỏi cổng học viện, hần liền tăng hết tốc độ mà chạy, bây giờ hần phải chạy thật nhanh và thật xa, chỉ cần chạy tới Bình Nghiêu sâm lâm thì có lẽ hần sẽ an toàn.

Vô Danh chạy liền suốt cả một buổi tối, đợi khi tới nửa đêm hần mới chạy ra khỏi thành, sau đó liền tìm một cánh rừng nào đó để nghỉ ngơi.

Bởi vì Vô Danh chạy suốt cả một buổi tối không ngừng nghỉ, linh lực của hần đã cạn kiệt, đến ngay cả sức của bản thân cũng bị hần vắt kiệt nốt. Sáu giờ đồng hồ chạy liên tục như vậy, với tu vi của hần cộng thêm luyện thể tầng thứ nhất thì đó cũng là giới hạn rồi.

Bởi vì phải đi gấp cho nên Vô Danh cũng chưa có bỏ chút gì vào bụng, bây giờ bụng hần đã kêu lên òng ọc rồi, hần cũng không còn chút sức nào mà đi nữa.

Nhưng cũng rất may cho hần, lúc hần không còn chút sức lực nào để gắng gượng nữa thì hần tìm thấy một cái hang đá ở bên trong rừng. Thế là hần liền đi vào bên trong đó, lấy cành cây che đi cửa động rồi mới nằm bệt xuống đất.

-Phù...phù...phù...

Vô Danh thở dốc liên tục, chạy suốt sáu tiếng như vậy sức trâu bò cũng không thể nào đỡ nổi a. Đột nhiên thân hình của Vô Danh hơi động một chút rồi lập tức biến mất bên trong hang đá.

Bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục không gian chột vắn vẹo, sau đó một thân ảnh liền hiện ra, chính là Vô Danh.

Vô Danh vừa mới xuất hiện bên trong thế giới hỗn độn thì hần liền ngồi xếp bằng xuống, mười phút trôi qua, sau khi đã hoàn toàn gạt bỏ mọi ý niệm trong đầu, Vô Danh liền vận chuyển công pháp Vô Cực quyết.

Sáu giờ liên tiếp chạy thực mạng, linh lực trong cơ thể hần đã khô kiệt, bây giờ hần cần phải ngồi tu luyện để khôi phục lại linh lực đã mất.

-Ồ...ô...ô...ô

Một lốc xoáy linh khí khổng lồ xuất hiện phía trên đầu của Vô Danh, sau đó liền bị Vô Danh hấp thu một cách điên cuồng vào trong cơ thể qua các lỗ chân lông.

Vô Danh vận chuyển Vô Cực quyết tới mức tối đa, tất cả các lỗ chân lông của hần cũng mở rộng hết cỡ để hấp thu nhiều linh khí nhất có thể. Vô Danh cứ ngồi liên tục như vậy suốt mấy giờ đồng hồ.

-Phù... ..

Sau hai giờ đồng hồ ở bên trong thế giới hỗn độn, cuối cùng Vô Danh cũng đã khôi phục lại trạng thái tốt nhất, không những vậy tu vi của hần cũng có chút tịnh tiến.

Vô Danh tự đánh cho mình một cái tẩy trần quyết, tẩy sạch hết mọi vết bẩn cùng tạp chất bên trên cơ thể, sau đó hần liền thay một bộ y mới, vẫn là một bộ y phục màu trắng.

Vô Danh hít thật sâu một hơi, cảm giác mệt mỏi đau nhức toàn thân đã không còn nữa, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhõm nâng nâng, hết sức thoải mái.

-Ọc~~ ọc~~ ọc~~ ọc!!

Đột nhiên bụng Vô Danh truyền tới tiếng ọc ọc, bụng của hần lại biểu tình rồi, Vô Danh lấy tay xoa bụng an ủi nó một cái rồi lấy túi trữ vật ra, hần có để một số loại thức ăn bên trong đó, bây giờ chỉ cần mang ra chế biến là có thể ăn được.

Vô Danh đưa thần thức của mình vào trong túi trữ vật nhìn một lượt, bên trong hầu như tất cả đều là đồ của hần, quần áo, đồ dùng cá nhân, thức ăn tươi, tất cả đều là của hần, những thứ đồ bên trong túi trữ vật lúc trước của Tô Khai đều bị hần vứt ra trả lại hết rồi.

-Hừ...cái gì đây??

Đột nhiên Vô Danh nhìn thấy một vật, hần dùng thần thức đưa vật này ra ngoài, sau đó cái đồ vật kia liền xuất hiện trên tay của hần.

-Một chiếc nhẫn??

Vô Danh nhớ rõ ràng, đây không phải là chiếc nhẫn của hần, mọi đồ vật của Tô Khai lúc đó đều bị hần vứt ra rồi, vậy làm sao lại có một chiếc nhẫn ở đây.

-Đúng rồi, chẳng lẽ đây là...

Vô Danh đột nhiên nghĩ ra, sau khi đánh nhau một trận với Tô Khai thì lúc đó liền rời đi, mà lúc hần đi thì cô nàng nữ sinh mặc thanh y kia cũng đi theo hần, lúc đó hai người nói chuyện một hồi, sau đó cô nàng kia liền thả thính hần, nhưng lúc đó hần cũng chưa có đồng ý. Nhưng trước khi hai người chia tay thì cô nàng đó liền hỏi mượn túi trữ vật của hần, lúc đó hần cũng không biết cô nàng đó bỏ vào bên trong túi trữ vật của mình thứ gì, lúc đó hần cũng không có xem luôn bởi vì nàng bảo cái này phải khi không có nàng mới được mở ra cho nên hần vẫn chưa có mở ra xem bên trong túi trữ vật là thứ gì.

Nhưng khi trở về phòng hần liền quên bống mất, rồi sau đó lại nói chuyện một hồi với Nguyệt Nhi, và bây giờ là chạy thực mạng đến đây, từ đầu đến cuối hần vẫn không có thời gian mà để ý xem rốt cuộc bên trong túi trữ vật là thứ gì.

Như vậy chẳng lẽ chiếc nhẫn này là do cô nàng kia bỏ vào, chẳng lẽ nàng đang tính cầu hôn hần luôn hay sao, nhưng mà cầu hôn kiểu này thì cũng thật lạ à nha.

-Không đúng.

Đột nhiên trong mắt Vô Danh lóe lên một cái, hần liền quét thần thức của mình vào chiếc nhẫn, sau đó khoe miệng hần hơi nhếch lên. Vô Danh thì trào nói:

-Nhẫn trữ vật.

Lúc đầu nhìn chiếc nhẫn này, hần thấy nó được thiết kế hết sức bình thường, không có hoa văn họa tiết, cũng không có khảm đá quý gì cả. Cho nên hần chỉ nghĩ đây là một chiếc nhẫn bình thường.

Nhưng khi nhắc đến nhẫn, hần lại nhớ ra một chuyện, lúc trước khi hần trò chuyện với Nguyệt Nhi hần cũng có nghe nàng kể về nhẫn trữ vật, đây là một loại không gian giới chỉ dùng để đựng đồ vật giống như túi trữ vật nhưng lại cao cấp hơn túi trữ vật rất nhiều.

Nhẫn trữ vật này không những có không gian chứa đồ rộng hơn nhiều túi trữ vật, mà tính an toàn của nó cũng cao hơn nhiều túi trữ vật. Nhẫn trữ vật có thể dùng tinh huyết của bản thân để luyện hóa, có thể đeo lên ngón tay, rất là tiện lợi, không cần phải đem theo bên trong người như túi trữ vật.

Nhẫn trữ vật này sau khi bị luyện hóa thì chỉ có chủ nhân của nó mới có thể dùng thần thức quét vào bên trong để lấy hoặc cất giữ đồ, chứ không giống như túi trữ vật thò tay vào là có thể lấy được.

Nhưng ngay sau đó hắn lại nhìn ra một vấn đề nữa, đó chính là con gái thường không phải rất thích những đồ trang trí có tính thẩm mỹ hay sao, cho nên dù cho đây có là một chiếc nhẫn bình thường thì cũng không thể chọn một chiếc nhẫn có thiết kế đơn giản như vậy. Nói đơn giản thay vì không muốn nói là chiếc nhẫn này thực sự không có chút xú nào tính thẩm mỹ đi.

Con gái ai cũng thích đồ trang sức đẹp cho nên cô nàng kia không thể nào mua một chiếc nhẫn bình thường như vậy được. Với cả đây lại là chiếc nhẫn mà nàng tặng cho hắn, là nàng muốn thả thính hắn, cho nên lại càng không thể nào lấy ra một chiếc nhẫn bình thường như vậy được. Cho nên hắn liền suy nghĩ đây có phải là nhẫn trữ vật hay không.

Nhưng rất nhanh lúc đó hắn lại cười tự giễu chính bản thân của mình, nhẫn trữ vật đây là nhẫn trữ vật a, chứ không phải là rau giá ngoài chợ muốn mua là mua muốn có là có a.

Ở một nơi tài nguyên nghèo nàn, linh khí thiếu thốn như vậy, thì tìm được một người có nhẫn trữ vật cũng đã rất khó rồi.

Mặc dù nói nguyên liệu chế tạo nhẫn trữ vật có rất nhiều ở Tam Sinh giới, nhưng tu sĩ ở Tam Sinh cũng không có ít a, không phải ai cũng có thể kiếm được nguyên liệu để chế tạo nhẫn trữ vật. Mà một nơi nghèo nàn như ở đây thì người có nhẫn trữ vật chắc cũng chỉ có viện trưởng của Hoài Nam Nhị Tinh học viện a.

Cho nên nói nhẫn trữ vật không phải muốn có là có được, mà cô nàng kia giống một người có thể có nhẫn trữ vật được hay sao.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Vô Danh vẫn không nhận được mà quét thần thức của mình vào chiếc nhẫn này.

Và ngay khi thần thức của hắn quét qua chiếc nhẫn này một vòng thì hắn cũng đã có kết quả. Cái này là nhẫn trữ vật a, trời ơi là nhẫn trữ vật đó.

Vô Danh có chút xúc động, hai tay run run cầm lấy chiếc nhẫn trữ vật này, hắn... huhu... cuối cùng hắn cũng có một cái nhẫn trữ vật, lão thiên đúng là thương hắn không ngớt mà.

Nhưng lúc này trong đầu của Vô Danh cũng xuất hiện một dấu hỏi chấm to đùng, thân phận của cô nàng kia rốt cuộc là gì, tại sao lại có nhẫn trữ vật, nếu như vậy hậu thuẫn đằng sau nàng rốt cuộc lớn như thế nào.

Rồi Vô Danh đột nhiên lại nghĩ tới một việc, hậu thuẫn sau lưng nàng lớn như vậy thì nàng không thể nào lại không có tu vi được, tài nguyên dành cho nàng chắc chắn sẽ không thiếu.

Mặc dù nói ở Tam Sinh giới, một người muốn tu luyện được thì phải có đủ mười bốn tuổi mới có thể tu luyện, khi đó cơ thể đã phát triển hoàn toàn nên khi tu luyện sẽ không để lại hậu quả gì. Nhưng cô nàng này, thoát nhìn tuổi cũng là bằng hắn, cho nên nàng ít nhất cũng đã phải tu luyện một năm đi, mà hậu thuẫn sau lưng của nàng lớn như vậy, không có chuyện lại không cho nàng tu luyện kia vừa đủ tuổi.

Cho nên hắn nhìn thấy nàng là một người không có tu vi chắc chắn là giả. Như vậy thực lực của nàng rốt cuộc lớn cỡ nào, và vật gì có thể che dấu tu vi của nàng thoát khỏi sự nhận biết của hắn. Hắn tu luyện là Vô Cực quyết a, cho nên không thể nói là không thể nhìn thấy tu vi của người khác. Nếu như hắn không thể nhìn thấy tu vi của người khác thì chỉ có hai vấn đề. Thứ nhất là tu vi của người đó cao hơn hắn rất nhiều, thứ hai là trên người của nàng phải có vật gì đó có thể che dấu đi tu vi của nàng.

Mà cũng còn một trường hợp nữa đó chính là cả hai trường hợp đều xuất hiện trên người của nàng.

Hôm nay chắc không bù hết 10c được, cho nên để hôm sau ra nhiều chương hơn một chút a hehe.

Mọi người đọc xong nhớ cho tác một like ủng hộ tinh thần nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Pháp Bảo - Huyền Cấp Pháp Kỹ

Vô Danh thấy vấn đề này quá mức hại não, hắn quyết định dừng suy nghĩ về vấn đề này. Chuyện quan trọng trước mắt bây giờ là luyện hóa chiếc nhẫn trữ vật này trước đã. Vô Danh nghĩ sau khi hắn luyện hóa xong cái nhẫn trữ vật này có phải hay không hắn chính là nhà giàu mới nổi ở cái đất này a.

-Hắc hắc!!

Vô Danh tùm tùm cười hắc hắc. Nhà giàu mới nổi cái quần què, người khác mà nhìn thấy hắn có nhẫn trữ vật có phải hay không chính là cướp trước giết sau hay giết trước cướp sau a.

Vô Danh cắn ngón tay một cái, một giọt máu đỏ chảy ra rồi rơi vào bên trên mặt chiếc nhẫn, hần thay đổi ấn quyết, sau đó bắt đầu luyện hóa.

Một lát sau Vô Danh đã luyện hóa xong chiếc nhẫn trữ vật này. Hần từ từ đeo chiếc nhẫn lên tay, khi vừa đeo chiếc nhẫn lên. Nó giống như hoàn toàn biến mất, như ẩn như hiện trên ngón tay của Vô Danh. Nếu như không dùng thần thức để nhìn thì có lẽ không phát hiện ra rằng có một chiếc nhẫn màu xanh lam ở trên tay của Vô Danh.

Chiếc nhẫn rất nhẹ, nó cứ như không tồn tại vậy, cho nên Vô Danh cảm giác như hần không có đeo chiếc nhẫn này. Vô Danh dùng thần thức đưa vào bên trong chiếc nhẫn trữ vật, hần muốn kiểm tra xem không gian bên trong chiếc nhẫn trữ vật này rộng như thế nào.

Thần thức của Vô Danh từ từ quét qua không gian bên trong chiếc nhẫn. . .

-Cái gì đây??

Trong khi đang dùng thần thức quét một lượt bên trong không gian của nhẫn trữ vật, Vô Danh đột nhiên nhìn thấy giống như có đồ vật gì đó bên trong, hần vội vàng dùng thần thức quét qua vị trí vừa nãy, sau đó dùng thần thức lấy thứ đồ vật đó ra..

-Một cây đao và một quyển sách?? Sao nó lại ở đây??

Sau khi Vô Danh dùng thần thức lấy thứ đồ vật kia ra thì trên tay của Vô Danh ngay lập tức xuất hiện một cây đao và một quyển sách trông có vẻ cũ kĩ. Hần cũng rất là ngạc nhiên, không ngờ bên trong nhẫn trữ vật còn có một cây đao và một quyển sách.

-Trời ạ, pháp bảo cấp bậc pháp khí??

Vô Danh dùng thần thức quét qua cây đao này, ngay lập tức hần cảm nhận được những luồng dao động, cây đao này không ngờ lại là một món pháp bảo tấn công.

Trong khi còn ở học viện, Vô Danh cũng từng nghe một vị lão sư giảng qua về pháp bảo. Pháp bảo là một loại dụng cụ dùng trong chiến đấu của các tu sĩ. Pháp bảo dùng trong chiến đấu được chia ra làm hai loại là pháp bảo tấn công và pháp bảo phòng ngự. Bên cạnh đó còn có một loại pháp bảo không dùng trong chiến đấu là pháp bảo phi hành, nó được các tu sĩ dùng để di chuyển, bay ở trên không.

Một món pháp bảo dù là thuộc loại tấn công, phòng ngự hay là phi hành thì cũng đều được chia ra các loại cấp bậc để đánh giá phẩm chất của chúng.

Vô Danh không biết được rõ ràng một món pháp bảo có bao nhiêu cấp bậc, hần chỉ biết sơ sơ rằng cấp bậc đầu tiên của một món pháp bảo là “pháp khí” sau đó là tới “linh khí” còn sau nữa thì hần cũng không biết nữa.

Mà trong mỗi cấp pháp bảo lại được chia ra các loại phẩm chất khác nhau là: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Vô Danh cũng chỉ biết rằng cây đao hần đang cầm trong tay chính là một món pháp bảo cấp bậc pháp khí, còn cụ thể phẩm chất của nó ra sao thì Vô Danh cũng không rõ ràng, bởi vì hần mới chỉ được nghe qua chứ chưa có tiếp xúc nhiều cho nên không thể nào đánh giá chính xác được cấp bậc của nó.

Nhưng mà Vô Danh nghĩ cây đao này cũng không thể nào đạt tới cấp bậc pháp khí thượng phẩm đi.

Vô Danh mừng tới rớt nước mắt, hần không thể ngờ được rằng hần cũng có thể sở hữu một món pháp bảo cho riêng mình. Ngày trước khi nghe người ta bàn tán hần cũng chỉ có thể ao ước mà thôi, mà bây giờ cũng không phải chỉ là ao ước nữa mà hần thực sự đang cầm trong tay một món pháp bảo.

Vô Danh nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve cây đao này, hần đưa cây đao tới gần hơn, hần muốn nhìn kĩ cây đao này hơn một chút.

Cây đao này được chế tác cũng khá là đơn giản, nhưng ai mà biết được muốn tạo ra một món pháp bảo như vậy phải tốn biết bao nhiêu công sức.

Đầu tiên muốn luyện được một món pháp bảo thì bản thân phải là một luyện khí sư. Mà muốn trở thành luyện khí sư thì trong cơ thể phải có linh căn hệ hỏa kèm theo một tia kim thuộc tính nữa. Chính vì điều kiện hà khắc như vậy cho nên không phải ai cũng có thể trở thành một luyện khí sư.

Mà nếu như ai có trong mình linh căn hệ hỏa và một tia thuộc tính kim thì chính là có được điều kiện quan trọng nhất để trở thành một luyện khí sư. Nhưng để có thể bước xa hơn nữa trên con đường luyện khí thì không chỉ một điều kiện như vậy là có thể giải quyết được.

Sau khi đáp ứng được điều kiện đầu tiên để trở thành một luyện khí sư, thì thứ tiếp theo cần có đó chính là một cái lò luyện khí, lò luyện khí này cũng có thể dùng để luyện đan. Sau khi có lò luyện khí rồi thì tiếp theo phải có một mối lửa để luyện hóa tài liệu luyện khí.

Mối lửa này thì chính bản thân những vị luyện khí sư, hay những vị luyện đan sư đều có thể tự mình dùng linh khí trong cơ thể ngưng tụ ra, cái này gọi là “chân hỏa”, tức là lửa do bản thân tạo ra.

Nhưng nếu như dùng “chân hỏa” để luyện khí thì cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới phẩm chất của pháp bảo, bởi vì “chân hỏa” do những luyện khí sư hay luyện đan sư ngưng tụ ra không đủ mạnh tới mức để có thể luyện hóa những tài liệu cao cấp hơn.

Để giải quyết vấn đề này thì những vị luyện khí sư phải tìm cho mình một mối lửa mạnh mẽ hơn, những mối lửa này chính là tìm ở bên ngoài tự nhiên.

Những mối lửa được tìm ở bên ngoài tự nhiên được chia ra làm hai loại là “yêu hỏa” và “dị hỏa”.

“Yêu hóa” là một loại hóa điểm có ở bên trong cơ thể của những loại yêu thú. Còn “dị hóa” là loại hóa điểm do thiên địa tạo thành, và “dị hóa” chính là vua của các loại hóa điểm, bởi vì chúng là những loại hóa điểm mạnh nhất trong thiên địa.

Khi một người luyện khí đã có đủ những điều kiện cần thiết như lò luyện đan và hóa điểm thích hợp thì cũng chỉ được gọi là mới nhập môn mà thôi, vì muốn chân chính trở thành một luyện khí sư thì chính bản thân họ còn phải trải qua luyện tập rất nhiều, mà con đường này cũng có thể nói là không dễ dàng chút nào.

Vô Danh nhìn cây đao này một chút sau đó liền cất vào bên trong nhẫn trữ vật. Vô Danh nhìn qua bên cạnh, ở đó còn có một quyển sách. Vô Danh cảm quyển sách lên quan sát, nhìn vào dòng chữ viết trên quyển sách, Vô Danh đọc thầm:

-Huyền giai sơ cấp pháp kỹ: Nhị Thập Tứ đao.

Vô Danh đọc xong thì hai mắt liền tròn lên, không ngờ đây lại là một quyển pháp kỹ.

-Trời a, đây là Huyền cấp pháp kỹ a.

Vô Danh nói với giọng đầy kích động, hắn không nhìn được mà nhảy cẫng lên bên trong thế giới hỗn độn.

-AAAAAAAAAAAA

Vô Danh hét to một hơi đầy sáng khoái. Tiếng hét của hắn vang vọng bên trong thế giới hỗn độn một lúc rồi mới tắt hẵn.

-Cuối cùng ta cũng có một quyển pháp kỹ ha ha.

Vô Danh kích động tới mức vừa cầm quyển sách vừa nhảy vòng vòng, trong đầu của hắn không ngừng lặp lại bốn chữ “Huyền cấp pháp kỹ”

Niềm vui tới quá nhiều và cũng quá bất ngờ, chỉ mới có vài ngày thôi, mà rất nhiều chuyện đã xảy ra với hắn.

Đầu tiên chính là hắn bị Hình Hoa đánh một chưởng gần chết, sau đó cơ thể của hắn niết bàn. Khi hắn niết bàn tỉnh lại, thì trong đầu của hắn liền có Vô Cực quyết, sau đó là Hỗn Độn Thiên Mục, rồi Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết....

Rồi ba ngày sau, hắn lại có nhẫn trữ vật, pháp bảo và huyền cấp pháp kỹ. Đây là cái gì tốt cùng may mắn, đây là cái lý thuyết gì, hắn không biết làm sao lý giải, chỉ có thể biết rằng bản thân của hắn thật sự quá hên.

Vô Danh lại nghĩ tới Ma Tiểu Uyên, nàng rốt cuộc có thân phận gì, bối cảnh sau lưng ra làm sao, mà lại có thể không một chút tiếc nuối nào tặng cho hắn một món pháp khí cùng với một quyển Huyền giai sơ cấp pháp kỹ như vậy.

Hai thứ này đối với hắn đều không tầm thường, mà xét trong toàn bộ học viện không phải là người nào cũng có.

-Ma Tiểu Uyên...

Vô Danh thầm lặp lại cái tên Ma Tiểu Uyên, lễ vật này nàng tặng cho hắn cũng quá lớn đi. Vô Danh không hiểu hắn rốt cuộc có tài cán gì mà nàng lại tặng cho hắn món quà lớn như vậy, hắn có cái gì để cho nàng yêu thích cơ chứ...chẳng lẽ...

-E hèm...chẳng lẽ là do ta quá đẹp trai.

Vô Danh lại bắt đầu tự sướng về bản thân, nhưng hắn không thể không công nhận rằng hắn đúng là rất đẹp trai.

Vô Danh cảm thấy rằng mối tơ duyên lần này không kết không được, nàng đã tặng hắn món lễ vật lớn như vậy, không nhận thì quả thực là không được a. Hắn không thể nào làm ra chuyện hoa rơi có ý mà nước chảy vô tình được.

Ma Tiểu Uyên xinh đẹp dễ thương lại hào phóng như vậy rất là xứng đôi với hắn. Dù gì thì nàng cũng đã có lời có lẽ lần sau gặp lại hắn cũng lên bày tỏ một chút thành ý.

-Không đúng, không đúng a.... Nếu như là do ta đẹp trai cho nên nàng mới thích ta rồi tặng cho ta món quà lớn như vậy, thì có phải hay không sau này nếu như nàng gặp một người còn đẹp trai hơn cả ta thì cũng liền cảm cho ta một cái sừng rồi tặng cho tên kia một món quà còn lớn hơn lần này. Cái này vẫn còn phải suy nghĩ a.

-Nên hay không nên, yêu hay không yêu nói một lời a.

Vô Danh nghĩ đi nghĩ lại xem hắn có nên đồng ý lời tỏ tình của nàng hay không...

-Ài thôi bỏ đi, cứ để theo tự nhiên vậy, dù sao thì ân tình lần này của nàng Vô Danh ta cũng sẽ ghi nhớ kỹ. Nếu sau này có cơ hội ta sẽ trả lại món nợ ân tình này gấp ngàn lần.

Suy nghĩ một hồi Vô Danh quyết định năm mươi năm mươi, nửa đồng ý nửa không đồng ý, cái này tốt nhất nên thuận theo tự nhiên, nếu có duyên thì ắt sẽ đến với nhau, còn nếu như vô duyên thì...

Dù sao bây giờ bên cạnh của hắn cũng đã có Nguyệt Nhi rồi, nàng tuy không có gia thế tốt nhưng lại là rất xứng đôi với hắn, hai nhà có thể nói là môn đăng hộ đối. Còn cô nàng Ma Tiểu Uyên kia bối cảnh cũng quá mức to lớn, hắn cũng không dám trèo cao.

Nguyệt Nhi vừa xinh xắn vừa ôn nhu, rất hiểu chuyện hắn làm sao có thể phụ nàng được.

Vô Danh không vội mà mở quyển sách ra xem, bây giờ hắn đói lắm rồi cho nên hắn muốn giải quyết cái vấn đề này trước.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Luyện Tập Huyền Cấp Pháp Kỹ

Vô Danh sau khi ăn xong, hắn mới mở “Nhị Thập Tứ đao” ra xem, đây là một loại đao kỹ, cho nên khi luyện tập phải có một thanh đao. Muốn luyện tập được Huyền giai sơ cấp pháp kỹ Nhị Thập Tứ đao này trước tiên bản thân phải có tu vi là tụ khí tầng hai mới có thể bắt đầu tập luyện. Mà rất may mắn đối với Vô Danh hắn vừa đủ điều kiện để có thể tập luyện môn pháp kỹ này.

Nhị Thập Tứ đao là một loại đao kỹ gồm hai mươi tư đao, khi luyện tới đại thành có thể dùng linh lực kích phát ra hai mươi tư đường đao quang để tấn công đối thủ.

Uy lực của Nhị Thập Tứ đao này có thể nói là tương đối mạnh mẽ, chỉ với một đao này là có thể giải quyết đối thủ dễ dàng. Vô Danh âm thầm gật đầu, Huyền giai sơ cấp pháp kỹ quả là không tệ. Nếu như đem so sánh pháp kỹ Hoàng giai sơ cấp Phục Hổ Quyền kia của Tô Khai với Nhị Thập Tứ đao này thì quả đúng là chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm.

Vô Danh dùng thần thức nhìn hết một lượt quyển sách, hắn ghi nhớ từng chữ, từng hình ảnh một vào trong đầu, sau đó mới gấp quyển sách lại, bây giờ hắn muốn luyện tập Nhị Thập Tứ đao này ngay lập tức. Mà muốn luyện Nhị Thập Tứ đao này trước tiên hắn phải luyện hóa cây đao kia trước đã.

Vô Danh lấy cây đao vừa nãy ra, sau đó hắn bắt đầu luyện hóa, rất nhanh hắn đã luyện hóa xong cây đao này.

Sau khi Vô Danh luyện hóa xong cây đao này, giữa hắn và cây đao liền có một loại liên kết, hắn cũng biết được cây đao này gọi là Nguyệt Đao, tên của cây đao cũng giống với hình dạng của nó.

Vô Danh nâng cây đao lên, cảm giác cũng không nặng lắm, cầm rất vừa tay. Cây đao không quá dài, chỉ dài hơn hai xích, rất hợp với Vô Danh. Khi còn tập võ ở địa cầu vũ khí hắn ưa thích nhất cũng chính là đao. Bây giờ có một cây đao tốt như vậy cầm trên tay, cảm giác thật sự rất là bay bổng.

Vô Danh đứng dậy, bây giờ hắn đã luyện hóa thành công Nguyệt Đao, việc chính của hắn bây giờ chính là luyện tập Nhị Thập Tứ đao này.

Vô Danh dựa theo chỉ dẫn, dùng linh lực của bản thân không chế Nguyệt Đao, sau đó bắt đầu ngưng tụ đao quang từ linh lực. Bên trong thế giới hỗn độn Vô Danh không ngừng luyện tập Nhị Thập Tứ đao.

Vô Danh dùng linh lực của bản thân không chế Nguyệt Đao, theo thời gian tập luyện hình ảnh một Nguyệt Đao mờ nhạt được ngưng tụ từ linh lực dần dần hiện ra, rồi bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

Vô Danh bây giờ sắp ngưng tụ được đao thứ nhất rồi, hắn chỉ cần cố gắng hơn một chút là có thể ngưng tụ thành công.

-Choang...

Ngay khi sắp ngưng tụ thành công đao thứ nhất này, thì một tiếng giống như thủy tinh vụn vỡ vang lên, đao quang được ngưng tụ từ linh lực rung lên sau đó liền vỡ tan. Vô Danh đã không thể thành công ngưng tụ đao quang đầu tiên.

Nhưng Vô Danh không có vì như vậy mà nản lòng, hắn vẫn tiếp tục luyện tập một cách say mê, hắn tin rằng thất bại chính là mẹ của thành công.

-Choang...choang...choang...

Lại vài tiếng vỡ vụn vang lên, Vô Danh liên tiếp ngưng tụ đao quang thất bại. Vô Danh dừng lại, không tiếp tục luyện tập nữa, hắn cảm thấy dường như tâm trạng của hắn không được ổn định lắm. Có vẻ như một hồi ngạc nhiên vừa rồi vẫn còn ảnh hưởng tới hắn, khiến cho hắn có chút vui mừng kích động, cho nên không thể tập trung vào việc tập luyện Nhị Thập Tứ đao.

-Phù...

Vô Danh thở ra một hơi, hắn đợi cho tâm trạng của bản thân trở lên ổn định lại thì mới bắt đầu tập tiếp.

-Phù...

Vô Danh lại thở ra một hơi nữa, trạng thái của hắn bây giờ đã được điều chỉnh tới mức tốt nhất, bây giờ hắn có thể tập luyện Nhị Thập Tứ đạo mà không còn sợ bị ảnh hưởng nữa rồi.

-Chính là lúc này...

Vô Danh thì thảo nói. Sau đó hắn lại cầm Nguyệt Dao lên bắt đầu luyện tập.

Lần này hắn không đơn thuần luyện tập như vừa nãy nữa, hắn quên mất rằng bản thân có một thứ vô cùng lợi hại, đó chính là Vô Cực quyết.

Vô Cực quyết có thể diễn sinh vạn vật, cho nên hắn không tội gì mà không dùng Vô Cực quyết diễn hóa lại đao kỹ này một lần.

Vô Danh nhắm mắt lại, tay cầm đao, vừa luyện tập vừa tiến hành diễn hóa đao kỹ, từng hình ảnh, từng đường đi hiện lên trong đầu của hắn. Vô Danh dần dần rơi vào một loại cảm ngộ. Một lúc sau, hình ảnh một Nguyệt Dao được ngưng tụ từ linh lực dần dần hiện ra, đao quang lúc đầu còn mờ nhạt, sau đó dần dần sáng lên, trở lên ngưng thực hơn.

-Oong...oong...oong

Đao quang rung lên kêu oong oong giống như muốn vỡ ra vậy, nhưng mà trên mặt Vô Danh vẫn một mảnh bình tĩnh, hắn cẩn thận điều chỉnh lực lượng, cố gắng cho đao quang không bị tán loạn mà vỡ ra.

Đột nhiên đao quang dần trở nên yên tĩnh, sau đó một vết đao quang rõ nét liền hiện ra, cuối cùng Vô Danh cũng đã ngưng tụ thành công đao quang thứ nhất.

Vô Danh sau khi ngưng tụ được đao thứ nhất thành công, hắn đánh ra một đao. Đường đi mà đao quang đi qua khiến cho không khí bị xé rách, đao quang bắn ra với tốc độ khá nhanh đánh vào vị trí trước mắt Vô Danh.

-ẦM

Một tiếng ầm vang lên, vị trí bãi đất trước mắt Vô Danh bị đánh ra một cái hố to, bụi đất bay mù mịt.

-Không tệ.

Vô Danh âm thầm gật đầu đánh giá một đao này, hắn mới chỉ có thể hình thành được một luồng đao quang mà đã có uy lực như vậy, nếu hắn có thể ngưng tụ ra được tất cả hai mươi tư đường đao quang thì như thế nào.

Sau khi ngưng tụ được đao quang thứ nhất, tinh thần Vô Danh càng phấn chấn hơn, đã có đao quang thứ nhất làm tiền đề, hắn càng hăng say tập luyện cố gắng ngưng tụ ra đao thứ hai.

Vô Danh luyện tập tới mức quên trời quên đất, khi nào linh lực trong cơ thể cạn kiệt thì hắn mới ngồi xuống tu luyện, sau đó lại tiếp tục luyện tập.

Trong khi Vô Danh còn đang tập luyện Nhị Thập Tứ đạo thì chuyện mà hắn lo lắng cũng đã xảy ra.

Sau cái đêm mà Vô Danh chạy trốn khỏi học viện, thì chỉ ngay sáng hôm sau, Hình Hoa cũng đã cầm trong tay một quả thủy tinh cầu.

Hình Hoa chăm chú nhìn hai học viên đang chiến đấu ở bên trong thủy tinh cầu, lông mày không khỏi nhíu lại. Trong thủy tinh cầu đang phát đoạn hai học viên đang chiến đấu hết sức kịch liệt, một học viên mặc đồng phục của Hoài Nam Nhị Tinh học viện, còn một học viên thì một thân y phục đều là màu trắng.

Học viên mặc đồng phục của Hoài Nam Nhị Tinh học viện thì Hình Hoa nhận ra, bởi vì đây chính là học viên mà nàng chính tay đào tạo ra, Tô Khai. Còn học viên mặc áo trắng che mặt kia thì Hình Hoa nhất thời chưa nhận ra, nàng chỉ cảm thấy hình dáng của học viên này cũng có chút quen thuộc.

Hình Hoa phát đi phát lại đoạn ghi hình trong thủy tinh cầu này, nàng cảm thấy có chút hứng thú với học viên mặc áo trắng kia, nhìn tu vi của học viên này có lẽ không bằng Tô Khai nhưng mà lối đấu pháp của học viên này lại rất mới lạ, mà không những vậy lại còn có thể dùng thân thể đỡ được hai chiêu Phục Hổ quyền của Tô Khai, sau đó lại còn có thể đánh bại được Tô Khai.

Học viên này mọi thứ đều thua thiệt Tô Khai, nhưng cuối cùng Tô Khai lại nhận thất bại trước học viên này, chính vì như vậy cho nên Hình Hoa rất tò mò mà xem đi xem lại đoạn ghi hình trong thủy tinh cầu.

Đầu tiên là học viên này lúc đầu lại có thể đánh ngang tay với Tô Khai, sau đó vì trận đấu kéo dài mà linh lực dần dần bị tiêu hao, do không có đan dược để có thể hồi phục lại linh lực giống như Tô Khai cho nên sau đó liền bị rơi vào thế hạ phong. Tô Khai đánh một quyền đấu kỹ vào cơ thể của học viên này, mà học viên này lại trực tiếp bỏ qua rồi tung một đòn đánh trả vào trên mặt của Tô Khai.

Điều bất ngờ là học viên này sau khi bị trúng một quyền kia của Tô Khai mà vẫn không bị mất đi sức chiến đấu, sau đó còn dùng lối đấu pháp kì dị mà điên cuồng đánh trả Tô Khai.

Mặc dù học viên mặc áo trắng này trúng rất nhiều đòn nhưng không ngờ lại càng đánh càng hăng, không có dấu hiệu gì giống như là xuống sức. Sau đó học viên này lại chịu thêm một quyền đấu kỹ nữa đánh vào thân thể, mà cũng chỉ phun ra một ngụm máu, rồi sau đó còn có thể đánh bật lại Tô Khai, chỉ

dùng đứng một tay văng qua văng lại Tô Khai một cách nhẹ nhàng, mà đó hoàn toàn là dùng lực lượng cơ thể,

Hình Hoa nhíu mày suy nghĩ, để có thể chịu đựng được nhiều đòn đánh như vậy, cùng với việc dùng một tay là có thể nhắc một tu sĩ tăng ba sơ kỳ như Tô Khai mà ném đi nhẹ nhàng vậy thì rốt cuộc lực lượng thân thể của học viên mặc áo trắng này phải mạnh như thế nào.

Nếu như nói là do luyện tập mà khỏe thành như vậy thì chính là không thể nào, đây không phải cường độ thân thể mà một tu sĩ có bình thường có thể luyện tập được, trừ phi...

-Hắn luyện thể??

Trong đầu Hình Hoa lóe lên một suy nghĩ, trừ phi người này luyện thể nếu không thì sẽ không thể nào có cường độ nhục thân lớn như vậy được.

Từ đoạn ghi hình kia, Hình Hoa liền chắc chắn rằng học viên này chính là một người vừa tu luyện giống như tu sĩ bình thường vừa luyện thể, hai thứ song tu.

Chỉ có luyện thể mới có thể chịu được sự tấn công mạnh mẽ như vậy từ Tô Khai, nếu đổi lại là một tu sĩ khác, có lẽ trong cùng cấp mà bị Tô Khai đánh trúng một quyền đầu kỹ như vậy thì chắc chắn cũng bị thương không nặng thì nhẹ. Mà đằng này học viên này lại có thể chịu được hai quyền đầu kỹ của Tô Khai mà chẳng hề hấn gì.

-Là hắn?? Làm sao có thể là hắn.

Mà lúc này Hình Hoa cũng đã nhận ra học viên mặc áo trắng trong đoạn ghi hình này là ai rồi, người này chính là kẻ bị nàng đánh một chưởng nhưng lại không chết, học viên này dường như còn có quan hệ gì đó rất tốt với một nữ học viên có thiên phú kinh người. Nữ học viên đó tên là Nguyệt Nhi, mang trong mình hoàn mỹ phong linh căn.

Còn nam học viên mặc áo trắng này hình như tên là Vô Danh, chỉ là một kẻ mang trong mình tạp linh căn, việc tu luyện cực kì khó khăn, cả đời cũng không có khả năng tu luyện vượt qua tụ khí cảnh.

Lúc đầu Hình Hoa nghe giọng nói của học viên này rất quen tai, sau đó lại nhìn vào hình dáng của học viên này, nàng cũng thấy rất quen mắt, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra đó là ai, nàng dường như chưa gặp học viên nào vừa có thể tu luyện bình thường lại vừa có thể luyện thể như vậy, nhưng không hiểu tại sao học viên này lại nhìn rất quen mắt.

Nhưng cuối cùng thì nàng cũng đã nhìn ra, và cũng thật không ngờ rằng kẻ mà chính mình cho là phế vật lại có thực lực tốt như vậy.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đột Phá

Hình Hoa nhớ lại ngày đó, khi đó Vô Danh hần tham gia khảo thí, tu vi không có, bản thân cũng chẳng có gì đặc biệt, hơn nữa trong mình lại còn mang tạp linh căn, việc tu luyện của kẻ này chắc chắn sẽ cực kì khó khăn.

Theo lí mà nói những người mang trong mình tạp linh căn như của Vô Danh thì đáng lẽ ra việc tu luyện sẽ rất chậm chạp, chỉ riêng việc tụ khí để tiến vào tụ khí tầng một thôi cũng đã rất khó khăn rồi, vậy mà không ngờ, chỉ sau có ba ngày trong học viện hắn lại có thể đạt tới tu vi có thể đánh ngang tay với Tô Khai, mà không những vậy hắn còn là một người luyện thể.

Vậy lí do gì khiến cho một kẻ mang trong người tạp linh căn như hắn lại có thể tăng tu vi của bản thân lên nhanh như vậy.

Mọi học viên sau khi được tuyển vào học viện đều được điều tra lai lịch rõ ràng. Hình Hoa điều tra được Vô Danh chỉ là một kẻ có gia thế cực kì bình thường, hắn chỉ là một tiểu tử mồ côi, cha mẹ mất sớm, sau đó thì xin vào trong chùa làm việc sống qua ngày.

Hắn cũng chẳng có họ hàng thân thích nào khác, chỉ có quan hệ qua lại với nhà hàng xóm bên cạnh, cũng chính là gia đình của Nguyệt Nhi.

Hắn không có gia thế to lớn, không thân không thích, vậy điều gì khiến cho hắn có thể phát triển nhanh tới như vậy. Nếu như là nói hắn tu luyện rất lâu từ lúc trước rồi thì còn có thể nghe lọt tai, nhưng lúc đó rõ ràng hắn chỉ là một người thường, nàng đã là tu vi tụ khí tầng thứ chín, hắn có thể qua được thần thức của nàng sao.

Nếu như là nói hắn có một loại công pháp che giấu tu vi, thì hắn cũng không thể nào hoàn toàn che giấu hết toàn bộ tu vi của mình tới mức thần thức của nàng cũng không nhìn ra như vậy. Thứ nhất là hắn làm sao có thể có được công pháp ẩn nấp mạnh mẽ như vậy, cái thứ hai là tu vi của hắn có thể giúp hắn luyện loại công pháp ẩn nấp đó tới mức che giấu được toàn bộ tu vi hay sao.

Rồi đột nhiên Hình Hoa lại nghĩ tới một vấn đề nữa, Vô Danh cũng không chỉ có tu vi khá tốt mà bên cạnh đó còn là một người luyện thể.

Nàng nhớ tới một chưởng đánh vào ngực của Vô Danh khi còn ở trên phi thuyền, nếu như không phải là hấn luyện thể vậy làm sao có thể đỡ được một chưởng đó của nàng, mặc dù một chưởng đó chỉ là nàng tùy tiện đánh ra không có sử dụng bất kì một chút linh lực nào, nhưng nếu như là một người thường thì cũng không thể nào đỡ một chưởng như vậy mà không chết.

Hình Hoa nghĩ tới hai trường hợp, thứ nhất đó là lúc Vô Danh tới khảo thí linh căn hấn vẫn là một người bình thường, chưa có tu vi gì cả, rồi sau đó khả năng hấn gặp được một cơ duyên nào đó khiến cho hấn có thể tăng cấp tới tu vi tụ khí tầng ba nên mới có thể đánh ngang tay với Tô Khai. Đồng thời cơ duyên mà hấn đạt được cũng giúp khiến cho cường độ nhục thân của hấn tăng lên sau đó trở thành một tu sĩ luyện thể.

Để có thể giúp cho một người có thể tăng cấp nhanh như vậy chỉ trong ba ngày vậy cơ duyên đó phải lớn như thế nào, hấn rốt cuộc đã nhận được bảo bối gì, liệu trên người của hấn có còn giữ bảo vật đó hay không.

Trường hợp thứ hai đó chính là Vô Danh hấn vốn đã là một người tu luyện từ trước rồi, cho nên mới có thể có được tu vi cao như vậy.

- Không đúng...trong vòng một năm với một người có tạp linh căn như hấn, làm sao có thể tu luyện tới tụ khí tầng thứ ba, bên cạnh đó lại còn là một người luyện thể nữa, hấn không thể nào trong vòng một năm vừa tu luyện vừa luyện thể mà có thể đạt tới trình độ đó. Chỉ khi một người đạt tới mười bốn tuổi, lúc đó cơ thể mới có thể chịu đựng được việc tu luyện, cho nên hấn không thể nào mà tu luyện trước mười bốn tuổi được.

- Nếu như đó là thật thì có phải hay không chính là hấn cũng gặp cơ duyên gì đó khiến cho hấn có thể tăng cấp nhanh như vậy. Nhưng một nơi nghèo nàn linh khí như vậy thì có thể có bảo vật gì được cơ chứ, nếu như nói đó là một nơi như Trung châu tùy tiện cũng có thể đá phải bảo vật thì còn nghe được.

- Nếu như hấn thật sự gặp được cơ duyên gì đó, khiến cho tu vi của hấn tăng mạnh như vậy thì lúc khảo nghiệm làm sao có thể qua được thần thức của ta. Nếu như muốn ẩn giấu tu vi tới mức có thể qua được thần thức của ta vậy chắc chắn phải là một loại đỉnh cấp công pháp ẩn nấp, nếu không với năng lực của hấn thì không thể nào có thể lừa qua mắt thị lực được.

- Cơ duyên to lớn, bảo vật, đỉnh cấp ẩn nấp công pháp...

Hình Hoa thì thầm sau đó miệng nàng nhếch lên một cái, nàng đâu cần phải nghĩ nhiều như vậy, cho dù là lý do nào đi nữa nàng chỉ cần bắt được hấn thì không phải mọi chuyện đều rõ ràng hay sao.

Hình Hoa nghĩ có nên gọi Nguyệt Nhi tới hỏi hay không, nhưng nàng rất nhanh phủ định đi ý nghĩ này, bởi vì Nguyệt Nhi không giống như các học viên bình thường khác, Nguyệt Nhi không nằm trong sự khống chế của nàng được. Lý do rất đơn giản, bởi vì sư phụ của Nguyệt Nhi chính là Phan viện trưởng, nàng không thể nào gọi Nguyệt Nhi tới được, cũng chẳng có lý do nào cả, bởi vì tất cả những thứ liên quan tới tu luyện thì Nguyệt Nhi đều được chính sư phụ của nàng là viện trưởng chỉ dạy tận tình, chỗ tu luyện của nàng cũng là nơi tu luyện của viện trưởng, nàng không có lý do gì để có thể mang Nguyệt Nhi tới gặp mình cả.

Cho nên Hình Hoa quyết định cho người đi điều tra xem Vô Danh mấy ngày nay ở học viện làm gì, nàng muốn biết nhiều hơn về hấn một chút, để có thể đưa ra suy đoán tốt nhất.

Hình Hoa ngồi suy nghĩ về tương lai, một khi biết được điều gì đã khiến cho Vô Danh có thể tăng cấp nhanh như vậy, có phải hay không nàng cũng sẽ có thể nhờ cơ duyên đó mà đột phá tới cảnh giới Trúc Cơ, chỉ nghĩ tới điều này thôi nàng cũng cảm thấy ấm áp.

.....

- ẦM...ẦM...ẦM...

Bên trong thế giới hỗn độn từng âm thanh trầm thấp vang lên, linh lực bàng bạc trùng kích khiến cho những mô đất xung quanh đều bị nổ tung thành những hố to, bụi đất mờ mịt...

Vô Danh lại một lần nữa ngưng tụ đạo quang, từng luồng đạo quang dần dần được hình thành...một đạo, hai đạo, ba đạo...năm đạo...Con số dừng lại ở năm luồng đạo quang, Vô Danh chém ra một đạo, năm luồng đạo quang nhanh như chớp tấn công vào tảng đá lớn phía trước mặt.

- ẦM...

Một tiếng ầm lớn vang lên, tảng đá hoàn toàn bị đánh cho nát bét.

- Học...học....học

Vô Danh hơi cúi thấp người thờ hồng học, suốt một thời gian dài hấn luyện tập không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đã ngưng tụ được năm đường đạo quang, hấn đã cố thử ngưng tụ ra luồng đạo quang thứ sáu nhưng hấn không tài nào ngưng tụ ra nổi mặc dù đã rất cố gắng.

Tuy vậy nhưng hấn cảm thấy như vậy cũng đã rất hài lòng rồi, dù sao tu vi của hấn vẫn còn thấp, không thể ngưng tụ ra được đạo thứ sáu là chuyện đương nhiên.

- Vậy mà trong ngày đã qua trôi qua một tháng, tức là bên ngoài cũng đã qua ba ngày rồi. Thời gian trôi qua cũng thật nhanh.

Vô Danh thì thảo, hần đại khái đã tính ra được thời gian bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục chênh lệch với bên ngoài khoảng mười lần, tức là thời gian trong này trôi qua mười ngày thì bên ngoài cũng chỉ mới trôi qua có một ngày mà thôi. Như vậy cũng có nghĩa là hần tu luyện một ngày cũng đã bằng người khác tu luyện mười ngày rồi, và hần tu luyện một năm thì cũng là bằng người khác tu luyện mười năm.

Sau một hồi luyện tập không ngừng nghỉ, linh khí bên trong cơ thể của Vô Danh đã tiêu hao không còn một chút nào, suốt một tháng bên trong thế giới hỗn độn, hần ngoài việc ăn để bổ sung năng lượng ra thì chính là luyện tập Nhị Thập Tứ đạo cùng với tu luyện.

Suốt một tháng Vô Danh không ngủ lấy một giấc, hần liên tục tập luyện, luyện đạo tới khi nào linh khí trong cơ thể tiêu hao hết thì mới dừng lại. Nhưng hần dừng luyện tập không phải để nghỉ ngơi hay ăn uống mà chính là ngồi tu luyện, hần ngồi tu luyện cho tới khi linh khí trong cơ thể đã hoàn toàn khôi phục thì lại tiếp tục luyện tập. Cứ như vậy lặp đi lặp lại, chỉ có khi nào trong bụng đói không chịu được nữa thì hần mới dừng lại bổ sung thức ăn nạp thêm năng lượng.

Chính vì luyện tập với cường độ lớn như vậy, cho nên tu vi của hần cũng đã tịnh tiến không ít. Bây giờ tu vi của hần đã là tụ khí tầng hai hậu kỳ đỉnh phong rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể xung kích tụ khí tầng hai hậu kỳ đỉnh đột phá tới tụ khí tầng ba sơ kỳ.

Vô Danh lật tay một cái, Nguyệt Dao trong tay đã biến mất, hần cất Nguyệt Dao vào trong nhẫn trữ vật rồi sau đó ngồi xuống tu luyện.

- Phù...

Vô Danh thở ra một hơi, sau đó liền gạt đi hết tất cả tạp niệm trong đầu, đợi khoảng mười lăm phút, sau khi đã rơi vào trạng thái nhập định, Vô Danh mới vận chuyển công pháp Vô Cực quyết.

- Ù...ù...ù...ù...

Linh Khí từ bốn phương tám hướng đổ vào, hình thành hàng chục lốc xoáy linh khí, sau đó hàng chục lốc xoáy linh khí này tụ hợp lại với nhau thành một lốc xoáy linh khí khổng lồ ngay tại trên đỉnh đầu của Vô Danh.

Vô Danh vận chuyển Vô Cực quyết hấp thu tới đa linh khí có thể, linh khí cuộn cuộn như nước thông qua từng lỗ chân lông đang được mở rộng mà chảy vào bên trong cơ thể. Sau khi linh khí được hấp thu vào trong cơ thể liền bị một mảnh hư vô trong thể nội của hần chuyển hóa hấp thu. Đồng thời từ trong đan điền của Vô Danh phóng ra một loại khí tức bản nguyên, ôn dưỡng cốt cách của Vô Danh, khiến cho kinh mạch của hần từ từ cường hóa lên, nó cũng gột rửa linh khí được hấp thu vào bên trong khiến cho linh khí trở nên cô đọng hơn...

Vô Danh cảm nhận được một loại cảm giác thăng hoa tới từ sâu bên trong gốc rễ của cơ thể mỗi khi luồng khí tức bản nguyên kia chảy qua từng đường kinh mạch, từng khiếu huyết bên trong cơ thể. Hần cảm giác rằng linh căn của mình đang từ từ tốt lên, và tốc độ tu luyện của hần cũng dần dần tăng theo.

-Ô...ô...ô...ô

Trong cơ thể Vô Danh vang lên những tiếng ô ô do vận chuyển công pháp, linh khí tiêu hao cũng dần dần được hồi phục trở lại, nhưng không những vậy nó còn đang từ từ tăng lên.

Tụ Khí tầng hai trung kỳ, tụ khí tầng hai hậu kỳ, tụ khí tầng hai hậu kỳ đỉnh phong...

Vô Danh cảm giác được bình chương ngăn cách tới tầng thứ ba đã tới rất gần rồi, hần sắp có thể sờ tới tầng ngăn cách đó, chỉ một chút nữa thôi...

- Ô...ô...ô

Vô Cực quyết được Vô Danh vận chuyển tới cực hạn, linh khí bên trong thế giới hỗn độn giống như nước lũ cứ như thế chảy vào bên trong nội thể của hần. Vô Danh chỉ thiếu một chút nữa thôi là chạm tới tầng ngăn cách rồi...

- ẦM...

Một tiếng ầm vang lên, Vô Danh đã phá tan rào cản ngăn cách tu vi mà trùng kích tụ khí tầng hai hậu kỳ đỉnh phong đột phá thành công tụ khí tầng thứ ba sơ kỳ.

Đợi khi hần hoàn toàn củng cố tu vi ở tụ khí tầng ba sơ kỳ thì Vô Danh mới dừng lại. Như mọi khi hần tự đánh cho mình một cái tẩy trần quyết, tẩy đi hết sạch tạp chất được thải ra bên ngoài cơ thể sau khi lên cấp, rồi liền thay một bộ quần áo mới.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Kí hiệu thần thức

Sáng ngày thứ tư sau khi Vô Danh rời học viện, tại hậu hoa viên sau Hoài Nam Nhị Tĩnh học viện, có một nhóm nam sinh đang ngồi quây lại với nhau bên một chiếc bàn đá, xung quanh hậu hoa viên này cũng không có một người nào ở gần đó, chỉ có riêng một nam sinh này là đang ngồi nói chuyện với nhau.

- Tô Khai, người chắc chắn là hắn còn đang ở tù khí tầng hai chứ??

Một nam sinh ngồi ở vị trí đầu bàn lên tiếng, nam sinh này có khuôn mặt vuông, đôi lông mày hơi nhướn lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn nam sinh đang ngồi ở vị trí cuối cùng bên phải.

Tô Khai bị ánh mắt này nhìn vào liền một thân toàn mồ hôi lạnh, giọng run run nói:

- Lão đại, ta chắc chắn.

Nam sinh ngồi đầu bàn vẫn một vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt:

- Người chắc chắn.

Giọng nam sinh ngồi đầu bàn lúc này lại có vẻ bình thản, không có cảm xúc gì.

Tô Khai cũng nghe được ra giọng nói này, hắn bắt giác nuốt nước bọt một cái, sau đó nói:

- Chắc chắn.

- Vậy ta hỏi người, người là tù khí tầng ba lại không thể thắng nổi một tên tiểu tử chỉ mới tù khí tầng hai, đây là chuyện gì xảy ra.

Nam sinh ngồi đầu bàn tiếp tục chất vấn.

- Cái này...

Tô Khai không dám nhìn lại ánh mắt của người nam sinh ngồi đầu bàn kia, hắn quả thật không biết phải nói như thế nào, việc thua trước một tên tiểu tử tù khí tầng hai hắn cũng không sao hiểu nổi mình lại thua.

Sự áp bách của nam sinh ngồi đầu bàn kia quả thực rất lớn, khiến cho Tô Khai có chút nghẹn hòng, hắn không biết phải giải thích việc làm sao, đến chính hắn còn không hiểu tại sao thì làm sao có thể giải thích. Chính vì như vậy cho nên không khí bây giờ có chút căng thẳng.

- Đại ca, ta thấy việc này cũng không thể trách hắn.

Một nam sinh ngồi bên cạnh Tô Khai thấy không khí có vẻ không được tốt, liền cười một cái rồi nói với nam sinh ngồi đầu bàn ở gần mình. Nam sinh nói giúp Tô Khai này nhìn có vẻ rất tuấn tú, một tay cầm chiếc quạt giấy phe phẩy, nam sinh này chính là Hoàng Dương, người mà Vô Danh từng gặp ở trong khu nhà ăn của Hoài Nam Nhị Tĩnh học viện.

Tô Khai đang không biết phải trả lời như thế nào thì liền nghe được câu nói này của Hoàng Dương, ánh mắt có chút cảm kích mà nhìn về phía Hoàng Dương.

- Tại sao đệ lại nói không thể trách hắn.

Nam sinh ngồi đầu bàn nhìn về phía Hoàng Dương, trong ánh mắt chút thân thuộc, giọng nói không có lạnh lùng giống như lúc nói với Tô Khai. Bởi vì nam sinh này chính là đại ca ruột của Hoàng Dương, Hoàng Lăng.

- Ca ca, chuyện này nói ra thì cũng rất là dài dòng, bởi vì tên tiểu tử đánh trọng thương Tô Khai ta cũng từng gặp qua.

Hoàng Dương hướng về phía Hoàng Lăng giải thích.

- Đệ gặp qua.

Hoàng Lăng giọng nói có chút ngạc nhiên.

- Đúng vậy, đệ từng gặp người này một lần, chính là vào lúc ăn cơm ở khu nhà ăn, trước lúc Tô Khai bị đánh khoảng nửa canh giờ gì đó.

Hoàng Dương nói.

Nghe Hoàng Dương nói thì Hoàng Lăng cũng chỉ gật đầu một cái cũng không nói gì thêm, ý bảo Hoàng Dương cứ việc nói tiếp, mà Hoàng Dương tất nhiên cũng hiểu ý:

- Nói ra thì người này cũng tính là thú vị, hình như là rất thích giúp đỡ người khác, đặc biệt là nữ sinh.

Nói tới đoạn này Hoàng Dương liền kể lại lúc hắn và Vô Danh chạm mặt nhau, Hoàng Lăng nghe xong thì cũng chỉ gật đầu một cái, rồi hỏi:

- Để xác định là tu vi của hán chỉ ở tầng hai sơ kỳ sao.

Hoàng Lăng cảm thấy rất lạ, ngay cả Hoàng Dương là đệ đệ của hán cũng nói là tên tiểu tử áo trắng kia ở tụ khí tầng hai sơ kỳ, vậy lý do gì mà hán lại có thể đánh thắng được Tô Khai một tu sĩ đang ở tụ khí tầng ba sơ kỳ.

- Đệ chắc chắn là mình không nhìn lầm, khí thể của hán tỏa ra lúc đó đúng là tụ khí tầng hai sơ kỳ, và lại hán cũng không che dấu tu vi của mình.

Hoàng Dương gật đầu chắc nịch.

- Hoàng Dương ca ca cũng đã nói như vậy, thì kẻ này tụ khí tầng hai sơ kỳ là không sai.

Một nam sinh ngồi ở vị trí bên trái nói. Mà nghe nam sinh ở vị trí bên trái này nói thì nam sinh ngồi ngay bên cạnh cũng phụ họa theo:

- Ta cũng thấy Tổng Bàn nói đúng, Hoàng Dương cũng đã là người tụ khí tầng bốn rồi chắc có lẽ không nhìn nhầm được đâu.

Nam sinh ngồi cạnh Tổng Bàn tên là Vũ Khải, hán thấy Tổng Bàn nói như vậy thì cũng hòa theo nói, giọng nói cũng có vẻ như đang vuốt mông ngựa một kiểu. Mà hiển nhiên Hoàng Dương nghe xong thì trên mặt cũng là ý cười.

- Lão đại, ta đã nói tu vi hán là tụ khí tầng hai sơ kỳ mà, bây giờ Hoàng Dương ca ca cũng nói như vậy, lão đại chẳng lẽ còn không tin ta. Lão đại có thể không tin vào ta nhưng cũng không thể không tin lời Hoàng Dương ca ca nói chứ.

Tô Khai ở một bên thấy mọi người nói giúp mình thì cũng rất cảm động, hán liền nhân cơ hội mà nói.

Hoàng Lăng liếc Tô Khai một cái rồi nói:

- Người trách ta không tin người? Vậy người hãy nói cho ta biết tại sao người lại thua một tên tiểu tử chỉ mới tu vi tụ khí tầng hai sơ kỳ, trong khi người đã là tụ khí tầng ba sơ kỳ.

- Đừng nói ta trách người, cũng chỉ do người quá vô dụng mà thôi.

Tô Khai nghe lời này của Hoàng Lăng thì liền ghen hờn, quả thật cái vấn đề này hán không thể nói được gì.

- Ca ca, tên tiểu tử này tuy nói chỉ là tu vi tụ khí tầng hai sơ kỳ, nhưng mà có vẻ như hán cũng không giống một người chỉ có tu vi tụ khí tầng hai sơ kỳ.

Hoàng Dương ở một bên nói.

- Đúng vậy tiểu tử này quả thật cũng không chỉ như vẻ bề ngoài.

Hai người Tổng Bàn và Vũ Khải cũng ở một bên gật đầu phụ họa.

- Tụ khí tầng hai sơ kỳ mà lại có thể đánh thắng được tụ khí tầng ba sơ kỳ thì quả thật đúng là không tầm thường. Nhưng kẻ này không tầm thường ở chỗ nào??

Hoàng Lăng nói có vẻ trầm ngâm.

Hoàng Dương nghe thế thì liền cười một cách bí hiểm, hán đưa tay đang cầm quạt ra sau đó chỉ vào thủy tinh cầu nói:

- Hán luyện thể.

- Luyện Thể.

Nghe Hoàng Dương nói vậy thì cả bốn người còn lại đều đưa ánh mắt về phía Hoàng Dương. Bởi vì lời này nói ra cũng có chút kinh người.

- Đúng vậy, hán chính là một tu sĩ luyện thể kèm tu luyện hấp thu linh khí, nội ngoại kiêm tu.

Hoàng Dương nhìn lướt qua mọi người một cái rồi gật đầu chắc chắn.

- Nội ngoại kiêm tu.

Hoàng Lăng lẩm bầm

- Mọi người nghĩ một chút, một tu sĩ tụ khí tầng hai sơ kỳ mà có thể đỡ được hai quyền đầu kỷ của tu sĩ tầng ba sơ kỳ lại chỉ mất có hai ngụm máu, vậy điều này nói nên cái gì. Đây chẳng phải nói hán là một tu sĩ luyện thể hay sao, nếu không làm sao mà chỉ mất có hai ngụm máu như vậy. Ta còn nghĩ hai ngụm máu này có phải là phun chơi hay không, bởi vì cường độ thân thể của hán khỏe mạnh như vậy làm gì có chuyện mới chúng hai đòn đã phun máu được.

Hoàng Dương lại tiếp tục nói.

- Đệ nói không sai, hấn chắc là một tu sĩ luyện thể, nếu không thì không thể nào dùng tu vi tụ khí tầng hai mà đánh thắng Tô Khai được. Hấn đây giống như đùa chơi một dạng vậy.

Hoàng Lăng gật đầu nói.

- Nếu chỉ là đùa chơi thì tên này cũng quá rảnh háng đi, khi không lại đi xen vào chuyện của người khác.

Ở bên kia Vũ Khải cũng nói.

Hoàng Dương cười cười sau đó nói tiếp:

- Sau chuyện lần này, ta cũng đã cảm thấy hứng thú với tên tiểu tử này, nên dựa vào trí nhớ của mình mà vẽ lại khuôn mặt của hấn thành một bức tranh, sau đó cho người đi dò hỏi, cuối cùng ta thu về được một tin có thể nói là vô cùng kinh ngạc.

- Tin gì??

Hoàng Lăng hỏi.

- Ta đoán mọi người khi nghe xong tin này chắc chắn cũng đều giống như ta, rất kinh ngạc.

Hoàng Lăng cũng không muốn nghe nói nhảm cho nên nói thẳng:

- Nói vào chủ đề chính.

Hoàng Dương nghe vậy thì gật đầu nói:

- Tin tức thu về nói, có người nhận ra hấn, hấn là một người chỉ mới gia nhập học viện cách đây mấy ngày, không những vậy hấn còn là một người mang trong mình tám hệ linh căn.

- Cái gì??

Cả bốn người nghe xong cũng là một mảnh kinh ngạc giống như Hoàng Dương nói.

- Đệ nói hấn có những tám hệ linh căn trong người, vậy tại sao hấn lại có tu vi như vậy được. Còn nữa tám hệ linh căn thì làm sao lại có thể được học viện chấp thuận thu vào.

Hoàng Lăng mặt mặt nghi hoặc nói.

- Hấn làm sao vào học viện thì đệ cũng không quan tâm lắm, cái chính đáng nói tới ở đây, trước khi hấn vào học viện thì vẫn là một cái người bình thường, nhưng sau khi vào học viện thì hấn liền là một cái tu sĩ tụ khí tầng hai kèm một tu sĩ luyện thể. Điều này chính là nói nên cái gì??

Nói tới đây Hoàng Dương nhìn mọi người xung quanh một lượt, khuôn mặt toát lên ý cười.

- Trong người hấn có bảo vật.

Hoàng Lăng trầm giọng nói.

- Chính là như vậy.

Hoàng Dương gật đầu nói.

- Nếu vậy sao còn không mau đi bắt lại hấn, chắc chắn việc trong người tên tiểu tử này có bảo vật cũng không có ai biết ngoài chúng ta, đến lúc đó chỉ cần bắt được hấn không phải là chúng ta sẽ...

Nói tới đây Tô Khai liền nhếch mép cười.

- Việc này ta cũng nghĩ tới, chỉ là hấn đã rời khỏi học viện từ mấy ngày trước rồi, nghe nói là ra ngoài làm nhiệm vụ, chúng ta bây giờ cũng không thể nào tìm được hấn.

Hoàng Dương nhàn nhạt nói.

Nghe Hoàng Dương nói vậy, Tô Khai cũng chỉ nhếch cười một cái sau đó nói với giọng đắc ý:

- Cái này không phải càng dễ làm hay sao, hấn ra ngoài làm nhiệm vụ, chúng ta cũng ra ngoài sau đó bắt hấn nôn ra bảo vật rồi giết hấn. Còn chuyện hấn ở đâu thì cũng không phải là chuyện khó gì.

- Ý ngươi là sao.

Hoàng Lăng nói.

- He he lão đại, lúc trước ta bị tên tiểu tử này đánh thua, hần cướp đi túi trữ vật của ta, mà trên túi trữ vật này lại có kí hiệu thần thức mà ta để lại, chỉ cần ta muốn là có thể biết hần ở đâu.

Tô Khai cười nham hiểm nói.

- Người cuối cùng cũng có chỗ hữu dụng.

Hoàng Lăng gật đầu cười nói.

- Bây giờ chúng ta lập tức chuẩn bị đồ đạc ra ngoài, bảo vật lần này nhất định sẽ tới tay.

Nói xong Hoàng Lăng cùng Hoàng Dương nhìn nhau cười. Trong đầu hai người nghĩ gì cũng chỉ có hai người biết, bảo vật lần này cũng chỉ có hai anh em bọn hần có quyền chiếm lấy, mấy con kiến hôi này mà cũng đòi chia chén canh hay sao, thật đúng là không biết chữ chết viết như thế nào.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like nha... <3

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Lãnh Nhược Băng Sương

- Tiểu thư

Bên ngoài một căn phòng bên trong khu ký túc xá nữ của Hoài Nam Nhị Tinh học viện, có hai bóng người mặc hắc y đang đứng ở đó, dáng người cung kính, một hắc y nhân hướng về phía bên trong căn phòng trước mặt gọi một tiếng.

- Vào đi.

Một giọng nói trong trẻo từ bên trong căn phòng truyền ra.

- Vâng, tiểu thư.

Nghe thấy cô gái bên trong đã đồng ý, hai hắc y nhân mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Khi vừa mới bước vào trong căn phòng, một mùi hương nhẹ nhàng truyền ra, hai hắc y nhân vẫn là bộ dáng khom người đi về phía trước, khi nhìn thấy thiếu nữ mặc bộ thanh y đang ngồi phía trước một cái bàn trang điểm mới quỳ một gối xuống, cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến tiểu thư.

- Các người đứng lên đi.

Thiếu nữ đang ngồi bên bàn trang điểm kia vẫn bình thản ngắm nhìn bản thân mình trong gương, giọng nói nhàn nhạt truyền ra.

Hai hắc y nhân thấy vị thiếu nữ kia cho đứng thì mới đứng lên. Ánh mắt hai người nhìn nhau, giống như có lời gì khó nói, nhưng vẫn chưa có ai lên tiếng. Vị thiếu nữ kia nhú mày một cái, sau đó hỏi hai hắc y nhân đằng sau:

- Việc ta giao cho các người đã làm tới đâu rồi??

- Chuyện này....

Hắc y nhân bên phải nói với giọng khó xử.

- Có vấn đề gì sao??

Thiếu nữ ngồi bên cạnh bàn trang điểm vẫn là giọng nói đó, nhưng hai hắc y nhân đằng sau lại ngại thấy mùi nguy hiểm.

- Quả thật là có vấn đề thưa tiểu thư.

Nghe hắc y nhân này nói, vị thiếu nữ kia cũng chỉ im lặng không nói gì, vị hắc y nhân bên phải thấy vậy liền nói tiếp.

- Theo lý mà nói, tiểu tử kia chỉ mới rời đi có vài ngày thì cũng không thể nào chạy xa được, với tu vi của hần, chạy được ra khỏi thị trấn mấy chục dặm cũng đã là rất giỏi rồi, nhưng thuộc hạ đã tìm khắp phạm vi hai ngàn dặm xung quanh đây mà vẫn không thể tìm thấy.

- Người nói lại một lần nữa xem.

Thiếu nữ mặc thanh y quay người lại, đôi lông mày hơi nhăn lại, giọng nói không một chút cảm xúc nào truyền ra.

Hai người hắc y nhân bản thân không tự chủ được run lên một cái khi nghe thấy giọng nói này, một cảm giác run sợ từ sâu bên trong huyết mạch, họ không hiểu sao họ lại có cảm giác đó, mặc dù hai người đã là tu vi Linh Tông rồi, tu vi của họ cao hơn vị tiểu thư trước mặt rất nhiều lần, vậy mà cái cảm giác run sợ từ sâu trong xương tủy ấy vẫn cứ lan tỏa ra khắp cơ thể, không thể chống cự được mỗi khi nghe thấy giọng nói đó.

- Bịch...

Chân của hai hắc y nhân không tự chủ được mà quỳ mọp xuống. Hai người len lén liếc nhìn gương mặt xinh đẹp kia. Nó không còn là khuôn mặt đáng yêu ngây thơ như khi còn ở bên cạnh tên tiểu tử mặc bạch y lần trước nữa, mà thay vào đó là một khuôn mặt hoàn toàn khác, bởi vì tiểu thư nhà họ đã không còn mang mặt nạ trên mặt nữa.

Khuôn mặt thật của tiểu thư hiện ra trước mắt hai người, nó không những kiều diễm hơn rất nhiều lần gương mặt trước, mà còn mang theo vẻ băng sương lãnh nhược, từ trên người của nàng dường như còn tỏa ra một loại khí thể cực kì cao quý.

Hai người hắc y nhân nhìn nhau, họ không hiểu nổi tại sao giữa họ và tên tiểu tử kia lại có sự phân biệt đối xử lớn như thế. Tiểu thư nhà họ ở bên cạnh tiểu tử kia thì hoàn toàn là một khuôn mặt khác, ngây thơ đáng yêu, lại còn có vẻ dựa dẫm, làm nũng. Còn với bọn họ thì lại chính là khuôn mặt này, biểu cảm này, hoàn toàn là một mảnh băng giá ngàn năm, không một chút cảm xúc gì.

Hai người bây giờ cũng chỉ biết kêu trời kêu đất mà thôi, cái này đích xác là phân biệt đối xử mức độ nặng nhất, hai người đi theo chăm sóc tiểu thư từ bé tới giờ, vậy mà chưa một lần nào được đối xử giống như cái tên tiểu tử áo trắng kia.

- Cầu xin tiểu thư hãy cho thuộc hạ thêm một cơ hội nữa.

Vị hắc y nhân bên phải run run nói.

- Cho người một cơ hội, một việc còn con con như vậy người cũng làm không xong, người nói ta làm sao cho người thêm một cơ hội nữa đây.

Nghe giọng nói tuyệt tình kia, vị hắc y nhân bên phải cảm giác như mình đang ở địa ngục giống nhau. Vị hắc y nhân bên phải vội vàng giải thích:

- Xin tiểu thư hay tin tưởng thuộc hạ, mặc dù lần này không tìm thấy hắc, nhưng cũng thu được một thông tin rất quan trọng tới người này.

- Thông tin gì??

Thiếu nữ trên mặt vẫn là một tầng băng sương lạnh giá. Vị hắc y nhân kia cũng không dám chậm trễ vội vàng nói:

- Vừa nãy thuộc hạ vô tình nghe được hai tên học viên trong học viện nói chuyện với nhau, mà vấn đề chúng nói tới chính là liên quan đến tiểu tử tên Vô Danh kia....

Thiếu nữ mặc thanh y ngồi trên ghế nghe hắc y nhân ở dưới một tiếng "tiểu tử", hai tiếng "tiểu tử" lông mày không khỏi nhăn lại, khuôn mặt lại càng lạnh giá hơn mấy phần... Vị hắc y nhân kia nói đến đó thì cũng cảm thấy không đúng, sau đó là luồng khí lạnh truyền tới, làm cho người ta không khỏi dựng tóc gáy, vị hắc y nhân vội nhìn về phía thiếu nữ đang ngồi trước mặt, khuôn mặt hắc tái mét bởi vì hắc nhận ra được sự chuyển biến trên khuôn mặt của thiếu nữ kia, hắc còn đang không biết mình nói sai chỗ nào thì một giọng nói lạnh băng truyền ra:

- Người nói ai là tiểu tử...

Ma Tiểu Uyên giọng nói lạnh hơn mấy phần, nàng cảm thấy rất khó chịu với cách xưng hô của A Nhị, Vô Danh chắc chắn sẽ là phu quân tương lai của nàng, vậy mà cái tên A Nhị này mở miệng ra là một tiếng "tiểu tử", hai tiếng cũng là "tiểu tử". Nàng cảm thấy dường như tên này cũng phải cần dạy lại một chút.

A Nhị nghe tới đây thì cũng biết mình sai ở đâu rồi, cho nên hắc vội vàng nói:

- Là Vô Danh công tử, do thuộc hạ ngu dốt, xin tiểu thư cứ việc dạy bảo.

- Nói tiếp đi.

Ma Tiểu Uyên nghe vậy thì khuôn mặt mới hòa hoãn đôi chút, sau đó bảo A Nhị nói tiếp.

A Nhị nghe vậy thì vội vàng kể hết mọi chuyện mình biết ra cho Ma Tiểu Uyên, đây là hắc tình cờ nghe được bọn Vũ Khải và Tống Bản nói chuyện với nhau. A Nhị nói về chuyện kí hiệu thần thức, rồi cả chuyện bọn Hoàng Lăng muốn đi ra ngoài thủ tiêu Vô Danh.

Ma Tiểu Uyên nghe vậy thì liền cười lạnh một tiếng, mấy tên này nói tới cũng thật là to gan không ngờ cũng dám đánh chủ ý lên người Vô Danh, đúng là không biết chữ chết viết như thế nào.

- Việc này ta giao cho người, hắc người cũng biết phải xử lý việc này như nào, chắc cũng không cần ta phải nói, nếu như xử lý không tốt, vậy cũng

không cần về gặp ta nữa. Lui xuống đi.

Ma Tiểu Uyên nói xong thì quay người lại, phát tay một cái, ý bảo bọn A Nhất và A Nhị lui ra ngoài.

- Thuộc hạ hiểu, xin tiểu thư yên tâm, chắc chắn thuộc hạ sẽ làm tốt nhiệm vụ. Thuộc hạ xin cáo lui.

Nói xong cả hai người A Nhất và A Nhị lùi hai bước rồi mới quay người rời đi.

Đợi cả người hai người rời đi rồi, Ma Tiểu Uyên mới khẽ nói một tiếng:

- "Vô Danh - Nhật Tân", thật không ngờ được, anh cũng tới thế giới này.

Các người có người thấy cái mùi gì không?))

Ta thì chẳng người thấy gì hết, chỉ người thấy mùi các người lười like thôi((.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tới Bình Nghiêu Sâm Lâm

Sở dĩ A Nhị không có tìm thấy được Vô Danh là bởi vì Vô Danh vẫn còn đang ở bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục. Khi Vô Danh vào đây thì dù có là bất kể một loại kí hiệu thần thức nào, hay có thần thức nào dò xét qua đều không thể cảm ứng được. Vô Danh vào bên trong thế giới hỗn độn thì mọi liên hệ bên ngoài đều bị cắt đứt với hắn, còn hắn vẫn có thể phóng thần thức ra bên ngoài thế giới hỗn độn để dò xét.

Vô Danh sau khi đã ổn định tu vi ở tụ khí tầng ba sơ kỳ, thì hắn mới đứng dậy, thân hình hắn chợt vặn vẹo rồi biến mất bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục.

Vô Danh nghĩ bây giờ tu vi của mình cũng đã là tụ khí tầng ba sơ kỳ rồi, cũng nên ra ngoài lịch luyện một phen để phần nào vững chắc tu vi cùng với làm quen với sức mạnh mới của bản thân. Sau trận chiến với Tô Khai, Vô Danh cảm thấy hắn rất thiếu kinh nghiệm chiến đấu, cho nên hắn quyết định ra ngoài cọ sát nhiều hơn một chút. Dù sao hắn cũng mới luyện được Nhị Thập Tứ đao, mặc dù vẫn chưa có thể thi triển được toàn bộ sức mạnh của Nhị Thập Tứ đao nhưng hắn vẫn cảm thấy rất hài lòng với suốt một tháng tập luyện vừa qua bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục.

Tu vi của Vô Danh mới tăng lên tụ khí tầng thứ ba, cho nên hắn nghĩ rằng bản thân cũng đã có thể ngưng tụ ra được đao khí thứ sáu rồi, hắn tin chắc là như vậy, bởi vì lúc còn ở tụ khí tầng hai hậu kỳ đỉnh, hắn gần như đã có thể ngưng tụ ra được đao khí thứ sáu, nhưng chung quy vẫn là thiếu một chút.

Vô Danh vừa xuất hiện bên ngoài, hắn liền phóng thần thức ra, hắn muốn xem xem sau khi bản thân tăng tới tu vi tầng ba rồi thì thần thức của bản thân có thể mạnh tới mức nào.

Thần thức của Vô Danh vừa mới quét ra rất nhanh đã tới phạm vi một trăm mét, nhưng vấn đề là nó vẫn không tiếp tục dừng lại mà tiếp tục tăng lên, phạm vi đã lên tới ba trăm mét rồi.

Bốn trăm mét, năm trăm mét, sáu trăm mét....

Sau khi thần thức của Vô Danh phóng ra xung quanh tới phạm vi sáu trăm mét thì liền ngừng lại. Kết quả lần này khiến cho Vô Danh há hốc mồm, không ngờ rằng sau khi tăng cấp thần thức của hắn lại tăng mạnh tới vậy, đã cao hơn lần trước gấp mấy lần.

Vô Danh âm thầm gật đầu, cái này cũng coi như là trong dự liệu của hắn, Vô Cực quyết nghịch thiên như thế nào thì cái này hắn biết.

Sau khi quét thần thức ra ngoài, Vô Danh cũng không có cảm thấy bất kì mối nguy hiểm gì, cho nên hắn cũng không có vội vàng. Vô Danh từ từ vặn xương cốt mấy cái rồi sau đó liền lấy tấm bản đồ bên trong túi trữ vật ra.

Một cái bản đồ được đánh dấu đơn giản xuất hiện trên tay Vô Danh, đây chính là cái bản đồ mà ông lão chấp sự ở Nhiệm Vụ đường của Hoài Nam Nhị Tinh học viện đưa cho hắn. Bản đồ này có ghi lại đường đi cùng chỉ dẫn tới Bình Nghiêu sâm lâm, địa điểm cụ thể chính là khu vực ven của Bình Nghiêu sâm lâm nơi có Tử Diệp hoa. Mà nghe ông lão chấp sự đó dặn dò là bên cạnh khu vực nơi có Tử Diệp hoa còn có yêu thú trấn giữ cho nên hắn cũng phải cẩn thận.

Vô Danh cảm thấy nếu như bây giờ hắn muốn đi lịch luyện để tích lũy thêm kinh nghiệm cho bản thân thì Bình Nghiêu sâm lâm chính là một nơi tốt để cho hắn rèn luyện.

Vô Danh cất tấm bản đồ lại, sau đó hắn liền chạy theo đường đi mà bản đồ chỉ dẫn, chạy thẳng tới khu vực ven của Bình Nghiêu sâm lâm.

.....

Ngay lúc Vô Danh vừa bước ra khỏi thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục thì cũng là lúc Tô Khai nói tới vấn đề hắn có để lại kí hiệu thần thức trên túi trữ vật của Vô Danh với bọn Hoàng Lăng. Tô Khai động niệm một cái là đã cảm ứng được vị trí bây giờ của Vô Danh, nhưng hắn không biết chuyện trước đó hắn không thể cảm ứng được vị trí của Vô Danh nếu như hắn thử dò xét.

Vô Danh vừa di chuyển thì bọn Tô Khai cũng đã bắt đầu hành động rồi, chúng chia nhau ra về phòng chuẩn bị đồ đạc trước rồi mới tới Nhiệm Vụ đường để nhận nhiệm vụ. Mà lúc hai tên Tổng Bàn và Vũ Khải đi với nhau và nói chuyện về vấn đề của Vô Danh thì chúng không biết rằng có một luồng thần thức vô tình lướt qua chúng, và đã nghe được hoàn toàn đoạn đối thoại giữa hai người. Chủ nhân của luồng thần thức này cũng không phải ai khác mà chính là A Nhị, thuộc hạ của Ma Tiểu Uyên.

Sau khi A Nhị nghe được thì cũng lập tức quay về bẩm báo với Ma Tiểu Uyên và nhiệm vụ của hắn bây giờ chính là âm thầm đi theo bọn Hoàng Lăng, đợi khi Vô Danh có gặp bất trắc gì thì hắn sẽ ra tay tương trợ.

Nhưng mà trong đầu của A Nhị cũng hiện lên một điểm nghi hoặc, đó là tại sao bọn Hoàng Lăng phát hiện được vị trí của Vô Danh còn hắn lại không. Hắn là một người có tu vi Hư Thần rồi, chẳng lẽ lại không bằng mấy đứa con nít vất mũi chưa sạch hay sao.

Nếu như là nói bọn chúng có để lại kí hiệu thần thức trên người của Vô Danh, vậy thần thức của A Nhị hắn còn thua kém được bọn oắt con này hay sao. Thần thức của hắn bây giờ đã có thể phóng ra xa hàng vạn dặm rồi, việc tìm Vô Danh đâu có khó khăn, hắn chỉ cần đứng im một chỗ là có thể tìm thấy. Vậy mà đã hai ngày này hắn không có thu được tin tức gì của Vô Danh, ngay cả một cọng lông cũng không tài nào dò thấy.

Vậy mà chẳng hiểu ở đâu chui ra mấy tên tiểu tử nói mình biết được vị trí của Vô Danh công tử, lại còn muốn đánh chủ ý vào chủ tử tương lai của hắn, cái này cũng thật con mẹ nó quá là vô lý.

Nhưng hắn cũng không thể nào không đi theo đám Hoàng Lăng, dù sao tiểu thư cũng đã phân phó nhiệm vụ xuống, hắn không dám làm trái lại mệnh lệnh của tiểu thư, nếu như hắn ngại bản thân sống quá lâu thì cũng có thể thử.

.....

Bọn người Hoàng Lăng sau khi tới Nhiệm Vụ đường thì liền nhận một loại nhiệm vụ có thể có năm người tham gia, mặc dù nhiệm vụ này khá là dễ một mình Hoàng Lăng hắn cũng có thể thực hiện được, nhưng mà có thêm tay chân đi theo cũng không sao, hắn cũng bớt phải động chút sức lực, cứ việc giao cho bọn Tổng Bàn, Tô Khai với Vũ Khải là được rồi.

Năm người vừa mới ra khỏi cổng trường của Hoài Nam Nhị Tinh học viện thì liền tìm một chỗ hẻo lánh, sau đó Hoàng Lăng phát tay một cái, một chiếc phi thuyền liền hiện ra trước mắt mọi người.

Chiếc phi thuyền này là một món pháp bảo phi hành cấp bậc pháp khí trung phẩm, trong một lần Hoàng Lăng cùng Hoàng Dương đi làm nhiệm vụ hai người vô tình gặp được một di tích, chiếc phi thuyền pháp khí này cùng với nhẫn trữ vật trên tay Hoàng Lăng và hai thanh kiếm cấp bậc pháp khí chính là chiến lợi phẩm lớn nhất của bọn họ.

Đây cũng là lần đầu tiên mà Hoàng Lăng mang ra, dù sao bảo vật trên tay của Vô Danh vẫn là quan trọng hơn, hắn không ngại gì mà không mang ra xài, còn bọn Tô Khai, Tổng Bàn, Vũ Khải, có biết được thì đã sao, chỉ cần hoàn thành được kế hoạch lần này, ba người bọn chúng cũng chính là hồn ma dưới lưỡi kiếm của hắn mà thôi.

Ba người bọn Tổng Bàn cũng tỏ ra rất ngạc nhiên, nhưng rồi cũng phải gác lại sự ngạc nhiên này của mình. Năm người bước lên phi thuyền sau đó Hoàng Lăng liền vút vào trong đó một vài viên linh thạch rồi bắt đầu điều khiển phi thuyền về hướng mà Tô Khai chỉ dẫn.

Ba người bọn Tô Khai, Tổng Bàn, Vũ Khải thì cảm thấy thích thú không ngớt, đây chính là lần đầu tiên bọn chúng được đứng trên một chiếc pháp bảo phi hành và bay trên không trung như vậy. Hoàng Lăng cũng chỉ cười nhạt với sự kích động của bọn Tô Khai, dù sao thì đây cũng là lần cuối cùng mà bọn chúng có thể kích động như vậy khi còn sống ở trên cõi đời này.

Năm người bọn Hoàng Lăng vừa bước lên pháp bảo phi hành bay đi, thì ở phía sau thân hình của A Nhị cũng dần dần trở nên mờ ảo, sau đó trực tiếp ẩn mình đi theo bọn Hoàng Lăng.

.....

Sau vài canh giờ cuối cùng Vô Danh cũng đã đi tới được khu vực ven của Bình Nghiêu sâm lâm, thân hình đang ẩn nấp giống như vô hình của Vô Danh cũng dần dần hiện ra, đây là một khả năng mới của tu sĩ sau khi tiến vào tụ khí tầng thứ ba, đó chính là khả năng ẩn thân, hay nói cách khác chính là tàng hình. Vô Danh nghĩ nếu như hắn kết hợp công pháp Ẩn Linh thuật của hắn với khả năng ẩn thân này thì có lẽ những người trong cùng cấp bậc với hắn khó mà có thể phát hiện ra được. Vô Danh vô cùng hài lòng, hắn nhìn về phía trước, Bình Nghiêu sâm lâm này chính là nơi tốt nhất để cho hắn rèn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Khu Vực Ven Của Bình Nghiêu Sâm Lâm

Vô Danh đưa mắt nhìn về phía trước, trước mắt hẳn chính là Bình Nghiêu sâm lâm, một mảnh rừng vô tận với những cây đại thụ hàng trăm năm tuổi, hay thậm chí là cả ngàn năm. Trong Bình Nghiêu sâm lâm những cây đại thụ thường cao tới vài trượng, có cây thậm chí còn cao hơn chục trượng, cành lá xum xuê tán ra nhiều hướng khác nhau.

Vô Danh nhìn một mảnh này cũng không khỏi choáng ngợp, dù sao đây cũng là lần đầu tiên mà Vô Danh được nhìn thấy một sâm lâm lớn như vậy, rừng rậm nhiệt đới amazon có thể nói là còn kém xa Bình Nghiêu sâm lâm này nhiều, chắc cũng chỉ được một góc mà thôi.

Vô Danh bây giờ đang dừng lại trước khu vực bên ngoài của Bình Nghiêu sâm lâm, mảnh đất chỗ hắn đứng chính là một màu đất vàng khô cằn, nhưng hẳn chỉ cần bước một bước nữa thôi thì chính là một thảm cỏ xanh vô tận.

Từ phía sau nhìn về Bình Nghiêu sâm lâm hoàn toàn là một mảnh xuân sắc, bây giờ vẫn còn là mùa xuân, cây cối cũng mang theo sức sống tươi mới của nó. Vô Danh không khỏi cảm khái, hẳn đột nhiên nhớ tới một câu thơ miêu tả cảnh mùa xuân rất đẹp của Nguyễn Du:

"Cỏ non xanh tận chân trời, cành lê trắng điểm một vài bông hoa."

Không thể không nói bút pháp tả cảnh của Nguyễn Du thực sự là quá đỉnh, chỉ vắn vắn một câu thơ đã miêu tả được một không gian rộng lớn bạt ngàn, mà một mảnh xuân sắc của cây rừng trước mắt đây không phải chính là như vậy hay sao.

- Ta nhỏ vào.

Đột nhiên Vô Danh lại nhỏ một đồng nước bọt xuống phía dưới, con mẹ nó cái chỗ đất mà hắn đang đứng cũng thật làm cho hắn mất hết cảm hứng thơ ca.

Rồi Vô Danh đột nhiên nghĩ tới, hẳn đây giống như là đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết vậy, một bên là mảnh đất khô cằn, một bên là một nơi tràn đầy sức sống với màu xanh tự nhiên khiến cho lòng người thoải mái.

Nhưng mà thực tế của nó lại hoàn toàn khác xa, nếu chỉ nhìn vào vẻ đẹp bên ngoài của một thứ mà phán xét nó thì quả thực đó chính là điều sai lầm lớn nhất. Bởi vì Bình Nghiêu sâm lâm kia bên ngoài nhìn đẹp để tràn đầy sức sống là thế, nhưng ai mà biết được bên trong nó còn chứa bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập, đợi con người ta sa vào bẫy thì chính là một đường đi xuống địa ngục giống nhau.

Bên trong đó chính là những bẫy rập liên hoàn, thoát khỏi được cái bẫy này thì lại có cái bẫy khác đang chờ người ta tiến vào, yêu thú trong đó thì lại càng khó phải nói, một vài là chết.

Còn cái mảnh đất khô cằn mà hắn đang đứng đây, nhìn không có sức sống là vậy, nhưng mà lại mang tới bao nhiêu cảm giác an toàn.

- Ài, người ta chẳng phải nói là cầu phú quý trong nguy hiểm sao, ta vẫn là không vào không được a.

Vô Danh cảm khái nói một câu, người xưa chẳng phải có câu "cầu phú quý trong nguy hiểm" hay sao, nếu như hắn muốn mạnh hơn, muốn tìm cơ duyên của mình trong đó vậy thì chẳng phải là nên đi vào trong đó hay sao, chẳng có ai ngồi không mà cũng có vàng bạc rơi trúng đầu cả.

Vô Danh nghĩ, trước hết hẳn sẽ chỉ rèn luyện ở khu vực ven của Bình Nghiêu sâm lâm, vị chấp sự trong Nhiệm Vụ đường cũng đã nhắc nhở hắn không nên tiến vào sâu bên trong Bình Nghiêu sâm lâm, bởi vì trong đó quả thực là rất nguy hiểm, dễ vào mà khó ra.

Thần hình Vô Danh động một cái, hẳn đã chính thức bước trên thảm cỏ xanh bát ngát vô tận này, hẳn đã tiến vào khu vực ven của Bình Nghiêu sâm lâm.

Mặc dù chỉ mới là khu vực bên ngoài rìa của Bình Nghiêu sâm lâm, nhưng mà địa hình cũng đã rất hiểm trở, có những mô đất gập ghềnh khác nhau, có chỗ thì chính là đầm lầy nuốt người không nhả xương, có những chỗ thì có những đầm nước mà bên dưới toàn là những yêu thú cấp thấp.

Vô Danh chọn những con đường dễ đi hơn, hẳn đi qua những khu vực có cây cối rậm rạp, rễ của những cây đại thụ đâm sâu xuống đất rồi lại chồi lên quấn quanh những tảng đá, những cây con thì đổ rạp tạo thành những vật cản chắn ngang đường. Cuối cùng Vô Danh cũng đã đi tới một mảnh đất khá bằng phẳng, mặc dù xung quanh vẫn còn một số những hòn giả sơn nhấp nhô mọc đầy cỏ dại nhưng cũng đã tốt hơn những nơi khác rất nhiều.

- Đến nơi rồi.

Vô Danh thì thầm một tiếng, hẳn đã đi theo chỉ dẫn bên trong bản đồ, mà theo như bản đồ thì đây chính là nơi mọc Tử Diệp hoa.

Vô Danh đưa thần thức ra ngoài dò xét một lượt, hẳn thấy bản thân mình phải cẩn thận một chút, bởi vì nghe nói bên cạnh nơi mọc Tử Diệp hoa còn có Trư Phong thú canh giữ, cho nên hắn không thể cứ như thế mà tiến vào một cách lỗ mãng được.

Thần thức Vô Danh phóng ra, rất nhanh đã đạt tới phạm vi mấy chục mét..

- Tử Diệp Hoa.

Vô Danh thốt lên một cái, hẳn đã nhìn thấy Tử Diệp hoa rồi, vị trí nơi có Tử Diệp Hoa cách chỗ hắn đang đứng khoảng năm mươi mét.

Từ Diệp hoa có công dụng chữa thương cũng rất tốt, cho nên Vô Danh cũng không có ngu gì mà không thu vào, dù sao hắn cũng rất cần Từ Diệp Hoa này. Trên người hắn bây giờ cũng chẳng có thứ gì đáng giá ngoài nhẫn trữ vật, Nguyệt Đao và quyền huyền cấp đầu kỳ kia.

Lần trước hắn đánh nhau với Tô Khai, nếu như không phải do hắn có Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết thì có lẽ hắn đã nằm giường mấy tháng rồi, không có đan dược trị thương chính là khổ như vậy đây, đánh nhau bị thương mà không thể chữa thương sớm thì sẽ rất dễ để lại hậu quả thương tật về sau, lúc đó chắc chắn nhìn sẽ rất khó coi, mà Vô Danh không thích như vậy chút nào.

Vô Danh phòng thần thức ra dò xét xung quanh, phạm vi sáu trăm mét quanh đây cũng đã bị hắn dò xét qua một lượt. Khu vực xung quanh không có một bóng người nào cả, và cũng không có một bóng yêu thú nào ngoài vài con Trư Phong thú đang canh giữ xung quanh khóm Từ Diệp Hoa kia cả.

Vô Danh quan sát thấy ở xung quanh khóm Từ Diệp Hoa kia có ba con Trư Phong thú nhỏ đang nằm cạnh đó, bộ dáng giống như đang nằm ngủ vậy. Nhưng mà cái bộ dáng xấu xí của nó làm cho Vô Danh cảm thấy kinh tởm, chứ không thấy đáng yêu một chút nào.

Vô Danh cảm giác ba con Trư Phong thú này yếu hơn hắn rất nhiều, nhưng hắn cũng không biết rõ cấp bậc của chúng ra sao. Vô Danh nghĩ rằng mỗi con hắn cho một đao thì chắc chắn là nghèo ngay, hắn không ngờ rằng lần đầu tiên mình làm nhiệm vụ lại chọn được cái nhiệm vụ dễ như vậy, rõ ràng lúc đó hắn nhìn cái nhiệm vụ đó là B cấp, vậy mà ở đây lại chỉ có mấy con Trư Phong thú nhỏ bé này canh giữ.

Mọi người đọc nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nha huhu...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Yêu Thú Cục Súc

Vô Danh thân hình dần trở nên mờ ảo, hắn ẩn thân từ từ đi tới gần chỗ ba con Trư Phong thú đang nằm kia. Khi Khoảng cách đã chỉ còn là vài mét, Vô Danh mới dừng lại, hắn lấy ra Nguyệt Đao, linh lực bắt đầu khởi động. Từng đao khí lần lượt hiện ra, Vô Danh chém ra một đao, chính là đầu kỳ huyền cấp Nhị Thập Tứ đao.

- Xoẹt...xoẹt....

Vô Danh chém tổng cộng ra hai đao liên tiếp, mỗi đao gồm ba đao khí, tổng cộng có tất cả sáu đao khí được phóng ra, từng tia đao quang bay thật nhanh về phía hai con Trư Phong thú bên phải.

- Éc...éc...

Mà lúc Vô Danh vừa mới động đao thì cũng đã đánh thức mấy con trư phong thú kia, chúng kêu lên mấy tiếng éc éc.

- Phốc, phốc...

Lần lượt hai tiếng xuyên thủng vang lên, hai con Trư Phong thú bên phải còn chưa kịp làm gì thì đã bị Vô Danh dùng đao mổ lợn chém cho thủng đầu, máu từ đầu của hai con Trư Phong thú bắn ra tung tóe.

- Éccccc...

Con Trư Phong thú thứ ba thấy đồng bạn của mình đã bị Vô Danh chém chết thì liền kêu lên một tiếng thật lớn và dài. Sau đó là một phong nhận bắn ra từ miệng của nó. Hướng đi của phong nhận này chính là về phía Vô Danh.

Trư Phong thú là một loại yêu thú công kích bằng cách bắn ra những đao gió từ trong miệng của mình để tấn công đối thủ, không những thế mà da của chúng cũng rất dày và cứng, có thể nói là khả năng phòng thủ của chúng cũng khá tốt.

Thấy con Trư Phong thú thứ ba bắn ra một cái phong nhận về phía mình thì Vô Danh cũng chỉ cười nhạt một tiếng, cái phong nhận này cũng quá cùi bắp đi, chẳng đủ cho hắn gãi ngứa nữa kia. Vô Danh cảm giác hắn đánh giá mấy con Trư Phong thú này cũng quá cao, hắn chỉ cần bóp nhẹ thì mấy con yêu thú này cũng đã chết rồi, vậy mà vừa nãy hắn còn đánh ra hai đao kỳ liên tiếp, thật là hao phí linh lực.

Mặc dù cái phong nhận này không thể uy hiếp được hắn, nhưng hắn cũng không muốn đỡ cái phong nhận này, như vậy sẽ làm cho áo của hắn bị rách, dù sao chất liệu áo của hắn cũng không được tốt lắm.

Vô Danh né nhẹ một cái đã dễ dàng tránh đi cái phong nhận kia, sau đó thân hình của hắn động nhẹ một chút đã tới ngay bên cạnh con Trư Phong thú vừa bắn ra đao nhận kia, Vô Danh nhẹ nhàng chém ra một đao, Nguyệt Đao dễ dàng chém đứt cái đầu của con Trư Phong thú này.

Giải quyết xong ba con Trư Phong thú này rồi, Vô Danh từ từ đi tới bên khóm Từ Diệp Hoa kia. Vô Danh quan sát thấy một khóm hoa này có năm gốc cây, cũng giống như trong giới thiệu của nhiệm vụ, mà vừa nãy hắn cũng có năm chiếc bình ngọc dùng để đựng Từ Diệp Hoa.

Vô Danh cẩn thận đào năm gốc Tử Diệp Hoa lên, sau đó cất vào trong bình ngọc để bảo toàn được tính của Tử Diệp Hoa.

(Truyện ra sớm nhất tại: <https://truyenfull.vn/dua-con-cua-tao-hoa/>)

Sau khi cẩn thận cất năm chiếc bình ngọc đựng Tử Diệp Hoa vào bên trong rồi, Vô Danh mới tới xem xác của mấy con Trư Phong thú kia. Vô Danh thấy mấy con Trư Phong thú này chắc là vẫn còn nhỏ, vẫn chưa trưởng thành, cho nên chúng mới yếu như vậy, nhưng mà nhìn hình dáng bên ngoài của chúng cũng đã lớn gấp đôi mấy con lợn ở địa cầu rồi.

Vô Danh xách cái đầu của Trư Phong thú vừa mới bị chém đứt lên, hất gật đầu nói:

- Không tệ, cái sù lợn này dùng để tôi nay ăn vậy, chỉ tiếc là không biết mùi vị như thế nào.

Vô Danh xoay xoay nhìn đầu con Trư Phong thú này một lúc sau đó liền vứt vào bên trong túi trữ vật. Sau đó hất lại sờ xuống thân của con Trư Phong thú không đầu:

- Da mấy con lợn này cũng dày và cứng quá đi, nếu lột ra làm một cái áo giáp mỏng chắc cũng không tệ.

Vô Danh cầm lấy Nguyệt Dao, định lột da của mấy con Trư Phong thú này.

- ÉCCCCCCCC.....

Đột nhiên một tiếng lợn kêu to khủng bố vang lên làm cho Vô Danh giật mình, hất nhìn sang nơi tiếng lợn rống phát ra...

- Trời ơi...

Vô Danh gần như không cần phải nghĩ ngợi gì hết, hất lập tức vứt Nguyệt Dao vào bên trong túi trữ vật sau đó co giò mà chạy. Bởi vì thứ hất thấy chính là một con Trư Phong thú to khủng bố đang chạy về phía hất. Con Trư Phong thú này phải to bằng cái giường mất thôi, tính ra chiều cao cũng phải tới ba mét, mà bề ngang thì cũng là hai mét, còn chiều dài của nó thì cũng là bốn mét đi. Tốc độ của con Trư Phong thú này lại cũng không hề chậm, không giống với vẻ bề ngoài của nó chút nào, cái tốc độ này còn chạy nhanh hơn cả hất ấy chứ.

Vô Danh đoán đây là một con Trư Phong thú mẹ, từ cặp vú xệ lủng lẳng lúc đang chạy kia là hất liền biết rồi, mà điều này cũng không phải điều quan trọng, mà là con Trư Phong thú này mạnh hơn hất. Cho nên Vô Danh không có nghĩ nhiều mà liền sử dụng một trong ba mươi sáu kế "chạy" là thượng sách.

- Thật xui xẻo...

Vô Danh thầm mắng một câu, hất lại quá chủ quan rồi, một nhiệm vụ cấp B thì sao lại có thể đơn giản như vậy được cơ chứ, làm gì mà có chuyện chỉ có mấy con Trư Phong thú nhỏ như vậy canh giữ bên cạnh Tử Diệp Hoa. Vô Danh đoán con Trư Phong thú khổng lồ kia chính là mẹ của mấy con Trư Phong thú vừa nãy mà hất giết, chắc là con mẹ đang ra ngoài kiếm ăn, cảm nhận được con mình gặp nguy hiểm cho nên liền chạy về, mà không phải chạy về với tốc độ bình thường mà chính là tốc độ bản thờ. Nếu như hất không chạy thoát được thì lên bản thờ nằm là cái chắc rồi.

Vô Danh vừa chạy vừa thả thần thức ra xung quanh, di chuyển một cách hợp lý nhất để tránh những địa hình xấu mà không làm giảm tốc độ của bản thân, Vô Danh vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại phía sau:

- Má nó, sao chạy nhanh dữ vậy, gần tên lửa vào đất cũng không có chạy nhanh như vậy a...

- ÉCCCCC

Vô Danh lần này thì hoảng rồi, con Trư Phong thú này cũng chạy quá là nhanh đi, với tốc độ này thì sớm muộn hất cũng bị con Trư Phong thú này đuổi kịp mất thôi.

(Truyện ra sớm nhất tại: <https://truyenfull.vn/dua-con-cua-tao-hoa/>)

Con Trư Phong thú thấy thủ phạm giết chết con của mình chạy như vậy thì liền kêu lớn một tiếng, bộ dáng giống như hung thần ác sát đuổi theo Vô Danh. Cái răng nanh nhọn dài chừng một mét chìa ra phía trước, như chỉ chờ đối thủ vào tầm là sẽ húc ngay một đòn chí mạng.

Vô Danh nhìn cái cặp răng nanh dài ngoằng kia mà cảm thấy lạnh hết cả người, cái cặp răng nanh kia mà cắm vào chỗ đó thì...

- Hít...

Vô Danh hít mạnh một hơi, toàn thân da gà nổi lên, sau đó liền bung đất mà chạy, chạy không nhanh thì lỗ nhĩ cũng không giữ được chứ đừng nói là mạng, tới lúc đó thì một phát xuyên tới họng.

Tốc độ của con Trư Phong thú kia quá nhanh, Vô Danh đã bộc phát hết tất cả sức lực rồi mà vẫn bị nó rút gần khoảng cách.

- Vèo...vèo...

Con Trư Phong thú kia thấy khoảng cách giữa Vô Danh và nó không xa nữa cho nên liền phóng liên tiếp ra ba cái phong nhận.

Thần thức của Vô Danh đã quét được đòn tấn công của con Trư Phong thú cho nên hắn liền tránh né.

- Âm...âm...âm...

Ba cái phong nhận sau khi đánh hụt Vô Danh thì liền va vào tảng đá phía trước, khiến cho tảng đá này vỡ tan tành ra.

- ÉCCCC

Sau khi thấy bản thân tấn công thất bại, con Trư Phong thú lại rống lên một tiếng, theo đó lại là liên tiếp ba cái phong nhận phóng ra. Nhưng tất cả đều bị Vô Danh nhẹ nhàng tránh né.

(Truyện ra sớm nhất tại: <https://truyenfull.vn/dua-con-cua-tao-hoa/>)

Vô Danh ngoảnh đầu ra phía sau nhìn lại, hắn thấy bây giờ khoảng cách giữa hắn và con yêu thú kia đã càng ngày càng gần, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn hắn sẽ bị con yêu thú này áp sát mất thôi.

- Mẹ kiếp nguoi, nếu đã muốn đánh vậy gia gia nguoi chơi cùng với nguoi.

Vô Danh tức tối gầm một tiếng, bây giờ hắn chạy cũng không được nữa rồi, xung quanh đây chẳng có chỗ nào để mà chón được cả, cho nên hắn quyết định dừng lại đánh một trận trước rồi mới tính sau.

Vô Danh nghĩ đến cả một tên như Tô Khai hắn còn ăn được thì con lợn rừng này là cái quái gì, bây giờ hắn đâu phải Vô Danh của ngày trước nữa, hắn đã có trong tay Nguyệt Dao cùng với Huyền giai sơ cấp đầu kỳ Nhị Thập Tứ đao rồi, chẳng lẽ lại không thể đánh cùng con yêu thú này một trận.

Dù sao con yêu thú này cũng chỉ mạnh hơn hắn một chút mà thôi, Vô Danh nghĩ lại cảm thấy thật mất mặt, vừa mới nhìn thấy đã bị cái con yêu thú này dọa sợ, vậy hắn làm sao mà trở thành cường giả được đây, hắn vẫn còn một Nguyệt Nhi xinh đẹp chờ hắn tới hót a. Nếu như hắn cứ sợ sệt như thế này thì chưa nói đến việc có mỹ nhân ôm vào lòng thì hắn cũng đã chết queo rồi.

- Ném của ta một đao cái con súc vật kia.

Vô Danh gầm lên một tiếng, sau đó là một đao chém ra, năm luồng đao khí được hình thành, sau đó dưới sự không chế của Vô Danh mà lao với tốc độ cực nhanh chém về phía Trư Phong thú.

- Vũ...vũ...

Năm luồng đao quang nhanh như gió chém thẳng về phía đầu của Trư Phong thú. Con Trư Phong thú thấy vậy liền rống lên một tiếng sau đó liền quay người tránh đi.

Vì Vô Danh chém ra một đao rất nhanh mà mới tốc độ kia của con Trư Phong thú thì cũng không thể nào mà tránh kịp được, nó chỉ có thể quay đầu về phía sau lấy thân hình của mình ra đỡ mà thôi.

- Bịch...bịch...bịch...

Năm luồng đao khí va chạm vào thân con Trư Phong thú, nơi va chạm vang lên những tiếng bịch bịch....

- Cái gì...

Vô Danh nhìn vào chỗ va chạm giữa đao khí và da của con Trư Phong thú, hắn hoàn toàn không gây bất kỳ tổn thương nào cho con trư phong thú kia mà chỉ để lại một vài vết xước nhỏ mà thôi.

- ÉCCCC

Bị đánh trúng một đòn, con Trư phong thú rống lên một tiếng tức giận, sau đó lại tiếp tục cắm đầu về phía Vô Danh, đồng thời nó cũng phóng ra hai cái phong nhận.

Vô Danh tránh đi hai cái phong nhận, hắn không sao hiểu nổi, mặc dù đòn vừa nãy không phải là toàn lực của hắn, nhưng cũng không tới nỗi mà không thể gây được một chút sát thương nào chứ. Con lợn kia cũng quá lợi hại rồi.

Vô Danh lại tiếp tục chém ra thêm một đao nữa, vẫn như vừa nãy, năm luồng đao khí tấn công vào trên cơ thể của con Trư Phong thú kia mà vẫn không gây ra bất kì tổn thương gì.

Vô Danh không biết bây giờ hắn phải làm như thế nào mới dứt điểm được cái con Trư Phong thú này, đánh như vậy thì cũng chỉ câu thêm được một chút thời gian mà thôi, nếu như hắn không thể dứt điểm được thì lúc đó khó mà chạy thoát.

Tác đang từ từ xây dựng hình tượng cho main, từ một người không hiểu gì về thế giới tu luyện từng từng bước từng bước một gặt hái được chính kinh nghiệm cho bản thân...cho nên các đạo hữu đừng ý kiến gì về vấn đề não của main nhé hihi....con người sinh ra không có ai là giỏi luôn được đâu cho nên phải từ từ học hỏi...main truyện này không có vừa sinh ra đã khôn như mấy truyện khác đâu hihi.

Chương 39: Chạm Mặt

Vô Danh bắt đầu cảm thấy nóng hết cả người, cái con súc vật này, ngu thôi thì không nói nhưng sao mà vừa trâu vừa dai vậy, đánh mà không xi nhê gì hết là sao.

- Con súc vật kia mày có phải là lợn không vậy.

Vô Danh hét lên chửi một tiếng, má con lợn chửi, không biết bố mẹ nó là cái giống gì mà có thể sinh ra được nó. Vô Danh tức giận lại nghĩ tới cái sù lợn vừa nãy mà bản thân cật vào trong nhấn trử vật, da nó cứng như vậy, hấn nường tới khi nào mới chín a, còn nữa cắn một miếng có phải hay không chính là rụng hết răng.

- Mẹ kiếp, ăn vào chi bản mồm lão tử.

- Écccc....

Con Trư Phong thú mẹ kia lại gầm lên một tiếng, nó càng lúc càng áp sát Vô Danh, nó phóng ra nhiều đao nhận như vậy mà không đánh trúng được Vô Danh cái nào, cho nên cũng rất là giận giữ, chạy càng lúc càng nhanh, nó mà không húc chết Vô Danh thì nó không làm lợn nữa.

Vô Danh suy nghĩ không biết làm sao để có thể giết chết được con lợn ngu ngốc này, nếu hấn không giải quyết nhanh thì chỉ có chờ lỗ nhĩ bị thông mà thôi.

- Đứng rồi...

Vô Danh đột nhiên nhận ra một điều, mỗi khi hấn chém ra đao khí tấn công, con lợn ngu kia lại lấy thân ra đỡ, mà không có dùng đầu, nếu như da nó cứng như vậy thì tội gì mà không dùng đầu đỡ lun cho lẹ, đỡ phải vì dùng chính thân thể của mình chống đỡ mà kéo dài khoảng cách với hấn.

(Truyện ra sớm nhất tại: <https://truyenfull.vn/dua-con-cua-tao-hoa/>)

- Không đứng, cho dù đầu có cứng tới đâu thì cũng làm gì có ai nguyện ý mà đưa đầu ra đỡ, chỉ có mấy thứ bại não mới làm vậy. Nhưng con lợn này không phải rất bại não sao, vậy tại sao nó không đưa đầu ra đỡ.

- Đứng rồi, điểm yếu của nó chính là phần đầu, cái này đến thằng bại não cũng biết, con lợn ngu kia cũng biết, chả nhẽ ta lại không nhận ra.

- Con lợn ngu này điểm yếu của nó chính là phần đầu, mấy đứa có điểm yếu phần đầu thường ngu như con lợn này, mà cũng ngu như thằng Tô Khai nữa, thằng Tô Khai này chắc chắn cũng là thằng bại não, cho nên hôm đó mới đưa đầu ra đỡ quyền của ta.

Vô Danh cuối cùng xác định, điểm yếu của con Trư Phong thú này chính là phần đầu. Vô Danh lòi cái sù lợn trong nhấn trử vật ra sờ sờ một chút.

- Ha ha, chính nó.

Vô Danh xoa một chút rồi cười rộ lên, đầu con lợn này quả thật rất mềm nha. Vô Danh xoay người lại, vút thẳng cái sù lợn này về phía con Trư Phong thú mẹ kia, sau đó hấn liền chém ra một đao, một đao này hấn dùng hết toàn lực của bản thân mình, rất nhanh sáu luồng đao khí đã được hình thành. Vô Danh không chút chần chờ chém ra một đao:

- Chết đi con lợn ngu ngốc kia.

Vô Danh vừa gầm lên vừa chém ra một đao đầy uy mãnh về phía Trư Phong thú mẹ.

- Écccc...

Ngay khi Vô Danh vừa vút đầu lâu của con Trư Phong thú con ra, thì con Trư Phong thú mẹ cũng nhận ra sau đó gầm lên một tiếng đầy giận giữ. Con Trư Phong thú mẹ hơi nhẩy lên một chút cấp lấy đầu Trư Phong thú con....nhưng...

- Phập....phập....phập...phập....phập....phập...

Sáu tiếng phập liên tiếp vang lên, sáu luồng đao khí đã đánh xuyên thủng đầu của con Trư Phong thú con, sau đó cũng trực tiếp xuyên qua đầu của Trư Phong thú mẹ. Con Trư Phong thú mẹ vì quá thương con của mình, cho nên mặc dù chỉ nhìn thấy đầu của Trư Phong thú con nó cũng không lơ bỏ lại, nhưng chính vì thế mà nó đã lộ ra sơ hở lớn nhất của mình, theo đó là từng luồng đao khí xuyên qua đầu của nó. (ta cảm động quá hic hic, tại sao con thú nó còn có tình thương như vậy, mà con người...sao có thể làm ra những chuyện không có tính người như thế chứ)

(Truyện ra sớm nhất tại: <https://truyenfull.vn/dua-con-cua-tao-hoa/>)

Vô Danh lúc đó nghĩ, mặc dù hấn tìm ra sơ hở của con Trư Phong thú này, nhưng làm thế nào để cho nó không tránh né một đao đánh tới của bản thân đây, nếu như nó vẫn tránh được thì hấn cũng không thể nào kết liễu được nó.

Cho nên Vô Danh đánh ra một đòn kia chính là đánh cược, hấn đặt toàn bộ tiền bạc vào cái đầu lâu của con Trư Phong thú con kia và đồng thời cũng đặt cược vào con Trư Phong thú mẹ. Một phần đặt cược vào sự ngu ngốc, một phần đặt cược vào " tình thú ".

Và cuối cùng ván bài này cũng đã ngã ngũ, con Trư Phong thú mẹ kia đã trúng kế của hấn, bị đòn đánh lén của hấn đánh chết. Tròi sinh con Trư Phong thú này linh tính của nó không được cao, suy nghĩ không được nhạy bén, cho nên nó đã trúng kế của Vô Danh, nhưng không phải chỉ vì nó có linh tính kém mà nó bị Vô Danh lừa, thứ điểm yếu lớn nhất ở đây chính là tình cảm, và nó đã bị Vô Danh lợi dụng điểm yếu này, và đó cũng chính là lần đặt cược lớn nhất của Vô Danh từ trước tới giờ.

Con Trư Phong thú rơi bịch xuống đất, nó nằm im bất động bởi vì nó chết rồi nên không thể động được nữa. Vô Danh từ từ bước tới trước thi thể của con Trư Phong thú này, hấn nhẹ nhàng sờ vào đầu của con Trư Phong thú mẹ:

- Ngươi nên tự hào vì chính bản thân mình được chết, bởi vì ít ra trước khi chết ngươi vẫn tìm lại được một thứ, và thứ đó chứng tỏ một điều rằng: ngươi tuy là thú nhưng có những người cũng không bằng ngươi.

- Cuộc sống mà, ngươi sống tiếp cũng vô ích, ngươi chết để làm bàn đạp cho ta điều đó mới có ý nghĩa, phạt tử phù hộ cho ngươi, kiếp sau được chuyển kiếp thành người, và hi vọng ngươi vẫn giữ được cái thứ mà trước khi chết ngươi tìm được.

Vô Danh nói xong phui phui tay đứng dậy. Vô Danh lại phóng thần thức ra, hấn muốn nhìn xem bây giờ nơi tiếp theo bản thân nên tới là nơi nào. Nhưng vừa mới thả thần thức ra, hấn liền cảm thấy không đúng

- Ai....

Vô Danh nhìn về phía sau rồi hét lớn một tiếng, thần thức của hấn vừa thả ra thì đã phát hiện có người đang ở gần đây theo dõi hấn. Vô Danh lại tự mắng mình một tiếng, vừa nãy khi giết xong con Trư Phong thú kia hấn liền thu lại thần thức của bản thân, cho nên không có phát hiện người nào xung quanh, nhưng hấn vừa mới chỉ thu lại thần thức một chút thôi thì đã có người tới rồi, cái này cũng quá trùng hợp. Vô Danh tự dặn bản thân về sau phải tập một thói quen, phải thường xuyên phóng thần thức ra ngoài, phải thường xuyên cảnh giác, nếu không có ngày hấn chết như thế nào cũng không biết.

(Truyện ra sớm nhất tại: <https://truyenfull.vn/dua-con-cua-tao-hoa/>)

Vô Danh nhìn theo hướng đó, nơi mà hấn phát hiện là có người đang ẩn nấp, mà theo tiếng nói của hấn, từng bóng người cũng dần hiện ra, hình ảnh ba người hiện ra, trong đó có một người mà hấn biết, chính là Tô Khai, còn hai người kia hấn chưa gặp bao giờ. Vô Danh nhíu mày, rõ ràng có năm người mà sao chỉ có ba người đi ra, chẳng lẽ hai đứa còn lại không hiểu tiếng người hay sao, cho nên hấn nhân nhậ nói:

- Hai người còn lại, các ngươi cũng ra nốt đi.

Theo sau lời nói của Vô Danh thì hai người vẫn còn đang ẩn nấp cũng đã hiện thân, trong đó một người chính là Hoàng Dương, Vô Danh hấn cũng đã từng gặp mặt. Người còn lại thì chắc chắn Vô Danh cũng chưa gặp bao giờ, bởi vì người đó chính là anh ruột của Hoàng Dương, Hoàng Lăng.

Năm người bọn Hoàng Lăng từ từ đi tới gần phía Vô Danh, khi hai bên chỉ cách nhau khoảng hai mươi mét thì mới dừng lại. Hoàng Lăng tiến lên một bước, sau đó cười nói:

- Không tệ, không tệ, vậy mà lại có thể phát hiện ra được bọn ta, ngươi quả thực cũng có chút bản lĩnh.

Hoàng Lăng cũng không thể ngờ được, tu vi của hấn cao hơn Vô Danh nhiều như vậy, mà Vô Danh vẫn có thể nhận ra hấn đang ẩn nấp, điều này đại biểu cho cái gì, chính là chắc chắn trên người Vô Danh bảo vật rồi. Nghĩ tới điều này, nụ cười của Hoàng Lăng cũng càng tươi hơn trước, chỉ cần hấn giết chết Vô Danh thì những bảo vật trên người của Vô Danh cũng sẽ trở thành của hấn.

Trái với nét cười trên mặt của Hoàng Lăng, Vô Danh lại nhíu mày một cái, hấn nhìn Tô Khai rồi nhìn Hoàng Dương, hấn cũng đã đại khái biết được sao bọn người này lại tới đây, bọn chúng chắc chắn là muốn tính sổ với hấn. Nhưng cái khiến cho Vô Danh phải suy nghĩ là tại sao bọn chúng lại biết hấn ở đây, hấn đã rất âm thầm rồi đi như vậy, ngay khi hấn biết mình sẽ có chuyện hấn đã lập tức rời đi, chắc chắn sẽ không có người phát giác nhanh như vậy, nhưng đến khi biết rồi thì có thể tìm được hấn sao. Trừ khi bọn chúng tới Nhiệm Vụ đường hồi. Nhưng Vô Danh lại nghĩ nếu như đó là Hình Hoa phát hiện ra thì tới Nhiệm Vụ đường hồi còn có thể tra ra, và người tới đây sẽ phải là Hình Hoa chứ không phải đám người này, bởi vì bọn chúng chắc chắn không có tư cách đề tra về chuyện của hấn. Vậy rốt cuộc hấn đã để lại sơ hở gì mà bọn chúng có thể tìm được hấn mà tới hấn đây.

(Truyện ra sớm nhất tại: <https://truyenfull.vn/dua-con-cua-tao-hoa/>)

Chính vì đang nghi hoặc vấn đề này, cho nên Vô Danh cũng không có trả lời Hoàng Lăng. Mà Hoàng Lăng thấy Vô Danh không nói gì thì hấn cũng chỉ cười nhạo một cái rồi nói:

- Có phải ngươi đang nghĩ rằng, tại sao chúng ta lại có thể tìm được ngươi đúng không, cái này thực ra cũng rất đơn giản.

Nói xong Hoàng Lăng cũng không có nói tiếp mà hấn đưa mắt nhìn về phía Vô Danh đầy thâm ý.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác nha, để lại thêm cả bình luận thì càng tốt, vì không có sự ủng hộ gì bằng các người để lại một lời bình luận ở phía dưới, đây mới chính là động lực để cho ta có thể ra nhiều chương trong một ngày a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kẻ Bệnh Hoạn Nói Lời Thừa Thãi

- Có phải người đang nghĩ rằng, tại sao chúng ta lại có thể tìm được người đúng không, cái này thực ra cũng rất đơn giản.

Nói xong Hoàng Lăng cũng không có nói tiếp mà hắn đưa mắt nhìn về phía Vô Danh đầy thâm ý.

Khuôn mặt Vô Danh không chút cảm xúc liếc mắt nhìn Hoàng Lăng, quả thật đây cũng là vấn đề mà hắn đang suy nghĩ, hắn rốt cục vẫn không biết tại sao mình lại có thể bị người ta theo dõi tận đây. Vô Danh nhếch miệng nói:

- Người nói không sai, đúng là ta đang nghĩ tới tại sao các người lại có thể tìm được ta, trong khi việc một học viên nhận nhiệm vụ nào đó là việc được giữ bí mật.

Hoàng Lăng cười nói:

- Giống như ta đã nói, tìm người chẳng lẽ lại là một việc khó khăn hay sao?? Người biết tại sao chúng ta có thể tìm được người hay không?? Vấn đề này rất đơn giản, chính là trên người của người có kí hiệu thần thức mà chúng ta để lại.

Vô Danh nghe Hoàng Lăng nói xong thì trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt như cũ, nhưng trong lòng của hắn thì lại cả kinh. Hắn không biết kí hiệu thần thức là cái gì, và hắn cũng không biết mình đã bị bọn người kia hạ kí hiệu thần thức vào lúc nào.

Vô Danh suy nghĩ một chút, rốt cục kí hiệu thần thức là loại kí hiệu như thế nào.

- Chẳng lẽ kí hiệu thần thức là một loại đánh dấu bằng thần thức hay sao....ừm...chắc có lẽ vậy... vậy ta khi nào lại bị chúng hạ kí hiệu thần thức trên người.

Vô Danh trầm suy nghĩ trong lòng.

Vô Danh nhìn Hoàng Lăng nhàn nhạt nói:

- Người nói trên người của ta có kí hiệu thần thức sao??

Hoàng Lăng vừa nghe lời này của Vô Danh thì liền đoán được rằng Vô Danh không hề biết chút gì về kí hiệu thần thức. Hoàng Lăng nói với giọng mỉa mai:

- Người quả nhiên là gà mờ, chắc là đến một thứ đơn giản như kí hiệu thần thức người cũng không biết đi. Như vậy cũng không sao, dù sao thì bây giờ ta cũng đang rảnh, cũng có thể hướng giúp người chỉ điểm một chút....

Vô Danh nghe Hoàng Lăng nói với cái giọng khinh khỉnh kia thì cũng biết là Hoàng Lăng đang mỉa mai mình, cho nên Vô Danh cũng không thèm nói gì, dù sao cái này hắn cũng thật sự là không biết một chút gì về kí hiệu thần thức, cho nên nghe cái tên mặt vuông kia nói nhảm một chút cũng không sao.

Hoàng Lăng không thấy Vô Danh nói gì thì cũng chỉ cười nhạt một cái, sau đó hắn liền nói:

- Kí hiệu thần thức, nói một cách đơn giản chính là dùng thần thức của bản thân để lại một loại kí hiệu dùng để đánh dấu lên một đồ vật hoặc mục tiêu nào đó, từ đó có thể cảm nhận được vị trí của mục tiêu thông qua sự liên kết giữa thần thức của bản thân và kí hiệu thần thức để lại.

- Người cũng là người tu luyện, hắn là biết thần thức đối với một tu sĩ rất quan trọng và nó cũng có nhiều loại công dụng khác nhau, và kí hiệu thần thức cũng là một trong những công dụng mà thần thức mang lại. Chính vì trên người người có kí hiệu thần thức mà chúng ta để lại....à không, nói chính xác hơn là trên đồ vật của người có kí hiệu thần thức mà chúng ta để lại, chính vì như vậy mà chúng ta có thể tìm thấy vị trí của người một cách dễ dàng.

Hoàng Lăng nói tới đây thì dừng một chút, hắn nhìn Vô Danh sau đó lại nói:

- Không biết lời giải thích như vậy của ta đã vừa lòng người hay chưa?? Đã có thể giải đáp được thắc mắc của người hay chưa?? Đã trả lời được câu hỏi tại sao chúng ta không cần điều tra xem người đã nhận nhiệm vụ gì và đi đâu mà vẫn có thể tìm được người hay chưa??

Vô Danh nghe Hoàng Lăng nói như vậy thì rốt cục cũng đã hiểu ra kí hiệu thần thức là gì. Hóa ra đó là một loại kí hiệu được đánh dấu bằng thần thức của bản thân, từ đó thông qua sự liên kết giữa thần thức của bản thân và kí hiệu đó là có thể cảm nhận được vị trí của mục tiêu được hạ kí hiệu thần

thức. Đây cũng là lần đầu tiên mà hắn biết về kí hiệu thần thức, nếu như không phải Hoàng Lăng giải thích cho hắn thì hắn cũng không biết kí hiệu thần thức rốt cuộc là như thế nào.

Vô Danh thâm cảm thán, hắn mới đến học viện được có mấy ngày thì đã phải rời đi, ngoài buổi đầu tiên đi học ra thì còn biết một chút, còn lại những ngày sau đó không phải tu luyện thì là đánh nhau, hắn chẳng thể học thêm được chút kiến thức nào. Một buổi học thì không thể nào giúp cho hắn biết thêm được quá nhiều kiến thức, bởi vì kiến thức về việc tu chân thực sự quá rộng, không phải một buổi là có thể nói hết được. Với lại dù sao người ta cũng là giảng cho những học viên mới bước chân vào việc tu luyện, cho nên cũng đâu thể nào nói quá sâu được, nếu như nói quá sâu thì học viên cũng chẳng thể nào hiểu nổi, như thế cũng chỉ khiến mất thời gian mà thôi.

- Kiến thức, kiến thức, vẫn là kiến thức a.

Vô Danh thì thâm trong lòng, kiến thức quả nhiên vẫn là vấn đề quan trọng, nếu như không có kiến thức thì dù trong người có bảo vật như thế nào đi nữa thì cũng vô dụng mà thôi.

Vô Danh bây giờ cũng đã biết tại sao bọn người kia có thể tìm được mình, cho nên hắn liền đưa thần thức của bản thân quét khắp người, sau đó mới tới những đồ vật khác.

Vô Danh đoán người có thể hạ kí hiệu thần thức vào đồ vật của hắn cũng chỉ có cái tên Tô Khai bị đánh cho vêu mồm lần trước kia mà thôi, bởi vì đó cũng chính là người duy nhất mà hắn tiếp xúc lâu nhất, không chỉ động khẩu mà còn động thủ. Còn những người còn lại thì chắc chắn là không thể nào rồi, bởi vì ba trong số bốn người còn lại hắn chưa từng gặp ai cả, còn người tên Hoàng Dương kia thì đích xác là có gặp một lần, nhưng lần gặp mặt đó cũng chỉ chưa tới nửa phút.

Mặc dù nửa phút cũng có thể hạ kí hiệu thần thức nhưng Vô Danh không nghĩ rằng Hoàng Dương sẽ hạ kí hiệu thần thức lên người của hắn, bởi vì dù sao lúc đó giữa hắn và Hoàng Dương cũng không có xích mích gì, cho nên Hoàng Dương không thể nào ngay lập tức đánh chủ ý tới trên người của hắn được.

Mặc dù Hoàng Lăng nói kí hiệu thần thức chỉ có trên đồ vật của Vô Danh, nhưng Vô Danh cũng là một người cẩn thận "tùy hứng", cho nên hắn liền quét thần thức trên cả người của mình, mọi góc ngách đều không bỏ qua. Sau một lúc dò tìm trên cơ thể mình, Vô Danh cũng không có phát hiện ra điều gì bất thường, hắn cũng không tin rằng kí hiệu thần thức của Tô Khai có thể qua mặt được thần thức của hắn, hắn là tu luyện Vô Cực quyết đó, cho nên một cái kí hiệu thần thức cùi bắp như vậy thì cũng không thể nào qua được thần thức của hắn.

Không tìm thấy điều gì bất thường trên cơ thể, Vô Danh mới đưa thần thức dò tới túi trữ vật đeo trên người. Vô Danh cũng không có đeo nhẫn trữ vật ở trên tay nữa, mà hắn tháo nó xuống sau đó ném vào bên trong túi trữ vật rồi. Bởi vì hắn sợ nếu như bản thân đeo nhẫn trữ vật ở bên ngoài thì sẽ bị người khác để ý, nếu như có người đánh chủ ý lên người hắn thì điều này cũng rất là phiền phức.

Thần thức của Vô Danh vừa mới quét tới túi trữ vật thì liền thấy một điểm có dao động kì lạ, cuối cùng hắn cũng đã tìm thấy kí hiệu thần thức mà bọn người kia để lại. Mà cái kí hiệu thần thức này quả nhiên giống như hắn đoán, đúng là của Tô Khai không thể lệch đi đâu được.

Vô Danh tiện tay bóc cái kí hiệu thần thức kia xuống, sau đó liền cho nó một cái hỏa cầu. Hỏa cầu này chính là một loại pháp thuật đơn giản nhất mà mỗi người nhập môn đều biết, chẳng qua dùng cái này mà đánh nhau thì thực sự là quá cùi bắp, rất dễ bị người khác phát hiện, cho nên nó cũng không có ứng dụng lắm trong chiến đấu.

Khi Vô Danh bóc cái kí hiệu thần thức này của Tô Khai xuống và tiêu hủy nó thì Tô Khai cũng có thể cảm nhận được, Tô Khai chỉ cười nhạt một cái. Tô Khai nghĩ dù sao những kẻ trước khi chết cũng thường làm những việc dư thừa, cho nên Vô Danh tiêu hủy đi kí hiệu thần thức mà hắn để lại cũng là một việc gì đó rất bình thường.

Vô Danh sau khi đã chắc chắn trên người mình không còn kí hiệu thần thức hay gì gì đó nữa thì hắn mới liếc nhìn Hoàng Lăng một cái rồi nói:

- Câu trả lời của ngươi đúng là khiến cho ta rất hài lòng.

- Đương nhiên rồi, có kẻ ngu dốt nào mà không ham học hỏi chứ.

Hoàng Lăng mỉm cười nói.

- Ngươi tên là Vô Danh đúng không, dù sao chúng ta cũng là lần đầu tiên gặp mặt, ta cũng giới thiệu một chút, ta tên Hoàng Lăng, còn đây là em trai ruột của ta Hoàng Dương, hai người kia là Tống Bản và Vũ Khải. Còn người còn lại thì chắc là ngươi cũng đã biết rồi, hắn là Tô Khai.

Vô Danh nghe Hoàng Lăng nói thì trong bụng thầm chửi con mẹ nó cái tên Hoàng Lăng này quả thật rất là vui tính, cái này quả là cũng có chút ý vị đi, hai bên sắp không tránh khỏi một trận tử chiến, vậy mà hắn vẫn còn rảnh để nói những lời thừa thãi đó.

Mà Hoàng Lăng cũng biết suy nghĩ trong đầu của Vô Danh, hắn cũng biết đây là một việc thừa thãi, nhưng đây cũng là sở thích của hắn, dù sao trước khi giết chết đối thủ cũng nên để lại danh tính của bản thân để cho người sắp bị hắn giết còn biết kẻ thù của mình là ai, lúc đó thì kiếp sau mới có thể trả thù được. Nhưng mà Hoàng Lăng hắn cũng không tin có cái kiếp sau này, hắn nhìn về phía Vô Danh rồi cười khẩy một cái:

- Sở dĩ ta cho ngươi biết tên của bọn ta là bởi vì ta nghĩ dù sao trước khi ngươi chết cũng phải biết tên người giết mình là ai và tại sao lại giết mình, tránh để ngươi rơi vào tình trạng chết rồi mà vẫn không biết gì cả, ta lại là người rất có tình thương, cho nên ta cũng không lờ đi cho ngươi rơi vào tình cảnh như vậy, như vậy thực sự rất đau khổ đó.

Vô Danh khinh bỉ liếc Hoàng Lăng một cái:

- Kê bệnh hoạn thường hay nói lời thừa thãi.

Chắc mọi người cũng nhận ra một số chỗ lạ như "hỏa cầu thuật". Bởi vì tác mới đổi lại hệ thống cảnh giới, thay đổi thành truyện thuộc thể loại tu tiên, cho nên đã sửa một số chỗ, trong đó có tên cảnh giới. Dù sao việc sửa đổi này cũng không ảnh hưởng đến mạch truyện hiện tại, bởi vì tác cũng chưa nói quá sâu vào nó, cho nên các đạo hữu cũng không cần lo lắng vấn đề gì cả, truyện vẫn đang đi đúng hướng của nó.

Mọi người đừng quên để lại một like mỗi khi đọc xong một chương nhé. Thân <3!!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nơi Nguy Hiểm Nhất Chính Là Nơi An Toàn Nhất

- Kê bệnh hoạn nói lời thừa thãi..

Vô Danh khinh bỉ liếc Hoàng Lăng một cái.

- Tiểu tử, ngươi dám nói ai bệnh hoạn

Nghe thấy Vô Danh dám chửi lão đại của bọn chúng, ba người Tô Khai, Tống Bản, Vũ Khải liền quát lên một tiếng.

- Tiểu tử ngươi cũng quá lớn lối rồi đó, sắp chết đến nơi rồi mà còn dám mạnh miệng.

Tống Bản chỉ về phía Vô Danh, hai con mắt tròn trừng lên quát.

- Hôm nay còn chưa biết ai sẽ là người phải chết đâu.

Vô Danh nhếch miêng nhàn nhạt nói.

- Hồn láo, chẳng lẽ ngươi nghĩ mình có thể sống qua ngày hôm nay được hay sao.

Tô Khai quát...Đúng lúc Tô khai đang định nói tiếp thì Hoàng Lăng liền đưa tay ra chặn lại. Thấy lão đại đã lên tiếng, Tô Khai cũng ngậm miệng lại, không có nói thêm gì nữa.

- Ta thấy nói về vấn đề ai chết ai sống này thật sự rất vô vị, bởi vì không phải kết cục của nó đều được định sẵn rồi hay sao, ta tin chắc rằng, trong lòng mỗi người đều rõ ràng hơn ai hết, cho nên cái vấn đề này ta sẽ không nói tới nữa. Dù sao thời gian của ta cũng còn rất nhiều, chúng ta có thể nói chuyện thêm một chút nữa và trước tiên hãy nói về ngươi trước đi.

Hoàng Lăng sở dĩ nói như vậy, là muốn thăm dò Vô Danh một chút, hắn muốn biết thực hư xem Vô Danh có thực sự cất giấu bảo vật trên người hay không.

Vô Danh nghe Hoàng Lăng nói vậy thì cũng chẳng thèm mà mở miệng, dù sao bây giờ cái hắn cần nhất cũng là thời gian, hắn muốn tận dụng thời gian ngắn ngủi này tìm một con đường sống cho mình. Vô Danh âm thầm thả thần thức của mình ra xung quanh, trải rộng khắp tất cả phạm vi hắn có thể dò tới.

Mặc dù khả năng chạy trốn được cũng không lớn, nhưng hắn vẫn muốn đặt cược một phen, dù sao mạng của mình cũng là do mình giữ, hắn không muốn chịu cái chết một cách bị động như vậy. Vô Danh đưa mắt nhìn Hoàng Lăng cùng đám người xung quanh, hắn âm thầm đánh giá mấy người này, chỉ cần tính toán tốt, có lẽ giữ được mạng cũng không phải là chuyện gì khó.

Vô Danh nghĩ có lẽ tu vi của Hoàng Lăng ở giai đoạn tụ khí trung kỳ, cụ thể thì có lẽ là tụ khí tầng sáu. Vô Danh thấy đạo động xung quanh Hoàng Lăng vẫn còn có chút rối loạn, có lẽ hắn cũng chỉ vừa mới tăng cấp tới tụ khí tầng sáu mà thôi cho nên tu vi vẫn chưa vững chắc.

Hoàng Lăng là tu vi tụ khí tầng sáu, còn Hoàng Dương là tu vi tụ khí tầng bốn, ba người còn lại đều là tu vi tụ khí tầng ba. Vô Danh nghĩ ngoài Hoàng Lăng còn có chút khó chơi ra thì những người còn lại hắn đều có thể đơn giản đánh giết.

Vô Danh hắn cũng không phải là một con gà mờ như lúc trước nữa, hắn bây giờ đã có trong tay Nguyệt Dao thuộc cấp bậc pháp khí, còn có cả Nhị Thập Tứ đao, hắn không tin trong tay hắn có pháp bảo và đao kỹ cộng với luyện thể tầng thứ nhất mà lại không đánh lại bốn người kia.

Hoàng Lăng thấy Vô Danh nhìn hắn nhưng không nói gì thì liền nghĩ rằng Vô Danh đang coi thường hắn, nhưng hắn cũng không để tâm việc này, dù sao Vô Danh hôm nay phải chết là việc không thể nghi ngờ, dù trong người hắn có bảo vật hay không thì nhất định cũng phải chết.

- Vô Danh, người cũng khiến ta rất bất ngờ đó, chỉ ba ngày trước, người vẫn còn ở tu vi tụ khí tầng hai sơ kỳ, vậy mà hôm nay người đã có thể luyện tới tụ khí tầng thứ ba sơ kỳ rồi, tốc độ tu luyện này của người có phải là quá nhanh hay không.

Hoàng Lăng nói tới đây thì liền dừng lại một chút, hẳn muốn xem phản ứng của Vô Danh.

Vô Danh thấy Hoàng Lăng rảnh háng như vậy thì hẳn cũng muốn vung một chút, dù sao cũng có thể câu thêm chút thời gian:

- Hừ, một thiên tài như ta một ngày tăng vài cấp tu vi còn được, chứ nói gì việc ba ngày mới tăng được một cấp. Lão tử còn đang rất là bất mãn tại sao bản thân mình lại có tốc độ tu luyện chậm chạp như vậy, vậy mà còn có con ruồi nhà người cho tốc độ tu luyện như vậy là nhanh. Ta đang tự hỏi người có phải là phế vật trong truyền thuyết hay không đây, bốn năm tu luyện vậy mà mới tới tu vi tụ khí tầng sáu. Tuy nhiên cũng đừng quá thất vọng, dù sao với khả năng hạn hẹp của người miễn cưỡng cũng thể theo sau xách dép giúp ta.

Hiếm khi lại có được cơ hội chửi người tốt như vậy, hẳn cũng không thể không tận dụng mà giải ngổ một chút. Cho dù hẳn có nói những lời như vậy thì có lẽ tên Hoàng Lăng kia có lẽ cũng chẳng thêm đề tâm. Bởi vì Vô Danh biết, từ câu hỏi vừa nãy của Hoàng Lăng, có lẽ hẳn đã nghi ngờ trên người mình có thứ gì đó có thể giúp bản thân tăng cấp nhanh như vậy. Nếu như Hoàng Lăng hẳn vẫn chưa hỏi được rõ ràng thì có lẽ vẫn chưa thể nào phát tác được mà cố gắng nhẫn nhịn. Mà quả thật là như vậy, Hoàng Lăng sau khi nghe Vô Danh nói xong mặc dù trong mắt xuất hiện một chút sát khí nhưng rất nhanh đã bị khôi phục trở lại:

- Miệng lưỡi của người cũng không tồi, nhưng nó cũng chỉ có thể giúp người sống được thêm chút thời gian nữa mà thôi. Nếu như ta đoán không nhầm, thì có lẽ ở trên người của người có lẽ đang cất giấu một bảo vật gì đó có thể giúp người tăng cấp nhanh tới như vậy. Nếu không một tên phế vật mang trong mình tạp linh căn như người lại có thể có tốc độ tu luyện khủng khiếp như vậy hay sao.

- Người cũng đừng hy vọng có thể lừa được chúng ta, mọi thông tin về người chúng ta đều đã điều tra qua, người chỉ mới nhập học có mấy ngày đã tụ khí tầng hai, bây giờ cũng chỉ mới có mấy ngày sau mà đã tăng tới tụ khí tầng ba, nếu như nói trên người người không có bảo vật gì đó giúp một tên phế vật như người có thể tăng cấp nhanh như vậy thì quả thực đó chính là nói dối trắng trợn.

Hoàng Lăng nói liền một lượt, hẳn đưa ra những chứng cứ không thể xác thực hơn, hẳn muốn dồn Vô Danh vào đường cùng xem phản ứng của Vô Danh sẽ như thế nào.

Mà ở phía xa xa hai nhóm người Vô Danh và Hoàng Lăng, A Nhị đứng ở một bên nghe cũng cảm thấy thú vị:

- Tiểu tử này đúng thật là không đơn giản, nếu theo như lời tên kia nói thì mới vào học viên có mấy ngày mà tu vi đã tăng nhanh như vậy thì nhất định trong người chắc chắn là cất giấu bảo vật gì đó. Nếu như không phải tiểu thư nhà ta đã chăm người, thì ta cũng muốn biết xem rốt cục trên người tiểu tử người cất giấu bảo vật gì.

.....

Hoàng Lăng hơi dừng lại một chút, sau đó nhìn Vô Danh nói:

- Nếu như người giao bảo vật ra, ta có thể suy nghĩ một chút xem có nên cho người một con đường sống hay không. Nếu như người không giao ra thì chúng ta sẽ làm cho người phải nôn nó ra.

Hoàng Lăng nói nếu như Vô Danh giao ra bảo vật thì hẳn có thể suy nghĩ lại một chút xem có nên cho Vô Danh sống tiếp hay không, nhưng sững nghĩ thì cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, còn việc Vô Danh phải chết là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra, Hoàng Lăng hẳn từ trước tới giờ đi cướp của người khác cũng chưa có ngoại lệ là cho kẻ đó sống tiếp, cho nên Vô Danh này cũng không thể khiến hắn phá lệ được.

Vô Danh nghe Hoàng Lăng nói như vậy thì cũng cực kì khinh bỉ, về mặt của hắn không chút nào che giấu sự mỉa mai mà nhìn Hoàng Lăng nói:

- Trước hết là nói trên người ta cũng chẳng có bảo vật gì, người chẳng qua cũng chỉ là một tên phế vật tu luyện nhiều năm, tu vi cũng có chút hơn người khác, bây giờ thấy một người khác mới tu luyện đã có tu vi sắp vượt qua mình, cho nên mới kiêu căng gây sự thôi có đúng không. Mà dù trên người ta thực sự có bảo vật, đưa ra cho người rồi chẳng lẽ còn không bị người giết người diệt khẩu hay sao, người là đang lừa ai vậy, lừa gia gia của người sao.

- Hừ, người tốt nhất là nên thức thời một chút, mau giao ra bảo vật cất giấu trong người, nếu không để cho ta động thủ thì người chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu.

Hoàng Lăng hừ lạnh một tiếng, sát khí đã vờn quanh trong đôi mắt của hắn.

Vô Danh cũng nhìn ra sát khí trong mắt của Hoàng Lăng, hẳn đoán có lẽ Hoàng Lăng đã bị hắn chọc cho tức điên lên rồi, nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là hắn cũng đã tìm được đường lui cho mình.

Vô Danh đã tìm hết những nơi xung quanh đây, nhưng hắn cũng chỉ tìm thấy được một vách núi mà thôi, mà đằng sau vách núi đó chính là vực sâu vạn trượng. Nhưng nếu như không tới đó thì chắc chắn hắn cũng sẽ bị bọn người kia tóm được, cho nên hắn không thể không tới hẻm vực đó. Vô Danh nghĩ nếu như hắn nhảy xuống vực rồi sau đó lại chón vào trong thế giới hỗn độn như vậy có lẽ hẳn sẽ không sao, cho nên hắn quyết định sẽ chạy tới hẻm vực kia rồi nhảy xuống.

- Đúng là trên người của ta có bảo vật đó thì sao, người có ngon thì tới lấy a, nhưng ta nhắc nhở người trước, chỉ sợ miệng người cũng không đủ rộng để có thể nuốt được khối thức ăn này thôi.

Vô Danh lên tiếng khiêu khích, cho dù hắn có đưa bảo vật trên người của hắn ra thì tên kia cũng không thể nào nuốt nổi, Vô Cực quyết của hắn yêu cầu mười loại linh căn, người khác có mười loại linh căn sao, cái này chỉ mình hắn có, Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết của hắn yêu cầu bản thân phải có tiên thiên chi thể là Tạo Hóa Thần Thể, người khác có sao, cái này cũng chỉ mình hắn có. Vậy mà tên kia đòi ăn hết của hắn, miệng cũng quá rộng đi.

Mà trong khi Vô Danh nói thì người của hắn liền động, hắn bây giờ muốn chạy tới hẻm vực kia ngay lập tức, chỉ cần tới đó thì hắn chắc chắn sẽ giữ được mạng, người ta chẳng phải nói rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất hay sao, vách núi kia tuy sâu thẳm trắc trở nhưng đó lại chính là nơi trú ngụ tốt nhất của hắn.

Thân hình Vô Danh dần trở lên mờ ảo, sau đó hắn liền vận chuyển công pháp ẩn nấp tới cực hạn, chạy thẳng về phía hẻm vực kia.

Mà ngay lúc thân hình Vô Danh động dậy, Hoàng Lăng cũng đã phát giác được, hắn cười lạnh một tiếng:

- Muốn chạy, ngươi có thể thoát khỏi ta sao.

Năm người bọn Hoàng Lăng thân hình cũng động dậy một chút sau đó trực tiếp đuổi theo sau Vô Danh.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chiến

Vô Danh sau khi vận chuyển công pháp ẩn nấp tới cực hạn thì khí tức trên người đã thu liễm rất nhiều, nhưng nếu như cảm nhận kĩ thì vẫn cảm ứng được một chút.

- Hử...

Hoàng Lăng đột nhiên giật mình, hắn không hiểu tại sao sau khi Vô Danh bỏ chạy, hắn lại không thể phát hiện khí tức của Vô Danh.

- Tại sao lại như vậy, tại sao khí tức của hắn lại lúc có lúc không??

Trong đầu của Hoàng Lăng hiện lên một dấu hỏi chấm, vừa nãy hắn không thể cảm ứng được khí tức của Vô Danh nhưng sau đó hắn lại liền cảm nhận được, nhưng loại cảm ứng này lại không hề rõ ràng, mà lúc có lúc không.

- Chẳng lẽ trên người của hắn còn có công pháp ẩn nấp.

Hoàng Lăng cũng không phải gà mờ, ngay lập tức liền hiểu được chuyện gì xảy ra, hắn đoán trên người Vô Danh chắc chắn có công pháp ẩn nấp, chỉ như vậy thì khí tức của Vô Danh mới rất nhanh bị áp chế xuống sau đó dần trở lên mờ nhạt khiến cho người khác khó có thể cảm ứng được.

Mặc dù Hoàng Lăng có thể cảm ứng được khí tức của Vô Danh lúc có lúc không, nhưng bọn Hoàng Dương thì hoàn toàn không cảm thấy gì cả. Hoàng Dương có vẻ hốt hoảng nói:

- Đại ca, không thể cảm ứng được khí tức của hắn.

- Đúng vậy lão đại, chúng ta cũng không thể cảm ứng được khí tức của tiểu tử kia.

Ba người Tô Khai, Tống Bân, Vũ Khải cũng lên tiếng.

Hoàng Lăng trầm giọng nói:

- Tên này quả thực cũng có chút bản lĩnh, các ngươi chỉ cần đi theo ta là được rồi, mấy người các ngươi đều lên phi thuyền hết đi.

Nói xong Hoàng Lăng liền phát tay một cái, một chiếc pháp bảo phi hành hình phi thuyền liền hiện ra trước mắt, sau đó cả năm người liền lên phi thuyền đuổi theo Vô Danh. Hoàng Lăng bỏ vài viên linh thạch vào, sau đó liền tự mình điều khiển phi thuyền, hắn là người có tu vi cao nhất cho nên để cho hắn điều khiển phi thuyền mới có thể đạt được tốc độ nhanh nhất, và trong năm người thì cũng chỉ có mình hắn mới có thể cảm ứng được khí tức mập mờ của Vô Danh.

Phi thuyền rất nhanh liền đuổi theo Vô Danh, Hoàng Lăng cũng từng nghĩ tới sử dụng phi kiếm để đuổi theo Vô Danh nhưng hắn quyết định là không đến lúc quan trọng hắn sẽ không mang ra dùng, bởi vì nếu như hắn sử dụng phi kiếm để đuổi theo Vô Danh thì rất có thể sẽ khiến cho Vô Danh cảnh giác, lúc đó sẽ không còn bất ngờ khi ra tay nữa, một khi đã bị người khác đề phòng thì rất khó mà thực hiện ý định, đặc biệt còn là một kẻ có khả năng ẩn nấp cao như Vô Danh, nếu như để cho hắn chạy được thì hậu họa khôn lường.

Trên người của hắn và em trai hắn đều có phi kiếm, nhưng việc này không có ai biết được cả, đây chính là một lần đi làm nhiệm vụ gặp được di tích động phủ, mà chiến lợi phẩm trong đó cũng có hai thanh phi kiếm. Nếu như lần này sử dụng phi kiếm mà còn để mục tiêu chạy thoát chắc chắn sẽ gặp rắc rối rất lớn. Cho nên Hoàng Lăng quyết định dùng pháp bảo phi hành để đuổi theo, dù sao thì pháp bảo phi hành tốc độ vẫn nhanh hơn phi kiếm nhiều, mặc dù tốn chút linh thạch nhưng cái đó tính ra cũng không đáng giá bằng bảo vật trên người của Vô Danh.

-Ồ...thứ vị...

Mà ngay lúc Vô Danh vận chuyển công pháp ẩn nấp tới mức tối đa, thì ở đằng xa A Nhị cũng ồ lên một tiếng tán thưởng, A Nhị cũng không ngờ rằng Vô Danh còn có khả năng ẩn nấp tốt như vậy, nhưng chỉ như vậy thôi thì cũng chưa đủ để có thể thoát khỏi thần thức của hắn. A Nhị gật đầu một cái:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên cũng có chút bản lĩnh, tạp linh căn mà có thiên phú như vậy, quả thực là rất khá, nếu như cho ngươi thêm thời gian phát triển có lẽ ngươi cũng sẽ trở thành cường giả một phương. Tiểu thư nhà ta ánh mắt quả nhiên không tệ, vậy mà lại chằm trúng ngươi.

A Nhị tuy nói vậy nhưng cũng chẳng hiểu tại sao, rốt cục Vô Danh này ngoài vẻ đẹp trai ra thì có cái gì hơn người mà tiểu thư lại yêu thích hắn như vậy, nếu nói trên người của hắn có bảo vật cho nên mới thích thì việc này không phải đơn giản sao, chỉ cần đao cho hắn thì bảo vật trên người tiểu tử kia cũng là của tiểu thư rồi.

A Nhị nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng hắn không biết rằng nếu như Ma Tiểu Uyên mà biết hắn có suy nghĩ đó thì sẽ đem hắn ra băm thành bao nhiêu mảnh nữa.

A Nhị nhàn nhả đi theo phía sau đám người Hoàng Lăng, có lẽ hắn sẽ được chứng kiến một màn kịch nhật nhèo đây.

Vô Danh ẩn mình chạy thẳng một mạch tới hẻm vực kia, thần thức của hắn đã được phóng ra tới mức cực hạn, Vô Danh vừa di chuyển vừa tránh né những chướng ngại vật phía trước.

- Không tốt.

Mà đúng lúc này thần thức của Vô Danh sau khi quét ra phía sau thì liền thấy một cái phi thuyền cỡ nhỏ đuổi theo hắn, mà trên phi thuyền này chính là đám người Hoàng Lăng. Vô Danh cả kinh, không ngờ bọn người này còn có cả pháp bảo phi hành, như vậy thì hắn lại gặp rắc rối lớn rồi, tốc độ của hắn không thể nào bằng được pháp bảo phi hành kia, sớm muộn cũng bị đuổi tới.

Vô Danh cố gắng bật hết tốc độ ra, chỉ cần hắn chạy tới hẻm vực kia thì hắn có thể an toàn rồi. Nếu như không phải đám người kia có pháp bảo phi hành, thì có lẽ với khả năng ẩn nấp này hắn có thể chạy thoát một cách dễ dàng, mặc dù bây giờ hắn ẩn nấp vẫn chưa hoàn hảo cho lắm, nhưng như vậy cũng đủ gây nhiễu loạn cho đám người kia rồi. Vô Danh suy nghĩ một chút, sau đó hắn liền quyết định chạy lung tung không có quy tắc, để khiến cho phán đoán của đám người kia bị sai lệch đi, từ đó cũng có thể kéo dài được khoảng cách.

Nói là làm, Vô Danh liền chạy theo một quỹ đạo cực kì rối loạn. Mà bọn Hoàng Lăng thấy Vô Danh chạy như vậy thì cũng mướt hết cả mồ hôi.

- Mẹ kiếp.....ta xem ngươi chạy được đến lúc nào.

Hoàng Lăng hét âm lên một tiếng.

Vô Danh vừa chạy vừa suy nghĩ, hắn chẳng hiểu tại sao ở một nơi như thế này mà bọn người Hoàng Lăng có thể sắm cho bản thân một cái pháp bảo phi hành tốt như vậy, đột nhiên miệng Vô Danh hơi héch lên:

- Hừ, được lắm, hôm nay ngươi dám có ý định cướp đồ của ta, chỉ cần hôm nay ta chạy được, về sau nhất định sẽ quay lại cướp đồ của ngươi.

Mặc dù Vô Danh chạy không theo quy tắc như vậy, nhưng mà Hoàng Lăng cũng là người có kinh nghiệm lâu năm, lúc sau hắn cũng đã đoán được ý đồ của Vô Danh, từ đó mà khoảng cách giữa hai người liền bị rút ngắn lại.

Vô Danh phát hiện Hoàng Lăng không còn bị hắn vờn nữa nhưng mà trên mặt cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn cũng sắp chạy tới hẻm vực kia rồi.

- Vèo

Nhưng ngay sau đó liền có một tiếng gió mạnh rít qua, Hoàng Lăng đã cho phi thuyền chặn ngay trước mặt Vô Danh. Hoàng Lăng lạnh giọng nói:

- Ngươi nghĩ chỉ với một chút bản lĩnh đó của ngươi là có thể chốn được hay sao, ngươi cũng quá đề cao bản thân mình rồi.

Vô Danh thấy mình đã bị chặn lại thì cũng không chốn tránh nữa, thân hình của hắn từ từ hiện ra, hắn cũng chỉ có thể thảm than, cái pháp bảo phi hành kia quá lợi hại, nếu không thì hắn có thể chạy thoát một cách dễ dàng rồi.

- Ngươi bớt nói nhảm một chút đi, muốn đánh thì đánh, ngươi tưởng ta sợ ngươi sao.

Vô Danh nhàn nhạt nói.

- Được thôi nếu như ngươi đã muốn chết, vậy thì ta cũng sẽ thành toàn cho ngươi. Ngươi có sống tiếp cũng vô ích, ngươi chết để làm bàn đạp cho ta sau này như vậy mới có ý nghĩa.

Hoàng Lăng cười lạnh, lặp lại những lời Vô Danh đã nói với con Trư Phong thú lúc trước.

Vô Danh nghe xong lời này thì trong lòng cũng thầm mắng tên kia quá mức vô sỉ, câu nói vừa nãy không phải là của hắn hay sao.

- Hừ, giờ thì ta cũng biết nhà ngươi làm nghề gì rồi, nhìn mặt thì có vẻ sáng sủa nhưng không ngờ đằng sau thì lại luôn làm chuyện mờ ám, so sánh ngươi với bọn trộm cắp chắc cũng không quá đáng đi, đến câu nói của người khác còn trộm thành của mình được thì ta thực sự rất là khinh bỉ ngươi đó. Nhớ trả tiền bản quyền trước khi sử dụng câu nói đó của ta, không có tiền thì ít ra ngươi cũng phải biết thêm cái chú thích vào chứ, ai dạy ngươi ăn cắp trắng trợn như vậy hả.

Bọn Hoàng Lăng nghe Vô Danh nói một tràng thì liền dơ ra, bởi vì lời Vô Danh nói bọn chúng hoàn toàn không hiểu cái gì cả. Trong lúc bọn Hoàng Lăng còn đang ngây ngốc thì Vô Danh liền tận dụng cơ hội chạy về phía hẻm vực kia, nhưng mới chạy được một đoạn thì cũng đã bị bọn Hoàng Lăng phát giác.

- Muốn chạy.

Hoàng Lăng cũng rất nhanh khôi phục lại sự tỉnh táo, sau đó hét lên một tiếng.

- Các ngươi lên đi, bắt hắn đem về đây cho ta.

Hoàng Lăng chỉ về phía ba người Tô Khai nói. Ba người Tô Khai, Tống Bản, Vũ Khải, gật đầu một cái sau đó trực tiếp chạy về phía Vô Danh, mỗi người xuất ra một quyền nhằm thẳng vào những vị trí yếu hại trên người của Vô Danh.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đơn giản chém giết

Ba người lúc đầu nghe Hoàng Lăng nói như vậy thì còn chần chờ một chút, Tống Bản với Vũ Khải nghĩ tới lúc trước Vô Danh chỉ mới có tu vi tụ khí tầng hai sơ kỳ đã có thể đánh thắng được Tô Khai, vậy mà bây giờ Vô Danh đã là tụ khí tầng ba sơ kỳ rồi, có phải hay không bọn chúng vừa lên cũng sẽ bị Vô Danh đánh tới thua sắp mặt đất. Ngay cả Tô Khai cũng vậy, hắn cũng hơi sợ Vô Danh.

Nhưng chỉ rất nhanh sau đó, cả ba người liền đưa mắt nhìn nhau, dù sao bọn chúng cũng là ba đánh một, chẳng lẽ còn sợ Vô Danh hay sao. Từ mấy ngày hôm trước nghe hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương giảng giải thì ba người cũng biết được Vô Danh ngoài luyện thể ra thì cũng không biết một loại pháp kỹ nào cả. Mà trong khi đó, hai người Tống Bản và Vũ Khải cũng có tu vi tụ khí tầng ba trung kỳ rồi, cho nên ba người cũng không tin cả ba hợp lại mà lại không đánh nổi một mình Vô Danh.

Sau khi đã quyết định thì cả ba người liền xông tới, mỗi người một quyền đánh úp về phía Vô Danh.

- Hừ, không biết sống chết.

Vô Danh thấy ba người Tô Khai, Tống Bản, Vũ Khải xuất quyền đánh về phía mình thì cũng chỉ cười lạnh một tiếng, hắn bây giờ còn sợ ba người này hay sao. Mỗi thẳng một đao liền xong rồi, vậy mà bọn này còn không biết sống chết như vậy, tự lao đầu lên đón lấy cái chết hay sao.

Tô Khai: "Phục Hổ quyền"

Vũ Khải: "Liệt Địa quyền"

Tống Bản: "Úng Trảo thủ"

Tô Khai và Vũ Khải hét lên một tiếng, theo sau đó là mỗi người một quyền, quyền nào cũng bộc phát ra một cách uy mãnh hướng Vô Danh đánh tới. Tống Bản tay quyền chuyển thành trảo, một trảo vỗ tới vị trí cổ họng của Vô Danh.

Hai quyền cùng với trảo thủ xuất ra, linh lực bàng bạc bao quanh giống như cuồng phong gào thét mà hướng về phía Vô Danh đánh tới.

- Vũ...vũ...

Quyền phong và trảo thủ vang lên những tiếng như xé rách không khí, quần áo ba người đều kêu lên phàn phật. Quyền phong và trảo thủ theo những vị trí yếu hại trên cơ thể Vô Danh đánh tới.

Ngay khi ba người vừa xuất chiêu Vô Danh liền cảm nhận được ba chiêu này bất quá đều là Hoàng giai sơ cấp pháp kỹ mà thôi, uy lực như vậy đánh hắn cũng chẳng đủ gãi ngứa nữa là.

Vô Danh đang chạy thì bỗng nhiên xoay người lại, sau đó trên mặt của hắn xuất hiện một nụ cười hết sức tà mị. Một cây đao xuất hiện trên tay Vô Danh, cây đao này chính là Nguyệt Đao.

Vô Danh nhẹ nhàng nâng thanh đao trên tay giờ lên, linh lực bàng bạc bao quanh cây đao, đao khí dần dần được hình thành.

Một đao....hai đao.....ba đao....bốn đao...

Ngay khi thanh đao đã hóa thành bốn đao khí thì liền dừng lại. Vô Danh không chần chờ một chút nào, một đao đơn giản không hoa mỹ mà đầy uy lực đánh ra.

- Nhị thập tứ đao.

Vô Danh thì thầm một tiếng, theo sau đó là một đao đánh ra, một đao này đánh về phía Tống Bân. Sau khi đã chém ra một đao Vô Danh lại tiếp tục ngưng tụ đao thứ hai, lại là bốn đao khí được tạo thành, sau đó rất nhanh bắn ra đánh về phía của Vũ Khải.

Tám luồng đao khí mang theo đao quang lấp lánh bắn ra, hướng về hai người Tống Bân và Vũ Khải đánh tới. Tám luồng đao khí mang theo khí thế cùng với tốc độ kinh người phóng ra, Tống Bân và Vũ Khải đang theo đà đánh tới thấy Vô Danh xuất ra hai đao như vậy thì liền cả kinh, một đao kia thật sự ngoài sức tưởng tượng của bọn chúng.

Mà ở phía sau hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương cũng kinh ngạc không thôi, không ngờ Vô Danh vẫn còn ẩn dấu sâu như vậy, hai người tính ra vẫn còn đánh giá thấp tên Vô Danh trước mắt này. Hai người Hoàng Lăng và Hoàng Dương bây giờ càng chắc chắn khẳng định trên người Vô Danh nhất định còn có bảo vật khác. Hai anh em đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên ý cười, lần này chỉ cần giết được Vô Danh thì nhất định tất cả những thứ tốt trên người Vô Danh đều là của hai người.

Tống Bân và Vũ Khải một người tung quyền, một người xuất trảo đánh về phía Vô Danh, khi hai người sắp đánh tới Vô Danh rồi thì đột nhiên trên tay Vô Danh lại xuất hiện một thanh đao, sau đó là một đao chém ra.

- Xệt....xệt...xệt...xệt....

Tám luồng đao khí mạnh mẽ đánh ra, hai người trở tay không kịp, chỉ biết đứng nhìn tám luồng đao khí lấp lánh đao quang kia đánh tới.

- Phốc...phốc....phốc...

Từng tiếng cắt da cắt thịt vang lên, tám luồng đao khí chia ra hai đường đâm xuyên qua cơ thể hai người Vũ Khải và Tống Bân. Trên người mỗi người là bốn cái lỗ máu to bằng nắm đấm, mỗi lỗ đều xuất hiện ở những vị trí yếu hại, máu tươi không ngừng chảy ra.

Cả hai đang tung người trên không thì bỗng nhiên dừng lại, trên mặt và trong ánh mắt đều là một vẻ kinh hoàng, hai đao kia của Vô Danh thực sự quá mực chuẩn xác, hai người còn chưa kịp làm gì thì đã phải nằm xuống.

- Bịch...bịch...

- Xèo...xèo..

Hai cái xác rơi bịch xuống đất, theo sau đó là hai quả cầu lửa từ trong tay Vô Danh đánh ra, vị trí của hai quả cầu lửa chính là xác chết của hai người Tống Bân và Vũ Khải.

- Vù vù...

Mà đúng lúc này, Tô Khai cũng mang theo một quyền đánh tới.

- Bốp...

Một quyền của Tô Khai đánh trúng vào mặt của Vô Danh. Nhưng ngay khi một quyền này đánh tới trúng Vô Danh thì cũng liền dính ở trên đó. Vô Danh vẫn may mắn không việc gì đứng yên một chỗ.

Một quyền kia của Tô Khai có thể nói là không có một chút lực đạo nào, đánh vào giống như là đang mát xa vậy, mà biểu cảm trên mặt của Tô Khai bây giờ chỉ có thể dùng hai chữ "kinh hoàng" để hình dung.

Ngay tại thời điểm Vô Danh đánh ra hai đao kia, sau đó là hai quả cầu lửa đã dễ dàng giết chết hai người Tống Bân và Vũ Khải thì ở một bên Tô Khai nhìn thấy cũng đã bị dọa tới nỗi sợ đến đơ người ra rồi. Tay chân của Tô Khai bủn rủn, không chút sức lực nào đánh tới trên mặt Vô Danh.

Vô Danh chẳng thèm nhìn lấy một cái, theo sau đó là một cái phong nhận chém ra.

- Xoẹt....

Một tiếng cắt nhẹ nhàng vang lên, phong nhận cửa qua cổ của Tô Khai, Tô Khai bây giờ đã sợ tới mức muốn chết đi rồi, hắn không còn chút xíu lực nào mà chống đỡ, cho nên một đao này đã nhẹ nhàng cửa đôi cổ của Tô Khai.

Máu đỏ nhẹ nhàng chảy ra từ cổ của Tô Khai, một cổ máu tanh nồng bốc lên. Vô Danh liền cho một quả cầu lửa, cái xác của Tô Khai cũng giống như xác của Tống Bản và Vũ Khải hóa thành tro bụi rồi cuốn đi theo gió.

Vô Danh lạnh lùng dứt khoát là thế, nhưng mà bây giờ hắn đang cảm thấy hết sức buồn nôn, đây âu cũng là lần đầu tiên mà hắn giết người, cho nên không thể không tránh khỏi một màn này. Vô Danh cố gắng áp chế cơn buồn nôn trong người, vẻ mặt của hắn dần lại trở lại bình thường. Sau khi giết chết ba người kia, gương mặt lạnh lùng của Vô Danh bây giờ giống như có thêm chút sát khí vờn quanh, càng tăng thêm vẻ lạnh lẽ.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác vs nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Lâm Trận Giác Ngộ

Hai anh em Hoàng Lăng, Hoàng Dương thấy Vô Danh xử lí đám người Tô Khai, Tống Bản, Vũ Khải gọn gàng nhanh lẹ như vậy thì cũng có chút ngạc nhiên, cả hai đều không ngờ rằng động tác của Vô Danh lại thuần thực như vậy.

- Ngươi ngược lại khiến cho chúng ta cũng cảm thấy hết sức bất ngờ. Ta cũng không ngờ là ngươi lại có thể ẩn dấu sâu tới như vậy.

Hoàng Lăng nhàn nhạt nói.

Vô Danh nghe vậy thì cũng không nói gì, hắn chẳng chần chờ một giây nào cả, trực tiếp quay người bỏ chạy.... Vô Danh đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần, hắn không thể nào đánh lại Hoàng Dương được. Mặc dù trong tay hắn bây giờ đã có Nguyệt Dao cùng với pháp kỹ Nhị Thập Tứ đạo nhưng hắn cũng không thể vì như thế mà khinh thường đối thủ được.

Hoàng Lăng này chắc chắn không thể nào giống như ba người vừa nãy, ba người vừa nãy không có pháp khí, nhưng hắn không nghĩ rằng Hoàng Lăng lại không có pháp khí. Hoàng Lăng đã là một người có tu vi tứ khí tầng sáu, luận tới cái gì cũng đều hơn Vô Danh, cho nên Vô Danh không thể nào không đề phòng.

Một hồi chạy trốn vừa nãy, Vô Danh cũng đã để ý phía sau, lúc đó hắn thấy Hoàng Lăng điều khiển pháp bảo phi hành đuổi theo hắn thì hắn liền biết Hoàng Lăng này không đơn giản. Một người có thể có pháp bảo phi hành thì lại có thể không có pháp bảo tấn công trong người hay sao. Pháp bảo phi hành có giá trị lớn hơn pháp bảo tấn công rất nhiều, cho nên một tu sĩ có pháp bảo phi hành thì khả năng rất cao cũng sẽ có pháp bảo tấn công. Pháp bảo tấn công là một vũ khí cần thiết mà một tu sĩ phải có, không ai lại đi mua pháp bảo phi hành trước pháp bảo tấn công cả. Cho nên Vô Danh đoán rằng Hoàng Lăng này nhất định cũng phải có pháp bảo tấn công.

Chính vì như vậy Vô Danh mới chọn phương án chạy trước tính sau, một khi giao thủ không cần nói cũng biết ai thắng ai thua rồi.

- Muốn chạy, ngươi giết người xong còn muốn đi.

Hai người Hoàng Lăng và Hoàng Dương thân hình hơi động, lập tức đuổi theo sau.

- Đứng lại.

Hoàng Dương hét lên một tiếng, theo sau đó là té xuất ra một thanh phi kiếm. Thanh niệm vừa động, Hoàng Dương liền ngự kiếm tấn công về phía Vô Danh.

Vô Danh đang chạy thì liền cảm nhận được nguy hiểm tới từ đằng sau, Vô Danh xoay tròn người né đi đường kiếm đang đánh tới từ phía sau. Ngay khi Vô Danh xoay người lên thì một thanh phi kiếm màu hồng đỏ liền bay sượt qua mặt của hắn. Mà điều khiến cho Vô Danh càng kinh hoàng hơn là thanh phi kiếm này không ngờ lại đang bay, không có một ai cầm lấy điều khiển thanh phi kiếm này.

Vô Danh giật mình, trong lòng trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ đây chính là phi kiếm hay sao.

Vô Danh mới chỉ đến học viện có mấy ngày, những thứ hắn biết hầu như đều chỉ nghe được là nhiều, chứ cơ hội tiếp xúc thì cũng chưa có lần nào. Để lần này nhìn thấy một thanh kiếm đang bay trên không tấn công về phía mình như vậy, Vô Danh mới biết được phi kiếm là như thế nào.

Vô Danh không hiểu lý do gì khiến cho phi kiếm khác những pháp bảo tấn công khác, nó bất quá cũng chỉ là một loại pháp bảo có khả năng công kích và cũng phân chia cấp bậc như bao pháp bảo khác mà thôi, vậy tại sao nó lại có thể bay được.

- Vút....

Vô Danh vừa mới né đi được một kiếm thì kiếm tiếp theo đã lại đánh tới từ phía sau với tốc độ rất nhanh. Vô Danh căng cứng toàn thân mà đối phó với thanh phi kiếm này.

- Keng...keng...keng...

Tiếng vũ khí va chạm vào nhau vang lên liên tiếp, Hoàng Dương ở một bên điều khiển phi kiếm bay tới bay lui trong không trung tấn công vào Vô Danh, còn Vô Danh thì cầm lấy Nguyệt Dao chống trả lại những đòn tấn công của Hoàng Dương.

- Nếu cứ tiếp tục như thế này thì không ổn.

Vô Danh cảm thấy nếu hấn cứ tiếp tục đánh như vậy thì cũng không có lợi ích gì, hấn mà cứ tiếp tục phòng thủ như thế này thì quá mức bị động, nếu như không thể chủ động tấn công, tiêu hao linh lực như vậy cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Lại một đường kiếm nữa đánh tới, Vô Danh cầm Nguyệt Dao trên tay chém về hướng phi kiếm đánh tới.

- KENG!

Một đao một kiếm chạm vào nhau, những tia lửa tóe lên nơi vị trí va chạm, thanh kiếm của Hoàng Lăng bị đánh bật ra, mà Vô Danh cũng bị đánh lùi lại phía sau mấy bước.

Vô Danh nghĩ một chút, điều gì khiến cho thanh kiếm kia của Hoàng Lăng có thể bay được mà đao của hấn thì không. Sau một hồi va chạm kia, Vô Danh cảm thấy rằng có lẽ cấp bậc giữa thanh Nguyệt Dao của hấn và thanh phi kiếm kia của Hoàng Dương cũng giống nhau. Một đao, một kiếm đều có cấp bậc giống nhau, vậy tại sao kiếm có thể bay được mà đao thì không.

Hoàng Dương thấy những đòn tấn công của mình đều bị Vô Danh chặn lại được thì cũng hết sức bức tức, máu bắt đầu sôi lên, sau đó lại tiếp tục điều khiển phi kiếm tấn công về hướng Vô Danh.

Thấy Hoàng Dương lại tiếp tục điều khiển phi kiếm tấn công về phía mình, miệng Vô Danh nhếch lên một nụ cười khó mà có thể quan sát tới. Vô Danh đang muốn tìm hiểu xem tại sao Hoàng Dương lại có thể ngự kiếm chiến đấu, mà muốn hiểu được vấn đề này thì bắt buộc phải tiếp xúc được với thanh phi kiếm kia của Hoàng Dương, từ đó mới có thể tìm thấy chìa khóa để giải mã vấn đề được. Mà Hoàng Dương lại ngự kiếm tấn công về phía hấn như thế này thì quả thực rất là đúng ý của hấn.

Phi kiếm của Hoàng Dương đã đánh tới Vô Danh lại tiếp tục phòng ngự, nhưng hấn cũng không quên dò xét một chút thanh phi kiếm kia của Hoàng Dương.

- Keng...keng...keng...

Một đao một kiếm lại tiếp tục đụng vào nhau, linh lực bằng bạc va chạm tạo nên những tiếng nổ nhỏ, thanh phi kiếm của Hoàng Dương bay đi bay lại về lên từng đường kiếm quang màu hồng đỏ trên không trung nhìn giống như một con chim cắt lao với tốc độ xé gió mà tấn công đối thủ.

Điều kiện cần thiết đã tới, Vô Danh vừa phòng thủ vừa phóng thần thức ra dò xét tới thanh phi kiếm màu hồng đỏ kia. Thần thức của Vô Danh từ từ tiếp cận, mon men từng chút một, nhẹ nhàng mà tình cảm giống như đôi bạn trẻ đang từng bước tìm hiểu lẫn nhau, ban đầu còn khá là e thẹn.

Thần thức của Vô Danh đã tiếp cận rất gần thanh phi kiếm kia, mà Hoàng Dương thì vẫn không hề biết điều đó. Ngay khi thấy thời điểm thích hợp Vô Danh liền phóng thẳng thần thức tới chạm vào thanh phi kiếm kia mà tìm hiểu.

Vô Danh vừa mới chạm được thần thức vào thanh phi kiếm đó thì liền cảm nhận được một trường dao động bên ngoài phi kiếm, ngăn trở hấn tiếp tục tiến vào. Cái này cũng giống như một đôi trai gái mới đầu chỉ mon men tìm hiểu, sau một thời gian thì hôn, khi đã hôn được rồi thì tiếp tục làm việc chuyên sâu hơn, nhưng ngay lúc đó lại gặp phải một lớp rào cản, rào cản này chính là lớp áo bên ngoài, mà lớp áo bên ngoài này cũng giống như trường dao động kia, ngăn cản Vô Danh tiến vào.

Vô Danh cảm giác trường giao động này có chút quen thuộc, nó hình như là nhân tố quyết định điều khiển thanh phi kiếm kia. Vô Danh nhắm mắt lại, hấn muốn cảm nhận rõ hơn nữa..., Khi Vô Danh cho thần thức của bản thân tiếp cận thanh phi kiếm kia được vài giây thì Hoàng Dương lúc này mới cảm nhận được, hấn nhú mày không biết Vô Danh lại định giờ trở gì nữa, chẳng lẽ tên kia tưởng có thể đưa thần thức của bản thân mình vào là có thể chiếm được quyền điều khiển phi kiếm của hấn hay sao.

Không biết ý định của Vô Danh là gì, nhưng việc này cũng khiến cho Hoàng Dương cảm thấy khó chịu, cho nên hấn lập tức truyền ý niệm tới, đánh bật thần thức của Vô Danh ra.

Vô Danh đang cảm nhận luồng dao động đó thì đột nhiên bị đẩy ra, giống như một chàng trai đang định cởi lớp áo ngoài của bạn gái mình ra thì cô gái ấy lại tỉnh táo sau cơn mê man tràn ngập trong biển tình, tiếp đó ngăn cản chàng trai lại, mà điều này thì không khỏi dẫn tới việc khiến cho chàng trai cảm thấy mất hứng, và Vô Danh cũng chính là đang cảm thấy như vậy.

Vô Danh nhú mày trong đầu suy diễn lại cái cảm giác kia, Vô Danh nhớ tới lúc mình bị trường dao động kia đẩy ra, hấn cảm nhận lại một chút...Một lúc sau một nụ cười nặc nguỵ hiện lên trên khóe môi của Vô Danh, hấn cuối cùng đã tìm thấy chìa khóa cho câu trả lời rồi:

- Thì ra là thần niệm.

Vô Danh nghĩ tới lúc mình bị trường dao động đó đẩy ra, hẳn tự đặt cho mình câu hỏi rằng tại sao khi thần thức của hắn tiếp xúc một thời gian rồi mới bị luồng dao động đó đẩy ra, nếu như trường dao động đó có thể đẩy bản thân ra thì đáng lẽ ngay từ khi thần thức của hắn chạm tới đã phải có phản ứng rồi, chứ không phải phản ứng chậm chạp như vậy.

Mà phi kiếm này là do chủ nhân của nó điều khiển, tức là bị người khác điều khiển chứ không thể nào có thể tự động vận hành được. Vô Danh lại nghĩ tới phản ứng chậm chạp kia, hẳn nghĩ phản ứng chậm chạp này có lẽ đến từ chủ nhân của thanh phi kiếm, vì thanh phi kiếm lúc này đang bị điều khiển cho nên mọi hành vi của nó đều là hành vi của người điều khiển nó. Mà người điều khiển nó làm gì để có thể đứng từ xa điều khiển được nó, muốn điều khiển được nó thì trước hết giữa người đó và thanh phi kiếm phải có sự liên kết với nhau, mà đó cũng chính là hình thức nhận chủ của thanh phi kiếm.

Nhưng sau khi nhận chủ rồi thì sao, giữa hai bên lúc đó đã có sự liên kết tinh thần với nhau, vậy làm gì để có thể truyền được thông tin muốn biểu đạt cho đối tượng, mà khi nghĩ tới đây thì Vô Danh liền đoán ra điểm mấu chốt ở đây chính là thần thức, không có thần thức thì làm sao có thể truyền đạt được thông tin giữa hai bên, chẳng lẽ là dùng linh lực sao, điều này chính là không thể nào, nếu như dùng linh lực đó không phải là miễn cưỡng điều khiển hay sao, giữa hai bên đã có sự liên kết với nhau rồi thì việc gì phải dùng linh lực điều khiển nữa, chỉ cần dùng thần thức truyền đạt ý niệm không phải là đơn giản sao.

Mà nói tới thần niệm, Vô Danh lại nghĩ tới công dụng của nó, thần niệm có thể dùng để lấy đồ vật ra từ trong nhẫn trữ vật, tức là cách không mà điều khiển, vậy thì có nghĩa là thanh phi kiếm kia cũng giống như vậy, chính là cách không mà điều khiển, vậy thanh Nguyệt Dao này của hắn cũng không phải là như vậy hay sao.

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like để ủng hộ tác nha....

Chú thích: thần niệm cũng giống thần thức, chỉ là cách gọi khác mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ngự Dao Phi Hành

Sau khi đã giải đáp được thắc mắc của bản thân, Vô Danh cũng không muốn tiếp tục dây dưa như vậy nữa, hắn dùng toàn lực đánh bật thanh phi kiếm đang đánh tới của Hoàng Dương ra sau đó lùi lại phía sau.

Sau khi hai người tách ra, Hoàng Dương liền thu phi kiếm về trong tay, hắn liếc Vô Danh một cái rồi nói:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên cũng có chút môn đạo, đánh với ta lâu như vậy mà cũng không có rơi vào thế hạ phong.

Hoàng Dương vừa nãy trong lúc giao chiến thì cũng thăm quát sát Vô Danh, và hắn nhận ra một điều rằng một hồi đấu pháp vừa rồi cũng chỉ diễn ra theo hướng một chiều là hắn công tới thì Vô Danh thủ, chứ Vô Danh không hề phản công lại, và hắn cũng nhận ra một điều nữa đó chính là dường như Vô Danh cũng không biết ngự dao chiến đấu mà chỉ cầm dao trên tay đối kháng lại với phi kiếm của hắn giống như là đánh giáp lá cà.

Nếu như Vô Danh mà biết ngự dao chiến đấu thì có lẽ cuộc chiến sẽ không diễn ra theo hướng một chiều như vậy. Đến lúc đó có lẽ hắn cũng phải chật vật chống trả lại đòn tấn công của Vô Danh, chứ không phải nhàn nhã chiến đấu như bây giờ.

Hoàng Dương lắc tay một cái, một viên đan dược xuất hiện trên tay của hắn, sau đó hắn không chần chờ một giây nào mà nuốt vào trong bụng, được lực ảm áp từ làn ra trong cơ thể, đang dần dần khôi phục lại linh lực cho hắn.

Mà Vô Danh cũng giống như Hoàng Dương, vừa đánh vừa quan sát đối thủ, Vô Danh cũng nhận ra một điều rằng, mặc dù Hoàng Dương có thể ngự kiếm chiến đấu, nhưng dường như Hoàng Dương hắn cũng không biết bất kỳ một kiếm kỹ gì cả, hầu như đều là ngự kiếm đánh qua đánh lại mà thôi, hoàn toàn không có gì đặc sắc.

Vô Danh nhìn Hoàng Dương một cái sau đó nhàn nhạt nói:

- Cái này thì cũng không cần ngươi khen, bởi vì đây cũng chính là bản lĩnh của ta, chứ đâu có giống như ngươi, cũng chỉ biết cầm kiếm khua đi khua lại một chỗ, chẳng có chút đặc sắc gì cả, một hồi nãy đánh với ngươi quả thực rất là nhàm chán đó.

Hoàng Dương nghe Vô Danh nói lời này giống như là đánh trúng vào tim đen của hắn, đây cũng chính là nỗi khổ tâm trong lòng hắn bấy lâu nay. Mặc dù hắn đã tìm qua rất nhiều các loại pháp kỹ rồi, nhưng vẫn không thể tìm được một quyển kiếm kỹ nào, cũng chỉ có thể trách điều kiện tu luyện ở đây thực sự quá tồi, nếu như không phải lần trước hai anh em bọn hắn tìm được di tích thì có lẽ tới bây giờ cũng vẫn chưa biết phi kiếm là gì, và có lẽ cũng không thể nào có được tu vi giống như bây giờ.

Hoàng Dương hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, ngươi nghĩ mình giỏi lắm sao, ngươi chẳng phải cũng chỉ có thể phòng thủ, cầm lấy dao mà đỡ đòn tấn công của ta hay sao, đến cả ngự dao chiến đấu cũng còn không biết, vậy mà vẫn còn dám lên mặt dạy ta, quả thực là trò cười.

Hoàng Lăng đứng ở một bên hoàn toàn không nói gì từ nãy tới giờ, hẳn là người ngoài cuộc cho nên cũng đã có cái nhìn khá là bao quát về trận đấu pháp vừa rồi. Hoàng Dương là em trai của hắn cho nên hắn biết rất rõ ràng năng lực của em trai mình. Hoàng Dương cũng chỉ có thể ngự kiếm chiến đấu mà thôi, đằng sau cũng không có hậu chiêu gì ghê gớm, chẳng qua một nơi nghèo nàn như ở đây không có nhiều cường giả cho nên anh em hắn ở đây mới có thể hơn người như vậy. Mà sự hơn người ở đây chính là anh em hắn có phi kiếm còn người khác không có.

Nếu như đổi lại là một nơi khác có lẽ anh em hắn cũng chỉ có thể nhìn nhin qua ngày mà thôi. Còn Vô Danh kia thì lại khác, mặc dù tu vi của hắn thấp hơn Hoàng Dương, nhưng lại cũng không hề yếu thế mà có thể đánh ngang tay, mà trong tay của hắn cũng có một cây đao cấp bậc pháp khí hạ phẩm. Nhưng hắn không chỉ có pháp khí hạ phẩm mà bên cạnh đó hắn cũng có đao kỹ, nếu như vừa nãy Vô Danh hắn mà sử dụng đao kỹ thì có lẽ Hoàng Dương em trai hắn cũng sẽ phải ăn một chút thua thiệt. Rất may là Vô Danh cũng không có dùng, mà dường như Vô Danh cũng không có biết ngự đao chiến đấu, cho nên Hoàng Dương em trai của hắn mới có thể nhân nhả như vậy.

Hoàng Lăng nghĩ hôm nay nhất định phải giết được cái tên Vô Danh này, nếu không để cho hắn sau này có cơ hội phát triển nhất định sẽ mối nguy lớn với hai anh em hắn, rất có thể là uy hiếp tới tính mạng.

Vô Danh nghe Hoàng Dương nói vậy thì cười khẩy một cái:

- Người nói cái gì cơ, ta không biết ngự đao chiến đấu á, người nghĩ chỉ có mình người biết thôi hay sao. Ngự đao chiến đấu cái này không phải rất dễ dàng hay sao, cái này ta cũng làm được.

Nói xong Vô Danh liền đưa thanh đao lên, sau đó hắn dùng thần thức của mình điều khiển Nguyệt Đao. Mà Nguyệt Đao sau khi nhận được lệnh của Vô Danh thì cũng liền bay lên không trung. Vô Danh thấy vậy thì liền cười một cái, sau đó liền cho Nguyệt Đao bay vòng vòng quanh đầu biểu diễn cho hai anh em nhà kia xem.

- Cái gì, sao có thể??

Hoàng Dương và Hoàng Lăng sau khi nhìn thấy một màn này cũng rất là kinh ngạc, không ngờ Vô Danh cũng có thể ngự đao. Mà trong mắt của Hoàng Lăng cũng không chỉ có sự kinh ngạc mà trong đó còn kèm theo sát khí lưu động.

Hoàng Lăng hẳn không có ngờ như vậy, hắn biết vừa nãy khi Vô Danh còn đang giao đấu với em trai của hắn thì vẫn chưa biết ngự đao, hắn bây giờ cũng đã hiểu tại sao vừa nãy Vô Danh cũng không có dùng đao kỹ tấn công Hoàng Dương em trai của hắn rồi. Bởi vì có lẽ lúc đó tên Vô Danh đang rơi vào trạng thái cảm ngộ cho nên không có dùng pháp kỹ đánh ra những luồng đao khí kia. Mà sau khi Vô Danh rời khỏi trạng thái cảm ngộ đó thì có lẽ hắn cũng đã biết được cách dùng thần thức để ngự đao rồi.

Hoàng Lăng không hề che giấu sát khí của mình, Vô Danh này thực sự quá nguy hiểm, hắn bây giờ phải giết tên này ngay lập tức.

Hoàng Lăng không che giấu sát khí mà để lộ nó ra một cách lộ liễu cho nên Vô Danh cũng cảm nhận được một ánh mắt đầy sát khí đang nhìn tới phía hắn. Vô Danh nhàn nhạt liếc mắt qua Hoàng Lăng, nhìn đôi mắt kia của Hoàng Lăng có lẽ sẽ rất nhanh động thủ với hắn, cho nên hắn sẽ không bị động ứng chiến nữa. Vô Danh lùi nhanh người lại, hắn dùng thần thức điều khiển Nguyệt Đao, sau đó dùng linh lực của mình điều khiển đao khí, rất nhanh sáu đao khí đã được hình thành. Sau đao khí này nhìn giống hệt như đao chính, thần niệm vừa động, Vô Danh liền chém ra một đao phóng tới phía Hoàng Dương.

Nguyệt Đao cùng với sáu đao khí được hình thành liền theo lệnh của Vô Danh đánh tới phía Hoàng Dương. Bảy luồng đao quang xé gió mà phóng tới với tốc độ rất nhanh.

Vô Danh đoán Hoàng Lăng kia nhất định cũng có phi kiếm, em trai của hắn có thì hẳn không thể nào không có được. Cho nên sau khi hắn chém một đao này về phía Hoàng Dương chắc chắn Hoàng Lăng sẽ lấy phi kiếm ra chặn lại một đao này của hắn. Cho nên hắn phải tận dụng một chút thời gian mà chạy tới hẻm vực kia.

Hoàng Dương nhìn thấy một đao đầy uy mãnh kia của Vô Danh chém tới còn mang theo sáu luồng đao khí thì liền cả kinh, không biết phải ứng phó với một đao này như thế nào.

Mà ngay lúc Hoàng Dương đang không biết phải ứng phó với một đao này như thế nào thì Hoàng Lăng liền tế xuất phi kiếm của mình ra, sau đó liền hướng phi kiếm về phía trước người Hoàng Dương đón đỡ lấy một đao đầy uy mãnh kia.

Phi kiếm của Hoàng Lăng di chuyển giống như tạo thành một màn chắn phía trước người Hoàng Dương, sau đó liền cản lại bảy luồng đao quang đang phóng tới. Sáu luồng đao khí cùng với Nguyệt Đao va vào màn chắn kiếm khí kia thì liền dừng lại giăng co. Những tiếng đùng đùng và chạm cứ liên tiếp vang lên. Vì tu vi giữa hai người chênh lệch những ba cấp, cho nên một kiếm kia của Hoàng Lăng vừa vận có thể cản lại được một đao vừa nãy của Vô Danh.

Thấy Nguyệt Đao của mình bị đánh bật lại Vô Danh cũng không có vẻ gì giống như là thất vọng, dù sao cái này coi như cũng nằm trong tính toán của hắn, hắn cũng chỉ muốn mượn một đao này cản lại hai người kia mà thôi, như vậy thì hắn cũng sẽ có thời gian để chạy tới hẻm vực kia.

Hoàng Lăng cũng đoán ra ý đồ của Vô Danh nhưng hắn cũng không thể nào không giúp em trai mình cản lại một đao vừa nãy được. Thấy Vô Danh xoay người bỏ chạy Hoàng Lăng liền nhảy lên phi kiếm đuổi theo.

Phi hành bằng phi kiếm cũng chính là một trong những công dụng của thần thức mang lại, trong trường hợp không có pháp bảo phi hành thì dùng phi kiếm chính là một sự lựa chọn không thể tốt hơn.

Mà Vô Danh thấy Hoàng Lăng và Hoàng Dương có thể cười kiểm bay đi như vậy thì cũng rất là ngạc nhiên. Nhưng sự ngạc nhiên đó cũng rất nhanh đã thu lại, bởi vì cũng không phải chỉ có mình bọn Hoàng Lăng và Hoàng Dương mới biết ngự kiếm hành không, cái này hẳn cũng có thể làm được, chẳng phải chỉ là dùng thần thức điều khiển thôi hay sao...

Cho nên Vô Danh cũng không chịu kém cạnh, thân hình liền nhảy một cái đã ở trên lưỡi đao của Nguyệt Dao sau đó liền ngự đao mà bay đi.

Sau khi Vô Danh ngự đao bay đi thì hẳn mới biết việc này hao tổn thần thức một cách đáng sợ, nếu như thần thức không đủ, thì có lẽ bản thân sẽ rơi từ trên cao xuống mất.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác nha.

Giống như hôm qua tác nói...hôm nay có 5c và đã up đầy đủ 5c nha <3

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hai Đánh Một

Đây là lần đầu tiên Vô Danh trải nghiệm cảm giác được bay giống như thế này, nhưng mà muốn bay thì cũng phải trả phí, mà phí ở đây chính là một lượng lớn thần thức. Nhưng Vô Danh cảm thấy rằng như vậy cũng không phải không tốt, bởi vì việc ngự đao phi hành như thế này cũng giúp cho hắn có thể luyện tập thần thức của chính bản thân, nhờ đó mà thần thức có thể trở nên cường đại hơn.

- Xoẹt...

Một tiếng xé gió từ đằng sau tiến tới, Vô Danh liền cảm thấy một loại sát khí lạnh lạnh ở phía sau lưng của mình đánh tới. Luồng sát khí lạnh lẽo này đánh tới thì Vô Danh cũng liền biết đây là sát khí của ai, chính là Hoàng Lăng. Vừa nãy Vô Danh đã giao thủ với Hoàng Dương rồi, cho nên biết đây không phải loại sát khí mà Hoàng Dương có thể có được, cho nên Vô Danh liền chắc chắn đây là sát khí của Hoàng Lăng tạo ra.

Vô Danh xoay người lại sau đó điều khiển Nguyệt Dao ngạnh kháng với phi kiếm của Hoàng Lăng đang đánh tới.

- Keng..

Nguyệt Dao của Vô Danh vừa mới va chạm vào phi kiếm của Hoàng Lăng thì liền bị đánh bật ra, bởi vì chênh lệch đẳng cấp giữa hai người cho nên Nguyệt Dao vừa mới đụng phải phi kiếm thì đã không có sức mà chống trả.

Phi kiếm kia của Hoàng Lăng đánh ra chính là nhằm vào sau gáy của Vô Danh mà đâm tới, nhưng do đã bị Vô Danh dùng Nguyệt đao cản lại cho nên mũi kiếm liền đi chệch hướng.

- Phốc...

Phi kiếm cắt xoẹt qua cánh tay trái của Vô Danh, để lại đó một vết thương dài và sâu, máu từ trên cánh tay chảy ra như suối.

- Hít...

Vô Danh nhú mồm, rít vào một hơi vì đau, đây là lần thứ hai hắn cảm nhận vết thương như vậy, mặc dù lần trước đánh nhau với Tô Khai bị thương nặng hơn rất nhiều, nhưng lúc đó hắn có sử dụng công pháp luyện thể cho nên nỗi đau cũng đã giảm đi phần nào, mà nhờ đó hắn cũng có thể đột phá vào luyện thể tầng thứ nhất, sau khi tiến vào luyện thể tầng một thì cơ thể của hắn đã được gây dựng lại, cho nên nỗi đau thể xác mà hắn phải chịu cũng không diễn ra quá lâu.

Vô Danh vội vàng đưa tay phải lên điểm mấy cái trên tay trái, sau đó máu đang chảy ra cũng lập tức ngừng lại. Hắn bây giờ cũng không thể nào mà vừa đánh nhau vừa sử dụng công pháp luyện thể được, như thế khiến cho hắn phải phân tâm không thể nào tập trung mà đánh với Hoàng Lăng được, nếu như chỉ là đơn giản chịu đòn như lúc đánh với Tô Khai thì còn có thể sử dụng Vô Cực Hóa Thân Luyện Thể quyết để chơi lấy một phen. Nhưng bây giờ thì hoàn toàn không được, hắn phải tập trung tinh thần cao nhất để chống lại phi kiếm đánh tới kia của Hoàng Lăng, cho dù hắn có dùng Vô Cực Hóa Thân Luyện Thể quyết để chơi lấy thì kết cục của hắn có lẽ còn tệ hơn.

Một kiếm vừa nãy chém qua tay của Vô Danh, nếu như không phải Vô Danh đã luyện thể tới tầng thứ nhất thì có lẽ chỉ một kiếm vừa rồi cũng có thể khiến cho hắn trở thành Dương Quá rồi, nhưng rất may hắn là người luyện thể cho nên một kiếm kia cắt qua thì cũng chỉ có thể để lại một vết thương sâu mà thôi chứ không thể lấy đi cánh tay trái của hắn.

- Hừ...

Hoàng Lăng hừ lạnh một tiếng, vừa nãy một kiếm kia của hắn đáng lẽ có thể lấy được mạng của Vô Danh rồi, vậy mà tới cánh tay trái cũng không thể

chém xuống, Hoàng Lăng hiển nhiên có chút tức giận.

Hoàng Lăng thu phi kiếm trở về sau đó liền chỉ tay về phía Vô Danh:

- Người quả nhiên cũng là người luyện thể, nếu không một nhát kiếm vừa rồi của ta tuy đánh lệch nhưng cũng có thể lấy xuống được cánh tay trái của người.

Trên mặt của Vô Danh vẫn là một vẻ lạnh lùng, quả thật nếu như hắn không phải là người luyện thể thì một kiếm vừa rồi đúng là có thể chặt đứt tay trái của hắn. Mà Vô Danh cũng không ngờ rằng, Hoàng Dương kia lại có thể đoán ra được hắn là người luyện thể, bọn người này qua nhiên có rất nhiều kinh nghiệm, nếu không thì làm sao có thể đoán ra được hắn là một người luyện thể. Vô Danh liếc nhìn Hoàng Lăng nhàn nhạt nói:

- Nhưng tiếc là nhà người cũng không có bản lĩnh đó.

Hoàng Lăng cũng không có để ý câu nói của Vô Danh:

- Nếu như người biết điều, giao hết bảo vật trong người của người ra đồng thời còn có cả công pháp luyện thể thì ta cũng có thể cho người một con đường sống.

- Người cứ nằm mơ đi, có bản lĩnh thì vẫn là tới đây mà lấy, đừng có ở đó sửa bữa, người nghĩ ta sẽ tin người sao.

Vô Danh nói với giọng mỉa mai.

- Đại ca, việc gì phải nói nhiều với hắn, cứ giết hắn trước rồi tính sau, trước khi giết hắn chúng ta cũng có thể dùng sưu hồn thuật, lúc đó không phải thông tin gì cũng đều biết hay sao.

Hoàng Dương ở một bên đã sớm tức giận tới mức không nhìn nổi nữa, hắn hướng về Hoàng Lăng nói to.

Hoàng Lăng ở một bên nghe vậy thì cũng gật đầu, hắn vì không muốn phí công sức tiêu hao linh lực mà đánh với Vô Danh cho nên mới khuyên Vô Danh giao bảo vật cùng với công pháp luyện thể ra cho hắn, nhưng không ngờ Vô Danh lại cứng đầu đến như vậy, mặc cho hắn khuyên nhủ thế nào cũng không chịu giao ra. Nếu đã không nghe lời của hắn như vậy, vậy thì hắn cũng sẽ không tốn thời gian mà đi khuyên giải nữa mà trực tiếp giết luôn cho khỏe, nói tiếp cũng chỉ tốn nước miếng.

- Được, vậy chúng ta cùng lên giải quyết hắn luôn.

Hoàng Lăng hướng về phía Hoàng Dương gật đầu một cái rồi nói.

Mặc dù Hoàng Lăng hắn có thể một mình giết chết Vô Danh, nhưng hắn nghĩ Vô Danh có thể thoát được một kiếm vừa nãy của hắn thì rất có thể thoát được kiếm thứ hai, cho nên nếu cứ tiếp tục đánh như vậy thì sẽ tiêu hao rất nhiều sức lực. Cho nên hắn mới hướng về phía Hoàng Dương nói cả hai cùng lên, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì quá trình diễn ra như thế nào cũng không có quan trọng.

Hoàng Lăng nghĩ tốt nhất là lên đánh nhanh thắng nhanh, lúc trước hắn cũng không ngờ Vô Danh cũng có bản lĩnh lớn như vậy cho nên đã đánh mất rất nhiều thời gian. Hắn không muốn có cái gọi là vạn nhất xảy ra ở đây, nếu không bao nhiêu công sức mà hắn bỏ ra đều đổ xuống sông xuống bể.

Vô Danh vừa nghe Hoàng Dương nói dùng sưu hồn thuật với mình thì ánh mắt của hắn đã lạnh lẽo tới cực điểm. Hắn cũng đã nghe qua loại pháp thuật này, sưu hồn thuật là một loại pháp thuật cực kỳ độc ác, khi người dùng thi triển sưu hồn thuật với đối phương, thì toàn bộ những thông tin mà người bị sử dụng sưu hồn thuật lên người đều sẽ bị người sử dụng sưu hồn thuật biết hết. Mà người bị dùng sưu hồn thuật sẽ trở thành một người tàn phế không biết gì hết, mà sau đó còn trực tiếp chết luôn. Mặc dù tu chân giới không cấm người ta sử dụng loại pháp thuật này nhưng cũng là rất hạn chế, chỉ những người có thâm cừu đại hận mới dùng tới mức này mà thôi.

Nói là làm, hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương liền nâng phi kiếm lên, điều khiển phi kiếm đánh tới phía Vô Danh, cả hai anh em hắn đều dùng hết toàn lực mà đánh với Vô Danh.

Hai thanh phi kiếm mang theo kiếm quang xé rách không khí đánh tới phía Vô Danh, vị trí đánh tới đều là những chỗ yếu hại trên người của Vô Danh.

- Vô sỉ.

Vô Danh mắng một tiếng, hai người này đều có tu vi cao hơn hắn, vậy mà cũng không từ thủ đoạn nào để đối phó với hắn, nhằm cướp cho bằng được bảo vật trên người của hắn.

Vô Danh lùi lại phía sau, rồi nâng Nguyệt Dao lên, sau đó chém ra một đao.

- Nhị Thập Tứ đao.

Vô Danh chém ra một đao, liền có sáu đao khí hình thành xung quanh, sau đó chém tới phía hai thanh phi kiếm đang bay tới kia.

- ẦM...ầm...ầm...

Hai thanh phi kiếm của Hoàng Lăng và Hoàng Dương va chạm với sáu luồng đao khí và Nguyệt Dao của Vô Danh, linh lực bàng bạc va chạm với nhau

bắn ra tung tóe, vang lên những tiếng nổ nhỏ.

Mũi phi kiếm của Hoàng Lăng mang theo sức mạnh lớn hơn đang dần dần đè ép một đao kia của Vô Danh.

- Choang...

Đao khí của Vô Danh đánh tới vang lên những tiếng giống như thủy tinh vỡ vụn, từng mảnh đao quang bắn ra tung tóe.

Đôi đầu thất bại, Vô Danh bị lực phản chấn đẩy ra phía sau, mà hắn cũng nhận cơ hội này giả vờ như bị đánh bay ra phía sau để thực hiện kế hoạch chạy trốn của mình.

Mặc dù một đao này đã bị đánh bại, Vô Danh cũng bị đẩy lùi ra phía sau, nhưng cũng coi như là tạm thời chặn được thế công của hai người Hoàng Lăng và Hoàng Dương.

Ngay lúc Vô Danh lùi ra sau, thì Hoàng Lăng đã điều khiển phi kiếm bay lên trên trời, hoàn toàn không thấy đâu.... Còn Hoàng Dương sau khi đánh ra một kiếm thất bại thì lại tiếp tục điều khiển phi kiếm toàn lực chém tới Vô Danh.

Vô Danh sau khi sử dụng một đao vừa rồi thì linh lực trong cơ thể của hắn cũng đã tiêu hao gần hết, hắn không thể nào đánh ra một đao giống như vừa nãy nữa, mà chỉ có thể điều khiển Nguyệt Đao của mình cứng đối cứng với đao của Hoàng Lăng.

Nhưng mà cũng rất may cho Vô Danh bởi vì hắn nhìn thấy khoảng cách giữa hắn và hẻm vực kia cũng đã không còn xa nữa, chỉ cần có thể ngăn lại một kiếm kia của Hoàng Dương thì hắn có thể nhảy xuống vực chạy thoát.

Thấy phi kiếm đánh tới thì Vô Danh liền điều khiển Nguyệt Đao ngạnh kháng.

- Keng.

Một đao này đã chặn lại được phi kiếm của Hoàng Dương. Nhưng Vô Danh còn chưa kịp vui mừng thì liền cảm thấy một luồng sát khí ở bên cạnh đánh tới một cách bất ngờ.

Vô Danh nghĩ tới việc hắn sắp có thể chạy thoát thì liền quên đi thanh phi kiếm đã biến mất kia của Hoàng Lăng, mà bây giờ luồng sát khí này cũng chỉ là Hoàng Lăng điều khiển phi kiếm đánh tới. Phi kiếm hướng về phía thái dương của Vô Danh đâm tới, chứng một kiếm này thì Vô Danh chắc chắn sẽ phải chết.

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like ủng hộ tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nhảy Xuống Vực Sâu

A Nhị đứng ở trên không trung đang quát sát trận đấu giữa ba người, hắn cũng thầm đánh giá Vô Danh. Hắn nhận ra cây đao trên tay của Vô Danh và cả pháp kỹ mà Vô Danh sử dụng, đây đều là của tiểu thư nhà hắn cho Vô Danh.

A Nhị cảm thấy Vô Danh này thiên phú đúng là rất tốt, chỉ mới mấy ngày trước thôi, tiểu thư đưa cho hắn một quyển đao kỹ và một thanh đao, vậy mà không ngờ bây giờ Vô Danh hắn đã có thể đánh ra được sáu luồng đao khí mà không những thế sử dụng còn rất là thuần thục.

Mấy ngày trước hắn đứng ở một bên quan sát tiểu thư nói chuyện với Vô Danh thì lúc đó Vô Danh mới chỉ ở tu vi tụ khí tầng thứ hai sơ kỳ vậy mà bây giờ tu vi của hắn đã là tụ khí tầng ba sơ kỳ rồi. Với tốc độ tu luyện như thế này thì chẳng khác gì tiểu thư nhà hắn sử dụng linh thạch để tu luyện cả. Mà Vô Danh này dường như còn không có linh thạch để mà sử dụng. Không những không có linh thạch để tu luyện mà Vô Danh này lại còn là một người có tạp linh căn, vậy mà vì lý do gì lại có thể tu luyện nhanh như thế.

- Tiểu tử này trên người chắc có bảo vật gì đó rất ghê gớm đây, nếu không sao có thể tăng tu vi nhanh như thế, ngược lại tiểu tử này cũng ẩn dấu thật sâu, nếu như không phải gặp tiểu thư nhà hắn thì có lẽ việc trên người hắn có bảo vật cũng chẳng ai biết được.

A Nhị thầm cảm thán, không hiểu sao tiểu thư nhà hắn lại thích tiểu tử Vô Danh này, nếu không phải có tiểu thư thì có lẽ hắn cũng xông tới mà xé xác Vô Danh ra rồi.

- Người này về sau chắc chắn sẽ là cường giả một phương nếu như hôm nay hắn có thể thoát thân.

A Nhị lẩm bẩm

- Hừ...khí tức Cổ Ma...sao có thể...

Trong lúc đang quan sát trận giao đấu dưới kia thì A Nhị liền phát hiện ra một loại khí tức kì lạ, loại khí tức này mang theo một loại chết chóc, hắn cũng đã từng một lần được tiếp xúc với loại khí tức này cho nên bây giờ vẫn còn nhớ rõ, nhưng hắn không hiểu tại sao ở đây lại có loại khí tức này.

A Nhị vội vàng chạy theo dấu vết nơi khí tức Cổ Ma phát ra, bây giờ hắn đã hoàn toàn quên luôn bản thân mình đang có nhiệm vụ gì luôn rồi.

.....

Vô Danh giật mình, luồng sát khí kia đánh tới quá bất ngờ khiến cho hắn không kịp trở tay. Mà cũng chỉ có thể trách hắn, nếu không phải hắn chỉ nghĩ tới việc chạy trốn thì làm sao có thể mắc sai lầm như vậy được, bây giờ có muốn hối hận thì cũng đã không kịp rồi.

Thần thức cùng linh lực của hắn đã tiêu hao tới mức sắp cạn kiệt rồi, hắn không có khả năng đánh ra một đao để có thể chặn lại được thanh phi kiếm mang đầy sát khí đang đánh tới này.

Vô Danh vội vàng lùi ra phía sau cố gắng tránh đi luồng kiếm đang đánh tới này. Phi kiếm của Hoàng Lăng vẫn giữ một tốc độ như cũ lao nhanh như cắt đánh tới phía Vô Danh.

Hoàng Lăng trên khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, xem Vô Danh làm sao có thể chặn lại một đao này của hắn đây.

Vừa nãy hắn đã quan sát thấy Vô Danh chỉ đơn giản là điều khiển đao chống lại phi kiếm của em trai hắn mà không dùng đao kỹ để phản đòn. Từ điểm này Hoàng Lăng đoán được có lẽ Vô Danh đã rơi vào trạng thái nỏ mạnh hết đà rồi, hoàn toàn không có khả năng phản kháng nữa.

Vô Danh vội vàng lùi ra phía sau với hy vọng có thể tránh đi một kiếm kia, nhưng mà phi kiếm kia đánh quá bất ngờ, hắn không có đủ thời gian để có thể tránh được hoàn toàn một kiếm này.

- Xoẹt.....phụt....

Một tiếng cắt qua da thịt vang lên, theo đó là hai tia máu bắn ra tạo thành một vệt máu dài trên không trung. Vô Danh không kịp trở mình với đòn ám toán quá bất ngờ kia của Hoàng Dương cho nên đã bị trúng chiêu.

Hoàng Dương và Hoàng Lăng nhìn thấy phi kiếm chắc chắn đánh trúng đầu Vô Danh thì trên miệng liền cong lên một nụ cười nhạt....

Nhưng..nụ cười này còn chưa có được phô ra hết thì mặt của Hoàng Lăng và Hoàng Dương đã xạm lại, một kiếm này vậy mà không thể giết chết Vô Danh ngay lập tức.

Ngay khi thanh phi kiếm kia của Hoàng Lăng đánh tới, Vô Danh cũng chỉ kịp trở mình lùi ra phía sau một chút, nhưng chỉ một chút này cũng đã khiến cho hắn giữ lại được cái mạng của mình. Nhưng giữ được mạng cũng không đồng nghĩa với việc hắn không có bị trúng một kiếm này của Hoàng Lăng.

Một kiếm này của Hoàng Lăng đã cắt qua đôi mắt của Vô Danh, khiến cho hai mắt của Vô Danh không ngừng chảy máu.

Vô Danh nhắm chặt hai mắt lại, bây giờ hắn hoàn toàn không nhìn thấy được gì nữa, hắn chỉ có thể cảm nhận được mắt mình đang không ngừng chảy máu và cơn đau cứ thế kích thích tới đại não của hắn. Vô Danh vội vàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cây Tử Diệp Hoa sau đó nuốt vào. Ngay khi vừa nuốt vào Tử Diệp Hoa, Vô Danh vội vàng luyện hóa được lực từ Tử Diệp Hoa mang lại.

Tử Diệp Hoa có công dụng chữa thương rất tốt cho nên hắn phải ngay lập tức sử dụng Tử Diệp Hoa để chữa trị vết thương. Bây giờ mắt của hắn đã hoàn toàn bị mù dù có dùng Tử Diệp Hoa thì cũng không thể nào chữa khỏi, nhưng hắn cũng không thể không dùng Tử Diệp Hoa để chữa trị vết thương, tránh cho sau này để lại hậu quả. Vô Danh nghĩ chỉ cần hôm nay hắn không chết thì việc khôi phục lại đôi mắt này cũng không phải là việc gì khó. Chỉ cần tu vi của hắn cao lên thì cơ thể cũng có thể tự chữa trị được.

Hoàng Lăng thấy Vô Danh không có bị một kiếm của mình đánh chết thì liền nói:

- Tiểu tử nguoi vận khí không tồi vậy mà có thể tránh được một đao đó của ta.

Vô Danh không rảnh nói nhảm với Hoàng Lăng, bây giờ hắn đã đứng rất gần hẻm vực rồi, chỉ cần một bước nữa là có thể rơi xuống.

Mặc cho hai dòng máu đang không ngừng chảy từ khóe mắt xuống, Vô Danh nhếch lên một nụ cười cực kì lạnh giá:

- Món nợ phé đi đôi mắt lần này ta sẽ nhớ kỹ.

Nói xong Vô Danh trực tiếp lùi về phía sau nhảy xuống hẻm vực sâu kia.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Con Của Ta Rất Nhanh Sẽ Tới Giết Người

- Món nợ phé đi đôi mắt lần này ta sẽ nhớ kỹ.

Nói xong Vô Danh trực tiếp lùi về phía sau nhảy xuống hẻm vực sâu kia.

- Đứng lại đó!!

Hoàng Lăng và Hoàng Dương đang cười nhìn Vô Danh với ánh mắt cực kì khinh thường, trên mặt dương dương tự đắc tưởng chừng bảo vật chắc chắn sẽ tới tay. Nhưng cả hai nhìn thấy một màn này chợt giật nảy mình nên, cả hai bây giờ mới để ý đằng sau Vô Danh chính là một cái vực sâu.

Do quá tập trung vào trận đấu và liên tục suy nghĩ tới việc sẽ đoạt được bảo vật trong tay Vô Danh, Hoàng Lăng và Hoàng Dương đã sớm quên hết thấy mọi thứ xung quanh rồi, để cho tới bây giờ nhìn thấy Vô Danh định nhảy xuống vực thì mới giật mình nhớ ra, thậm chí bản thân không có chú ý tới địa hình xung quanh mà chỉ chăm chăm một mạch đánh nhau.

Nếu như Vô Danh nhảy xuống con vực kia thì không phải công sức của hai người từ này đến giờ đều đổ xuống sông xuống biển hết hay sao, Vô Danh một khi mà nhảy xuống đó thì chắc chắn chết không thể nghi ngờ. Đến lúc đó thì bảo vật trên người Vô Danh mà hai người hằng mơ ước không phải cũng sẽ bị chôn lấp theo Vô Danh hay sao, như vậy hai người đến đây làm hết thấy bao nhiêu công sức đều trở nên vô nghĩa.

- Mẹ kiếp.

Hoàng Lăng giật giữ hét lên một tiếng, sau đó phi kiếm trên tay phóng ra theo hướng của Vô Danh mà đánh tới.

Vô Danh lúc này sớm đã là nỏ mạnh hết đà, linh lực cùng thần thức đã tiêu hao gần hết làm gì mà còn sức chống đỡ một kiếm kia nữa. Thần thức đã tiêu hao gần hết, hần cũng không lẽ sử dụng một chút thần thức còn lại, chỉ cần lần này thoát được hần sẽ sử dụng một chút thần thức còn lại này mà đi vào bên trong thế giới hỗn độn, như vậy hần mới có thể thoát chết thật sự.

Lúc này mắt của Vô Danh cũng đã sớm mù, hần lại không thể dùng thần thức để nhìn xung quanh, một kiếm kia đánh tới hần không tài nào nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào trực giác của bản thân mà tránh né đi một kiếm này.

Phi kiếm theo tốc độ rất nhanh đánh tới, theo bản năng Vô Danh chợt cảm thấy có một luồng sát khí ập đến, cảm giác nguy hiểm xông lên tới não. Vô Danh có thể cảm nhận được một kiếm này là theo vị trí tim của hần mà đánh tới, một kiếm hoàn toàn chuẩn xác không thể lệch đi đâu được, chỉ cần hần bị trúng một kiếm này thì chắc chắn sẽ tan xác.

Tất cả các giác quan trên cơ thể của Vô Danh đều căng hết ra, bây giờ hần chẳng thể nào đối kháng với một kiếm này, chỉ có thể dựa vào may mắn tìm kiếm thời điểm thích hợp mà tránh đi một kiếm này mà thôi.

- Vưu...

Một tiếng xé gió lao tới, cả người Vô Danh đã căng cứng, chỉ cần chọn sai thời điểm tránh né thì hần chắc chắn sẽ bị một kiếm này đánh chết không thể nghi ngờ.

- Là lúc này...

Vô Danh thì thầm trong lòng, đây chính là lúc hần trở mình tránh đi một kiếm này, nếu còn chần chờ thì chắc chắn sẽ phải trở thành oan hồn dưới lưỡi kiếm này mà thôi.

- Phốc...

Một tiếng kiếm xuyên thủng da thịt, theo đó là huyết nhục trên cơ thể của Vô Danh bắn ra, trên ngực của hần bây giờ đã có thể nhìn thấy một cái lỗ to bằng nắm đấm tay người lớn.

Mặc dù vết thương rất nặng, nhưng nó lại không quá uy hiếp tới tính mạng của Vô Danh, bởi vì một kiếm này không có đánh trúng tim của hần.

Nguyên bản lúc một kiếm kia sắp đánh tới, Vô Danh đã lật xoay người lại, một kiếm kia vốn sẽ đánh vào vị trí ngực trái nơi tim của Vô Danh thì lại đánh vào bên phần ngực phải của hần.

Một kiếm kia xuyên qua Vô Danh cảm giác cực kỳ đau đớn, hần bây giờ linh lực đã sớm cạn kiệt, không thể nào đưa linh lực tới chữa thương được. Cái cảm giác đau đớn kia cứ như vậy hướng đại não truyền tới, càng lúc càng rõ ràng.

Vô Danh chỉ có thể dựa vào một chút được lực còn lại của Tử Diệp Hoa để chữa thương cho bản thân, giúp cho đầu óc còn giữ lại được một chút tỉnh táo mà không bị trực tiếp ngất đi.

Ngay lúc Vô Danh vừa nhảy xuống hẻm vực sâu này, có một lực hút vô hình giống như từ phía dưới xông lên rồi sau đó kéo mạnh hần xuống phía dưới. Thân ảnh của Vô Danh vô lực chống trả, mặc cho lực hút vô hình kia kéo xuống, chỉ vài giây ngắn ngủi, hình bóng của Vô Danh đã bị che khuất phía sau lớp vụn khí và biến mất không thấy.

- Chó chết....

Một kiếm vừa rời của Hoàng Lăng đánh ra cũng không thể nào giữ nổi Vô Danh, Hoàng Lăng lúc đó cũng biết cho dù hắn có đánh ra một kiếm này thì cùng lắm là có thể giết chết Vô Danh nhưng cũng không thể nào lưu Vô Danh lại được. Mặc dù biết như vậy nhưng hắn đánh ra một kiếm này cũng hoàn toàn là theo bản năng, hắn không thể nào mà chấp nhận được chuyện như vậy xảy ra.

Việc để cho Vô Danh rơi xuống con vực kia là điều hắn không thể nào chấp nhận, bởi vì sao?? Bởi vì trên người Vô Danh có bao nhiêu bảo vật, là của hắn, tất cả đều là của hắn, hắn không thể chấp nhận chuyện như vậy xảy ra. Nếu như để Vô Danh rơi xuống thì không phải đỉnh cấp công pháp luyện thể, công pháp ẩn nấp, rồi đạo kỹ kia, mọi thứ tốt trên người Vô Danh đều theo hắn mà rơi xuống hay sao, đến lúc đó nào có phần cho Hoàng Lăng hắn đây.

Một kiếm kia không thể cản lại Vô Danh, Hoàng Lăng gào thét gầm lên một tiếng chạy về phía sát con vực kia mà nhìn xuống, theo Hoàng Lăng chạy tới còn có Hoàng Dương.

- AAAAAAAAA

Khi chạy tới sát phía trước con vực sâu thăm đen hun hút này, Hoàng Lăng không còn nhìn thấy thân ảnh của Vô Danh nữa thì mới gào lên một tiếng, cả một sự phẫn hận bộc phát trong lòng.

Ánh mắt của Hoàng Lăng đỏ bừng lửa giận, từng tia máu hiện rõ lên trong mắt, hắn đã tính toán kỹ như vậy, chắn chắn Vô Danh không thể nào chạy thoát khỏi tay hắn, vậy mà cuối cùng Vô Danh không những không nằm trong tay hắn, mà ngay cả bảo vật như thế nào hắn cũng không biết.

Hoàng Dương cũng tức giận không thôi, tên Vô Danh này chết rồi thì thôi đi, vậy mà vẫn còn ngoan cố không chịu giao ra bảo bối trên người, hắn cũng không thể ngờ được Vô Danh lại có bốn sự lớn tới vậy, nếu không chỉ cần hắn nhắc tay nhẹ một cái là cũng có thể bắt được Vô Danh.

- Ca, bây giờ phải làm sao đây.

Hoàng Dương lo lắng hỏi một câu.

Hoàng Lăng vẫn còn đang hần học nhìn xuống phía dưới con vực sâu này, mặc dù biết Vô Danh đã chết rồi, nhưng trong mắt hắn vẫn là một mảnh sát khí dày đặc, hắn hận không thể giết thêm Vô Danh một lần nữa.

- Chúng ta trước tiên quay trở về trước rồi lại nói.

Hoàng Lăng quay lại nói một câu, sau đó liền té xuất phi thuyền ra rồi hai người bắt đầu quay trở về học viện.

.....

- Hừ...sao tới đây lại không thấy gì nữa.

Ở một hướng khác, thân hình của A Nhị từ từ hiện ra rồi lảo bẫm một câu.

A Nhị rõ ràng mình không có cảm giác sai, khí tức vừa nãy chắc chắn là khí tức của Cổ Ma, hắn không thể nào cảm giác sai được, nhưng sao sau khi tìm tới đây liền không có tung tích gì nữa.

- Vẫn là không có tung tích gì, nên quay trở lại thôi.

- Chết rồi, tên tiểu tử Vô Danh kia.

Nói tới việc phải quay trở về, A Nhị đột nhiên nhớ ra một việc, đó là hắn phải bảo vệ sự an toàn cho Vô Danh. A Nhị thầm kêu hồng bét, tên tiểu tử kia làm sao có thể đánh lại hai người kia được, nếu như không có hắn bảo vệ thì chắc chắn chết là cái chắc, mà nếu như tên tiểu tử đó chết thì không phải hắn sẽ...

Nghĩ tới đây A Nhị chợt cảm thấy rung mình, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo, tên tiểu tử kia không thể chết được, nếu không....

Thân hình của A Nhị rất nhanh lại biến mất, sau đó ngay lập tức xuất hiện ở nơi mà vừa nãy Vô Danh đánh nhau với bọn Hoàng Lăng.

- Người đầu hết rồi.

A Nhị vừa xuất hiện tại vị trí vừa nãy xảy ra đánh nhau thì liền kêu lên một tiếng, hắn không có nhìn thấy một bóng người nào ở đây cả. Theo bản năng A Nhị phóng thân thức ra bên ngoài dò xét, ngay sau đó hắn liền thấy ở phía xa có một chiếc phi thuyền đang bay đi, mà người ở trên đó chính là những tên tiểu súc sinh vừa đánh nhau với Vô Danh. A Nhị nhíu mày, sao hắn không nhìn thấy Vô Danh đâu cả, chẳng lẽ lại biến mất một cách thần bí như lúc trước, hay là đã bị hai tên tiểu súc sinh kia giết chết rồi.

A Nhị thân hình động một cái lại biến mất lần nữa, hắn muốn đuổi theo hai tên tiểu súc sinh kia để hỏi cho rõ ràng.

Mà ngay lúc A Nhị rời đi, ở phía sâu bên trong lòng đất phía dưới con vực sâu thăm đen hun hút kia có một tiếng cười lạnh truyền ra:

- Tiểu súc sinh kiến hôi cũng không bằng mới tới cấp bậc Hư Thần mà cũng muốn tìm lão phu hay sao, nếu không phải ta bị phong ấn ở nơi này cả hàng ngàn vạn năm khiến cho cơ thể trở nên yếu yếu thì đến ngay cả khí tức của ta ngươi một chút cũng không thể tìm thấy. Nếu như ta mà ở thời đỉnh cao thì thả rắm cái nhệ cũng có thể đơn giản xóa sổ đi cái vị diện này.

Nói tới đây người phát ra tiếng cười lạnh này lại hướng về nơi xa xăm chửi một tiếng:

- Lão vương bát đần, nếu không phải tại ngươi thì ta có thể bị một con súc sinh Hư Thần cấp bậc kiến hôi cũng không bằng khi dễ hay sao. Chuyện tốt của ta lại bị hấn phá hỏng hết.

Mà ở phía xa xa, cách Tam Sinh giới hàng ngàn, hàng vạn, hàng tỉ cái vị diện, có một vị trung niên nam tử mặc hoàng y giống như các vị tăng nhân đang ngồi ở trên một đài sen nhắm mắt. Tiếng chửi phát ra từ hạ vị diện kia dường như vị trung niên nam tử này cũng có thể nghe thấy, vị trung niên nam tử cười một cái:

- Bị một tu sĩ cấp bậc Hư Thần khi dễ đã là tiện nghi cho ngươi rồi, con của ta rất nhanh sẽ tới giết ma đầu nhà ngươi thôi.

Hôm nay lại tiếp tục viết thêm 5c nữa....nếu như có biến gì đó thì rất có thể là sẽ viết được 6-7 chương trở lên a.

Mọi người đọc xong nhớ để lại cho tác một like ủng hộ ở cuối mỗi chương nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thoát Khỏi Nguy Hiểm

Thân hình A Nhị vừa động đã xuất hiện phía trước phi thuyền của Hoàng Lăng, một luồng uy áp tỏa ra từ người của A Nhị ập thẳng vào bên trong phi thuyền kia.

Hoàng Lăng đang điều khiển phi thuyền thì đột nhiên có người đứng chắn trước phi thuyền khiến cho hấn giật mình kinh hãi, bởi vì mặc dù hấn đã phóng thần thức ra xung quanh để dò xét với phạm vi tối đa rồi vậy mà người này xuất hiện như thế nào hấn cũng không biết, chỉ là một chút dấu hiệu thôi cũng hoàn toàn không thấy được.

Hoàng Lăng chợt cả kinh, người có thể khiến cho hấn không hề phát giác ra mấy may một chút khí tức nào thì rõ ràng người đó mạnh như thế nào, cái này hấn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, bởi vì dù có mạnh như thế nào thì tu vi giữa hấn và người này cũng chính là cách xa nhau ngàn vạn tám ngàn dặm. Hoàng Lăng hấn có lẽ một cái móng chân của người ta cũng không bằng.

Hoàng Lăng có chút hoảng sợ mà dừng phi thuyền lại, mà theo sau hấn vừa mới dừng phi thuyền lại thì một luồng uy áp cực kỳ mạnh mẽ ập tới, khiến cho cả cơ thể của hấn đều không thể nào di chuyển nổi, đến cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

- Phốc...phốc...

Hai tiếng học máu truyền ra, cả Hoàng Lăng và Hoàng Dương đều bị luồng uy áp mạnh mẽ này chấn cho học máu mồm. Cả hai người hoảng sợ liếc nhau một cái, cả hai người đều hiểu rằng nếu như người đứng trước mặt kia thật sự muốn giết bọn hấn thì có lẽ ngay khi luồng uy áp kia vừa ập tới thì chắc chắn bọn hấn đã biến thành đồng thối vụn rồi chứ không phải chỉ đơn giản là thả ra một ngụm máu như thế này.

Cả hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương hoảng sợ tột độ, bị luồng uy áp kia chấn cho quỳ mọp xuống dưới sàn của phi thuyền. Cả hai người đều không biết rốt cục đã đắc tội gì với vị tiền bối này và càng không hiểu tại sao lại có một vị tiền bối mạnh mẽ như vậy ở cái chốn khi ho cò gậy này. Ở trước người vị tiền bối này hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương đều cảm nhận được một cảm giác cực kỳ áp bức, viện trưởng Hoài Nam Nhị Tinh học viện mà đem so sánh với vị tiền bối này thì có lẽ chính là kém xa trăm vạn tám ngàn dặm. Người ta thả rắm cái nhệ cũng đủ để giết chết viện trưởng của hai người rồi.

Bỗng hai người Hoàng Lăng và Hoàng Dương chợt cảm thấy cả cơ thể nhẹ đi, sau đó là bị một bàn tay nắm chặt cổ nhấc bổng lên, cổ bị ép chặt khiến cho hai con ngươi cũng trợn trừng lên theo. Khi hai người Hoàng Lăng và Hoàng Dương nhìn người đang nhấc bổng họ lên thì chỉ thấy một hắc bào nhân toàn thân trang phục đen che kín cả cơ thể lẫn khuôn mặt, hai người không tài nào nhìn được gương mặt thật của vị hắc bào nhân này. Cả hai còn chưa nói được câu gì thì đã bị người ta xách cổ lên rồi, đến cả hô lý do cũng không được.

A Nhị sau khi xách cổ hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương lên thì liền nói:

- Thăng nhóc vừa mới đánh nhau cùng các ngươi đâu rồi.

Tiếng nói của A Nhị mang theo sát khí nhẹ nhàng cuốn đến tai của hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương, cả hai người vừa nghe xong thì toàn thân rét lạnh, lông tóc dựng ngược lên. Hai người vừa nghe xong câu hỏi của A Nhị thì cũng đã hiểu được chuyện gì xảy ra, hóa ra là vị tiền bối mặc hắc bào này đang tìm Vô Danh chứ không phải bọn hấn, nếu như là tới tìm bọn hấn thì có lẽ người ta vừa gặp đã giết luôn rồi. Chỉ từ sát khí trên người vị tiền bối này, có lẽ vừa thả ra cũng đủ để giết chết hai anh em bọn họ.

Mặc dù đã nghe rõ được câu hỏi của vị hắc bào nhân này nhưng hai anh em hắc cũng không thể nói được một từ nào mặc dù rất muốn nói ra, bởi vì cổ của hai người đã bị vị hắc bào nhân tiền bối này tóm chặt rồi. A Nhị thấy hai tên tiểu súc sinh trước mắt này rõ ràng nghe rõ câu hỏi mình nhưng lại không trả lời thì liền cảm thấy có chút tức giận, nhưng rất nhanh A Nhị cũng liền cảm thấy không đúng, hai tên này làm gì có chuyện to gan tới mức nghe câu hỏi của mình mà lại dám không trả lời. A Nhị đột nhiên nói lỏng tay một chút, chừa ra một ít không gian cho hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương có thể thở, hắc cũng nhận ra lý do tại sao hai tên tiểu súc sinh này không nói, chính là vì hắc bóp quá mạnh cho nên hai tên tiểu súc sinh này mới không thể nói được.

- Thừa tiền bối, kẻ đó vừa mới nhảy xuống vực tự sát rồi.

Hoàng Lăng vừa mới được thả lỏng ra một chút thì vội vàng hít lấy hít để sau đó run giọng nói. Hắc cũng không biết vị hắc bào nhân tiền bối trước mắt này tìm Vô Danh để làm gì, nhưng hắc nghĩ có lẽ Vô Danh đã gây ra họa gì đó nên vị tiền bối này mới tới tìm Vô Danh hắc để tính sổ. Hoàng Lăng nghĩ thế thì liền borm đều Vô Danh thêm vài câu:

- Tiền bối có điều không biết, kẻ này đi gây họa khắp nơi, đến ngay các đồng học trong học viện cũng giết để cướp của sau đó thì liền bỏ trốn. Chúng tiểu bối đuổi theo hắc tới đây để bắt hắc đưa về học viện xét xử, nhưng kẻ này vẫn không chịu hối cải còn đem ba người trong nhóm tiểu bối giết đi, cuối cùng vì nó mạnh hết đà mới nhảy xuống vực tự sát.

Hoàng Lăng nói tới đây thì dừng lại, sau đó từ từ đưa mắt nhìn về phía vị hắc bào nhân tiền bối kia, nhưng hắc còn chưa kịp nhìn cái gì thì đã thấy một bàn tay đưa tới.

- Bóp.

Một tiếng bặt tai giòn giã vang lên, Hoàng Lăng bị A Nhị tát cho một cái rụng hết răng ra ngoài, cả mồm chỉ là một dòng máu. Bị ăn một bặt tai này Hoàng Lăng liền sợ co rúm người, hắc không dám nói cái gì hết, bởi vì hắc không biết hắc đã nói sai cái gì mà bị đánh thành ra như vậy, không phải vị tiền bối trước mắt này cũng giống như hắc hay sao, đến đây chính là để tìm Vô Danh tính sổ. Hay là do hắc đã ép Vô Danh tự tử cho nên vị tiền bối này mới bực tức tát cho hắc một cái vì hắc đã giết Vô Danh chứ không phải vị tiền bối này. Dù sao thì Hoàng Lăng trong lòng vẫn thở phào nhẹ nhõm, vì nếu như vị tiền bối này muốn giết hắc để xả cơn tức trong lòng thì có lẽ một bặt tai vừa nãy đã đánh cho hắc bay đầu rồi.

- Ta cho ngươi nói?? Ta chẳng lẽ còn cần ngươi dạy hay sao.

A Nhị gằn giọng một tiếng, hắc biết mấy lời này đều không có nửa phần đáng tin cho nên cũng không thèm nghe, việc chính bây giờ của hắc chính là đi tìm cho bằng được Vô Danh, nếu không khi trở về đảm bảo tiểu thư sẽ cho hắc ra đảo ở với khi cái vĩnh viễn mất thôi. Còn hai cái tiểu súc sinh kiến hôi cũng không bằng này hắc cũng mặc kệ, dù sao tiểu thư cũng không có dặn dò hắc làm mấy chuyện này, mấy tên này có lẽ tiểu thư sẽ tự mình giải quyết.

- Bóp...

Lại một tiếng bặt tai giòn giã nữa vang lên, lần này không phải Hoàng Lăng bị đánh mà người bị đánh chính là Hoàng Dương. Kết cục của Hoàng Dương cũng không có khác gì Hoàng Lăng đều là một mồm đầy máu còn răng lợi thì đã lác nhau mất rồi.

- Cút...

A Nhị quát một tiếng sau đó liền quăng hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương sang một bên, rồi mới rời đi. Hắc phải lập tức quay lại vị trí vừa nãy để tìm Vô Danh. Nhưng mà cũng thực kì lạ, rõ ràng vừa rồi hắc cũng đã quét qua hẻm vực kia mặc dù không có quét tới xuống dưới cùng được, nhưng mà cũng chẳng thể tìm thấy Vô Danh, thời gian trước sau hắc rời đi khỏi chỗ đó cũng không có tới mười giây đi, làm sao mà khi quay lại đã liền không thấy đâu rồi.

Hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương thì không có nghĩ nhiều như vậy, mặc dù hôm nay không có tóm được Vô Danh nhưng mà hai người vẫn thầm cảm thấy may mắn bởi vì hai người vừa nãy không có bị vị hắc bào nhân tiền bối kia đem giết đi, giữ lại được cái mạng đã là phúc lớn bằng trời rồi.

Hai người liền quay trở lại phi thuyền sau đó liền tăng hết tốc lực mà quay trở lại học viện, lỡ như mà vị hắc bào nhân tiền bối kia quay lại thì rắc rối to, đến lúc đó sợ cái mạng cũng không giữ được nữa.

.....

Vô Danh sau khi nhảy xuống vực liền bị một lực hút kéo xuống, cả thân thể giống như điều đứt dây cứ thế rơi với tốc độ cực nhanh.

- Xoẹt...xoẹt...

Vô Danh rơi với tốc độ cao, khi rớt xuống có bị những cành cây khô chìa ra đâm vào trong cơ thể khiến cho trên người của hắc lại nhiều thêm những vết xước, bởi vì hắc đã là người luyện thể tầng thứ nhất, cho nên những cành cây khô này có cứng nhọn và sắc thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể tạo thêm vài vết xước nhỏ trên cơ thể hắc mà thôi, không có cách nào đâm qua được lớp da thịt cứng chắc này.

Mặc dù con đau vẫn liên tục truyền tới nhưng Vô Danh vẫn cố gắng giữ lại một chút ý niệm cuối cùng để cho bản thân không bị rơi vào trạng thái hôn mê.

Vết thương lần này mặc dù không thể giết chết được Vô Danh, nhưng cũng đã gây tổn hại nặng nề đến cơ thể của hắc, có lẽ nếu như muốn hồi phục lại giống như trạng thái ban đầu chắc phải mất tầm nửa năm thời gian là ít.

Vô Danh không chút chần chờ sử dụng lại một chút thần thức còn sót lại, hắn đưa ý niệm của mình tới Hỗn Động Thiên Mục, sau đó thân hình của hắn lập tức dần trở nên mờ ảo rồi hoàn toàn biến mất, ngay sau đó hắn liền xuất hiện tại bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Động Thiên Mục.

Chương thứ hai của ngày...

Các bảo bảo đi qua nhớ để lại một like nhé:))

Cũng đừng quên để lại cmt để ta biết các bảo bảo còn tồn tại hehe.v.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Lực Lượng Bài Xích

A Nhị thân hình vừa động thì rất nhanh đã tới phía trước mép vực, theo như lời của hai tên tiểu súc sinh vừa nãy khai báo thì có lẽ nơi Vô Danh nhảy xuống chính là ở đây.

A Nhị quay lại nhìn phía sau, ở đó còn có vết máu, hắn chắc chắn rằng đây chính là vết máu của Vô Danh, bởi vì vừa nãy nhìn qua thân thể của hai tên tiểu súc sinh vừa nãy thì trên người bọn chúng không có bất kì một vết thương nào dẫn tới tình trạng chảy máu như thế này cả, thậm chí tên to đầu nhất trong đó còn chẳng có một vết thương nào. Cho nên vết máu này chắc chắn sẽ là của Vô Danh để lại, không thể lệch đi đâu được.

A Nhị nhìn một chút vết máu này, dấu vết để lại sau cuộc ẩu đả là rất nhiều vết máu nhỏ li ti giống như những chấm tròn trải ngang tạo thành một đường cong phía dưới mặt đất.

- Hử, một mẫu xương.

Trong lúc đang quan sát vết máu để lại trên mặt đất, A Nhị nhìn thấy một mẫu xương rơi ở phía giữa vết máu dài kia. A Nhị đưa một tay ra cầm mẫu xương đưa tới gần mắt rồi dùng thần thức quan sát, mẫu xương này có hình giống như một hình cầu vòng, mỏng và dẹt.

- Từ hình thái bên ngoài có lẽ đây là một mảnh xương mũi bị vỡ ra, xương rất cứng chắc, không giống như xương của tu sĩ bình thường, đây chắc chắn là xương của một tu sĩ luyện thể.

A Nhị vừa quan sát mẫu xương vừa lẩm bẩm, hắn đoán chắc chắn đây là một mảnh xương mũi bị vỡ ra của một tu sĩ luyện thể. Mà trong đám người vừa rồi cũng chỉ có Vô Danh là người luyện thể mà thôi.

A Nhị lại đưa thần thức nhìn qua dấu vết phía dưới mặt đất, ngay lập tức hắn thấy một mảnh da thịt nhỏ bị đứt ra, trên đó còn có một chiếc lông bị cắt qua:

- Mí mắt??

A Nhị lẩm bẩm một tiếng, sau đó lại nhìn lại một chút phía dưới mặt đất, vụ ẩu đả xảy ra cách đây không lâu, cho nên vẫn còn để lại một vài dấu vết, phía dưới mặt đất còn có vết chân.

A Nhị trong lòng thầm kết luận, mà trong đầu của hắn dường như hiện lên một đoạn phim quay chậm diễn hóa lại cảnh tượng mới vừa xảy ra.

- Từ dấu vết để lại, người bị thương có lẽ bị đánh lén, do kịp thời phát hiện ra nên đã nhanh chóng lùi lại phía sau. Một chiêu đánh lén kia có lẽ là một đường kiếm đâm ngang đầu ngay tại vị trí thái dương, nhưng do người bị đánh lén đã lùi lại phía sau cho nên một kiếm này đã chém ngang qua mắt, khiến cho mẫu xương mũi bị chém vỡ ra, kèm theo đó là mí mắt của nạn nhân cũng bị chém rụng. Người có thể ra tay đánh lén mà khiến cho nạn nhân bất ngờ có lẽ là tiểu súc sinh tự khí tăng sáu kia, gan cũng thật lớn, chém tiểu tử kia mù cả hai mắt, ta xem sau này mắt nhà ngươi sẽ bị tiểu thư nhà ta đục bao nhiêu lỗ đây.

A Nhị quay người lại, sau đó nhìn xuống phía dưới hẻm vực, hắn lại nhìn thấy một vết máu nữa:

- Chà, vẫn là người khá, chém một phát thùng ngực phải, để xem sau này ngươi có bị thùng ngực trái không.

A Nhị đưa thần thức xuống phía dưới vực sâu dò xét, một trượng, mười trượng....

Sau khi đã phòng thần thức ra A Nhị phát hiện thần thức của hắn giống như bị lớp vụ khí phía dưới vực cản nuốt, nhưng mà lượng thần thức bị cản nuốt này rất nhỏ không đáng kể.

- Hử...tại sao lại không thể dò xuống tiếp được.

Đột nhiên thần thức đang thả xuống dưới vực bị chặn lại, khiến cho A Nhị khó hiểu, hắn cũng đã tìm tới độ sâu năm mươi trượng rồi nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết khác của Vô Danh nữa, dò xuống tới đây thì thần thức lại đột nhiên bị chặn lại không rõ lý do.

- Bịch....

A Nhị dậm chân một cái xuống mặt đất sau đó lao thẳng người xuống dưới vực, nếu như đã không thể dò bằng thần thức được thì chỉ có thể đích thân nhảy xuống đó tìm mà thôi. Hắn đây là thân bất do kỷ, nếu như hắn không tìm được Vô Danh thì tiểu thư nhà hắn cũng sẽ xé xác hắn, cho nên hắn không thể không nhảy xuống.

- Ô...ô...ô...ô

Ngay khi A Nhị vừa rơi xuống tới năm mươi trượng, phía dưới giống như rung lên một cái, đất đá hai bên cũng vì thế mà nứt vỡ, sau đó là cảm giác giống như có một luồng năng lượng cực kỳ mạnh mẽ lao tới.

- Không ổn.

Thân hình của A Nhị đang lao xuống thì đột nhiên hắn cảm thấy không ổn. Cơ thể của A Nhị lập tức dừng lại gấp, sau đó bay lùi lên phía trên.

- ẦM

A Nhị cảm thấy giống như có một luồng năng lượng mạnh mẽ đánh tới phía hắn, hắn vội vàng đánh ra một chưởng chống đỡ. Lực đạo hai phía va chạm sau đó tiếng chân nguyên nổ tung âm âm vang động.

- Phốc...

A Nhị phun ra một ngụm máu, khi hắn ngánh kháng với luồng sức mạnh kia, liền đã cảm thấy bản thân thua thiệt mấy phần theo sau đó là lực phản chấn đánh tới khiến cho hắn bị đẩy lùi lên trên, quay trở lại phía trên mép vực.

A Nhị thầm cảm thấy may mắn, nếu như không phải vừa rồi hắn phát hiện kịp thời thì có lẽ hắn bây giờ đã bị trọng thương chứ không phải chỉ đơn giản thổ ra một ngụm huyết là xong.

- Đây giống như lực lượng tự nhiên, có một loại bài xích rất lớn với người có tu vi cao.

A Nhị lẩm bẩm, ngay khi hắn vừa mới ngánh kháng với luồng năng lượng kia thì cũng đã cảm nhận được một lực lượng bài xích rõ ràng, đây là một loại bài xích với người có tu vi cao, một loại quy tắc không thể phá vỡ, nếu như muốn xuống phía dưới có lẽ phải có tu vi thấp hơn nữa mới có thể, A Nhị đoán có lẽ chỉ có tu vi Trúc Cơ trở xuống mới có thể xuống phía dưới đó xem xét.

Nhưng A Nhị đột nhiên cảm thấy quái lạ, nếu như một tu sĩ chỉ có tu vi Trúc Cơ xuống đây thì không phải sẽ lành ít dữ nhiều hay sao, loại vụ khí cắn nuốt thần thức kia có lẽ cũng có thể khiến cho những tu sĩ xuống dưới đó không thể nào sử dụng được thần thức của bản thân rồi, mà ở dưới đó còn chưa biết sẽ có nguy hiểm gì xảy ra nữa.

- Chẳng lẽ phía dưới này có bí mật gì, không muốn cho người khác khám phá,

A Nhị lẩm bẩm một tiếng, nhưng hắn cũng không có nghĩ nhiều về vấn đề này, vấn đề hắn cảm thấy đau đầu nhất là làm sao ăn nói với tiểu thư khi trở về đây, hắn đến ngay cả Vô Danh cũng không bảo vệ được, về không bị lột da thì cũng là ra đảo ở với khi cái vĩnh viễn.

- Cuộc sống mà hic hic...vẫn là số ta đen đui. Tất cả cũng là tại tên tiểu tử kia, nguoi rớt cuộc có tài cán gì mà lại có thể mê hoặc được tiểu ma nữ nhà ta cơ chứ.

Chương thứ ba của ngày:v

Mọi người đi qua thì hãy ủng hộ 1 like đi nào.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiểu Ma Nữ Hôm Nay Dễ Tính

- Ai da, tiểu tử Vô Danh nguoi rớt cuộc có ma lực gì mà lại có thể khiến cho "băng sương tiểu ma nữ" nhà ta mê mết như vậy, nếu nguoi có thể truyền cho ta một chút ta cũng rất cảm ơn nguoi a.

A Nhị lắc đầu cảm thán, tiểu ma nữ kia bình thường một mình không khác gì tảng băng, nhưng khi gặp tên kia thì liền tan ra giống như được mặt trời sưởi ấm vậy.

- Từ khi người tới tiểu ma nữ nhà ta rõ ràng đã dễ chịu hơn hẳn, nhờ phúc của người mà ta cũng cảm thấy thoải mái không ít. Đáng tiếc a, mới được hưởng phúc có vài ngày, bây giờ lại xuống bằng tầng địa ngục hưởng thụ cảm giác mới rồi.

A Nhị nhìn xuống vực sâu trước mắt mà không ngừng lắc đầu, số của hắn chính là chịu cảnh bị lưu đày mà, cái tên kia sao lại số yếu như vậy, đang giống như mặt trời tỏa sáng thì đột nhiên tắt nắng khiến cho cái lạnh giá u ám kia quay trở về.

A Nhị nghĩ tới tiểu ma nữ ở học viện là lại không tự chủ được run lên một cái, cảm giác lạnh lẽo kia giống như khắc sâu vào trong tâm khảm vậy, không thể nào dứt bỏ được.

A Nhị lại nhớ tới mình ngày trước, lúc trước ở bên cạnh mấy lão ma đầu trong tộc bị bọn họ sai lên sai xuống đi lấy nguyên liệu luyện đan cùng luyện khí thì cảm thấy rất phiền phức, rồi lúc bọn chúng luyện đan thất bại thì cũng kiểm lý do đổ lên đầu của hắn, nói hắn xui xẻo này nọ, đủ các loại lý do, hắn lúc đó chịu ảm ức không ít.

May cho hắn là có một hôm tộc trưởng đi qua, thấy hoàn cảnh của hắn như vậy thì liền đổi cho hắn một công việc khác, mà công việc này chính là trông coi "tiểu ma nữ" bây giờ. Lúc đó hắn thâm kêu may mắn, đây là thiên đạo có tình đang thương xót cho hắn mới để hắn làm công việc như vậy, hắn nghĩ rằng trông coi một đứa bé thôi mà có gì mà khó khăn cơ chứ, cho dù đó là con của tộc trưởng thì cũng chỉ là một đứa bé, giỗ dành cũng không có việc gì không làm được cả.

Nhưng mà ngay sau đó hắn mới biết công việc này tốt cùng là khó khăn cỡ nào, tiểu ma nữ kia cũng không phải là dễ chơi như vậy, hoàn toàn là một bộ đáng lạnh lùng tiểu ma nữ, thậm chí còn khó chiều hơn cả mấy lão đầu trong "thuật luyện thất". Ngày trước thì còn dễ chịu một chút, bây giờ thì càng lúc càng lạnh lùng, thỉnh thoảng "tới ngày" thì lại là một bộ dáng hoàn toàn khác, so với hung thần ác sát chính là giống nhau như đúc.

Càng nghĩ tới lại càng sợ, A Nhị ngừng nghĩ ngợi về vấn đề này, hắn không muốn than vãn thêm nữa, càng than nhiều thì ông trời càng không thương xót hắn, nên chỉ đành làm cái bộ dáng ủy khuất mà quay về Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

A Nhị theo đường cũ quay về học viện, vừa tới hành lang thì đã thấy A Nhất đang ẩn thân đứng canh giữ ở bên ngoài cửa phòng.

A Nhất đang nhắm mắt định thần thì liền thấy có người đi tới, khi thần thức của A Nhất quét qua thì liền biết đó là A Nhị, mà A Nhất nhìn cái gương mặt như đóa hoa kia của A Nhị thì liền biết tên này lại làm hỏng chuyện rồi, thấy có cơ hội thích hợp như vậy, A Nhất liền truyền âm qua cười nói:

- Hóa ra là lão nhị a, ta còn tưởng là ai, thế nào rồi, nhìn mặt người chắc là đại công cáo thành rồi a, cung hỷ cung hỷ a.

A Nhất vừa truyền âm qua vừa cười, cung tay lại giống như đang chúc mừng A Nhị hoàn thành nhiệm vụ.

- Ta nhờ vào, cung hỷ tỷ tỷ người a, nhìn ta như vậy giống đại công cáo thành sao, số ta thật là đen đủi.

A Nhị vừa nghe A Nhất nói thì liền tròn trĩnh mắt lên, thể hiện ra cái bộ dáng ủy khuất, truyền âm qua mắng một tiếng.

- Hắc hắc

A Nhất nghe thế thì ôm bụng cười hắc hắc, hắn cố gắng không cười ra tiếng, nhưng mà cười thế này thật sự quá khó chịu ha ha.

- Cười cái tiểu muội muội người.

A Nhị lại mắng một tiếng. A Nhị mắng xong thì liền không thèm để ý tới A Nhất nữa mà hướng vào trong phòng gọi một tiếng:

- Tiểu thư.

- Vào đi.

Tiếng của Ma Tiểu Uyên thì bên trong vọng ra. A Nhị mặc dù không nghe ra cái gì từ lời nói này, nhưng hắn biết chỉ một lát nữa, cái giọng nói có vẻ bình thường này sẽ trở nên cực kỳ băng hàn.

A Nhị từ từ mở cửa ra sau đó bước vào trong phòng rồi đóng cửa lại. A Nhất thấy vậy thì cũng chỉ có thể lắc đầu cười:

- Cuộc sống mà, người anh em!!

A Nhất nói xong thì cũng không để ý tới nữa, vì hắn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo.

A Nhị bây giờ đã ở trong phòng được một lát rồi, A Nhất ở bên ngoài không thấy có biến gì thì liền áp tai vào bên cạnh cửa muốn nghe ngóng một chút. Mà đúng lúc này A Nhất liền cảm thấy giống như có một luồng gió ập tới từ bên trong ra ngoài, A Nhất biết đây là cái gì, đây chính là bom a.

- UỖNH....

Một tiếng nổ nát vang lên, A Nhất vội vàng lùi lại sau đó đưa tay che mặt, hai tay phe phẩy đẩy hết bụi bám đi rồi mới hé mắt ra nhìn.

Trong lòng A Nhất đang cười vang, nhưng hắn không thể nào mà cười ra tiếng được, hắn đang cố gắng mà nín cười, hắn mà cười ra tiếng chắc sẽ có

một đồng nước bọt bắn ra mắt.

A Nhất nhìn bộ dáng bây giờ của A Nhị thì cũng chỉ có thể nén cười, cất giữ đau thương ở trong lòng, nói thật thì cái cảnh tượng này đối với hắn cũng không phải xa lạ gì hết.

A Nhị bây giờ hoàn toàn là một cái bộ dáng chết vật, hai mắt đen xì giống như gấu trúc, trên ngực phải là một cái dấu chân đỏ chói, quần áo rách tan tành đang nằm hết sức vật vã trên tấm cửa bị đánh bay kia, trên thân thể vẫn còn sót lại một vài mảnh gỗ vụn.

A Nhị bây giờ khóc không ra nước mắt, chỉ có mình hắn mới biết cái bộ giáng này là như thế nào làm ra. Sau khi hắn kể lại sự việc của Vô Danh thì cái bộ dáng này liền ở trên người của hắn, không khác biệt với Vô Danh là mấy.

A Nhị bây giờ có thể chữa thương ngay lập tức nhưng hắn không dám, bởi vì hắn làm sao có gan mà ở ngay trước mặt tiểu ma nữ phục hồi vết thương cơ chứ, đến nghĩ hắn cũng không dám.

Ma Tiểu Uyên ngồi ở trên chiếc ghế phía trước bàn trang điểm, khuôn mặt hoàn toàn là một vẻ lạnh giá băng hàn, hai mắt u ám giống như đêm đen, cả một thân lệ khí lan tràn, nhiệt độ trong căn phòng giống như bị hạ thấp xuống mấy phần.

A Nhất thầm nuốt nước bọt, cái gương mặt kia giống như thể sắp nuốt người không nhà xương đến nơi vậy. Mà lúc này Ma Tiểu Uyên đang ngồi trên ghế, giọng nói truyền ra:

- Đem hắn đưa đi.

A Nhị sau khi nghe xong một tiếng này thì thậm chí phả một cái, rốt cục vẫn không có bị gì, A Nhị đột nhiên nghĩ có lẽ tiểu ma nữ nhà hắn chẳng qua là nhất thời thích tiểu tử kia thôi, cho nên mới không có giết hắn, nếu như mà tiểu thư coi tiểu tử kia giống như mạng sống của mình thì có lẽ hắn sẽ bị ngay lập tức đánh chết rồi.

A Nhất nghe thế thì cũng thầm mừng cho A Nhị, may là tiểu ma đầu hôm nay lại dễ tính, nếu không thì...

Sự thật thì cũng không phải như vậy, trong lòng Ma Tiểu Uyên bây giờ rất là lo lắng cho Vô Danh, nàng thậm chí cầu nguyện cho hắn không có xảy ra chuyện gì nguy hiểm, nàng tin ông trời đã mang hắn đến đây với nàng thì cũng sẽ không cướp hắn đi một lần nữa.

Rất may vừa rồi A Nhất biết chuyện gì sẽ xảy ra bên trong cho nên liền làm một cái trận pháp cách âm khiến cho âm thanh không thể truyền được ra nơi khác. Sau khi A Nhất đưa A Nhị đi thì mới vội vàng quay lại sửa chữa một phen. A nhất lẩm bẩm một tiếng:

- Tiểu ma nữ hôm nay thật dễ tính.

Mà nguyên bản A Nhất vừa nói ra lời này thì liền thấy một cái giấy bay thẳng vào mặt hắn.

- Bóp.

Một tiếng bóp vang lên, A Nhất cũng không có dám tránh né chỉ có thể nhìn một giây này bay tới, đánh in hình ở trên mặt của hắn. A Nhất nhẹ nhàng đặt chiếc giấy xuống phía dưới chân của Ma Tiểu Uyên sau đó cười một cái thân thiện rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hai Nữ Gặp Nhau (1)

Tại một dãy nhà phía tây, đây là nơi tu luyện dành cho các vị lão sư ở trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện, không gian ở đây rất yên tĩnh và rộng rãi, không hề có sự xuất hiện của một học sinh nào cả. Chính vì như vậy nơi đây rất thích hợp để cho các lão sư tu luyện.

Bên trong một gian thạch thất, có một thân ảnh nữ hài tử đang ngồi xếp bằng tu luyện. Hai mắt nữ hài tử nhắm hờ, hai tay kết ấn, linh khí không ngừng thông qua các lỗ chân lông mà hấp thu vào bên trong nội thể.

- Âm.

Một tiếng âm nhỏ vang lên, Nguyệt Nhi đã thành công đột phá tụ khí tầng một hậu kì đỉnh phong mà tiến vào tụ khí tầng hai sơ kỳ.

Mặc dù nói đây là nơi dành cho các lão sư tu luyện nhưng Nguyệt Nhi là một ngoại lệ, nàng là đệ tử thân truyền của Phan viện trưởng- viện trưởng Hoài Nam Nhị Tinh học viện cho nên mới có thể tới đây tu luyện.

Một cỗ mùi hôi tanh nồng bốc lên bên trong căn thạch thất, Nguyệt Nhi từ từ cởi bộ y phục trên người ra, nàng muốn thay đổi một bộ quần áo mới, bộ quần áo đang mặc đã bị tạp chất bên ngoài cơ thể làm bẩn hết rồi.

Nguyệt Nhi nhẹ nhàng đánh cho mình một cái tẩy trần quyết, rửa sạch đi hết những tạp chất ở trên người, mùi hôi tanh cũng không còn bốc ra nữa mà thay vào đó là một hương thơm nhẹ nhàng thuần khiết của một xử nữ.

Tạp chất trên thân thể đã bị tẩy sạch đi để lộ ra một thân thể băng thanh ngọc khiết. Mái tóc đen bóng dài trải xuống phía sau lưng, đôi mắt to tròn đen láy mà tĩnh lặng giống như làn thu thủy, lông mày thanh thoát tựa như núi mùa xuân, lông mi cong vút, mũi cao thon như bạch ngọc, má phấn hồng hồng, đôi môi anh đào đỏ mọng chúm chím. Nàng giống như một đóa hoa mẫu đơn kiều diễm vậy, khiến cho bất kì nam nhân nào nhìn thấy cảnh tượng này đều muốn tiêu hồn thực cốt.

Nguyệt Nhi lấy từ bên trong túi trữ vật ra một bộ y phục mới sau đó mặc lên trên người. Nàng từ từ đi ra khỏi phòng, trong đầu cũng là một hồi suy nghĩ.

Cũng đã mấy ngày rồi kể từ khi Vô Danh ra ngoài làm nhiệm vụ, nàng liền tự nhốt mình bên trong thạch thất tu luyện. Để đột phá tụ khí tầng thứ nhất tiên vào tụ khí tầng hai sơ kỳ nàng đã phải dùng tới bốn ngày liên tu luyện bên trong thạch thất. Bốn ngày này thực sự trôi qua rất nhàm chán, nàng cũng đã lâu không có được nhìn thấy Vô Danh rồi, bây giờ nàng đã tu luyện tới tụ khí tầng hai sơ kỳ rồi, nàng cũng muốn dừng tu luyện một chút mà đi xem Vô Danh.

Nguyệt Nhi không biết bây giờ Vô Danh đã làm nhiệm vụ trở về hay chưa, nàng thật sự rất nhớ, rất nhớ hần. Nàng nhớ nụ cười ấy, nhớ đôi mắt sáng như ánh sao trong đêm tối, nhớ khuôn mặt tuấn mỹ không nhiễm chút khói lửa nhân gian nào của hần. Cái gì của hần nàng đều nhớ....ngay cả.....

Nghĩ tới đây khuôn mặt của Nguyệt Nhi liền hồng hào lên một chút, gương mặt của nàng lúc này thật sự rất mỹ lệ.

Nguyệt Nhi không có quay trở về phòng của mình mặc dù bầu trời bây giờ đã bắt đầu về đêm, nàng bây giờ muốn đi tới chỗ ở của Vô Danh, muốn nhìn một chút xem hần đã về hay chưa.

Rất nhanh Nguyệt Nhi đã đi tới phía ngoài của khu ký túc xá nam, đôi mắt có chút mong chờ mà nhìn về phía căn phòng của Vô Danh, nhưng rất nhanh ánh mắt của nàng dần trở lên âm ảm, bởi vì Vô Danh vẫn chưa có trở về:

- Không phải huynh nói rất nhanh sẽ quay trở về với muội sao.

Nguyệt Nhi lầm bầm thành tiếng, đôi mắt hiện lên từng tầng vụ khí dường như có chút mê man. Nàng tối nào cũng tới đây chờ hần, nhưng mà căn phòng kia vẫn là một mảnh tối tăm không chút ánh sáng nào cả, không một dấu hiệu cho thấy sự xuất hiện của người ấy. Từ khi tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện, hai người đã không thể ngày ngày ở bên cạnh nhau vui đùa nói chuyện như trước nữa, nàng mỗi ngày đều nhớ hần, cho nên tối nào cũng len lén tới đây nhìn về phía căn phòng của hần một chút, nàng nhìn xem phòng của hần có sáng hay không, nhìn một lúc rồi mới lại rời đi.

Căn phòng của hần sáng lên cũng giống như là một dấu hiệu nhận biết, dấu hiệu cho sự hiện diện của hần, vậy mà mấy ngày hôm nay căn phòng ấy cũng không sáng lên lấy một lần. Đôi mắt của Nguyệt Nhi có chút ướt át, nàng cố gắng kìm nén cảm xúc của bản thân, ngăn cho dòng nước mắt kia không rơi xuống.

Nguyệt Nhi mang theo tâm trạng có chút buồn nhớ nhưng mà quay người rời đi. Nhưng ngay khi vừa quay người lại, nàng liền nhìn thấy một người, người trước mắt nàng là một cô gái.

Nguyệt Nhi có chút ngây ngẩn nhìn cô gái trước mắt này, cô gái này trông cực kì xinh đẹp, cả người toát lên một loại khí chất đặc biệt lạnh lùng cao ngạo. Dáng người của nàng thon dài, mái tóc đen mượt xõa ra phía sau, gương mặt toát lên vẻ lạnh lùng cao quý, kết hợp với bộ thanh y mặc trên người khiến cho nàng giống như một đóa băng liên thanh khiết, cực kỳ thanh lãnh.

Nhưng Nguyệt Nhi cũng không vì thế mà cảm thấy tự ti, chỉ là khi nhìn tới ngực của cô gái trước mắt thì nàng có đôi chút không tự tin mà nhìn xuống phía dưới ngực của mình, quả thật cô gái trước mắt này ngực cao hơn nàng rất nhiều.

Hai đôi mắt xinh đẹp nhìn nhau, cả hai người đều toát lên một loại khí chất hoàn toàn trái ngược, Nguyệt Nhi thì giống như đóa hoa mẫu đơn kiều diễm rực rỡ mang theo chút ngây thơ thuần khiết còn Ma Tiểu Uyên thì giống như một đóa băng liên thanh lãnh, khí chất lạnh lùng mà cao ngạo. Nhưng Ma Tiểu Uyên lại hơn Nguyệt Nhi ở một điểm là nàng lớn tuổi hơn Nguyệt Nhi một chút cho nên cả người toát lên một chút vẻ thành thục, và cũng bởi vì đặc điểm của thân thể mà khiến cho Ma Tiểu Uyên nhìn giống như một thiếu nữ phong tình.

- Tiểu muội đây là.... Vị tỷ tỷ đây là....

Giọng nói của hai người trong trẻo giống như là chim yến chim oanh vậy, đồng thời cất lên cùng một lúc.

- Mời tỷ nói trước...

Nguyệt Nhi có chút rụt rè nói.

- Vậy thì ta cũng không khách khí.

Ma Tiểu Uyên cười nhẹ một cái rồi nói.

- Không biết vị học muội này sao bây giờ vẫn còn đứng ở đây, trời đã tối rồi nữ như gặp phải kẻ xấu thì làm sao??

Ma Tiểu Uyên nhìn Nguyệt Nhi nói, trong ánh mắt có đôi chút nghi hoặc, nàng cũng đã đứng đây từ nãy đến giờ, vị học muội trước mặt này đứng đó làm

gì nàng cũng đều rõ ràng cả. Chính vì vậy nàng mới khó hiểu, tại sao vị học muội này lại cứ đứng đây rồi nhìn về phía phòng ở của Vô Danh mà trong mắt nàng dường như còn hiện lên vẻ ai oán giống như thiếu phụ lâu ngày xa cách chồng vậy. Rốt cuộc vị học muội này có quan hệ gì với Vô Danh đây, không biết tự khi nào trong lòng Ma Tiểu Uyên thầm nổi lên một cảm giác khó hiểu, cảm giác này giống như là sợ người mình yêu bị người ta cướp đi vậy.

Nghe thấy vị học tỷ xinh đẹp kia hỏi mình, Nguyệt Nhi lễ phép trả lời một tiếng:

- Cũng không nhọc học tỷ lo lắng, muội chẳng qua chỉ là muốn tới đây nhìn một chút, ngay sau đó liền quay về rồi.

Ma Tiểu Uyên có chút chưa thỏa mãn với câu trả lời này, cho nên nàng lại tiếp tục hỏi:

- Ô, thật vậy sao, vậy mà ta này giờ cứ tưởng là muội đang tới đây lên lút tìm lang quân như ý của mình cơ đấy.

Ánh mắt của Ma Tiểu Uyên chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của Nguyệt Nhi, nàng muốn xem phản ứng sau khi Nguyệt Nhi nghe câu nói này của nàng, nếu như thật sự Nguyệt Nhi tới đây là để gặp người đàn ông khác thì chắc chắn trên mặt sẽ có phản ứng tự nhiên khi bị nói trúng tâm tư.

Mà quả thật ngay sau khi nghe Ma Tiểu Uyên nói xong câu đó mặt của Nguyệt Nhi liền đỏ hồng lên, bởi vì quả thực nàng tới đây chính là muốn gặp phu quân tương lai của nàng, Vô Danh.

Ây da, các nữ gặp nhau không biết có đánh ghen không đây, ta nghĩ thấy mùi chiến tranh đâu đây a.

Hôm nay năm chương đã hoàn thành, các bảo bảo hãy để lại một like bên dưới ủng hộ ta với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hai Nữ Gặp Nhau (2)

Nguyệt Nhi bị Ma Tiểu Uyên nói trúng tâm tư thì hai má liền đỏ lên nhất thời cũng không biết phải trả lời như thế nào, giọng nói của Nguyệt Nhi có đôi chút lúng túng:

- Không, không phải như vậy, chắc học tỷ hiểu nhầm rồi, ta chẳng qua là vô tình đi ngang qua đây thôi.

- Hi hi...

Ma Tiểu Uyên thấy vị học muội trước mắt này nói như vậy thì liền đưa tay che miệng cười khanh khách, vị học muội xinh đẹp này nói lời ấy làm sao có thể lừa được nàng, lời thì nói như vậy nhưng mà trên mặt đã ghi rõ hai chữ nói dối rồi:

- Thật không, ta thấy muội đúng là đến đây để gặp lang quân trong mộng a, muội nhìn xem, mặt của muội đã đỏ hết lên rồi kia.

Nguyệt Nhi nghe vậy thì cũng chỉ biết cúi mặt ngượng ngùng không biết nên nói gì cho phải, vì quả thật nàng tới đây chính là có mục đích đó, nàng tới đây là để gặp Vô Danh. Mà Nguyệt Nhi cũng có chỗ không hiểu, nàng và vị học tỷ trước mắt này rõ ràng chưa từng gặp mặt, nhưng tại sao vị học tỷ trước mắt này lại nói chuyện với nàng giống như là người quen vậy, giọng nói kia cũng giống như kiểu trêu chọc bạn thân của mình có người tình ở bên ngoài vậy. Nguyệt Nhi không biết tại sao, nhưng nàng cũng không muốn nói với người khác tới vấn đề này. Nguyệt Nhi hướng vị học tỷ trước mặt rồi nói:

- Không biết học tỷ tới đây là có việc gì, nếu như là có việc cần làm, vậy học muội cũng xin phép được cáo từ trước, không làm phiền học tỷ nữa.

Nguyệt Nhi nói xong cũng là xoay người đi, nhưng còn chưa kịp đi thì đã nghe thấy tiếng của Ma Tiểu Uyên gọi lại.

- Vị học muội này khoan đi đã, ta thực ra cũng giống như muội chỉ là vô tình đi ngang qua đây mà thôi. Dù sao chúng ta cũng đã có duyên gặp mặt ta nghĩ cũng hai bên cũng nên giới thiệu làm quen một chút.

Ma Tiểu Uyên thấy Nguyệt Nhi muốn quay người rồi đi thì liền gọi lại, thân hình cũng là đi tới gần phía Nguyệt Nhi vài bước. Ma Tiểu Uyên nàng còn chưa có hỏi được đầu đuôi rõ ràng, thì làm sao có thể để Nguyệt Nhi rồi đi được, qua vài câu nói qua loa vừa nãy, nàng cũng đã xác định được cô gái này chắc chắn có quan hệ gì đó với Vô Danh. Ma Tiểu Uyên nghĩ một hồi rồi đột nhiên trong đầu xuất hiện một câu hỏi, liệu cô gái này có phải là cô gái tên Nguyệt Nhi hay không. Ma Tiểu Uyên đứng chặn trước người của Nguyệt Nhi giới thiệu:

- Chào muội, ta tên là Ma Tiểu Uyên, rất vui được làm quen với một tiểu cô nương xinh đẹp như muội.

Ma Tiểu Uyên hướng Nguyệt Nhi nở nụ cười hòa ái, đôi tay trắng trẻo mịn màng giống như bạch ngọc khẽ đưa ra phía trước, ý muốn bắt tay với Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi không muốn nói chủ đề liên quan đến Vô Danh với người khác cho nên đã quyết định cáo từ trước, nhưng nàng mới chỉ kịp xoay người thì

liền bị vị học tử kia gọi lại, sau đó là một luồng gió thổi qua, vị học tử xinh đẹp kia đã đứng chắn ngay phía trước người của nàng. Nguyệt Nhi trong lòng thầm kinh hãi, tốc độ của vị học tử trước mắt này thật nhanh, so với nàng thì hơn rất nhiều, từ điều này nàng có thể thấy được tu vi của vị học tử này chắc chắn rất cao.

Nguyệt Nhi đưa mắt lên nhìn, chỉ thấy vị học tử kia đang nở nụ cười nhìn nàng, biểu hiện rất gần gũi. Nguyệt Nhi nhất thời không hiểu, hai người dù sao cũng chỉ mới gặp qua được một lúc, tu vi của vị học tử này cũng cao hơn nàng rất nhiều, nói về ngoại hình thì cũng là hơn nàng một chút xú xùi xui, vậy lý do gì khiến cho vị học tử này lại chủ động làm quen với nàng. Mặc dù không biết vì sao nhưng Nguyệt Nhi nghĩ dù vị học tử trước mắt này là có ý gì thì bản thân chỉ cần cẩn thận hơn một chút là được, dù sao nhìn vị học tử này dường như cũng không có ý gì xấu cả, Nguyệt Nhi đưa bàn tay thon dài trắng nõn ra cầm lấy tay của Ma Tiểu Uyên rồi gật đầu cười đáp:

- Thì ra là Ma Tiểu Uyên tử, tử tử thực sự rất đẹp, rất vui được làm quen với tử, muội tên là Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi cũng tự giới thiệu bản thân mình, cũng không quên khen vị tử tử trước mắt này một câu, dù sao người ta cũng là khen mình một tiếng, bản thân hẳn là cũng nên đáp lại.

Ma Tiểu Uyên nghe Nguyệt Nhi nói như vậy thì trong mắt giống như là lóe lên một cái, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên tiểu cô nương trước mắt này tên là Nguyệt Nhi, người cùng Vô Danh nhập học vào Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Lúc trước khi đang giả vờ chạy trốn khỏi bọn người Tô Khai, nàng đột nhiên nhìn thấy hình bóng của Vô Danh, lúc đó cả người nàng chợt ngây ngẩn, không ngờ rằng sau khi tới đây nàng lại có thể nhìn thấy được Vô Danh. Nhưng ngay sau đó nàng liền lắc đầu phủ nhận, làm gì có chuyện Vô Danh lại có thể tới đây được, chắc chỉ là một người có ngoại hình nhìn giống với Vô Danh mà thôi. Mặc dù nàng và Vô Danh đã không gặp nhau rất nhiều năm rồi, nhưng hình bóng của chàng trai ấy vẫn cứ như vết xăm vĩnh viễn khắc ghi trong đầu của nàng, không thể nào xóa bỏ được, càng nhìn nàng càng cảm thấy người đó rất giống với Vô Danh.

Vì chuyện này quả thực rất là bất ngờ, cho nên nàng cũng không tránh khỏi tò mò mà muốn tiếp cận "Vô Danh" trước mắt kia, nàng ngay lập tức giả vờ như đang chạy mà vô tình đụng phải "Vô Danh". Ngay tại thời điểm nàng lao vào trong lòng ngực rắn chắc kia thì liền cảm nhận được loại hơi ấm quen thuộc, lúc đó nàng đã đoán người này năm mươi phần trăm khả năng chính là Vô Danh.

Rồi cho đến khi "Vô Danh" đánh nhau với Tô Khai để bảo vệ cho nàng thì nàng lại càng khẳng định chắc chắn hơn đây là Vô Danh, bởi vì ở thế giới tu chân này, lòng người thực sự hiểm ác, ai ai hầu như cũng đều chỉ lo cho riêng bản thân của mình, tất cả các học viên ở đây cũng vậy, chỉ có riêng Vô Danh là thích lo chuyện bao đồng mà thôi, mà tính cách này hiển nhiên quá phù hợp.

Nhưng điều đó vẫn chưa khiến cho nàng tin tưởng trăm phần trăm đó là Vô Danh, chỉ cho đến khi nàng nhìn thấy một dấu răng để lộ ra trên ngực của Vô Danh lúc đang đánh nhau với Tô Khai thì nàng mới dám khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm rằng đây chính là Vô Danh mà nàng yêu sâu đậm. Bởi vì vết răng ở trên ngực Vô Danh kia chính là đánh dấu kỷ niệm lần đầu gặp nhau của hai người, nàng lúc đó đã nổi giận mà cắn Vô Danh một cái thật sâu vì đã trêu chọc nàng.

Sau ngày mà Vô Danh đánh bại Tô Khai, nàng đã lập tức báo A Nhất đi điều tra về Vô Danh và hầu như cũng đã biết được gần hết những chuyện xảy ra với Vô Danh gần đây, và cũng càng cảm kích hơn tiểu muội muội tên Nguyệt Nhi này bởi vì đã giúp cho Vô Danh của nàng có thể nhập học vào học viện.

Nàng cũng rất muốn đi gặp cô gái tên Nguyệt Nhi này một lần, nhưng bởi vì xảy ra việc liên quan tới Vô Danh, cho nên nàng cũng không có tâm trạng mà đi tìm Nguyệt Nhi, nhưng mà không ngờ lần này lại vô tình gặp được. Hôm nay khi nghe tin Vô Danh nhảy xuống vực tự sát, mặc dù cũng không tin rằng Vô Danh đã chết, nhưng điều này vẫn khiến cho nàng cảm thấy đau xót, cho nên nàng mới đi tới khu ký túc xá nam này, nhìn xem căn phòng của Vô Danh một chút. Nhưng mà khi nàng tới đây thì lại nhìn thấy Nguyệt Nhi cũng là đang nhìn về phía phòng của Vô Danh với ánh mắt đầy thương nhớ.

Nàng quả thực cũng muốn tìm hiểu xem quan hệ giữa hai người Vô Danh và Nguyệt Nhi đã tiến tới mức nào rồi:

- Ô, hóa ra là Nguyệt Nhi muội muội sao.

Ma Tiểu Uyên ồ lên một tiếng giống như là nhận biết Nguyệt Nhi vậy. Mà Nguyệt Nhi nghe vậy thì cũng là nghi hoặc một chút, từ giọng nói của vị tử tử này nàng cũng nghe ra được chút gì đó.

- Chẳng nhẽ Ma Tiểu Uyên tử tử biết muội sao.

Nguyệt Nhi nghi hoặc hỏi.

Ma Tiểu Uyên cũng nghe ra ý của Nguyệt Nhi cho nên cũng là đáp lại.

- Đúng là tử tử cũng có nghe qua tên của muội.

Nguyệt Nhi nghe vậy thì cũng có chút ngạc nhiên, tên của nàng cũng không phải là quá nổi tiếng đi, làm sao mà vị tử tử này lại có thể nghe qua được tên của mình chứ.

- Không biết là tử tử nghe qua tên của muội từ đâu a.

Ma Tiểu Uyên nghe Nguyệt Nhi hỏi vậy thì cũng định nói là nghe Vô Danh nhắc qua, nhưng suy nghĩ lại thì nàng liền nói:

- Ta là có nghe qua viện trưởng mới nhận một nữ học viên làm đồ đệ thân truyền mà vị nữ học viên này không nhầm thì chính là Nguyệt Nhi muội muội đi.

Nguyệt Nhi nghe vậy thì cũng đã minh bạch, hóa ra vị học tử này biết mình là đồ đệ thân truyền của sư phụ cho nên mới có thể nhận biết mình:

- Nguyên lai là như vậy.

Hai người Ma Tiểu Uyên và Nguyệt Nhi cũng là trò chuyện một lúc rồi mới rời đi, hai người nói chuyện cũng có vẻ rất hợp nhau.

Mọi người đi qua thì nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Như Một Người Mới

Ngay sau khi sử dụng lại một chút thần thức cuối cùng còn sót lại của bản thân thì Vô Danh liền tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục.

- Bịch

Vô Danh nằm bịch một cái xuống dưới đất, hơi thở có phần thoi thóp, hắn bây giờ cảm thấy cực kì khó thở, một bên ngực của hắn đã bị đánh thủng rồi, ngay cả hai mắt cũng bị mù, linh lực và thần thức cũng đã cạn kiệt, tình trạng của hắn bây giờ hết sức thảm hại.

Vô Danh bây giờ cảm thấy mê man, hắn không biết mình có thể sống tiếp được hay không nữa, hắn bây giờ linh lực cùng thần thức đều đã cạn kiệt không thể nào chữa thương được nữa, nếu như hắn không thể chữa thương thì hắn làm sao có thể sống tiếp được.

- A..a..a

Con đau hành hạ Vô Danh khiến cho hắn kêu lên một cách đau đớn, nỗi đau dần dần bào mòn đi chút ý thức cuối cùng còn sót lại.

Lúc này Vô Danh đột nhiên nghĩ tới Hỗn Độn Thiên Mục, hắn không phải vẫn còn một niềm hy vọng đó sao, ngày trước hắn bị Hình Hoa đánh một chương suất nữa thì mất mạng, cũng may lần đó nhờ có Hỗn Độn Thiên Mục mà hắn có thể sống lại được.

Vô Danh cố gắng lay động Hỗn Độn Thiên Mục, nhưng Hỗn Độn Thiên Mục thì vẫn nằm yên ở đó, không có một chút động tĩnh nào. Vô Danh thử lại thêm vài lần nữa nhưng cuối cùng kết quả vẫn là như vậy, vẫn không có một chút động tĩnh nào phát ra từ Hỗn Độn Thiên Mục.

Mặc dù Vô Danh đã nuốt một cây Tử Diệp Hoa nhưng dược tính của nó vẫn không đủ để có thể chữa khỏi vết thương cho Vô Danh. Sở dĩ như vậy, một phần là do Vô Danh không có hoàn toàn luyện hóa được hết dược lực của Tử Diệp Hoa thì cơ thể đã cạn sạch linh lực, thứ hai là bởi vì Tử Diệp Hoa không có được luyện chế thành đan dược mà lại sử dụng trực tiếp cho nên mới không đạt được hiệu quả tốt nhất.

Một cảm giác bất lực xông lên đầu của Vô Danh, hắn đã cố gắng lay động Hỗn Độn Thiên Mục nhưng dường như không có tác dụng gì cả. Rồi đột nhiên Vô Danh cảm thấy mình thật ngốc, thần thức của hắn bây giờ đã bị tiêu hao hết rồi thì làm sao có thể kêu gọi được Hỗn Độn Thiên Mục đây, đúng là hữu tâm vô lực.

Vô Danh nghĩ lần này mình nhất định phải chết rồi sao, Vô Danh dần dần suy nghĩ trong mê man, trong cái tối đen của không gian trước mặt, chết kiểu này thì cũng thật là thảm.

Máu từ nơi ngực của Vô Danh cứ chảy ra từng chút một, hắn còn không có khả năng cầm máu, nếu không phải hắn là người luyện thể, cơ thể có chút cứng cáp hơn người bình thường và sử dụng một cây Tử Diệp Hoa thì có lẽ hắn đã chết từ lâu rồi. Vô Danh dần dần mất đi ý thức rơi vào trong bóng đêm u tối, hắn đã hoàn toàn bất tỉnh.

- Oong...oong....oong...

Mà ngay lúc Vô Danh rơi vào trạng thái hôn mê thì Hỗn Độn Thiên Mục lúc này lại phát ra những rung động kêu oong oong, ngay lập tức Hỗn Độn Thiên Mục tại giữa đan điền của hắn đang được bao bọc bởi hai loại linh căn Bạch Quang và Hắc Ám đột nhiên tách ra, sau đó rời khỏi vị trí ban đầu thoát ra khỏi đan điền của Vô Danh.

Hỗn Độn Thiên Mục vừa mới thoát ra khỏi đan điền của Vô Danh thì cũng liền thoát li cơ thể của hắn ra bên ngoài.

Hỗn Độn Thiên Mục gồm hai hạt châu bảy màu không ngừng xoay quanh nhau lơ lửng ở giữa không trung bên trong không gian của Hỗn Độn Thiên Mục.

Hỗn Động Thiên Mục rung nhẹ một cái, phát ra tiếng kêu oong oong rồi sau đó liền bay tới vị trí phía trước đầu của Vô Danh. Nó dừng lại một chút rồi sau đó nhẹ nhàng hạ xuống.

Hỗn Động Thiên Mục từ từ hạ xuống nơi phía hai con mắt bị mù của Vô Danh...

- Hấp...

Hỗn Động Thiên Mục trực tiếp xuyên qua lớp da nơi hai con mắt đang đóng lại của Vô Danh rồi sau đó liền dung nhập vào bên trong đôi mắt đã bị thương của hắn. Hỗn Động Thiên Mục thay thế đôi con ngươi màu đen đã bị chém hủy, an phận tại vị trí mới của nó.

Hỗn Động Thiên Mục lại rung lên một lần nữa, theo đó là một luồng năng lượng bản nguyên chạy xuyên suốt cơ thể của Vô Danh, bắt đầu từ những mạch máu nơi đôi mắt đã bị mù của Vô Danh, sau đó lan ra từng kinh mạch trong thân thể, chảy qua từng khiếu huyết trên người của Vô Danh.

Thân thể của Vô Danh bây giờ giống như trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng luồng năng lượng bản nguyên kia đang chuyển động qua lại thành từng vòng khép kín trong cơ thể của Vô Danh.

Đột nhiên thân thể của Vô Danh bốc lên từng làn khói đen bay vào bên trong không trung rồi từ từ biến mất, theo sau đó cơ thể của hắn lại càng trở lên trong suốt hơn. Cả người hắn bỗng nhiên lóe lên một cái rồi bị bao phủ lại bởi một màn năng lượng nhiều màu. Một cái kén nhiều màu sắc được hình thành bên ngoài bao bọc xung quanh cơ thể của Vô Danh.

Ở bên trong chiếc kén mới này, thân thể của Vô Danh cũng không ngừng chuyển biến, máu chảy ra nơi vết thương ở ngực và mắt cũng dần dần ngừng lại sau đó bị hút ngược trở về thân thể,

Sau khi máu đã ngừng chảy, vết thương của Vô Danh cũng dần dần chuyển biến tốt. Nơi ngực bị đánh thủng một lỗ, phổi cũng bị tổn thương nghiêm trọng thì cũng đã dần khôi phục trở lại, từ từ hình thành một lá phổi mới, tiếp đó vết thương trên ngực cũng dần dần khép miệng lại, da thịt cũng được bổ sung tái tạo lại bởi năng lượng đang không ngừng chảy quanh thân thể Vô Danh.

Đôi mắt bị chém một vết rạch dài thì cũng đã liền lại, nơi xương mũi bị vỡ cũng đã từ từ nâng cao lên theo đó là hình thành một lớp xương mới. Vết thương cứ như vậy theo thời gian được năng lượng bản nguyên kia bồi đắp và hồi phục.

Đôi mắt của Vô Danh lúc này đã không còn ghê sợ như lúc mới bị thương nữa, mà thay vào đó là một đôi mắt hoàn toàn lạnh lặn, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thời gian cứ như thế trôi qua, thời gian qua đi đã là ba tháng ở bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Động Thiên Mục, còn bên ngoài thì cũng đã chín ngày qua đi rồi.

Mà chín ngày này cũng là thời gian mà Nguyệt Nhi chờ đợi Vô Danh, tối nào nàng cũng tới phía trước khu nhà nơi Vô Danh đã từng ở chỉ để chờ đợi hắn, đợi hắn sau khi làm nhiệm vụ trở về sẽ ngay lập tức tìm tới nàng. Nàng tin chỉ cần Vô Danh về rồi sẽ ngay lập tức đi tìm nàng, chính vì ý nghĩ này nàng mới càng có động lực để chờ đợi Vô Danh, nhưng cũng đã mười ba ngày kể từ khi Vô Danh đi ra ngoài làm nhiệm vụ hắn vẫn chưa có trở về, ngay cả một chút thông tin cũng không có.

Chín ngày Nguyệt Nhi đứng bên ngoài ngó về phía căn phòng của Vô Danh thì cũng là chín ngày Ma Tiểu Uyên đứng đằng sau lẳng lặng theo dõi, tới ngày hôm nay nàng nghĩ có lẽ chuyện nên nói cho Nguyệt Nhi biết thì cũng đã đến lúc phải nói ra rồi.

Ma Tiểu Uyên nhẹ nhàng hướng về phía Nguyệt Nhi đi tới...

.....

Thời gian bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Động Thiên Mục đã trôi qua ba tháng mà chiếc kén nhiều màu kia thì vẫn không có phát ra một chút động tĩnh nào, ngoài việc màu sắc của chiếc kén càng lúc càng mờ nhạt.

- Rắc...rắc...rắc...

Chiếc kén đã hoàn toàn mất đi màu sắc ban đầu của nó, bây giờ về bên ngoài của chiếc kén hoàn toàn là một màu đen trống rỗng. Và rồi điều gì tới cũng sẽ tới, chiếc kén đã mất năng lượng nó bắt đầu vang lên những tiếng nứt vỡ giòn tan, sau đó là hoàn toàn vỡ ra để lại một thân thể đang nằm dưới nền đất lạnh lẽo.

Người này toàn thân không có một mảnh y phục, hoàn toàn là một thân thể trần truồng. Nhưng cơ thể của người này lại hiện lên những đường nét cực kì rắn chắc và đẹp mắt, nơi nào cần nở thì nở, cần to thì to, cần cứng thì cứng, mà cần dài thì cũng rất dài.

Nhưng điểm đặc biệt thu hút không phải là ở đó, mà là người này có một mái tóc bạc trắng dài xõa xuống tới ngang hông, một màu tóc cực kì bắt mắt.

Đột nhiên mi mắt của người này chuyển động, sau đó từ từ mở ra, ngay khi đôi mắt này mở ra thì giương như mọi thứ đều bị ánh mắt này hút vào một lỗ đen sâu thẳm, một lỗ đen không có lối ra, một con người đen kịt không một chút tạp sắc hay ánh sáng nào ở bên trong. Con ngươi màu đen giống như màn đêm huyền ảo được bao bọc xung quanh màu trắng nhìn có chút quỷ dị. Một ánh mắt này giống như hút hết tất cả mọi thứ bên ngoài vào trong nó, tất cả mọi thứ.

Đột nhiên đôi mắt này lại chuyển màu, nguyên bản con người màu đen được bao bọc bởi lòng trắng thì đã chuyển sang con ngươi màu trắng được bao

bọc bởi lông đen, một thân màu tóc cũng là hoàn toàn chuyển biến, từ trắng đã chuyển sang đen. Sau đó màu mắt này lại đổi lại một lần nữa.

Khóe miệng Vô Danh nhếch lên một nụ cười cực kì tà mị, nhìn còn có chút lạnh giá, hần lăm bầm một câu:

- Ta đã trở lại...

Mọi người đi qua thì hay để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thần Thức Tăng Mạnh

Vô Danh đứng dậy sau đó thở ra một hơi, trọc khí từ trong miệng thổi ra ngoài, lúc này hần cảm thấy cơ thể của mình đã nhẹ hơn trước rất nhiều. Vô Danh quét thần thức một vòng xung quanh cơ thể, ngay lập tức hần liền kinh ngạc:

- Cái gì, tu vi của ta lại tăng tới Tụ Khí tầng năm trung kỳ rồi. Đây là chuyện gì xảy ra a.

Vô Danh sau khi biết tu vi của bản thân đã có một bước tiến lớn thì liền cảm thấy kinh ngạc, không ngờ tu vi của hần tăng liền hai cấp, từ Tụ Khí tầng ba sơ kỳ tăng lên tới Tụ Khí tầng năm trung kỳ rồi. Chuyện này cũng không phải chỉ đơn giản là tăng hai cấp, đây là từ giai đoạn Tụ Khí sơ kỳ mà tiến vào Tụ Khí trung kỳ a.

Từ Tụ Khí tầng thứ nhất tới Tụ Khí tầng thứ ba được gọi là giai đoạn Tụ Khí sơ kỳ, còn từ Tụ Khí tầng thứ tư tới tụ khí tầng thứ sáu được gọi là Tụ Khí trung kỳ, từ Tụ Khí tầng thứ bảy tới Tụ Khí tầng chín được gọi là Tụ Khí hậu kỳ. Hần tăng từ Tụ Khí tầng thứ ba tới Tụ Khí tầng thứ năm tức là từ giai đoạn Tụ Khí sơ kỳ tiến tới giai đoạn Tụ Khí trung kỳ. Khoảng cách sức mạnh giữa hai giai đoạn này có thể nói là rất lớn, như vậy hần tăng liền hai cấp cũng không chỉ đơn giản là tăng hai cấp thôi đâu, hần đây là tiến vào giai đoạn Tụ Khí trung kỳ rồi.

Vô Danh nắm tay lại, cảm nhận nguồn năng lượng lưu chuyển trong cơ thể, hần cảm thấy hoàn toàn khác biệt so với trước kia, cảm giác này quả thật rất thoải mái. Nhưng sau khi tăng liền hai cấp như vậy, hần vẫn còn chưa nắm được sức mạnh mới một cách hoàn toàn. Vô Danh nghĩ bản thân sau khi tăng cấp như vậy cần ra ngoài luyện tập một phen để có thể nắm giữ hoàn toàn sức mạnh mới, sử dụng nó một cách lô hỏa thuần thanh.

- Cái này là mọc tóc rồi sao.

Vô Danh đưa tay lên cầm một nắm tóc phía sau, không ngờ tóc của hần đã mọc dài tới như vậy rồi, mà điều khiến cho hần còn ngạc nhiên hơn chính là tóc của hần không ngờ lại là màu trắng.

- Xoẹt...xoẹt...xoẹt...

Vô Danh lấy Nguyệt Dao từ bên trong nhẫn trữ vật ra, sau đó liền cắt qua một vài đường trên tóc của mình, chỉ một lát sau mái tóc dài tới ngang hông đã bị cắt ngắn lại chỉ tới ngang vai.

Vô Danh từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một sợi vải, sau đó búi tóc của mình lên cao. Kiểu tóc mới này của Vô Danh nhìn vừa có nét cổ điển lại vừa hiện đại, nhìn Vô Danh bây giờ cực kỳ phong trần.

Vô Danh mặc vào một bộ quần áo mới, hần cũng không thích để trần cơ thể như vậy mặc dù để như vậy rất thoải mái.

- Không biết bây giờ đã qua bao nhiêu lâu rồi.

Vô Danh thì thào, hần không biết suốt quãng thời gian tái tạo lại cơ thể này của hần đã mất bao nhiêu thời gian, Vô Danh bây giờ cũng không biết mình đang ở chỗ nào nữa, hần cũng chỉ nhớ rằng sau khi bản thân nhảy xuống vực thì liền tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục, sau đó là quá trình tái sinh lần hai của hần bắt đầu, và có lẽ đây chính là lần cuối cùng hần có thể sống lại nhờ Hỗn Độn Thiên Mục. Nếu như lần sau hần còn bị người khác giết như vậy một lần nữa thì hần sẽ thật sự lìa đời.

Bây giờ sau khi đã tăng cấp tới tu vi Tụ Khí tầng thứ năm trung kỳ, thần thức của Vô Danh cũng đã có một bước tiến xa so với lúc trước rồi. Vô Danh thả thần thức của mình ra bên trong thế giới hỗn độn hần muốn xem thử thần thức của bản thân đã cường hần tới mức nào.

Một trăm mét...một dặm...hai dặm...bốn dặm.....năm dặm....mười dặm...hai mươi dặm..

Sau khi thần thức của Vô Danh có thể quét xa tới hai mươi dặm thì liền dừng lại, Vô Danh thầm cảm thán, sau khi hần tỉnh lại không chỉ tu vi được đề cao rất nhiều mà ngay cả thần thức cũng là lớn mạnh như thế, đã vượt xa không biết bao nhiêu lần so với lúc trước. Vô Danh nghĩ với thần thức bây giờ của hần có lẽ cũng đã ngang ngửa với một tu sĩ có tu vi Tụ Khí hậu kỳ rồi. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc, hần cũng có thể sánh ngang với tu sĩ có tu vi Tụ Khí hậu kỳ.

Vô Danh không biết mình bây giờ đang ở đâu cho nên hấn phóng thần thức ra bên ngoài thế giới hỗn độn xem bản thân mình sau khi rơi xuống vực thì đã tiến tới chỗ nào rồi.

- Cái gì...

Vô Danh giật mình ngẩng đầu lên, thật không thể tin được rằng, sau khi thần thức của hấn phóng ra ngoài liền bị biến mất không thấy đâu.

- Đây là chuyện gì xảy ra...

Vô Danh phóng thần thức ra ngoài một lần nữa, ngay sau đó hấn lập tức cảm nhận được thần thức của bản thân giống như bị một thứ gì đó cắn nuốt ngay lập tức, tốc độ cũng khá là nhanh. Vô Danh cũng phóng thần thức của bản thân ra thêm mấy lần nữa, nhưng kết quả cũng đều là như vậy...

- Hử, có gì đó không đúng.

Vô Danh đột nhiên cảm thấy có điểm gì đó không được đúng cho lắm, hấn lại phóng thần thức của mình ra bên ngoài. Ngay lập tức Vô Danh phát hiện được, thần thức của hấn đã có thể phóng ra bên ngoài một chút, không còn như lúc đầu vừa mới ra thì đã bị cắn nuốt sạch. Vô Danh nhận ra rằng dường như tốc độ cắn nuốt của thứ này đang chậm hơn trước.

Vô Danh lại tiếp tục phóng thần thức của mình ra, hấn không có ngắt quãng nữa mà liên tục phóng ra thần thức của bản thân, một lúc sau Vô Danh liền kinh dị kêu lên:

- Cái này có thể tăng cường cường độ của thần thức sao.

Sau một quãng thời gian phóng thần thức ra bên ngoài như vậy, Vô Danh cảm nhận được rằng, mặc dù thần thức của bản thân không ngừng bị cắn nuốt nhưng cũng là càng lúc càng mở rộng ra bên ngoài, mặc dù thần thức có chút uể oải nhưng lại có thể duy trì liên tục không ngừng. Vô Danh nhận ra rằng thần thức của hấn đang tăng lên và mạnh hơn lúc trước. Phát hiện ra điểm này Vô Danh kinh hi không thôi, không ngờ ở đây lại có một chỗ có thể giúp cho hấn tu luyện được thần thức, như vậy thì thần thức của hấn sẽ cường đại hơn rất nhiều.

Vô Danh phát hiện ra nơi này có thể tu luyện thần thức, giúp cho cường độ thần thức của bản thân tăng cường, nhưng hấn cũng phát hiện ra một điều nữa đó chính là khi thần thức của hấn không ngừng lớn mạnh thì tác dụng của thứ giúp cho hấn có thể tu luyện thần thức cũng giảm đi, đến khi thần thức của hấn đã đạt đến một giới hạn nhất định thì công hiệu của thứ này cũng không còn nữa.

Theo thời gian thần thức có thể phóng ra bên ngoài xa hơn một chút, Vô Danh cũng đã xác định được rốt cuộc thứ gì đang không ngừng cắn nuốt thần thức của hấn. Thứ đang không ngừng cắn nuốt thần thức của hấn với tốc độ chậm dần chính là lớp vụ khí ở bên ngoài.

Lớp vụ khí này giống như là sương mù chẳng những có thể ngăn cản tầm nhìn mà còn cắn nuốt cả thần thức, nơi đây giống như một nơi mù mịt khiến cho người khác không thể nhìn thấy gì cả. Nhưng mà điều đó cũng không có nghĩa là mãi mãi không thể nhìn thấy được, nơi này cũng không phải là một nơi hoàn toàn xấu, đây có thể nói là một nơi tu luyện thần thức cực kì tuyệt vời. Chỉ cần ở tại nơi này tu luyện thần thức khiến cho cường độ thần thức tăng lên thì liền có thể đơn giản nhìn xuyên qua lớp vụ khí này.

Vô Danh cứ như vậy liên tục phóng thần thức ra bên ngoài, thần thức của hấn mặc dù uể oải suy yếu nhưng lại không bị mất đi mà liên tục được duy trì, nhờ đó hấn có thể liên tục tu luyện thần thức khiến cho cường độ thần thức của bản thân không ngừng tăng cao.

Thời gian cứ như vậy tiếp tục trôi qua, Vô Danh tu luyện thần thức cũng đã dần dần tiến tới cực hạn, hiệu quả mang lại từ lớp vụ khí kia đã không còn mạnh mẽ như ban đầu nữa, càng lúc càng chậm lại.

Sau một quãng thời gian Vô Danh thở ra một hơi, hấn ngừng lại quá trình tu luyện thần thức này bởi vì cường độ thần thức của hấn cũng đã đạt tới giới hạn, lớp vụ khí kia không còn tác dụng gì đối với hấn nữa.

- Cường độ thần thức của ta đã tăng lên gấp đôi sao.

Vô Danh âm thầm kinh hãi, không ngờ sau một đoạn thời gian tu luyện như vậy thần thức của hấn đã là tăng lên gấp đôi. Vô Danh nghĩ cường độ thần thức của hấn bây giờ có lẽ đã mạnh hơn tu sĩ tụ khí tầng bảy rất nhiều rồi, thậm chí có thể là hơn cả tu sĩ tụ khí tầng thứ tám nữa.

Vô Danh mang theo kinh hi rời khỏi bên trong thế giới hỗn độn Của Hỗn Độn Thiên Mục, ngay lập tức thân hình của hấn đã hiện ra ở bên dưới đáy vực.

Mọi người đi qua để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mầm Mống Thiên Đạo Lô Kiếp

Vô Danh sau khi đi khỏi thế giới hỗn độn, liền ở ngay bên ngoài không gian xung quanh lớp vụ khí kia. Vô Danh vừa định phóng thần thức ra thì liền kinh ngạc thành tiếng:

- Cái này...

Vô Danh sờ dĩ kinh ngạc như vậy là bởi vì, hắn không hề sử dụng thần thức mà bản thân vẫn có thể nhìn xuyên qua lớp vụ khí kia một cách dễ dàng. Điều này khiến cho Vô Danh rất bất ngờ, mặc dù hắn biết sau khi mình được sống lại nhờ Hỗn Độn Thiên Mục trợ giúp thì tất cả vết thương trên người của hắn cũng đã lành lại, ngay cả đôi mắt bị chém mù cũng đã hoàn toàn lành lại. Nhưng hắn cũng không nghĩ tới một điều rằng đôi mắt sau khi lành lại của hắn lại có thể nhìn xuyên được qua lớp vụ khí như vậy.

Nếu như là trường hợp bình thường thì dù có là mắt của một tu sĩ đỉnh cấp ở Tam Sinh giới này cũng không thể nào nhìn qua được lớp vụ khí như vậy, trừ khi người đó dùng thần thức thì mới có thể nhìn xuyên qua được. Vô Danh nghĩ như vậy cho nên hắn mới không thể tin nổi vào đôi mắt bây giờ của mình, mắt hắn lại có thể trực tiếp nhìn xuyên qua lớp vụ khí dày đặc này.

- Mắt của ta như vậy là chuyện gì xảy ra, sao nó lại có năng lực lớn như vậy.

Vô Danh trong đầu không ngừng xuất hiện câu hỏi tại sao, hắn hoàn toàn không biết vì sao lại như thế, chẳng lẽ Hỗn Độn Thiên Mục lại có khả năng trị thương thần kỳ như vậy hay sao, nếu quả thật là nhờ như vậy, có phải hay không hắn liền tự đánh gãy tay chân mình rồi cho Hỗn Độn Thiên Mục trị thương cho hắn rồi tay chân của hắn có thể không sử dụng linh lực mà đơn giản đâm đá chết tu sĩ cao cấp.

Vô Danh cảm thấy ý nghĩ này của bản thân thật là buồn cười, chuyện này thì làm sao có thể xảy ra được, hắn mà tự phế đi tay chân của mình thì có lẽ cả đời này hắn chỉ có thể nằm liệt giường mà thôi. Vô Danh cười giễu sau đó lập tức gạt bỏ đi cái suy nghĩ thiếu lô gic này.

- Hỗn Độn Thiên Mục....Hỗn Độn Thiên Mục...Hỗn Độn Thiên Mục...

Vô Danh không ngừng lẩm bẩm bốn chữ Hỗn Độn Thiên Mục trong đầu, hắn muốn tìm kiếm câu trả lời thì thứ quan trọng nhất không tránh khỏi liên quan đó chính là Hỗn Độn Thiên Mục.

Mà đúng lúc này đột nhiên có một luồng thông tin truyền vào trong đầu của hắn, Vô Danh đưa hai tay ôm lấy đầu của mình, bởi vì lúc đó đầu của hắn đột nhiên nhói một cái.

Một luồng thông tin truyền tới trong đầu của Vô Danh, hắn sau khi đọc qua thông tin này thì liền ngẩn người:

- Trời ạ, mắt của ta là được thay thế bằng Hỗn Độn Thiên Mục sao, cái này cũng quá là trâu bò đi.

Vô Danh kinh hi không thôi, hắn cứ tưởng rằng ngoài khả năng hồi phục vết thương và có tiểu thế giới thì Hỗn Độn Thiên Mục không còn tác dụng nào khác, ai dè tác dụng chính của Hỗn Độn Thiên Mục chính là như vậy, chính là một đôi mắt mới của hắn, đôi mắt có thần thông cực kì kinh người.

Vô Danh kinh hi không thôi, hắn đưa thần thức quét tới đan điền của mình, ngay sau khi hắn quét tới quả nhiên Hỗn Độn Thiên Mục không còn nằm ở đó nữa, mà nó đã chạy tới mắt của hắn rồi.

Sau một hồi quan sát nghiên cứu, Vô Danh nhận ra rằng đôi mắt này của hắn có thể nhìn toàn bộ mọi thứ xung quanh, ngay cả những thứ ở đằng sau cũng có thể nhìn thấy. Vô Danh nhắm mắt lại sau đó quan sát toàn bộ cơ thể của mình, quả nhiên đôi mắt mới này của hắn cũng có thể nhìn được toàn bộ cơ thể của hắn.

- Đây là cái gì??

Mà khi Vô Danh nhìn tới Nê Hoàn Cung của mình thì đột nhiên giật mình kinh hãi, bởi vì hắn thấy ở đó có một tia sét màu xanh lục, xung quanh tia sét nhỏ màu xanh lục này còn có những đường lồi điện chuyển động phát ra tiếng kêu xẹt xẹt.

Vô Danh hoảng sợ không thôi, không biết đây là cái thứ gì mà lại có ở trong đầu của hắn, nếu như là vật tốt thì không sao, nhưng nó mà là bom hẹn giờ thì đó quả đúng là thảm họa.

Vô Danh dùng Hỗn Độn Thiên Mục mà nhìn tia sét màu xanh này, trong đầu hắn hiện lên một câu hỏi, không biết tia sét màu xanh này có tác dụng gì, có nguy hiểm hay không.

Mà giống như nhận được câu hỏi của Vô Danh Hỗn Độn Thiên Mục lại truyền thông tin tới cho hắn, ngay lúc Hỗn Độn Thiên Mục truyền tin thì Vô Danh cũng liền hiểu ra, không ngờ Hỗn Độn Thiên Mục không chỉ có khả năng nhìn thấy mọi thứ mà còn có thể biết được thông tin của thứ đó. Sau khi luồng thông tin kia được chuyển tới cho Vô Danh thì hắn liền đọc qua:

- Mầm mống Thiên Đạo lời kiếp, có tác dụng đánh dấu những kẻ muốn nghịch thiên, những người này khi độ kiếp tấn cấp sẽ phải thừa nhận lời kiếp mạnh mẽ hơn người bình thường gấp nhiều lần, có tác dụng phụ lần áp tác dụng chính, đó là gây chết người.

- ẦM...

Vô Danh sau khi đọc xong thông tin mà Hỗn Độn Thiên Mục truyền tới thì liền ngã ngửa một cái, đây là cái khí gió gì thông tin a.

- Cái này, quả thực là muốn tức chết lão tử.

Vô Danh chửi thề một tiếng, đây là cái chuyện gì xảy ra chứ, trong Nê Hoàn Cung của hắn khi nào lại có cái thứ "mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp" này vậy, đây có khác gì quả bom hẹn giờ a, chỉ đợi tới khi hắn có thể độ kiếp liền cho nổ tung a.

Vô Danh tức muốn học máu, con mẩu thân nó, không biết khi nào hắn lại rước về một quả bom hẹn giờ mạnh mẽ hơn cả bom nguyên tử như vậy, cái này cũng quá vô lý đi.

- Chẳng lẽ là....Hu hu chỉ tại cái mầm a.

Vô Danh cuối cùng cũng đã nhận ra tại sao trong người của mình lại có cái thứ gọi là "mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp" này rồi. Chính là cái lần đó, sau khi hắn khảo thí thất bại, hắn liền chỉ tay lên trời hét to một tiếng "ta muốn nghịch thiên", mà sau khi hắn nói lời đó thì liền có một tia sét màu xanh giáng xuống đánh trúng đầu của hắn, đánh cho cả người của hắn cháy đen. Như vậy "mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp" này chính là từ lần đó mà có rồi.

- Hu hu....kẻ nào bán thuốc hối hận, bán ta mấy viên a, ta muốn mua thuốc hối hận.

Sau khi Vô Danh khóc lóc than thở, Hỗn Độn Thiên Mục liền truyền tới một thông tin:

- Không có người nào bán thuốc hối hận.....

Vô Danh vừa mới đọc được thông tin này thì càng là tủi thân vô hạn, cái này Hỗn Độn Thiên Mục lại còn có thể đã kích chủ nhân của nó.

- Tức chết lão tử....

- Có người bán thuốc tự tử.

Ngay khi Vô Danh vừa mới chửi một tiếng thì Hỗn Độn Thiên Mục lại truyền thông tin đến. Vô Danh nhỏ một ngụm nước bọt nói:

- Cái này người đùa cũng quá thiếu muối rồi, có thể hay không mạnh hơn một chút, ta chính là bị người làm cho nhạt chết a.

- Ta không đùa thừa chủ nhân.

Hỗn Độn Thiên Mục lại truyền thông tin tới.

- Người có thể truyền tới những thông tin có ích có được không, sao toàn mấy tin nhạt nhẽo hết sức vậy.

Vô Danh tức giận mắng. Mà ngay sau đó Hỗn Độn Thiên Mục cũng là truyền thông tin tới.

- Ta chỉ có chức năng trả lời câu hỏi của chủ nhân, không có chức năng đưa tin nhảm.

Vô Danh sau khi đọc xong tin này thì rất muốn đâm vô mắt mình một cái để chút giận, nhưng hắn nghĩ lại thì vẫn là hắn bị đau cho nên liền bỏ qua, nói chuyện với Hỗn Độn Thiên Mục này chỉ có một tác dụng duy nhất chính là tức chết hắn.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác, có thêm bình luận thì càng tốt, ta sẵn sàng nhận gạch đá. Chỉ có như vậy ta mới có động lực bạo ngày 5 chương a...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trận Pháp Phong Ấn Không Gian Một Chiều

Vô Danh ngừng suy nghĩ về quả bom hẹn giờ ở trong đầu của mình, dù có thể nào đi nữa thì hắn cũng không thể gỡ cái thứ đó ra được, càng nghĩ tới cũng chỉ thêm phiền não mà thôi.

Vô Danh nhìn xung quanh một vòng sau đó hắn phát hiện ra, mặc dù mắt của bản thân đã được Hỗn Độn Thiên Mục dung hợp vào giúp cho hắn có thể nhìn xa bằng khoảng cách phóng thần thức ra và có thể nhìn xuyên thấu mọi vật nhưng mà việc này cũng tiêu tốn thần thức của hắn. Mặc dù tiêu tốn một lượng thần thức bằng với khi hắn chỉ có thể sử dụng thần thức để dò xét nhưng cũng có một điểm quan trọng là hắn có thể nhìn xuyên thấu mọi vật biết được thông tin về chúng. Chỉ riêng điều này thôi cũng không khác gì hắn có cả một kho sách khổng lồ ở trong đầu, có sức mạnh thôi chưa đủ, quan trọng hơn thì vẫn là kiến thức.

Vô Danh sau khi nhìn xung quanh một vòng thì hắn đã xác định được mình đang ở nơi nào. Vì lúc trước là hắn nhảy từ trên cao xuống miệng vực cho nên bây giờ hắn đã ở phía dưới đáy vực rồi. Vô Danh thấy ở đây ngoài lớp vụ khí có thể cản nuốt thần thức này ra thì hai bên toàn là những bụi cây gai, những bụi cây này đa phần đều không có lá. Xung quanh hắn bây giờ cũng là hai vách núi dựng đứng cao chót vót, không thể nhìn lên tới đỉnh bởi vì có lẽ con vực này quá sâu.

Vô Danh suy nghĩ một lát liền quyết định rời khỏi nơi này, dù sao ở đây cũng không mang lại lợi ích gì cho hắn nữa rồi, lớp vụ khí có tác dụng rèn luyện thần thức kia cũng đã bị hắn sử dụng triệt để, cũng đã tới lúc hắn phải rời khỏi chỗ này.

Vô Danh tế xuất Nguyệt Dao ra, sau đó hắn đứng trên thân đao rồi bay lên phía trên, ngay khi bay lên trên Vô Danh vẫn thấy loại vụ khí cản nuốt thần thức kia, nhưng mà nó đã thưa thớt và yếu hơn rất nhiều ở bên dưới.

- Bình....

Vô Danh đang bay lên phía trên đột nhiên bị cản lại, người hắn giống như là va phải một bức tường cực kì chắc vậy khiến cho hắn không thể nào xông qua được. Sau khi Vô Danh lao vào cái thứ giống như bức tường kia thì cơ thể của hắn liền bị đẩy bật ra, hắn cũng bị đánh văng ra khỏi phi đao. Vô Danh giật mình kinh hãi, từ cái độ cao như vậy mà rơi xuống, hắn chắc chắn sẽ tan xương nát thịt mất thôi. Vô Danh vội vàng truyền ý niệm tới Nguyệt Dao, điều khiển Nguyệt Dao bay tới chỗ hắn.

- Phù...

Sau khi đứng vững trên thân Nguyệt Dao rồi, Vô Danh mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, không biết thứ hắn vừa đụng vào là thứ gì mà lại có thể khiến cho hắn bị đẩy ngược trở về như vậy.

Vô Danh nhìn lên phía trên, hắn nhìn tới chỗ mà mình vừa đụng phải, ngay khi hắn nhìn tới chỗ đó hắn liền kêu lên kinh ngạc:

- Đây là một cái trận pháp sao.

Sau khi Vô Danh nhìn tới chỗ mình đụng vào, hắn liền thấy ở đó giống như có một lớp màn chắn mỏng. Nhưng lớp chắn mỏng này cũng không phải là dễ phá như vậy, nó tuy mỏng nhưng lại được kết cấu rất là rắn chắc không thể nào phá nổi.

Mà sau khi nhìn thấy thứ này Hỗn Độn Thiên Mục liền truyền thông tin cho hắn, đây là một cái trận pháp cấp bậc cực cao, cao ra sao thì Hỗn Độn Thiên Mục cũng không nhìn ra bởi vì vấn đề này có liên quan tới tu vi của hắn. Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ biết chấp nhận, dù sao tu vi của hắn cũng còn quá thấp không thể phát huy được toàn bộ khả năng của Hỗn Độn Thiên Mục.

Trận pháp cấp bậc cực cao này có khả năng chặn lại những thứ ở bên trong muốn đi ra ngoài, nhưng những thứ ở bên ngoài lại có thể đi vào trong. Mà sau khi đọc xong toàn bộ thông tin mà Hỗn Độn Thiên Mục gửi tới, Vô Danh cũng đã hiểu tại sao bản thân mình có thể rơi được xuống con vực này mà không thể đi ra rồi. Chính vì cái trận pháp có khả năng ngăn cản mọi thứ từ bên trong muốn đi ra này cho nên hắn mới không thể nào đi ra nổi.

- Đứng là vào thì dễ mà ra thì khó.

Vô Danh trầm ngâm một tiếng.

Vô Danh ngẫm nghĩ bay trở lại xuống phía dưới đáy vực, hắn đã không thể đi ra ngoài thì cũng chỉ có thể quay trở lại xuống phía dưới mà thôi.

- Nếu đã không thể trở ra, vậy thì cũng chỉ có thể tìm cách khác.

Vô Danh không hiểu tại sao ở một nơi như vậy lại có cái trận pháp này, như vậy hẳn ở dưới đáy vực này có khác gì là rơi vào tuyệt địa, có vào mà không có ra, chẳng lẽ hắn phải sống ở đây cả đời hay sao.

- Không biết thăng cha nào lại bày ra cái trò này, hại lão tử không thể bay ra ngoài.

Vô Danh tức giận mắng một tiếng, hắn không thể nào cứ ở đây mãi được, hắn nhất định phải tìm cách khác để đi ra ngoài. Nghĩ tới đây Vô Danh lại đau đầu, đi ra ngoài, hắn có thể đi ra ngoài sao, cái trận pháp kia cứng rắn như vậy, hắn có đánh hết đời cũng không thể nào phá nổi.

Mà trong lúc Vô Danh đang nghĩ làm sao để có thể ra khỏi đây thì hắn liền cảm thấy không đúng:

- Ày, linh khí ở nơi này dường như đậm đặc hơn so với những nơi khác rất nhiều.

Vô Danh đã phát hiện ra nồng độ linh khí ở đây khác với những nơi khác, nó hình như đậm đặc hơn rất nhiều. Hắn sờ đi bây giờ mới có thể phát hiện ra là bởi vì bây giờ hắn mới chú ý tới. Hắn vốn đã ở lâu bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục rồi cho nên đã quen với nồng độ linh khí trong đó. Mà sau khi ra ngoài này, thì nồng độ linh khí ở đây cũng không khác gì so với lúc hắn ở bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục, chính vì thế mới khiến cho hắn không có ngay lập tức nhận ra được sự khác biệt.

- Tại sao ở đây lại có nồng độ linh khí đậm đặc hơn những nơi khác.

Trong đầu Vô Danh đột nhiên xuất hiện một câu hỏi, tại sao trong khi những nơi khác linh khí thưa thớt thì ở đây lại có linh khí đậm đặc như vậy, cơ hồ là hơn xa gấp chục lần bình thường. Vô Danh lục lại trí nhớ của mình để tìm ra đáp án, hắn cũng đã từng nghe qua về vấn đề này.

Sau một hồi tìm tòi hắn cũng đã biết được nguyên nhân rồi, đầu tiên là từ khi thế giới hình thành dẫn tới sự phân bố linh khí không đều ở các nơi, khiến cho có những nơi linh khí đậm đặc mà nơi khác lại có linh khí thưa thớt. Ở Nam An châu này từ lâu linh khí đã thưa thớt rồi, cho nên chắc chắn nó có liên quan tới việc phân bố linh khí không đều sau khi thế giới được tạo thành. Nhưng mà dưới một đáy vực như thế này, nó thuộc một bộ phận địa bàn ở Nam An châu tại sao lại có thể có linh khí dày đặc hơn những nơi khác. Mà để giải thích vấn đề này thì chỉ có hai lý do, thứ nhất đó chính là ở đây có

một cái trận pháp tụ linh cấp bậc cao khiến cho linh khí từ những nơi khác đều bị đổ dồn về phía này, thứ hai đó chính là ở đây có một cái linh mạch. Cái gọi là linh mạch này cũng có tác dụng giống như là tụ linh trận, nhưng mà tụ linh trận thì phải cần năng lượng để duy trì, còn linh mạch thì không.

Nếu nói ở đây có một cái tụ linh trận mạnh tới mức có thể giúp cho linh khí đậm đặc hơn những nơi khác hơn chục lần thì đó là điều không thể nào, Vô Danh nghĩ nếu như là một cái tụ linh trận như vậy thì cấp bậc của nó sẽ phải cao ra sao, và ở một nơi như thế này thì có người nào có thể bố trí được một cái tụ linh trận cấp bậc cao như vậy, đương nhiên là không có ai rồi.

- Như vậy ở đây có lẽ có một cái linh mạch.

Vô Danh nghĩ ở đây có một cái linh mạch có lẽ sẽ hợp lý hơn. Bởi vì có ai rảnh tới nỗi mà đi bố trí một cái tụ linh trận cấp bậc cao ở một nơi như vậy, không những thế còn phải thỉnh thoảng tới đây cung cấp năng lượng cho trận pháp, người nào lại rảnh háng như vậy được.

Nghĩ tới đây thì Vô Danh liền khẳng định ở đây có linh mạch, kết hợp với tác dụng của linh mạch và cái trận pháp khi gió khiến cho Vô Danh không thể đi ra bên ngoài kia thì có lẽ hoàn toàn hợp lý. Cái trận pháp phong ấn không gian một chiều đó có lẽ rất cần linh khí bổ sung để duy trì hoạt động, mà linh mạch lại là thứ rất thích hợp để duy trì năng lượng một cách liên tục.

Không suy nghĩ nhiều, Vô Danh lập tức đưa mắt cùng thần thức phóng ra xung quanh, hắn muốn tìm vị trí của linh mạch, chỉ cần tìm được vị trí nơi có linh mạch, hắn sẽ dùng đòn thuật chui xuống đất mà đào nó lên.

Thần thức của Vô Danh quét đi khắp mọi nơi, các loại góc ngách hắn cũng không bỏ qua, hắn cẩn thận tới mức soi từng cái lông trên người yêu thú.

- Hít....

Đột nhiên Vô Danh trợn trừng mắt sau đó hít một hơi thật sâu...

- Phát...phát...phát tài rồi...

Vô Danh đột nhiên kêu lên một tiếng, lần này hắn giàu to rồi, thứ hắn vừa nhìn thấy thực sự là kinh tâm động phách.

Mọi người đi qua nhớ để lại 1 like nha.v

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chiến Độc Giác Giao - Vô Cực Dao

Vô Danh sau khi thốt lên một tiếng đầy kinh hãi thì ngay lập tức liền thúc giục phi đao tăng hết tốc độ. Thứ hắn vừa nhìn thấy chính là một hồ nước, nhưng hồ nước này không phải là hồ nước bình thường, nó bất quá chỉ là nhìn giống hồ nước mà thôi. Thứ mà hắn nhìn thấy chính là một cái ao lớn linh tùy tri, cái này đối với tu luyện có tác dụng rất lớn chỉ cần có thể hấp thu được cái ao lớn linh tùy tri đó thì tu vi của hắn sẽ tăng vù vù.

Vô Danh có chút kích động mà bay thật nhanh tới chỗ linh tùy tri, hắn không thể ngờ được rằng vận khí của mình lại tốt như vậy, có thể gặp được một cái ao lớn linh tùy tri. Vô Danh đang ngự dao bay đi thì đột nhiên dừng lại, bởi vì ở phía trước hắn bây giờ có thứ cản chân.

Thứ chặn đường Vô Danh chính là một con yêu thú, con yêu thú này tên là Độc Giác Giao, một con yêu thú cấp hai hậu kỳ. Nếu như tính ra thực lực của nó thì có lẽ là đang ở tụ khí tầng bảy, mà tụ khí tầng bảy thì cũng tức là hơn hắn hai cấp rồi, cho nên Vô Danh cũng không thể khinh thường con yêu thú này được.

Đây cũng là lần đầu tiên Vô Danh nhìn thấy một con Độc Giác Giao như vậy, ở địa cầu những con thú như vậy cũng chỉ là truyền thuyết nhưng không ngờ sau khi hắn tới đây lại được nhìn thấy một con Giao lớn như vậy. Con Giao này còn to hơn cả con Trư Phong thú mẹ lần trước mà hắn giết, bốn chân của con Giao này có móng vuốt sắc nhọn bóng loáng, nhìn qua thì rất là cứng chắc. Cả người của nó được bao bọc bởi một lớp vảy gai xám nhìn không khác gì một tấm áo giáp gai, phía sau là một chiếc đuôi dài. Điểm đặc biệt của con Giao này chính là trên đầu của nó có một cái sừng dài khoảng nửa thước, chính vì vậy mà nó được gọi là Độc Giác Giao. Nhìn con Độc Giác Giao này là Vô Danh lại liền tưởng tới mấy thanh niên bị người yêu cấm sừng ở địa cầu khiến cho hắn không nhịn được mà phì cười.

Hồn Độn Thiên Mục chỉ cho hắn thông tin sơ bộ về con Độc Giác Giao này, chứ không có chỉ cho hắn một cách tỉ mỉ về điểm yếu cũng như điểm mạnh của con Độc Giác Giao.

- Grào....

Con Độc Giác Giao này gầm lên một tiếng phần nộ giống như là có người xâm phạm vào địa bàn của nó. Cũng theo tiếng gầm này toàn bộ khí thế của nó cũng bộc phát ra. Con Độc Giác Giao nhìn Vô Danh với ánh mắt cực kì khinh thường, giống như là nhìn thức ăn của nó vậy.

Vô Danh thấy khí thế cùng với ánh mắt kia của con Độc Giác Giao này thì cũng đã hiểu được, hắn đây là đang xâm nhập vào địa bàn của con Độc Giác

Giao này, mà con Độc Giác Giao này hình như còn khinh thường hắn, nhìn hắn như nhìn một cái người chết giống nhau vậy. Nhưng Vô Danh cũng không vì như vậy mà tức giận, dù sao hắn đây là xâm phạm vào địa bàn của con Độc Giác Giao này mà tu vi của hắn biểu hiện ra cũng chỉ có Tụ Khí tầng năm cho nên con Độc Giác Giao này có biểu hiện như vậy cũng hết sức là bình thường.

Vô Danh thấy lần này không thể nào tránh khỏi một trận chiến, chủ dù hắn có rời khỏi đây thì chắc chắn con Độc Giác Giao kia cũng sẽ đuổi theo hắn mà đánh tới, nhìn con Độc Giác Giao này dường như rất hiểu chiến cho nên có lẽ nó không đánh nhau với hắn một trận thì có lẽ sẽ không từ bỏ.

Mà Vô Danh cũng không có ý rời đi khỏi nơi này, phía trước hắn còn có một cái ao linh tùy tri lớn như vậy, bảo hắn làm sao có thể bỏ cuộc đây. Mà cũng rất đúng lúc, dù sao hắn cũng mới thăng cấp, con Độc Giác Giao này sẽ trở thành vật thí luyện cho hắn, Vô Danh cũng muốn thử xem sau khi hắn thăng cấp lên Tụ Khí tầng thứ năm thì thực lực bây giờ của hắn sẽ như thế nào. Mà hắn cũng muốn thử một chút xem Nhị Thập Tứ Đạo của hắn bây giờ đã có thể ngưng tụ ra được bao nhiêu đạo khí rồi.

Vô Danh cũng không có sợ con Độc Giác Giao này, hắn tu vi mặc dù chỉ biểu hiện ở Tụ Khí tầng năm, nhưng đầu phải là một cái tu sĩ Tụ Khí tầng năm bình thường, hắn tin với tu vi của mình bây giờ có lẽ đã có thể đánh một trận với tu sĩ Tụ Khí tầng sáu, mà cộng thêm luyện thể tăng một của hắn thì chiến đấu với tu sĩ Tụ Khí tầng bảy có lẽ cũng không khó khăn gì.

- Grào

Con Độc Giác Giao này gầm lên một tiếng giận giữ, nó thấy Vô Danh giống như không có sợ nó, bị một con kiến hôi khinh thường như vậy thì làm sao nó có thể không giận giữ cho được. Ngay tức khắc con Độc Giác Giao này liền xông về phía Vô Danh, hai chân của nó vồ tới, đồng thời trong miệng cũng là phun ra những luồng đao mang.

Luồng đao mang với khí thế mạnh mẽ tấn công tới phía Vô Danh, giống như không xé xác Vô Danh ra thì không cam lòng. Vô Danh hừ lạnh một tiếng, hắn tiến lên phía trước một bước, theo đó là một đao đánh ra. Một đao này của Vô Danh tụ tập linh lực lại, rất nhanh đã hình thành lên những luồng đao khí.

Vô Danh thấy con Độc Giác Giao kia vừa mới ra tay đã xuất chiêu ác độc như vậy thì hắn cũng không hề nương tay, hắn mà không giết con Độc Giác Giao này thì hắn không thể nào tiến tới chỗ linh tùy tri được. Một đao đầy uy mãnh đánh ra, linh lực tụ tập hình thành lên những luồng đao khí, một đao....ba đao....sáu đao....mười sáu đao.

Rất nhanh mười sáu luồng đao khí đã được Vô Danh ngưng tụ ra, hắn cũng không thể ngờ được rằng, sau khi hắn tăng cấp tới Tụ Khí tầng năm đã có thể ngưng tụ ra được mười sáu luồng đao khí. Một đao bây giờ so với một đao lúc trước có thể nói là mạnh mẽ hơn mấy lần. Mà xung quanh một đao này của hắn cũng là mập mờ sát khí vờn quanh, sau khi hắn giết ba người Tô Khai, Tống Ân, Vũ Khải thì hắn liền đã có thể ngưng tụ sát khí.

Vô Danh không chút chần chờ chém ra một đao này về phía con Độc Giác Giao kia.

- Grào...

Con Độc Giác Giao rõ ràng cảm thấy sự uy hiếp từ một đao này của Vô Danh, cho nên nó lập tức phóng ra thêm vài đao đao mang nữa.

Đao khí của Vô Danh khí thế cực kì mạnh mẽ, bay với tốc độ rất nhanh lao về phía những đao đao mang kia của con Độc Giác Giao phóng ra.

- U...u...u...u

Do tốc độ một đao kia của Vô Danh, những nơi mà đao khí đi qua thì không khí cơ hồ giống như bị xé rách vang lên những tiếng u u.

Rất nhanh đao khí của Vô Danh và đao mang của Độc Giác Giao đã sắp va chạm vào nhau.

- Âm..

Một tiếng ầm lớn vang lên, đao khí của Vô Danh và đao mang của con Độc Giác giao đã va chạm vào nhau. Ngay lập tức hai loại lực lượng xung kích khiến cho không khí xung quanh cũng bị đảo loạn, đao khí của Vô Danh và đao mang của con Độc Giác Giao không ngừng giằng co lẫn nhau.

Sau một thời gian ngắn giằng co đao khí của Vô Danh cũng đã bị đao mang của Độc Giác Giao chặn lại, mà cũng tương tự như vậy đao mang của Độc Giác Giao đã bị đao khí của Vô Danh chặn lại, hai loại lực lượng đã triệt tiêu hoàn toàn lẫn nhau, không có bên nào giành được lợi thế.

Vô Danh cũng có chút giật mình, hắn cứ nghĩ hắn có thể đánh giết được con Độc Giác Giao cấp hai này, nhưng không ngờ con Độc Giác Giao này lại có thể mạnh mẽ như vậy. Vừa này một đao kia của hắn chém ra cũng đã tung ra toàn bộ sức mạnh rồi, mười sáu đao khí được ngưng tụ ra cũng đã là cực hạn của hắn rồi, vậy mà đao mang kia của con Độc Giác giao kia lại có thể đơn giản chặn lại được mười sáu luồng đao khí của hắn đánh tới.

Mà cũng trong lúc đó con Độc Giác Giao cũng là giật mình, nó không ngờ một con kiến hôi tụ khí tầng năm như Vô Danh lại có thể đánh ra một đao mạnh mẽ đến như vậy, ép cho nó phải hai lần phóng ra đao mang mới có thể chặn lại được.

Vô Danh cũng không có nhiều thời gian để mà kinh hãi, bởi vì ngay khi đao khí của hắn tiếp xúc với đao mang kia của con Độc Giác Giao thì hắn liền có một loại cảm ngộ, loại cảm ngộ này đến từ đao mang kia của con Độc Giác Giao.

Khi đao khí của hắn va chạm với đao mang kia, thì hắn liền cảm nhận được rằng đao mang kia của con Độc Giác Giao giống như không có dựa vào linh lực không chế mà hình thành, mà dựa vào một phương thức nào đó để hình thành đao mang.

Vô Danh nhắm mắt lại, dần dần rơi vào trạng thái cảm ngộ, hẳn không thể nào bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy được, nếu như có thể lĩnh ngộ được từ bên trong đao mang kia của con Độc Giác Giao có lẽ lực chiến đấu của hắn sẽ tăng lên đáng kể.

Mà ngay lúc đó, sau khi thấy đao mang của mình đã bị chặn lại, con Độc Giác Giao kia liền tiếp tục xông tới, vồ một trào về phía Vô Danh, đồng thời cái đuôi dài phía sau của nó cũng quật về phía người của Vô Danh.

Con Độc Giác Giao thấy Vô Danh nhắm mắt lại thì nó tưởng rằng Vô Danh đang khinh thường mình, nó giận dữ gầm lên một tiếng, sức lực đánh ra càng là mạnh bạo hơn trước rất nhiều, nó mà không xé xác Vô Danh ra thì không hả giận. Con Độc Giác Giao lại là phóng tới mấy luồng đao mang đánh về phía Vô Danh. Cơ hồ lần này nó đã tung ra toàn bộ sức lực mà bản thân có được.

Vô Danh thì lúc này đang ở trong trạng thái cảm ngộ, mà con Độc Giác Giao kia phóng tới đao mang như vậy cũng rất là hợp ý của hắn, bởi vì chỉ có tiếp xúc nhiều với loại đao mang này thì hắn mới có thể cảm ngộ càng thêm sâu sắc từ đó mới có thể rút ra lý giải cho chính bản thân.

Vô Danh giữa theo bản năng lại tiếp tục đánh ra một đao, mười sáu luồng đao khí được hình thành, hung hăng và chạm với đao mang của con Độc Giác Giao.

- Âm..

Hai luồng đao khí và đao mang hung hăng va chạm vào nhau, linh lực bùng nổ khiến cho lực xung kích văng ra xung quanh, không khí cũng trở lên vặn vẹo. Mà cũng là lúc này, con Độc Giác Giao kia một trào cũng đã vồ tới, cái đuôi của nó cũng quật về phía Vô Danh.

Sở trường của con Độc Giác Giao này cũng không phải là phóng ra đao mang, mà là thân thể mạnh mẽ của nó. Cho nên chỉ cần có cơ hội áp sát Vô Danh thì nó sẽ dùng sức mạnh thân thể đè bẹp Vô Danh.

Vô Danh thấy một trào kia vồ tới thì liền theo bản năng lách người tránh đi, sau đó triệu hồi Nguyệt Đao trực tiếp ngang kháng với cái đuôi đang đánh tới của con Độc Giác Giao kia.

- KENG!!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, đao của Vô Danh đụng vào đuôi của con Độc Giác Giao, từng tia lửa ánh lên, đuôi của con Độc Giác Giao cực kì cứng rắn, va chạm với đao của Vô Danh mà không có vấn đề gì.

Vô Danh mặc dù chủ tu là linh lực, thể nhưng thân thể của hắn cũng không phải là tồi, hắn cũng là tu sĩ luyện thể tầng thứ nhất, lại có thể thua kém được con Độc Giác Giao này hay sao. Cho nên ngay khi hai bên lấy cứng đối cứng thì Vô Danh cũng không chịu bất kì thua thiệt nào. Vô Danh lúc này cũng đang ở trong trạng thái cảm ngộ cho nên hắn chỉ né đi những đòn tấn công của con Độc Giác Giao bằng bản năng mà không hề phản công lại. Trạng thái cảm ngộ của Vô Danh bây giờ cũng đã càng lúc càng sâu sắc, có lẽ chỉ cần một chút thời gian nữa hắn có thể ngộ ra được tính túy bên trong.

- Grào...

Con Độc Giác Giao thấy những đòn tấn công của mình không thể gây được tổn thương gì cho Vô Danh thì giận giữ gầm một tiếng, lại phóng ra thêm nhiều đao mang đánh tới Vô Danh, tay chân và đuôi của nó cũng là không ngừng đánh loạn.

Vô Danh thì vẫn cứ như thế bình tĩnh, đánh ra một đao chống đỡ với đao mang kia, sau đó dựa theo bản năng mà tránh đi mọi sự tấn công của con Độc Giác Giao.

Mà lúc này, hai mắt của Vô Danh đột nhiên mở ra, con ngươi đen hun hút không có một tia tình cảm nào, hắn giơ tay lên chém ra một đao...

Đao khí dần dần được hình thành, một đao....mười đao....hai mươi đao...ba mươi hai đao...Con số ba mươi hai đao này đã vượt ra ngoài phạm trù của Nhị Thập Tứ Đao rồi. Sở dĩ như vậy là bởi vì đây là một đao hẳn mới lĩnh ngộ được, Vô Cực Đao.

Một đao này của hắn đã có thể ngưng tụ ra nhiều hơn hai mươi tư đao khí, một đao này của hắn đánh ra không phải dựa vào linh lực mà ngưng tụ đao khí mà chính là dựa vào ý niệm của bản thân để ngưng tụ ra đao khí, chỉ có như vậy mới có thể ngưng tụ ra càng nhiều đao khí, mà tốc độ sau khi đánh ra càng là nhanh mạnh hơn nhiều lần. Vô Cực Đao này của hắn là từ trên cơ sở của Nhị Thập Tứ Đao và đao mang kia của con Độc Giác Giao mà diễn sinh ra, ban đầu chỉ có thể ngưng tụ tối đa là hai mươi tư đao, nhưng sau khi thông qua Vô Cực quyết sửa lại pháp kỹ thì số lượng đao khí có thể ngưng tụ ra đã là vô hạn, chỉ cần có đủ linh lực cùng thần thức duy trì thì muốn ngưng tụ ra bao nhiêu đao cũng được.

Vô Danh miệng nhếch lên một nụ cười cực kì lạnh giá, không chần chừ chém ra một đao.

- Vô Cực Đao.

Một đao này khí thế cực kì mạnh mẽ đánh tới phía con Độc Giác Giao kia. Con Độc Giác Giao sau khi thấy một đao này của Vô Danh thì cực độ hoảng sợ, nó vội vã lui lại phía sau chạy trốn, nó không có khả năng tiếp một đao này của Vô Danh.

Mà ngay lúc con Độc Giác Giao này lựa chọn lùi lại phía sau để chạy trốn thì số phận của nó cũng đã được quyết định.

- Phốc...phốc...phốc...

Ba mươi hai luồng đao khí xuyên quan thân thể của con Độc Giác Giao này, khiến cho cơ thể của nó bị đánh ra thành nhiều mảnh, máu huyết bay tung tóe.

- Grào...

Con Độc Giác Giao kêu lên một tiếng cực kì thê lương cùng không cam lòng mà ngã xuống.

Vô Danh gật đầu ưng ý với một đao này của hần, một chiêu Vô Cực Đao này chính là một loại sát khí cực lớn, uy lực khó mà đo được.

- Người sống không có ý nghĩa, người chết đi làm bàn đạp cho ta như vậy mới có ý nghĩa.

Vô Danh khinh thường nhìn về phía chỗ Con Độc Giác Giao đã bị phân thành nhiều mảnh nói. Câu nói này cũng chính là câu châm ngôn của hần.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Không Gian Đao Gió - Luyện Thể

Vô Danh tới chỗ cái xác đã bị chia làm nhiều mảnh của con Độc Giác Giao, hần tiện tay đem xác của con Độc Giác Giao này bỏ vào trong nhẫn trữ vật, dù sao hần cũng đang thiếu thức ăn, thịt của con Độc Giác Giao này chắc cũng không tệ đi, hần cũng chưa từng được ăn thịt thường luồng bao giờ, mấy con vật này ở địa cầu thì cũng chỉ là truyền thuyết.

Sau khi dọn dẹp xong Vô Danh lại tiếp tục đập phi đao mà bay đi, hướng hần đi chính là phía ao linh tùy tri lớn kia. Bây giờ tất cả mọi thứ đều không quan trọng, cái quan trọng nhất ở đây vẫn là ao lớn linh tùy tri kia, chỉ cần hần có thể hấp thu hết cái ao lớn linh tùy tri đó thì tu vi của hần sẽ tăng một cách chóng mặt.

Vô Danh nghĩ về một đao vừa nảy hần mới lĩnh ngộ ra - Vô Cực Đao. Đây có thể nói chính là món sát khí lớn nhất bây giờ mà hần có. Vô Cực Đao này của hần so với Nhị Thập Tứ Đao kia cũng là có rất nhiều điểm bất đồng. Nhị Thập Tứ Đao kia là yêu cầu người sử dụng phải sử dụng linh lực của bản thân để ngưng tụ ra đao khí, mà chính vì hướng đi này cho nên đao khí có thể ngưng tụ ra rất ít, tốc độ sau khi đánh ra cũng là chậm đi rất nhiều, bởi vì Nhị Thập Tứ Đao này yêu cầu quá nhiều về tu vi của người luyện tập, nếu như không có nhiều linh lực thì không thể nào mà ngưng tụ ra được nhiều đao khí. Mặc dù tu vi có cao lên ngưng tụ ra được nhiều đao khí hơn thì nó vẫn còn rất yếu, có rất nhiều điểm thiếu sót.

Còn Vô Cực đao này của hần không giống như Nhị Thập Tứ Đao kia, đây là hần dựa trên cơ sở Nhị Thập Tứ Đao và đao mang của Độc Giác Giao rồi thông qua Vô Cực Quyết mà diễn hóa ra một loại đao pháp hoàn toàn mới. Đao pháp mới này của hần không phải dùng linh lực để ngưng tụ ra đao khí giống như Nhị Thập Tứ Đao mà là dùng ý niệm của bản thân để chi phối linh lực làm việc, ngưng tụ đao khí, cái này có liên quan tới thần thức, thần thức mạnh thì cũng có thể ngưng tụ ra càng nhiều đao khí hơn. Nói là liên quan tới thần thức nhưng nếu như linh lực không đủ mà nói thì cũng không thể duy trì được.

Lúc trước khi mà hần dùng Nhị Thập Tứ Đao để ngạnh kháng với đao mang của Độc Giác Giao thì hần đã cảm nhận được điểm đặc biệt trên đao mang đó, từ đó mà hần mới có cảm ngộ mới về đao pháp. Mà Vô Danh cũng nhận ra một điều rằng, sau khi hần sống lại một lần nữa, không chỉ có tu vi của hần tăng mà khả năng cảm ngộ của hần cũng là càng ngày càng tăng lên. Lúc trước khi còn ở trình độ tu luyện thấp hơn thì những thứ hần cảm ngộ được cũng không quá sâu sắc, nhưng theo tu vi cao hơn thì cảm ngộ cũng là tăng lên một tầng mới. Trước Vô Danh có nghe một vị sư phụ ở địa cầu nói rằng những người luyện công ở tầng thứ khác nhau thì lĩnh ngộ được những thứ khác nhau, người ở tầng thứ cao lĩnh ngộ được những điều ở tầng thứ cao, còn những người ở tầng thứ thấp lĩnh ngộ được những điều ở tầng thứ thấp.

Nếu nói trong cùng một vấn đề thì người luyện công ở tầng thứ cao lĩnh ngộ được sâu sắc hơn những người ở tầng thứ thấp, đôi khi hai thứ lĩnh ngộ này lại được hiểu một cách hoàn toàn khác nhau mặc dù là đang nói trong cùng một vấn đề. Mà Vô Danh thấy lời của vị sư phụ này nói quả không sai, sau khi hần đã tăng cấp tới Tụ Khí tầng năm thì hần liền hiểu ra rất nhiều vấn đề còn thắc mắc khi ở tầng thứ tu luyện thấp hơn. Lúc trước hần luyện Nhị Thập Tứ Đao kia là dùng linh lực của bản thân để ngưng tụ đao khí thì bây giờ hần sáng tạo ra Vô Cực Đao là dùng ý niệm của bản thân điều khiển, chi phối linh lực để ngưng tụ ra đao khí, hai vấn đề này cũng là hoàn toàn khác nhau.

Vô Danh nghĩ với một chiêu Vô Cực Đao này của hần, có lẽ đã có thể hoành hành ngang dọc không kiêng nể ở tu vi Tụ Khí kỳ rồi, nói là vậy nhưng nếu như tu vi của hần mà thấp thì cho dù có món đại sát khí như chiêu Vô Cực Đao này thì cũng chẳng thể nào đã động được người khác.

Vô Danh thấy rằng một chiêu này tuy mạnh mẽ, nhưng tính ra thì hần cũng chỉ có mỗi một chiêu thức để sử dụng, nếu như gặp những tu sĩ mạnh hơn, có lẽ hần rất dễ bị bắt bài, cho nên Vô Danh nghĩ nếu như có cơ hội thì hần muốn tìm một loại pháp kỹ nào đó mạnh mẽ hơn để luyện.

Mặc dù một chiêu Vô Cực Đao này mạnh mẽ, tùy theo chân nguyên cũng thần thức của hần mạnh mẽ hơn mà cũng gia tăng sức mạnh lên, nhưng cũng không thiếu những chiêu thức bá đạo hơn. Dù sao một chiêu Vô Cực Đao này của hần cũng chỉ là dựa trên cơ sở của Nhị Thập Tứ Đao và đao mang kia của Độc Giác Giao mà sáng tạo ra, cho nên uy lực cũng không phải quá mạnh mẽ như tưởng tượng.

Vô Danh suy nghĩ một lúc thì hắn thấy mình cũng đã sắp tới nơi cần tới rồi, hắn chỉ còn cách cái ao linh tùy tri kia hơn trăm mét nữa thôi.

- Viii...viii...

Mà đúng này một cảm giác nguy hiểm xẹt qua, Vô Danh cả kinh, đúng lúc này hắn thấy một cái đao gió đang đánh tới rất gần cơ thể của mình. Vô Danh vội vàng tránh đi lưỡi đao gió này, sau đó hắn lập tức nhảy ra khỏi phi đao lùi lại phía sau.

Vô Danh dừng lại rồi mới quan sát phía trước, vừa nãy hắn đang chìm trong suy nghĩ, những lưỡi đao gió kia gần đánh tới người rồi hắn mới phát hiện ra, nếu không phải cảm giác của hắn tốt có lẽ đã bị trúng một lưỡi đao gió kia rồi.

Vô Danh thấy trước mặt mình bây giờ là một vùng không gian có rất nhiều những lưỡi đao gió bay qua bay lại giống như vừa nãy có một lưỡi đao gió suýt nữa thì chém qua người của hắn. Vô Danh thấy, càng vào sâu bên trong thì những lưỡi đao gió này càng mạnh và dày đặc hơn rất nhiều. Không cẩn thận thì có thể bị những lưỡi đao gió này chém chết.

Vô Danh nhìn xung quanh một vòng nữa, nhưng hắn không tìm thấy con đường nào khác để có thể đi vào bên trong chỗ có cái ao lớn linh tùy tri kia. Con đường duy nhất để tiến tới chỗ ao linh tùy tri kia chỉ có thể là đi qua không gian đao gió này mới có thể vào được bên trong.

Vô Danh bây giờ bây giờ có chút chán nản, không gian đao gió kia dày đặc như vậy, hắn mà vào trong đó thì chỉ có nước bị chém ra thành hàng trăm mảnh mà thôi, làm sao mà sống được tới lúc có thể đi tới bên cạnh ao linh tùy tri kia, chẳng lẽ bây giờ hắn phải từ bỏ cái ao linh tùy tri này hay sao.

- Luyện thể??

Đột nhiên trong đầu Vô Danh liền nghĩ ra một cách, cách này có thể giúp cho hắn đi qua vùng không gian đao gió kia một cách dễ dàng, mà cách này chính là luyện thể.

Hắn bây giờ đã là tu sĩ luyện thể tầng thứ nhất, cơ thể đã là rắn chắc hơn rất nhiều tu sĩ bình thường, hắn nghĩ với trình độ luyện thể bây giờ của hắn là có thể đi qua phía ngoài của không gian đao gió mà không bị thương, nhưng nếu như hắn tiến vào sâu bên trong hơn nữa thì việc thụ thương là không thể nào tránh khỏi mà có thể tay chân của hắn cũng sẽ bị cắt đứt mất.

Cho nên để có thể đi vào sâu bên trong hơn nữa thì hắn cần phải luyện cho thân thể của mình cứng rắn hơn nữa thì mới có thể chịu được những luồng đao gió cắt qua.

Vô Danh gần như không suy nghĩ nhiều thêm nữa, hắn cởi hết toàn bộ quần áo bên ngoài ra, luyện thể như thế này tức là phải chịu những luồng đao gió kia cắt qua da thịt, mà cái vùng không gian đao gió này quả thực rất thích hợp để luyện thể, Vô Danh nghĩ đây không phải là hắn đen đui mà đây chính là cơ duyên của hắn, cơ duyên giúp cho hắn từng bước mạnh hơn, lúc đầu là luyện thân thức, sau đó là luyện thể, tiếp theo đó sau khi có thể qua được vùng không gian đao gió này thì hắn có thể tiếp cận ao linh tùy tri kia mà tu luyện.

Vô Danh đã bắt đầu tiến vào bên trong không gian đao gió, rất nhanh, thân thể của hắn liền bị những lưỡi đao gió nhỏ xẹt qua, khiến cho trên người hắn máu huyết nhễ nhại. Vô Danh cũng càng lúc càng tiến vào sâu bên trong, những lưỡi đao gió ở bên ngoài quá yếu không đủ để cho hắn có thể ngưng luyện thân thể một cách mạnh mẽ hơn.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Luyện Thể Tầng Hai: Cương Cảnh

Vô Danh sau khi đi vào bên trong vùng không gian đao gió, liền có những lưỡi đao gió bay với tốc độ rất nhanh cắt qua cơ thể của hắn. Cơ thể của Vô Danh bắt đầu hình thành nhiều vết thương dài do bị đao gió cắt qua, nhưng những vết thương này đều chỉ là vết thương ngoài da, ngoài việc khiến cho Vô Danh chảy một chút máu thì không có một chút sự uy hiếp nào cả.

Vô Danh nghĩ nếu như hắn tiếp tục đứng ở chỗ này tu luyện thì có lẽ hắn sẽ chẳng bao giờ có thể tiến vào luyện thể tầng thứ hai được cả. Nếu như hắn muốn tiến vào luyện thể tầng thứ hai thì hắn nhất định phải tiến vào sâu bên trong, thừa nhận những lưỡi đao gió mạnh hơn tấn công vào cơ thể của hắn, chỉ có như vậy hắn mới có hy vọng tiến vào luyện thể tầng thứ hai.

Sau khi đã thấy những lưỡi đao gió đánh qua cơ thể mạnh hơn một chút thì Vô Danh mới bắt đầu vận chuyển công pháp Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết. Mà ngay khi Vô Danh vừa vận chuyển công pháp Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết thì hắn liền cảm thấy được hắn không những có thể luyện thể mà còn có thể tu luyện, hai thứ có thể đồng thời song tu với nhau. Nhưng mà việc có thể tu luyện khi luyện thể này lại chậm hơn nhiều so với tu luyện bình thường. Nhưng Vô Danh nghĩ vừa có thể tu luyện vừa có thể luyện thể đã là tốt lắm rồi, có thể tu một lúc hai thứ như vậy cũng đã là sự ưu ái quá mức của trời cao rồi, hắn cũng chẳng có dị nghị gì thêm nữa. Chỉ cần có thể tu luyện được một chút cũng là tu luyện rồi, tích tiểu thành đại mà, vẫn hơn là chỉ có thể luyện thể mà không thể tu luyện.

Việc vừa có thể tu luyện vừa luyện thể được này khiến cho Vô Danh cảm thấy rất là hưng phấn, hẳn cũng nhận ra được một điều rằng luyện thể như vậy cũng cần rất nhiều linh khí, đồng thời việc vừa luyện thể vừa chữa thương cũng rất là quan trọng.

Luyện thể ở tầng thứ hai này so với tầng thứ nhất thì khó hơn rất nhiều, tầng thứ nhất có thể rất đơn giản mà luyện thành, lúc đó Vô Danh dựa vào sự tấn công của Tô Khai mà có thể ngưng luyện được thân thể, tiến vào luyện thể tầng thứ nhất. Nếu như đem so sánh sức đánh của Tô Khai với mấy lưỡi đao gió ở đây thì đúng là kém xa một trời một vực, một lưỡi đao gió này cắt qua cũng đã bằng chục quyền pháp kỹ của Tô Khai rồi, mà nói như vậy cũng đã là đề cao năng lực của Tô Khai rất nhiều rồi. Cho nên chính vì như vậy mới nói luyện thể tầng một là dễ dàng cỡ nào, khi muốn vào được luyện thể tầng thứ hai thì nó đã khó khăn hơn rất nhiều.

Chính vì luyện thể khó khăn như vậy, cho nên mới không có nhiều tu sĩ theo đuổi việc luyện thể, hầu như các tu sĩ đều chuyên tâm vào việc tu luyện. Mặc dù cũng có rất nhiều người rất muốn luyện thể, nhưng mà luyện thể đòi hỏi điều kiện rất khắt khe, đầu tiên người ta phải tìm được những nơi có những không gian đao gió như vậy để luyện thể, bởi vì chỉ có không gian đao gió và những loại không gian khác mới có khả năng khiến cho các tu sĩ có thể từ từ ngưng luyện thân thể của bản thân.

Mà một người muốn luyện thể thì cũng phải chịu đựng được sự tích mịch và đau đớn, bởi vì luyện thể hay tu luyện đều là những quá trình dài, yêu cầu rất nhiều thời gian và tâm huyết mới có thể chạm tới vạch đích đã đề ra. Đôi khi chỉ một lần bế quan tu luyện hay luyện thể đã là vài năm trôi qua, quãng thời gian vài năm này không tính là dài nhưng cũng không phải là ngắn, vài năm liền như vậy chỉ có tu luyện là cỡ nào tích mịch, là cỡ nào buồn chán. Mà luyện thể lại khó khăn hơn tu luyện bình thường rất nhiều, nó không chỉ đòi hỏi người ta phải chịu đựng được sự tích mịch mà còn yêu cầu người luyện thể phải chịu đựng được sự đau đớn.

Sự đau đớn này hoàn toàn đến từ thể xác, đây không khác gì việc tự hành hạ chính bản thân của mình, bất bản thân phải chịu sự đau đớn. Cái loại đau đớn này không phải là đau đớn bình thường, mà là một loại cực kì đau đớn cùng kinh khủng. Người ta chỉ nhìn thấy cái mặt hào nhoáng bên ngoài của một tu sĩ luyện thể cấp cao, nhưng có ai biết được rằng để có thể luyện thân thể tới tầng thứ cao như vậy họ đã phải trải qua biết bao nhiêu đau đớn cùng tích mịch.

Nỗi đau đớn khi luyện thể chính là nỗi đau cắt da cắt thịt, thậm chí là từng khúc xương đều bị đánh gãy, đánh cho vỡ vụn. Mà cái loại đau đớn này không phải loại một thoáng qua đi, mà là sự đau đớn dai dẳng, liên tục kéo dài, chỉ tới khi con người ta đột phá được thì cái sự đau đớn này mới dần dần mất đi, thay vào đó là một thân thể thoải mái đã được tái tạo lại.

Mà luyện thể cũng không phải chỉ có chịu đựng sự đau đớn cùng tích mịch mà nó đòi hỏi rất nhiều vấn đề liên quan đến kinh tế của một tu sĩ. Đó là một người luyện thể muốn đẩy nhanh tốc độ tu luyện, hoặc chỉ là luyện thể như bình thường thôi thì phải có đan dược. Mà muốn có đan dược hỗ trợ luyện thể thì cũng phải có nguyên liệu để chế tạo đan dược. Mà nguyên liệu lại lấy ở đâu ra, chính là do cơ duyên của bản thân có được hoặc là phải bỏ linh thạch ra mua, mà những loại đan dược hỗ trợ cho việc luyện thể đều là những loại đan dược cao cấp, mà cao cấp thì tức là phải bỏ ra rất nhiều linh thạch mới có thể mua được. Mà mua được nguyên liệu rồi cũng chưa nói làm gì, bởi vì bước quan trọng tiếp theo chính là phải có một người có thể ngưng luyện những loại dược liệu kia ra thành đan dược, mà muốn mời một đan sư luyện chế đan dược thì cũng là tốn rất nhiều tiền.

Tốn nhiều tiền như vậy để mời một đan sư luyện chế đan dược cho bản thân để hỗ trợ việc luyện thể nhưng nếu vị đan sư đó luyện thất bại thì như thế nào, không phải tất cả tiền của đều đổ sông đổ biển hết hay sao.

Nhưng việc luyện thể cũng không phải là tiêu tốn tài chính kinh tế của bản thân một cách kinh khủng như vậy, bởi vì đó là đối với người muốn có đan dược hỗ trợ cho việc luyện thể, còn đối với những tu sĩ bình thường, đối với những tán tu mà nói, họ chỉ cần có tiền mua đan dược trị thương là được rồi, bởi vì có đan dược trị thương thì luyện thể cũng là trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Luyện thể chính là khó khăn như vậy, mà Vô Danh bây giờ hẳn luyện thể không có bất kì một loại đan dược nào phụ trợ cũng như là giúp cho hẳn chữa thương. Nếu lỡ như hẳn bị thương thể nặng không có đan dược kịp thời chữa trị thì không phải hẳn sẽ chết hay sao, lúc đó thì hẳn chỉ có thể chọn lựa tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Thiên Mục mà tránh đi tai kiếp lần này, mà với việc hẳn lựa chọn chôn vào bên trong thế giới hỗn độn để thoát thân thì cũng là đồng nghĩa với việc công sức hẳn bỏ ra để luyện thể suốt một thời gian qua cũng là đổ xuống sông xuống biển hết thảy, tất cả công sức mà hẳn bỏ ra đều không có nghĩa lý gì cả.

Vô Danh tu luyện chạy như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc thời gian tu luyện của hẳn sẽ lâu hơn, mà tu luyện lâu hơn cũng là chịu nhiều đau đớn hơn.

Ngay khi Vô Danh tiến vào chỗ sâu của vùng không gian đao gió, thì liền có những lưỡi đao gió mạnh hơn cắt qua cơ thể của hẳn, để lại một vết thương lớn hơn lúc trước. Vô Danh sau khi vận chuyển công pháp Vô Cực Hóa Thân Luyện Thể quyết được một vòng chu thiên, thì cơ thể của Vô Danh đã bị những lưỡi đao gió cắt qua khiến cho cả người máu me nhễ nhại. Vô Danh cảm thấy cơ thể của bản thân đang không ngừng được cường hóa lên, nhưng Vô Danh cảm thấy như vậy vẫn còn rất chậm cho nên hẳn quyết định tiến vào sâu bên trong thêm một chút nữa.

- Phốc...phốc...phốc...

Vô Danh vừa mới tiến vào sâu bên trong khoảng một trượng thì những lưỡi đao gió mạnh mẽ cắt qua thân thể hẳn, Vô Danh cảm thấy rằng những lưỡi đao gió này đã đủ mạnh để cho hẳn cảm thấy đau đớn rồi. Lại một vài đao gió nữa cắt qua, những vết thương mới lại hình thành. Vô Danh lấy từ trong nhẫn trữ vật ra hai cây Tử Diệp Hoa. Sau đó hẳn lập tức luyện hóa được lực bên trong Tử Diệp Hoa. Trong quá trình luyện thể việc chữa thương cũng là rất quan trọng, nó giúp cho vết thương mau chóng lành lại, lúc đó thì tốc độ tu luyện mới nhanh hơn được, bởi vì nếu như không thể chữa thương thì cũng đồng nghĩa với việc bản thân bị suy nhược từ đó không thể nào tiếp tục luyện thể được nữa.

Sau khi vết thương đã lành lại không ít thì Vô Danh mới cảm thấy yên tâm. Thân thể của Vô Danh cứ như vậy từ từ di động bên trong không gian đao gió, mà theo Vô Danh di động thì trên cơ thể hẳn lại là chẳng chịt vết thương khiến cho máu nhuộm đỏ cả cơ thể của hẳn, thế nhưng Vô Danh đã rơi vào trạng thái luyện thể, nó giống như một loại giác ngộ.

Luyện thể là dựa vào không gian thiên nhiên ác liệt tu luyện, cho nên nó cũng có rất ít cảm ngộ, nhưng mà rơi vào trạng thái cảm ngộ này cũng rất dễ đem cái mạng nhỏ của bản thân ném đi, bởi vì chỉ cần vô ý một chút thôi là sẽ bị không gian đao gió ở đây cắt thành nhiều mảnh.

- Rắc...rắc...

Một tiếng răng rắc vang lên để cho Vô Danh đang ở giữa trạng thái giác ngộ mà tỉnh lại, một phần xương của hắn đã bị đánh gãy.

- Phốc...

Mà theo đó lại là một tiếng phốc nữa vang lên, một đao gió cắt qua đùi của hắn, khiến cho hắn suýt nữa thì mất đi một chân, máu huyết cứ như thế phun ra. Vô Danh kinh hoàng từ trong trạng thái cảm ngộ tỉnh lại, hắn vội vàng tránh đi. Vô Danh thấm than nguy hiểm chút nữa thôi thì có lẽ đến mạng của hắn cũng không giữ được.

Vô Danh lại lấy ra nốt hai cây Tử Diệp Hoa còn lại sau đó luyện hóa được lực để chữa thương. Vô Danh phát hiện bản thân bất tri bất giác đã đi vào gần chỗ có không gian đao gió dày đặc, nếu như hắn chỉ cần tiến thêm một đoạn khoảng cách nữa mà nói thì hắn sẽ gặp một vùng không gian đao gió cực độ dày đặc, lúc đó thì quả thật là ném đi cái mạng nhỏ của mình lúc nào cũng không biết.

Vô Danh đi theo vùng không gian đao gió và tiến vào bên trong, theo đó vết thương của hắn cũng là càng lúc càng tăng lên, máu me nhễ nhại.

- Rắc rắc rắc

- AAAA

Đột nhiên Vô Danh hét thảm một tiếng, hai chân của hắn đã bị không gian đao gió kia đánh gãy, xương đùi của hắn vỡ vụn, mà tiếp đó lại là vài lưỡi đao gió nữa đánh qua thân thể của hắn, khiến cho một mảng eo của hắn bị mất đi, ba cái xương sườn liên tiếp vang lên những tiếng gãy vụn. Mà theo tiếng xương không ngừng gãy vụn vang lên Vô Danh cũng cảm thấy được cường độ thân thể của mình cũng không ngừng gia tăng.

- Ca ca...

Đột nhiên cơ thể Vô Danh vang lên những tiếng ca ca rung động, mà theo đó cũng là một vài lưỡi đao gió nữa tiếp tục đánh tới, nếu như Vô Danh trúng những lưỡi đao gió này hẳn chắc chắn sẽ phải chết.

Năm lưỡi đao gió liên cắt qua thân thể của Vô Danh, nhưng lại không có cánh tượng đầu rơi máu chảy như trong tưởng tượng, mấy lưỡi đao gió này chỉ để lại đúng vài vết xước trên cơ thể hắn. Vô Danh cũng đã nhận ra rằng theo tiếng ca ca vừa nãy vang lên thì tức là hắn cũng đã bước vào luyện thể tầng thứ hai "Cương Cảnh" rồi. Mà sau khi Vô Danh tiến vào luyện thể tầng thứ hai "Cương Cảnh" rồi thì cơ thể của hắn cũng cấp tốc được xây dựng lại, những chỗ xương gãy rất nhanh liền được khôi phục trở lại, miệng vết thương cũng khép vào rất nhanh, máu cũng ngừng chảy, thay vào đó là một thân thể cường tráng, da cực kì rắn chắc, nhìn cũng rất mịn màng.

Vô Danh thở phào một tiếng cuối cùng hắn cũng đã tiến vào luyện thể tầng thứ hai rồi. Theo thông tin mà Hỗn Độn Thiên Mục gửi cho hắn thì luyện thể ở tu chân giới có chín cấp, ba cấp đầu được gọi là "Tam cấp Nhân cảnh" gồm có luyện thể tầng một "Cốt cảnh", luyện thể tầng hai "Cương cảnh", luyện thể tầng ba "Nhân cảnh". Ba cấp sau của "Nhân cảnh" được gọi là "Tam cấp Vương cảnh" gồm luyện thể tầng bốn "Hư cảnh", luyện thể tầng năm "Anh cảnh", luyện thể tầng sáu "Vương cảnh". Ba cấp sau "Vương cảnh" là "Tam cấp Thần cảnh" gồm luyện thể tầng bảy "Hoàng cảnh", luyện thể tầng tám "Tôn cảnh", luyện thể tầng chín "Thần cảnh".

Trong chín cấp của luyện thể này, Vô Danh cũng đã luyện được hai cấp của "Tam cấp Nhân cảnh" rồi. Vô Danh bây giờ dám chắc chắn rằng ở Tự Khí cảnh, những tu sĩ thông thường không có ai là đối thủ của hắn nữa rồi, bởi vì hắn đã luyện thể tới tầng thứ hai "Cương cảnh" rồi.

Ai da xin lỗi mọi người nha, vì hôm nay đột nhiên có việc gấp cho nên không thể viết được 5 chương liền mà chỉ có thể viết được 2 chương.

Mà với cả chủ ý thức mạnh mẽ quá, lần áp đại não khiến cho phó ý thức ở một bên không gian khác không thể nào tác động tới đại não cho nên không tìm thấy được linh cảm để viết, cho nên tốc độ đã chậm đi rất nhiều, không thể nào trong một khoảng thời gian viết được nhiều chương. Thật sự xin lỗi mn.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Nữ Lão Sư Song Phi

Để có thể luyện tới tầng hai của luyện thể Vô Danh đã dùng hết một tháng thời gian rồi, mà hai mươi ngày trước ở bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện, cũng là có một chuyện xảy ra liên quan tới bọn Hoàng Lăng và Hoàng Dương.

Sau cái ngày đánh Vô Danh rơi xuống dưới vực sâu, hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương không có trực tiếp trở về học viện mà liền đổi sang một hướng khác. Trước khi ra ngoài tìm Vô Danh, bọn Hoàng Lăng đã nhận một nhiệm vụ tổ đội năm người là đi giết cá sấu một sùng, cho nên bọn chúng

bây giờ không thể nào quay trở về tay không được mà bắt buộc phải tới nơi làm nhiệm vụ giết một vài con cá sấu một sừng đem về để hoàn trả nhiệm vụ. Cho nên vì thế mà hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương không có lập tức trở về Hoài Nam Nhị Tinh học viện mà lại đổi sang một hướng khác, hướng này chính là hướng tới nơi làm nhiệm vụ giết cá sấu một sừng.

Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, lúc anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương trở về Hoài Nam Nhị Tinh học viện đã là chín ngày sau đó. Mà khi hai người vừa mới trở về thì liền có một thông tin được truyền tới hai người.

Thông tin này chính là do Hình Hoa phát ra, yêu cầu hai người Hoàng Lăng và Hoàng Dương gặp riêng nàng. Địa điểm gặp mặt của ba người là một nơi ở nội thành, bên ngoài học viện. Hoàng Dương cầm bức thư trong tay nhìn Hoàng Lăng lo lắng nói:

- Ca ca, liệu có phải chuyện lần trước đã phát sinh sự việc gì.

Hoàng Lăng cũng là lông mày nhăn lại, nhìn phong thư một cách khó hiểu:

- Ta cũng không biết là rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, nhưng nếu như có thể che giấu thì một mực không nên nói ra, tránh cho tai họa tìm tới.

Hoàng Dương nghe Hoàng Lăng nói như vậy thì cũng chỉ biết gật đầu một cái.

Một lúc sau hai người liền cẩn thận đi tới chỗ hẹn gặp bên trong phong thư đã nói, Hoàng Lăng và Hoàng Dương ra ngoài rất dễ dàng giống như đã có người lót đường sẵn rồi.

Bọn Hoàng Lăng vừa ra ngoài học viện thì liền đi đến bên trong nội thành cách đó không xa, rồi tìm một phường thị mà rẽ vào. Phường thị mà hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương rẽ vào chính là Trường Xuân phường thị, khi hai người vừa mới bước vào cửa thì liền có một người ăn mặc giống như phục vụ ở Trường Xuân phường thị ra tiếp đón. Người phục vụ này là một nữ tử khá dễ nhìn, mặc một bộ hồng y, nữ tử này không có tu vi hoàn toàn là một người bình thường. Nữ phục vụ đi tới gần chỗ bọn người Hoàng Lăng rồi mỉm cười hỏi:

- Không biết hai vị công tử có phải là học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện không??

- Đúng vậy.

Hoàng Lăng gật đầu đáp. Ở một bên Hoàng Dương vừa mới nhìn thấy nữ phục vụ này thì liền sáng mắt lên, trong mắt hiện rõ sự háo sắc, giống như muốn nuốt chửng nữ phục vụ kia. Nữ phục vụ này cũng nhận ra cái ánh mắt ấy của Hoàng Dương, mặc dù trong lòng rất là chán ghét nhưng vẫn phải nhìn lại. Nữ phục vụ nhìn về phía Hoàng Lăng rồi nói:

- Vâng xin mời hai vị công tử đi theo ta.

Hoàng Lăng cũng không nói gì, chỉ là cùng Hoàng Dương đi theo vị nữ phục vụ này, hai người đều biết rõ rằng đây chính là Hình Hoa đã an bài hết thảy. Mà Hoàng Dương đi theo sau nữ phục vụ này, sớm đã không nhận được, khi thấy nữ phục vụ kia đi ở phía trước, cặp mông không ngừng đung đưa, hần liền đưa tay ra sờ một cái.

Hoàng Dương vốn là một kẻ háo sắc đội lốt thư sinh, hần cũng đã lâu rồi chưa được giải quyết, nay nhìn thấy nữ phục vụ này khiêu gợi như vậy bảo hần làm sao có thể nhịn được đây, ngay khi tay của hần vừa chạm vào thì cái cảm giác mềm mại nơi tiếp xúc khiến cho hần không lỡ bỏ tay mà lại là mân mê thêm chút nữa.

Nhưng khi Hoàng Dương vừa đưa tay sờ vào mông nữ phục vụ, thì nữ phục vụ này cũng biết được, nhưng nàng vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn, bởi nếu như nàng không muốn bị đuổi khỏi nơi này thì bắt buộc phải nhịn xuống, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên nàng bị đối xử như vậy.

Thấy đã đi đến căn phòng mà vị nữ khách nhân kia bảo, nữ phục vụ này mới thở ra một hơi rồi gạt đi tay của Hoàng Dương rồi nói:

- Hai vị công tử mời vào.

- Được rồi, người đi đi.

Hoàng Lăng nói xong cũng là bước vào bên trong phòng, Hoàng Dương vẫn có chút luyến tiếc cảm giác mềm mại nơi tay mà bước vào bên trong cùng với Hoàng Lăng.

Bên trong căn phòng mà Hoàng Lăng vừa bước vào, Hình Hoa cũng là đang ở bên trong đó, ngồi đằng sau một tấm vải màu hồng lớn, tiếng của Hình Hoa vang lên:

- Nếu đã tới rồi thì ngồi xuống đi.

Hoàng Lăng nghe thế thì liền làm theo, tìm một chỗ rồi ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn gỗ được kê ở phía trước tấm vải màu hồng lớn kia khoảng một mét. Hoàng Lăng cùng Hoàng Dương vừa mới ngồi xuống, thì Hoàng Lăng liền nói với giọng kính cẩn:

- Không biết Hình lão sư gọi đệ tử tới đây là có việc gì cần chỉ dạy. Đệ tử xin rửa tai lắng nghe.

Hoàng Lăng vừa mới nói thì giọng của Hình Hoa đằng sau tấm vải màu hồng cũng phát ra:

- Ta cũng không có gì muốn dạy người, chỉ là muốn hỏi người một việc. Nếu như người trả lời tốt mà nói, ta sẽ có phần thưởng cho người, còn nếu như trả lời không tốt, cái này hậu quả chắc người cũng biết.

Hoàng Lăng và Hoàng Dương vừa nghe Hình Hoa nói như vậy thì sau lưng cũng là đầy mồ hôi lạnh mà nhìn nhau, Hoàng Lăng cố gắng giữ bình tĩnh hỏi lại:

- Không biết Hình lão sư là muốn hỏi đệ tử chuyện gì, chỉ cần là việc đệ tử biết thì chắc chắn sẽ có câu trả lời khiến cho Hình lão sư vừa lòng.

Hình Hoa ở sau tấm vải che màu hồng nghe vậy thì khóe miệng liền nhếch lên một cái rồi nói:

- Được, nếu người đã nghe lời như vậy, ta cũng sẽ không nói vòng vo. Cái thứ nhất ta muốn hỏi người là chín ngày trước người đã đi đâu.

Hoàng Lăng vừa nghe lời này thì trong lòng liền kinh hoàng, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh mà đáp lại câu hỏi của Hình Hoa:

- Thừa Hình lão sư, chín ngày trước là đệ tử cùng với đệ đệ của mình đi ra ngoài làm một cái nhiệm vụ.

- Ồ vậy sao, không biết người ra ngoài là làm nhiệm vụ gì, chỉ có hai người thôi sao.

Hình Hoa ở đằng sau tấm vải màu hồng ồ lên một tiếng rồi hỏi tiếp. Mà nghe xong thì Hoàng Lăng cũng liền đáp lại:

- Là một nhiệm vụ giết cá sấu một sừng, chỉ có đệ tử cùng đệ đệ mình đi làm.

- Thật không, ta nghe đâu là hai huynh đệ các người còn đi cùng với người khác đây.

Hình Hoa lại tiếp tục nói.

- Đệ tử không dám lừa lão sư, thật sự là chỉ có hai huynh đệ chúng ta đi làm.

Hình Hoa nghe thế thì là hừ lạnh một tiếng, trên tay xuất hiện một thủy tinh cầu sau đó ném về phía chiếc bàn mà hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương đang ngồi.

- Vậy các người xem cái này một chút.

Mà theo lời Hình Hoa vừa mới phát ra, thì trong thủy tinh cầu liền hiện lên đoạn ghi hình lúc bọn Hoàng Lăng và Hoàng Dương đánh nhau với Vô Danh. Hình Hoa lại lần nữa lên tiếng:

- Ta là đang cần một lời giải thích đây, nếu như các người còn không thành thật, ta sẽ liền báo lên trên với viện trưởng, lúc đó với tội danh mưu sát đồng học, các người không chỉ bị phế đi tu vi mà còn bị đuổi ra khỏi học viện.

Hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương vừa mới nhìn thấy đoạn băng ghi hình này thì trên mặt liền tái mét, sau lưng mồ hôi lạnh cũng là không ngừng chảy ra, bọn chúng không ngờ rằng, tất cả những việc bọn chúng làm đều đã bị người ta theo dõi và ghi hình lại, bây giờ có chối thì cũng không chối được nữa. Chính vì vậy bọn Hoàng Lăng liền giải thích hết tất cả với Hình Hoa.

Một lúc sau Hoàng Lăng liền lấy trong túi trữ vật ra một cái nhẫn trữ vật rồi nói:

- Thừa Hình lão sư, trong nhẫn trữ vật này là một món pháp bảo phi hành cấp pháp khí, đây cũng là món quà mà đệ tử dùng để tỏ lòng thành kính với lão sư.

- Được rồi, xét việc các người rất biết phối hợp, sự việc lần này ta sẽ xem xét có nên thông báo lên trên với viện trưởng hay không.

Hình Hoa vừa nói vừa tiện tay thu lấy nhẫn trữ vật được đặt ở trên bàn kia. Đây cũng là cái nhẫn trữ vật đầu tiên mà nàng có được, mà bên trong chiếc nhẫn trữ vật này còn có một món pháp khí phi hành càng khiến cho nàng vui vẻ hơn.

Hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương nghe vậy thì cũng là thở phào một cái, chỉ cần giữ lại được mạng dù có bỏ ra một cái nhẫn trữ vật cùng với pháp khí phi hành thì cũng đều xứng đáng.

- Nhưng các người cũng cần phải làm một việc nữa, nếu như làm tốt, thì ta sẽ không thông báo việc này với viện trưởng.

Hình Hoa lại tiếp tục nói.

- Không biết Hình lão sư còn có việc gì dặn dò, chỉ cần đệ tử có thể làm được chắc chắn sẽ dốc hết sức lực mà làm.

Hoàng Lăng nghe vậy thì mừng rỡ, chỉ cần có thể không thông báo lên trên với viện trưởng, hẳn chắc chắn sẽ dốc sức mà làm.

Mà Hình Hoa nguyên bản nghe thấy mấy chữ "dốc hết sức lực" thì liền cười một cái, sau đó giọng nói của ả lại truyền ra:

- Được rồi, vậy ta sẽ chiếu theo câu "dốc hết sức lực" kia của người mà xem xét chuyện lần này, nếu như không thật sự "dốc hết sức lực" mà nói thì hậu quả ra sao người cũng biết được.

- Đệ tử chắc chắn sẽ dốc hết sức lực, không để phụ lòng Hình lão sư phân phó.

Hoàng Lăng giọng nói chắc nịch.

- Vậy thì tốt rồi, các người chỉ cần phục vụ ta cho tốt, khiến cho ta thoải mái, thì những gì ta đã nói cũng sẽ giữ lời.

Theo lời Hình Hoa vừa nói ra, thì tấm vải màu hồng che ở giữa kia liền bị hất bay ra, để lộ ra thân thể của Hình Hoa đang nằm với một tư thế cực kì khiêu gợi trên chiếc giường lớn, à ta chỉ mặc đúng một bộ nội y cực kì mỏng manh giống như có thể nhìn xuyên thấu bằng mắt thường vậy.

Chỉ một lát sau, trong căn phòng này liền vang lên những tiếng rên rỉ hết sức dâm dăng, sau đó tiếng phát ra cũng là càng lúc càng nhỏ lại.

Mà ở một bên phòng đối diện, một nam tử mặc bộ y phục có in huy hiệu của Hoài Nam Nhị Tinh học viện đang ngồi thưởng trà, thần thức của hắn cũng là phóng sang bên căn phòng mà Hình Hoa đang cùng với hai đệ tử song phi. Thần thức của nam tử này phóng xuyên qua trận pháp ngăn cách bên trong phòng Hình Hoa rồi quan sát hết thấy sự việc xảy ra. Hình Hoa đang chìm trong hoan lạc thì liền không chú ý tới có người phóng thần thức sang bên này theo dõi, nhưng mà tu vi của vị nam tử kia cũng hơn Hình Hoa rất nhiều, cho nên dễ có thể phát hiện được thần thức của người này cũng không phải dễ. Vị nam tử này nhếch mép cười khẩy một cái sau đó liền rời đi khỏi Trường Xuân phường thị.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tiện Nghi

Hình Hoa dù sao cũng là một người tu luyện, cho nên mặc dù nhìn không được tươi ngon mọng nước như các nữ sinh trong học viện nhưng mà thân thể lại rất được, chỗ nào cũng đều rất lớn. Hoàng Dương ở một bên vừa nhìn thấy cảnh tượng này thì tiểu đệ dưới khó của hắn cũng là dựng thẳng như cái cột, Hoàng Dương gần như không suy nghĩ gì liền nhào tới, dù sao Hình Hoa này cũng khá dễ nhìn, mặc dù tuổi tác có chênh lệch, nhưng mà cái thân thể này thì không chê vào đâu được.

Hoàng Lăng thấy đệ đệ của mình háu như vậy thì cũng chỉ có thể cắn răng tiến tới, dù sao việc này không làm cũng không được.

Hoàng Dương lúc đầu nghĩ rằng mặc dù việc này vẫn là hắn chiếm tiện nghi nhưng trên mặt vẫn là có chút ủy khuất, nhưng sau đó hắn liền bị kĩ thuật của Hình Hoa làm cho bất ngờ, trong lòng hắn thâm nhủ với bản thân, lần này hắn quả thực đã chiếm đại tiện nghi. Nhưng rất nhanh sau đó Hoàng Dương liền cảm thấy cái suy nghĩ này của bản thân là cỡ nào sai lầm. Sau một buổi chiến đấu không ngừng nghỉ, hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương liền nằm xụi lơ ở trên giường lớn. Trên mặt hai người vẫn là một mảnh kinh hoàng, bởi vì hai người bây giờ đã bị hút cạn tinh lực. Bọn hắn nhận ra cái việc mà tưởng chừng rằng bọn hắn đang chiếm tiện nghi thì lại hoàn toàn ngược lại, đây rõ ràng là người khác chiếm đại tiện nghi của bọn hắn.

Hoàng Lăng cùng Hoàng Dương đều không nghĩ rằng, công pháp mà Hình Hoa tu luyện lại là công pháp song tu, mà lần này khi Hình Hoa quan hệ với bọn hắn cũng là vận chuyển công pháp song tu này. Rất nhanh sau đó song tu đã trở thành thái bổ, linh lực của bọn chúng đã bị Hình Hoa hút cạn, bây giờ cả hai đều không còn chút sức lực nào. Mặc dù sau này có thể khôi phục lại được nhưng cái quá trình bị hút đi tinh lực thì...

Cả hai vừa nghĩ tới thì lông tóc đều dựng hết lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, cả hai không dám nghĩ tới nữa mà nằm kiệt sức trên giường.

Hình Hoa sau khi có được một phen thỏa mãn, tu vi cũng là tăng lên không ít, Hình Hoa nghĩ lần này quả thực nàng đã chiếm đại tiện nghi. Sau khi quay trở về học viện Hình Hoa liền gọi một người tới rồi nói:

- Người đi phát tán cái tin tức này ra bên ngoài cho ta, càng nhiều người biết thì càng tốt.

Nói xong Hình Hoa thì thâm vào tai người thuộc hạ điều gì đó rồi mới cho người đó ra ngoài.

.....

Bên dưới đáy vực, trong vùng không gian đao gió.

Chín tầng cảnh giới luyện thể thì ở mỗi tầng được chia ra làm bốn giai đoạn là sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn. Vô Danh cảm thấy cả người nâng nâng khi đã luyện tới luyện thể tầng hai Cương cảnh sơ kỳ. Hắn quyết định tiến sâu trong vùng không gian đao gió, hắn tin rằng với cường độ thân thể bây giờ của hắn, những chỗ sâu trong không gian đao gió không còn làm cho hắn chận vật nữa, hắn tin cái cảm giác đau đớn cực độ kia sẽ không còn nữa, ít nhất là lúc này.

Vô Danh lại tiếp tục tiến vào sâu bên trong không gian đao gió, mặc dù lần này tiếp tục luyện thể không thể đạt tới cảnh giới tầng thứ ba, nhưng Vô Danh muốn tận dụng một chút điều kiện lúc này để trui rèn thân thể mình tốt hơn được chút nào thì hay chút đó. Cho nên hắn quyết định bỏ ra thêm một tháng thời gian nữa để luyện thể ở sâu bên trong không gian đao gió.

Vô Danh lại tiến vào sâu bên trong vùng không gian đao gió, một vài lưỡi đao nữa lại cắt qua thân thể của hắn, khiến cho tiên huyết bắn ra nhễ nhại khắp người. Nhưng mà sau khi tiếp tục luyện tập bên trong vùng không gian đao gió này một canh giờ Vô Danh liền tỏ ra thất vọng, bởi vì không gian đao gió này đã không còn có tác dụng với hắn nữa, nó đã yếu đi nhiều rồi, dù hắn có tiếp tục ở đây luyện thể vài năm nữa thì cũng không thể tiến vào luyện thể tầng ba được.

Vô Danh thở dài một hơi, hắn ngồi xuống điều tức một lúc, rất nhanh sau đó những vết thương trên cơ thể hắn đã lành lại, dù sao đây cũng chỉ là vết thương ngoài da, chỉ cần đưa vào một chút linh lực là có thể lành lại.

Vô Danh thở ra một hơi, một ngưng trệ khí liền xông ra tới, hắn đứng lên rồi từ từ đi về phía ao lớn linh tùy tri kia. Vô Danh lần này cũng không có gấp gáp, hắn từ từ quan sát xung quanh bằng Thiên Mục của mình. Vừa nãy chính vì hắn nhìn thấy ao lớn linh tùy tri trước mắt này mà hắn liền suýt nữa bị đao gió cắt qua cơ thể, mặc dù đao gió đó không thể gây tổn thương quá lớn gì đối với hắn, nhưng nếu như ở một trường hợp khác thì sao, có lẽ lúc đó hắn không còn mạng nữa rồi.

Sau khi Vô Danh quan sát một vòng, tới khi không thấy bất kì nguy hiểm gì nữa hắn mới chạy nhanh tới phía trước ao lớn linh tùy tri kia. Mà lúc Vô Danh chạy tới gần chỗ linh tùy tri đó thì hắn liền cảm nhận được một loại cực độ nồng nặc linh khí, cái loại cảm giác này cực kì thoải mái, giống như chỉ cần hít vào thôi tu vi cũng có thể nhanh chóng tăng lên vậy.

- Linh tùy tri này quả nhiên bất phàm.

Vô Danh cảm thán một tiếng, ao lớn linh tùy tri này quả thực quá đậm đặc, chỉ hít vào thôi cũng khiến cho người ta có cảm giác rằng tu vi của bản thân đang tăng lên.

Vô Danh rất nhanh đã đi tới bên cạnh cái ao lớn linh tùy tri này, hắn nhìn xung quanh cái ao này một lúc, hắn phát hiện linh tùy tri này rất đậm đặc. Mà để có thể tạo nên một ao lớn linh tùy tri đậm đặc như vậy thì nhất định phải có nguyên nhân. Vô Danh không cần phải suy nghĩ nhiều thì hắn cũng liền đoán ra rằng chắc chắn ở phía dưới cái ao lớn linh tùy tri đậm đặc này phải có một cái linh mạch cực kì cao cấp, nếu không thì không thể nào ngưng tụ ra được một ao lớn linh tùy tri lớn và đậm đặc tới mức độ như vậy.

Vô Danh đoán rằng ở phía dưới nhất định có linh mạch thì hắn cũng muốn tìm xem một chút, hắn cũng chưa bao giờ được nhìn thấy linh mạch. Nhưng rất nhanh Vô Danh liền cảm thấy kinh ngạc vì hắn không thể nào nhìn xuống phía dưới được giống như là gặp phải một cái trận pháp ngăn cách thần thức cực kỳ cao cấp vậy. Mặc dù Thiên Mục của hắn bất phàm, nhưng năng lực của hắn còn quá thấp, không thể nào nhìn xuyên qua được một cái trận pháp cao cấp như vậy. Hắn chỉ có thể dựa vào Thiên Mục mà nhận biết được đó là một cái trận pháp chứ không thể nào trực tiếp nhìn xuyên qua hay nhìn ra sơ hở của trận pháp.

Vô Danh thở ra một hơi, không nhìn xuyên qua được thì cũng không sao, dù hắn không thể lấy được cái linh mạch đó, thì một cái ao lớn linh tùy tri này đối với hắn cũng là một món quà cực kì kinh hi rồi, có lẽ hấp thu hết cái ao lớn linh tùy tri này, hắn có thể từ Tụ Khí tầng năm trung kỳ tăng một phát lên tới Trúc Cơ kỳ luôn ấy chứ. Nghĩ tới đây Vô Danh liền cực kỳ hưng phấn, sau khi hấp thu xong cái ao lớn linh tùy tri này, thì có lẽ theo thời gian trôi qua một cái ao lớn linh tùy tri nữa lại được hình thành. Bởi vì hắn không có lấy đi linh mạch ở bên dưới, cho nên chắc là có thể hình thành một cái ao lớn linh tùy tri tiếp theo. Nhưng mà vấn đề này có lẽ cần rất nhiều thời gian mới có thể thực hiện được, dựa vào độ đậm đặc bây giờ của ao lớn linh tùy tri này, hắn đoán để hình thành được một ao lớn linh tùy tri như vậy có lẽ đã phải trải qua bao nhiêu năm tháng dài đằng đẳng mới hình thành lên được. Tốn nhiều thời gian như vậy mới có được một cái ao lớn linh tùy tri này, cuối cùng tiện nghi vẫn về tới tay của hắn.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Khai Thiên Dạ Đao

Vô Danh không suy nghĩ nhiều thêm nữa, món quà to lớn trước mắt như vậy mà không tận hưởng thì cũng không phải đạo. Vô Danh liền ngồi xuống bên cạnh ao lớn linh tùy tri này, hắn phải tận lực hấp thu một phen, nếu như để dư thừa lại một giọt thì cũng quá là lãng phí rồi.

Vô Danh đưa một tay vào trong ao lớn linh tùy tri kia, khi tay hắn vừa mới đưa vào liền có một loại cảm giác cực kì dễ chịu, linh tùy tri trong ao này giống như vừa mới tiếp xúc với tay của hắn thì liền tự động hấp thu vào bên trong cơ thể của hắn, mặc dù hắn vẫn chưa vận chuyển công pháp Vô Cực quyết để hấp thu.

- Đúng là đồ tốt.

Vô Danh trong lòng thầm cảm khái, vận khí của hắn cũng thật lớn, nhân họa mà đắc phúc. Đợi sau khi thực lực của hắn đại tăng, hắn sẽ về tính sổ với hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương, mà cũng còn con mụ Hình Hoa kia nữa, một chương đó hắn vẫn nhớ kĩ trong lòng.

Vô Danh tin với cái ao lớn linh tùy tri này thì có thể giúp cho hắn thực lực tăng mạnh, có lẽ tu vi của hắn có thể đột phá được Tụ Khí kỳ mà vào Trúc Cơ kỳ cũng nên. Chỉ cần lên tới Trúc Cơ kỳ cộng thêm với cường độ thân thể của hắn bây giờ, có lẽ đánh nhau một trận với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cũng

không có vấn đề gì.

Vô Danh lập tức vận chuyển công pháp Vô Cực quyết tới cực hạn, linh tùy giống như dòng nước lũ mà tiến vào bên trong cơ thể của hắn. Khi lượng lớn linh tùy tri này được hấp thu vào bên trong cơ thể của Vô Danh, một cảm giác cực độ thoải mái liền truyền tới. Vô Danh liền rất nhanh chìm đắm trong loại cảm giác này.

Khi Vô Danh vừa mới hấp thu linh tùy vào bên trong cơ thể, trên đầu hắn là từng làn khói đen bốc ra ngoài, mà ngay khi làn khói đen này được đẩy ra bên ngoài cơ thể, Vô Danh cũng cảm thấy tu vi của bản thân không ngừng tăng lên, cơ thể cũng là càng nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

Khi hấp thụ loại linh tùy cực độ đậm đặc này, Vô Danh không những cảm thấy tu vi của bản thân tăng nhanh mà còn thấy được hắc ở bên trong cảm ngộ cũng đang tăng dần lên, nhiều điều lúc trước không thể lý giải thì bây giờ càng là thông suốt hơn.

Linh tùy cực độ đậm đặc này vừa mới hấp thu vào bên trong cơ thể thì mảnh hư không bên trong nội thể của Vô Danh cũng là điên cuồng chuyển hóa sau đó thu vào bên trong đan điền của hắn. Khí tức bản nguyên kia cũng là không ngừng cọ rửa thân thể cùng kinh mạch của hắn, linh tùy được hấp thu vào bên trong cũng đã chuyển thành linh khí, rồi được khí tức bản nguyên kia không ngừng áp súc mà trở nên cực kì cô đọng.

- Âm...

Một tiếng âm nhỏ vang lên bên trong cơ thể của Vô Danh, hắn đã phá tan một chướng ngại ngăn cách của Tụ Khí tầng năm trung kỳ mà tiến vào tầng năm hậu kỳ. Mà lúc tu vi của Vô Danh đột phá tới tầng năm hậu kỳ thì hắn cũng liền dừng lại, bởi vì nếu như cứ tu luyện như vậy thì có lẽ rất là mất thời gian, chính vì thế hắn quyết định dời hết toàn bộ ao linh tùy tri này vào bên trong thế giới hỗn độn của hắn. Bên trong thế giới hỗn độn thời gian ở đó nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, nó sẽ trợ giúp cho tốc độ hấp thu của Vô Danh nhanh hơn gấp mười lần.

Vô Danh đứng dậy, sau đó dùng thần thức của mình dời đi hết cái ao linh tùy tri này vào bên trong thế giới hỗn độn. Sau hai canh giờ qua đi Vô Danh cũng đã sắp chuyển hết được cái ao linh tùy tri này vào bên trong thế giới hỗn độn của hắn rồi.

- Cái gì kia....

Mà trong lúc Vô Danh đang không ngừng chuyển linh tùy tri ở cái ao này vào bên trong thế giới hỗn độn của hắn thì hắn đột nhiên nhìn thấy một vật. Vật này xuất hiện trong tầm mắt của hắn khi linh tùy tri trong cái ao này không ngừng hạ xuống.

Vô Danh liền cố gắng chuyển thật nhanh linh tùy tri vào bên trong thế giới hỗn độn, dần dần một gò đất hiện lên trước mắt của hắn, mà ở phía trên gò đất này còn có một thanh đao màu đen nhìn cực kì huyền bí. Xung quanh thanh đao này dường như còn có một loại khí tức màu đen quanh quẩn, mà khi Vô Danh nhìn thấy loại này khí tức thì hắn liền cảm giác giữa hắn và loại khí tức này có chút liên hệ với nhau.

Vô Danh nhún mình một cái, cả người lẳng không bay đi, sau đó chân hắn đáp xuống cái gò đất ở giữa ao linh tùy tri này.

Mà lúc này Hỗn Độn Thiên Mục giống như biết được thắc mắc của Vô Danh, nó liền truyền tới một luồng thông tin.

- Khai Thiên Dạ Đao.

Vô Danh lâm bẫm một tiếng, không ngờ thanh đao màu đen này lại tên là "Khai Thiên Dạ Đao". Mà thanh Khai Thiên Dạ Đao này lại đang được dùng làm mất trận.

Công dụng của Thiên Mục lại nổi lên, Vô Danh nhìn thấy ở đây quả thật có một trận pháp khác, mà trận pháp này rất mạnh, hắn cũng không thể biết là trận pháp gì cấp bậc như thế nào. Mà lúc này Hỗn Độn Thiên Mục lại truyền tới một luồng thông tin nữa, thông tin này thúc giục Vô Danh mau mau chạm vào thanh đao kia, chỉ cần chạm vào nó là có thể khiến cho thanh đao đó nhận chủ.

- Chỉ cần chạm vào là có thể nhận chủ sao, không cần luyện hóa sao.

Vô Danh lâm bẫm, nhìn thanh đao này bất phàm như vậy, quả thật hắn cũng muốn thử xem có thể đoạt được thanh đao này hay không. Tay Vô Danh đưa ra, hắn định làm như lời mà Hỗn Độn Thiên Mục bảo hắn. Nhưng mà ngay khi tay của Vô Danh chỉ còn cách thanh đao khoảng một gang tay nữa thì hắn đột nhiên dừng lại suy nghĩ:

- Không phải thanh đao này được làm mất trận sao, vậy thì ta làm sao có thể chạm vào cái thanh đao này được, chưa nói đến việc nếu như ta lấy thanh đao này đi, thì có phải hay không trận pháp liền không chống đỡ được mà bị phá hỏng.

- Không được không được, lỡ như cái trận pháp này là dùng để giam giữ thứ gì đó, ta lấy đi mất trận rồi, không phải là ngay cả ta cũng tiêu đời hay sao.

Mà Vô Danh càng nghĩ càng thấy lí do này của hắn là hợp lý, từ cái trận pháp phong ấn không gian một chiều ở bên ngoài kia, rồi đến cái trận pháp có một thanh đao không rõ cấp bậc làm mất trận trấn thủ, rồi lại còn có một cái linh mạch ở phía dưới, mà cái linh mạch này theo như Vô Danh nghĩ chính là để cung cấp năng lượng cho cái trận pháp ở bên trong này. Tất cả những điều đó hợp lại, chẳng phải nói rằng ở đây nhất định là đang giam giữ một thứ gì đó hết sức đáng sợ hay sao.

Vô Danh vừa nghĩ tới thôi đã nổi hết cả da gà lên rồi, sau lưng cũng là một thân mồ hôi lạnh, hắn tự nhủ may mà bản thân hắn không có nghe theo Hỗn Độn Thiên Mục, nếu không thì có lẽ hắn ngay cả xác cũng không còn.

- Mà cũng không đúng a, Hỗn Độn Thiên Mục làm sao có thể hại ta được....

- Á....

Mà cũng chẳng để cho Vô Danh nghĩ nhiều, ngay tại lúc hắn còn đang mơ mơ màng màng nghĩ ngợi, loại khí tức màu đen kia cũng đã từ thanh đao mà dần dần tiếp cận cơ thể của hắn, sau đó ngay lập tức giữa hắn và thanh đao này giống như có một loại lực hút, liền bị hút vào với nhau.

Vô Danh bởi vì giật mình mà hét lên một tiếng, ngay tại lúc tay của hắn tiếp xúc với thanh đao này, linh căn Hắc Ám và Bạch Quang trong cơ thể của hắn giống như nhảy lên một cái, sau đó năng lượng từ hai loại linh căn này liền theo tay của hắn truyền vào bên trong thanh đao kia.

Vô Danh bây giờ có cảm giác giống như là đang bị người ta hút hết tinh lực trong người, linh lực của hắn cũng bị hút đi, dần dần tiêu hao hết. Mà loại cảm giác này cũng giống như bị điện giật giống nhau khiến cho cả người của Vô Danh cảm thấy tê dại không thể động đậy.

Cảm ơn đạo hữu "trumdongai" đã đẩy 5 kp cho truyện.

Mọi người đi qua thì nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vô Tình Giết Chết Quỷ Minh

Mà trong lúc Vô Danh đang tiến tới gần chỗ Khai Thiên Dạ Đao, bên trong trận pháp phong ấn, một giọng nói khàn khàn the thé cực kì quỷ dị phát ra:

- Đúng rồi, đúng rồi, tới đi con kiến hôi Tự Khí kỳ, mau tới mang thanh đao này đi a ha ha.

Kẻ phát ra giọng nói này chính là một kẻ mang gương mặt quỷ cực kì dữ tợn, hai mắt đỏ lâu lâu, trên đầu có hai cái sừng nhọn hoắt, ở miệng còn có hai cái răng nanh dài, yêu khí dao động liên tục xung quanh thân thể, cả người của kẻ này đều là một màu đen, giống như được hình thành từ cái loại yêu khí kia vậy.

- Tên tiểu tử này ngược lại tốt, thân thể rèn luyện cũng không tệ a, trên người còn có tiểu thể giới, chỉ cần ngươi lấy được thanh đao kia ra, ta chắc chắn sẽ ban cho ngươi một phần thưởng cực kì lớn, hắc hắc...

Nói được một đoạn, tên yêu ma này lại cười hắc hắc một tiếng, trong đầu hắn nghĩ chỉ cần Vô Danh có thể lấy được thanh đao này ra thì hắn liền có thể phá vỡ được cái trận pháp phong ấn này mà thoát ra, đến lúc có thể thoát ra rồi, hắn liền đoạt xá cơ thể của Vô Danh rồi rời khỏi chỗ này.

- Mẹ kiếp, lão phu tốn nhiều công sức như vậy, may mắn lắm mới tìm được một cái khe hở truyền ra một đạo tin tức. Vậy mà con kiến hôi Hư Thần kia ngược lại giỏi, có thể phát hiện ra, khiến cho lão phu phải ăn một cái thiệt thòi.

- Nếu như không phải ta đã bị phong ấn ở đây nhiều năm như vậy, cùng với dùng toàn bộ sức lực tạo ra một cái khe hở để truyền tin đi, thì con kiến hôi Hư Thần kia làm sao có thể phát hiện được. Nhưng mà may mắn thay, ta vẫn là được Ma Vương phù hộ, lại cho một con kiến hôi thân thể khá tốt tới đây giải cứu, hắc hắc...

Tên yêu ma này lại cười hắc hắc một tiếng, trong đầu hắn cũng thầm nghĩ rằng bản thân may mắn. Hắn lại nhớ về đại hạo kiếp năm đó, hai bên Quỷ Đạo Yêu Giới và Thiên Đạo Nhân Giới cùng nhau khai chiến. Thời điểm đó chiến đấu cực kì ác liệt, Tiên Thiên bảo vật bay đầy trời, thần thông đạo vận cũng là không ngừng bùng nổ, trời đất một mảnh âm u tiêu điều.

Lúc đó khắp nơi đều thấy dấu vết chiến đấu giữa hai bên Quỷ Đạo Yêu Giới và Thiên Đạo Nhân Giới. Nhưng không hiểu sao lúc đó bên trong Thiên Đạo giới rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, khiến cho Ma Vương phải thối lui về Yêu Giới, rồi ở Sa Bà thần giới tự nhiên lại xuất hiện một tên Đại Phạm Thiên Vương đại triển thần uy đẩy lùi Yêu Giới bọn chúng, hắn cũng là bị thủ hạ của tên Đại Phạm Thiên Vương kia phong ấn tại nơi này.

Mà kẻ ra cũng thật sự là may mắn, Quỷ Minh hắn cùng với thủ hạ của tên Đại Phạm Thiên Vương kia lưỡng bại câu thương, mặc dù cuối cùng hắn vẫn bị phong ấn ở đây, nhưng tên kia đồng dạng cũng không thể sống tiếp mà buộc phải luân hồi. Lúc đó kẻ kia trước khi luân hồi đã dùng thanh đao này làm mất trận phong ấn hắn lại, nhưng mà cuối cùng vì thân thể kiệt lực mà không thể nào dựng lên một cái trận pháp bảo vệ bên ngoài thanh đao kia, khiến cho hắn bây giờ có khả năng góc mình trở dậy.

Chính vì thanh đao này không có trận pháp bảo vệ, cho nên nếu như Vô Danh lấy ra được thanh đao này thì tên Quỷ Minh kia liền có thể phá vỡ trận pháp phong ấn mà thoát ra.

- Đúng rồi, lấy nó đi, lấy nó đi rồi ta sẽ ban cho ngươi sức mạnh, sẽ cho ngươi thần thông, cho ngươi tận hưởng cảm giác đứng trên đỉnh cao của đại đạo...hắc hắc....mau mau lấy nó ra a....

Quỷ Minh thấy Vô Danh đưa tay ra định cầm lấy Khai Thiên Dạ Đao thì lại cười hắc hắc một tiếng, ánh mắt của hắn cực kì mong chờ cái thời khắc này.

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không tồi, đúng là món quà lớn mà Ma Vương ban xuống cho ta, chẳng những tu vi cũng khá tốt mà lại còn có bát hệ linh căn, quả nhiên là một cái mầm mống tốt để vận đĩnh đại đạo a. Lúc đó ta sẽ dùng thân thể này của ngươi mà truy cầu đại đạo đỉnh cao, đến khi ta đạt được rồi...hắc hắc....

(Các đạo hữu đã biết tại sao lại có tám loại linh căn rồi chứ:V)

Quý Minh lại cười lên một tiếng cực kì quý dị, nhưng mà đột nhiên tiếng cười của hắn liền tắt hẳn, mà thay vào đó là một loại cực độ kinh khủng cùng sợ hãi.

- Tại sao...tại sao lại như vậy...sức mạnh này ở đâu ra....

Đột nhiên Quý Minh cảm nhận được một loại năng lượng cực kì kinh khủng bộc phát ra từ bên trong trận pháp, loại năng lượng này đang từ từ nghiền ép hắn, ăn mòn thân thể của hắn với tốc độ rất nhanh...

- Con kiến hôi kia mau buông ra, buông ra...

- AAAAAAAAAA

Quý Minh gào thét cực kì thê thảm, hắn rốt cuộc đã hiểu tại sao loại năng lượng này đột nhiên bộc phát ra mạnh mẽ như vậy, hàng ngàn vạn năm qua hắn mặc dù bị phong ấn ở đây nhưng chưa bao giờ có cảm giác như vậy cả.

Chính ngay tại lúc tay của Vô Danh chạm vào Khai Thiên Dạ Đạo, lập tức liền có một loại cộng hưởng từ trận pháp tới Khai Thiên Dạ Đạo rồi kích thích hai loại linh căn Bạch Quang và Hắc Âm trong cơ thể của Vô Danh.

Hai loại linh căn này sau khi nhận được kích thích thì liền phóng năng lượng ra truyền vào Khai Thiên Dạ Đạo, Khai Thiên Dạ Đạo vừa mới nhận được năng lượng truyền qua thì cũng liền bị trận pháp phong ấn hút đi, từ đó mà trận pháp phong ấn này đột nhiên xuất ra một loại sức mạnh cực kì mạnh mẽ trấn áp Quý Minh đang bị phong ấn bên trong.

Đáng nhẽ trận pháp này chỉ có tác dụng phong ấn cùng trấn áp Quý Minh, đợi theo thời gian dài khiến cho Quý Minh suy yếu rồi bị tiêu diệt thì nó lại lập tức có thể xuất ra năng lượng tiêu diệt Quý Minh.

Trận pháp này mặc dù tốt, nhưng nó vẫn chưa đủ mạnh để có thể từ từ giết chết Quý Minh ở bên trong phong ấn. Chính vì vậy mà Quý Minh trong hàng ngàn vạn năm qua không có suy yếu đi mà còn có thể tạo ra một lỗ hổng để truyền tin tức ra ngoài thông báo cho đồng bọn. Nhưng may mắn là lại bị A Nhị chặn được.

Điểm mấu chốt mà trận pháp phong ấn này đột nhiên xuất ra năng lượng đủ để giết Quý Minh chính là linh căn Bạch Quang của Vô Danh. Vốn trận pháp này chỉ cần năng lượng từ linh căn Hắc Âm để duy trì sức mạnh phong ấn, nhưng mà Vô Danh lại có cả linh căn Bạch Quang, cho nên mới khiến cho trận pháp đột nhiên có sự thay đổi. Chính vì thế mà Quý Minh mới có thể xui xẻo như vậy.

Quý Minh bây giờ cũng đã hiểu được tại sao ngày đó tên thủ hạ của Đại Phạm Thiên Vương đánh nhau với hắn lại chỉ dùng một cái đỉnh cấp tiên trận phong ấn hắn, rồi lại không tạo ra một cái trận pháp bảo vệ cho thanh đao kia.

Lúc đó hắn cứ nghĩ rằng đối phương khinh thị hắn, cùng với sức cùng lực kiệt mà không thể làm ra một cái thần trận phong ấn. Bây giờ hắn mới hiểu rằng kẻ kia vốn đã có tính toán từ trước, và điểm mấu chốt này chính là tên tiểu tử đang chạm vào thanh đao kia. Số phận của Quý Minh hắn đã được an bài từ hàng ngàn vạn năm trước.

- Ta hận a.....

Quý Minh gào thét một tiếng cuối cùng, sau đó liền im bật, hắn cũng đã bị trận pháp nghiền ép cho thân hồn câu diệt.

Mà Vô Danh lúc này cũng là kiệt lực nằm bên cạnh thanh Khai Thiên Dạ Đạo, sức lực của hắn đã bị thanh đao này vắt kiệt hết rồi. Nhưng mà lúc này Vô Danh cũng cảm nhận được rằng giữa hắn và thanh Khai Thiên Dạ Đạo này dường như có một loại liên kết vô hình, Vô Danh biết thanh đao này quả thực đã nhận hắn làm chủ.

Vô Danh cũng không thể nào tưởng tượng được rằng lại có một thanh đao nhận chủ một cách kì lạ như vậy, hút hết sức lực của chủ nhân mới đáng sợ.

Mà lúc này Khai Thiên Dạ Đạo liền truyền tới cho Vô Danh một thông tin. Mà sau khi Vô Danh đọc xong thông tin này thì cũng mới biết được, Khai Thiên Dạ Đạo này vốn chỉ là một nửa của một cái phối đao. Nếu như muốn hoàn thiện thanh đao này mà nói thì phải tìm được một nửa còn lại của thanh đao này, một nửa còn lại của thanh đao này tên là Khai Thiên Minh Đao.

Còn một điểm đặc biệt của Khai Thiên Dạ Đạo nữa chính là nó chỉ nhận người có linh căn Hắc Âm làm chủ nhân mà thôi, những người khác nếu như chạm vào, chắc chắn sẽ bị hút sống, linh lực cùng da thịt đều bị hút cạn, chỉ còn lại mỗi bộ xương rỗng.

Và Khai Thiên Minh Đao cũng giống như vậy, nó chỉ nhận người có linh căn Bạch Quang làm chủ nhân mà thôi, nếu như có một người khác không có linh căn Bạch Quang mà chạm vào nó thì chắc chắn kết quả không cần phải nói ra cũng đã biết là chuyện gì.

Nhưng có một điều Vô Danh cũng không biết, đó chính là thanh đao này rốt cuộc có cấp bậc như thế nào, thanh đao này cũng không nói cho hắn biết được điều đó. Nhưng mà thanh đao này lại cho hắn biết một thông tin rằng, sức mạnh của nó phụ thuộc vào thực lực của Vô Danh.

Vô Danh sau khi nhận được thông tin này thì cũng liền hiểu ra, thanh đao này vốn không hoàn thiện, cho nên nó không có cấp bậc, nó chỉ có thể dựa vào sức mạnh của Vô Danh mà thi triển ra thực lực, nhưng mà cũng có một điều nữa chính là, nó không thể bị bất kì một thứ gì làm cho hư hỏng được.

Vô Danh có chút mệt mỏi mà ngồi dậy, hần phải mau chóng khôi phục lại sức lực rồi rời khỏi đây.

Cảm ơn đạo hữu "trumdomgai" đã đẩy 5 kp cho truyện.

Mọi người đi qua thì nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tụ Khí Tầng Chín Hậu Kỳ

Vô Danh lắc mình một cái bản thân đã xuất hiện bên trong thế giới hỗn độn. Vô Danh liếc mắt nhìn sang bên cạnh, ở đó có một cái ao, mà trong cái ao này chính là linh tùy tri mà hần đã di chuyển từ bên ngoài vào. Vô Danh bây giờ cũng không có tâm trạng để ý tới cái ao linh tùy tri, hần bây giờ rất mệt cần phải ngồi xuống khôi phục linh lực ngay lập tức.

Chỉ vài canh giờ sau, Vô Danh đã hoàn toàn khôi phục lại linh lực đã mất, mà tu vi của hần cũng lại tịnh tiến thêm một chút. Sau khi đã khôi phục lại thể lực như lúc ban đầu, Vô Danh lập tức rời khỏi thế giới hỗn độn. Ở bên ngoài hần vẫn chưa có chuyển hết linh tùy tri vào bên trong thế giới hỗn độn, bây giờ hần cần ra ngoài chuyển hết vào bên trong đã rồi mới có thể bắt đầu tu luyện.

- Ta choáng.....

Vô Danh vừa mới ra ngoài liền cảm thấy choáng váng mà ngã ngửa ra sau. Sau đó hần lại vội vàng đứng dậy, hai mắt có chút ngốc trệ mà nhìn cảnh tượng ở bên ngoài này.

- Hít....

Vô Danh hít vào một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh...

- Phát...phát tài rồi....ta phát rồi...

Rất cực Vô Danh cũng không nhịn được hét ầm lên, cái này hần không thể nào giữ bình tĩnh lại được, hần tin chắc rằng bất kể một kẻ nào ở Tam Sinh giới mà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này đều không nhịn được kích động mà hét lên giống như hần.

- Cực phẩm tiên linh mạch....là cực phẩm tiên linh mạch a má ơi....lão thiên quả nhiên thương ta không ngót...

Vô Danh cực kì kích động, miệng hần không ngừng lẩm bẩm

- Ta tưởng rằng ở phía dưới chỉ là một cái cực phẩm linh mạch bình thường, ai ngờ đây lại là cực phẩm tiên linh mạch a.

Vô Danh quả thực kích động muốn khóc rồi, lúc đầu hần đoán ở dưới là một cái cực phẩm linh mạch nhưng ai ngờ đây lại là một cái cực phẩm tiên linh mạch. Mặc dù hai cái đều là cực phẩm linh mạch, nhưng mà nó lại khác nhau là có chữ "tiên" ở đằng trước a. Cực phẩm linh mạch là loại linh mạch phạm giới, còn cực phẩm tiên linh mạch chính là linh mạch ở tiên giới a. Vô Danh tâm tình kích động, không biết phải nói sao cho đúng, lúc đầu hần còn tưởng rằng bản thân không thể lấy được linh mạch phía dưới, nhưng có ai ngờ không cần hần động tay thì cái linh mạch ấy lại đang xuất hiện ở ngay trước mắt của hần.

Vô Danh liền đoán rằng, có lẽ do bản thân đã được Khai Thiên Dạ Dao nhận làm chủ cho nên cái linh mạch này cũng tự động xuất hiện ở trước mặt hần.

Vô Danh tuy là nghĩ như vậy nhưng sự thực thì lại không phải như vậy. Do Vô Danh truyền năng lượng vào bên trong Khai Thiên Dạ Dao rồi năng lượng này lại bị trận pháp phía dưới hút đi khiến cho Quý Minh bị trận pháp tiêu diệt, mà trận pháp này đã làm xong phần việc của mình rồi thì nó cũng tự động hủy đi, khi cái trận pháp này hủy đi thì cũng làm kích hoạt một cái trận pháp di dời linh mạch ở bên dưới, khiến cho cái cực phẩm tiên linh mạch ở bên dưới liền xuất hiện trước mắt Vô Danh. Đây chính là một loại sắp đặt từ trước, vừa là nguy hiểm nhưng cũng lại là cơ duyên. Nguy hiểm đối với những ai không có duyên với nó, và chính là cơ duyên to lớn với những người được chọn.

Trước khi luân hồi, vị thủ hạ của Đại Phạm Thiên Vương kia đã được tính cho một quẻ, nói rằng hần phải làm như thế nào, và rồi vị thủ hạ này cũng làm theo y chang lời dặn dò đó. Để tới bây giờ, Vô Danh chính là người cuối cùng giải quyết đi cái mầm họa này.

Vô Danh bây giờ hoàn toàn là một mặt mọng bức, nhìn cái cực phẩm tiên linh mạch dài cả trăm trượng này mà cứ tưởng rằng bản thân đang mơ.

- Quách tình, quách tình, ta nhất định phải quách tình, không thể để cái tiên linh mạch này làm mờ mắt được.

Vô Danh tự vả hai cái bạt tai, sau đó liền đi dòir cái linh mạch kia vào bên trong thể giới hỗn độn. Nhưng mà sau khi cắt đi cái cực phẩm tiên linh mạch này, Vô Danh vẫn còn chưa hết choáng váng, bởi vì thứ hắn nhìn thấy tiếp theo cũng là khiến cho hắn phải kích động.

- Không lên kích động, không lên kích động a...

Vô Danh vừa nói thì vừa di chuyển tới những vị trí khác nhau, hắn giống như nhặt thứ gì đó vậy. Những chỗ mà Vô Danh vừa đi qua, đều là những vị trí đặt trận kỳ của trận pháp, mà ở đó cũng chính là nơi để nguyên liệu cung cấp năng lượng cho trận pháp.

- Thứ này cũng là đồ tốt, mặc dù ta rất bình tĩnh nhưng cũng không thể vứt bỏ thứ này được, nếu như trời cao đã hậu ái như vậy mà ta còn từ chối, há chẳng phải là phụ đi tâm lòng bao la này hay sao, như vậy chính là đại nghịch bất đạo a.

Vô Danh giọng nói rất là bình tĩnh truyền ra, nhưng mà tay chân của hắn đã là run lẩy bẩy rồi, trên mặt cũng không thể nào che dấu được sự kích động. Thu thứ vừa mới lấy được vào nhần trừ vật xong, Vô Danh mới từ từ chuyển hết linh tùy tri vào bên trong thể giới hỗn độn.

Vô Danh lắc mình một cái đã xuất hiện ở bên trong thể giới hỗn độn. Ngay khi vừa vào bên trong thể giới hỗn độn, Vô Danh liền bị nồng độ linh khí đậm đặc bên trong thể giới hỗn độn làm cho sững sờ, hắn chỉ cần hít thở nhẹ thôi cũng cảm thấy tu vi tăng lên.

Vô Danh ngồi xếp bằng xuống, sau đó liền nhắm mắt lại, hắn cố gắng loại bỏ hết thảy những sự kích động ban nãy, sau khi loại bỏ hết thảy tạp niệm trong đầu, hắn mới lại đứng lên, sau đó liền cởi hết y phục ra rồi nhảy vào bên trong ao linh tùy tri kia

Vị trí mà Vô Danh ngồi xuống tu luyện chính là ở giữa ao linh tùy tri lớn này, ở dưới hắn còn có cực phẩm tiên linh mạch. Vô Danh cảm thấy rằng, với thời gian bên trong thể giới hỗn độn cộng thêm cực phẩm tiên linh mạch và linh tùy tri này, tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng tới chóng mặt.

Ngay tại xung quanh chỗ ngồi của Vô Danh, không khí giống như trở lên vụn vẹo vì linh khí quá mức đậm đặc. Hắn không trì hoãn thời gian thêm nữa, lập tức vận chuyển công pháp Vô Cực quyết.

- ù...ù...ù...ù...

Vô Danh vừa mới vận chuyển Vô Cực quyết, linh tùy tri từ bốn phương tám hướng giống như dòng nước lũ ào ạt chảy vào bên trong cơ thể của hắn. Mà ở ngay phía trên đỉnh đầu của Vô Danh cũng hình thành một cái lỗ xoáy linh khí cực lớn. Vừa hấp thu linh tùy tri vừa hấp thu linh khí, tu vi của Vô Danh cứ như thể tăng lên vù vù.

Linh tùy tri cùng với linh khí ồ ạt chảy vào bên trong cơ thể, mảnh hư không trong nội thể của Vô Danh cũng là điên cuồng hấp thu với tốc độ nhanh nhất. Những thứ bị hấp thu vào liền được vận chuyển chạy qua toàn bộ các kinh mạch cùng khiếu huyết, khí tức bản nguyên cũng không ngừng gột rửa cùng cô đọng. Kinh mạch của Vô Danh cũng ngày càng trở nên cứng trắc hơn trước, các khiếu huyết cũng từ từ được đả thông.

Cốt cách của Vô Danh không ngừng được tu dưỡng, thực lực cứ như vậy tăng nhanh.

- Âm

Một tiếng âm lớn vang lên bên trong cơ thể của Vô Danh, rất nhanh chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hắn đã phá tan hàng rào ngăn cách Tụ Khí tầng năm hậu kỳ mà tiến tới Tụ Khí tầng sáu sơ kỳ...

Lại một tháng trôi qua bên trong thể giới hỗn độn, một tiếng âm phá tan rào cản ngăn cách lại vang lên bên trong cơ thể của Vô Danh. Hắn đã đột phá giai đoạn Tụ Khí trung kỳ mà tiến vào giai đoạn Tụ Khí hậu kỳ tăng thứ bảy.

Mặc dù tu vi của hắn tăng chóng mặt, nhưng không có chỗ nào là không vững chắc, bởi vì hắn là đang hấp thu linh tùy tri cũng với linh khí cực kì đậm đặc.

Vô Danh không lo lắng gì hết mà tiếp tục vận chuyển Vô Cực quyết tu luyện. Trong thể giới hỗn độn, âm thanh ừ ù liên tục vang lên không dứt, ao linh tùy tri kia cũng đã bị Vô Danh hấp thụ vơi đi phần nào.

- Âm

Hai tháng tiếp theo Vô Danh lại đột phá Tụ Khí tầng thứ bảy tiến vào Tụ Khí tầng tám, trong quá trình hắn tu luyện gần như không gặp phải một chút trở ngại nào.

- Âm...âm...âm...

Ba tháng tiếp theo Vô Danh lại lần lượt phá tan các tầng rào cản ngăn cách của Tụ khí tầng tám mà tiến vào Tụ Khí tầng chín sơ kỳ.

Ba tháng tiếp theo, tu vi của Vô Danh đã tăng tới Tụ Khí tầng chín hậu kỳ, lúc này Vô Danh mới đình chỉ tu luyện, bởi vì hắn nhớ ra một vấn đề rằng hắn không có Trúc Cơ đan để thăng cấp lên Trúc Cơ kỳ.

- Không có Trúc Cơ đan thì phải làm sao...

Vô Danh lăm bầm một tiếng, nhưng rất nhanh sau đó mắt hắn lại một lần nữa sáng lên, sao hắn lại có thể quên được thứ đó chứ, chỉ cần có thứ này hắn

có thể đơn giản đột phá Tụ Khí kỳ tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Vô Danh lấy từ trong nhẫn trữ vật ra năm viên tinh thạch trong suốt, nhìn năm viên tinh thạch này người ta liền có cảm giác rằng chỉ cần dùng nó để tu luyện thì tu vi sẽ tăng rất nhanh.

- Tiên tinh này quả nhiên là thứ đồ tu luyện của Tiên giới, quả thực là bất phàm.

Năm viên tinh thạch mà Vô Danh cầm trên tay chính là tiên tinh, tiên tinh này được hẩn lấy ở bên trong trận pháp hồi này, hẩn quan sát được rằng, trong cái trận pháp đó cũng còn rất nhiều vị trí có tiên tinh như vậy, nhưng mà những vị trí đó tiên tinh đều bị dùng hết, chỉ còn sót lại đúng năm viên.

Nhưng đối với Vô Danh, hẩn có được năm viên tiên tinh này đã là một điều gì đó quá hạnh phúc, linh thạch ở phẩm giới làm sao có thể so sánh với tiên tinh ở tiên giới đây.

Vô Danh nghĩ rằng mình chỉ cần dùng một viên là có thể thừa sức đột phá Tụ Khí kỳ tiến vào Trúc Cơ kỳ rồi, cho nên hẩn liền cất bốn viên tiên tinh còn lại vào trong, tiên tinh này hẩn không thể nào dùng bừa được, chỉ khi nào có chuyện quá quan trọng cần phải sử dụng thì hẩn mới lấy ra.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tỷ Cũng Thích Huynh Ấy Đúng Không??

Mặc dù Vô Danh không có Trúc Cơ đan để sử dụng, nhưng mà hẩn lại có tiên tinh, dùng tiên tinh này để tiến vào Trúc Cơ kỳ còn mạnh hơn dùng Trúc Cơ đan gấp mấy lần. Nếu như hẩn dùng Trúc Cơ đan để thăng cấp Trúc Cơ kỳ thì chắc chắn trong cơ thể sẽ bị tạp chất của đan dược làm cho linh lực không còn được tinh khiết. Mà dùng đan dược để thăng cấp vào Trúc Cơ kỳ thì cũng không thể nào bằng tự mình tu luyện tới Trúc Cơ kỳ, bởi vì dùng đan dược chính là dùng ngoại lực hỗ trợ, còn tự thân tu luyện thì căn cơ sẽ cực kì vững chắc. Lúc đó nếu như so sánh giữa người dùng đan dược để thăng cấp và người tự thân tu luyện thì cũng biết ai mạnh hơn rồi, mà sự chênh lệch giữa hai người cũng không phải là nhỏ.

Vô Danh từ khi tu luyện tới giờ, chưa dùng bất kì một loại đan dược hay linh thảo có tác dụng tăng tiến tu vi nào cả, đồng thời hẩn cũng không có sự dụng linh thạch cấp thấp. Ngoài việc hấp thu linh khí đậm đặc bên trong thế giới hỗn độn ra thì hẩn chỉ có sử dụng linh tùy tri và tiên linh mạch để tu luyện. Mà những thứ này đều là những thứ có độ tinh khiết cực kì cao, gần như không có tạp chất. Mà hẩn còn thông qua khí tức bản nguyên trong cơ thể không ngừng gột rửa và cô đọng thì việc linh lực của hẩn có tạp chất là điều không thể nào.

Chính vì tu luyện khắt khe như vậy, cho nên căn cơ của hẩn rất là vững chắc, trong cơ thể linh lực cũng không có một chút tạp chất, bây giờ mà hẩn còn dùng tiên tinh để tiến cấp Trúc Cơ thì không cần phải nói cũng biết là hẩn mạnh cỡ nào rồi, những đối thủ trong cùng tu vi có lẽ hẩn chỉ cần đám một cái là chết.

Vô Danh cất đi bốn viên tiên tinh vào nhẫn trữ vật xong mới bắt đầu tiếp tục tu luyện. Tay của Vô Danh cầm tiên tinh sau đó liền vận chuyển công pháp Vô Cực quyết tới cực hạn. Trong mấy tháng vừa qua, tại lúc Vô Danh vừa mới thăng cấp tới tụ khí tầng chín, linh lực của hẩn cũng đã có một loại chuyển biến cực kì đặc biệt.

Khi còn ở tầng thứ tám của Tụ Khí kỳ, linh lực của Vô Danh vẫn còn ở dạng khí, nhưng sau khi tăng cấp tới tụ khí tầng chín, linh lực của hẩn ở dạng khí đã từ từ chuyển sang dạng lỏng rồi. Lúc Vô Danh phát hiện ra điều này hẩn cũng rất là bất ngờ, lúc đó hẩn biết linh lực của mình đã được chuyển hóa thành chân nguyên. Đối với vấn đề này thì Vô Danh cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, bởi vì tại sao lại có sự biến đổi như thế ở trong cùng một cảnh giới, đáng lẽ ra khi tu vi của hẩn chạm tới tụ khí tầng chín thì linh lực của hẩn vẫn phải là dạng khí mới đúng. Hẩn nghĩ chỉ có khi bản thân đã tăng cấp lên tới Trúc Cơ thì linh lực của bản thân mới được chuyển hóa thành chân nguyên, và đó cũng sẽ là điểm khác biệt giữa Trúc Cơ kỳ và Tụ Khí kỳ.

Vô Danh liền nghĩ tới một vấn đề, có lẽ nguyên nhân ở đây của hẩn chính là nhờ vào Vô Cực quyết, còn việc hẩn tu luyện bằng linh tùy tri với tiên linh mạch có lẽ cũng chỉ chiếm một phần nhỏ mà thôi.

Cứ như vậy, khi tu vi của hẩn vừa bước vào Tụ Khí tầng chín sơ kỳ thì linh lực đã bắt đầu được chuyển hóa thành chân nguyên, mà ngay tại thời điểm hẩn tăng cấp tới Tụ Khí tầng chín hậu kỳ thì linh lực của hẩn đã chuyển hóa một trăm phần trăm thành chân nguyên rồi.

.....

Đã là hai tháng kể từ khi Vô Danh rời khỏi Hoài Nam Nhị Tinh học viện, nhưng cũng chẳng có một kẻ nào để tâm tới việc có một kẻ như Vô Danh biến mất cả, dù sao việc có những học viên đột nhiên mất tích cũng là chuyện dễ lý giải, bởi vì mỗi tháng đều có học viên ra ngoài làm nhiệm vụ rồi mất mạng.

Nếu như nói không có kẻ nào để ý tới Vô Danh thì cũng không đúng cho lắm, bởi vì vẫn còn một số kẻ vẫn đang đợi Vô Danh quay trở lại, có những kẻ ở ngoài sáng mà cũng có những kẻ ở trong tối.

Mà lúc này, tại một hậu hoa viên bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện, Nguyệt Nhi với Ma Tiểu Uyên cũng là đang ngồi tâm sự với nhau.

- Tiểu Uyên tỷ, tỷ nói khi nào thì Vô Danh huynh ấy mới trở về.

Nguyệt Nhi quay sang hỏi Ma Tiểu Uyên, trong mắt của nàng giống như có sự thương nhớ vô hạn, ánh mắt mang theo trông chờ nhìn Ma Tiểu Uyên.

Ma Tiểu Uyên nghe Nguyệt Nhi hỏi vậy thì cũng chỉ có thể lắc đầu đáp:

- Ta cũng không biết rốt cục khi nào thì hắn trở về, nhưng có lẽ hắn sẽ về sớm thôi.

Nguyệt Nhi nghe xong câu trả lời thì liền cup mắt xuống không nói gì, đây cũng là câu hỏi mà nàng đã hỏi Tiểu Uyên rất nhiều lần rồi, nhưng câu trả lời thì vẫn như vậy, vẫn là câu nói "huynh ấy sẽ về sớm thôi".

Nguyệt Nhi lại nhớ tới phong thư mà Vô Danh để lại cho nàng trước khi rời khỏi học viện, trong đó Vô Danh cũng nói huynh ấy sẽ về sớm thôi. Thế nhưng....

- Tiểu Uyên tỷ, lúc đó Vô Danh ca ca cũng nói với muội rằng huynh ấy rất sớm sẽ trở về, nhưng mà cho tới bây giờ, cũng đã hai tháng rồi....

Nguyệt Nhi lại nói.

- Vậy muội có tin những gì hắn nói không??

Ma Tiểu Uyên nhìn Nguyệt Nhi hỏi, mặt nàng cười mà giống như không cười.

- Muội đương nhiên tin, chỉ là....

Nguyệt Nhi không một chút chần chờ đáp lại, nhưng rất nhanh giọng nói của nàng lại nhỏ xuống.

- Ta biết muội rất lo lắng cho hắn, nhưng mà muội cũng nên đặt hy vọng vào hắn, đợi một ngày hắn trở về bên cạnh muội.

Ma Tiểu Uyên nói.

- Muội biết, nhưng sắp tới, chúng ta chẳng phải sẽ rời khỏi đây hay sao, đến lúc đó rời khỏi Hoài Nam Nhị Tinh học viện rồi muội sao có thể thấy được huynh ấy. Nếu huynh ấy có thể đi cùng chúng ta chẳng phải sẽ rất tốt sao.

Nguyệt Nhi hiển nhiên cũng đang rất gấp gáp, chỉ vài ngày nữa thôi, nàng sẽ rời Hoài Nam Nhị Tinh học viện tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện, lúc đó thì nàng làm sao có thể gặp được Vô Danh đây. Chỉ còn mấy ngày nữa, Minh Khai Ngũ Tinh học viện sẽ tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện tổ chức khảo thí, lúc đó nàng chắc chắn cũng sẽ phải tham gia, nàng không dám trái lời của sư phụ, một khi nàng tham gia thì chắc chắn sẽ được chọn, mà nếu như nàng được chọn thì nàng cũng sẽ phải rời khỏi Hoài Nam Nhị Tinh học viện. Đến lúc tổ chức khảo thí, Vô Danh vẫn chưa quay về, chẳng phải sẽ bỏ lỡ đợt khảo thí hay sao, lúc đó hắn và nàng chắc chắn sẽ mỗi người một nơi.

Ma Tiểu Uyên nhìn về một nơi xa xăm rồi cười nhẹ, nàng nói:

- Nếu như hắn đi cùng với chúng ta thì đó chính là hại hắn..

- Tại sao...??

Nguyệt Nhi có chút khó hiểu hỏi.

- Bởi vì hắn có rất nhiều bí mật, hắn không phải cá trong ao, cho nên thiên hạ rộng lớn ngoài kia mới là nơi để cho hắn thỏa sức bơi lội. Nếu như chúng ta giữ hắn lại cũng chỉ là cản trở bước tiến của hắn mà thôi. Muội thích chuyện như vậy xảy ra hay sao??

Ma Tiểu Uyên từ từ giải thích.

- Muội biết rồi..

Nguyệt Nhi nghe vậy thì cũng gật đầu giống như đã hiểu lời Ma Tiểu Uyên muốn nói. Nguyệt Nhi hơi trầm ngâm một chút rồi lại nói:

- Tiểu Uyên tỷ, muội muốn hỏi tỷ một vấn đề.

- Muội muốn hỏi ta vấn đề gì??

Ma Tiểu Uyên hỏi lại.

- Tiểu Uyên tỷ....có phải....tỷ cũng thích huynh ấy đúng không??

Nguyệt Nhi gương mặt rất nghiêm túc, ánh mắt dường như đang chờ đợi câu hỏi từ miệng của Ma Tiểu Uyên, suốt gần hai tháng nay nàng với Ma Tiểu Uyên cũng đã chơi rất thân với nhau, và nàng cũng không phải một cô gái ngốc nghếch như vậy, nàng cũng nhìn ra chỗ không đúng ở Ma Tiểu Uyên.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ngộ Đạo Trúc Cơ

Vô Danh vừa mới vận chuyển Vô Cực quyết, một dòng khí cực kỳ thoải mái liền chạy trong cơ thể của hắn. Dòng khí này mang lại một loại cảm giác khiến cho Vô Danh không nói lên lời, đồng thời cùng với việc hấp thu năng lượng từ tiên tinh, Vô Danh cũng dùng luôn cực phẩm tiên linh mạch kia để tu luyện.

Một cảm giác giống như có dòng lũ cực kì mạnh mẽ đang chạy xuyên suốt khắp cơ thể, dòng lũ này thông qua từng kinh mạch, huyết vị rồi liền bị mảnh hư không trong nội thể hấp thu và chuyển hóa. Quá trình đó cứ diễn ra lặp đi lặp lại như vậy, hình thành từng vòng tiểu chu thiên, đại chu thiên rồi liền quay trở về đan điền của Vô Danh. Vô Danh có cảm giác rằng, việc đột phá Tụ Khí kỳ tiến vào Trúc Cơ kỳ đối với hắn chính là một chuyện dễ dàng, quan trọng là thời gian mà thôi.

- Quá chậm..

Vô Danh trong lòng thầm than một tiếng, đột phá tới Trúc Cơ kỳ không dùng đan dược mà chỉ dùng tiên tinh thì đúng là chậm thật. Vô Danh liền không suy nghĩ nhiều nữa, cơ thể của hắn liền hấp thu một lúc bốn luồng năng lượng từ tiên linh mạch, tiên tinh, linh tùy tri và linh khí bên trong thể giới hỗn độn.

Vô Danh không chút cố kỵ mà vận chuyển công pháp Vô Cực quyết tới cực hạn, dù sao hắn cũng đã luyện thể tới tầng thứ hai rồi, hắn cũng không sợ mình vì hấp thu quá nhiều mà dẫn đến bạo thể.

- Ừ...ừ...ừ....

Vô Danh vận chuyển Vô Cực quyết hấp thu tới đa năng lượng có thể, linh tùy, tiên khí, linh khí cuộn cuộn như nước thông qua từng lỗ chân lông đang được mở rộng mà chảy vào bên trong cơ thể. Sau khi những nguồn năng lượng này được hấp thu vào trong cơ thể liền bị một mảnh hư vô trong thể nội của hắn chuyển hóa hấp thu. Đồng thời từ trong đan điền của Vô Danh phóng ra một loại khí tức bản nguyên, ôn dưỡng cốt cách của Vô Danh, khiến cho kinh mạch của hắn từ từ cường hóa lên, nó cũng gột rửa linh khí được hấp thu vào bên trong khiến cho linh khí trở nên cô đọng hơn..

Tiên khí mà Vô Danh hấp thu từ tiên tinh cũng đồng dạng bị chuyển hóa thành linh khí với mức độ cực kỳ đậm đặc, sau đó quay về đan điền biến đổi thành chân nguyên. Cũng bởi vì tu vi của Vô Danh còn thấp, cho nên khi hấp thụ tiên khí từ tiên tinh thì không thể nào chuyển hóa được thành tiên nguyên của bản thân. Chính vì vậy mà sau khi tiên khí được hấp thu vào bên trong cơ thể thì liền biến đổi thành một loại cực kì đậm đặc linh khí.

Mà cực phẩm tiên linh mạch kia của Vô Danh đồng dạng cũng rơi vào trường hợp như vậy, nhưng mà nguồn năng lượng tiên khí này khi chuyển đổi thành linh khí thì mức độ dồi dào từ nó mang lại là không thể đếm được, đồng thời cực phẩm tiên linh mạch này cũng làm gia tăng tốc độ tu luyện của Vô Danh rất nhiều, vùng không gian bị cực phẩm tiên linh mạch này ảnh hưởng thì linh khí càng là đậm đặc hơn mấy chục lần, linh khí cứ như thế bị áp súc nhỏ lại, khiến cho mỗi một dòng linh khí được hấp thu vào bên trong cơ thể của Vô Danh đều cực kỳ tinh thuần cùng cô đọng tới mức cực hạn.

- Ô....ô....ô...ô

Bên trong cơ thể của Vô Danh không ngừng vang lên những tiếng ô ô, không gian xung quanh Vô Danh đồng dạng cũng là như vậy, lốc xoáy linh khí trên đỉnh đầu của hắn đã xuất hiện hai cái cực kỳ lớn, mà đồng dạng linh tùy tri cũng giống như coi Vô Danh làm tâm điểm mà không ngừng xoáy vào một chỗ.

Mặc dù bên ngoài ồn ào là như vậy, nhưng Vô Danh đã tiến nhập vào bên trong loại trạng thái tu luyện này, mọi thứ ở bên ngoài đều bị hắn bỏ qua hết, hoàn toàn rơi vào một loại cảm ngộ.

Từ việc hấp thu tiên tinh với tiên linh mạch, cảm giác năng lượng mà nó mang tới là loại hoàn toàn mới. Trong trời đất, loại năng lượng nhiều nhất cũng chính là năng lượng ngũ hành, bên trong linh khí hay linh thạch đều có chứa loại năng lượng ngũ hành này. Mà hấp thu tiên linh mạch cùng với tiên tinh càng mang lại cho Vô Danh một loại cảm ngộ sâu sắc hơn về năng lượng ngũ hành trong trời đất. Loại khí tức bản nguyên đang không ngừng cọ rửa kia cũng mang lại cho hắn cảm giác như vậy, Vô Danh còn cảm thấy rằng linh căn của mình dường như đang không ngừng được hoàn thiện.

Mà lúc này ở sâu trong Nê Hoàn Cung của Vô Danh cũng đột nhiên có động tĩnh, mằm mống Thiên Đạo lõi kiếp cũng là rung lên một cái, sau đó năng lượng từ tiên tinh cùng tiên linh mạch được hấp thu vào bên trong cơ thể cũng chuyển tới một phần cho mằm mống Thiên Đạo lõi kiếp. Đột nhiên xuất hiện vấn đề như vậy cũng khiến cho Vô Danh hết sức bất ngờ. Vô Danh cũng cảm thấy có chút khó hiểu, tại sao khi hắn hấp thu linh khí thì mằm mống Thiên Đạo lõi kiếp này lại không có động tĩnh, còn khi hắn hấp thu tiên tinh cùng với tiên linh mạch thì mằm mống lõi kiếp này hấp thu tiên khí từ hắn. Vô Danh thấy rõ ràng rằng mằm mống Thiên Đạo lõi kiếp này không phải đang hấp thu linh khí mà chính là tiên khí, tiên khí sau khi được hắn hấp thu từ tiên tinh và tiên linh mạch vào bên trong thân thể thì có một phần không bị chuyển hóa thành linh khí mà vẫn giữ nguyên trạng thái của nó rồi bị mằm mống Thiên Đạo lõi kiếp kia hấp thu.

Vô Danh có chút bất lực mà nhìn cảnh tượng này, lẽ như cái mằm mống Thiên Đạo lõi kiếp kia mà hấp thu tiên khí rồi nổ sớm hơn một chút thì có phải

hắn cũng chết nhanh hơn một chút hay không. Mặc dù rất bất mãn với vấn đề này, nhưng Vô Danh cũng là hữu tâm vô lực, mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp này cũng vượt qua tầm khống chế của hắn, cho nên hắn không thể ép mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp này ngừng hấp thu tiên khí được.

Mà rốt cục Vô Danh cũng đã hiểu ra được tại sao mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp này chỉ hấp thu tiên khí, chắc có lẽ vì tiên khí hợp với quy tắc thiên địa hơn là linh khí, cho nên mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp này mới kén chọn như vậy.

- Âm..

Đột nhiên cơ thể của Vô Danh vang lên một tiếng âm lớn, sau đó là một loại cảm giác cực kì thoải mái đến từ cơ thể, Vô Danh liền biết hắn đã thành công tăng cấp tới Trúc Cơ rồi.

Mà theo cái cảm giác thoải mái đến từ cơ thể này, Vô Danh liền ngửi thấy một mùi hôi thối khó chịu, hắn biết rằng đây là cơ thể mình đang loại bỏ hết tất cả tạp chất ra bên ngoài cơ thể.

Một tu sĩ sau khi bước vào Trúc Cơ kỳ thì cơ thể liền được gây dựng lại một lần nữa, lúc này tu sĩ mới coi như làm sạch vào cánh cửa tu tiên chân chính. Khi tiến vào Trúc Cơ kỳ cơ thể được xây dựng lại một lần, đồng thời các loại tạp chất cũng được thải ra bên ngoài, ở giai đoạn này, bởi vì đây là cánh cửa chân chính bước vào con đường tu tiên cho nên cơ thể càng là phải trong sạch hơn bình thường. Khi tiến vào Trúc Cơ kỳ linh khí cũng được chuyển từ dạng khí sang lỏng, từ linh lực chuyển hóa thành chân nguyên, mà giai đoạn này Vô Danh sớm đã hoàn thành từ trước. Mà cũng vì Vô Danh sớm đã chuyển hóa linh lực thành chân nguyên cho nên hắn có thể dễ dàng phá tan rào cản Tụ Khí kỳ mà tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Khi một tu sĩ đã tiến vào Trúc Cơ kỳ thì tuổi thọ của tu sĩ đó cũng được tăng lên, tuổi thọ của một tu sĩ Trúc Cơ là ba trăm tuổi. Nếu như muốn tuổi thọ tăng lên thì bắt buộc bản thân phải có đột phá, có nhiều tu sĩ không thể đột phá được một bước quan trọng này mà phải luân hồi vì thọ nguyên đã tới.

Vô Danh từ từ để cho cơ thể của hắn tái tạo lại, bản thân hắn liền tiếp tục củng cố cảnh giới sau Trúc Cơ.

Mà ngay khi hắn đột phá Tụ Khí kỳ thăng tiến tới Trúc Cơ kỳ thì bên trong đạo pháp cũng là có một loại cảm ngộ mới.

Lúc trước hắn linh ngộ được rằng phải dùng thần thức chi phối linh lực làm việc để ngưng tụ ra đạo khí nhanh hơn thì bây giờ hắn liền có một loại cảm ngộ khác, đó chính là hắn có thể từ việc dùng thần thức chi phối linh lực ngưng tụ đạo khí mà hình thành lên những chiếc lưới đạo khí, từ đó có thể vây kín đối thủ vào bên trong, khiến cho kẻ địch không có đường thoát thân. Ngoài việc hình thành lưới đạo khí ra thì cũng có thể hình thành nhiều loại hình thù đạo khí khác nữa sao cho phù hợp với hoàn cảnh chiến đấu.

Thấy mọi thứ đều đã ổn định, Vô Danh mới dừng việc tu luyện lại, hắn tự đánh cho bản thân một cái tẩy trần quyết rửa sạch hết đi những tạp chất bên ngoài cơ thể sau đó mới đi ra khỏi ao linh tùy tri này.

Vô Danh lúc này cũng mới quan sát thấy nguyên một cái ao lớn linh tùy tri đã bị hắn hấp thu còn phân nửa. Tiên tinh trong tay hắn cũng đã âm thầm đi một chút rồi, tiên linh mạch dòng dạng cũng đã bị rút ngắn đi một trọng.

Vô Danh thầm cảm thán, để phục vụ cho việc tu luyện của hắn không ngờ lại tiêu tốn nhiều tài nguyên như vậy. Nhưng mà Vô Danh cảm thấy sự bỏ ra này rất đáng giá, bởi vì hắn thấy mình đã mạnh lên rất nhiều.

Vô Danh phóng thần thức của mình ra bên ngoài, ngay lập tức hắn cảm thấy sốc nặng, không ngờ thần thức của hắn đã phóng xa tới hai trăm dặm rồi, cái này quả thực quá nghịch thiên đi.

Vô Danh cảm thấy rằng một tu sĩ Trúc Cơ bình thường có lẽ chỉ có thể phóng thần thức của mình tới sáu mươi dặm mà thôi, nhưng không ngờ hắn lại có thể phóng thần thức xa tới hai trăm dặm rồi, cái này thực sự quá kinh hi đi.

Vô Danh cảm thấy mình sau khi có một bước tiến dài như vậy, thì hắn cũng lên ra ngoài một chút, tu luyện như vậy quả thực đúng là nhàm chán. Vô Danh cũng không biết mình tu luyện như vậy đã hết bao lâu thời gian rồi, dù sao hắn vẫn còn Nguyệt Nhi đang đợi hắn ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện, hắn cũng phải về thăm nàng, tốt nhất thì hắn sẽ đưa nàng đi theo bên cạnh luôn.

Cảm ơn đạo hữu "trumdomgai" đã đẩy tiếp kíp cho truyện.

Tác cũng chỉ có thể ra hai chương một ngày là nhiều nhất đối với những ngày bình thường. Còn những hôm được nghỉ thì sẽ là năm chương. Mỗi ngày mà quá năm chương thì quả thực tác cũng không trụ nổi a:))

Tác cũng không cầu gì cả, chỉ mong mọi người đọc truyện đừng có đọc lướt là được rồi:v

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Độ Kiếp Trúc Cơ??

Vô Danh nhẹ nhàng lách mình một cái, bản thân ngay lập tức biến mất ở bên trong thế giới hỗn độn. Ngay khi vừa xuất hiện bên ngoài, Vô Danh nhẹ nhàng đáp xuống.

- Âm...âm...

Mà đột nhiên lúc này Vô Danh liền nghe thấy một tiếng âm âm phát ra, hần vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thì liền phát hiện nguyên bản các loại trận pháp ở bên dưới đáy vực này đã hoàn toàn hủy hết, cái trận pháp phong ấn không gian một chiều kia cũng đã biến mất rồi. Thấy trận pháp phong ấn không gian một chiều kia đã biến mất Vô Danh liền cảm thấy vui vẻ, hần cuối cùng cũng đã có thể ra khỏi đáy vực này.

Vô Danh nhìn xung quanh một vòng, hần cũng phát hiện ra nguyên bản vụ khí dày đặc cũng đã tiêu tán không còn, không hề để lại một chút dấu vết gì giống như là nó chưa từng xuất hiện vậy. Không gian xung quanh Vô Danh bây giờ một mảnh quang đăng không chút khói bụi.

Vô Danh hít vào một hơi cảm thụ linh khí trời đất, mà ngay lúc đó hần cũng liền kinh ngạc:

- Linh khí ở đây sao vẫn còn nồng đậm như vậy.

Ngay khi Vô Danh hít vào một hơi kia, hần liền cảm thấy nồng độ linh khí ở đây vẫn còn khá nồng đậm. Hần chắc chắn rằng sau khi hần thu cái cực phẩm tiên linh mạch kia vào trong thế giới hỗn độn thì linh khí ở đây sẽ không thể nào nồng đậm được như vậy mà nó sẽ trực tiếp tản ra giống như ở những nơi khác tại An Nam châu. Khi còn cực phẩm tiên linh mạch, thì linh khí xung quanh cũng sẽ bị hút tới khiến cho nồng độ linh khí ở đây trở nên đậm đặc hơn những nơi khác, mà khi hần lấy đi tiên linh mạch rồi thì sẽ không còn tác dụng đó nữa, vậy tại sao linh khí ở đây vẫn còn nồng đậm như vậy. Mặc dù linh khí ở dưới đáy vực này không có nồng đậm như lúc còn cực phẩm tiên linh mạch, nhưng mà nó vẫn nồng đậm hơn những nơi khác ở An Nam châu rất nhiều.

Vô Danh liền lâm vào trầm tư, ngay sau đó hần cũng liền hiểu ra, sở dĩ có hiện tượng như vậy cũng là do cái cực phẩm tiên linh mạch kia. Vốn ban đầu An Nam châu có lẽ cũng có linh khí nồng đậm như ở dưới đáy vực này, nhưng sau khi có người lấp cái cực phẩm tiên linh mạch này xuống, thì linh khí các nơi xung quanh liền bị hút tới đây để cung cấp năng lượng cho những trận pháp bên trong này. Chính vì như vậy linh khí ở An Nam châu mới trở nên thưa thớt trên diện rộng, để rồi khi hần lấy cực phẩm tiên linh mạch đi thì linh khí ở An Nam châu lại trở nên bình thường.

Mà lúc này Vô Danh cũng mới để ý, rốt cục vị đại năng nào lại xuất hiện ở Tam Sinh giới này rồi thiết kế ra một thế cục như vậy, rốt cuộc bên dưới đáy vực này giam giữ thứ gì đây, mà tại sao vị đại năng đó lại giam giữ thứ đó ở đây. Mà nói đến vấn đề này thì hần mới nhớ, không phải ở phía dưới đáy vực này có giam giữ thứ gì hay sao, vậy tại sao hần không có gặp bất kì một thứ gì bất thường. Từ đầu tới cuối hần không gặp bất kì một vấn đề gì, mọi chuyện đều rất suôn sẻ.

Vô Danh nghĩ nếu như ở dưới đây không giam giữ một thứ kinh khủng nào đó, vậy thì vị đại năng kia chẳng lẽ bị rảnh háng hay sao, tự nhiên lại tới phạm giới lấp một cái cực phẩm tiên linh mạch ở phía dưới rồi lại dựng lên một loạt các trận pháp cao cấp như vậy.

- Chẳng lẽ cái thứ đáng sợ đó bị mình thả ra rồi sao.

Trong đầu Vô Danh đột nhiên có một suy nghĩ như vậy, chẳng lẽ thứ đáng sợ ở dưới này thật sự bị hần thả đi rồi, nếu như thứ đó thật sự chạy thoát rồi, vậy Tam Sinh giới này chẳng phải sẽ gặp đại họa hay sao, đến lúc đó có khi hần cũng không tránh nổi a.

Vô Danh lại lắc đầu một cái, nếu như thứ đó thật sự là được hần thả ra sau khi hần lấy thanh trường đao kia ra ngoài thì có lẽ hần chính là cái người đầu tiên bị xử lý a. Nếu thứ đó ra ngoài rồi, chắc chắn nó cũng sẽ phát hiện ra hần, chẳng có chuyện một thứ đáng sợ lại có thể bỏ qua một con mồi như hần cả, làm gì có thứ nào độc ác mà có thể vui tính như vậy chứ. Hần lúc đó sau khi lấy thanh đao kia xuống, thì cũng đã kiệt sức rồi, nằm mãi một lúc mới dậy được. Hần kiệt sức như vậy thì cũng chẳng thể chạy đi đâu được hay là phản kháng, lúc đó nếu như có thứ đáng sợ nào ở xung quanh chẳng phải hần là đang nằm im chờ bị hiếp hay sao.

Vô Danh đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, lúc hần sắp lấy được thanh trường đao màu đen kia ra, hần cũng nhìn thấy xung quanh dường như có một loại khí tức màu đen cực kì hôi thối bốc lên ở xung quanh, mà cái thứ khí tức màu đen hôi thối này dường như bị thế giới này bài xích một cách rất khắc nghiệt. Vô Danh đột nhiên nghĩ ra, có phải hay không chính hần đã giết cái thứ đáng sợ bị phong ấn ở đây. Chỉ có kết quả như vậy thì hần mới không thấy sự xuất hiện của thứ đáng sợ đó mà thôi. Vô Danh âm thầm gật đầu, chắc chắn là hần giết được thứ đó rồi, cho nên bây giờ hần vẫn còn lành lặn.

Mặc dù cảm thấy chuyện này cũng không được đúng cho lắm nhưng mà nghĩ nhiều cũng chỉ thấy đau đầu, cho nên tốt nhất là hần nên bỏ qua một bên, chuyện đã qua rồi thì để cho nó qua đi, khí khác lời ra mồm xẻ tiếp cũng được mà.

- Đùng...đùng...

Đột nhiên Vô Danh cảm thấy trời đất tối thui, mặc dù ở dưới đáy vực này đã có chút tối rồi, nhưng mà bây giờ thì giống như mực luôn a. Vô Danh từ từ ngẩng đầu lên, ngay khi hần vừa mới nhìn lên trên thì liền thấy trên đầu của hần chính là một vùng mây đen, mà trung tâm của vùng mây đen này hình như chính là hần.

Tại vùng mây đen này dường như còn phát ra tiếng sấm kêu, theo đó Vô Danh cũng thấy có những tia sét mập mờ ẩn nấp trong đám mây đen. Vô Danh lập tức cả kinh, hần sao thấy cảnh tượng này quen quen, cái này hình như giống đợt hần bị sét đánh a. Lòng tóc Vô Danh dựng đứng lên, đây rốt cục là có ý gì, hần đã làm gì sai mà sao đột nhiên lại triệu hồi lôi điện chính hần rồi.

- Thiên Đạo thật bất công với ta....

Vô Danh đột nhiên hét to một tiếng, hần thậm chí thề một tiếng trong lòng, hần có làm gì nên tội mà sao lại bị sét đánh lần hai rồi.

Theo Vô Danh vừa mới hét to một tiếng, tại vùng mây đen kia giống như vang lên tiếng giận giữ, chín tia sét giống như những sợi chỉ liền đánh xuống, mà vị trí chín tia sét giống như sợi chỉ này đánh xuống chính là chỗ Vô Danh đang đứng.

- Đùng...đùng...đùng...

Chín tiếng nổ vang lên, Vô Danh vẫn là một thân bất động, tia sét này đánh cũng có chút nhanh, hẳn còn chưa có chuẩn bị gì thì đã bị chín tia sét kia đánh tới.

Chín tia sét đánh không lệch một chút nào chèn người Vô Danh, người của hắn bây giờ tóc có chút bù xù, quần áo cũng là rách vài chỗ nhưng mà thân thể vẫn còn nguyên vẹn.

Vô Danh với khuôn mặt vô cảm nhìn lên trời, một đòn vừa nãy giống như không có đủ cho hắn giải quyết vậy. Mà lúc này mồm miệng Thiên Đạo lời kiếp kia đột nhiên lại có động tĩnh, nó rung lên một cái rồi liền hút đi năng lượng từ tia sét vẫn còn đọng ở trên thân thể Vô Danh chưa tiêu tán đi, mà đồng thời Vô Cực quyết của Vô Danh cũng tự động vận chuyển rồi cũng hút đi năng lượng chưa tiêu tán sau khi tia sét đánh lên người của hắn.

Mà sau khi Vô Cực quyết vận chuyển hấp thu năng lượng tới từ lời kiếp thì tu vi của Vô Danh đồng dạng cũng tăng lên một chút. Mà với hiện tượng này Vô Danh cũng hết sức là bất ngờ, không ngờ hẳn lại có thể hấp thu năng lượng tới từ những tia sét như vậy. Cái vấn đề này quả thực đối với hắn mà nói chính là một loại cực kỳ kỳ kinh lý.

Vô Danh hẳn có thể hấp thu năng lượng từ sét, mà đồng thời tu vi của hắn cũng tăng lên, vậy không phải nói chỉ cần hắn cho sét đánh vô người là cũng có thể tăng tu vi hay sao. Hai mắt của Vô Danh sáng lên, hắn nhìn lên trời hét to nói:

- Ngươi đánh không đủ giải ngứa lão tử a.

Mà theo Vô Danh vừa mới la lớn, trên vùng mây đen kia dường như cũng lấp ló xuất hiện chín tia sét nữa, mà những tia sét này lại to bằng nén nhang rồi. Chín tia sét to bằng nén nhang lại một lần nữa nhắm về phía Vô Danh đánh tới.

- Đoàng...đoàng...đoàng...

Thấy chín tia sét to bằng nén nhang kia đánh tới, Vô Danh vẫn một mặt thờ ơ, hẳn không có bất kỳ một động tĩnh gì giống như là mặc cho chín tia sét kia đánh vào người vậy.

Vô Danh thấy chín tia sét này mặc dù đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều lần, nhưng có vẻ vẫn chưa thể uy hiếp được hắn. Vô Danh không một chút chống cự, mặc cho chín tia sét đánh vào người.

Quả nhiên sau khi chín tia sét này đánh vào trên người Vô Danh thì cơ thể của hắn ngoài việc tóc cháy hết, quần áo cũng rách nát ra thì chẳng có vấn đề gì cả. Loại sét này vẫn chưa đủ để phá vỡ tầng phòng ngự của hắn.

Vô Danh nhếch mép cười khinh bỉ một tiếng, hẳn đã luyện thể tới tầng thứ hai rồi, há có thể sợ cái loại sét cùi bắp này. Sau khi chín tia sét đánh vào cơ thể của Vô Danh, hắn lại tiếp tục vận chuyển Vô Cực quyết hấp thu năng lượng từ tia sét mang tới.

Vô Danh nghĩ sở dĩ hắn có thể hấp thu năng lượng từ sét là do trong người của hắn có lõi linh căn, sau khi hắn hấp thu vào năng lượng này thì lõi linh căn của hắn dường như cũng tốt lên một chút.

Vô Danh ở trên cảm ngộ cũng không phải giống như những tu sĩ bình thường, hẳn rất nhanh liền ngộ ra rằng, ở trong trời đất, các loại nguyên tố ngũ hành với phong hệ có rất nhiều, từ việc hắn tu luyện bình thường cũng có thể hấp thu năng lượng từ những thứ này, chỉ riêng có lõi linh căn là hắn chưa có hấp thu được. Vô Danh nghĩ nếu như hắn hấp thu tám loại năng lượng này tới mức cân bằng thì có phải tu vi của hắn lúc đó cũng sẽ ngừng tăng lên khi hấp thu năng lượng sét này hay không??

Trong cơ thể của Vô Danh đột nhiên lại vang lên một tiếng ầm nhỏ, vậy mà sau khi hắn hấp thu năng lượng từ sét thì tu vi của hắn đã tăng tới Trúc Cơ tầng một trung kỳ rồi.

Vô Danh gật đầu một cái, sau đó lại đưa tay lên cao rồi giơ ngón giữa ra, khuôn mặt mang theo vẻ khiêu khích.

Mà trên trời lúc đó, trong đám mây đen kia, chín tia sét đã sớm hình thành, lúc này chín tia sét bây giờ đã to bằng ngón tay út của người lớn rồi. Chín tia sét lại một lần nữa hướng về phía Vô Danh đánh tới.

Vô Danh mặc dù cảm thấy chín tia sét này đã mạnh hơn lần trước rất nhiều, có lẽ cũng có thể khiến cho hắn chảy máu, nhưng hắn cũng không phản kháng, bởi vì hắn thấy rằng nếu như dùng tia sét này để luyện thể chắc cũng không tồi.

- Đoàng...đoàng...đoàng...

Chín tia sét lại một lần nữa đánh lên trên cơ thể của Vô Danh, lần này Vô Danh không còn bộ dáng an nhàn như trước nữa, mà trên thân của hắn đã xuất hiện rất nhiều vết máu. Vô Danh chẳng quan tâm một chút tổn thương này, hắn chỉ chú tâm mà hấp thu năng lượng đến từ tia sét mang lại.

- Mẹ kiếp, dám tranh ăn với lão tử.

Vô Danh chửi thề một tiếng, cái thứ mằm mống Thiên Đạo lôi kiếp kia lại dám tranh ăn với hắn, như vậy có tức không cơ chứ.

Tu vi của Vô Danh lúc này lại tăng thêm một chút nữa, mặc dù năng lượng từ tia sét này nhiều, nhưng mà hắn cũng không giống tu sĩ Trúc Cơ bình thường, đan điền của hắn rất rộng, chút năng lượng này cũng chỉ là phần nhỏ mà thôi.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Chín tia sét tiếp theo lại một lần nữa đánh tới trên người của Vô Danh, lần này nó đã to bằng ngón cái rồi. lực sát thương cũng đã mạnh hơn rất nhiều.

Vô Danh bây giờ quần áo đã bị đánh rách hết, tóc cũng không còn một sợi, trên thân thể cũng xuất hiện nhiều vết thương sâu, nhưng mà Vô Danh cũng không có cảm giác gì cả, hắn chỉ chuyển tâm một mực hấp thu năng lượng từ sét mang lại.

- Âm..

Vô Danh đã lại phá vỡ rào cản ngăn cách mà tiến vào Trúc Cơ tầng một hậu kì rồi. Chín tia sét kia sau khi đánh xuống rồi, thì bầu trời liền trở nên sáng sủa, mây đen cũng đã tản đi. Mà theo đó một đám hồng vân liền xuất hiện rồi rơi phía trên đỉnh đầu Vô Danh. Vô Danh không chút ngại ngùng mà hấp thu năng lượng mang lại từ đám hồng vân nhỏ này, hắn cảm thấy trong đám hồng vân này là một loại năng lượng cực kì tinh khiết, không thua kém gì linh tủy tri trong thể giới hỗn độn của hắn.

- Âm..

Lại một tiếng âm lớn vang lên, dựa vào nguồn năng lượng dồi dào thuần khiết từ đám hồng vân cùng với năng lượng đến từ những tia sét kia, Vô Danh lại một lần nữa đột phá Trúc Cơ tầng một mà tiến vào Trúc Cơ tầng hai.

- Minh đây là đang độ kiếp sao?? Trúc Cơ mà cũng độ kiếp sao??

Vô Danh nhận ra rằng, đây không phải là hắn bị sét đánh mà chính là hắn đang độ kiếp, độ kiếp sau khi tấn cấp. Nhưng mà hắn bây giờ còn có một câu hỏi lớn hơn là Trúc Cơ mà cũng phải độ kiếp sao.

Mọi người đừng đọc lướt nha hehe, ta không thích các đạo hữu đọc lướt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thế Giới Hỗn Độn Chưa Hoàn Thiện

Vô Danh sau khi trải qua sự việc lần này, hắn liền nghĩ rằng, liệu đây có phải là hắn đang độ kiếp hay không. Nhưng trong đầu hắn lại một lần nữa xuất hiện câu hỏi tại sao tu sĩ Trúc Cơ mà cũng phải độ kiếp, chẳng phải nói chỉ có tu sĩ muốn đột phá cảnh giới Kim Đan kỳ tiến vào Nguyên Anh kỳ mới phải độ kiếp hay sao. Vậy tại sao hắn vừa mới tấn cấp Trúc Cơ liền phải độ lôi kiếp rồi.

Vô Danh rất hoài nghi việc mình bị sét đánh này có phải là độ kiếp hay không. Bởi vì không có chuyện tự nhiên lại bị trời đánh như vậy cả, một tu sĩ Trúc Cơ bình thường mà bị lôi kiếp như vậy đánh xuống, Vô Danh chẳng cần nghĩ cũng biết tu sĩ Trúc Cơ đó không thể nào sống được dưới những đợt lôi kiếp như vậy.

Sở dĩ hắn có thể trụ được những đợt lôi kiếp đánh xuống đó là nhờ hắn đã luyện thể tới tầng thứ hai, và một điều nữa cũng rất quan trọng đó chính là hắn không giống một tu sĩ Trúc Cơ bình thường. Hắn không bình thường ở chỗ không cần dùng đan dược vẫn có thể tấn cấp Trúc Cơ, như vậy đã là điểm khác biệt không một ai có được rồi. Nếu không phải hắn mạnh như vậy thì làm sao có thể trụ được những đường lôi kiếp kia.

Chính vì không có chuyện vô cớ bị trời đánh, cho nên đây chắc chắn là độ kiếp, bởi vì sau khi Vô Danh hắn độ kiếp xong liền có một đám hồng vân bay ở trên đỉnh đầu, đám hồng vân này có rất nhiều linh khí, mà linh khí cũng rất là thuần khiết đậm đặc. Nếu là bị trời đánh thì tất nhiên sẽ không có đám hồng vân như vậy để cho hắn hấp thu rồi.

Nhưng tại sao Trúc Cơ lại phải độ kiếp, chẳng phải nói tu sĩ thông thường sau khi muốn đột phá Kim Đan kỳ tiến vào Nguyên Anh thì mới phải độ lôi kiếp hay sao. Đây chính là câu hỏi lớn nhất trong đầu của Vô Danh, từ trước tới giờ làm gì có chuyện quái lạ như vậy xảy ra.

- Chẳng lẽ là do cái mằm mống Thiên Đạo lôi kiếp kia.

Vô Danh liền nghĩ tới một khả năng này, có phải chính vì hắn có mằm mống Thiên Đạo lôi kiếp trong người cho nên mới phải chịu độ kiếp khi còn ở Trúc Cơ kỳ. Lần trước Hỗn Độn Thiên Mục cũng gửi thông tin cho hắn nói rằng tu sĩ có mằm mống Thiên Đạo lôi kiếp thì phải chịu lôi kiếp mạnh hơn nhiều lần tu sĩ bình thường khi độ kiếp. Vậy có phải hay không cái mằm mống Thiên Đạo lôi kiếp này còn có một khả năng nữa chính là khiến cho hắn phải độ kiếp sớm hơn bình thường.

Vô Danh chửi thề một tiếng, cái thứ trong Nê Hoàn Cung của hắn đang ngày càng thể hiện ra sự vô sỉ cực độ của nó. Khiến cho hắn phải chịu lôi kiếp

mạnh hơn bình thường, rồi lại còn tranh ăn với hắn, bây giờ thì đẹp rồi, hắn còn phải độ kiếp sớm hơn các tu sĩ bình thường nữa. Nếu như không phải hắn là một tu sĩ luyện thể thì chắc bây giờ chỗ này chính là nằm mồ của hắn a.

Vô Dương ước mình có thể tổng cái thứ này ra khỏi đầu của hắn, đây chẳng khác gì quả bom hẹn giờ chờ nổ, nhưng mà hắn bắt lực quá, hắn chẳng thể làm gì để thay đổi cả.

Vô Danh trong đầu có rất nhiều câu hỏi cần giải đáp, bây giờ hắn liền nghĩ ra một vấn đề đó là tại sao sau khi hắn thăng cấp Trúc Cơ rồi thì mới phải độ kiếp. Theo như hắn nghe được một vị lão sư trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện nói qua thì độ kiếp chính là quá trình xảy ra trong khi muốn tấn cấp chứ không phải sau khi tấn cấp mới xuất hiện.

Vậy tại sao hắn lại dễ dàng tấn cấp Trúc Cơ sau đó mới có lỗi kiếp hạ xuống. Mà lúc này trong đầu Vô Danh bỗng lóe lên một cái, nếu như nói do hắn là tu sĩ đặc biệt, độ kiếp Trúc Cơ sau khi tăng cấp xong mới có thể độ thì cũng không hợp lý. Bởi vì sau khi hắn tăng cấp Trúc Cơ ở bên trong thể giới hỗn độn xong hắn còn chờ cơ thể của mình gây dựng lại rồi còn mất thời gian tẩy rửa thân thể, vậy tại sao lúc đó không có lỗi kiếp, mà sau khi hắn đi ra khỏi thể giới hỗn độn rồi thì mới có lỗi kiếp đánh xuống.

Từ điều đó Vô Danh liền suy ra được vấn đề này giương như có liên quan tới thể giới hỗn độn và thể giới bên ngoài này. Khi hắn ở bên trong thể giới hỗn độn thì không có lỗi kiếp, còn ngay khi hắn rời khỏi thể giới hỗn độn mà xuất hiện tại bên ngoài rồi thì liền có lỗi kiếp hạ xuống.

Vô Danh dần dần lâm vào trầm tư, hắn muốn tìm điểm khác biệt giữa hai thể giới này, một là thể giới thực và một là thể giới thu nhỏ, hai cái này rất cục cò gì khác nhau. Nhất định giữa hai thứ này phải có điểm khác nhau thì mới dẫn tới việc lỗi kiếp tới chậm như vậy.

- Chẳng lẽ thể giới hỗn độn có điểm thiếu sót cho nên mới dẫn tới việc không có lỗi kiếp.

Vô Danh liền nghĩ tới vấn đề này, đây có lẽ là lý do hợp lý nhất mà hắn có thể nghĩ ra được, chỉ có thể là thể giới hỗn độn này chưa hoàn thiện, chưa có đủ quy tắc thiên địa thì mới dẫn tới việc bên trong không thể dẫn phát lỗi kiếp.

Vô Danh liền khẳng định lý do này của hắn là đúng, bởi vì chỉ có lý do như vậy mới hợp lý. Nhưng trong đầu của hắn lại xuất hiện một câu hỏi khác là làm gì để cho thể giới hỗn độn của hắn hoàn thiện đây. Nghĩ cũng chẳng thể nghĩ ra, có lẽ sau này hắn nên đi tìm hiểu nguyên nhân về vấn đề này, chỉ có kiến thức thì mới có thể trả lời nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu của hắn.

Vô Danh ngồi khôi phục thương thể trên cơ thể của mình một lúc sau đó mới đứng dậy, hắn tẩy sạch hết những vết bẩn sau khi độ kiếp đi rồi mới thay một bộ quần áo mới.

Vô Danh đưa tay lên đầu sờ sờ, tóc của hắn lại rụng hết cả rồi, bây giờ hắn lại trở về hình dáng cũ, chỉ là hắn đã cao lên rất nhiều rồi. Vô Danh nghĩ bây giờ mình đã cao tới mét bảy rồi, cộng thêm với thân thể này, gương mặt này, hắn không thể phủ nhận rằng bản thân rất là có sức hút, và tiêu đề dưới khó của hắn chính là một đôn chí mạng với các cô gái, hắn là người luyện thể đồ nhà.

Vô Danh lúc này cũng mới nhớ tới Khai Thiên Dạ Dao, từ lúc lấy được nó, hắn vẫn còn để ở trong thể giới hỗn độn. Vô Danh dùng ý niệm của mình lấy Khai Thiên Dạ Dao ở bên trong thể giới hỗn độn ra, ngay lập tức Khai Thiên Dạ Dao liền xuất hiện trên tay của hắn.

Sở dĩ Vô Danh không có cất Khai Thiên Dạ Dao vào bên trong nhẫn trữ vật mà lại để trong thể giới hỗn độn là bởi vì cấp bậc của Khai Thiên Dạ Dao có lẽ rất cao, nhẫn trữ vật của hắn không đủ khả năng để chứa một thanh trường đao cấp bậc cao như vậy. Vô Danh nghĩ nếu có dịp thì hắn sẽ đổi một cái nhẫn trữ vật khác tốt hơn.

Vô Danh bây giờ mới có dịp quan sát thật kỹ thanh Khai Thiên Dạ Dao này. Khai Thiên Dạ Dao là một thanh trường đao dài, chiều dài của nó có lẽ phải tới sáu xích. Khai Thiên Dạ Dao có cán dài, lưỡi đao nhọn có hình tựa bán nguyệt, trên lưỡi đao còn có một đường kẻ dọc màu trắng. Từ cán đao cho đến lưỡi đao của Khai Thiên Dạ Dao đều là một màu đen, chỉ duy nhất ở giữa lưỡi đao là có một đường kẻ dài màu trắng.

Vô Danh nghĩ thanh Khai Thiên Dạ Dao này phải được làm từ một loại nguyên liệu cực kỳ cao cấp cho nên nhẫn trữ vật của hắn mới không thể chứa nổi. Vô Danh thấy rằng, nếu như hắn dùng Khai Thiên Dạ Dao để chiến đấu, có lẽ sức chiến đấu của hắn liền có thể tăng lên rất nhiều, bởi vì Khai Thiên Dạ Dao này với thanh pháp khí Nguyệt Dao trong tay hắn xa xa không cùng một đẳng cấp. Chỉ có Khai Thiên Dạ Dao mới có thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của hắn, thanh pháp khí hạ cấp kia có lẽ đã không còn dùng vừa tay được nữa rồi, cấp bậc của nó kém như vậy thì không thể nào giúp hắn phát huy được hoàn toàn sức mạnh.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha... <3

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Về Hoài Nam Thành

Vô Danh thấy rằng nếu như không phải hắn có Hỗn Độn Thiên Mục thì có lẽ cũng không thể nào nhận ra được chỗ bắt phàm của Khai Thiên Dạ Dao.

Khi Vô Danh dùng mắt thường hay thần thức để quan sát Khai Thiên Dạ Dao này thì hoàn toàn không nhìn ra được thanh trường đao này có điểm gì đặc biệt, nhìn nó giống như một thanh trường đao bình thường vậy, ngoài việc dùng để chặt củi ra thì có lẽ không còn tác dụng gì khác.

Nhưng thực chất thì không phải như vậy, về bình thường của nó chỉ là lớp áo nguy trang bên ngoài mà thôi. Nếu như không có năng lực mà nói thì làm sao có thể nhận ra được chỗ bất phàm của Khai Thiên Dạ Dao. Mà cũng nhờ về bên ngoài hết sức bình thường này cũng giúp cho Khai Thiên Dạ Dao không bị những kẻ khác chú ý, nếu thật sự có một kẻ có thể làm cho Khai Thiên Dạ Dao này nhận chủ, vậy không phải thanh trường đao này cũng không tới lượt Vô Danh chạm tay vào hay sao.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải Khai Thiên Dạ Dao này nhìn giống hệt một thanh đao bình thường chỉ dụng để chặt củi thì có lẽ cũng đã có rất nhiều kẻ phải trở thành oan hồn dưới cây đao này rồi. Chỉ cần những kẻ muốn luyện hóa Khai Thiên Dạ Dao mà không có linh căn Hắc Âm thì chúng chắc chắn sẽ bị Khai Thiên Dạ Dao hút cạn máu huyết mà chết.

Thần niệm của Vô Danh vừa động đã ngay lập tức không chế Khai Thiên Dạ Dao bay lơ lửng trên không, hần nhẹ nhàng nhún mình một cái thì đã ngay lập tức đứng vững ở trên thân đao mà bay đi.

Chỉ cần chưa tới một nén nhang thời gian, Vô Danh đã xuất hiện phía trên miệng vực. Hần hơi dừng lại một chút mà cảm nhận linh khí ở nơi này. Quả nhiên giống như hần nghĩ, linh khí ở Nam An Châu đã trở lại bình thường, bây giờ nó đã nồng đậm hơn trước khá nhiều.

Vô Danh không biết linh khí ở Nam An Châu đã bị hút đi như vậy bao nhiêu năm, nhưng hần biết khoảng thời gian đó cũng không phải là ngắn. Bây giờ linh khí ở Nam An châu lại đột nhiên trở nên nồng đậm như vậy chắc chắn có rất nhiều tu sĩ sẽ vô cùng vui mừng, bình cảnh của họ đã nắc kệt bao năm cũng đã tới lúc có thể đã thông. Nhưng bên cạnh đó cũng không thể tránh khỏi việc có nhiều người hoài nghi, linh khí đột nhiên trở nên nồng đậm như vậy không thể không khiến cho các tu sĩ nghi ngờ.

Tu sĩ ở Nam An châu chắc chắn không phải là kẻ ngốc, đặc biệt là những lão quái vật đã sống nhiều năm, họ chắc chắn sẽ cảm thấy điều gì đó không đúng, câu hỏi tại sao linh khí ở An Nam châu đột nhiên trở nên nồng đậm như vậy sẽ xuất hiện ở trong đầu của họ.

Vô Danh cười nhạt một cái, cho dù nghi ngờ thì đã sao, có người lại có thể biết được chuyện này liên quan tới hần sao, chắc chắn là không thể nào.

Vô Danh hần đã phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể lôi được cái cực phẩm tiên linh mạch kia từ dưới đất nên, mặc dù những việc này đều là hần chiếm đại tiện nghi nhưng không phải là rất xứng đáng hay sao.

Ai có thể lấy được cực phẩm tiên linh mạch này từ dưới đất nên, không có ai ngoài hần. Nếu như có một kẻ có thể xuống dưới đó đào được cái tiên linh mạch kia lên mà nói thì kẻ đó cũng chính là kẻ đầu tiên phải chết.

Nói như vậy là bởi vì cực phẩm tiên linh mạch đó chính là nguồn cung cấp năng lượng chính cho những trận pháp được lắp đặt ở phía dưới đáy vực. Chỉ cần cái trận pháp đó không còn năng lượng để duy trì nữa thì chắc chắn thứ đang được giam giữ ở bên trong sẽ có cơ hội thoát ra. Thứ ở bên trong đó không cần phải nói cũng biết nó đáng sợ như nào, phải dùng tới những trận pháp có cấp độ cao tới mức như vậy để phong ấn, nếu nói trong đó chỉ có một con mèo nhỏ thì đúng thật là lực cười.

Khi trận pháp ở bên dưới đáy vực ngừng hoạt động vì không còn được cung cấp đủ năng lượng nữa thì thứ bị giam giữ kia sẽ phá tan bức tường phong ấn mà thoát ra ngoài, lúc đó chắc chắn sẽ trở thành đại họa của cả Tam Sinh giới, không ai có thể thoát khỏi, mà kẻ lấy đi tiên linh mạch ở phía dưới đó chắc chắn là kẻ sẽ phải chết đầu tiên do hành động ngu dốt của mình.

Chính vì vậy không thể không thừa nhận một điều rằng, Vô Danh hần hoàn toàn xứng đáng với tất cả những gì mà hần đã đạt được, không ai có quyền tức giận những thứ đó của hần, không một ai hết.

Hần chính là một anh hùng “Vô Danh” đúng nghĩa, hần làm chuyện tốt cũng chắc cần ai báo đáp, hần cũng không muốn người ta biết hần chính là người đã giúp cho toàn bộ tu sĩ ở An Nam châu có thể cải thiện đời sống tu luyện, bởi vì như vậy sẽ đem theo bao nhiêu rắc rối không cần thiết. Chính vì vậy Vô Danh không hề muốn tỏ về mình đã cứu giúp toàn bộ tu sĩ ở Tam Sinh giới này mà đứng ở trên cao hét xuống rằng toàn bộ các người phải báo đáp trả ơn ta vì đã giúp các người tránh khỏi một đại kiếp nạn như vậy. Nếu như hần thực sự làm thế thì chắc chắn sẽ có kẻ tới trước mặt hần nói rằng “người thì có thể làm gì cho chúng ta” sau đó không chần chờ một giây nào trực tiếp đánh chết hần.

Anh hùng “Vô Danh” này để một mình hần làm và cũng chỉ cần một mình hần biết thôi là được rồi, hần chắc chắn sẽ an phận mà sử dụng hết chỗ tiên linh mạch cùng với linh tùy tri này, hần sẽ không hé nửa lời đâu.

Vô Danh thở ra một hơi, hần tiếp tục thúc dục Khai Thiên Dạ Dao bay đi, hướng hần đi chính là Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Vô Danh đạp Khai Thiên Dạ Dao bay tới vùng ngoại thành Hoài Nam rồi mới dừng lại, hần không thể khoa trương tới mức cười Khai Thiên Dạ Dao bay vù vù ở trong thành được. Nếu như hần khoa trương quá mức thì sẽ dẫn tới sự chú ý của nhiều người từ đó cũng gây ra nhiều rắc rối không cần thiết. Mà Vô Danh thì không thích rắc rối một chút nào.

Vô Danh tự nhận bản thân mình bây giờ rất mạnh, mạnh tới mức có thể dễ dàng quét ngang Hoài Nam thành này. Tu sĩ ở Hoài Nam thành này hầu như đều là các tu sĩ thế gia hoặc các bang phái nhỏ hay học viện, do điều kiện tu luyện khó khăn nên phần lớn những tu sĩ ở đây đều chỉ đạt tới Tụ Khí kỳ là nhiều, những người có thể đạt tới cảnh giới Trúc Cơ kỳ thì lại càng hiếm. Có lẽ ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện may ra còn có một hai người đạt tới cảnh giới Trúc Cơ. Nhưng mà Vô Danh cũng dám chắc chắn rằng những người này đều không thể nào mạnh hơn hần được.

Mặc dù như vậy nhưng Vô Danh hần cũng không tự phụ tới mức ngông cuồng như vậy, lỡ như ở Hoài Nam thành này mà có mấy lão quái vật đòi mà nói, thì sự việc ngu ngốc mà hần gây ra nhất định phải trả cái giá rất đắt.

Vô Danh từ từ đáp xuống đất, hẩn thu lại Khai Thiên Dạ Dao rồi cầm trên tay. Vô Danh vừa động niệm một chút, một mảnh vải dài liền xuất hiện trên tay của hẩn, Vô Danh quấn mảnh vải dài che kín toàn bộ bên ngoài Khai Thiên Dạ Dao sau đó liền đeo ở sau lưng của hẩn. Bởi vì Khai Thiên Dạ Dao này đẳng cấp quá cao cho nên không thể nào bỏ vào bên trong nhẫn trữ vật được, Vô Danh cũng chỉ đành quấn quanh cây đao một tấm vải để cho mọi người không chú ý tới rồi đeo ở trên lưng như vậy.

Vô Danh cũng không quên lấy một chiếc mũ rộng vành ra rồi đội lên đầu, quanh mặt cũng là bị che đi bởi một tấm vải mỏng.

Vô Danh áp chế tu vi của mình xuống chỉ còn Tụ Khí tầng thứ tư, hẩn không muốn biểu lộ ra tu vi thật sự của bản thân, đây cũng là tránh việc khoa trương quá mức.

Vô Danh một thân áo trắng, đầu đội một chiếc mũ có vành rộng cùng với một tấm vải mỏng che đi toàn bộ khuôn mặt, trên lưng đeo một thanh trường đao được quấn vải màu trắng bước vào trong Hoài Nam thành.

Điểm duy nhất để lộ ra ngoài của Vô Danh chính là đôi mắt đen sáng như sao của hẩn. Mặc dù hẩn vẫn có thể nhìn thấy khi che mắt đi, nhưng mà cũng chẳng có ai lại đi làm một việc như vậy cả, như thế rất dễ gây sự chú ý.

Vô Danh vừa bước vào trong thành thì một bộ phận lớn phạm vi thành Hoài Nam đều đã được hẩn để vào trong mắt, nhưng sau đó thì hẩn lại thu hẹp xuống chỉ còn ở một phạm vi rất nhỏ, dù sao duy trì thần thức bao quát ở một phạm vi lớn như vậy cũng tiêu tốn khá nhiều thần thức, hẩn cũng không cần phải làm quá lên như vậy chỉ cần sử dụng thần thức ở một phạm vi vừa phải là được rồi.

Sau khi vừa mới sử dụng Thiên Mục, Vô Danh cũng thấy rằng những người sống ở Hoài Nam thành này đa phần đều là người thường, bên cạnh đó thì còn có một số tu sĩ cấp thấp.

Vô Danh vừa đi vừa nhìn hai bên, ở đây hoạt động buôn bán có vẻ cũng khá là ồn ào, không ngừng có những tiếng rao bán hàng, bên cạnh đó thì cũng có một số tu sĩ hoặc người thường đứng nói chuyện với nhau. Xung quanh các con phố còn có một số sạp bán hàng hoặc các cửa hàng bán đồ khác nhau. Ngoài những cửa hàng bán đồ bình thường ra ở bên cạnh còn có một số tửu quán, tửu lâu. Vô Danh đi thêm một đoạn nữa thì hẩn còn phát hiện ra có một số cửa hàng còn bán vật dụng dùng cho các tu sĩ như là một số loại đan dược cùng vũ khí.

Vô Danh cũng chỉ nhìn lướt qua chứ không qua chú ý tới những nơi như vậy. Vô Danh thấy phía trước có một tửu quán cũng khá là đông khách cho nên hẩn quyết định dừng lại nghỉ ngơi một chút, tiện thể nghe ngóng một số thông tin ở Hoài Nam thành này.

Vô Danh từ từ đi vào bên trong tửu quán, trước khi đi vào thần thức của hẩn đã quét qua toàn bộ tửu quán này một lượt.

Vô Danh thấy hầu hết những người đang ngồi ở trong tửu quán này đều là một số tu sĩ cấp thấp, tu vi chỉ dao động ở khoảng tụ khí tầng một hoặc tụ khí tầng thứ hai. Ngoài những tu sĩ này ra thì ở phía quầy phục vụ còn có một vị trưởng quầy tu vi tụ khí tầng thứ hai nữa.

Vô Danh vừa mới bước chân vào, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hẩn, ánh mắt mà mọi người nhìn hẩn đều có chút kính sợ cùng đề phòng. Sở dĩ như vậy cũng là vì hẩn có tu vi cao hơn hẩn những tu sĩ ở trong tửu quán này.

Mặc dù những người kia không thể nhìn được tu vi của Vô Danh một cách rõ ràng nhưng đại khái họ cũng có thể cảm nhận được sự áp lực mang lại từ phía Vô Danh.

Khi Vô Danh bước vào bên trong tửu quán thì cũng là lúc cả tửu quán vốn đang ầm ĩ bỗng trở nên im bật, sau đó mọi người đều vội vàng rời khỏi vị trí của mình mà ngồi tránh sang một bên, để lại một khoảng trống phía trước, đây cũng là những chỗ ngồi có vị trí đẹp nhất.

Vô Danh thấy vậy thì cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu một cách bất đắc dĩ, dù sao ở đây hẩn cũng là người có tu vi cao nhất cho nên mọi người có hành động như vậy cũng hết sức bình thường. Một phần cũng là bởi vì không ai muốn chọc giận một tu sĩ có tu vi cao như là Vô Danh, nếu như chọc giận người đó mà nói không phải là tự rước họa vào người hay sao. Cho nên mọi người đều chọn phương án tốt nhất đó là tránh xa những người như vậy ra, lỡ như có phiền phức gì thì cũng không đến lượt bản thân phải hứng chịu.

Vô Danh lướt mắt kiểm một chỗ ngồi sạch sẽ sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Hẩn tháo Khai Thiên Dạ Dao đang được đeo ở trên lưng xuống rồi đặt lên trên mặt bàn.

Tác định sang tháng 11 mới up nhưng hôm nay là halloween nên up lun...coi như quà cho các đạo hữu haha

Nhưng mà chỉ có 16 chương thôi nha hihi, còn lại 4 chương up bù vào hôm khác....

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Minh Khai Ngũ Tinh Học Viện

Vị trưởng quầy vừa mới thấy Vô Danh đi vào thì ánh mắt cũng hiện lên sự ngưng trọng, ngay sau đó khuôn mặt của vị trưởng quầy này chợt biến đổi, từ vẻ mặt ngưng trọng đã chuyển thành bộ dạng tươi cười vui vẻ mà chạy tới chỗ Vô Danh đang ngồi.

Vị trưởng quầy đứng khom người bên cạnh chỗ Vô Danh, khuôn mặt vẫn là đang giữ nụ cười có chút kính cẩn hướng về phía Vô Danh rồi nói:

-Xin chào tiền bối, tiền bối tới đây thực sự đúng là vinh hạnh cho bốn quán. Chắc tiền bối đi đường cũng đã mệt mỏi, nếu như tiền bối cần thứ gì chỉ cần nói với vân bối một tiếng, tứ quán sẽ lập tức cho người mang đồ lên phục vụ.

Vô Danh thấy người trưởng quầy này hoàn toàn là một bộ dáng kính cẩn hỏi thăm ở bên cạnh thì cũng âm thầm gật đầu, hẳn đoán người này cũng không phải là lần đầu tiên tiếp đón một người có tu vi cao như hắn cho nên miệng lưỡi mới trơn tru như vậy. Ở tu chân giới này đúng thật là thực lực vi tôn, chỉ cần bản thân có tu vi cao hơn người khác thì chắc chắn sẽ được người ta kính trọng, còn nếu như tu vi thấp một chút mà nói thì họ cũng chẳng thèm để ở trong mắt. Vô Danh không nhìn vị trưởng quầy này một cái, giọng nói cũng truyền ra một cách bình thản:

-Cho ta một ấm trà bình thường là được rồi.

Vị trưởng quầy kia sau khi nghe Vô Danh nói như vậy thì trong mắt cũng xẹt qua một tia thất vọng. Hẳn cứ tưởng rằng Vô Danh sẽ gọi thứ gì đắt tiền một chút cho nên miệng lưỡi cũng lanh lẹ một chút để làm vui lòng Vô Danh, trong mắt cũng không khỏi có chút mong chờ. Nhưng sau khi nghe Vô Danh gọi một ấm trà bình thường thì cũng có chút nuối tiếc. Dù sao thì tu vi của Vô Danh cũng rất cao cho nên người trưởng quầy này cũng không dám có bất kỳ dị nghị gì. Người trưởng quầy trong mắt xẹt qua một tia thất vọng nhưng trên mặt vẫn là một vẻ tươi cười, khom người gật đầu nói:

-Dạ dạ, tứ quán sẽ lập tức cho người phục vụ ngay ạ.

Vị trưởng quầy này nói xong thì liền lùi lại phía sau một bước rồi mới quay người rời đi. Vô Danh cũng phát hiện ra vừa rồi trong mắt người trưởng quầy kia cũng hiện lên sự thất vọng, nhưng mà hắn cũng không để tâm, dù sao đây cũng chỉ là một chuyện hết sức bình thường, trong đầu người ta có chút ảo tưởng thì cũng không thể nào trách được.

Một lát sau vị trưởng quầy vừa nãy tiếp đón Vô Danh đã bung một ấm trà trên tay rồi đi về phía bàn của Vô Danh. Vị trưởng quầy này nhẹ nhàng đặt ấm trà xuống dưới bàn của Vô Danh rồi đưa tay ra nói:

-Đây là trà mà tiền bối vừa mới gọi, mời tiền bối dùng trà vui vẻ.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu một mà không nói gì. Không phải hắn kiêu lời mà là hắn thấy bản thân cũng nên thể hiện chút phong phạm của một vị cao nhân, không thể để người khác nghĩ hắn là một người tầm thường được.

Vị trưởng quầy đứng ở bên cạnh thấy Vô Danh chỉ gật đầu một cái không nói gì thì cũng liền hiểu ý, ngay lập tức lùi lại phía sau rồi đi về vị trí quầy phục vụ.

Sau khi người trưởng quầy kia rời đi rồi, Vô Danh liền tiện tay rót cho mình một chén trà ấm, hắn nhẹ nhàng nâng chén trà lên sau đó đưa qua đưa lại trước mũi mà cảm nhận mùi hương từ tách trà tỏa ra.

Mặc dù hắn không quá rành về trà ở tu chân giới, nhưng hắn cũng là một người rất thích thưởng trà khi còn ở địa cầu. Vô Danh thấy rằng nếu như xét ở tu chân giới thì đây có lẽ cũng chỉ là một loại trà hết sức bình thường mà người ở đây vẫn thưởng dùng, hắn thấy như vậy cũng đúng bởi vì chính hắn yêu cầu gọi là một ấm trà bình thường mà.

Nhưng dù đây chỉ là một ấm trà bình thường nhưng nó vẫn ngon hơn rất nhiều những loại trà thượng hạng ở địa cầu. Bởi vì những lá trà được trồng ở tu chân giới đều được hấp thu linh khí từ trời đất, còn ở địa cầu thì linh khí rất là thưa thớt hoặc có thể nói là hiếm cho nên sự chênh lệch về đẳng cấp giữa những loại trà ở tu chân giới và địa cầu có khoảng cách rất lớn.

Vô Danh nhẹ nhàng vén khăn che mặt lên rồi uống một ngụm trà nhỏ, hắn không lập tức nuốt xuống bụng mà giữ lại ở trong khoang miệng và cổ họng mà từ từ cảm nhận vị trà. Sau một hồi cảm nhận Vô Danh mới từ từ nuốt nước trà xuống, khuôn mặt của Vô Danh cũng đã thư giãn không ít.

Vô Danh trầm nghĩ quả nhiên là trà của tu chân giới có khác, dù chỉ là một loại trà hết sức bình thường thì cũng đã ngon hơn gấp mấy chục lần những loại trà thượng hạng ở địa cầu rồi.

Đột nhiên Vô Danh nghe thấy những tiếng bàn tán của những tu sĩ đang ngồi ở một góc khác bên trong tứ quán. Tu vi của hắn đã đạt tới Trúc Cơ kỳ, các giác quan cũng hết sức nhạy bén, cho nên mặc dù những tu sĩ này đã giảm âm thanh xuống rất nhỏ nhưng Vô Danh vẫn có thể nghe thấy được.

-Mọi người chắc hẳn cũng cảm thấy giống như ta, đều cảm nhận được linh khí ở Hoài Nam thành này có sự thay đổi rất lớn đúng không.

-Đúng vậy, đúng vậy. Ta cũng cảm thấy linh khí ở thành Hoài Nam này dường như đã trở nên nồng đậm hơn rất nhiều rồi.

Một vị tu sĩ khác lắc đầu nói:

-Các người có điều không biết rồi, không chỉ ở Hoài Nam thành này linh khí trở nên nồng đậm hơn mà những nơi khác ở ngoại thành linh khí cũng đồng dạng như vậy. Tức là không chỉ có Hoài Nam linh khí đột nhiên trở nên nồng đậm mà rất nhiều nơi khác cũng giống như vậy.

-Ồ thật vậy sao, vậy mà ta cứ tưởng rằng chỉ có mỗi thành Hoài Nam là có hiện tượng này, nhưng không ngờ những nơi khác cũng đồng dạng giống như vậy a.

Một tu sĩ ra về kinh ngạc nói.

-Ta cũng nghe nhiều người nói qua về vấn đề này, nhưng mà cũng không có ai biết rốt cục chuyện gì đã xảy ra khiến cho linh khí dạo gần đây lại đột nhiên trở nên nồng đậm hơn như vậy.

-Nhưng ta nghĩ dù sao đây cũng là chuyện tốt, linh khí nồng đậm như vậy không thể không nói đây chính là điều kiện tốt nhất để cho chúng ta tu luyện. Mọi người cũng không cần quản nhiều việc này làm gì, dù sao chúng ta muốn quản thì cũng không đến lượt.

-Đúng vậy, đúng vậy, mọi người hãy gạt chuyện này qua một bên đi, chúng ta cùng nhau uống nào...

Vô Danh nghe những vị tu sĩ kia nói về vấn đề linh khí ở Hoài Nam thành đột nhiên trở nên nồng đậm thì cũng chỉ biết lắc đầu cười, bởi vì nguyên nhân dẫn tới việc này không ai khác mà chính là hắn. Những người này nói chuyện ở đâu đâu nhưng cũng không biết rằng thứ họ đang nói tới để tìm câu lý giải lại đang ngồi ngay đằng sau họ.

Vô Danh cũng không có biểu hiện gì thái quá, mặc dù đây là chuyện tốt nhưng hắn cũng không có nói ra. Nếu như đột nhiên hắn tới bên cạnh bàn của những tu sĩ kia rồi nói với bọn họ rằng chính hắn là người đã làm cho linh khí ở cả Nam An châu này trở nên nồng đậm như vậy thì có người sẽ tin hắn sao, không những không tin hắn mà còn nói hắn bị điên ấy chứ.

Mà đúng lúc này Vô Danh đột nhiên nhìn thấy có một nhóm người bước vào trong tử quán, hắn cũng rất bất ngờ rằng nhóm người mới đi vào trong tử quán này lại là học viện của Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Sở dĩ Vô Danh biết được mấy người này là học viện của Hoài Nam Nhị Tinh học viện là vì họ đều mặc đồng phục có in huy hiệu của Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Nhóm bốn người này vừa vào trong tử quán, sau khi chọn xong chỗ ngồi thì cũng liền gọi một ấm trà.

Vô Danh vẫn một mực quan sát mấy người này, hắn nhận ra ở trong đó có một người có tu vi Tụ Khí tầng ba, ba người còn lại đều có tu vi Tụ Khí tầng hai.

Ngay khi nhóm người này bước vào trong tử quán thì cũng nhìn qua chỗ của Vô Danh, Vô Danh cũng nhìn thấy rõ mấy người này đều nhìn hắn với ánh mắt cực kì đề phòng. Vô Danh cười khẩy một cái, nhóm người này muốn phòng cũng không thể phòng được, hắn chỉ cần nhẹ nhàng động niệm một chút thì trên cổ nhóm người này đều sẽ có một vết đao cắt qua, bọn họ chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Nhưng Vô Danh cũng không có làm chuyện vô vị như vậy, mấy người đó ngoài nhìn hắn với ánh mắt đề phòng ra thì cũng chẳng đắc tội gì với hắn cả, người ta có quyền nhìn hắn với ánh mắt phòng bị như vậy, hắn muốn quản cũng không quản được.

Vô Danh vừa mới đưa chén trà lên định uống một ngụm thì câu nói của học viện tụ khí tầng hai ở bàn đằng kia khiến cho hắn chú ý:

-Không biết tại sao Minh Khai Ngũ Tinh học viện năm nay lại tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện chúng ta tuyển sinh a. Theo như ta biết thì những năm trước cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

-Cái này ta cũng không biết làm sao đột nhiên lại có chuyện như vậy. Nhưng chúng ta không phải đều bị loại hết hay sao, việc gì phải quan tâm chứ.

Một học viên có tu vi Tụ Khí tầng hai khác nói.

-Đúng thật là vận khí không tốt, yêu cầu tuyển chọn lần này cũng thật sự quá cao, không chỉ yêu cầu có chủ linh căn mà còn yêu cầu phải có tu vi tụ khí tầng bốn trở lên mới được tham gia tuyển chọn danh ngạch. Đã vậy cũng chỉ có mười danh ngạch tuyển chọn.

-Dù sao người ta cũng là một cái học viện năm sao, đưa ra yêu cầu tuyển chọn như vậy cũng không có gì gọi là quá đáng cả.

Vô Danh nghe nhóm người kia nói như vậy thì cũng rất là ngạc nhiên, không ngờ rằng sau khi hắn rời khỏi Hoài Nam Nhị Tinh học viện một đoạn thời gian thì liền có chuyện quan trọng như vậy xảy ra. Đường đường là Minh Khai Ngũ Tinh học viện không ngờ lại tới Hoài Nam nhị tinh học viện để tham gia tuyển chọn. Mặc dù Vô Danh chưa có nghe qua Minh Khai Ngũ Tinh học viện nhưng hắn cũng biết học viện này cũng là một thế lực không nhỏ.

Giữa các học viện cũng có sự phân chia đẳng cấp với nhau. Biểu hiện sự chênh lệch giữa các học viện chính là số cấp sao mà học viện đó đạt được. Thông thường ở Tam Sinh giới, các học viện cùng các tông phái khác nhau đều được chia ra làm chín cấp độ, chín cấp độ này tương đương với chín sao. Những học viện hay các tông phái được đánh giá số sao càng cao thì cấp bậc cũng càng cao.

Minh Khai học viện chính là một học viện đẳng cấp năm sao, còn Hoài Nam học viện chỉ là một học viện có đẳng cấp hai sao mà thôi. Chênh lệch giữa Minh Khai Ngũ Tinh học viện với Hoài Nam Nhị Tinh học viện thực sự quá lớn.

Vô Danh đột nhiên nghĩ tới Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi có linh căn tốt như vậy không biết có được đặc cách tuyển chọn vào Minh Khai Ngũ Tinh học viện

hay không a. Mà lúc này Vô Danh lại nghe thấy học viên tu vi tụ khí tầng ba ở trong nhóm người kia nói.

- Các người nói về vấn đề này thì cũng có ích gì, ta nghe nói ở học viện của chúng ta còn có một chuyện đáng chú ý hơn việc Minh Khai Ngũ Tinh học viện tới tuyển chọn danh ngạch nhiều.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Sát Khí Của Vô Danh

Một học viên có tu vi Tụ Khí tầng hai nghe thấy học viên có tu vi tụ khí tầng ba nói như vậy thì liền ồ lên một tiếng:

-Ồ, chẳng lẽ huynh là đang nói đến việc liên quan tới học viên có hoàn mỹ linh căn gì đó sắp bị đem ra xét xử đó sao.

-Đúng vậy, ta chính là đang nói tới vấn đề này.

Học viên có tu vi Tụ Khí tầng ba gật đầu nói.

-Chuyện này đệ cũng có nghe nói qua, nhưng cũng chỉ là nghe người ta đồn như vậy chứ không biết chuyện này là thật hay giả.

Một học viên có tu vi Tụ Khí tầng hai khác nói.

-Ta thấy đây hẳn là chuyện có thật, bởi vì ta nghe nói năm nay có một học viên hoàn mỹ phong linh căn nhập học, mà học viên này lại là một nữ sinh rất xinh đẹp a.

Một học viên có tu vi Tụ Khí tầng hai ngồi bên cạnh học viên tu vi Tụ Khí tầng ba cũng gật đầu nói.

-Đúng vậy, ta cũng là nghe phong phanh về chuyện này nhưng cũng không biết có phải là liên quan tới nữ sinh mới vào học viện kia hay không.

Vô Danh nghe mấy học viên kia nói tới đây thì khuôn mặt vốn đang thư giãn liền trở nên cực kì ngưng trọng. Bởi vì học viên có hoàn mỹ phong linh căn kia chẳng phải là Nguyệt Nhi của hắn hay sao. Vô Danh giữ cho bản thân bình tĩnh mà tiếp tục lắng nghe nhóm người này nói chuyện.

-Nữ sinh có hoàn mỹ linh căn kia nghe nói rất đẹp, tiếc là ta chưa có cơ hội nhìn thấy lần nào.

Học viên có tu vi tụ khí tầng ba nói.

Mấy người còn lại nghe thấy học viên có tu vi tụ khí tầng ba nói như vậy thì cũng gật đầu theo, bọn họ cũng là chưa có cơ hội nhìn thấy nữ học viên đó lần nào.

-Ta nghĩ với linh căn của nàng có lẽ sẽ được đặc cách mà trực tiếp chọn vào Minh Khai Ngũ Tinh học viện, nhưng mà hôm đó chúng ta đều đi làm nhiệm vụ hết cả, không có ai biết được hôm đó tuyển chọn ra sao a.

-Không biết cái nữ sinh hoàn mỹ linh căn đó có phải là nữ sinh liên quan tới việc kia hay không a, nếu như có liên quan mà nói ta sợ nàng sẽ không được tham gia đâu a.

-Ta nghĩ chắc là nàng vẫn sẽ được tham gia mà thôi, bởi vì nàng có linh căn tốt như vậy, Hoài Nam Nhị Tinh học viện liền tiến cử lên mà nói không phải sẽ được nhận rất nhiều chỗ tốt từ Minh Khai Ngũ Tinh học viện hay sao.

-Một chuyện động trời như thế, ta nghĩ khả năng nàng được tham gia cũng là rất khó a. Các người thử nghĩ mà xem, một học viên có hoàn mỹ linh căn không ngờ nhân phẩm lại bại hoại như vậy. Ta nghe nói nàng còn có một cái vị hôn phu làm nhiệm vụ ở bên ngoài lâu ngày chưa về, vậy mà sau khi vị hôn phu này đi ra ngoài làm nhiệm vụ rồi nàng ta lại có thể ở trong học viện cấu kết cùng với một cái nam học viên khác làm ra cái chuyện đồi bại như vậy, các người nghĩ xem có được không.

-Đúng thật là không ngờ a, không những đã có vị hôn phu rồi, vậy còn thông gian với một nam sinh khác ở trong học viện, ta nghe nói lúc hai người bọn chúng đang chơi dã chiến với nhau ở hậu hoa viên sau học viện còn bị một học viên khác nhìn thấy, cái học viên nhìn thấy cặp nam nữ kia đang làm loại chuyện phát sinh quan hệ nam nữ đó hình như ngay tại đường trường bị phát giác sau đó trực tiếp bị giết chết a. Nhưng mà không ngờ lại còn một chuyện gay cấn hơn là bên ngoài chuyện này lại vẫn còn một học viên khác nhìn thấy toàn bộ những chuyện đã xảy ra. Cho nên cặp gian phu dâm phụ kia mới bị phát giác rồi chờ ngày đem ra xét xử.

-Ta còn nghe nói là vị hôn phu của nữ sinh có hoàn mỹ lĩnh căn kia hình như còn là một người có tướng mạo rất tuấn tú, không những thế tu vi cũng khá cao a. Vậy mà cái nữ sinh này lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy, không ngờ lại dám vượt tường a.

-Cũng chỉ có thể trách cái tên gian phu kia lại là Hoàng Dương a, tên Hoàng Dương này chúng ta cũng chẳng xa lạ gì rồi, không những tu vi cao, đẹp trai mà lại còn có một cái ca ca tu vi cũng rất là khủng bố. Người nghĩ xem nếu như nàng ta đi theo Hoàng Dương vậy không phải điều kiện tu luyện cũng sẽ tốt hơn cái gì vị hôn phu kia hay sao.

-Ồ đúng vậy a, nữ sinh này ngược ra lại được, không những muốn chơi trai đẹp mà còn muốn ngủ cùng trai giàu a.

Một loạt những lời đối thoại của nhóm học viên kia đều bị Vô Danh nghe vào tai không bỏ sót một chữ nào. Mà nguyên bản khuôn mặt của Vô Danh vốn đã ngưng trọng thì bây giờ càng trở nên thâm trầm hơn, mặt của hắn bây giờ đã đen xì xì. Đôi mắt của Vô Danh hiện lên từng tơ máu đỏ au, ánh mắt của hắn giống như đêm đen âm u lạnh lẽo, sát khí vờn quanh khắp đôi mắt của hắn.

-Àm...

Vô Danh đưa tay đập mạnh một phát xuống bàn rồi nói:

-Trường quỳ, tính tiền.

Giọng nói của Vô Danh lúc này phát ra cũng là nồng nặc sát khí. Mà những tu sĩ ở bên trong tửu quán đột nhiên thấy có tiếng động lớn như vậy phát ra thì cũng liền chú ý tới. Sau khi mọi người cảm nhận được luồng sát khí lưu động xung quanh cơ thể Vô Danh thì ánh mắt lại càng trở nên ngưng trọng. Không những tu vi của Vô Danh cao mà sát khí cũng hơn hẳn những người ở đây, ai ai cũng phải kiêng dè hắn, mọi người vội vàng tránh xa ra một bên để tránh bị cơn giận dữ của Vô Danh làm cho liên lụy.

Mọi người trong quán ai cũng không hiểu tại sao Vô Danh lại đột nhiên phát điên như vậy, nhưng họ cũng chẳng dám nghĩ nhiều mà ngay lập tức tránh xa ra. Nhóm bốn người học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện cũng đồng dạng như vậy, đều là ngậm chặt miệng lại không nói một lời.

Vô Danh sau khi nói xong hai chữ tính tiền thì liền đặt ở trên bàn một kim tệ, sau đó giống như cơn gió lập tức biến mất khỏi tửu quán.

Nguyên bản trường quỳ đang bận tính việc sổ sách thấy động tĩnh lớn như vậy thì cũng vội vàng ngẩng đầu lên chú ý. Ngay sau đó mọi người trong tửu quán đột nhiên trở nên sợ hãi, ai ai cũng há hốc mồm không thể tin được. Mãi mấy giây sau mới có một người mập mạp nói:

-Tu vi... người này... thật cao...

Những tu sĩ khác xung quanh nghe vậy thì cũng chợt bừng tỉnh, sự ngạc nhiên cùng sợ hãi trong lòng vẫn chưa biến mất.

-Móa nó, cái tốc độ như vậy thì rốt cục tu vi của người này phải cao như thế nào. Mới hồi nãy còn đập bàn ở đây vậy mà chỉ sau một cái chớp mắt liền biến mất không thấy đâu nữa.

-Đúng vậy a, thần thức của ta cũng là không thể nào tìm được người này luôn, Hoài Nam thành này từ lúc nào lại xuất hiện một tu sĩ mạnh như vậy a.

Sau khi Vô Danh chạy đi thì những người còn lại ở trong tửu quán liên tục bàn tán về hắn, ai cũng nói với giọng đầy ngạc nhiên cùng sợ hãi. Mọi người không biết Vô Danh tại sao lại đột nhiên tức giận như vậy nhưng ai cũng tự nhủ ở trong lòng rằng vừa nãy may mắn không có đứng gần Vô Danh, nếu không thì có lẽ liền bị vạ lây rồi.

Vị trưởng quầy của tửu quán này vẫn còn một mặt mòng bức nhìn về phía chỗ Vô Danh vừa ngồi.

Hắn lắc đầu một cái rồi vội vàng chạy tới chỗ bàn của Vô Danh, đối với hắn Vô Danh đi như thế nào không quan trọng, mà điều quan trọng chính là ở trên bàn Vô Danh vừa ngồi có để lại một miếng kim tệ. Hai mắt vị trưởng quầy kia vừa mới nhìn thấy một kim tệ này thì liền sáng lên, chân tay cũng là hết sức nhanh lẹ chạy tới chỗ bàn của Vô Danh.

-Àm

Cái bàn vốn đang còn nguyên vẹn không hiểu sao đột nhiên lại vỡ ra thành nhiều mảnh rồi rơi ầm xuống đất. Ngay cả ấm trà ở trên bàn cũng nứt vỡ ra giống y như chiếc bàn.

Người trưởng quầy thấy vậy thì cũng không hề quan tâm, bởi vì trong đầu hắn nghĩ dù Vô Danh có đập mấy cái bàn đi nữa thì một kim tệ này cũng đã thừa để đền bù rồi.

Người trưởng quầy cẩn thận nhặt một kim tệ ở dưới đất lên rồi lau đi bụi bẩn dính ở trên đó, trong miệng người trưởng quầy này lẩm bẩm nói:

-Cái gì mới gọi là người có tiền a, đây chẳng phải chính là người có tiền sao. Giờ ta mới kiến thức được rốt cục người có tiền là người như thế nào a. Người có tiền là phải như vậy, tuy mua toàn đồ rẻ tiền nhưng lại lấy ra số tiền gấp trăm, ngàn lần giá trị của món đồ ra để trả.

-Mấy kẻ đi mua đồ đắt tiền nhưng trong lòng lại tiếc từng đồng một mà đem ra so sánh với người này thì quả là thua xa a.

Người trưởng quầy vội vàng cất một kim tệ này vào trong áo, sau đó liền cho người đi ra dọn dẹp đồ nát này.

Mà lúc này một học viên tu vi Tụ Khí tầng hai trong nhóm bốn người học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện nói:

-Mọi người vừa nãy có đề ý không, đáng người của người kia trong cũng rất quen a.

-Người nói ta cũng mới đề ý a, quả thực đúng là rất quen mắt.

Một học viên khác nói.

-A, đó chẳng phải là cái vị hôn phu gì đó của nữ học viên hoàn mỹ linh căn hay sao. Các người nghĩ lại mà xem, đáng người đó, bộ quần áo đó thực sự rất giống với người trong đoạn ghi hình của thủy tinh cầu lúc đang đánh nhau với Tô Khai a. Ta nghe nói rằng người này chính là vị hôn phu của nữ sinh hoàn mỹ linh căn kia a.

Học viên tu vi tụ khí tầng ba đột nhiên a lên một tiếng rồi nói.

-Vậy sao, nếu quả thật là như vậy thì không phải sẽ có kịch hay để xem rồi hay sao. Ta tuy không biết Hoàng Dương kia mạnh thế nào, nhưng nếu như so ra với vị học trưởng này có vẻ còn kém xa a.

-Đúng vậy đúng vậy, có khi Hoàng Lăng cũng không thể đem ra so sánh với người này a. Lần này nghe biến cố phết đây anh em à.

-Chúng ta có lẽ cũng mau trở về học viện xem kịch hay thôi a, ta không biết đánh nhau như thế nào là hay, nhưng mà theo bản thân ta cảm nhận thì đánh ghen vẫn là hay nhất a.

Vô Danh sau khi nghe nhóm người trong học viện kia đối thoại với nhau thì liền tăng hết tốc độ hướng về phía Hoài Nam Nhị Tinh học viện mà chạy đi, chuyện lần này hẳn không thể nào bỏ qua được, hẳn vừa mới rời khỏi có mấy hôm vậy mà đã được cảm ngay một cái sừng trên đầu rồi.

-Không đúng...

Mà đúng lúc này, Vô Danh từ trong cơn tức giận đột nhiên trở nên tỉnh táo lại, hẳn đã nhận ra điểm không đúng ở đây rồi.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Nhận Ra Âm Mưu

- Không đúng...

Vô Danh từ trong cơn tức giận trở nên tỉnh táo lại, hẳn tự trách bản thân đã không tự kiểm chế được mà dẫn đến hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Vô Danh nghĩ mình vẫn còn quá non nớt, kinh nghiệm sống của bản thân tại thế giới này vẫn còn thiếu thốn rất nhiều. Nếu như muốn sống tốt ở đây thì có lẽ bản thân của hẳn phải trở nên cẩn trọng hơn bao giờ hết.

Vô Danh ngay lập tức giảm tốc độ rồi dừng lại, trong chuyện nhóm người kia vừa kể thực sự có khá nhiều điểm nghi vấn. Hẳn nghĩ đây chỉ là một câu chuyện được người ta bịa đặt ra mà thôi. Và việc bịa đặt một câu chuyện như vậy có lẽ mục đích của người này chính là nhằm vào hẳn.

Câu chuyện vừa rồi nhóm học viên kia kể chắc chắn là nói tới Nguyệt Nhi, Hoàng Dương và Vô Danh hẳn. Nếu chỉ bịa đặt ra một câu chuyện nhằm mục đích nói xấu mà nói thì chắc chắn sẽ không lôi Hoàng Dương vào chuyện này. Tiếp theo là sẽ không có một học viên nào dám bịa đặt ra một chuyện lớn như vậy cả, người dám làm ra một chuyện như vậy thì chắc chắn chỉ có thể là một lão sư. Mà lão sư này chắc chắn phải có thù oán gì với Vô Danh hẳn thì mới bịa đặt ra một câu chuyện như vậy.

-Hình Hoa sao??

Vô Danh nghĩ tới đây thì cũng đã biết được cái tên nào bịa đặt ra câu chuyện như vậy rồi, không phải Hình Hoa thì còn có thể là ai nữa.

Vô Danh cười nhạt một tiếng, Hình Hoa này chẳng lẽ nghĩ hẳn là đồ ngốc hay sao, vì muốn dụ hẳn quay trở về mà bịa đặt ra một câu chuyện như vậy.

Vô Danh không biết con ả Hình Hoa này có phải là bị teo não hay không nữa, một câu chuyện bịa đặt có nhiều sơ hở như vậy mà cũng muốn dụ hẳn về học viện hay sao.

Điểm sơ hở đầu tiên và cũng là điểm sai lớn nhất của chuyện này đó chính là nói Nguyệt Nhi của hán ngoại tình với Hoàng Dương. Nguyệt Nhi của hán mà lại là người như vậy hay sao, có thể người khác thì hán không biết thế nào, nhưng Nguyệt Nhi cô gái nhỏ này thì hán biết quá rõ.

Nguyệt Nhi là một cô gái rất ngây thơ trong sáng, nàng vốn là một trang giấy trắng chưa dính một chút mực nào. Nhưng sau khi hán đến thế giới này, thì khoảng thời gian trước khi hán và Nguyệt Nhi đến học viện thì hai người cũng đã trò chuyện rất nhiều với nhau. Mà cũng từ những cuộc trò chuyện đó hán đã biến Nguyệt Nhi từ một trang giấy trắng thành một trang giấy với những nếp gấp rồi. Nàng chỉ có thể nghĩ tới hán mà không thể nghĩ tới một người nào khác cả, hán đã in sâu hình tượng của mình vào trong đầu của nàng rồi. Trong đầu của nàng có lẽ chỉ nghĩ tới hán là một người đẹp trai, hát hay, đàn giỏi, biết kể những câu chuyện trên trời dưới đất, bên cạnh đó còn là một người cực kì thông minh, mạnh mẽ.

Hán ưu tú như vậy thì còn có người nào có thể so sánh với hán được, Hoàng Dương sao, tên đó còn chẳng đủ tuổi sách dèp cho hán nữa là. Nguyệt Nhi có thể bỏ hán mà chạy theo một kẻ như Hoàng Dương hay sao.

Cái thứ hai đó chính là những lời nói của hán đã trở thành tuyệt đối ở trong đầu của Nguyệt Nhi, những lời mà hán nói ra chắc như đinh đóng cột, không thể nào suy chuyển. Hán nói bản thân đi ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ có ngày trở về thì chắc chắn sẽ trở về, nàng làm sao có thể ngay sau khi hán đi ra ngoài làm nhiệm vụ liền thông gian với Hoàng Dương kia được.

Mà Hoàng Dương kia ngay sau khi hán rời đi được mấy ngày thì cũng đã đuổi theo hán rồi, khoảng thời gian kia làm sao có thể đã động được Nguyệt Nhi của hán. Cho nên nói Nguyệt Nhi của hán ngoại tình theo trai là chuyện không thể nào xảy ra.

Cái thứ hai là Hoàng Dương sẽ không bao giờ có thể câu dẫn được Nguyệt Nhi, bởi vì cái thứ nhất là Vô Danh hán đẹp trai hơn Hoàng Dương này, cái thứ hai là Nguyệt Nhi chỉ nghe theo lời của hán mà không nghe theo ai khác.

Nguyệt Nhi tuy ngây thơ trong sáng thật nhưng cũng không phải là một cô gái ngốc, chắc chắn có thể nhận ra được Hoàng Dương kia không phải là người tốt gì.

Nếu như nói là Hoàng Dương uy hiếp nàng, chuyện này có thể xảy ra sao. Nguyệt Nhi chính là đệ tử thân truyền của viện trưởng, ai có thể uy hiếp nàng, kẻ đó chán sống rồi sao.

Nếu như là nói Nguyệt Nhi chạy theo Hoàng Dương là vì tài nguyên tu luyện thì điều này lại càng không thể xảy ra, bọn Hoàng Dương này thì có thể cấp cho Nguyệt Nhi được cái gì, nàng có một vị sư phụ là viện trưởng của Hoài Nam Nhị Tinh học viện lại còn sợ thiếu tài nguyên tu luyện hay sao.

Điểm không đúng tiếp theo của chuyện này chính là nói về việc sẽ đem Nguyệt Nhi cùng với Hoàng Dương ra để xét tội. Đây chắc chắn là một chuyện không thể nào xảy ra. Cho dù Hoàng Dương cùng với Nguyệt Nhi có gian tình với nhau bị người khác biết được thì học viện cũng sẽ nhắm mắt cho qua giống như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Bởi vì Nguyệt Nhi là một học viên có hoàn mỹ phong linh căn, là một học viên có tiềm lực tốt nhất của học viện. Trước khi đem chuyện của Nguyệt Nhi ra để xét tội thì có lẽ cũng sẽ xem xét đến việc Nguyệt Nhi là một học viên có hoàn mỹ phong linh căn, chắc chắn không cần phải suy nghĩ nhiều thì học viện cũng sẽ bỏ qua cho Nguyệt Nhi mà thôi. Dù sao thì cũng chỉ là giết đi một cái học viên có tiềm lực trung bình, lại có thể đem Nguyệt Nhi ra xử tội hay sao. Mà bên cạnh đó Hoàng Dương cũng là một học viên có tiềm lực khá tốt, người ta cũng sẽ không vì có một kẻ chết đi mà đem hai người này ra xét xử.

Tiếp theo chính là nói có người nhìn thấy Nguyệt Nhi và Hoàng Dương đang đã chiến với nhau ở hậu hoa viên của trường, cho dù có người nhìn thấy thì đã sao, người đó chẳng lẽ lại có gan đi nói với người khác hay sao. Mà cái người nhìn trộm này chết đi rồi cũng không nói, bên ngoài vẫn là còn có một người khác nhìn thấy nữa. Cho dù có người khác thực sự nhìn thấy Nguyệt Nhi cùng Hoàng Dương đã chiến sau hậu hoa viên và giết người thì cũng không dám đi thông báo lại với học viện.

Bởi vì cái thứ nhất là Nguyệt Nhi và Hoàng Dương chắc chắn sẽ không bị học viện phạt nặng, cùng lắm là mất đi chút mặt mũi. Mà cái học viên thông báo lại sự việc với học viện này chắc chắn cũng sẽ sợ bị Hoàng Dương trả thù lên không thể nào lại đi làm chuyện ngu ngốc như vậy được, Hoàng Dương cùng với Nguyệt Nhi có thể sẽ không bị gì, nhưng người thông báo lại với học viện sẽ là kẻ bị người người biết mặt, lúc đó Hoàng Dương mà muốn trả thù thì người này cũng không thể nào chạy thoát.

Điểm không đúng tiếp theo đó chính là cái tin đồn này có thể trở thành sự thật hay sao. Theo như nhóm bốn người kia nói thì đây là một thông tin được truyền tai sau đó mới tới tai học viện. Mà Nguyệt Nhi chính là đồ đệ của viện trưởng, chuyện này nhất định sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của viện trưởng. Cho nên nếu như tin đồn này có truyền ra thì viện trưởng chính là cái người đầu tiên sẽ dập tắt đi cái tin đồn này...

Vô Danh lại nghĩ tới Hình Hoa kia, rốt cuộc tại sao ả lại cho người truyền ra một cái thông tin thất thiệt như vậy, đây là để dụ hán về, hay là còn ý gì khác...

-Quả nhiên...

Vô Danh bây giờ cũng đã thông suốt, Hình Hoa kia có lẽ cũng biết được điều gì đó từ hán rồi. Từ cái lần hán đánh nhau với Tô Khai sau đó bị ghi hình lại ở trong thủy tinh cầu. Thủy tinh cầu này sau khi được phát tán đi thì liền đến tay Hình Hoa.

Hình Hoa chắc chắn đã nhận ra hán là người ở trong thủy tinh cầu, và bắt đầu nghi ngờ về hán. Hình Hoa này chắc chắn cũng giống như bọn Hoàng Dương nghĩ rằng trên người của hán có bảo vật nên mới nảy lòng tham đi cướp.

Nếu như Hình Hoa đã phát hiện ra điều gì đó, thì chắc chắn sẽ cho người đi tìm hán để bắt hán về. Nhưng Hình Hoa lại không tìm được hán cho nên mới tung ra tin đồn như vậy để dụ hán về học viện sau đó một lưới bắt gọn hán.

Không phải, Vô Danh đột nhiên lắc đầu một cái. Không phải vì ả không tìm được hán nên mới cho người truyền tin đồn như vậy ra, mà chắc chắn là ả đã

biết được chuyện xảy ra giữa hắn và bọn Hoàng Lăng, Hoàng Dương.

Có lẽ người của ả đã đứng từ xa quan chiến hắn và bọn Hoàng Dương đánh nhau, nhưng vì không thể lộ mặt cho nên không có đứng ra ngăn cản, hoặc không phải vì không thể lộ mặt mà là vì cảm thấy không thể đánh lại bọn Hoàng Lăng, Hoàng Dương cho nên mới không đứng ra ngăn cản.

Sau đó bọn Hoàng Lăng, Hoàng Dương đánh hắn rơi xuống vực sâu, người này liền về thông báo với Hình Hoa. Mà sau khi bọn Hoàng Lăng và Hoàng Dương trở về chắc chắn sẽ bị Hình Hoa hỏi tới.

Hình Hoa này ngược lại vẫn hi vọng trên người của hắn có bảo bối giúp cho hắn vẫn chưa thể chết được, cho nên mới tung tin đồn này ra để dụ hắn về học viện, sau đó mới bí mật bắt hắn lại, đợi đến khi lấy được hết thông tin bảo vật trên người của hắn rồi thì liền thủ tiêu hắn, sau đó độc chiếm lấy bảo vật trên người của hắn.

Vô Danh lại đột nhiên nhận ra một vấn đề nữa đó chính là, tại sao tin đồn như vậy vẫn còn được lan truyền. Nguyệt Nhi chính là đệ tử của viện trưởng, cho nên nếu đây chỉ là tin đồn thì chắc chắn ông ta cũng phải can thiệp vào chuyện này, mà lúc đó thì chắc chắn vấn đề này cũng được giải quyết.

- Thì ra là như vậy, Vô Danh ta ngược lại muốn xem các ngươi rốt cục có bản lĩnh gì mà dám giăng lưới bắt ta đây.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Người Dám Cướp Đồ Chơi Của Ta

- Thì ra là như vậy, Vô Danh ta ngược lại muốn xem các ngươi rốt cục có bản lĩnh gì mà dám giăng lưới bắt ta đây.

Vô Danh cười khẩy một cái, đám người này coi như mưu kế cũng khá sâu a, chỉ tiếc là bọn chúng đã không thể tính tới một bước quan trọng hơn đó là hắn không còn là nhóc con tu vi Tụ Khí cảnh nữa, mà bây giờ hắn chính là một tu sĩ Trúc Cơ chân chính.

- Tránh ra, tránh ra...

Đột nhiên có một tiếng hét lớn vang lên, Vô Danh đưa mắt lên nhìn thì thấy ở phía trước hắn có một kẻ cười một con độc giác thú chạy loạn ở trên đường, phía sau còn có một đám người chạy theo giống như là tùy tùng vậy.

Đám người này cứ chạy loạn ở trên đường, không những thế tốc độ của con độc giác thú kia cũng khá nhanh nếu như va phải người nào đó mà nói thì chắc sẽ gây ra án mạng.

Vô Danh thấy vậy thì nhũn mảy, chẳng lẽ thành Hoài Nam này không có quy củ gì hay sao, có thể mặc cho người ta cười yêu thú chạy loạn ở trên đường giống như vậy.

Mà đám người kia ngược lại cũng bá đạo, cười độc giác thú chạy loạn trên phố còn đánh đuổi người ta, kẻ nào chỉ cần đứng gần bọn hắn một chút mà nói thì liền bị cây roi của kẻ cười độc giác thú đánh vào trên người.

- Cút qua một bên cho ta, cút ra.

Tên thanh niên cười độc giác thú tay vừa đánh người vừa mắng, hắn lại càng lúc càng thúc giục cho con độc giác thú kia chạy nhanh hơn.

- Mọi người mau chạy a

Đột nhiên có một người hét lớn lên, sau đó mọi người ở trên đường đều vội vàng thu đồ đạc lại rồi chạy qua một bên lánh nạn.

Vô Danh cũng tiện đường tránh qua một bên sau đó hắn liền tới gần một tu sĩ có tu vi Tụ Khí tầng hai rồi hỏi:

- Vị đạo hữu này, cho ta hỏi một chút có được không?? Thành Hoài Nam này rốt cục có quy củ hay không, tại sao người ta có thể cười yêu thú chạy loạn ở trong thành như vậy??

Người tu sĩ Tụ Khí tầng hai này lúc đầu còn bị Vô Danh chặn lại thì rõ ràng cũng có chút khó chịu, nhưng ngay sau khi thấy bản thân không thể nhìn ra được tu vi của Vô Danh thì khuôn mặt chợt biến đổi rồi liền cung tay nói với Vô Danh:

- Tiền bối có điều không biết, thành Hoài Nam này mặc dù cũng có quy củ, nhưng mà quy củ này đối với đám người kia cũng là vô dụng a.

-Tại sao lại như vậy.

Vô Danh hỏi lại.

-Tiền bối nhìn thấy người đang ngồi trên con độc giác thú kia chứ, đó chính là con trai của thành chủ Hoài Nam thành, Vũ Phi. Đám người này cậy mình là người của phủ thành chủ, cho nên lúc nào cũng lớn lối như vậy. Chẳng những không tuân thủ quy củ của thành này mà còn thường xuyên gây rối, có không ít người bị con độc giác thú kia húc chết rồi a.

Vô Danh nghe vậy thì nhủ mầy, hóa ra đây lại là con trai của thành chủ Hoài Nam thành, bảo sao bọn người này lại có thể lớn lối chạy loạn ở trên đường như vậy mà không cần kiêng kỵ một người nào.

-Cảm ơn đạo hữu đã giúp ta trả lời thắc mắc, ta cũng không quấy rầy đạo hữu làm việc.

Vô Danh nói một câu cảm ơn sau đó cũng không giữ người tu sĩ Tụ Khí tầng hai này ở lại nữa. Người kia cũng cung tay chào Vô Danh một tiếng thì liền tránh qua một bên.

Vô Danh cũng chỉ là nhất thời hiếu kỳ nên mới tìm hiểu đôi chút về đám người này, dù sao đám người này cũng không đáng cho hắn để vào trong mắt. Vô Danh quay người tìm một hướng khác rồi tiếp tục đi về phía Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

-Oa...oa...oa...

Mà ngay lúc Vô Danh định xoay người rồi đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc oa oa. Khi hắn quay người lại thì thấy ở phía trước đoạn đường mà đám người của phủ thành chủ đang chạy loạn kia có một đứa bé đứng khóc ở đó. Đứa bé này là một nam hài tử, ước chừng chỉ khoảng ba bốn tuổi. Vô Danh nhủ mầy, đứa bé này không biết ở đâu đột nhiên lại chạy ra như vậy, cha mẹ của nó không biết đường trông con hay sao.

Đứa bé này lại là đang đứng ở giữa đường, mà lúc này Vũ Phi kia cũng đã cưỡi độc giác thú chạy đến rất gần rồi, nếu như đứa bé kia không chạy kịp mà nói thì chắc chắn sẽ bị con độc giác thú kia giẫm chết.

-Cút ra...

Vũ Phi ở trên lưng độc giác thú nhìn về phía đứa bé cười gần một cái, sau đó cây roi ở trên tay nâng lên, đánh thẳng từ trên xuống đầu của đứa bé kia. Một roi này đánh xuống đứa bé kia chắc chắn phải chết.

-Quá độc ác.

Vô Danh nhìn thấy Phi Vũ kia định lấy cây roi trong tay đánh vào người đứa bé kia thì mắng một tiếng, tên này cũng quá can rở, lại không coi mạng người ra gì.

Vô Danh thấy xung quanh đây mọi người cũng rất là sợ hãi, một số tu sĩ cũng không dám có bất kì hành động gì. Vô Danh tức giận trong lòng, vậy mà không có một ai dám đứng ra kéo đứa bé kia lại.

Vô Danh không thể đứng nhìn đứa bé kia bị đánh chết được, cho nên hắn lập tức di chuyển ôm đứa bé kia ra.

Vô Danh thân hình vừa động thì đã biến mất không thấy đâu, ngay lập tức hắn đã xuất hiện ở chỗ của đứa bé kia rồi nhẹ nhàng ôm đứa bé đó vào trong lòng rồi tránh qua một bên.

-Kẻ nào...

Vũ Phi trên mặt vốn là nụ cười độc ác thì chợt biến đổi, khuôn mặt của hắn lập tức trở nên giận dữ mà hét lên một tiếng, hắn không ngờ rằng lại có kẻ dám cướp đi thứ đồ chơi đang ở trong tay của hắn.

-Kẻ nào dám lấy đi đồ chơi của ta.

Vũ Phi lại hét lên một tiếng nữa, hắn nhìn khắp nơi xung quanh xem ai là kẻ đã cướp đi thứ gọi là đồ chơi của hắn. Nhưng mọi người xung quanh chẳng có ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn, ai cũng cúi gầm mặt xuống đất không trả lời.

Vô Danh sau khi ôm đứa bé kia sang một bên thì liền đặt đứa bé xuống dưới đất.

-Oa...oa...oa...

Đứa bé vẫn còn bị một màn vừa rồi làm cho sợ hãi, nam hài tử này không ngừng khóc oa oa...

Vô Danh cúi người xuống, hắn nhẹ nhàng xoa đầu đứa bé rồi nói:

-Cậu bé đừng khóc, đừng khóc a, có ta ở đây rồi không cần phải sợ.

Vô Danh vốn chẳng phải một người có khả năng giả trẻ, hắn vốn không biết làm thế nào để một đứa trẻ con đang khóc nín nước mắt lại. Cho nên Vô

Danh vừa gỡ vừa cầm tay đứa bé rồi nhẹ nhàng rót chân nguyên của mình vào trong cơ thể của đứa bé.

Vô Danh chỉ truyền vào một chút chân nguyên rất nhỏ, nhỏ như hạt cát vậy, dù sao thân thể của đứa bé này vẫn chưa được phát triển đầy đủ, nếu như hần mà truyền nhiều chân nguyên vào cơ thể của đứa bé một chút mà nói thì sẽ có thể giết chết đứa bé này ngay lập tức. Cho nên Vô Danh chỉ truyền vào một lượng nhỏ li ti đủ để trấn an tinh thần của đứa bé này.

Đứa bé này vốn đang khóc lớn thì đột nhiên trở nên an tĩnh, Vô Danh cũng là thở ra một hơi, lúc này hần mới nhìn đứa bé nói:

-Cha mẹ của em đâu rồi??

Đứa bé mặc dù đã trở nên im lặng hơn trước rất nhiều rồi, nhưng mà trong mắt vẫn còn ẩn chứa sự sợ hãi, nó có chút sợ sệt mà nhìn Vô Danh. Đứa bé khó khăn lắm mới nói ra được hai chữ:

-Không biết.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ có thể thờ dài, hần cũng chẳng biết cha mẹ của đứa bé này là ai, có khi đành phải để mặc đứa bé này ở đây vậy...

-Con trai...

Đột nhiên giọng nói nức nở của một người đàn bà vang lên, sau đó liền có hai người một nam một nữ chạy về phía chỗ của Vô Danh.

Vô Danh vừa nghe thấy người đàn bà kia nói hai chữ “con trai” thì liền biết đây chính là mẹ của đứa nhỏ này rồi, còn người đàn ông đi bên cạnh người đàn bà này chắc là chồng của cô ta và cũng là cha của đứa bé này.

Người phụ nữ kia vừa mới chạy đến sát chỗ của Vô Danh thì liền ôm đứa bé kia vào trong lòng rồi nức nở gọi:

-Con trai của ta...

-Mẹ

Đứa bé cũng kêu lên một tiếng mẹ đáp lại.

Người đàn ông ở bên cạnh sau khi đã tìm thấy con trai của mình rồi thì mới thờ dài một hơi, sau đó liền cúi người trước Vô Danh nói:

-Cảm ơn ngài đã cứu con trai của ta...

Vô Danh cũng không để người đàn ông này nói hết câu thì đã tiến tới một bước rồi nâng người này lên.

-Không cần phải cảm ơn ta, các người lần sau nhớ trông đứa bé cẩn thận là được rồi

-Dạ dạ...

Người đàn ông xúc động không biết nói gì chỉ nói liền hai tiếng dạ dạ rồi đứng nhìn vợ con mình ở bên cạnh.

-Các người mau đi đi...

Vô Danh nhìn về phía ba người rồi nói một tiếng, hần cũng đã thấy Vũ Phi kia nhìn về phía này rồi, nếu gia đình ba người này còn không mau chạy đi thì chắc chắn cũng sẽ bị liên lụy.

Hai vợ chồng kia cúi người cảm tạ Vô Danh một lần nữa rồi mới quay người rời đi.

Mà đúng lúc này, một giọng nói vang lên đằng sau Vô Danh.

-Tên nhãi ranh kia, có phải ngươi vừa mới cướp đồ chơi trong tay của ta.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

trong truyện nếu như có sạn mong mọi người thông cảm...có thời gian tác sẽ sửa lại

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kinh Diễm

- Tên nhãi ranh kia, có phải ngươi vừa mới cướp đồ chơi trong tay của ta.

Giọng nói của Vũ Phi vang lên sau lưng của Vô Danh.

Vô Danh nhếch môi một cái, sau đó từ từ quay người lại, giọng nói chút khàn khàn truyền ra:

-Ngươi nói ta lấy đồ chơi gì của ngươi, ngươi vẫn còn là một cái trẻ con hay sao.

Vũ Phi nghe Vô Danh nói vậy thì khuôn mặt bất chợt đỏ bừng, hắn không ngờ rằng lại có kẻ dám nói hắn là trẻ con, đã vậy còn nói trước mặt bao nhiêu người như vậy. Vũ Phi hướng về phía Vô Danh hét lên một tiếng:

-Ngươi dám nói ai trẻ con.

Vô Danh cười khẩy một tiếng, cái tên Vũ Phi này đường đường là con trai của phủ thành chủ mà lại dễ dàng xúc động như vậy, một kẻ dễ dàng nổi nóng như vậy thì có thể làm nên tích sự gì cơ chứ.

Vô Danh quan sát Vũ Phi này một vòng rồi cả đám người sau lưng hắn, Vô Danh thấy ngoài Vũ Phi này có tu vi Tụ khí tầng năm ra thì những người còn lại hầu như đều có tu vi Tụ Khí tầng một hoặc tầng hai.

Cái đám người này, hắn chỉ cần nhấc tay nhẹ một cái là có thể dễ dàng giết chết rồi.

Vô Danh chỉ nhìn Vũ Phi chứ không thèm trả lời, nói chuyện với thằng ngu thực sự phí nước bọt.

-Tiểu tử ngươi ngược lại to gan, mới có tu vi tụ khí tầng bốn mà dám lớn nỏi ở trước mặt ta, nếu như ngoan ngoãn chịu trói làm đồ chơi cho bản thiếu gia vui đùa mấy ngày thì ít ra ta cũng có thể cho ngươi được toàn thân.

Vũ Phi vừa nói lời này thì vừa nhìn về phía cây đao đang được quán vãi đằng sau lưng của Vô Danh, trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ tham lam.

Vũ Phi nhìn thấy cây đao sau lưng của Vô Danh thì thấy đó cũng chỉ là một cây đao bình thường, nhưng hắn cũng cảm thấy ít nhất cây đao kia còn tốt hơn rất nhiều cây roi mà hắn đang sử dụng.

Vô Danh thấy Vũ Phi nhìn thanh đao sau lưng của hắn một cách tham lam như vậy thì liền biết rằng Khai Thiên Dạ Đao của hắn đã bị người khác đánh chủ ý rồi. Vô Danh cười nhạt một tiếng, thần thức vừa động một chút, Nguyệt Đao ngay lập tức xuất hiện trên tay của hắn.

Vô Danh vừa giả vờ vuốt ve thanh đao này vừa nhìn về phía Vũ Phi, hắn tin chắc rằng sau khi Vũ Phi nhìn thấy Nguyệt Đao thì sẽ không để ý đến Khai Thiên Dạ Đao nữa, bởi vì Vũ Phi có thể nhìn ra điểm đặc biệt của Khai Thiên Dạ Đao hay sao.

Mà quả nhiên đúng như Vô Danh đoán, Vũ Phi này vừa mới nhìn thấy Nguyệt Đao trên tay của Vô Danh thì hai mắt liền sáng lên, vẻ tham lam trên mặt càng hiện rõ ra. Vũ Phi ngạc nhiên thốt lên một tiếng:

-Hạ Phẩm Pháp Khí...

Mọi người ở xung quanh xem kịch hay cũng bị lời nói kia của Vũ Phi làm cho chú ý, ngay sau đó ai cũng nhìn vào Nguyệt Đao trên tay Vô Danh.

Có một số người đứng ở bên ngoài thì chỉ âm thầm lắc đầu trách Vô Danh quá ngạo mạn, không ngờ lại dám ở trước mặt thiếu chủ thành Hoài Nam mang đồ tốt ra để khoe như vậy.

Vô Danh cũng chẳng quan tâm, đồ của hắn người khác có thể lấy được hay sao, nếu muốn lấy thì ít ra cũng phải trả một cái giá đắt.

Vũ Phi nhìn về phía cây đao Vô Danh đang cầm trên tay, khuôn mặt hiện lên vẻ tham lam nói:

-Ta không biết là trong đầu của ngươi có bị úng nước hay không, nhưng một khi đã dám mang đồ ra khoe trước mặt của ta thì...hắc hắc...

-Mau nộp thanh đao ngươi đang cầm trên tay lên đây, nếu như ngoan ngoãn nghe lời của ta thì ta có thể xem xét có nên cho ngươi gia nhập Vũ Bảo đông binh đoàn của ta hay không.

Vũ Phi vừa nhìn Vô Danh vừa cười nói, hắn không ngờ rằng kẻ trước mặt này lại còn dám đem đồ tốt ra khoe trước mặt của hắn, nếu như lần này mà hắn không lấy được thanh đao này thì hắn cũng chẳng cần sống nữa. Ở Hoài Nam thành này chưa có thứ đồ nào mà hắn nhìn trúng lại không lấy được.

Vô Danh nhìn cái vẻ mặt tham lam, thêm đến mức chảy nước rãi của Vũ Phi kia thì cười khẩy một cái rồi nói:

-Có bản lĩnh thì đến lấy a, ta đang chờ ngươi tới lấy đây.

-Được, ta đã cho ngươi một cơ hội tốt như vậy, vậy mà ngươi vẫn còn không biết điều. Lần này ta không dạy cho ngươi một bài học thì cũng không phải đạo.

Vũ Phi nhìn về phía Vô Danh cười gằn một cái, sau đó trên tay của hắn lập tức xuất hiện một thanh phi kiếm.

Vô Danh nhìn về phía thanh phi kiếm kia của Vũ Phi thì liền biết đó là một thanh phi kiếm chuẩn pháp khí, cái này mà so sánh với Nguyệt Dao của hắn thì vẫn còn kém một bậc.

Vô Danh thầm nghĩ quả nhiên không hổ là con trai của phủ thành chủ, trên người chắc chắn cũng phải có một chút đồ dùng được, nếu không thì cũng thật là mất mặt.

-Đi chết đi.

Vũ Phi nhìn Vô Danh rồi cười lạnh một cái, sau đó lập tức điều khiển phi kiếm tấn công về phía Vô Danh.

Vô Danh nhìn thanh phi kiếm kia đánh tới thì cũng chẳng buồn xuất chiêu, với thực lực của Vũ Phi kia cho dù có dùng toàn lực đánh lên trên người của hắn thì cũng chẳng thể nào gây ra được một vết xước nhỏ.

Vô Danh đã luyện thể tới tầng thứ hai, thân thể cực kỳ rắn chắc, cho dù không dùng chân nguyên phòng hộ thì đòn tấn công kia của Vũ Phi cũng chẳng thể nào gây ra được một vết xước trên cơ thể của Vô Danh.

Vô Danh thấy thanh phi kiếm kia đã đánh tới phía mi tâm của hắn thì hắn nhẹ nhàng lách người sang một bên, mặc dù một kiếm kia đánh tới không thể gây tổn thương gì cho hắn, nhưng hắn sợ Vũ Phi kia lại bị tổn thương về mặt tinh thần a. Đến lúc đó thì làm gì có ai đùa với hắn nữa.

Một kiếm vừa rồi đánh hụt thì Vũ Phi hiển nhiên cũng có chút tức giận, hắn nhìn về phía Vô Danh nói:

-Ngươi cứ tránh đi, để ta xem ngươi có thể tránh được tới bao giờ.

Vô Danh nghe vậy thì liền cười một cách khinh bỉ, nếu như hắn mà tránh thì tên kia có đánh tới lúc hết thọ nguyên cũng không thể đánh trúng hắn.

Vô Danh cũng chẳng buồn trả lời những câu nói ngu ngốc như vậy. Vũ Phi kia lại điều khiển phi kiếm đánh tới một lần nữa. Mà cũng như lần trước Vô Danh vẫn đơn giản tránh né những đòn tấn công như vậy.

Sau một hồi đánh nhau nhưng không thể đánh trúng được Vô Danh một kiếm, Vũ Phi khuôn mặt bây giờ đã đỏ bừng lên rồi. Ở xung quanh có nhiều người đứng xem như vậy thể mà hắn không thể nào đánh trúng nổi Vô Danh dù chỉ một kiếm. Nếu như tin tức hắn không đánh nổi một kẻ chỉ có tu vi Tụ Khí tầng thứ tư mà truyền ra ngoài thì quả thực đúng là mất mặt.

-Được được, coi như ngươi có chút bản lĩnh, lại có thể tránh được kiếm của ta, để xem lần này ngươi tránh như thế nào.

Vũ Phi tức giận nhìn về phía Vô Danh, tiếng nghiến răng kèn kẹt của hắn khiến cho ai cũng có thể nghe thấy được.

Những người đang đứng xem ở xung quanh thấy Vô Danh đơn giản tránh né đòn tấn công của Vũ Phi như vậy thì cũng rất là bất ngờ.

-Ngươi nhìn người áo trắng kia a, lúc đầu ta còn tưởng đó là một cái người bại não, ai ngờ hắn thực sự có bản lĩnh a.

-Đúng vậy, người này cũng không chỉ gọi là có chút bản lĩnh thôi đâu. Nghe Vũ Phi nói thì người này đang ở tu vi Tụ Khí tầng bốn, mà Vũ Phi kia thì ai cũng biết rồi hắn là đang ở tụ khí tầng thứ năm a. Vậy mà từ đầu tới cuối Vũ Phi tấn công lại không thể đánh trúng người kia dù chỉ nửa chiêu.

-Như vậy thì cũng không có gì đặc sắc a, các ngươi phải biết là vị tu sĩ áo trắng tu vi tụ khí tầng bốn kia còn chưa có ra tay đánh trả mà một mực tránh né từ này tới giờ. Theo như ta đoán thì người áo trắng kia chỉ cần đánh ra một chiêu cũng có thể giết chết Vũ Phi rồi.

Vũ Phi vốn đã lửa giận ngút trời, nay lại nghe thấy đám người bàn tán ở xung quanh thì khói đen cũng đã xông ra tới đầu. Vũ Phi điều khiển thanh phi kiếm của bản thân về sau đó liền vận hết toàn bộ sức mạnh đánh ra một chiêu.

Thanh phi kiếm của Vũ Phi đột nhiên hình thành ở phía trước một kiếm quang to bùng, kiếm quang này to gấp đôi phi kiếm của hắn.

Vô Danh thấy rằng khi cự kiếm này hình thành ở phía trước mũi kiếm quang dường như còn tạo thành một lớp xoáy sát khí.

Vũ Phi sau khi dùng toàn bộ sức lực ngưng tụ một kiếm này thì liền đánh ra, một kiếm này chém thẳng về phía mi tâm của Vô Danh.

Ngay khi kiếm quang này được đánh ra, linh khí xung quanh giống như bị một kiếm này xé rách, lớp xoáy sát khí ở đầu mũi kiếm quang kia đi tới đâu thì liền xoắn nát mọi vật cản phía trước mặt của nó.

Trên mặt của Vô Danh vẫn là một mảnh bình tĩnh, mặc dù lớp xoáy kiếm khí kia sắp đánh tới thân thể của hắn rồi, nhưng hắn vẫn không có bất kì một hành động gì.

-Vù...vù...

Lớp xoáy kiếm khí này bay với tốc độ cực nhanh đánh về phía mi tâm của Vô Danh.

-Pặc....

Ngay khi lốc xoáy kiếm khí kia chỉ còn cách mi tâm của Vô Danh một mi ni mét thì nó liền dừng lại không thể đi tiếp được nữa.

Vũ Phi thấy bản thân đánh ra một đòn mạnh mẽ như vậy, hẳn tin chắc với đòn này Vô Danh nhất định sẽ không thể nào đỡ được. Và khi thấy Vô Danh đứng chôn chân một chỗ thì hẳn liền cho rằng suy đoán của mình đã đúng, Vô Danh đã bị dọa sợ tới mức chỉ biết đứng im nhìn một kiếm kia của hắn đánh tới.

Ngay khi lốc xoáy kiếm khí kia chỉ còn cách mi tâm của Vô Danh một mi ni mét thì Vũ Phi liền cười lạnh một tiếng, giám khoe đồ trước mắt của hắn đúng là không biết sống chết.

Nhưng rồi cảnh tượng ngay sau đó khiến cho hắn phải chết lặng.

Khi phi kiếm kia sắp đánh tới mi tâm của Vô Danh thì Vô Danh liền nhẹ nhàng đưa hai ngón tay lên, sau đó kẹp đứng thanh phi kiếm kia của Vũ Phi ở giữa.

Thanh phi kiếm kia của Vũ Phi sau khi bị Vô Danh dùng hai ngón tay kẹp lại thì lực lượng trên thân kiếm cũng đã biến mất không còn.

Mọi người ở xung quanh nhìn thấy một màn này thì càng ngạc nhiên hơn, họ không thể tin được rằng Vô Danh lại chỉ cần dùng hai ngón tay là có thể đơn giản chặn lại đòn tấn công mạnh mẽ như vậy của Vũ Phi.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm...tác sẽ cố gắng sửa trong time sớm nhất

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh bảng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Giết Vũ Phi

Những người đứng ở xung quanh xem trận đấu giữa Vô Danh và Vũ Phi thì cũng rất là hào hứng, ai cũng thích xem người khác gặp họa. Ngay khi Vũ Phi đánh ra lốc xoáy kiếm khí kia, một số tu sĩ ở xung quanh cũng bàn tán không ngớt.

-Các ngươi nghĩ người mặc áo trắng kia liệu có thể chặn lại một đòn này của Vũ Phi hay không, ta thấy đây cũng là một chiêu rất mạnh a.

-Cái này thì là điều đương nhiên rồi, Vũ Phi cũng đã từng dùng chiêu này giết chết bao nhiêu tu sĩ tụ khí tầng bốn và tầng ba, ta nghĩ người kia chắc cũng không thể đơn giản tránh né một chiêu này của Vũ Phi được.

-Ta cũng không nghĩ như vậy a, người mặc áo trắng kia từ đầu tới cuối đều bảo toàn thực lực, dù chỉ một chiêu cũng chưa có xuất ra. Theo ta thấy thì người mặc áo trắng kia chắc chắn có thể dễ dàng chặn lại một chiêu kia của Vũ Phi.

-Ta cũng nghĩ giống như ngươi a, người mặc áo trắng kia có thể tránh được hết những đòn tấn công của Vũ Phi thì ta nghĩ cũng có thể ngăn lại được một kiếm này, ta nghĩ có thể người mặc áo trắng kia còn có thể phản công ngay lập tức ấy chứ. Biểu hiện tu vi Tụ Khí tầng bốn của người kia có lẽ cũng chỉ là để che mắt người khác thôi a. Chứ làm gì có chuyện tu sĩ Tụ Khí tầng bốn lại có thể tránh được hết đòn tấn công của tu sĩ Tụ Khí tầng năm như Vũ Phi a.

Mọi người chỉ dừng bàn tán đến khi lốc xoáy kiếm khí kia sắp đánh xuyên qua mi tâm của Vô Danh, mọi người ai cũng hồi hộp nín thở xem trận đấu. Khi họ thấy lốc xoáy kiếm khí kia sắp đánh xuyên qua đầu của Vô Danh rồi mà Vô Danh vẫn không có bất cứ một động tĩnh gì thì ai lấy cũng đều thầm tiếc nuối ở trong lòng. Họ đều nghĩ rằng Vô Danh đã bị một chiêu này của Vũ Phi dọa sợ tới mức không dám ra chiêu cản lại. Một số người khác thì trong lòng còn thầm khinh thường Vô Danh, đã yếu mà lại còn ra gió.

Nhưng rồi tất cả đều há mồm tròn mắt ra khi nhìn thấy Vô Danh chỉ đơn giản dùng hai ngón tay là có thể chặn lại được lốc xoáy kiếm khí kia của Vũ Phi.

-Không...không...thể nào...

Vũ Phi nhìn thấy một màn này thì cũng hoàn toàn đơ ra, trong mắt hiện lên sự sợ hãi không thể nào che dấu được, hắn không ngờ rằng tuyệt chiêu này của bản thân lại bị Vô Danh dễ dàng ngăn cản như vậy.

Phải biết rằng một chiêu này của Vũ Phi đánh ra thì tu sĩ Tụ Khí tầng thứ năm cũng bắt buộc phải tung chiêu ra để hóa giải, nhưng mà một chiêu này ở trước mặt của Vô Danh lại chỉ đơn giản dùng hai ngón tay là có thể chặn lại được.

Vũ Phi lắc đầu một cái, hấn cho rằng đây là hấn bị hoa mắt mới nhìn thành như vậy, làm gì có người nào lại có thể đơn giản dùng hai ngón tay chặn lại kiếm của hấn như vậy, Vũ Phi tự nhủ trong lòng rằng đây chỉ là ảo giác.

Vũ Phi vội vàng huy động thần thức, hấn muốn rút thanh phi kiếm ở trên tay của Vô Danh về.

-Tại sao...tại sao...lại như vậy...

Vũ Phi lăm bắm, gương mặt hiện lên sự kinh hoàng tột độ, phi kiếm của hấn bị kẹp ở trên tay của Vô Danh không thể nào rút về được, mối liên hệ giữa hấn và phi kiếm đã bị cắt đứt hoàn toàn, dù cho hấn có huy động thần thức như thế nào đi nữa thì phi kiếm bị Vô Danh kẹp lại ở hai ngón tay đều không có một chút lay động nào cả.

-Gào!! Đây rốt cuộc là người như thế nào a, một chiêu kiếm lợi hại như vậy lại có thể dùng hai ngón tay dễ dàng chặn lại.

Đột nhiên có một tu sĩ hét lên một tiếng, mọi người cũng đồng dạng không thể tin vào mắt mình, người nào cũng nghĩ rằng bản thân bị ảo giác.

-Chọc mù mắt ta rồi, đây rốt cuộc có phải là ảo giác hay không vậy, tu vi phải mạnh như thế nào mới có thể làm được như vậy a.

-Cái này là quái vật chứ không phải người a, một chiêu kiếm của Vũ Phi lại dễ dàng bị chặn lại như vậy, đã vậy sự liên hệ giữa phi kiếm và chủ nhân cũng đã bị cắt đứt a.

Xung quanh mọi người cũng không ngừng bàn tán với nhau về điều mà bản thân vừa mới nhìn thấy được.

Vô Danh nhẹ nhàng nhếch lên một nụ cười lạnh, sau đó hấn quay ngược mũi kiếm lại, chân nguyên bao bọc quanh thân phi kiếm, Vô Danh nhẹ nhàng búng tay một cái vào chuôi kiếm khiến cho nó bắn đi.

Thanh phi kiếm được bao bọc chân nguyên của Vô Danh bay đi với tốc độ rất nhanh bắn về phía mi tâm của Vũ Phi.

Chân nguyên của Vô Danh giống như một lớp bùn lầy, chói buộc không gian xung quanh của Vũ Phi, khiến cho Vũ Phi không thể nào di chuyển được.

Vũ Phi nhìn thấy một kiếm này đánh tới thì liền từ trong sự hoảng loạn mà tỉnh lại, hấn cố gắng muốn tránh đi một kiếm này.

Nhưng mặc cho ý thức của hấn cảnh báo phải tránh đi một kiếm này, nhưng hấn lại không tài nào di chuyển được, ngay cả việc nhúc nhích một ngón tay cũng không thể làm được.

Vũ Phi bắt đầu vùng vẫy trong sự tuyệt vọng, đây là lần đầu tiên hấn đấu pháp với người khác mà lại không thể cử động được dù chỉ một chút. Hình ảnh thanh phi kiếm kia càng lúc càng hiện rõ ở trong mắt của Vũ Phi, nhưng hấn cũng chỉ có thể trơ mắt ra nhìn một kiếm này đánh tới.

-Trúc...

Vũ Phi còn chưa nói hết câu thì thanh phi kiếm đã xuất hiện ngay tại mi tâm của hấn rồi nhẹ nhàng xuyên qua.

-Phốc...

Một luồng huyết vụ bắn ra, thanh phi kiếm nhẹ nhàng bỏ đôi đầu của Vũ Phi ra làm hai nửa, trong mắt của Vũ Phi trước khi chết vẫn còn là một sự sợ hãi kinh hoàng.

Vô Danh huy động thần thức của bản thân lấy đi chiếc túi trữ vật trên người của Vũ Phi sau đó liền ném ra một quả cầu lửa.

Xác của Vũ Phi đã bị lửa đốt cháy bốc lên mùi khét lẹt, sau đó chỉ còn lại đồng tro tàn rồi bị gió thổi đi. Con độc giác thú mà Vũ Phi dùng để chạy loạn trong thành cũng cùng chung số phận, đều bị Vô Danh cho một quả cầu lửa thiêu cháy hết.

Mọi người xung quanh nhìn thấy một màn này thì chỉ có thể nuốt nước bọt ừng ực, ai cũng không ngờ rằng, người mặc áo trắng này lại ra tay quyết đoán như vậy, ngay cả con trai của thành chủ Hoài Nam thành cũng giết không cần suy nghĩ.

-Đây là con trai của thành chủ Hoài Nam thành a, người kia cũng quá lỗ mãng rồi, lần này coi như xong, thành chủ mà biết chắc chắn sẽ báo thù cho con trai của mình a, người kia làm sao có thể tránh được đây.

-Ta nghe nói thành chủ là đang bế quan đột phá Tụ Khí kỳ tiến vào Trúc Cơ kỳ a, nếu như thật sự thành chủ có thể thăng cấp tới Trúc Cơ kỳ thì có lẽ người áo trắng kia số phận liền được an bài rồi.

-Mọi người cũng mau giải tán a, dù sao đây cũng không phải là việc mà chúng ta có thể quản được, tốt nhất là coi như không biết gì cả mà sống cho tốt, nếu không chết như thế nào cũng không biết a.

Đám đông binh đoàn đi đằng sau Vũ Phi nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng sợ mất mật, vừa nãy bọn chúng ra oai ở ngoài phố như vậy, bây giờ thiếu chủ của bọn hấn chết rồi thì có lẽ bọn hấn cũng phải bồi mạng theo a. Cả đám đông binh đoàn bất chợt hai chân run lẩy bẩy, đầu cúi gằm xuống không dám nhìn về phía Vô Danh.

Ngay sau khi Vũ Phi bị Vô Danh giết thì một cái ký hiệu thần thức liền dính ở trên người Vô Danh. Vô Danh cũng chẳng quan tâm đến cái ký hiệu thần thức này, hắn biết đây chắc chắn là ký hiệu thần thức mà cha của Vũ Phi để lại trên người của con trai mình, một khi Vũ Phi bị người khác giết thì ông ta cũng có thể dựa vào ký hiệu thần thức này để trả thù.

Từ ký hiệu thần thức này Vô Danh cũng đoán ra được chủ của ký hiệu thần thức này còn xa mới mạnh bằng hắn, cho nên hắn cũng không có gỡ đi cái ký hiệu thần thức này xuống mà mặc cho nó dính ở trên người. Dù sao hắn cũng tính đi phủ thành chủ mượn chút đồ.

Mà một đoạn thời gian trước khi Vũ Phi bị giết thì tại một dinh phủ lớn ở trong Hoài Nam thành, có một trung niên nam tử đang bế quan ở bên trong một thạch thất.

Xung quanh cơ thể người này linh khí không ngừng lưu động, hắn giống như là đang tu luyện vậy.

Lúc người này tu luyện linh khí xung quanh dường như bị cuốn tới rất nhiều, trung niên nam tử này đột nhiên lấy ra một viên đan dược sau đó nuốt xuống.

Ngay khi trung niên nam tử này nuốt viên đan dược kia xuống thì được lực ầm ập mạnh mẽ lưu động trong cơ thể của người trung niên nam tử này.

Một luồng được lực mạnh mẽ chạy quanh cơ thể của vị trung niên nam tử này, sau một đoạn thời gian đột nhiên trong cơ thể vị trung niên nam tử này vang lên một tiếng ầm lớn. Vị trung niên nam tử này giống như đã qua được một quan ải rất lớn trong việc tu luyện.

Thân thể người này sau khi đột phá liền tiết ra rất nhiều chất thải bốc mùi hôi thối. Mà lúc này người trung niên nam tử đột nhiên mở trừng mắt ra nhìn về phía xa rồi gầm lên một tiếng:

-Kẻ nào giám giết con trai Vũ Phi của ta.....

Người trung niên nam tử này nắm chặt tay lại kêu răng rắc, trong miệng lẩm bẩm nói:

-Không ngờ sau khi ta thành công thăng cấp Trúc Cơ, đứa con trai này của ta liền bị người khác giết. Cho dù người có là ai đi chăng nữa, đứa con trai hư hỏng của Vũ Phong này cũng không đến lượt người dạy dỗ. Người đã dám giết con trai của ta, vậy thì người cũng phải bồi mạng cho nó.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Hình Hoa Xuất Hiện

Vô Danh nhìn đám người dong binh đoàn phía sau một cái, hắn không biết có nên xử lý luôn đám người này hay không a.

-Thôi bỏ đi...

Vô Danh lắc đầu lẩm bẩm, hắn bây giờ cũng đã chơi đùa đủ rồi, bây giờ có lẽ hắn lên quay trở lại Hoài Nam Nhị Tinh học viện rồi.

Thân hình của Vô Danh hơi động một chút rồi lập tức trở nên mờ ảo, hắn tăng hết tốc độ mà chạy về phía Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Đám người dong binh đoàn thấy Vô Danh đột nhiên biến mất thì mới thờ phào một hơi, may là Vô Danh cũng không có giết luôn bọn chúng.

Nhưng cái khó của đám người này bây giờ chính là làm sao quay về giao phó sự việc với thành chủ của bọn chúng đây, liệu kẻ nào sẽ là người đen đủi phải chịu oan con lừa gạt này đây.

Một người trong đám dong binh đoàn chạy về phía thanh phi kiếm rơi trên mặt đất, người này cầm thanh phi kiếm lên rồi mới quay trở về cùng những người khác.

Vô Danh cũng chẳng muốn quản thanh phi kiếm đó làm gì, dù sao hắn cũng chẳng cần một món đồ như vậy.

Chỉ một lát sau Vô Danh đã xuất hiện tại vị trí phụ cận của Hoài Nam Nhị Tinh học viện. Vô Danh đi vòng một vòng ra phía đằng sau học viện, bản thân hắn vận chuyển công pháp ẩn nấp tới mức cực hạn rồi mới bắt đầu len vào bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Sau khi đã thành công đi vào bên trong học viện Vô Danh âm thầm thả thần thức ra, thiên mục của hắn quan sát hết thấy toàn bộ phạm vi của Hoài Nam

Nhị Tinh học viện.

Bởi vì Vô Danh là dùng Hồn Độn Thiên Mục để quan sát cho nên hắn cũng không sợ có người phát hiện được thần thức của hắn.

Hồn Độn Thiên Mục của Vô Danh nhìn xuyên qua hết thấy tất cả các lớp ngăn cách, xuyên qua mọi góc ngách ở trong học viện, tất cả mọi nơi hắn đều xem qua không bỏ sót một chỗ nào.

Sắc trời bây giờ cũng đã bắt đầu tối rồi, hầu như tất cả mọi người đi ăn tối ở khu nhà ăn, chỉ có một số ít các tu sĩ là vẫn còn tu luyện hoặc đang làm một số việc khác.

Sau khi Vô Danh nhìn qua toàn bộ học viện một lượt thì có vài người hắn đã gặp qua cũng không còn thấy xuất hiện ở trong học viện nữa, mà trong đó có Nguyệt Nhi của hắn.

Vô Danh rất cẩn thận quan sát kỹ các nơi, phòng của Nguyệt Nhi hắn cũng đã nhìn qua. Ngoài việc phát hiện Nguyệt Nhi để quên một bộ nội y ở trong phòng ra thì chẳng nhìn thấy Nguyệt Nhi ở đâu cả.

Ngoài việc không thấy Nguyệt Nhi đâu nữa thì hắn cũng không có phát hiện thấy tung tích của Hoàng Lăng và Hoàng Dương, hai anh em này cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Và một người nữa mà Vô Danh từng gặp qua đó chính là cô nàng Ma Tiểu Uyên kia. Ma Tiểu Uyên từng tặng cho hắn một cái nhẫn trữ vật mà bên trong nhẫn chữ vật này còn có một bộ pháp kỹ cùng với một thanh pháp khí hạ phẩm. Đối với hắn lúc đó thì không thể không nói đó chính là món quà lớn nhất và cũng có ý nghĩa nhất đối với hắn. Nếu như không phải được Ma Tiểu Uyên tặng cho món quà lớn như vậy thì có lẽ bây giờ cũng không có Vô Danh hắn.

Vô Danh vẫn tự nhắc nhở bản thân rằng không được quên đi món quà quan trọng đó, hắn nhất định phải trả ơn lại cho Ma Tiểu Uyên gấp trăm ngàn lần giá trị của món quà mà nàng tặng cho hắn.

Vô Danh từ từ đi tới chỗ ký túc xá nữ, hắn vừa đi vừa ngắm khung cảnh ở xung quanh. Sau một khoảng thời gian hắn rời khỏi học viện thì khung cảnh ở đây vẫn còn như ngày nào.

Vô Danh nhìn qua nơi gốc cây mà hắn đã từng ngồi ăn cơm trưa với Nguyệt Nhi, sau đó lại nhìn qua chỗ mà hắn đã từng gặp Ma Tiểu Uyên, tất cả mọi thứ vẫn còn in sâu trong trí nhớ của hắn.

Sau một khoảng thời gian hồi tưởng về quá khứ, bất tri bất giác Vô Danh đã đi tới khu ký túc xá nữ rồi. Vô Danh vẫn ở trong trạng thái ẩn nấp mà đi vào bên trong khu ký túc xá nữ.

Bây giờ hắn đã đứng trước cửa phòng của Nguyệt Nhi rồi, Vô Danh nhẹ nhàng mở cửa ra rồi đi vào bên trong. Ngay khi Vô Danh vừa mới bước vào bên trong căn phòng của Nguyệt Nhi thì căn phòng cũng tự động sáng lên, Vô Danh liền tắt đèn đi rồi quan sát một vòng căn phòng của Nguyệt Nhi.

Thứ mà Vô Danh cảm nhận được rõ rệt nhất đó chính là trong căn phòng này vẫn còn mùi hương của Nguyệt Nhi để lại, một hương thơm nhẹ nhàng dễ chịu. Vô Danh đoán có lẽ Nguyệt Nhi cũng đã được tuyển chọn đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện rồi, nếu không chắc chắn hắn sẽ nhìn thấy được nàng ở trong học viện nhỏ bé này.

Vô Danh cầm lấy bộ nội y mà Nguyệt Nhi bỏ quên trong phòng này, hắn nhớ đây chính là bộ nội y lần trước mà hắn vô tình lấy ra lúc lục lọi túi trữ vật của Nguyệt Nhi. Vẫn là màu sắc này, cảm giác mềm mại này, và cả mùi hương của nó cũng không sai biệt.

Vô Danh cất bộ nội y này của Nguyệt Nhi vào trong nhẫn trữ vật của bản thân. Sở dĩ hắn cất đi bộ nội y này là vì hắn muốn dùng bộ nội y này để thăm... à nhầm hắn muốn cất bộ nội y này đi để tránh việc có người khác vào phòng Nguyệt Nhi mà nhìn thấy nó, tránh cho xảy ra những việc không hay. Lỡ như có một tên nam sinh nào đó nổi máu dâm mà đột nhập vào trong phòng của nữ sinh để ăn trộm đồ lót, rồi lại vào ngay đúng phòng của Nguyệt Nhi thì thì thế, Vô Danh không dám nghĩ đến cảnh tượng tiếp theo, nếu như thật sự có chuyện đó xảy ra, có lẽ hắn sẽ bầm tên mặt địch kia ra thành trăm nghìn mảnh để xả giận mất. Vô Danh hắn là người có tính sở hữu cực kì cao, bất cứ thứ gì của hắn người khác đều không có quyền làm bản nó.

Nếu như có kẻ thật sự động vào váy ngực của hắn mà nói, Vô Danh sẽ khiến cho kẻ đó ngày ngày phải sống trong sự bất an và lo lắng.

Vô Danh thấy trong phòng Nguyệt Nhi không có thứ gì quan trọng để hắn cất đi nữa rồi thì mới an tâm rời khỏi căn phòng này.

Một lát sau Vô Danh đã ở phía dưới sân học viện rồi, việc tiếp theo cũng chính là công việc quan trọng nhất của hắn, đó chính là tính sổ với Hình Hoa.

Bọn anh em Hoàng Dương và Hoàng Lăng cũng có mối thù không chết không thôi với Vô Danh, nhưng mà Vô Danh không có nhìn thấy hai anh em bọn chúng ở trong học viện. Vô Danh đoán rằng có lẽ bọn chúng cũng giống như Nguyệt Nhi đều được tuyển chọn vào danh ngạch đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện. Và có lẽ cô nàng Ma Tiểu Uyên kia cũng giống như vậy, đều được chọn vào danh ngạch tuyển chọn của Minh Khai Ngũ Tinh học viện.

Cô nàng Ma Tiểu Uyên kia ngược lại ấn dấu cũng rất sâu, khi hắn mới gặp nàng còn tưởng rằng nàng chỉ là một cô gái yếu đuối bình thường, nhưng mà sau khi hắn nhìn thấy món quà mà Ma Tiểu Uyên tặng cho hắn thì hắn mới nhận ra rằng lúc đó bản thân mình kém nàng xa tới cỡ nào.

Vô Danh cũng chẳng thể nào xác định được tu vi của nàng lúc ấy ra sao nhưng hắn đoán chắc chắn một điều rằng, tu vi của hắn bây giờ đã vượt qua xa nàng rồi.

Vô Danh thân hình dần dần hiện lộ ra, hắn cũng không còn ần nấp khí tức của bản thân nữa. Bây giờ chính là lúc hắn đi tính sổ với con mẹ Hình Hoa kia, và hắn cũng không quên diễn một màn kịch để tạo sự bất ngờ cho màn trả thù này.

Vô Danh vẫn giữ biểu hiện tu vi tụ khí tầng thứ tư ở bên ngoài, sau đó đi tới nơi được cho là giam giữ học sinh vi phạm trong lời đồn.

Mà Vô Danh cũng đã phát hiện ra Hình Hoa cũng đang ần nấp ở một bên.

Vô Danh điều chỉnh sắc mặt thành bộ dáng lo lắng, sau đó chạy hốt ha hốt hải đến chỗ khu nhà giam giữ học viên vi phạm nội quy, hắn đã nhìn qua ngôi nhà này một lần rồi, mặc dù có tầng ngăn cách thân thức ở bên ngoài nhưng hắn có Hồn Động Thiên Mục cho nên vẫn có thể dễ dàng nhìn xuyên qua. Ở trong khu nhà giam đó thậm chí còn chẳng có một bóng người chứ đừng nói đến việc đang giam Nguyệt Nhi của hắn ở trong đó.

Vô Danh tự tạo cho bản thân một bộ dáng lén lút, cùng với lo lắng đi về phía căn nhà kia. Hắn giả vờ nhìn ngó xung quanh rồi mới đi vào bên trong khu nhà này.

Bên trong khu nhà này thậm chí còn chẳng có lấy một người canh giữ, nếu như một kẻ chỉ có suy nghĩ đơn giản mà muốn đi vào đây cứu người thì chắc chắn là đã mắc bẫy của người khác.

Khi thấy khu nhà giam này không có bất kì một ai canh trùm thì chắc chắn những kẻ tới đây cứu người đều dễ bị mắc mưu mà đi vào bên trong, bởi vì bọn họ đều tưởng rằng đây là một điểm báo tốt thuận tiện cho việc cứu người ra bên ngoài.

Còn Vô Danh thì lại không phải là một người có suy nghĩ đơn giản như vậy, hắn biết chắc chắn rằng đây là do Hình Hoa một tay bố trí mà ra để nhằm gây hiểu lầm cho hắn rồi dụ hắn vào lưới mà ả đã giăng sẵn.

Mặc dù Vô Danh biết đây chỉ là một cái bẫy nhưng mà hắn vẫn đi vào bên trong bởi vì hắn là đang cố ý mắc mưu của Hình Hoa, hắn là đang diễn một vở kịch mà thôi.

Vô Danh đi vào bên trong giả vờ tìm kiếm một hồi, rồi khuôn mặt của hắn chuyển thành lo lắng, gấp gáp. Vô Danh mở từng cánh cửa một, cho đến khi chỉ còn lại cánh cửa cuối cùng, Vô Danh mới đập toang nó ra, rồi đi vào bên trong.

Mà ngay lúc này sau lưng của Vô Danh liền vang lên tiếng nói của Hình Hoa:

- Ô, có vẻ như vị hôn thê của ngươi không có ở đây nhỉ.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Muốn Cùng Lão Sư Song Tu Từ Lâu

- Ô, có vẻ như vị hôn thê của ngươi không có ở đây nhỉ.

Giọng nói của Hình Hoa bất chợt vang lên sau lưng Vô Danh. Khóe miệng của Vô Danh hơi nhếch lên một nụ cười khó có thể thấy được, cuối cùng giây phút mà hắn chờ đợi cũng đã đến.

-Giờ mới chịu xuất hiện rồi sao...

Vô Danh thâm nói ở trong lòng, khuôn mặt của hắn vẫn giữ bộ dạng hốt hoảng đó. Vô Danh đột nhiên xoay người lại, trong ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi nồng đậm, hắn lắp bắp nói:

-Sao...sao...bà lại ở đây...

Hình Hoa nhìn thấy bộ dạng sợ hãi kia của Vô Danh thì khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười cực kì thỏa mãn, đây chính là những gì mà nàng ta muốn nhìn thấy ở Vô Danh. Chính là vẻ mặt sợ hãi này, chính là bộ dạng tuyệt vọng này. Hình Hoa cười một tiếng, sau đó nhìn Vô Danh nói:

-Ngươi hắn là đang rất ngạc nhiên rằng tại sao ta lại ở đây đúng không??

Vô Danh giả vờ sợ hãi rồi lùi ra phía sau, tay của hắn hơi run run rồi đưa lên chỉ về phía Hình Hoa nói:

-Nguyệt Nhi...của ta...nàng ấy đang ở đâu??

Vô Danh nghĩ một khi đã diễn thì phải diễn cho nhập tâm, diễn cho người khác không nhận ra được rằng hắn chính là đang diễn, nếu như để lộ ra rằng hắn là đang diễn kịch thì không phải vợ kịch hắn cố gắng dàn dựng đều sẽ bị hỏng hết hay sao.

Hình Hoa thấy Vô Danh có phản ứng như vậy thì cũng cảm thấy rất giống với sự tương tượng của ả, càng như vậy ả lại càng cảm thấy bản thân đã thành công.

Hình Hoa vẫn giữ bộ dáng chơi đùa đó, ả nhìn Vô Danh nói:

-Haizz, người sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn nghĩ về nàng ta được hay sao.

Hình Hoa nói tới đây thì hơi dừng lại một chút nhìn Vô Danh, Vô Danh thì vẫn giữ im lặng không nói một lời nào. Hình Hoa thấy Vô Danh không nói gì thì lại nói tiếp:

-Ta đoán chắc người cũng đã nghe được tin đồn cho nên mới chạy tới đây cứu nàng ta có phải không. Nhưng ta rất tiếc phải nói cho người biết một điều rằng, vốn chẳng có bất kì một người nào ở đây cả.

-Tin đồn kia vốn là ta tung ra để dụ người quay trở về mà thôi. Người biết tại sao ta lại muốn dụ người quay trở về hay không??

Hình Hoa nói tới đây thì hơi dừng lại một chút rồi nhìn Vô Danh. Vô Danh nghe ả nói như vậy thì liền lấp bắp hỏi:

-Tại...sao??

Hình Hoa nghe thấy Vô Danh hỏi như vậy thì mới thỏa mãn gật đầu rồi tiếp tục nói tiếp:

-Sở dĩ ta muốn dụ người về chính là vì bảo vật ở trên người của người a.

Nói tới đây ánh mắt của Hình Hoa có chút tham lam mà nhìn Vô Danh. Thần thức của Hình Hoa liền quét qua người của Vô Danh một vòng, giống như muốn nhìn hết toàn bộ cơ thể của hắn.

Mà ngay khi Hình Hoa quét qua tiểu đệ dưới khổ của Vô Danh thì hai mắt của ả giống như lóe lên một cái, trên mặt hiện rõ ý dâm. Hình Hoa nâng cánh tay eo lá của mình lên rồi chỉ về phía dưới quần của Vô Danh nói một cách dâm dăng:

-Ồ, ngay cả thanh kiếm thô kia của người cũng là một bảo vật cực kì khó tìm đấy.

Vô Danh thấy Hình Hoa đột nhiên trở nên dâm dăng như vậy thì trong lòng thầm mắng một tiếng:

-Con mụ này thật là vô sỉ...

Mà lúc này Hình Hoa lại một mình độc thoại:

-Ngay từ hôm đầu tiên người lên phi thuyền đi tới Hoài Nam Nhị Tinh Học Viện, ta đã bắt đầu chú ý người. Lúc đó ta rất chắc chắn rằng bản thân mình đã đánh cho người một chương khiến cho kinh mạch của người đứt đoạn hết. Và chỉ cần một khoảng thời gian sau đó người cũng sẽ chết đi.

-Vậy mà không ngờ lúc đó người lại vẫn có thể sống được, nhìn người lúc đó cũng rất là khỏe mạnh. Ta ngày hôm đó đã tự nghĩ ngờ rằng có phải bản thân mình đã đánh sai một chương hay không.

-Lúc ta bắt đầu nghĩ ngờ bản thân mình thì cũng là lúc ta đã không còn để ý tới người nữa. Nhưng mà người lại lần thứ hai khiến cho ta phải để ý. Vào ngày người đấu pháp với Tô Khai, ta đã xem đi xem lại đoạn ghi hình ở thủy tinh cầu, và sau khi xem đi xem lại đoạn ghi hình đó ta cũng đã nhận ra được người đấu pháp với Tô Khai chính là người.

-Sở dĩ ta xem đi xem lại đoạn băng ghi hình đó là bởi vì Tô Khai chính là một học viên do chính tay ta đào tạo nên, cho nên ta cũng có chút hiếu kì muốn xem xem rằng học viên nào đã đấu pháp cùng với Tô Khai.

Nói tới đây Hình Hoa lại dừng lại nhìn Vô Danh một chút rồi nói:

-Lúc đầu khi xem đoạn băng ghi hình này, ta đã không nhận ra học viên áo trắng trong đoạn ghi hình kia là ai, ta cũng là một lão sư đã dạy ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện khá nhiều năm rồi, có học sinh nào mà ta không từng thấy qua. Cho nên chính vì lý do này nên ta lại càng hiếu kỳ hơn mà xem đi xem lại đoạn ghi hình trong thủy tinh cầu đó.

-Mà càng xem đoạn băng ghi hình này, ta lại càng cảm thấy đáng người học viên áo trắng này nhìn rất quen mắt. Sau đó ta cũng đã phát hiện ra rằng đó chính là người.

-Khi nhận ra rằng đó là người thì ta cũng đã rất là ngạc nhiên, trong đầu của ta cũng xuất hiện rất nhiều câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu của ta đó chính là tại sao một kẻ mang tám loại linh căn như người lại có thể chỉ trong vòng hai ngày tăng tu vi của mình nhanh tới mức độ như vậy.

-Ta đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần mong có thể giải đáp cho câu hỏi này của ta, ngay sau đó ta liền đưa ra hai phương án để có thể giải thích vấn đề này. Phương án thứ nhất đó chính là người vốn đã là một người tu luyện từ trước khi đến học viện, và người có thể qua mặt được thần thức của ta không bị ta phát hiện ra tu vi của người là nhờ người có một loại công pháp ẩn nấp cực kỳ mạnh mẽ.

-Phương án thứ hai của ta đó chính là, trong vòng hai ngày người tới học viện, người thực sự đã tăng tu vi của bản thân mình lên một cách nhanh chóng, mà muốn tăng tu vi của bản thân nhanh tới mức như vậy thì chắc chắn người phải gặp được cơ duyên gì đó, hoặc trên người người vốn đã có bảo vật giúp cho người có thể tăng cấp nhanh như vậy.

-Mà càng suy nghĩ thì ta lại càng cảm thấy phương án thứ hai là thích hợp nhất, bởi vì cho dù người có được một loại công pháp ẩn nấp cao cấp mà nói thì với trình độ của người làm sao có thể luyện được tới mức che dấu đi toàn bộ khí tức của bản thân như vậy được. Điều thứ hai đó chính là một kẻ có tám loại linh căn thì làm sao lại có thể tu luyện nhanh được như người, dù người đã tu luyện từ trước thì có lẽ tu vi của người chắc cũng không thể nào đạt tới tụ khí tầng thứ ba được.

-Cho nên ta đã thiên về câu trả lời thứ hai nhiều hơn, đó chính là chỉ trong vòng hai ngày người đã có thể tăng tu vi của bản thân mình lên cao như vậy. Mà muốn tăng tu vi một cách kinh khủng như vậy thì rốt cục trên người của người phải có bảo vật như thế nào.

Hình Hoa đột nhiên trên miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, nàng ta nhìn Vô Danh rồi lại nói:

-Ngay từ lúc đó ta đã cho người tìm hiểu thêm thông tin về người, sau đó ta cũng đã cho người đi tìm người. Nhưng chỉ tiếc là ta lại đến chậm hơn so với đám học viên Hoàng Lăng, Hoàng Dương kia một bước.

-Nhưng cũng rất may là người không có bị bọn chúng bắt được, mặc dù người đã bị đánh cho rơi xuống vực, nhưng trong lòng ta vẫn suy đoán rằng người chưa thể chết được, vì có lẽ bảo vật trong người của người sẽ cứu giúp người một mạng.

Vô Danh nghe tới đây thì cũng không thể không khâm phục tài suy luận của à Hình Hoa này, những gì à ta nói đều chính xác tới chín mươi phần trăm rồi. Vô Danh thể hiện ra vẻ mặt cực kì ngạc nhiên hỏi:

-Tại...sao...người lại biết được trên người của ta có bảo vật...

Hình Hoa nghe thấy Vô Danh nói như vậy thì trong lòng thầm nhủ quả nhiên trên người của Vô Danh thực sự có bảo vật, chỉ cần chiếm được bảo vật trên người của Vô Danh thì ngày nàng tăng cấp tới Trúc Cơ kỳ cũng không còn xa nữa.

-Câu trả lời không phải ta đã nói rất rõ với người rồi hay sao. Ta bây giờ cũng đang rất là hiếu kì xem rốt cuộc bảo vật trên người của người là dạng gì đây, liệu nó có uy vũ như thanh kiếm thô ở dưới quần của người hay không a.

Hình Hoa nhìn Vô Danh với ánh mắt cực kì dâm dăng, sau đó trên tay của nàng lại xuất hiện một chiếc thủy tinh cầu.

-Ta cũng chẳng ngại nói với người một chuyện, tin đồn mà ta cho người truyền ra kia vốn đó cũng là sự thật chứ không phải là chỉ để gạt người tới đây. Nếu như người không tin thì cũng có thể xem đoạn ghi hình trong thủy tinh cầu này.

Hình Hoa nói tới đây thì liền phát đoạn ghi trong thủy tinh cầu kia lên. Đoạn ghi hình vừa mới được phát lên thì liền nghe thấy một tiếng kêu cực kỳ dâm dăng, mà giọng kêu này Vô Danh nghe cũng cảm thấy có chút quen quen.

Theo sau tiếng kêu đó thì trong thủy tinh cầu liền xuất hiện ba người đang không mặc đồ và đang làm loại chuyện giữa nam với nữ đó.

Trong đoạn ghi này có cả hai anh em Hoàng Lăng và Hoàng Dương, và cô gái trong đoạn ghi chính là một người nhìn giống hệt Nguyệt Nhi, do thủy tinh cầu này được ghi lại ở một góc không được tốt lắm cho nên không nhìn rõ mặt của cô gái kia.

Trong đoạn ghi hình này ghi lại hình ảnh một cô gái đang cùng hai nam nhân đánh đã chiến ở ngoài trời, mà theo đó còn có những tiếng rên, tiếng đối thoại khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ kích thích.

Vô Danh nhìn đoạn ghi hình này thì trong lòng cười khẩy một cái, muốn ly gián quan hệ giữa hần và Nguyệt Nhi hay sao, nào có dễ dàng như vậy được. Mặc dù cô gái trong đoạn ghi hình kia nhìn có vẻ giống Nguyệt Nhi nhưng đó cũng chỉ là thuật dịch dung mà thôi.

Nếu như Vô Danh không có Hỗn Động Thiên Mục mà nói thì có lẽ hần đã thực sự tin người trong đoạn hình là Nguyệt Nhi rồi, nhưng điều may mắn là hần lại có Hỗn Động Thiên Mục cho nên có thể dễ dàng nhìn xuyên qua gương mặt của cô gái kia ở trong thủy tinh cầu.

Dù sao xem một đoạn ghi hình có nội dung nhảy cảm như vậy thì tiểu đệ dưới khổ của Vô Danh cũng nhất định sẽ có phản ứng. Mà phản ứng này lại cực kỳ mãnh liệt a.

Hình Hoa cũng là dùng thần thức liên tục nhìn ở trên cơ thể của Vô Danh, sau khi nhìn thấy chỗ đó của Vô Danh có phản ứng như vậy thì nàng ta cũng có phản ứng theo.

Hình Hoa cất đoạn ghi hình kia đi rồi nhìn Vô Danh nói:

-Bây giờ người đã tin rồi chứ, vị hôn thê mà người ngày đêm mong nhớ lại cùng hai cái nam nhân khác đánh đã chiến ở ngoài trời. Ta thấy người là nên quên nàng ta đi thì hơn, nếu như người phục vụ cho ta thật tốt mà nói, thì ta cũng có thể xem xét có nên giữ lại mạng sống của người hay không.

Hình Hoa nói tới đây thì cũng là cố tình cho một bên áo rơi xuống để lộ ra làn da trắng hồng của ả. Vô Danh thấy vậy thì chỉ cười khẩy một cái, hần nhìn Hình Hoa nói:

-Ồ vậy sao, ta cũng đã muốn được cùng Hình lão sư đây song tu từ lâu rồi.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí..nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Phan Kim Dịch

Vô Danh thấy Hình Hoa này đột nhiên lại nổi con thèm trai như vậy thì liền cười khẩy một cái khiêu khích:

-Ồ vậy sao, ta cũng đã muốn được cùng Hình lão sư đây song tu từ lâu rồi.

Hình Hoa nghe Vô Danh nói vậy thì khuôn mặt đang cười một cách dâm đãng liền cứng đờ lại, câu nói này của Vô Danh hình như không có nằm trong kịch bản của nàng. Hình Hoa đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai ở đây, nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ xem rằng sai ở chỗ nào thì liền cảm thấy đan điền chợt lạnh.

-Phốc...

Đột nhiên một tiếng phốc vang lên, theo đó là một luồng huyết vụ bắn ra từ trên người của Hình Hoa.

Hình Hoa gương mặt cứng đờ đưa tay lên chỉ vào mặt Vô Danh nói:

-Ngươi...Trúc...Cơ

Hình Hoa còn chẳng kịp nói một câu hoàn chỉnh thì đã ngã ầm xuống đất, ở bụng dưới của ả đã bị Vô Danh đánh thủng ra một cái lỗ. Vô Danh ra một chiêu vừa nhanh lại vừa hiểm, một đòn chuẩn xác đánh thủng đan điền của Hình Hoa.

Sau khi phóng Nguyệt Dao ra đánh thủng đan điền của Hình Hoa, Vô Danh động tác cực kì mau lẹ, hần lấy chiếc nhẫn trữ vật ở trên tay của Hình Hoa xuống sau đó liền ném ra một quả cầu lửa thiêu rụi xác của Hình Hoa.

Từ lúc Vô Danh ra tay giết chết Hình Hoa rồi lấy nhẫn trữ vật và thiêu xác của ả diễn ra bất quá chỉ có vài giây mà thôi.

Vô Danh sau khi thu lấy nhẫn trữ vật của Hình Hoa thì liền xem bên trong đó có thứ gì hay không, hần có Hồn Độn Thiên Mục cho nên có thể trực tiếp nhìn xuyên qua lớp cấm chế ở bên ngoài nhẫn trữ vật của Hình Hoa mà không cần phải phá đi cấm chế.

Sau khi nhìn thấy đồ vật ở bên trong nhẫn trữ vật của Hình Hoa thì hần liền cảm thấy thất vọng rồi, bên trong nhẫn trữ vật này ngoài một số đan dược chữa thương cấp thấp ra thì chỉ có một số linh thạch hạ phẩm ở bên trong, mà trong này còn có một thanh phi kiếm cấp bậc pháp khí hạ phẩm nữa.

Vô Danh chẳng có thời gian để thất vọng, hần vút chiếc nhẫn trữ vật này vào bên trong nhẫn trữ vật của hần sau đó nhìn về phía trước mặt. Trước mặt Vô Danh bây giờ là một vị nam tử nhìn khoảng tầm hơn ba mươi tuổi, thân mặc một bộ y phục màu vàng, đang đứng khoanh tay nhìn hần.

Vô Danh nhìn quanh người nam tử này một vòng rồi âm thầm đánh giá, nếu như hần đoán không nhầm thì người nam tử mặc hoàng y này có lẽ chính là hiệu trưởng Hoài Nam Nhị Tinh học viện, Phan Kim Dịch. Nếu không phải là Phan Kim Dịch thì còn ai có thể tới đây vào lúc này, hầu như những vị lão sư khác cũng đều đang tu luyện. Lúc này khi nhìn qua Hoài Nam Nhị Tinh học viện một vòng, hần phát hiện tất cả các vị lão sư cũng đều đang tu luyện chỉ riêng có hai căn thạch thất trống không, không có ai ở trong đó.

Vô Danh lùi lại phía sau một bước, giả vờ bất ngờ nhìn Phan Kim Dịch nói:

-Ngươi là ai?? Tại sao lại ở đây??

Phan Kim Dịch nhìn Vô Danh có chút ý vị, miệng hơi cười nói:

-Ta nói ra cũng không sợ ngươi biết, ta chính là hiệu trưởng của Hoài Nam Nhị Tinh học viện, Phan Kim Dịch. Còn câu hỏi tại sao ta lại ở đây...hắc

hắc...câu hỏi này cũng rất thú vị.

Vô Danh không nói gì mà chỉ nhú mày, có chút khó hiểu nhìn Phan Kim Dịch.

Phan Kim Dịch thấy Vô Danh không nói gì thì cười hắc hắc:

-Hắc hắc, ngươi muốn tại sao ta lại ở đây phải không, cái này thực ra cũng rất đơn giản, ta ở đây chính là để giết ngươi.

Vô Danh nghe Phan Kim Dịch nói vậy thì ánh mắt càng trở nên đề phòng, chân nguyên chậm rãi dao động quanh thân thể bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

Phan Kim Dịch thấy Vô Danh có hành động phòng bị như vậy thì chỉ cười nhạt một tiếng:

-Ngươi có phản kháng cũng vô dụng, một kẻ Trúc Cơ tầng thứ hai như ngươi ta cũng có thể giết chết một cách đơn giản.

-Ta và ngươi rõ ràng không thù không oán, tại sao ngươi lại vô cớ muốn giết ta??

Vô Danh nhìn Phan Kim Dịch hỏi.

Phan Kim Dịch nhìn Vô Danh với ánh mắt cực kỳ nham hiểm đáp:

-Tại sao ta lại muốn giết ngươi?? Câu trả lời không phải quá rõ ràng rồi hay sao, chính vì trên người của ngươi có bảo vật khiến cho ta cảm thấy hứng thú cho nên ta mới muốn giết ngươi.

Vô Danh nghe thế thì cũng hiểu ra, Phan Kim Dịch này cũng giống như Hình Hoa, muốn tìm hắc đầu là vị đồ vật ở trên người của hắn.

Vô Danh giả vờ khó hiểu nhìn Phan Kim Dịch nói:

-Bảo vật trên người ta?? Trên người ta thì có thể có bảo vật gì được hay sao.

-Trên người của ngươi rốt cục có bảo vật gì thì có lẽ ngươi cũng chính là người rõ ràng nhất, nếu không một kẻ như ngươi có thể đạt tới Trúc Cơ tầng hai.

Phan Kim Dịch nhàn nhạt nói.

-Thông tin về ngươi ta cũng điều tra toàn bộ một lượt, ngươi làm sao có thể vào học viện ta cũng rõ như lòng bàn tay. Ngươi nói thử xem một kẻ có tám hệ tạp linh căn như ngươi, làm sao có thể chỉ trong vòng vài tháng từ một người bình thường biến thành một tu sĩ Trúc Cơ tầng hai. Điều đó không phải nói rằng rõ ràng trên người của ngươi có bảo vật rất lớn giúp cho ngươi có thể biến đổi nhanh như vậy hay sao.

Nói tới đây Phan Kim Dịch nhìn về chỗ xác của Hình Hoa bị thiêu cháy rồi mới tiếp tục nói:

-Kể ra cũng thật là trùng hợp, nếu như không phải nhờ con dâm phụ Hình Hoa kia thì có lẽ ta cũng sẽ không biết tới ngươi.

Vô Danh nghe thế thì nhú mày, hai người này chẳng lẽ có quan hệ gì đó với nhau, nếu không tại sao Phan Kim Dịch lại nói Hình Hoa với giọng điệu như vậy.

Phan Kim Dịch thấy Vô Danh nhú mày thì liền cười nói:

-Vào thời điểm gần hai tháng trước, khi đó người của ta gài vào bên cạnh Hình Hoa đột nhiên gửi cho ta một thông tin rằng nàng ta hình như rất có hứng thú với ngươi. Nhưng mà lúc đó khi nghe tin này thì ta cũng không có quan tâm lắm mà chỉ bảo người của ta tiếp tục quan sát Hình Hoa.

-Nhưng mà đột nhiên một ngày người ta lại gửi về một thông tin rằng Hình Hoa kia lại hẹn gặp hai cái học viên đi vào một phùng thị ở trong Hoài Nam thành. Ta và Hình Hoa vốn có quan hệ nam nữ với nhau, cho nên lúc đó ta cũng rất tò mò xem rốt cục nàng ta ra ngoài gặp hai cái nam học viên kia để làm gì.

-Ngay khi ta đi tới phùng thị nơi Hình Hoa và hai học viên kia gặp mặt thì cũng là lúc ta nghe được toàn bộ câu chuyện xảy ra của ngươi với hai học viên kia. Lúc đó ta cũng rất bất ngờ, một cái học viên mới vào học viện như ngươi lại có thể một mình đánh với năm người, trong đó có ba cái học viên Tụ Khí tầng ba bị giết. Mặc dù ngươi không đánh lại hai người kia mà phải chạy trốn nhưng cũng đã khiến ta phải suy nghĩ rất nhiều.

-Mà ta cũng không hiểu rằng tại sao Hình Hoa lại quan tâm chuyện về ngươi như vậy, càng nghe ba người bọn chúng nói chuyện ta lại càng hiếu kỳ về ngươi.

-Khi nghe chuyện đó xong ta vốn đã muốn đi về tìm hiểu về ngươi thêm một chút, nhưng mà ba người kia lại khiến cho ta phải nán lại.

Khi Phan Kim Dịch nói tới đây thì ngữ khí liền trở nên nặng nề, dường như cũng rất tức giận.

-Hình Hoa kia không ngờ lại dám lợi dụng ta để lấy đồ từ hai cái học viên kia, mà món đồ của hai học viên kia dâng lên cũng không tồi, một cái pháp khí phi hành trung phẩm. A chẳng những lợi dụng tên của ta để lấy đồ mà còn uy hiếp hai cái học viên kia phải lên giường với ả. Ngươi thử nói xem, bị cấm

hai cái sừng lên đầu như vậy sẽ có cảm giác như thế nào.

Vô Danh nghe Phan Kim Dịch nói từ nãy tới giờ thì liền cảm thấy nhàm chán, tên này bị cầm sừng thì thôi, lại còn kể cho hắn nghe làm cái gì không biết nữa. Nhưng mà cũng từ việc này Vô Danh liền đoán ra được một chuyện. Hoàng Lăng và Hoàng Dương kia sau khi không bắt thì hắn thì lúc trở về học viện đã bị Hình Hoa tìm tới, sau đó phải giao pháp khí phi hành lên cho Hình Hoa. Mà vừa rồi hắn nhìn ở trong nhẫn trữ vật của Hình Hoa lại không có phát hiện bất cứ một dấu vết nào của pháp khí phi hành, vậy món pháp khí phi hành kia Hình Hoa cất ở đâu, chẳng lẽ...

-Lúc đó ta cũng đã định phát tác, nhưng thấy không thích hợp lên đã không có làm ra chuyện như vậy. Ta vốn định xử lí con dâm phụ Hình Hoa này, nhưng mà khiến ta bất ngờ là ả ta lại chủ động dâng lên món pháp khí phi hành kia. Cho nên lúc đó ta cũng không có giết ả vội mà âm thầm theo dõi xem ả định làm gì, và cuối cùng thì ta cũng đã chờ tới ngày hôm nay.

Phan Kim Dịch dừng một lát rồi lại nói.

Vô Danh sau khi nghe như vậy thì cũng đã khẳng định suy nghĩ của hắn là đúng. Quả nhiên món pháp khí phi hành kia đang ở trên người của Phan Kim Dịch.

Vô Danh nghĩ có lẽ hắn lại phải diễn kịch một hồi rồi, nếu như hắn biểu hiện ra thực lực của mình quá sớm thì có thể sẽ dọa chạy mất Phan Kim Dịch, đến lúc đó Phan Kim Dịch có pháp khí phi hành để chạy trốn nhưng hắn lại không có cái gì để đuổi theo. Nếu như để Phan Kim Dịch chạy được mà nói thì hậu họa khôn lường.

Lúc này Phan Kim Dịch đột nhiên nhìn Vô Danh lạnh giọng nói:

-Biết thì cũng đã biết rồi, bây giờ người cũng đã có thể an tâm mà ra đi rồi chứ.

Vô Danh giả vờ nuốt một ngụm nước bọt, khuôn mặt của hắn chợt trở nên ngưng trọng nói:

-Hiệu trưởng Phan, giữa ta và ông không thù không oán hà tất phải ép nhau như vậy, chỉ cần ông có thể tha ta đi, ta chắc chắn sẽ đem hết những thứ ở bên trong nhẫn trữ vật của ta cho ông.

Phan Kim Dịch nghe thế thì cười lạnh:

-Tha cho người, người nói ta làm sao tha cho người đây, ta trực tiếp giết người đi không phải là đơn giản hơn hay sao. Nhưng mà, nếu như muốn ta tha cho người thì cũng có một cách...

Nói tới đây thì Phan Kim Dịch dừng nhìn Vô Danh một chút. Vô Danh nghe vậy thì liền nói:

- Cách gì, chỉ cần ông có thể tha cho ta một mạng, ta chắc chắn sẽ có báo đáp.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh bằng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Giết Phan Kim Dịch

- Báo đáp thì không cần, ta chỉ cần người giao ra bảo vật đang được cất giữ trên người của người sau đó tự phế đi tu vi của bản thân thì ta sẽ tha cho người một mạng.

Phan Kim Dịch nhìn Vô Danh một cách khinh thường.

Vô Danh nghe xong lời này của Phan Kim Dịch thì khuôn mặt liền trở lên lạnh lẽo mấy phần, Phan Kim Dịch này ngược lại được, dám đưa ra yêu cầu như vậy đối với hắn. Bảo một tu sĩ tự phế đi tu vi của mình vậy thì có khác gì đem người đó giết đi. Vô Danh cũng sẽ không bao giờ tin câu nói sẽ tha cho hắn một mạng của Phan Kim Dịch, bởi vì mạng của hắn là do hắn giữ, không đến lượt người khác phải tha cho hắn một mạng.

Vô Danh nâng Khai Thiên Dạ Dao chỉ vào mặt Phan Kim Dịch rồi nói:

-Điều kiện này của hiệu trưởng Phan, Vô Danh ta thực sự là không làm được. Nếu như hiệu trưởng Phan đã ép ta như vậy thì ta cũng chỉ có thể cá chết lưới rách mà thôi.

Phan Kim Dịch nghe Vô Danh nói vậy thì liền cười lạnh một tiếng:

-Người... chỉ dựa vào người mà cũng muốn cá chết lưới rách với ta sao, bằng vào thực lực của người mà có thể chịu được một đao của ta thì cũng đã tính là giỏi rồi. Vậy mà đằng này lại còn muốn cá chết lưới rách với ta, đúng là không biết trời cao đất rộng.

-Ta cũng muốn xem xem thanh đao cùn kia của người làm sao có thể đánh lại thượng phẩm pháp khí này của ta.

Phan Kim Dịch vừa nói thì trên tay liền xuất hiện một thanh phi kiếm. Vô Danh vừa nhìn thấy thanh phi kiếm này thì cũng liền biết đây thực sự là một món thượng phẩm pháp khí.

Vô Danh trong lòng cười lạnh, chẳng phải chỉ là thượng phẩm pháp khí thôi sao, Khai Thiên Dạ Đao của hắn cho dù có bị một trăm món thượng phẩm chân khí đánh vào cũng không sút mẻ một chút nào a.

-Ta có thể cá chết lưới rách với người hay không thì cũng không phải dựa vào lời của người nói là được. Muốn biết vậy thì chỉ có cách đánh thật thì mới biết được.

Vô Danh vừa nói dứt lời thì liền điều khiển Khai Thiên Dạ Đao đánh về phía Phan Kim Dịch. Phan Kim Dịch thấy Vô Danh lại dám ra trước thì cũng chỉ cười khẩy một cái, hắn mà lại còn phải sợ Vô Danh hay sao.

-KENG

Một tiếng binh khí va chạm vang lên, sau khi Vô Danh điều khiển Khai Thiên Dạ Đao đánh về phía Phan Kim Dịch thì Phan Kim Dịch cũng là điều khiển phi kiếm đánh tới. Một đao một kiếm va chạm vào nhau vang lên tiếng keng keng giòn giã.

Mà sau khi Khai Thiên Dạ Đao của Vô Danh vừa mới chạm vào phi kiếm của Phan Kim Dịch thì liền bị đánh bật lại, sau đòn đánh dạo đầu tiên cũng đã có thể phân biệt được ai mạnh ai yếu rồi.

Phan Kim Dịch thấy đao của Vô Danh bị đánh bật ra sau thì sát khí trong mắt cũng càng tăng lên. Phan Kim Dịch huy động chân nguyên vào thân đao sau đó lại tiếp tục đánh tới phía Vô Danh.

Do sự chênh lệch tu vi giữa hai người quá lớn, cho nên ngay khi Phan Kim Dịch vừa mới điều động chân nguyên của bản thân thì dù cho không thể tránh lại hoàn toàn được Vô Danh nhưng cũng làm cho tốc độ cùng khả năng ra đòn của Vô Danh giảm đi không ít.

Vô Danh thấy Phan Kim Dịch lại điều động phi kiếm đánh tới thì hắn cũng thúc giục chân nguyên của bản thân dồn vào Khai Thiên Dạ Đao rồi tiếp tục ngành kháng với phi kiếm của Phan Kim Dịch.

-Keng keng keng...

Những đường đao, kiếm không ngừng bay qua bay lại trong không trung, chân nguyên giữa hai bên va chạm với nhau cũng vang lên từng tiếng nổ nhỏ rồi bắn ra xung quanh.

Chỉ sau vài hiệp, trên người của Vô Danh đã xuất hiện vô số vết thương, nhưng đa phần những vết thương này đều chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

-Hừ, tiểu tử không biết trời cao đất dày, bây giờ người đã biết được rốt cuộc ai mới là người có quyền lên tiếng hay chưa, ngoan ngoãn giao ra bảo vật trên người của người ra đây rồi tự phế đi đan điền của mình thì ta còn có thể tha cho người một mạng.

Phan Kim Dịch điều khiển phi kiếm bay vòng vòng ở trên đầu rồi nhìn Vô Danh nói.

-Đừng có mơ.

Vô Danh hừ lạnh một tiếng.

-Thân lừa ư nặng, nếu như người đã không biết điều, vậy ta cũng sẽ không nói nhiều với người nữa. Đợi khi người chết rồi, ta sẽ thay người chiếu cố Nguyệt Nhi thật tốt a...hắc hắc

Phan Kim Dịch nhìn Vô Danh cười hắc hắc.

-Người vừa mới nói gì...

Vô Danh nghe Phan Kim Dịch nói thay hắn chiếu cố Nguyệt Nhi thì giọng nói liền trở nên lạnh lẽo.

-Người hắn là biết Nguyệt Nhi cũng là đệ tử của ta chứ. Mà nếu đã là đệ tử của ta vậy thì sẽ tu luyện theo công pháp mà ta đưa cho nàng. Người biết công pháp ta đưa cho nàng là công pháp gì sao. Chính là công pháp song tu đó hắc hắc.

Phan Kim Dịch nói tới đây thì liền cười một tiếng sau đó lại tiếp tục nói:

-Lúc trước ta vốn tìm được một quyển công pháp, mà công pháp này lại là một môn công pháp song tu rất lợi hại. Công pháp này được chia ra làm hai

nửa âm và dương. Quyền dương là cho nam tu luyện còn quyền âm là dành cho nữ tu luyện. Mà quyền âm này yêu cầu tu luyện cũng rất khát khe, muốn tu luyện được quyền công pháp này thì phải bắt đầu tu luyện từ năm mười bốn tuổi. Một khi nữ tu tu luyện quyền âm thì thân thể sẽ tích tụ dần âm khí khiến cho cơ thể dần chớ nên phát dục, nhưng mà hiệu quả này cũng không quá mạnh mẽ.

-Chỉ đến khi tu luyện công pháp này tới năm thứ tư thì âm khí trong cơ thể cũng bắt đầu phát tác, lúc này sẽ khiến cho nữ tu kia thân thể dần dần phát nhiệt khiến cho cơ thể khó chịu, nếu như không có dương khí bổ sung vào trong thân thể thì chắc chắn sẽ bị lở loét mà chết. Mà môn công pháp này một khi đã tu luyện thì không thể dừng lại được, nếu như muốn dừng lại thì phải đẩy ra toàn bộ âm khí trong cơ thể. Nếu như đẩy ra toàn bộ âm khí trên cơ thể của một nữ tu thì cũng không khác gì giết chết nữ tu đó, cho nên nếu như muốn loại được âm khí này ra khỏi cơ thể cho nữ tu kia thì bắt buộc phải tìm được Lôi Dương quả cho nữ tu kia phục dụng.

Mà nói tới đây Phan Kim Dịch lại hơi dừng lại một chút rồi cười hắc hắc nhìn Vô Danh.

- Mà hình như ta đã nói hơi nhiều rồi thì phải, chắc ngươi cũng hiểu được ý của ta rồi chứ nhỉ.

Vô Danh nghe Phan Kim Dịch nói như vậy thì lửa giận trong lòng đã thực sự bùng lên, sát khí bắt đầu vờn quanh trên cơ thể của Vô Danh. Hắn thừa biết Phan Kim Dịch đang nói gì, đây chính là nói Nguyệt Nhi của hắn về sau sẽ không khác gì Hình Hoa kia, trở thành một đả nữ, nếu như không có nam nhân thì chắc chắn sẽ không chịu được.

Phan Kim Dịch thấy Vô Danh đã thực sự tức giận rồi thì càng đắc ý hơn. Cái tên Vô Danh này chết đến nơi rồi, còn có thể làm gì được hắn hay sao.

-Ngươi đi chết được rồi.

Vô Danh nhìn về phía Phan Kim Dịch, giọng nói kèm theo sát khí cực kỳ lãnh lẽo phát ra. Vô Danh vừa nói xong thì khí thể toàn bộ đều được hắn thả ra bên ngoài.

Phan Kim Dịch vốn còn đang chế giễu Vô Danh đột nhiên thấy một cảnh này thì liền cả kinh. Khi Vô Danh thả toàn bộ khí thể của bản thân ra ngoài thì đã có thể tương đương với khí thể của một tu sĩ Trúc Cơ tầng bảy hậu kỳ rồi.

Phan Kim Dịch bị khí thể của Vô Danh chấn cho lùi lại phía sau mấy bước, giọng nói có chút kinh hoàng truyền ra:

-Trúc Cơ hậu kỳ... làm sao có thể...

Phan Kim Dịch vừa mới bị khí thể của Vô Danh áp tới thì liền cả kinh. Phan Kim Dịch hoàn toàn không hiểu, rõ ràng tu vi của Vô Danh biểu hiện ở Trúc Cơ tầng thứ hai sơ kỳ, vậy mà tại sao khí thể của Vô Danh phát ra lại là khí thể của một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Phan Kim Dịch chắc chắn rằng lúc này Vô Danh không hề sử dụng công pháp ẩn nấp, tu vi biểu hiện ra chắc chắn là Trúc Cơ tầng hai sơ kỳ, vậy sao bây giờ lại biến thành tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hắn dám chắc rằng đây chính là khí thể của một vị Trúc Cơ hậu kỳ.

Phan Kim Dịch vừa mới bị khí thể của Vô Danh đẩy lùi thì chiến ý trong đầu đã hoàn toàn biến mất, bây giờ trong đầu của hắn chỉ nghĩ tới việc chạy trốn mà thôi.

Phan Kim Dịch mượn thế bị đẩy lùi thì liền tính kế quay người muốn chạy thoát thân. Nhưng Vô Danh đâu có ngốc như vậy, hắn làm sao có thể cho Phan Kim Dịch chạy được.

Vô Danh không nhanh không chậm nâng khai thiên dạp đạo lên, chân nguyên hoàn toàn được kích phát. Vốn Phan Kim Dịch còn muốn chạy trốn thì đã bị chân nguyên mạnh mẽ của Vô Danh trói buộc làm cho tốc độ chậm hẳn lại.

Thân thức của Vô Danh vừa động, lập tức những đường đao khí được hình thành một cách nhanh chóng.

Một đường đao khí, mười đường đao khí, một trăm đường đao khí...

Khi một trăm hai mươi đường đao khí được hình thành thì lúc này Vô Danh mới dừng lại. Những đường đao khí vừa mới được hình thành giống như một tấm lưới bao phủ toàn bộ đường lui của Phan Kim Dịch. Vô Danh không nhanh không chậm chém ra một đao.

-Vô Cực Đao..

Trong lòng Vô Danh nói thầm một tiếng, sau đó một trăm hai mươi đường đao khí được Vô Danh đánh ra, những đường đao khí này giống như một chiếc lưới, bao phủ hoàn toàn Phan Kim Dịch vào bên trong khiến cho hắn không thể nào chạy thoát được.

-Vù...vù...

Một trăm hai mươi đường đao khí được phóng ra rất nhanh đã đánh tới chỗ của Phan Kim Dịch.

Nguyên bản Phan Kim Dịch còn đang tìm đường chạy trốn thì liền cảm nhận được một luồng sát khí lạnh lẽo từ phía sau đánh tới. Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại thì liền thấy hơn một trăm đường đao khí giống như một chiếc lưới bao phủ hoàn toàn đường chốn chạy của hắn.

Nhìn thấy một chiêu này của Vô Danh, Phan Kim Dịch đã hoàn toàn sợ hãi, hắn vội vàng điều khiển thanh phi kiếm của bản thân định đánh ra một chiêu chống lại đòn tấn công kia của Vô Danh...

-Người không thể giết ta.

Phan Kim Dịch gầm lên một tiếng.

Thế nhưng...

-Phốc...phốc...phốc...

Phan Kim Dịch còn chưa kịp phản kháng thì một trăm hai mươi đường đao khí kia đã xuyên thủng qua cơ thể của hắn. Hơn trăm đường huyết vụ bắn ra từ cơ thể của Phan Kim Dịch.

Trong mắt Phan Kim Dịch trước khi chết hoàn toàn là một nỗi sợ hãi nồng đậm, hắn không thể ngờ được rằng tu vi của Vô Danh lại khủng bố tới mức như vậy, hắn chết rồi vẫn không hiểu tại sao lại như vậy.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Tới Tàng Thư Các

Vô Danh ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phan Kim Dịch bị đánh ra thành một màn mưa máu, hắn nhẹ nhàng nâng tay lên sau đó là một quả cầu lửa bắn ra. Thân thể bị cắt ra làm nhiều mảnh của Phan Kim Dịch nhanh chóng bị thiêu cháy toàn bộ không để lại một chút vết tích gì.

-Leng keng

Một tiếng kim loại rơi vang lên, nhẫn trữ vật cùng với phi kiếm của Phan Kim Dịch rơi xuống dưới đất. Vừa nãy khi Vô Danh dùng hỏa cầu thiêu chết Phan Kim Dịch thì đã không chế cho hỏa cầu không đốt đi nhẫn trữ vật. Vô Danh nhẹ nhàng thu lấy nhẫn trữ vật và phi kiếm kia lại sau đó liền nhìn vào bên trong nhẫn trữ vật.

Sau khi nhìn vào bên trong nhẫn trữ vật của Phan Kim Dịch, Vô Danh cũng có chút ngạc nhiên, hắn không ngờ Phan Kim Dịch này lại giàu như vậy.

Ở trong nhẫn trữ vật của Phan Kim Dịch có hơn năm mươi ngàn linh thạch thượng phẩm, năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm. Ngoài linh thạch ra còn có hơn một trăm gốc cây linh thảo cấp một, hơn năm mươi gốc linh thảo cấp hai. Ngoài một số gốc linh thảo này thì còn có một vài món tài liệu luyện khí cấp thấp, một số lọ đan dược trị thương và hồi phục chân nguyên, mà trong này đúng là có một món pháp khí phi hành trung phẩm. Vô Danh tiếp tục nhìn lướt qua một phía khác, ở đó Vô Danh thấy có một quyển công pháp cùng với một quyển pháp kỹ.

Vô Danh lấy hai quyển công pháp này ra rồi quan sát một hồi, trong này có một quyển công pháp song tu được chia ra làm hai phần âm và dương. Vô Danh nghĩ có lẽ đây chính là loại công pháp song tu mà Phan Kim Dịch nói, Vô Danh mở quyển công pháp này ra xem thì thấy ở trong đó ghi lại một loạt các tư thế quan hệ nam nữ cùng với đường vận chuyển công pháp. Vô Danh thầm chửi một tiếng, đây đúng là loại công pháp tà môn, ngoài hình vẽ hơi chân thực ra thì chẳng có cái gì tốt đẹp. Vô Danh cũng chẳng cần nghĩ nhiều, hắn liền ném ra một cái hỏa cầu thiêu rụi đi quyển công pháp này.

Vô Danh đưa mắt nhìn sang quyển pháp kỹ kia, đây là một quyển pháp kỹ địa cấp tên là Liên Hoa Kiếm. Sau khi đọc qua quyển pháp kỹ này Vô Danh thấy nó còn kém Vô Cực Đao của hắn quá xa, căn bản là không cùng một cấp bậc..

Vô Danh thầm than Phan Kim Dịch giàu có, đúng là làm việc trường có khác, việc nhẹ lương cao, lại còn có nhiều thời gian đi ra ngoài kiếm tài nguyên.

Đối với Vô Danh mà nói thì đồng đồ này cũng không đáng là gì, nhưng mà hắn cũng không ngại có thêm nhiều đồ một chút. Dù sao trong người hắn ngoài tiền tinh và tiền linh mạch dùng để tu luyện ra thì cũng chỉ còn có Khai Thiên Dạ Đao là món đồ đáng giá, ngoài những thứ đó ra thì hắn chẳng còn gì nữa hết.

Vô Danh thấy hơn một trăm năm mươi gốc linh thảo đang được đựng trong hộp ngọc thì hắn liền lấy ra sau đó bỏ vào bên trong nhẫn trữ vật của hắn. Vô Danh thấy nhẫn trữ vật này của Phan Kim Dịch còn cùi bắp hơn của hắn nhiều, nhẫn trữ vật của hắn ngoài không gian chứa đồ ra thì còn có một mảnh không gian riêng có đất ở bên trong dùng để trồng các loại cây cùng linh thảo.

Vô Danh sau khi lấy hơn một trăm năm mươi gốc linh thảo kia ra thì liền trồng xuống bên trong nhẫn trữ vật của hắn. Vô Danh tiếp tục chuyển toàn bộ những thứ cần thiết vào trong nhẫn trữ vật của hắn, những thứ dư thừa như quần áo này nọ của Phan Kim Dịch thì hắn liền đốt đi rồi ném chiếc nhẫn trữ

vật kia vào bên trong nhãn trữ vật của hắn.

Vô Danh nhìn vào những gốc linh thảo đang được trồng bên trong nhãn trữ vật của hắn, hắn nghĩ bản thân có lẽ cũng nên học thêm một chút tài lẻ như luyện đan, luyện khí và trận pháp. Hắn thấy luyện đan có rất nhiều công dụng, đó là tự bản thân có thể luyện đan được khi cần, những lúc giao đấu với người khác cũng rất cần các loại đan dược chữa thương cùng với phục hồi chân nguyên. Ngoài ra trong một số trường hợp khác cũng cần tới đan dược.

Mà Vô Danh thấy ngoài luyện đan thì học tập trận pháp hắn cũng cảm thấy rất là thích thú, ứng dụng của trận pháp cũng không phải là ít, rất có tính thực dụng trong chiến đấu. Bản thân có thể sử dụng trận pháp để tấn công hoặc vây khốn đối thủ, chỉ cần khiến cho đối thủ cảm thấy khó khăn hơn một chút thì cũng đã chiếm được nhiều hơn phần thắng rồi.

Vô Danh gạt bỏ chuyện này sang một bên, người hắn cũng đã giết rồi, thù cũng đã trả rồi, bây giờ hắn lên làm gì tiếp theo đây, Vô Danh nghĩ một hồi cũng không biết bản thân phải làm gì tiếp theo thì cũng chỉ có thể gạt qua một bên.

Vô Danh từ từ đi ra bên ngoài khu nhà này, hắn vừa đi vừa suy nghĩ về vấn đề của Nguyệt Nhi. Hắn cứ tưởng rằng Nguyệt Nhi được viện trưởng của Hoài Nam Nhị Tinh học viện này nhận làm đồ đệ là một chuyện tốt, nhưng không ngờ tên Phan Kim Dịch kia là một kẻ không bằng súc vật như vậy.

Đề tử của mình mà cũng muốn hãm hại, không những cho Nguyệt Nhi của hắn tu luyện loại công pháp dơ bẩn mà còn khiến cho Nguyệt Nhi phải mang trên mình một mầm họa lớn như vậy. Vô Danh suy nghĩ không biết phải tìm Lôi Dương quả kia ở đâu, chỉ khi tìm được Lôi Dương quả thì hắn mới có thể thanh lọc cơ thể cho Nguyệt Nhi nếu không hậu quả sẽ rất khó lường. Nếu như lúc Nguyệt Nhi phát tác mà không có hắn ở bên cạnh thì có phải nằng sẽ...

Vô Danh nghĩ tới đây thì càng hận Phan Kim Dịch hơn, hắn hận không thể giết Phan Kim Dịch thêm hàng trăm hàng ngàn lần nữa để xả giận.

Vô Danh nghĩ bây giờ việc tiếp theo mà hắn cần phải làm đó chính là tìm Lôi Dương quả sau đó đi đến Minh Khai Ngũ Tinh học viện để tìm Nguyệt Nhi. Chỉ cần hắn có thể tìm được Nguyệt Nhi trước thời hạn bốn năm thì hắn có thể chữa bệnh cho Nguyệt Nhi và cũng không lo chuyện kinh khủng kia xảy ra, lúc đó có hắn ở bên cạnh rồi thì Nguyệt Nhi cũng không cần phải khổ sở nữa.

Vô Danh quyết định bây giờ nên đi tới tầng thư các bên trong học viện một chút, hắn cần tìm hiểu thêm một số thông tin về các loại tài liệu dùng trong luyện khí và một số loại linh thảo khác nhau, đồng thời cũng là tìm một chút thông tin về Lôi Dương quả.

Nếu như ở trong tầng thư các mà có một số loại ngọc giản dạy luyện đan cùng với trận pháp mà nói thì Vô Danh nghĩ hắn cũng sẽ xem qua một thể. Với trí nhớ siêu phàm của mình Vô Danh nghĩ học thuộc cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Vô Danh lập tức đổi hướng đi về phía tầng thư các, chỉ sau một lát Vô Danh đã đi tới gần tầng thư các của Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Vô Danh nhìn thấy bên trong tầng thư các này có một lão giả trông coi, lão giả này tu vi ở khoảng Tụ Khí tầng bảy trung kỳ. Vô Danh ngay lập tức áp chế tu vi của mình xuống chỉ còn Tụ Khí tầng bốn sơ kỳ. Sau đó hắn liền từ từ đi tới gần tầng thư các.

Rất nhanh Vô Danh đã đi tới cửa ra vào của tầng thư các, hắn nhẹ nhàng bước vào bên trong tầng thư các rồi đi về phía chỗ lão giả đang trông coi tầng thư các ở quầy đăng ký đăng gia.

Vô Danh đi tới gần chỗ lão giả đang ngồi ở bên trong quầy đăng ký rồi nở nụ cười thân thiện nói:

-Chào tiền bối, văn bối tới đây là muốn xem một chút sách.

Ngay khi Vô Danh vừa bước vào tầng thư các thì lão giả này cũng đã nhìn thấy Vô Danh, khi nhìn thấy Vô Danh ông ta cũng có chút kinh ngạc cùng khó hiểu. Ông ta kinh ngạc bởi vì tu vi của Vô Danh cũng khá tốt, đã là tụ khí tầng bốn sơ kỳ rồi, nhưng cái ông ta cảm thấy khó hiểu đó chính là tại sao vẫn còn học viện Tụ Khí tầng thứ tư ở bên trong học viện.

Lão giả này cũng đã làm việc ở đây nhiều năm, chưa có học viên nào mà lão chưa từng gặp qua cho nên những học viên có tu vi tốt một chút đều được ông ta nhớ rõ. Mà theo như lão giả này nhớ thì trong học viện người có tu vi đạt tới Tụ Khí tầng thứ tư thì cũng chỉ có dưới mười người mà thôi.

Mà một tuần trước, Minh Khai Ngũ Tinh học viện có tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện để tuyển chọn mười cái danh ngạch đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện. Điều kiện để được tuyển chọn đó chính là phải có tu vi Tụ Khí tầng thứ tư trở nên và phải có chủ linh căn, đồng thời học viên này cũng phải dưới hai mươi tuổi thì mới được tuyển chọn. Trong học viện thì số học viên đạt tới Tụ Khí tầng bốn thì cũng chỉ có dưới mười người mà thôi, cho nên tất cả những học viên có đủ điều kiện đều sẽ nhận được một cái danh ngạch đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện.

Mà lão giả này nhìn học viên trước mắt này bất quá cũng chỉ mới có hơn mười lăm tuổi thì đã đạt tới Tụ Khí tầng bốn rồi. Tính ra thì có thừa tiêu chuẩn để được nhận vào Minh Khai Ngũ Tinh học viện, vậy tại sao học viên này vẫn còn ở đây, đáng lẽ ra phải đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện từ lâu rồi chứ, chẳng lẽ học viên này không có tham gia.

Lão giả có chút nghi hoặc nhìn Vô Danh rồi hỏi:

-Không phải lần trước Minh Khai Ngũ Tinh học viện mới tới xét tuyển chọn mười học viên tham gia danh ngạch đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện hay sao?? Vậy tại sao người vẫn còn ở đây, chẳng lẽ người không có tham gia xét tuyển??

Vô Danh mới đầu nghe lão giả này hỏi như vậy thì có hơi sững sốt một chút, hắn cứ tưởng rằng lão giả này sẽ hỏi hắn là sao giờ này còn tới đây cơ, nhưng không ngờ lão giả này lại hỏi một câu như vậy. Vô Danh nghe câu hỏi này thì cũng đã đại khái hiểu được lão giả này đang muốn nói tới vấn đề gì,

cho nên hần liền ôm quyền hướng về phía lão giả đáp:

- Văn bối lần trước có việc phải ra ngoài làm nhiệm vụ, cho nên đột xét tuyển vừa rồi đã không thể kịp thời tham gia.

Lão giả nghe Vô Danh nói vậy thì cũng trầm ngâm rồi gật đầu một cái. Lão giả nhìn Vô Danh rồi hỏi:

- Người tới đây là muốn tìm sách gì??

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Lôi Dương Thảo

- Người tới đây là muốn tìm sách gì??

Lão giả hướng về phía Vô Danh hỏi.

- Thừa tiền bối, không biết ở đây có loại sách nào giới thiệu về các loại tài liệu, linh thảo và sách dạy luyện đan cùng với trận pháp hay không.

Vô Danh nghe lão giả hỏi thì liền đáp.

Lão giả vừa nghe Vô Danh nói như vậy thì hai mắt liền mở lớn lên, lão giả này còn tưởng rằng mình nghe nhầm nữa. Ánh mắt của lão giả này có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vô Danh, nếu như nói có người đến đây mượn sách dạy luyện đan với học trận pháp thì cũng không phải là không có. Nhưng đa số những người này đều chỉ tìm đọc riêng một loại sách luyện đan hoặc là trận pháp mà thôi chứ không có ai giống như Vô Danh cả tìm đọc một lúc những hai loại như vậy. Lão giả có chút nghi ngờ nhìn về phía Vô Danh hỏi lại:

- Người lời này là nghiêm túc chứ.

Vô Danh nghe lão giả trước mặt hỏi như vậy thì cũng âm thầm tắc lưỡi, quả nhiên như hần dự đoán lão giả này chắc chắn sẽ hỏi hần câu hỏi như vậy. Hần cũng biết học luyện đan cùng với trận pháp không phải dễ dàng gì, chỉ học riêng một loại thôi cũng đã khiến cho người ta phải vò đầu bứt tóc rồi. Thế mà đằng này hần lại hỏi cùng một lúc hai loại phương diện là luyện đan cùng với trận pháp như vậy thì sao có thể không khiến cho người khác nghi ngờ được chứ. Vô Danh đoán lão giả này là đang sợ hần đến phá rối đây. Vô Danh nhìn về phía lão giả rồi trả lời cực kỳ nghiêm túc:

- Thừa tiền bối, văn bối nói lời này là cực kỳ nghiêm túc.

Lão giả này nhìn khuôn mặt cùng ánh mắt của Vô Danh cũng không thấy giống như nói dối cho lắm, nhưng mà trong lòng của lão cũng vẫn còn chút không tin tưởng. Bởi vì học luyện đan và học tập trận pháp đều là những loại phương diện yêu cầu về mặt thiên phú chứ không phải muốn là có thể học được.

Khi học một trong ba phương diện như là luyện đan, luyện khí, trận pháp đòi hỏi người luyện tập phải chuyên sâu nghiên cứu, thời gian bỏ ra luyện tập các loại phương diện này đều không phải ít, đòi hỏi người ta chăm chỉ luyện tập và sự kiên trì cao. Hầu như những người bắt đầu học tập luyện đan, luyện khí hay là trận pháp thì đều chỉ chú tâm vào học một môn chính, nếu như học quá nhiều môn cùng một lúc thì cũng rất dễ bị phân tâm.

Muốn học luyện đan, luyện khí hay là trận pháp thì cũng đòi hỏi người học phải có thiên phú về một trong ba loại phương diện này. Người có đủ điều kiện để học tập thôi thì cũng không nói làm gì, bởi vì những người này có rất ít cơ hội đi sâu hơn về các loại phương diện như luyện đan, luyện khí cùng trận pháp. Những người có thiên phú tốt hơn thì có thể đi xa hơn, gần hái được những thành tựu cao hơn. Đa phần những tu sĩ có thiên phú về các mặt phương diện này đều chỉ chú tâm vào học một môn chính mà thôi. Những người có thể học tập nhiều loại phương diện cùng một lúc thì rất là hiếm gặp, bởi vì không phải ai cũng đều có thiên phú về tất cả các loại phương diện này.

Dù là học luyện đan, luyện khí hay trận pháp thì cũng đòi hỏi người học phải có tính giác ngộ cao, bởi vì hầu như các loại phương diện này đều dựa vào sự cảm ngộ của người học mới có thể tiến tới những bước cao hơn.

Lão giả có chút trầm ngâm nhìn Vô Danh, sách dạy luyện đan và trận pháp thì cũng không phải là không có, trong học viện cũng có một số lão sư được phân công dạy về những phương diện này. Chính vì trong học viện có những vị lão sư dạy học viên luyện đan, luyện khí, trận pháp cho nên việc cung cấp các loại sách về các mặt phương diện này cũng là vấn đề không thể thiếu, nếu nói trong tàng thư các không có những loại sách như vậy thì đó đúng là đối người. Nhưng mà lão cũng không thể nào đuổi Vô Danh đi được, dù sao lão cũng không biết học viên trước mặt này có thật sự là đến đây để tìm sách

học luyện đan với trận pháp hay không.

Trong học viện thì cũng có một số học viên học tập các loại phương diện này, đa số những học viên đó cũng đã từng đến đây để mượn sách. Nhưng mà không có ai như Vô Danh cả, bởi vì cũng không có học viên nào ở trong học viện này có thiên phú tốt để học cả hai loại phương diện như đan đạo và trận đạo. Cho nên Vô Danh đưa ra yêu cầu như vậy cũng khiến cho người khác phải suy nghĩ rất nhiều.

-Sách dạy luyện đan cùng với học tập trận pháp thì tất nhiên có, nhưng đa số các loại sách này đều chỉ là những loại sách dạy nhập môn mà thôi không có sách nào đẳng cấp cao hơn như vậy. Người tới khu sách đẳng kia, giá thứ năm tầng thứ ba, ở đó là các loại sách dạy luyện đan cùng với học tập trận pháp. Bên cạnh đó cũng có các loại sách giới thiệu về các loại tài liệu, linh thảo cấp thấp.

Lão giả này mặc dù trong lòng vẫn có chút không tin tưởng nhưng cũng đành phải nói như vậy, dù sao cũng không thể ngăn cản học viên tới đây học tập.

Vô Danh nghe vậy thì liền đưa mắt về phía chỗ lão giả kia chỉ tay. Sau khi nhìn rõ rồi thì mới hướng về phía lão giả cung tay nói:

-Cảm ơn tiền bối đã chỉ đường, văn bối cũng vừa vặn cần những loại sách như vậy.

-Cũng không làm phiền tiền bối nữa, văn bối xin phép đi qua một bên làm việc của mình.

Lão giả kia nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu nói:

-Được rồi, người đi đi.

Vô Danh gật đầu một cái rồi mới xoay người đi về phía giá sách vừa nữa lão giả kia chỉ. Vô Danh nhìn qua nơi này một lượt, đây cũng là lần thứ hai hần tới tầng thư các này, lần đầu tiên hần tới là tự tìm cho mình một quyển công pháp hòa hệ để tu luyện, sau lần đó hần cũng không có tới đây thêm một lần nào nữa, và ngày hôm nay cũng là lần thứ hai hần tới nơi này.

Vô Danh sau khi nhìn qua tầng thư các một vòng thì thấy nó cũng chẳng có thay đổi gì so với lần đầu tiên hần tới đây. Tầng thư các này ở trong trí nhớ của hần vẫn là rộng lớn như vậy, sách được chia ra làm nhiều loại khác nhau, được sắp xếp ở các khu khác nhau. Vô Danh nhìn thấy mỗi giá sách phải cao tới vài trượng, mà chiều dài của nó cũng không phải là ngắn. Trong mỗi giá sách như vậy thì có đủ các loại sách được xếp ngăn nắp lại với nhau, mỗi giá sách đều được chất đầy sách, giữa mỗi quyển sách với nhau gần như không có một chút khe hở nào.

Tầng thư các này cũng được chia ra làm hai tầng, mỗi tầng cao tới ba đến bốn trượng, mỗi tầng đều được đặt rất nhiều giá sách, mỗi giá sách đều có ghi chú rõ ở phía bên cạnh, giữa các tầng sách trên giá sách với nhau đều có bậc thang để giúp cho học sinh có thể leo lên lấy sách.

Vô Danh thấy tầng thư các này so với thư viện lớn nhất ở địa cầu thì còn hơn xa, có lẽ thư viện lớn nhất ở địa cầu mà hần từng được xem qua ảnh cũng chỉ bằng hai phần năm tầng thư các này. Mà Vô Danh nghĩ rằng đây có lẽ cũng không phải là tầng thư các lớn nhất ở tu chân giới, vậy tầng thư các lớn nhất ở tu chân giới phải lớn như thế nào đây.

Vô Danh đi tới phía giá sách có chứa sách dạy luyện đan và trận pháp, khi vừa mới cho thần thức quét qua, hần đã tìm thấy được vị trí của những quyển sách cần tìm. Vô Danh đưa tay lấy xuống một quyển sách màu xanh lục, quyển sách này có tên là “linh thảo giản lược”. Vô Danh thấy đây là một quyển sách nói về các loại linh thảo, mà cũng giống như tên gọi của nó, cuốn sách này chỉ nói sơ qua về các loại linh thảo như tên linh thảo, công dụng, thuộc tính, cấp bậc, nơi thường mọc các loại linh thảo này. Mà sau một hồi quan sát Vô Danh thấy rằng đây hầu hết đều là ghi lại các loại linh thảo cấp thấp, có thể nói đây cũng chỉ là một cuốn sách giới thiệu về các loại linh thảo cấp thấp mà thôi, còn những loại linh thảo cấp cao hơn thì cũng không có nói qua.

Vì cũng là tiện tay mở ra đọc cho nên Vô Danh liền ghi nhớ lại toàn bộ những gì có ghi ở trong cuốn sách này. Mặc dù Vô Danh có Hỗn Động Thiên Mục giúp cho hần có thể biết được các loại thông tin về các loại linh thảo, tài liệu khoáng thạch nhưng mà hần nghĩ rằng tự mình có kiến thức thì vẫn tốt hơn rất nhiều. Bởi vì không phải lúc nào Hỗn Động Thiên Mục cũng có tác dụng tối đa, cho nên Vô Danh vẫn cần phải tiếp thu các loại kiến thức ở bên ngoài vào trong đầu của mình.

Vô Danh sau vài giây lật sách thì cũng đã xem gần hết quyển sách. Sau một hồi xem cuốn “linh thảo giản lược” này Vô Danh thấy trong đây giới thiệu đa số về các loại linh thảo cấp một và cấp hai, hần chưa thấy qua bất kỳ một gốc linh thảo cấp ba nào cả.

Vô Danh lại lật trang tiếp theo ra xem, chỉ còn hai trang nữa là hần đã xem xong toàn bộ cuốn sách này rồi. Thời gian mà Vô Danh xem xong một quyển sách có lẽ chỉ chưa tới một phút.

Bởi vì có thiên phú rất cao về khả năng ghi nhớ cho nên Vô Danh chỉ cần dùng thần thức quét qua một vòng là có thể ghi nhớ toàn bộ thông tin vào trong đầu rồi. Vô Danh thấy chỉ còn lại hai trang sách cuối, hần đang chuẩn bị gấp vào thì một dòng chữ hiện ra trước mắt của hần khiến cho hần ngay lập tức giật mình.

- Lôi Dương thảo??

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh bằng của trường yy nha...

Chương 83: Thông Tin

- Lôi Dương thảo??

Vô Danh vừa mới nhìn thấy dòng chữ đề trên đầu trang sách thì liền giật bản mình. Trên đó ghi rõ ràng ba chữ “Lôi Dương thảo”, Vô Danh nghĩ không biết rốt cục “Lôi Dương thảo” này có liên quan gì đến “Lôi Dương quả” hay không, cho nên hắn lập tức mở banh quyển sách ra xem cho rõ ràng.

Ngay khi Vô Danh vừa mở trang sách thứ hai gần cuối ra xem, thì quả nhiên ở trên đó ghi rõ ràng ba chữ “Lôi Dương thảo”. Vô Danh tiếp tục xem xuống phía dưới, ở dưới ghi Lôi Dương thảo này là một loại cây nhỏ chỉ cao tầm khoảng sáu mươi xăng ti mét. Lôi Dương thảo có lá cây màu xanh đen, thân cỏ vàng, chỉ sống ở những nơi thường xuyên xuất hiện tia lôi điện. Thuộc tính của cây Lôi Dương thảo này là hệ lôi, cấp bậc thuộc loại linh thảo cấp ba.

Lôi Dương thảo này mặc dù là một loại linh thảo cấp thấp nhưng nó lại rất hiếm gặp, bởi vì nó chỉ xuất hiện ở những nơi có tia lôi điện mà thôi. Lôi Dương thảo này chứa đựng rất nhiều dương khí, có tác dụng thái âm bổ dương, đa phần là dùng cho các nam tu. Lôi Dương thảo này bên trong không chỉ chứa nhiều dương khí mà nó còn chứa cả nguyên tố hệ lôi cũng khá thích hợp cho các tu sĩ có lôi linh căn sử dụng.

Vô Danh tiếp tục đọc xuống nữa thì thấy hình ảnh của Lôi Dương thảo, hắn ghi nhớ thật kỹ hình thù của Lôi Dương thảo này vào trong đầu, sau đó tiếp tục tìm xuống dưới. Khi Vô Danh nhìn xuống dưới nữa thì mới phát hiện trang này hắn đã đọc xong rồi.

Vô Danh mở trang cuối cùng ra xem, mà khi ánh mắt của hắn nhìn vào chữ đầu tiên của trang giấy thì tim của hắn liền đập thình thịch:

-Lôi Dương quả.

Ngay khi Vô Danh nhìn thấy dòng chữ này thì xuýt chút nữa liền hét lên, hắn cố gắng kìm nén sự xúc động trong lòng mà tiếp tục đọc thông tin về Lôi Dương quả này.

Lôi Dương quả này chính là quả do Lôi Dương thảo tạo ra, có công dụng mạnh hơn Lôi Dương thảo rất nhiều, không những vậy khi sử dụng Lôi Dương quả này còn có thể đề thăng tu vi và tạo ra lôi linh căn cho chính bản thân.

Từ những điều này đã nói lên Lôi Dương quả là chân quý cỡ nào. Riêng về phần có thể gây dựng lên Lôi linh căn thời cũng đã khiến cho nhiều tu sĩ phải đổ máu vì tranh giành Lôi Dương quả này. Đa phần những tu sĩ có Lôi linh căn và tu luyện pháp quyết lôi hệ đều là những người có lực chiến đấu rất cao, sức mạnh mà họ có được khiến cho nhiều đối thủ phải cảm thấy sợ hãi. Tu sĩ hệ lôi sẽ không phải lo lắng những tu sĩ hệ khác khắc chế bản thân. Chính vì lôi hệ mạnh mẽ như vậy cho nên có rất nhiều tu sĩ yêu thích loại linh căn lôi hệ này, nhưng chỉ tiếc là không phải ai cũng có thể có được lôi linh căn ở trong cơ thể.

Vô Danh sau khi đọc xong quyển sách này thì thầm than may mắn, hắn còn đang không biết tìm Lôi Dương quả ở đâu thì liền đọc được thông tin trong cuốn sách này. Chỉ cần tìm được Lôi Dương quả thì hắn có thể thanh trừ âm khí trong cơ thể của Nguyệt Nhi rồi. Mà không những có thể giúp cho Nguyệt Nhi thanh trừ âm khí, Lôi Dương quả này còn có tác dụng rất lớn với Vô Danh, Vô Danh chỉ cần luyện chế Lôi Dương quả này thành Lôi Dương đan sau đó sử dụng thì có thể tăng cao tu vi của bản thân mà còn có thể hấp thu lôi khí bên trong Lôi Dương đan.

Đột nhiên Vô Danh lại lâm vào trầm tư, mặc dù biết được nơi Lôi Dương thảo xuất hiện, nhưng làm sao để tìm được một nơi như vậy mới là vấn đề quan trọng nhất. Vô Danh hắn còn chưa biết gì nhiều về tu chân giới này, cho nên cũng không quá rõ ràng những nơi như vậy, Vô Danh nghĩ mình cần phải đi tìm hiểu thông tin về vấn đề này. Mà tìm được Lôi Dương thảo rồi thì vẫn còn một vấn đề nữa rất quan trọng, đó là trên cây Lôi Dương thảo này phải có Lôi Dương quả. Nếu như chỉ tìm được Lôi Dương thảo mà không tìm được Lôi Dương quả thì không phải là mất công mất sức mà chẳng thu về được thứ gì hay sao.

Vô Danh cũng chỉ có thể thầm cầu may cho bản thân rằng lúc tìm được Lôi Dương thảo thì cũng tìm được Lôi Dương quả mà thôi. Nếu không thì hắn sẽ phải tiếp tục tìm kiếm.

Vô Danh thở ra một hơi sau đó gấp cuốn “linh thảo giản lược” này vào, thông tin đầu tiên về Lôi Dương quả hắn cũng đã tìm được rồi, bây giờ hắn chỉ cần tìm hiểu xem nơi nào thường xuyên xuất hiện lôi điện để tìm Lôi Dương thảo nữa là xong. Đến lúc đó tìm được Lôi Dương thảo rồi thì cũng chỉ có thể cầu may rằng trên Lôi Dương thảo có Lôi Dương quả.

Vô Danh cất cuốn “linh thảo giản lược” này vào chỗ cũ sau đó lấy một cuốn sách khác ra. Cuốn sách tiếp theo mà hắn lấy là một cuốn sách nói về các loại tài liệu khoáng vật dùng trong luyện khí, một số còn dùng cho cả trận pháp nữa.

Rất nhanh chỉ chưa đầy một phút Vô Danh đã hoàn toàn đọc xong cuốn sách này rồi. Vô Danh nghĩ với tốc độ này của hắn thì đọc xong toàn bộ sách và ghi nhớ toàn bộ nội dung trong sách ở tầng thư các này chỉ mất tới hai ngày là cùng.

Mà lúc này lão giả trông coi tầng thư các đang nhắm mắt định thần thì đột nhiên mở mắt ra sau đó nhìn về hướng của Vô Danh. Sau khi nhìn tới rồi thì lão

già này liền tròn trĩnh hai mắt lên, bởi vì cảnh tượng trước mắt khiến cho ông ta không thể không tức giận cho được.

Vô Danh thì mãi mê đọc sách cho nên cũng không có thấy rằng lão giả trông coi tàng thư các đang nhìn hấn. Chính vì như vậy mà hấn cứ liên tục mở sách giống như là tua nhanh một đoạn phim vậy, roẹt một cái đã là mấy chục trang sách qua đi.

Mà lão giả kia sau khi nhìn thấy cảnh tượng Vô Danh đọc sách như vậy thì trong lòng thầm hối hận. Lão hối hận vì đã cho một tên phá hoại như Vô Danh vào đây tìm sách, đáng lẽ ra lão phải đuổi Vô Danh đi từ sớm mới đúng.

Lúc đầu khi nhìn thấy tu vi của Vô Danh cũng khá tốt cho nên lão mới tin tưởng vào lời nói hết sức nghiêm túc kia của hấn. Lúc đó lão nghĩ rằng một học viên với độ tuổi như vậy đã có thể tu luyện tới Tụ Khí tầng bốn thì có lẽ là một người rất có kỷ luật. Cho nên với lời nói muốn xem cả hai loại sách dạy luyện đan và trận pháp của Vô Danh thì lão cũng không có quá nghi ngờ, chỉ là trong lòng vẫn có chút không tin tưởng mà thôi. Lão nghĩ rằng một người có thiên phú về mặt tu luyện như Vô Danh thì có lẽ có thiên phú về những phương diện khác như đan đạo và trận đạo thì cũng là bình thường, dù sao cũng không có ai thích đem mấy truyện đó ra để đùa cả.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này lão mới biết suy nghĩ của mình là sai lầm cỡ nào, đáng lẽ ra lão không nên tin tưởng về mặt bên ngoài của Vô Danh như vậy, lần này lão thực sự đã đánh giá sai người rồi.

Lão giả giống như rất tức giận mà thờ phỉ phò nhìn về phía Vô Danh, dường như lão giả này có thể phát tác bất kì lúc nào. Còn Vô Danh thì đã sớm đọc xong quyển sách vừa này rồi, bây giờ hấn bắt đầu chuyển qua đọc quyển sách về luyện đan.

Sau khi Vô Danh đọc lướt qua quyển sách dạy luyện đan kia thì quả thật giống như lời lão giả kia nói, quyển sách này bất quá chỉ là dạy người học bước đầu nhập môn vào việc luyện đan mà thôi. Nhưng mà Vô Danh thấy như vậy có lẽ cũng đã đủ dùng rồi. Dù sao bước đầu tiên cũng chính là bước quan trọng nhất, hấn chỉ cần biết làm sao để có thể trở thành một vị luyện đan sư nhất phẩm là tốt rồi, còn muốn tăng cấp lên những tầng thứ cao hơn thì hấn cũng không quá lo lắng, bởi vì hấn đã có Vô Cực quyết để giải quyết vấn đề đó.

Vô Danh cẩn thận ghi nhớ các bước trong khi luyện đan, rồi phân loại linh thảo, luyện hóa linh thảo, vân vân và mây mây, những gì có trong cuốn sách này hấn đều ghi nhớ rõ từng chữ một. Mặc dù hấn đọc lướt qua rất nhanh nhưng cũng không có một chữ nào bị hấn bỏ sót cả.

Vô Danh sau khi đọc xong quyển sách dạy luyện đan rồi thì liền chuyển qua sách dạy bố trí trận pháp.

Quyển sách dạy bố trí trận pháp này cũng giống như quyển sách dạy luyện đan kia, cũng chỉ là dạy người học nhập môn mà thôi. Vô Danh ghi nhớ hết tất cả các loại tài liệu được dùng làm trận kỳ sau đó liền ghi nhớ tên các loại trận pháp và cách bố trí trận pháp. Nói là ghi nhớ cách bố trí trận pháp nhưng đó cũng chỉ là nhìn hình vẽ mà thôi, muốn thật sự bố trí được một cái trận pháp cấp một mà nói thì bản thân cũng phải không ngừng tập luyện cùng suy diễn trận pháp, cho nên mới nói những loại phương diện như luyện đan, luyện khí, trận pháp đều phải dựa rất nhiều vào thiên phú cùng khả năng cảm ngộ của bản thân.

Vô Danh sau khi đọc xong quyển sách dạy học tập trận pháp rồi thì mới dừng lại, hấn cất quyển sách này vào chỗ cũ. Mà cũng đúng lúc này Vô Danh liền nghe được một tiếng quát chói tai:

-Tiểu tử thối kia, ngươi tới đây là đang phá hoại có phải không. ...

-Ách...

Vô Danh đột nhiên nghe thấy lão giả trông coi tàng thư các hét lên như vậy thì liền giật nảy mình, hấn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa rồi, không phải hấn là đang đọc sách hay sao, vậy tại sao lão giả kia lại nổi điên lên với hấn như vậy chứ. Vô Danh có chút khó hiểu nhìn lão giả kia hỏi:

-Vân bối tới đây là để đọc sách mà, có sao tiền bối lại nói vân bối tới đây là để phá hoại.

Vô Danh một mặt ngây thơ vô số tội nhìn về phía lão giả rồi gãi đầu khó hiểu.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tìm Vô Danh

- Âm

Tại một căn phòng ở bên trong phủ thành chủ, đột nhiên có hai cánh cửa bị đập tung ra vang lên một tiếng ầm lớn. Hai cánh cửa này vừa bị đập tung ra thì liền rơi vỡ ở trên nền đất. Mà theo sau hai cánh cửa này bị đập vỡ tung ra thì liền có một bóng người dần dần xuất hiện ở trước vị trí nơi mà cánh cửa kia bị đá ra.

Bóng dáng của một người đàn ông dần dần hiện ra bên trong bóng tối, ánh trăng sáng ở phía đối diện người đàn ông này nhẹ nhàng chiếu vào thân hình của ông ta rồi dần dần để lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông trung niên. Trung niên nam tử này đột nhiên nhắm hai mắt lại giống như là đang cảm nhận thứ gì đó rồi lại từ từ mở mắt ra. Trong ánh mắt của người đàn ông trung niên giống như vừa có một tia nghi ngờ xẹt qua.

-Người của Hoài Nam Nhị Tinh học viện sao.

Vũ Phong đột nhiên lăm bắm trong miệng một câu. Lúc con trai Vũ Phi của hắn bị giết thì cũng là lúc hắn vừa mới thành công thăng cấp tới cảnh giới Trúc Cơ, cho nên hắn không thể nào ngay lập tức đi ra ngoài báo thù cho Vũ Phi được. Khi vừa mới thăng cấp lên cảnh giới Trúc Cơ thì hắn phải đợi cho thân thể của bản thân tái tạo lại rồi mới dám đi ra ngoài, mà quá trình này đồng dạng cũng tiêu tốn một chút thời gian.

Mặc dù không thể ngay lập tức đi ra ngoài báo thù nhưng mà Vũ Phong cũng không sợ để mất đầu kẻ đã giết con trai của mình, bởi vì khi kẻ đó giết chết con trai của hắn thì trên người của người đó cũng đã có ký hiệu thần thức mà hắn để lại. Một khi trên người kẻ đó đã có ký hiệu thần thức của hắn rồi thì cũng không sợ kẻ đó có thể chạy thoát được.

Khi này Vũ Phong nhắm lại cảm nhận ký hiệu thần thức kia thì liền phát hiện vị trí của kẻ đã giết con trai hắn lại đang ở bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện. Khi phát hiện ra vấn đề này thì cũng khiến cho hắn không tránh khỏi có nhiều điều nghi vấn.

Trên tay của Vũ Phong đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm, sau đó thanh phi kiếm này đột nhiên biến lớn lên. Vũ Phong nhảy lên trên thanh phi kiếm này rồi lập tức điều khiển phi kiếm bay vút đi. Hướng mà Vũ Phong bay đi chính là hướng đi tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Mặc dù trong thành Hoài Nam này Vũ Phong hắn có ban hành luật không được phi hành ở trong thành, nhưng mà con trai của hắn vừa mới bị người ta giết chết, hắn làm sao có thể để tâm tới vấn đề như vậy, dù sao hắn cũng là thành chủ của Hoài Nam thành này cho nên cũng không sợ người khác có ý kiến đối với hắn.

Ngay khi Vũ Phong vừa mới điều khiển phi kiếm ngay bên trong Hoài Nam thành thì cũng có rất nhiều tu sĩ ở bên dưới nhìn thấy. Những tu sĩ này không cần đoán cũng biết là người nào lại dám lớn lối tới mức mà cưỡi phi kiếm phi hành ở ngay trong Hoài Nam thành này. Ngoài thành chủ của thành Hoài Nam này ra thì làm gì còn có kẻ nào lại dám oai phong tới mức như vậy nữa, mà mọi người chỉ cần nhìn hướng người kia vừa xuất phát thì cũng liền biết đó là ở bên trong phủ thành chủ rồi.

Vũ Phong vừa cưỡi phi kiếm bay tới chỗ Hoài Nam Nhị Tinh học viện vừa suy nghĩ. Vũ Phong không biết rốt cục là kẻ nào bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện lại dám giết con trai của hắn.

Phủ thành chủ cùng với Hoài Nam Nhị Tinh học viện vốn từ lâu đã là nước sông không phạm nước giếng, hai bên rất ít khi xảy ra xô sát với nhau, mà một khi xảy ra vấn đề tranh chấp thì hai bên cũng rất dễ dàng hòa giải. Điều này chứng tỏ mối quan hệ giữa phủ thành chủ cùng với Hoài Nam Nhị Tinh học viện tuy không phải tốt lắm nhưng cũng chưa tới mức xảy ra chuyện gì ảnh hưởng lớn tới cả đôi bên.

Giữa hai bên đã rất ít xảy ra tranh chấp, vậy mà bây giờ con trai Vũ Phi của Vũ Phong hắn lại đột nhiên bị một người ở bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện giết chết thì là chuyện gì xảy ra.

Vũ Phi dù gì cũng từng là học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện, do thời hạn đào tạo bên trong học viện đã hết cho nên mới quay trở về phủ thành chủ sống cùng với Vũ Phong.

Vũ Phi do có linh căn không được tốt cho lắm nên tốc độ tu luyện cũng không phải là nhanh, hắn học tập ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện sáu năm trời nhưng mà tu vi của hắn cũng chỉ mới đạt tới Tụ Khí tầng thứ năm. Mà cũng chỉ mới gần đây thôi, do thời hạn học tập tại học viện đã hết nên Vũ Phi mới rời khỏi học viện.

Vũ Phi ở trong học viện thì cũng là một cái học sinh lâu năm, cho nên nếu như nói không biết ai ở trong học viện thì đó chính là điều không thể nào tin được, mà cũng không có ai là không biết Vũ Phi cả.

Vậy mà bây giờ Vũ Phi lại đột nhiên xảy ra tranh chấp với một học viên bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện rồi bị học viên đó giết thì là chuyện gì xảy ra.

Để có thể giết chết được Vũ Phi thì tu vi ít nhất cũng phải là Tụ Khí tầng năm, bởi vì Vũ Phi cũng là một tu sĩ Tụ Khí tầng năm. Nếu như là một học viên có tu vi thấp hơn mà nói thì đó chính là điều không thể nào.

Mà trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện, một học viên có thể tu luyện tới Tụ Khí tầng năm thì chắc chắn đó cũng là một cái học viên lâu năm ở trong học viện. Mà một khi đã là học viên lâu năm ở trong học viện thì làm sao có thể không biết Vũ Phi, đồng thời Vũ Phi cũng không thể nào không biết rằng trong học viện lại có một học viên có tu vi tốt như thế được.

Nếu như cả hai đều đã biết nhau, vậy tại sao vẫn có thể xảy ra tranh chấp rồi dẫn tới án mạng như vậy được, dù sao người của cả hai bên cũng đều có những hiệp ước nhất định với nhau thì làm sao có thể dẫn tới tranh chấp lớn như vậy.

Mà đồng thời cũng là vài tuần trước, Vũ Phong hắn cũng có nghe nói rằng Minh Khai Ngũ Tinh học viện tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện để tuyển sinh,

mà điều kiện tuyển sinh ra sao thì ai ai cũng biết cả rồi. Học viên có thể giết chết con trai Vũ Phi của hán chắc chắn cũng phải là một kẻ có đủ điều kiện để tham gia xét tuyển danh ngạch và cũng chắc chắn sẽ được Minh Khai Ngũ Tinh học viện chọn vào. Mà học viện đủ điều kiện tranh đoạt được danh ngạch thì cũng đã lên phi thuyền đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện từ những tuần trước rồi, vậy tại sao bây giờ ở bên trong học viện vẫn còn một học viên có tu vi tốt như vậy ở lại, đó không phải là rất kì lạ hay sao.

Nhưng dù sao đi nữa thì Vũ Phong hán cũng nhất định phải giết chết kẻ này để báo thù cho con trai của hán Vũ Phi. Dù có là người của Hoài Nam Nhị Tinh học viện đi nữa thì hán cũng bắt buộc phải lôi ra giết cho bằng được mới thôi.

Mà đột nhiên Vũ Phong nghĩ ra một vấn đề, Vũ Phi con trai của hán tuy ngông cuồng một chút nhưng cũng không phải một người không biết suy nghĩ. Nếu như kẻ kia thật sự là học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện thì con trai của hán cũng không thể nào lại đi gây chuyện với kẻ đó được. Nhưng nếu như kẻ kia thật sự là học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện mà vẫn khiến cho hai bên xảy ra xung đột thì nhất định ở giữa chuyện này phải có một điều khúc mắc nào đó.

Vũ Phong suy nghĩ một hồi, không biết rốt cục là thứ gì mà khiến cho con trai Vũ Phi của hán bất chấp tất cả để ra tay với học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện kia.

- Chẳng lẽ trên người của kẻ đã giết con trai ta có bảo vật gì đó đáng giá hay sao.

Vũ Phong đột nhiên nghĩ tới một lý do như vậy, chỉ có lý do này mới có thể khiến cho con trai của hán đột nhiên nổi lòng tham mà xảy ra xung đột với học viên kia, nếu không con trai của hán làm sao có thể bị người khác giết như vậy được.

Vũ Phong nghĩ nếu như kẻ kia thật sự có bảo vật gì đó ở trong người thì hán nhất định phải đem về phủ của hán cha xét một hồi rồi mới đem ra xử tội.

Vũ Phong thấy mình đã sắp đi tới trước cổng trường của Hoài Nam Nhị Tinh học viện rồi thì mới dừng phi kiếm lại sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Vũ Phong vừa mới đi tới trước cổng lớn của Hoài Nam Nhị Tinh học viện thì liền bị hai người chặn lại.

- Dừng lại.

Hai vị nam tử đứng chắn trước người Vũ Phong đồng thời lên tiếng.

.....

Bên trong tàng thư các.

Vô Danh có chút khó hiểu nhìn về phía lão giả trong coi tàng thư các, hán vừa gãi đầu vừa nói:

- Tại sao tiền bối lại nói như vậy, văn bối tới đây là đang đọc sách mà.

Vô Danh thật sự không hiểu được tại sao lão giả này lại nói hán tới đây là để phá hoại rồi. Hán đường đường là một cái học sinh gương mẫu, con ngoan trò giỏi, tới đây chăm chỉ đọc sách tiếp thu kiến thức như vậy mà lại bị người ta nói là tới đây phá hoại, vậy rốt cục là hán phải tới đây phá hoại thì mới được gọi là đến để đọc sách tiếp thu kiến thức sao.

Lão giả trong coi tàng thư các kia thấy Vô Danh vẫn còn không biết nhận lỗi như vậy thì liền lớn tiếng nói:

- Ngươi vẫn còn không biết hối cải, chính mắt ta nhìn thấy rõ ràng như vậy mà ngươi vẫn còn chối cãi được hay sao.

Vô Danh nghe lão giả này nói một câu như vậy thì cũng bị lão làm cho cạn lời luôn rồi, hán vốn chẳng có hành động gì gọi là phá hoại, chỉ một mực tới đây đọc sách, vậy mà lão giả này lại kêu chính mắt nhìn thấy hán phá hoại.

Vô Danh vẻ mặt nghiêm túc nhìn lão giả kia hỏi lại:

- Không biết rốt cục là tiền bối đã nhìn thấy văn bối làm sai chuyện gì mà lại nói như vậy??

- Cái này tự chính bản thân ngươi nhận biết, lại còn muốn ta phải nói rõ ràng ra hay sao.

Lão giả nhìn về phía Vô Danh quát.

Vô Danh bây giờ trong lòng cũng bắt đầu có chút bức bối rồi, hán vốn muốn tìm thêm quyển sách dạy luyện khí đọc qua một lượt nhưng mà bây giờ lại bị lão giả này làm cho tụt hứng rồi.

- Văn bối thực sự không biết mình đã làm sai chuyện gì, mong được tiền bối chỉ điểm.

Vô Danh ngữ khí bình tĩnh nói.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm. do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh bảng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phép Chứng Minh

Vô Danh ngữ khí hết sức bình tĩnh nhìn về phía lão giả kia nói:

-Vấn bối thực sự không biết mình đã làm sai chuyện gì, mong được tiền bối chỉ điểm.

Lão giả kia nghe Vô Danh nói như vậy thì liền cố gắng kìm nén sự giận giữ trong lòng:

-Được, người nói người không làm chuyện gì sai, vậy người hãy cho ta một cái giải thích xem rốt cục hành động vừa nãy của người là đúng hay sai.

Hành động gì, rốt cục là hành động gì a, Vô Danh vẫn chẳng hiểu lão giả kia đang nói cái gì, hắn vừa làm hành động gì đó không đúng mực sao, không có a, hắn chắc chắn là mình vẫn rất nghiêm túc từ nãy tới giờ.

-Vấn bối từ nãy tới giờ đều chỉ chăm chú đọc sách tiếp thu thêm kiến thức, nào có làm ra hành động gì không đúng mực khiến cho tiền bối phải giận giữ như vậy a.

Lão giả trông coi tàng thư các đã không thể nào kiểm chế được cơn giận giữ trong lòng thêm nữa rồi. Lão vốn muốn cho học viên trước mắt này một cơ hội nhận sai, vậy mà hắn còn cố ý ra vẻ không hiểu lão đang nói gì, bảo sao lão có thể không tức giận cho được. Lão giả này nghĩ Vô Danh đã không thể nào dạy bảo được nữa rồi cho nên quyết định ném thẳng căng Vô Danh ra khỏi tàng thư các này, về sau cũng là cấm không cho Vô Danh đi vào bên trong tàng thư các dù chỉ nửa bước.

Lão giả vừa quyết định như vậy thì thân hình liền động, lão muốn tống cổ Vô Danh ra khỏi tàng thư các này.

Lão giả không hề sử dụng bất kì một chút linh lực nào mà trực tiếp nhảy tới chỗ Vô Danh rồi đưa một tay ra muốn tóm lấy vai của hắn.

Vô Danh thấy lão giả này đột nhiên nhảy tới chỗ mình như vậy rồi lại còn đưa tay ra muốn tóm lấy vai của hắn thì hắn thực sự không hiểu rốt cục là chuyện gì xảy ra rồi.

Vô Danh không biết có phải lão giả này nghĩ rằng hắn là một người có thể khi dễ hay không mà đột nhiên làm ra hành động như vậy thì hắn thực sự khó chịu rồi. Vô Danh hắn đường đường là một cái tu sĩ Trúc Cơ mà lại có thể để cho một lão giả chỉ mới có tu vi Tụ Khí tầng bảy khi dễ thì quả đúng là một chuyện lực cười rồi.

-Hựt...

Vô Danh di chuyển thân hình sang một bên nhẹ nhàng tránh đi một trào mà lão giả kia chớp tới.

Lão giả kia thấy mình không tóm được Vô Danh thì lại càng giận dữ, lão không ngờ Vô Danh lại dám tránh đi một trào này của lão. Mặc dù lão không có sử dụng linh lực, nhưng lão đường đường là một cái tiền bối tu vi Tụ Khí tầng bảy thế mà Vô Danh còn dám tránh đi.

Lão giả này bây giờ đã bị sự nóng giận làm cho suy nghĩ không được thông suốt, lão tiếp tục chớp tới Vô Danh một lần nữa.

-Lại hựt.

Vô Danh lại đơn giản tránh đi mỗi khi lão giả kia muốn tóm hắn lại. Vô Danh nghĩ không biết lão giả này có bị hồ đồ hay không, tốc độ chậm chạp như vậy mà cũng muốn bắt hắn, đã thế lại còn không dùng linh lực để gia tăng tốc độ nữa chứ. Lão giả này nghĩ rằng mình là tiền bối Trúc Cơ trung kỳ chắc.

Lão giả kia thấy bản thân lại không bắt được Vô Danh thì tiếp tục vồ qua tới, nhưng mà lần nào cũng như vậy Vô Danh đều có thể đơn giản tránh né.

Lão giả thấy Vô Danh vẫn cứ tiếp tục tránh đi như vậy thì liền giận giữ, ngay lập tức lão giả này liền sử dụng linh lực làm tăng tốc độ của bản thân. Lão giả lại tiếp tục chớp tay về phía Vô Danh.

Vô Danh thấy lão giả này sử dụng linh lực thì hắn cũng chỉ cười khẩy một cái, chủ dù lão giả này có dùng linh lực đi nữa thì có đợi hết mùa chuối cũng không thể nào bắt được hắn.

Vô Danh có chút nhàm chán mà tránh đi bàn tay của lão giả kia. Hắn đường đường là một tu sĩ Trúc Cơ vậy mà lại làm ra cái chuyện như vậy, lúc nãy thì đấu khẩu với lão giả kia, còn bây giờ thì lại làm ra cái chuyện vô vị như vậy. Hắn mặc dù rất là không muốn bắt nạt người già, khi dễ người có tu vi kém

hơn mình, nhưng mà lão già này vẫn không chịu nói lý với hắn, hắn cũng chẳng biết phải làm thế nào.

-Né..né...né...

Vô Danh lại tiếp tục né, nếu như lão già kia thích chơi cái trò trẻ con như thế này thì hắn cũng chỉ có thể vui lòng chấp nhận.

Lão già kia này giờ đều không thể vô chúng Vô Danh dù chỉ một cái thì hai mắt liền đỏ bừng vì tức giận. Lão còn quên mất rằng bản thân mình vốn là một tu sĩ tu khí tăng bảy mà không thể bắt được Vô Danh chỉ mới tu khí tăng bốn là điều phi lý cỡ nào. Lão già nhìn Vô Danh mà nghĩ rằng ken két:

-Tốt, tốt, tốt, ngươi vẫn là không chịu hồi cái...

Vô Danh bây giờ cũng đã hết kiên nhẫn rồi, lão già này liên tục nói cái gì mà không biết nhận lỗi với cái gì mà không biết hồi cái.

-Cái cái cái đầu lão a, ta giống kẻ có tội hay sao mà hồi với chả cái.

Vô Danh tức tối chửi thầm trong lòng, hắn vốn chẳng có làm nên tội tình gì, vậy mà lão già này vẫn một mực không chịu hiểu ra, cứ nói là hắn tới đây phá hoại còn không biết hồi cái. Nếu như hắn thật sự làm sai chuyện gì thì lão cũng phải nói ra hắn mới biết được chứ, lão cứ luôn mồm cái với đưa như vậy thì phụ thân ai mà hiểu nổi.

-Ta vốn không biết mình làm gì sai, tiền bối nếu như biết thì cũng phải nói ra chứ làm sao lại động thủ với ta như vậy. Tiền bối làm như vậy thì có thể giải quyết được vấn đề gì sao.

-Ngươi vẫn còn biết ta là tiền bối, vậy....

Lão già kia vốn còn đang định nói Vô Danh vẫn còn không biết hồi cái thì đột nhiên nuốt lời lại, lão cũng đã nghĩ ra có lẽ bản thân lão cũng phải nói ra chỗ sai sót của học viên kia thì học viên đó mới biết sai chỗ nào. Lão già có nhin xuống con giận nói:

-Được, nếu như ngươi đã cố ý không hiểu thì ta cũng chỉ có thể nói rõ ra cho ngươi hiểu.

Vô Danh nghe thế thì thật sự muốn đâm cho ông già này một cái, hắn là thật sự không hiểu chứ không phải là cố ý không hiểu a.

-Văn bối thật sự không hiểu chứ không phải là cố ý không hiểu, mong tiền bối có thể chỉ ra được chỗ sai sót của văn bối để văn bối có thể kịp thời sửa chữa.

-Được rồi, vậy ngươi hãy giải thích cho ta nghe, ngươi nói ngươi tới đây đọc sách, vậy lúc ngươi đọc sách đã làm ra cái hành động gì, ngươi làm như vậy mà là tới đây để đọc sách sao, rõ ràng là ngươi đang cố ý tới đây gây rối mà còn không chịu hiểu mình đã làm gì sai.

Vô Danh nghe vậy thì liền nghĩ, hắn lúc đọc sách có làm gì à, không phải chỉ là mở sách ra rồi đọc hay sao.

-Ừ, mở sách đọc....

-Chát....

Vô Danh đột nhiên đưa tay vỗ chán một cái, bây giờ hắn đã hiểu ra vấn đề rồi, hóa ra là như vậy, lúc hắn mở sách ra đọc thì có đọc nhanh một chút, bảo sao lão già này lại nói hắn tới đây để phá hoại.

Vô Danh giống như hiểu ra vấn đề, hắn nhìn về phía lão già kia cười gượng.

-Tiền bối nói vậy thì văn bối rốt cục cũng đã hiểu ra, đúng là trong lúc đọc sách văn bối có đọc nhanh một chút, nhưng mà không phải chỉ là đọc sách nhanh hơn một chút thôi sao, văn bối cũng đâu có làm ra hành động gì giống như là phá hoại a.

-Ngươi còn nói mình chỉ đọc nhanh một chút, như vậy mà là nhanh một chút thôi sao, ngươi nói như vậy mà cũng bảo ta nghe cho được à. Ngươi vừa mới cầm quyển sách lên, vèo vèo một phát chưa tới năm hơi thở thì đã lật hết quyển sách. Ngươi nói là mình tới đọc sách, như vậy giống đọc sách sao, ngươi đọc như vậy thì có thể nhớ được thứ gì chứ. Ngươi thử nghĩ xem có ai đọc sách giống như ngươi không, rõ ràng là quấy rối còn nói mình chỉ đọc sách nhanh một chút.

Lão già nhìn Vô Danh tức giận nói, lão từ đầu tới cuối chứng kiến học viên kia lật sách ào ào giống như là đổ nước, vèo một cái đã lật xong quyển sách, vậy mà học viên này ngộ tính lại quá kém mãi mà không chịu hiểu ra vấn đề.

Oan, thật sự là quá oan uổng, Vô Danh bây giờ thực sự không biết rúc mặt vào đâu mà khóc. Hắn tới đây rõ ràng là để đọc sách, mặc dù hắn đọc có nhanh một chút, nhưng không phải mỗi một chữ một hình hắn đều nhớ rõ hay sao, hắn thậm chí còn có thể đọc rõ số trang cùng với các phần luận nữa đó.

Vô Danh về mặt có chút oan uổng mà nhìn về phía lão già kia nói:

-Thưa tiền bối, cái này thật sự là quá oan uổng cho văn bối a. Văn bối công nhận là mình đọc sách có hơi nhanh một chút, nhưng mà mỗi từ mỗi chữ trong đó văn bối đều có thể nhớ kĩ. Mà mỗi cái dấu phẩy, dấu chấm câu văn bối cũng có thể nhớ rõ ràng nữa là, như vậy thì văn bối làm sao lại trở thành kẻ phá hoại được rồi.

Lão già kia nghe Vô Danh nói như vậy thì liền bĩu môi một cái, Vô Danh có thể lừa ai chứ làm sao lừa được lão. Lão đã ở đây trong coi tàng thư các không biết bao nhiêu năm rồi, còn chưa có thấy ai ở dám ở trước mặt lão nói dối một cách trắng trợn như vậy.

-Người đứng là nói khoác mà không biết ngược, người có thể làm được như vậy sao. Nếu như người thực sự mỗi cái đầu chấm đầu phảy đều có thể ngắt nhịp rõ ràng thì ta mới tin lời người nói là thật.

-Nếu tiền bối đã đưa ra đề nghị như vậy thì phận là văn bối cũng không thể không chấp hành. Bây giờ tiền bối có thể tùy tiện lấy một trong những quyển sách mà văn bối vừa đọc ra để làm một phép chứng thực nho nhỏ. Văn bối chắc chắn sẽ trả lời mọi câu hỏi của tiền bối.

Vô Danh một mặt nghiêm túc hướng về phía lão già nói.

-Được, vậy ta sẽ làm như lời của người nói, nếu như người mà trả lời sai dù chỉ một chữ thì ta liền đuổi người ra khỏi tàng thư các này và cấm người vĩnh viễn không được đặt chân vào tàng thư các này dù chỉ một bước.

Lão già nghe Vô Danh nói vậy thì liền nghiêm nghị.

-Được, xin mời tiền bối tùy ý chọn một quyển.

Vô Danh ôm quyền nói.

Mọi người đọc xong nhớ để lại 1 like ủng hộ tác với nhé

Trong truyện nếu như có sạn mong mn thông cảm..do up nhanh lên tác không kịp soát lỗi

Lớp học văn của tác là lớp học free..không thu học phí...nhưng mọi người cũng có thể đóng học phí hàng tháng để giúp cho lớp học văn của tác chất lượng hơn và có thể leo top kim thánh băng của trường yy nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Kẻ Giết Con Trai Ta Đang Ở Trong Học Viện Đây 1

- Được, xin mời tiền bối tùy ý chọn một quyển.

Vô Danh đưa tay chỉ về phía mấy quyển sách hần vừa đọc nói.

Lão già trông coi tàng thư các thấy vậy thì liền gật đầu một cái rồi liền đi về phía mấy quyển sách kia. Lão già này đảo mắt qua một lượt rồi tùy ý cầm lên trên tay một quyển sách.

Vô Danh thấy lão già kia cầm trên tay quyển sách dạy luyện đan thì liền biết lão già này hẳn là đang muốn làm khó hần đây. Trong số bốn quyển sách kia thì quyển sách luyện đan này chính là quyển khó học nhất, lão già kia hẳn cũng biết điều này cho nên mới chọn quyển sách đó. Vô Danh thì chỉ cười nhạt một tiếng, nếu chỉ là đọc thuộc lòng mà nói thì quả thật hẳn có thể đọc lâu lâu từ trang đầu tới trang cuối luôn ấy chứ. Lão già này muốn làm khó hần thì còn lâu nhé.

Lão già cầm quyển sách dạy luyện đan trên tay rồi nhìn Vô Danh nói:

-Được rồi, ta chọn quyển này, nếu như người không thể đọc đúng giống như ta yêu cầu mà nói thì người cũng biết bản thân mình phải làm gì rồi đấy.

-Văn bối đã nhớ kĩ...

Vô Danh gật đầu nói.

.....

Phía ngoài cổng lớn Hoài Nam Nhị Tinh học viện

Vũ Phong vừa mới đi tới trước cổng lớn của Hoài Nam Nhị Tinh học viện thì liền bị hai người chặn lại.

-Dừng lại.

Hai vị nam tử đứng chắn trước người Vũ Phong đồng thời lên tiếng.

Hai vị nam tử vừa nảy cũng đã phát hiện ra có người phi hành bay tới phía chỗ bọn họ. Cả hai đều nhìn nhau nghi hoặc tại sao trong Hoài Nam thành lại có người không biết quy tắc tới mức bay vù vù ở trên không như vậy, mà không những thế hướng người này bay tới lại là Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Hai vị nam tử nhìn nhau một cái thì cũng rất nhanh đã đoán ra người có thể không tuân thủ quy tắc mà bay vù vù ở trong thành Hoài Nam này là ai rồi, nếu như không phải thành chủ Vũ Phong thì còn có thể là ai vào đây được nữa.

Mà quả nhiên cũng giống như hai người dự đoán, khi người kia vừa mới rời phi kiếm hạ thấp xuống dưới đất rồi đi tới gần chỗ bọn họ thì hai người cũng không phát hiện ra được tu vi của người đó. Hai vị nam tử cũng rất nhanh nhìn ra được đó chính là thành chủ Vũ Phong của thành Hoài Nam, gương mặt kia không phải Vũ Phong thành chủ thì còn có thể là ai được.

Khi Vũ Phong đi tới gần, hai vị nam tử đứng gác cổng kia liền cảm thấy một cảm giác gì đó rất lạ, nhưng họ cũng không đoán ra được rốt cục là lạ ở chỗ nào, họ chỉ cảm thấy cảm giác mà Vũ Phong mang lại cho họ giống hệt như Trương lão sư mà thôi.

Hai vị nam tử sau khi lên tiếng cản Vũ Phong lại thì liền có một người đứng lên trước một bước, người này ôm quyền hướng về phía Vũ Phong nói:

-Chào Vũ thành chủ, không biết ngài tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện là có việc gì, nếu như có chuyện quan trọng hoặc có hẹn trước thì vẫn bối sẽ ngay lập tức đi báo cáo lại với cấp trên để không làm chậm trễ việc của thành chủ.

Lúc đầu Vũ Phong bị hai người này cản lại thì cũng có chút bực mình, nhưng thấy họ cũng chỉ là làm tròn bổn phận của bản thân nên cũng không có làm lớn chuyện. Mặc dù con trai của hắn đã bị người của học viện giết chết, nhưng mà hắn cũng không thể quá phách lối mà đánh người rồi xông vào bên trong được.

Hoài Nam Nhị Tinh học viện vốn là một thế lực không nhỏ tại Hoài Nam thành, căn cơ cũng là vô cùng vững chắc, phủ thành chủ của Vũ Phong tuy mạnh nhưng cũng không thể nào đem ra so sánh được với Hoài Nam Nhị Tinh học viện này.

Vũ Phong bây giờ mặc dù đã thành công đột phá Tự Khí kỳ tăng cấp tới Trúc Cơ kỳ rồi nhưng cũng không phải là vô địch ở bên trong Hoài Nam thành này. Hoài Nam Nhị Tinh học viện này cũng không chỉ có mỗi một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà có tới hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Cái thứ nhất chính là Trương lão sư Trương Giải Phóng, người này cũng là một tu sĩ Trúc Cơ mới thăng cấp cách đây được nửa năm. Lúc đó Trương Giải Phóng vừa mới thành công tăng cấp tới Trúc Cơ kỳ thì học viện cũng có gửi thư tới phủ thành chủ mời tham dự tiệc chúc mừng Trương Giải Phóng thành công tăng cấp tới Trúc Cơ. Vũ Phong hắn cũng tới tham dự tiệc chúc mừng này, lúc đó hắn cũng vẫn đang bồi hồi ở Tự Khí tăng chín hậu kỳ. Nếu không phải thời gian trước gặp được chút cơ duyên thì hôm nay cũng không thể nào thăng cấp tới Trúc Cơ được.

Người thứ hai đạt tới tu vi Trúc Cơ ở trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện không ai khác chính là Viện Trưởng của Hoài Nam Nhị Tinh học viện, Phan Kim Dịch. Phan Kim Dịch này cũng không phải là một tu sĩ Trúc Cơ bình thường giống như là Trương Giải Phóng mà là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cực kỳ mạnh mẽ. Vũ Phong hắn cũng là nghe người ta nói như vậy về viện trưởng Hoài Nam Nhị Tinh học viện, nhưng mà hắn cũng không biết thực hư chuyện này ra sao, nhưng mà thực lực của Phan Kim Dịch này thì cũng không cần phải nghi ngờ rồi.

Vũ Phong cũng nghe thấy người kia hỏi mình cho nên nhân dịp nói:

-Ta đúng là có chuyện gấp cần tới đây xử lý.

-Vậy không biết Vũ thành chủ có hẹn trước với viện trưởng hay là các lão sư khác hay không, nếu có vẫn bối sẽ ngay lập tức có thể kịp thời báo cáo lại.

Người nam tử kia hỏi lại.

-Ta là đột nhiên có chuyện gấp cần tới đây giải quyết, cũng không có hẹn trước với ai.

Vũ Phong đáp.

Người nam tử kia nghe thấy Vũ Phong nói như vậy thì trên mặt liền có chút khó xử, hắn là cũng đã được dặn dò trước, nếu như không có chuyện gì quá quan trọng thì không được làm phiền những vị lão sư kia tu luyện, đặc biệt là viện trưởng.

Người nam tử kia khuôn mặt có chút khó xử hướng về phía Vũ Phong nói:

-Thật sự rất xin lỗi Vũ thành chủ, ngài tới quả thực không đúng lúc. Vừa này viện trưởng cũng là có dặn dò xuống nếu như không có chuyện gì quá quan trọng thì không được tới làm phiền viện trưởng cùng với các vị lão sư khác đang tu luyện. Nếu như Vũ thành chủ không có chuyện gì quá quan trọng mà nói thì xin hãy để khi khác tới cũng được.

Vũ Phong nghe vậy thì liền hừ một tiếng nói:

-Ta cũng không cần rắc rối như vậy, ta tới đây không phải là để gặp viện trưởng hay ai khác, ta tới làm xong chút chuyện thì liền quay về rồi.

-Vũ thành chủ, ta biết là ngài có chuyện rất quan trọng, nhưng viện trưởng cũng đã dặn dò xuống, vẫn bối nghĩ hay là để ngày mai lại tới dù sao bây giờ cũng đã không còn sớm.

Người nam tử gác cổng kia đáp.

Vũ Phong cũng chẳng muốn nghe nữa, thân hình lập tức đi về phía trước sau đó liền đẩy người gác cổng kia ra một bên nói:

-Không cần nhiều lời, ta tới đây xử lý một chút chuyện sau đó liền lập tức rời đi, cũng không cần phải làm kinh động tới ai cả.

Người nam tử gác cổng bị Vũ Phong đẩy sang một bên thì cũng chẳng thể nào phản kháng được, bởi vì tu vi của Vũ Phong, người nam tử gác cổng kia còn xa mới có thể so sánh được.

Người nam tử sau khi bị Vũ Phong đẩy ra một cái thì liền ngã ra sau mấy bước, ánh mắt của anh ta chợt hốt hoảng sau đó liền liếc mắt với người nam tử đứng ở bên cạnh. Người nam tử đứng ở bên cạnh dường như ngay lập tức hiểu ý, anh ta liền chạy đi rất nhanh về một hướng.

Vũ Phong sau khi đi vào bên trong học viện rồi thì liền nhìn về một hướng sau đó trực tiếp đi về hướng ấy.

Người nam tử gác cổng vừa mới chạy đi, rất nhanh đã đi tới phía bên ngoài một căn thạch thất. Người nam tử gác cổng hướng về phía bên trong căn thạch thất gọi:

-Trương lão sư, có việc gấp cần ngài giải quyết.

Người nam tử vừa hướng về bên trong căn thạch thất gọi thì bên trong giọng nói cũng nghe ra được sự gấp gáp cùng lo sợ. Anh ta lo sợ là bởi vì anh ta đã phá ngang lúc Trương lão sư kia đang tu luyện, không có một ai lúc đang tu luyện muốn bị người khác phá rồi cả.

Mà bên trong căn thạch thất kia, Trương Giải Phóng đang tu luyện thì bị người ta làm phiền quả nhiên có chút tức giận, ông ta hướng ra phía ngoài nói:

-Người không biết lúc ta đang tu luyện thì không được làm phiền hay sao.

Nam tử gác cổng đứng ở bên ngoài nghe vậy thì cũng chỉ biết cúi gằm mặt xuống, giọng run run nói:

-Vãn bối biết, nhưng thực sự có một chuyện rất gấp cần Trương lão sư ra ngoài giải quyết.

Trương Giải Phóng nghe vậy thì liền nhíu mày, lại còn có chuyện gì còn quan trọng hơn việc ông ta tu luyện hay sao. Trương Giải Phóng có chút buồn bực, đi ra bên ngoài căn thạch thất.

Trương Giải Phóng giọng nói có chút bực tức nói:

-Chuyện gì?? Mau nói đi!!

Người nam tử gác cổng kia nghe thấy Trương Giải Phóng nói như vậy thì mới thở ra một hơi sau đó liền cung tay giải thích:

-Vừa nãy Vũ thành chủ đột nhiên tới đây, không biết là tới vì việc gì nhưng lại trực tiếp đi vào bên trong học viện, vãn bối cùng với một người khác mặc dù đã ra sức ngăn cản nhưng vẫn không thể cản lại được.

Trương Giải Phóng nghe thế thì cũng hết sức ngạc nhiên, không ngờ là Vũ Phong vào giờ này lại tới học viện. Vài tuần trước Trương Giải Phóng có nghe được tin là Vũ Phong đã bắt đầu bế quan đột phá tới Trúc Cơ. Vậy mà hôm nay đột nhiên ông ta lại nghe người trước mặt này nói rằng Vũ Phong đang ở trong học viện, chẳng phải Vũ Phong vẫn còn đang bế quan đột phá tới Trúc Cơ hay sao, sao bây giờ lại ở trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện rồi.

-Người này chẳng lẽ đã đột phá tới Trúc Cơ kỳ rồi hay sao??

Trương Giải Phóng thầm nói trong lòng, ông ta đoán nếu như không phải Vũ Phong kia đột phá tới Trúc Cơ rồi thì chắc chắn cũng sẽ không tới học viện mà vẫn còn đang bế quan ở bên trong phủ thành chủ. Trương Giải Phóng nhìn người nam tử trước mặt hỏi:

-Người có biết ông ta tới là để làm gì không, có hẹn trước với ai không.

-Vãn bối không rõ Vũ thành chủ tới đây là có việc gì, nhưng mà Vũ thành chủ hình như là đột nhiên có ý tới đây, không có hẹn trước với ai cả.

Người nam tử gác cổng nghe Trương Giải Phóng hỏi thì liền đáp lại.

Trương Giải Phóng nghe xong thì chỉ gật đầu không nói gì, một lúc sau liền nhìn người nam tử gác cổng hỏi:

-Người biết ông ta đi về hướng nào không??

-Vũ thành chủ là đi tới phía tầng thư các.

Người nam tử gác cổng nghe vậy thì liền đáp. Trương Giải Phóng gật đầu một cái rồi nói:

-Được rồi người đi đi, chuyện này để ta giải quyết.

Người nam tử gác cổng nghe xong thì đáp dạ một tiếng sau đó lùi một bước rồi mới rời đi.

Mong các đạo hữu k đọc lướt...

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like ủng hộ tác vs nha. Cầu kim phiếu leo top.

Do nhà tác đang bị đứt dây mạng cho nên không thể up truyện đúng lúc đc...mong mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Kẻ Giết Con Trai Ta Đang Ở Trong Học Viện Này 2

Trương Giải Phóng nhú mày nhìn về phía tầng thư các, ông ta không hiểu tại sao Vũ Phong lại đột nhiên đi về hướng tầng thư các là để làm gì.

-Người này tới đây không biết là có việc gì mà tại sao lại gấp gáp như vậy, không phải vẫn còn đang bế quan tìm cơ hội đột phá Trúc Cơ hay sao.

Trương Giải Phóng nhẹ nhàng nhún chân một cái, thân hình đã trực tiếp lướt đi.

Vũ Phong bước đi hơi nhanh tiến về phía trước, địa điểm mà ông ta cảm nhận được ấn ký thần thức của bản thân chính là ở bên trong tầng thư các. Tầng thư các này ông ta cũng đã từng có dịp đi qua bên đó cho nên có thể nhớ rõ.

Vũ Phong thầm nghĩ phải bắt cái tên đã giết chết con trai của ông ta về phủ rồi trực tiếp tiến hành bức cung. Ông ta không biết con trai của ông ta rốt cục là vì bảo vật gì trên người của học viên kia mà xảy ra xô xát. Nhưng mà ông ta nghĩ để có thể khiến cho con trai của ông ta bất chấp mạo hiểm đạt được như vậy thì có lẽ đó cũng là thứ tốt. Con trai của ông ta sống ở trong phủ thành chủ cũng đã lâu, rất nhiều thứ đồ tốt cũng đã nhìn thấy qua, cho nên để có thể khiến cho con trai của ông ta nổi lòng tham thì có lẽ cũng phải là món đồ gì đó quý giá.

Vũ Phong cũng lại đột nhiên nhú mày, trên người của một học viên Tụ Khí tầng năm thì rốt cục có thứ đồ gì tốt cơ chứ. Nhưng mà cho dù không có đồ gì tốt thì ông ta cũng phải bắt kẻ đó về, sau đó khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.

Vũ Phong đột nhiên tăng cước bộ đi về phía tầng thư các.

-Vũ thành chủ xin dừng bước.

Ngay lúc Vũ Phong vừa mới tăng tốc độ một chút thì liền nghe thấy một tiếng gọi lại ở đằng sau. Vũ Phong nghe vậy thì liền nhú mày, sau đó liền quay người lại nhìn về phía sau.

Ngay khi Vũ Phong quay người nhìn về phía sau thì liền nhìn thấy một bóng người đang đi tới. Rất nhanh Vũ Phong cũng đã nhận ra người vừa gọi mình là ai, không ai khác chính là Trương Giải Phóng.

Trương Giải Phóng cũng là từ đằng xa nhìn thấy Vũ Phong thì liền lên tiếng gọi lại. Ngay khi Trương Giải Phóng nhìn thấy Vũ Phong thì trong lòng thầm nhủ quả nhiên Vũ Phong đã đột phá tiến vào Trúc Cơ kỳ rồi, nếu không thì có lẽ bây giờ ông ta vẫn còn đang ở trong phủ thành chủ bế quan chờ ngày đột phá.

Mà Trương Giải Phóng đồng thời cũng là nghi hoặc, đáng lẽ ra sau khi Vũ Phong đột phá tới Trúc Cơ kỳ rồi thì phải là ở nhà chuẩn bị tiệc rượu rồi phát thư mời tới các nơi để thông báo rằng ông ta mới đột phá tới Trúc Cơ. Nhưng tại sao sau khi ông ta vừa mới đột phá tới Trúc Cơ kỳ rồi thì lại liền im lặng không nói một tiếng nào mà trực tiếp đi vào bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện như vậy.

Mà Trương Giải Phóng thấy dáng vẻ của Vũ Phong dường như cũng có chút gấp gáp, Trương Giải Phóng không hiểu tại sao Vũ Phong lại đột nhiên tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện rồi làm ra vẻ thần thần bí bí như vậy.

Bình thường Vũ Phong này mặc dù có chuyện gấp gì đó nhưng cũng là cho người đưa thư gửi tới học viện để thông báo. Vậy mà không hiểu sao hôm nay chẳng những không cho người đưa thư gửi tới học viện mà còn trực tiếp xông vào học viện như vậy.

Trương Giải Phóng thấy có phải Vũ Phong này sau khi tăng cấp tới Trúc Cơ kỳ thì liền thấy bản thân bá đạo rồi, không cần phải kiêng nể gì mà có thể tùy ý ra vào bên trong học viện hay không đây. Chẳng lẽ ông ta không biết rằng mặc dù ông ta tăng cấp tới Trúc Cơ rồi nhưng khi ông ta đi vào bên trong học viện thì vẫn có thể bị người khác phát giác hay sao.

Trương Giải Phóng thầm nghĩ Vũ Phong này rốt cục đột nhiên tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện vào giờ này là có ý gì đây.

Vũ Phong thấy Trương Giải Phóng đang từ phía xa đi tới thì cũng ôm quyền chào một tiếng.

-Hóa ra là Trương lão sư.

Trương Giải Phóng thấy Vũ Phong ôm quyền chào mình thì bản thân cũng đồng dạng như vậy rồi chào lại một tiếng. Trương Giải Phóng vẻ mặt tươi cười nhìn Vũ Phong nói:

-Chúc mừng Vũ Phong thành chủ đã thành công đột phá tới Trúc Cơ kỳ a.

Vũ Phong nghe vậy thì cũng liền cười đáp:

-Cảm ơn lời chúc của Trương lão sư, Vũ Phong cũng là nhờ vận khí mới có thể thành công đột phá Tụ Khí kỳ mà tiến vào Trúc Cơ kỳ.

-Được rồi, vậy chúng ta cũng là không nói về việc này nữa. Ta cũng rất muốn hỏi là tại sao đột nhiên Vũ thành chủ lại tới Hoài Nam Nhị Tinh này đi dạo như vậy. Nếu như Vũ thành chủ thông báo trước với ta một tiếng, thì ta cũng thể bỏ chút thời gian ra mà đi tham quan học viện cùng với Vũ thành chủ.

Trương Giải Phóng nhìn Vũ Phong khách sáo nói.

Vũ Phong thần sắc cũng là giảm đi khá nhiều, sau đó thở dài một hơi rồi nói:

-Ta thực ra cũng không phải là tới đây để đi dạo, chỉ là đột nhiên trong nhà xảy ra chút chuyện nên mới phải tới đây để giải quyết.

-Ồ, không biết là trong nhà Vũ thành chủ đột nhiên xảy ra chuyện gì mà lại cần tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện của chúng ta giải quyết vậy. Nếu như thực sự có chuyện quan trọng mà nói thì chỉ cần thông báo với chúng ta một tiếng, nếu như có thể giúp được Hoài Nam Nhị Tinh học viện của chúng ta sẽ hết sức ra tay tương trợ.

Trương Giải Phóng thấy Vũ Phong đột nhiên thở dài thì liền ra vẻ hiếu kỳ hỏi.

Vũ Phong ban đầu cũng không định nói ra chuyện này. Ông ta tính là đi vào bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện âm thầm bắt cái học viên đã giết con trai của mình rồi liền đi ngay. Nhưng mà ai ngờ mấy tên gác cổng kia lại nhiều chuyện như vậy, lại kinh động tới cả Trương Giải Phóng. Chuyện đã tới nước này ông ta cũng không thể không kể hết mọi chuyện ra:

-Chẳng là, đứa con trai của ta mới hồi chiều hôm nay xảy ra xung đột với người khác, rồi đột nhiên bị người ta giết. Ta là đang đi tìm bắt kẻ đó về để đền tội cho con trai ta.

Trương Giải Phóng lúc đầu nghe thấy Vũ Phong kể rằng con trai của ông ta bị giết thì cũng liền cười thầm ở trong lòng. Vũ Phi kia hẳn đương nhiên biết, từ lâu sớm đã ngông cuồng thành tính, nay bị người ta giết đi thì cũng không quá đáng. Nhưng mà Trương Giải Phóng nghe tới phía sau thì liền nhũn mỳ, Vũ Phong kia muốn tìm kẻ giết con trai của mình thì sao lại tới đây, đáng lẽ ông ta phải tới chỗ khác điều tra mới đúng chứ, chẳng lẽ...

Trương Giải Phóng giả vờ sừng sốt nói:

-Cái gì, sao con trai của Vũ thành lại đột nhiên xảy ra chuyện không may như vậy, không ngờ trong thành này lại có kẻ ngông cuồng đến mức dám giết con trai của Vũ thành chủ hay sao. Nhưng mà không phải ngại cũng là nên đi tìm hiểu chuyện này hay sao, tại sao đột nhiên lại tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện của chúng ta...

Nói tới đây Trương Giải Phóng liền dừng lại nhìn Vũ Phong.

Vũ Phong nghe vậy thì giọng nói cũng có chút tức giận:

-Ta cũng là đang rất bức mình về chuyện này, không ngờ lại có kẻ dám cả gan treo lên đầu của ta mà giết con trai ta. Ta đứa con trai này mặc dù không được dạy dỗ hoàng nhưng nó cũng là đứa con trai duy nhất của ta, ta cũng là tại ở trên người của nó gắn một cái ấn ký thần thức. Kẻ kia sau khi giết chết con trai của ta thì ấn ký thần thức này cũng dính lên trên người của hắn, mà theo như ta cảm nhận được thì hung thủ giết chết con trai của ta cũng là đang ở bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện này.

Trương Giải Phóng vừa mới nghe xong thì cũng liền hiểu ra, quả nhiên giống với suy đoán của ông ta, kẻ đã giết Vũ Phi chính là một cái học viên ở bên trong học viện. Mà nghĩ tới đây Trương Giải Phóng cũng liền nhũn mỳ, trong học viện này còn có người có thể giết chết được Vũ Phi hay sao.

Vũ Phi kia đường đường cũng là một người có tu vi Tụ Khí tầng thứ năm, nếu như nói cao thì cũng không phải cao, mà thấp thì cũng không phải thấp. Nhưng nếu như tính ra thì có lẽ ở trong thành Hoài Nam này cũng không cần phải kiêng kỵ quá nhiều người, bởi vì tu sĩ trong Hoài Nam thành này đa phần đều là những tu sĩ cấp thấp rải rác từ Tụ Khí tầng thứ nhất tới Tụ Khí tầng thứ ba thứ tư, những người có thể đạt tới tu vi Tụ Khí tầng năm giống như Vũ Phi thì cũng rất là hiếm thấy.

Nếu như ngày trước người học viên tên Hoàng Lăng do chính tay Trương Giải Phóng đào tạo vẫn còn ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện này thì có lẽ Vũ Phi kia vẫn còn có người phải kiêng kỵ. Nhưng Hoàng Lăng này cũng đã đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện rồi nên ở trong thành Hoài Nam này làm gì mà còn người có thể so sánh được với Vũ Phi đây. Vậy mà Vũ Phong lại nói con trai của ông ta bị người ở bên trong học viện giết chết, điều này thật khiến cho Trương Giải Phóng phải suy nghĩ. Trương Giải Phóng có chút nghi hoặc mà nhìn về phía Vũ Phong hỏi:

-Vũ thành chủ nói lời này là thật!!

Mong các đạo hữu k đọc lướt...

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like ủng hộ tác vs nha. Cầu kim phiếu leo top.

Do nhà tác đang bị đứt dây mạng cho nên không thể up truyện đúng lúc đc..mong mọi người thông cảm

Chương 88: Kẻ Giết Con Trai Ta Đang Ở Trong Học Viện Này 3

Trương Giải Phóng hiển nhiên không tin lời của Vũ Phong cho lắm, bởi vì ông ta chẳng nghĩ ra ai có khả năng giết được Vũ Phi cả. Vũ Phi kia là một tu sĩ Tụ Khí tầng năm, mà trong học viện này lại còn có người có thể đạt tới cảnh giới như vậy hoặc cao hơn để có thể giết chết Vũ Phi hay sao. Đây tất nhiên là điều không thể nào rồi, bởi vì hầu như tất cả những học viên có tu vi đạt tới Tụ Khí tầng bốn trở lên đều đã được chọn đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện rồi, lấy đâu ra người nào có đủ khả năng giết Vũ Phi được, mà những người đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện chỉ có dưới mười người mà thôi.

- Vũ thành chủ nói lời này là thật chứ??

- Ta chắc chắn sẽ không đem chuyện này ra đùa, cũng như ta đã nói rồi, trên người của kẻ giết con trai ta có ấn ký thần thức của ta, ta lại có thể đoán nhầm được hay sao.

Vũ Phong nghiêm giọng nói.

Trương Giải Phóng nghe Vũ Phong nói như vậy thì cũng có nhiều điều suy nghĩ, Vũ Phong này ông ta cũng không lạ gì nữa, hai người do tính chất công việc cũng đã tiếp xúc với nhau qua rất nhiều năm rồi, tính tình của Vũ Phong ông ta hiển nhiên cũng biết rất rõ.

Trương Giải Phóng biết Vũ Phong không phải là một người thích đem chuyện ra đùa, Vũ Phong này là một người cực kỳ nghiêm túc cùng tuân thủ quy củ. Cho nên mặc dù chuyện này Vũ Phong nói ra rất khó tin nhưng Trương Giải Phóng lại không thể không suy xét tới điều đó.

Nhưng mà ông ta cũng là một lão sư lâu năm ở trong trường, những học viên nào có tiềm lực phát triển tốt ông ta đều biết cho dù đó có là những học viên do lão sư khác đào tạo.

Ở Hoài Nam Nhị Tinh học viện số lượng học viên có tu vi đạt tới Tụ Khí tầng bốn trở nên cũng chỉ có dưới mười người mà thôi. Sở dĩ có ít học sinh đạt tới tu vi như vậy là bởi vì linh khí ở đây thực sự rất mỏng manh, và một số học viên có tiềm lực tốt do đi ra ngoài làm nhiệm vụ bị chết nên số lượng học viên đạt tới tu vi Tụ Khí trung kỳ thực sự rất ít ỏi.

Mà mới đây gần mười cái học viên đạt tới tu vi Tụ Khí tầng bốn trở nên cũng đã bị Minh Khai Ngũ Tinh học viện chiêu thu rồi, cho nên bây giờ ở trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện chỉ có hầu hết những học viên đạt tới tu vi Tụ Khí tầng ba trở xuống mà thôi. Mà Vũ Phong này lại nói rằng con trai của ông ta Vũ Phi lại bị người của học viện giết chết, điều này chẳng phải rất khó tin hay sao.

Vũ Phi kia cũng từng là học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện, sau khi ra trường cũng là đã đạt tới tu vi Tụ Khí tầng năm. Vũ Phi là một người có tu vi khá như vậy thì làm sao có học viên nào trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện đánh lại đây. Cho nên nếu như nói rằng Vũ Phi là bị một lão sư giết chết thì còn có thể.

Nhưng mà đường đường là một lão sư của Hoài Nam Nhị Tinh học viện lại rảnh rỗi tới mức đi gây sự với Vũ Phi hay sao, và Vũ Phi kia chắc chắn cũng không ngu ngốc tới mức đi kiếm chuyện với một lão sư. Trương Giải Phóng càng nghĩ thì càng không tìm ra được lý do gì để chứng minh lời của Vũ Phong là thật.

Trương Giải Phóng cũng biết rõ tính cách của Vũ Phong cho nên trong chuyện này ông ta nhất định phải cân nhắc kỹ.

- Vũ thành chủ, ta cũng không phải là không tin ông, nhưng trong chuyện này thực sự có quá nhiều điểm nghi vấn cần phải xem xét kỹ, nếu không tới lúc mọi chuyện phơi bày ra lại không phải như vậy thì thật sự rất khó coi. Ấu cũng là ảnh hưởng tới cả hai phía.

- Trương lão sư, ông hẳn cũng biết rõ tính cách của Vũ Phong này, ta trước giờ đều không đem những chuyện như vậy ra để đùa cả, ta cũng chỉ là nói trong học viện này có kẻ đã giết chết con trai của ta chứ ta cũng không nói là người của học viện giết chết con trai của ta. Nếu như thật sự có kẻ chà trộn vào bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện để lẫn trốn thì sao đây....

Vũ Phong bực mình nói.

Trương Giải Phóng nghe Vũ Phong nói trong học viện có người chà trộn vào thì liền không vui nói:

- Vũ thành chủ cũng thật biết nói đùa, Hoài Nam Nhị Tinh học viện của chúng ta tuy không phải là một cái học viện gì lớn nhưng mà độ nghiêm ngặt thì cũng không cần phải bàn. Mỗi nơi ở trong học viện của chúng ta đều có phân ra nhiều người canh giữ, mà những người này hầu như đều là những người có tu vi từ Tụ Khí tầng ba trở nên. Ông nói trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện này còn có người có thể chà trộn được vào bên trong hay sao.

- Mà nếu như nói có người thật sự chà trộn được vào bên trong thì chẳng lẽ lại có thể là một người có tu vi thấp được hay sao. Mà những người như vậy thì cần phải chôn vào bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện của chúng ta để lánh nạn chắc. Mà còn một điều nữa đó chính là những người như vậy chẳng lẽ sau khi giết chết một người lại không biết xóa đi dấu vết hay sao. Ông cũng biết rằng mỗi tu sĩ đều có tính cẩn thận, sau khi họ vừa đụng độ với một ai đó thì ngay lập tức liền xóa đi dấu vết để lại, toàn bộ quần áo trên cơ thể cũng là trực tiếp đốt đi, từng chân lông kẻ tóc cũng đều được tu sĩ đó đồ

xét cẩn thận xem có điều gì bất thường hay không. Ông thử nói xem một người có tu vi đạt tới mức có thể trốn được ở trong học viện này lại có thể bắt cần tới như vậy. Cho nên giả thiết của Vũ thành chủ cũng thật sự không hợp lý chút nào cả.

Vũ Phong nghe như vậy thì cũng là âm thầm suy nghĩ trong lòng, quả thật ông ta cũng là không tính tới bước này, do lúc đó lừa gạt che mờ đi lý trí cho nên cũng không có đem chuyện này ra suy xét cho kỹ càng. Nhưng mà thần thức ẩn ký mà ông ta để lại trên người của Vũ Phi rõ ràng là đang được đánh ở trên người của kẻ đã giết Vũ Phi, riêng điểm này thôi ông ta làm sao có thể nhầm lẫn cho được. Mà lúc này Vũ Phong cũng là nghe thấy Trương Giải Phóng nói tiếp.

-Nếu như người đã giết con trai của Vũ thành chủ là người của học viện thì Vũ thành chủ cũng cần phải biết thêm một điều nữa. Chắc hẳn Vũ thành chủ cũng là biết chỉ cách đây vài tuần Minh Khai Ngũ Tinh học viện có tới Hoài Nam Nhị Tinh học viện của chúng ta để tuyển chọn mười cái danh ngạch đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện học tập. Mà số lượng học viện đạt đủ điều kiện tham gia tuyển chọn danh ngạch của Minh Khai Ngũ Tinh học viện thì cũng chỉ có dưới mười người, mà những học viện này hầu hết đều đã đi tới Minh Khai Ngũ Tinh học viện từ lâu rồi. Mà những học viện này cũng là những người có thực lực từ Tụ Khí tầng bốn trở nên. Vũ thành chủ thử nghĩ một chút xem, liệu trong học viện của chúng ta bây giờ còn có người nào có thể giết được con trai của ông đây.

Trương Giải Phóng nói tới đây thì cũng liền dừng lại nhìn Vũ Phong. Vũ Phong nghe vậy thì cũng liền đáp:

-Trương lão sư thực sự nói rất có lý, nhưng nếu như trong học viện của ngài có một cái học viên đã lâu không có trở về, bây giờ lại đột nhiên trở về mà không những tu vi cũng rất cao. Ngài nói thử xem nếu như thực sự có một cái học viên như vậy thì liệu ngài có thể biết được sự tồn tại của người này hay không đây. Mà lúc trước ta cũng đã nói rồi, trên người của kẻ đã giết chết con trai Vũ Phi của ta có ẩn ký thần thức mà ta để lại, cho nên ta chắc chắn sẽ không nhầm lẫn về vấn đề này.

Trương Giải Phóng vừa nghe cũng là mới nghĩ tới một vấn đề như vậy, nếu như thực sự có một cái học viên đã lâu không trở về thì thực sự là ông ta cũng không có quan tâm tới. Trương Giải Phóng gật đầu một cái rồi nhìn Vũ Phong nói:

-Vũ Phong thành chủ nói cũng phải, nếu như trong học viện của ta thực sự có người như vậy thì ta chắc chắn sẽ điều tra kỹ càng. Vũ thành chủ cũng đã quả quyết rằng trên người kẻ đã giết Vũ Phi có ẩn ký thần thức của ông thì có lẽ cũng không thể nhầm lẫn được. Vậy ta cũng xin mời Vũ thành chủ đi cùng với ta tìm hiểu rõ chân tướng sự việc này. Nếu đúng là trong học viện của ta bây giờ có kẻ đã giết chết con trai của ông thì ta chắc chắn sẽ giao cho Vũ thành chủ xử lý.

-Được, nếu như Trương lão sư đã tin tưởng ta như vậy thì ta chắc chắn cũng sẽ làm rõ ràng chuyện này, nếu như thực sự kẻ đó không phải là người của học viện thì ta cũng xin lỗi trước một tiếng.

Vũ Phong đáp.

Nói xong, Vũ Phong cũng lập tức đi trước tiên, Trương Giải Phóng cũng là không chậm trễ đi theo phía sau.

.....

Bên trong tầng thư các...

Lão giả trông coi tầng thư các cầm trên tay cuốn sách dạy luyện đan sau đó liền mở nó ra xem.

Lão giả này nhìn bên trong quyển sách một lúc rồi mới đưa ra câu hỏi cho Vô Danh:

-Ngươi hãy nói cho ta biết, trước khi muốn bắt đầu luyện đan thì phải chuẩn bị những bước gì, mà trong đó bước nào là bước quan trọng nhất.

Vô Danh nghe vậy thì liền cười nói:

-Câu hỏi này thực sự rất đơn giản, mời tiên bối nghe kỹ câu trả lời của vãn bối. Trước khi muốn bắt đầu luyện đan thì một luyện đan sư trước tiên phải xác định được bản thân muốn luyện loại đan được gì, sau khi biết bản thân muốn luyện loại đan được gì rồi thì bước tiếp theo là phải chuẩn bị linh thảo cần dùng cho việc luyện chế loại đan được đó.

-Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ linh thảo cần thiết rồi thì bước tiếp theo chính là cần phải chuẩn bị một chiếc lò luyện đan, lò luyện đan này có thể tùy theo người luyện đan sư mà chuẩn bị. Sau khi đã chuẩn bị được lò luyện đan rồi thì bước kế tiếp là phải có một môi lửa tốt để tiến hành luyện đan. Môi lửa này có thể là chân hỏa do bản thân tạo ra, cũng có thể là yêu hỏa, đan hỏa, hoặc đặc biệt hơn thì có thể là những môi lửa kỳ dị của thiên địa. Và bước tiếp theo phải chuẩn bị trước khi luyện đan đó chính là phải có tinh thần thật tốt để có thể tập trung cao độ trong khi luyện đan.

-Trong những bước trên thì tất cả các bước đều rất quan trọng, chỉ cần thiếu một bước cũng đều có thể dẫn tới việc luyện đan thất bại.

Vô Danh nói tới đây thì liền dừng lại một chút nhìn lão giả trông coi tầng thư các, sau đó cười nói:

-Không biết câu trả lời vừa rồi của vãn bối đã làm vừa lòng tiên bối hay chưa??

Lão giả sau khi nghe xong câu trả lời của Vô Danh thì cũng chỉ gật đầu một cái, dù sao đây cũng chỉ là những câu hỏi đơn giản nhất mà thôi nó cũng chưa thể chứng minh được điều gì cả.

-Mặc dù câu trả lời của ngươi rất đúng, nhưng ta nghĩ như vậy vẫn chưa đủ để chứng minh sự trong sạch của ngươi. Cho nên ta sẽ tiếp tục đưa ra những

câu hỏi khác cho người trả lời.

Lão già trông coi tàng thư các nghiêm giọng nói.

Mong các đạo hữu k đọc lướt...

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like ủng hộ tác vs nha. Cầu kim phiếu leo top.

Do nhà tác đang bị đứt dây mạng cho nên không thể up truyện đúng lúc đc..mong mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thông Qua Kiểm Tra

Lão già trông coi tàng thư các nghiêm giọng nói.

- Mặc dù câu trả lời của người rất đúng, nhưng ta nghĩ như vậy vẫn chưa đủ để chứng minh sự trong sạch của người. Cho nên ta sẽ tiếp tục đưa ra những câu hỏi khác cho người trả lời.

-Được vậy xin mời tiền bối đưa ra câu hỏi tiếp theo.

Vô Danh gật đầu đồng ý.

Lão già gật đầu không nói gì mà chỉ nhìn vào bên trong cuốn sách, sau một hồi tìm kiếm lão già mới bắt đầu nói:

-Người bây giờ hãy nói cho ta biết trình tự các bước khi tiến hành luyện đan.

Vô Danh giống như đã nghe rõ ràng câu hỏi, hần hơi trầm ngâm một chút rồi bắt đầu trả lời:

-Khi bắt đầu luyện đan, thì người luyện đan phải bỏ thảo dược vào trong đan đỉnh để luyện hóa dược liệu. Quá trình luyện hóa dược liệu này người luyện đan có thể bỏ từng gốc dược liệu giống nhau vào luyện hóa trước rồi mới bỏ những gốc dược liệu khác nhau vào. Sau khi đã luyện hóa dược liệu thành nước thuốc thì bước tiếp theo chính là loại bỏ đi các chất cặn bã ra khỏi nước thuốc.

-Khi dược dịch đã đạt đến trạng thái tốt nhất có thể thì bước tiếp theo chính là bước ngưng đan, quá trình này đòi hỏi người luyện đan phải hết sức tập trung để có thể ngưng đọng dược dịch lại thành đan dược. Khi đan dược đã hình thành thì bước tiếp theo cũng chính là bước cuối cùng phải làm đó chính là thu đan.

Vô Danh nói tới đây thì dừng lại sau đó hỏi lão già trước mặt:

-Câu trả lời vừa rồi của vãn bối không sai chứ thưa tiền bối.

-Không sai.

Lão già gật đầu nói:

- Vậy người hay nói cho ta biết những điểm quan trọng cần phải lưu ý trong khi luyện đan.

Vô Danh nghe vậy thì lại tiếp tục hướng lão già trả lời:

-Trong quá trình luyện đan, vãn bối thấy có vài điểm cần phải lưu ý như sau. Thứ nhất đó chính là khi người luyện đan bỏ thảo dược vào trong đan đỉnh để luyện hóa thì phải hết sức cẩn thận. Bước luyện hóa thảo dược này hết sức quan trọng, cho nên khi luyện hóa thảo dược tốt nhất là nên bỏ các loại thảo dược giống nhau vào luyện hóa trước rồi mới bỏ những loại thảo dược khác vào luyện hóa sau.

-Sở dĩ phải như vậy là bởi vì quá trình luyện hóa dược liệu này tốt nhất là không nên làm ra sai sót gì. Nếu như bỏ từng loại dược liệu vào luyện hóa thì người luyện đan có thể tập trung vào luyện hóa dược liệu, sẽ không bị phân tâm mà làm hỏng dược liệu. Còn nếu như bỏ tất cả các loại dược liệu khác nhau vào cùng một lúc thì thần thức của người luyện đan cũng phải chia ra thành nhiều phần khác nhau để luyện hóa dược liệu. Điều này sẽ gây ra rất nhiều khó khăn vì không thể tập trung vào luyện hóa một thứ dược liệu mà phải phân tâm ra để luyện hóa toàn bộ các loại dược liệu cùng một lúc. Nếu như làm không tốt thì rất có thể số dược liệu đó sẽ phải vứt bỏ đi.

-Điểm lưu ý tiếp theo đó là trong quá trình luyện hóa dược liệu thành dược dịch thì độ tinh khiết của dược dịch phải cao. Tức là trong khi chiết xuất dược liệu người luyện đan phải giữ lại được độ tinh khiết cao cho dược dịch, dược dịch càng tinh khiết thì quá trình ngưng đan sẽ càng dễ dàng hơn, phẩm chất của đan dược cũng là tốt hơn rất nhiều.

- Và điểm lưu ý cuối cùng chính là quá trình ngưng đan. Quá trình này có lẽ là bước quan trọng nhất, nó đòi hỏi người luyện đan phải tập trung cao độ. Khi tiến hành ngưng đan, trước đó người luyện đan phải đánh ra các loại đan quyết thâm thấu vào bên trong lò luyện đan, quá trình này bắt buộc phải diễn ra thì mới có thể tiến hành ngưng đan được. Khi ngưng đan thì người luyện đan phải cẩn thận không ché các loại dược dịch kết hợp lại với nhau, nếu như không ché không tốt thì sẽ khiến cho đan dược bị hỏng không thể hình thành được. Sau khi ngưng đan xong rồi thì người luyện đan tiến hành thu đan, lúc lấy đan dược ra thì cần phải ngay lập tức bỏ vào trong bình ngọc để bảo toàn dược tính cho đan dược.

- Trong những quá trình trên các bước phải làm hết sức thận trọng, làm không tốt thì không những luyện đan thất bại mà còn có thể dẫn tới nổ lò luyện đan.

Lão giả trong coi tàng thư các thấy Vô Danh nói một hồi như vậy thì liền đơ ra luôn rồi, mỗi câu mà Vô Danh nói đều hoàn toàn đúng giống như trong sách hướng dẫn. Lão giả hoàn toàn không thể tin được tại sao Vô Danh lại có thể làm như vậy, lúc đó lão đã nhìn rất rõ ràng, Vô Danh thậm chí chỉ lật sách lướt qua rất nhanh mà không dừng lại ở bất kì trang nào dù chỉ một giây. Nếu như đọc sách như vậy thì làm sao có thể đọc được cơ chứ.

Nhưng mà sự thật bây giờ đã rành rành ra trước mắt lão làm sao có thể không tin đây, lão còn sợ là mình đang nghe nhầm nữa.

Vô Danh sau khi nói xong thấy lão giả kia ngơ ngác như vậy thì liền cười thầm trong lòng, muốn làm khó hán sao, đâu có chuyện dễ dàng như vậy được. Mỗi từ mỗi chữ trong đó hán đều có thể nhớ rõ ràng không nhầm lẫn, lão giả này làm sao có thể làm khó hán đây.

- Tiền bối, ngài thấy ta trả lời đều không có sai chứ.

Vô Danh cười cười nhìn lão giả trước mặt.

Lão giả trông coi tàng thư các này vốn còn đang rất ngạc nhiên thì liền bị câu nói của Vô Danh làm cho tỉnh lại. Lão giả ho khan vài tiếng nói:

- Khụ khụ...ngươi cũng đừng vội đắc ý, bài kiểm tra này vẫn còn chưa xong đâu. Ta sẽ hỏi ngươi thêm một vài vấn đề nữa.

Lão giả vừa nói xong thì liền đặt cuốn sách dạy luyện đan kia xuống, sau đó liền lấy cuốn “tinh thảo giản lược” lên. Vô Danh thấy vậy thì cũng không có ý kiến gì, dù sao lão giả kia hỏi gì thì hán cũng đều có thể đơn giản trả lời được.

Một lát sau lão giả lại tiếp tục đặt ra rất nhiều câu hỏi cho Vô Danh trả lời, mà mỗi câu hỏi này Vô Danh đều trả lời không sai dù chỉ một chữ.

Lão giả thần sắc cực kỳ kinh ngạc cùng khó hiểu, tại sao Vô Danh đều có thể trả lời tất cả câu hỏi của lão mà không sai bất kì một chữ nào như vậy được.

Lão giả bây giờ không biết phải làm gì nữa, một mặt mừng bức mà nhìn về phía Vô Danh.

Vô Danh thấy lão giả cứ nhìn mình hoài như vậy thì cũng có chút khó chịu, dù sao cũng đều là đan ông cả, hán thấy như vậy thực sự rất kỳ quặc.

- Khụ khụ...không biết tiền bối có muốn hỏi vấn bối thêm câu hỏi gì nữa không, nếu như tiền bối vẫn còn thắc mắc gì mà nói thì vấn bối sẽ hết sức thỏa mãn câu hỏi của tiền bối.

Vô Danh giả vờ kho khan nói.

Lão giả nghe vậy thì liền lắc lắc đầu, sau đó có chút khó tin hỏi:

- Tại sao...tại sao ngươi lại có thể trả lời câu hỏi của ta mà không sai một chữ nào??

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ biết âm thầm tặc lưỡi, lão giả này hình như bị tài năng của hán làm cho đần ra rồi, đến câu hỏi như vậy mà cũng nói ra khỏi miệng cho được. Mặc dù trong đầu nghĩ như vậy nhưng mà ngoài miệng Vô Danh lại lễ phép nói:

- Điều này không phải rất dễ hiểu hay sao thưa tiền bối. Đơn giản bởi vì vấn bối tới đây thực sự là để đọc sách, mà không chỉ là đọc sách, vấn bối còn rất chăm chỉ học thuộc ghi nhớ kiến thức. Chính vì như vậy cho nên vấn bối mới có thể trả lời được những câu hỏi của tiền bối.

- Ngươi thực sự đều nhớ hết những thứ ghi trong sách sao??

Lão giả lại tiếp tục hỏi.

- Đúng vậy thưa tiền bối.

Vô Danh gật đầu đáp.

Lão giả trông coi tàng thư các bây giờ không thể nào không tin rằng Vô Danh thực sự là tới đây để đọc sách được nữa rồi. Bởi vì sự thật đã rành rành ra trước mắt, Vô Danh chính là tới đây để đọc sách, mà không chỉ là đọc không đâu, hán còn ghi nhớ toàn bộ những gì trong sách ghi lại.

Lão giả không thể tin được rằng trên đời lại có một tu sĩ có được thiên phú tốt như vậy, chỉ đọc lướt qua là có thể đơn giản ghi nhớ toàn bộ những thứ đã nhìn thấy. Thiên phú của học viên trước mắt này cao như vậy thì thành tựu sau này cũng sẽ lớn như thế nào đây, lão giả thầm hỏi trong lòng.

Mà lúc này đột nhiên lão già chợt biến sắc, khuôn mặt trở nên trắng bệch, chỉ tay về phía Vô Danh, giọng run run nói:

-Người...tu vi của người.

Lão già bây giờ rốt cục cũng đã nhớ ra một vấn đề, lúc ban đầu khi lão muốn bắt Vô Danh lại rồi tống cổ Vô Danh ra khỏi đây thì không thể nào bắt lại được. Lão già nhớ rằng Vô Danh đều có thể đơn giản tránh né lão, mà không những thế khi lão sử dụng cả linh lực thì cũng không thể nào bắt được Vô Danh.

Nếu như Vô Danh chỉ có tu vi tầng bốn mà nói thì lão liền có thể đơn giản tóm Vô Danh lại rồi, nhưng mà đẳng này lão lại không thể chạm được vào Vô Danh dù chỉ là một sợi tóc, vậy điều này nói lên cái gì.

Vô Danh nghe thấy lão già kia nói như vậy thì cũng liền biết rằng lão già kia đã nhận ra điểm gì đó không đúng rồi. Lúc trước lão già này bị hấn làm cho tức điên cho nên không còn giữ được tỉnh táo. Nếu như lão già này tỉnh táo mà nói thì có lẽ ngay lúc lão không bắt được hấn đã phải nhận ra điểm gì đó sai sai rồi. Vậy mà đến bây giờ lão già này mới có thể nhận ra rằng tu vi của hấn không chỉ có Tụ Khí tầng thứ tư.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ cười nhạt, dù sao thì mục đích mà hấn tới đây cũng đã đạt được rồi, cho nên hấn cũng không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Vô Danh vừa nghĩ như vậy thì thân hình của hấn liền động một chút đã biến mất không thấy đâu nữa rồi.

Lão già kia vốn còn đang run run mà nhìn chăm chăm Vô Danh thì liền bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi. Từ đầu tới cuối lão đều một mực chú ý Vô Danh, vậy mà bây giờ Vô Danh đã biến mất không thấy đâu nữa rồi, đây rốt cục là tu vi gì.

-Người này rốt cục là ai, tại sao lại vào bên trong học viện, tu vi của người này phải cao như thế nào đây??

Lão già tự hỏi ở trong lòng.

Mong các đạo hữu k đọc lướt...

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like ủng hộ tác vs nha. Cầu kim phiếu leo top.

Do nhà tác đang bị đứt dây mạng cho nên không thể up truyện đúng lúc đc..mong mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Oan Gia Gặp Nhau

Vô Danh vừa mới đi ra khỏi tầng thư các Hồn Độn Thiên Mục của hấn liền phóng ra, ngay lập tức hấn nhìn thấy hai người có tu vi Trúc Cơ đang đi tới phía của hấn.

-Đã tới rồi sao??

Vô Danh nhìn về hướng hai người có tu vi Trúc Cơ đang đi tới đây, hấn cảm giác được một người trong số đó dường như có liên hệ với ấn ký thần thức được đánh dấu trên người của hấn. Từ cảm giác này Vô Danh liền đoán ra được một trong số hai người đó chắc chắn là tới báo thù cho Vũ Phi đây. Mà người có thể tìm tới đây báo thù cho Vũ Phi thì còn có thể là ai khác ngoài thành chủ thành Hoài Nam này được.

Vô Danh cũng chưa từng nhìn thấy hai người kia bao giờ, nhưng từ y phục mà hai người đó mặc hấn cũng có thể đoán được chính xác người nào là cha của Vũ Phi.

Người đàn ông đi phía bên tay trái, có tu vi Trúc Cơ tầng hai, mà người này lại mặc đồng phục dành cho lão sư của Hoài Nam Nhị Tinh học viện. Vô Danh đoán đó chắc chắn là lão sư của Hoài Nam Nhị Tinh học viện, bởi vì chỉ có thể là lão sư thì mới có thể mặc loại y phục đó được. Mà cũng từ tu vi của người này Vô Danh cũng có thể đoán chắc tới tám mươi phần trăm rằng người lão sư này chắc chắn là Trương lão sư - Trương Giải Phóng của Hoài Nam Nhị Tinh học viện.

Sở dĩ hấn biết đó là Trương Giải Phóng bởi vì hấn cũng từng nghe qua một chút thông tin về người này, hấn chỉ nghe là người lão sư tên Trương Giải Phóng này là một lão sư không chỉ đào tạo ra được những lứa học viên tốt nhất Hoài Nam Nhị Tinh học viện mà cũng còn là một người có tu vi rất cao. Vô Danh chỉ là nghe tu vi của Trương Giải Phóng này rất cao, thực lực ở trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện cũng chỉ đứng sau Phan Kim Dịch mà thôi. Cho nên từ điểm này Vô Danh có thể đoán được người có tu vi Trúc Cơ tầng hai kia chắc chắn là Trương Giải Phóng.

Nếu như người mặc y phục thêu huy hiệu của Hoài Nam Nhị Tinh học viện kia là Trương lão sư vậy thì người ở bên cạnh chắc chắn sẽ là thành chủ của Hoài Nam thành rồi.

Vô Danh đoán Vũ Phi là họ Vũ vậy thì người kia phải gọi là Vũ thành chủ rồi. Vô Danh quan sát một chút Vũ thành chủ kia, hần phát hiện ra rằng cái này Vũ thành chủ cũng là đã đột phá tới cảnh giới Trúc Cơ rồi.

Hắn nhớ rằng khi hắn giết chết Vũ Phi thì liền nghe thấy những người ở xung quanh bàn tán nói rằng cái kia Vũ thành chủ là đang ở trong giai đoạn bế quan tìm kiếm cơ hội đột phá tới cảnh giới Trúc Cơ. Vậy mà bây giờ hắn nhìn thấy người này thì đã là đột phá tới cảnh giới Trúc Cơ rồi. Vô Danh đoán rằng Vũ thành chủ này có lẽ cũng chỉ mới thăng cấp tới Trúc Cơ mà thôi.

Vô Danh thấy Trương lão sư kia có lẽ theo tên họ Vũ kia tới đây là để bắt hắn rồi. Vô Danh cười nhạt, muốn bắt hắn thì hai người kia vẫn còn chưa đủ tuổi đâu, dù có là hai tu sĩ Trúc Cơ đi nữa thì có lẽ hắn cũng chỉ cần dùng một đao liền có thể đơn giản giết chết.

Vô Danh đoán hai người này có lẽ cũng chưa phát hiện được ra hắn cho nên hắn quyết định che dấu tu vi của bản thân, hắn chỉ biểu hiện tu vi của mình bên ngoài là Tụ Khí tầng năm trung kỳ.

Vô Danh dần dần hiển lộ ra thân hình rồi giả vờ như vừa mới đi ra từ bên trong tàng thư các.

Hai người Trương Giải Phóng và Vũ Phong cũng rất nhanh liền đi tới gần phía chỗ của Vô Danh.

Vô Danh vừa mới bước đủ mười bước chân thì hai người kia cũng đã tới rồi.

Vô Danh giả vờ như đang đi dạo thì liền bị người khác chặn lại, gương mặt có chút ngạc nhiên nhìn hai người phía trước.

Hai người Trương Giải Phóng và Vũ Phong sau khi vừa mới tới gần chỗ Vô Danh đang đi thì liền chặn lại ở phía trước người Vô Danh. Mà trong mắt Vũ Phong nhìn Vô Danh cũng giống như là có sát khí vờn quanh ở trong mắt.

Vũ Phong nhìn Vô Danh với ánh mắt đầy sát khí như vậy thì hiển nhiên Trương Giải Phóng ở bên cạnh cũng là phát hiện ra điểm này. Trương Giải Phóng đứng ở bên cạnh nói nhỏ:

- Vũ thành chủ, là người này sao??

Vũ Phong nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu một cái, ánh mắt vẫn là chứa đầy sát khí nhìn Vô Danh.

Vô Danh thấy Vũ Phong kia nhìn mình với ánh mắt như vậy thì trong lòng cũng chỉ cười nhạt, nếu đã muốn nhìn hắn như thế thì cứ nhìn thoải mái đi, như vậy cũng chưa đủ để khiến cho hắn phải sợ hãi đâu. Nhưng mà Vô Danh vẫn biết rằng mình là đang diễn chò, cho nên hắn liền giả vờ giống như bị ánh mắt đầy sát khí của Vũ Phong kia nhìn vào khiến cho sợ hãi.

Thân thể của Vô Danh bất tri bất giác nổi da gà lên rồi sau đó hai chân hai tay liền run cầm cập, ánh mắt chứa đựng sự sợ hãi nhìn về phía Vũ Phong. Vô Danh đoán rằng dù hắn có là đang diễn trò thì hai người này cũng không thể nào nhìn ra được. Vô Danh hai tay ôm lại vào nhau, có chút run run nhìn về phía Trương Giải Phóng nói:

- Chào Trương lão sư....

Vô Danh sau khi chào Trương Giải Phóng xong thì liền nhìn qua Vũ Phong, mà cũng đồng thời hai ánh mắt của Vũ Phong và Vô Danh giống như là nhìn thẳng vào nhau. Vô Danh run run nói:

- Vị tiền bối này là...

Trương Giải Phóng đứng ở một bên nghe thấy người học viên trước mắt chào mình thì trong lòng cũng là rất bất ngờ. Lúc đầu ông ta nhìn cái học viên mặc áo trắng này thì cũng không có nhớ ra học viên này tên là gì, ông ta chắc chắn rằng bản thân cũng chưa có gặp qua học viên này.

Nhưng mà điều khiến cho ông ta cảm thấy rất ngạc nhiên là tu vi của người học viên này lại cao tới như vậy, không ngờ lại là một cái học viên Tụ Khí tầng năm. Mà không những thế ông ta còn thấy người học viên này dường như rất trẻ tuổi, giống như chỉ mới mười năm mười sáu tuổi vậy. Ở độ tuổi như vậy mà không ngờ lại có thể tu luyện tới Tụ Khí tầng thứ năm thì quả thực là cũng không tầm thường chút nào.

Nhưng mà tại sao trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện lại đột nhiên xuất hiện một cái học viên như vậy. Ông ta nhớ rõ ràng rằng trong học viện không còn một cái học viên nào đạt tới tu vi Tụ Khí tầng bốn trở lên nữa, vậy mà sao bây giờ lại xuất hiện một cái học viên Tụ Khí tầng năm như vậy.

Trương Giải Phóng thấy Vô Danh run rẩy tới mức như vậy thì liền quay sang nói với Vũ Phong:

- Vũ thành chủ, có chuyện gì từ từ giải quyết, ta nghĩ ngài cũng nên bình tĩnh một chút a.

Vũ Phong nghe Trương Giải Phóng nói như vậy thì cũng không phải ngay lập tức liền trở nên bình tĩnh lại. Vũ Phong hừ lạnh một tiếng nhìn Vô Danh rồi mới thu lại sát khí của mình, dù sao Trương Giải Phóng nói như vậy ông ta cũng không thể không nể mặt.

Trương Giải Phóng thấy Vũ Phong đã thu lại sát khí trong mắt rồi thì mới mỉm cười một cái, sau đó ngay lập tức liền nghiêm mặt nhìn về phía Vô Danh nói:

- Vị này là thành chủ của Hoài Nam thành, Vũ Phong. Ngươi còn không mau chào Vũ thành chủ.

Vô Danh nghe vậy thì trong mắt giống như lóe lên một cái, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vũ Phong nói:

-Vấn bối xin được ra mắt Vũ thành chủ.

Vũ Phong nghe thế thì cũng chỉ hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Vô Danh thấy như vậy thì cũng không có ý kiến gì, chỉ là ánh mắt của hắn có chút e dè mà nhìn về phía Vũ Phong, sau đó lại nhìn về phía Trương Giải Phóng với ánh mắt cầu cứu.

Trương Giải Phóng thấy Vô Danh nhìn mình với ánh mắt như vậy thì cũng giả vờ như không biết sau đó liền nhìn Vô Danh hỏi:

-Người tên là gì, do lão sư nào đích thân chỉ dạy, tại sao ta chưa từng nhìn thấy người.

Vô Danh nghe Trương Giải Phóng hỏi thì cũng không lập tức trả lời ngay, mà hơi trầm ngâm một chút rồi mới nói:

-Đệ tử tên là Vô Duyên, do Biên lão sư chỉ dạy. Sở dĩ Trương lão sư không có nhận ra đệ tử là bởi vì đệ tử cũng mới quay về học viện mà thôi.

Trương Giải Phóng nghe Vô Danh nói vậy thì cũng rất là ngạc nhiên, ông ta liền nhìn Vô Danh hỏi:

-Ồ, thật không, người mau đưa lệnh bài đây cho ta xem.

Vô Danh nghe vậy thì đột nhiên trong lòng thở phào một cái, thật may là sau khi giết chết Phan Kim Dịch hắn cũng đã tự làm một cái thân phận giả cho mình từ tấm lệnh bài ở bên trong nhẫn trữ vật của Phan Kim Dịch. Vô Danh thầm nghĩ bản thân may mắn, nếu như không phải hắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng thì có lẽ bản thân đã bị phát hiện rồi, như vậy thì đâu có vui nữa. Vô Danh nhẹ nhàng lấy ra một tấm lệnh bài ở bên trong túi trữ vật được đeo ở bên người sau đó liền đưa cho Trương Giải Phóng.

Trương Giải Phóng sau khi cầm lấy tấm lệnh bài thân phận mà Vô Danh đưa cho thì liền xem xét thật kỹ. Một lát sau ông ta mới gật đầu nói:

-Ừ, người học viện này không sai, thực sự là học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện chúng ta.

Mong các đạo hữu k đọc lướt...

Mọi người đi qua thì hãy để lại một like ủng hộ tác vs nha. Cầu kim phiếu leo top.

Do nhà tác đang bị đứt dây mạng cho nên không thể up truyện đúng lúc đc..mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ta Sợ Ông Chắc

- Ừ, người học viện này không sai, thực sự là học viên của Hoài Nam Nhị Tinh học viện chúng ta.

Trương Giải Phóng cầm tấm lệnh bài thân phận của Vô Danh trên tay gật đầu nói.

Mà lúc này Trương Giải Phóng lại có chút khó hiểu nhìn Vô Danh hỏi:

-Mà lúc nãy người nói người mới quay về học viện là thế nào.

Vô Danh nghe vậy thì liền đáp:

-Thưa Trương lão sư, sở dĩ đệ tử nói như vậy là bởi vì đệ tử đã mấy năm rồi chưa quay về học viện, bây giờ đã trở về được học viện rồi nên mới nói như vậy.

Trương Giải Phóng nghe như vậy thì liền hiểu ra, hóa ra đây là một cái học viên đã lâu không có trở về học viện.

-Hừ, Trương lão sư bây giờ thì ông thấy lời ta là đúng rồi chứ.

Vũ Phong sau khi nghe xong câu nói kia của Vô Danh thì liền hừ lạnh một tiếng sau đó liếc mắt sang bên cạnh nhìn Trương Giải Phóng.

Trương Giải Phóng ở bên cạnh nghe vậy thì trong lòng cũng có chút khó chịu. Không ngờ người học viên trước mặt này lại thật sự là một cái học viên rất lâu chưa quay về học viện. Nhưng mà Trương Giải Phóng đột nhiên nhũn mảy, ông ta cảm thấy người học viên này dường như có chỗ nào đó không được đúng cho lắm, nhưng ông ta cũng không rõ được là không đúng ở chỗ nào.

Trương Giải Phóng liếc mắt nhìn Vô Danh nói:

-Người nói người là một cái học viên đã mấy năm chưa quay trở về học viện, chỉ mới hôm nay quay lại học viện. Vậy tại sao ta nhìn người lại không giống cái học viên mười bảy mười tám tuổi cho lắm, người bắt quá cũng chỉ mới có mười năm mười sáu tuổi mà thôi.

Vô Danh nghe vậy thì sắc mặt cũng có gì chuyển biến, hần bình tĩnh nói:

-Thưa Trương lão sư, trong suốt thời gian mấy năm qua đệ tử phiêu bạt ở bên ngoài coi như là cũng gặp được chút cơ duyên. Có một lần may mắn nhất được một viên đan dược, lúc đó đệ tử cũng không biết đó là đan dược gì chỉ thấy cảm thấy nó không tệ cho nên liền ăn vào. Mà sau khi ăn vào thì ngoại hình của đệ tử cũng là trẻ đi không ít. Chính vì như thế nên Trương lão sư mới cảm thấy đệ tử có chỗ không đúng cho lắm.

Trương Giải Phóng nghe như vậy thì liền gật đầu một cái rồi lại rơi vào trầm tư. Hóa ra cái học viên tên Vô Duyên này là gặp được một chút cơ duyên sau đó ăn vào “phục nhan đan” cho nên mới có thể trẻ ra tới mấy tuổi như vậy.

-Người quả nhiên là người không giống tên.

Vô Danh nghe vậy thì liền nhíu mày khó hiểu, nhưng sau đó lại nghe thấy Trương Giải Phóng nói tiếp:

-Mặc dù tên của người là Vô Duyên nhưng có vẻ như lại rất hay gặp cơ duyên.

-Cảm ơn Trương lão sư đã khích lệ.

Vô Danh khiêm tốn nói.

Vũ Phong ở một bên hai người kia nói chuyện như vậy sớm đã cảm thấy khó chịu rồi, ông ta đến đây là để bắt kẻ đã giết con trai ông ta chứ không phải tới đây để nghe kẻ đã giết con trai ông ta cùng với cái kia Trương Giải Phóng nói nhảm.

Trương Giải Phóng ở bên cạnh thì cũng đã nhìn ra dường như Vũ Phong đã bắt đầu không còn nhẫn nại nữa rồi, lúc này Trương Giải Phóng cũng mới chú ý tới hình như bản thân quả thật đã nói nhảm không ít rồi, chỉ là nhìn thấy một cái học viên có tố chất tốt như vậy ông ta cũng không lỡ để người học viên này phải chết như vậy.

-Vô Duyên, ta hỏi người một chuyện, người nhất định phải thành thật trả lời.

Vô Danh cũng đã nghe ra đám người này có lẽ bắt đầu chất vấn hắn đây, Vô Danh cười thâm trong lòng một tiếng. Vô Danh khuôn mặt có chút khàn khàn nhìn Trương Giải Phóng nói:

-Nếu như đệ tử biết thì nhất định sẽ thành thật trả lời câu hỏi của Trương lão sư.

Trương Giải Phóng liếc mắt qua nhìn Vũ Phong, ông ta thấy Vũ Phong cũng đã hòa hoãn không ít rồi. Trương Giải Phóng mặc dù trong lòng cũng khó chịu, nhưng vì quan hệ giữa hai bên học viện và phủ thành chủ, ông ta cũng không thể không làm theo yêu cầu của Vũ Phong được, dù sao đây cũng là chuyện liên quan tới học viện, nếu như xử lý không tốt mà nói thì cũng sẽ rất ảnh hưởng tới danh tiếng của học viện.

Trương Giải Phóng nhìn Vô Danh hỏi:

-Vô Duyên, có phải lúc người trở về thì liền xảy ra xung đột với một người rồi người đó liền bị người giết có phải không.

Vô Danh nghe xong câu hỏi này thì liền suy tư, sau đó gật đầu nói:

-Đúng vậy, quả thực đệ tử sau khi trên đường quay trở về học viện có gặp một người và xảy ra xô xát với người đó. Người này một lúc sau thì liền bị đệ tử giết chết.

Vũ Phong ở bên cạnh vừa mới nghe xong lời này thì lửa giận lại một lần nữa bùng lên, mặc dù ông ta biết chắc chắn học viên trước mắt này là kẻ đã giết chết con trai ông ta, nhưng mà sau khi nghe chính miệng người đó nói ra thì ông ta lại càng tức giận hơn. Vũ Phong không kiềm chế được lửa giận, khí thế bắt đầu phóng ra ép sát về phía Vô Danh.

Vô Danh thấy Vũ Phong dùng khí thế ép mình thì liền giả vờ học ra một ngụm máu. Vô Danh thấy thật sự rất là ủy khuất, chỉ vì muốn diễn một màn kịch mà phải tự làm cho mình học máu như vậy.

Trương Giải Phóng thấy Vũ Phong không kiềm nén được lửa giận mà phóng khí thế ra như vậy thì liền hừ lạnh một tiếng, sau đó liền phóng khí thế của mình ra đẩy lùi khí thế của Vũ Phong đang ép tới Vô Danh.

Vô Danh nguyên bản đang chịu đựng khí thế của Vũ Phong ép tới thì liền cảm thấy cả người chột nhẹ đi một chút. Vô Danh không ngờ rằng Trương Giải Phóng lại giúp hắn đẩy lùi khí thế của Vũ Phong. Vô Danh không biết rốt cục Trương Giải Phóng là có ý gì, nhưng có lẽ ông ta cũng không có ý xấu đối với hắn.

Vũ Phong đột nhiên thấy khí thế của mình bị đẩy trở lại thì liền quay sang nhìn Trương Giải Phóng nói:

-Trương lão sư, ông đây là đang có ý gì.

Trương Giải Phóng nghe vậy thì nhàn nhạt nói:

-Vũ thành chủ cứ bình tĩnh, chuyện đâu rồi cũng sẽ có đó, ông cũng không cần phải nóng vội như vậy.

-Hừ, Trương lão sư nói thật hay, ông bảo ta làm sao mà bình tĩnh được đây, chính miệng kẻ kia đã nói rằng hắn giết chết con trai của ta, ông bảo ta làm sao bình tĩnh đây.

Vũ Phong nghe vậy thì liền hừ lạnh một tiếng.

Vô Danh sau nghỉ nghe xong câu kia của Vũ Phong thì khuôn mặt chợt tái mét, cả người không tự chủ được run lên, hai mắt cũng là không dám nhìn thẳng về phía trước.

Trương Giải Phóng nhìn Vũ Phong nói:

-Ta cũng đã nói với Vũ thành chủ rồi, chuyện gì cũng phải có nguyên do của nó, ta vẫn còn chưa hỏi rõ ràng đầu đuôi câu chuyện đây.

Nói xong, cũng không thèm để ý tới Vũ Phong, Trương Giải Phóng quay qua nhìn Vô Danh nói:

-Vô Duyên, ngươi không cần phải sợ, ngươi cứ kể rõ ràng đầu đuôi câu chuyện một lượt cho ta nghe. Nhớ kĩ là ngươi không được nói sai dù chỉ một từ, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.

-Dạ dạ, để từ chắc chắn sẽ nói đúng sự thật.

Vô Danh dạ liền hai tiếng, sau đó liền kể hết một lượt đầu đuôi câu chuyện xảy ra giữa hắn và Vũ Phi, mỗi một chữ đều hoàn toàn chính xác.

Trương Giải Phóng ở bên cạnh cũng là một mực quan sát Vô Danh, ông ta thấy Vô Danh cũng không có nói bất kì một câu nào giống như là nói dối cả. Sau khi nghe Vô Danh kể xong thì Trương Giải Phóng liền quay qua nhìn Vũ Phong nói:

-Vũ thành chủ, ông cũng đã nghe thấy hết rồi chứ, đây rõ ràng là con trai của ông gây chuyện trước cho nên mới gây ra hậu quả như vậy.

-Trương lão sư, ông đây là đang có ý gì, ta thấy lời kẻ này nói ra hoàn toàn là bịa đặt, con trai của ta lại có thể vì một thanh pháp khí hạ phẩm mà đi gây chuyện với người khác.

Vũ Phong hừ lạnh một tiếng.

-Ông thật sự nghĩ rằng con trai của mình không có như vậy sao, cái này học viên của ta cũng đã nói rõ ràng, con trai Vũ Phi của ông cười độc ác thú náo loạn ở bên thành, không những thế lại còn ra tay đánh người. Cái này học viên của ta thấy trướng mắt nên mới ra tay can thiệp cứu đứa bé kia ra. Vậy mà cái này con trai ngoan của ông lại không biết tốt xấu, vẫn còn kiêu căng gây chuyện với học viên của ta, sau đó mới bị học viên của ta giết. Chuyện này xảy ra tất cả mọi người trong thành đều nhìn thấy mà ông vẫn còn nói rằng cái này là bịa đặt. Dù thế nào đi nữa, cái này học viên ta nhất định phải bảo vệ, ông đừng hòng có thể động vào một sợi tóc của hắn.

Trương Giải Phóng lời lẽ thẳng thắn, trực tiếp đối khẩu với Vũ Phong.

Vũ Phong ở bên cạnh nghe vậy thì liền nhíu mày:

-Hừ, cho dù là con trai của ta làm sai, những cũng không tới lượt một kẻ như vậy thay ta dạy dỗ con trai ta. Nếu có thì cũng là ta người cha này dạy dỗ con trai của mình, đâu tới lượt một kẻ như hắn động tay vào.

Trương Giải Phóng ở bên cạnh nhàn nhạt nói:

-Mọi chuyện đều rõ ràng, ai đúng ai sai thì cũng không cần phải bàn cãi nữa, ta cũng sẽ không nói nhiều với ông. Ngươi học viên này ta chắc chắn sẽ không để ông đem hắn đi.

Trương Giải Phóng vừa nói vừa chỉ vào Vô Danh, giọng nói của ông ta chắc như đinh đóng cột. Trương Giải Phóng nghĩ dù sao cái học viện này cũng không có làm sai chuyện gì, học viên này rõ ràng là đang hành hiệp trượng nghĩa, ông ta dù sao cũng là một cái lão sư mà không thể bảo vệ được cho học viên của học viện thì quả thật cũng quá hổ thẹn. Mà cái này học viên rõ ràng tư chất rất tốt, nếu như có cơ hội phát triển mà nói thì có lẽ cũng sẽ đạt được thành tựu rất cao.

-Trương lão sư, ông đây là nhất định muốn làm khó ta, vì bảo vệ cho một kẻ như vậy mà muốn đối đầu với phủ thành chủ của ta có phải hay không.

Vũ Phong lạnh giọng nói.

-Đối đầu với phủ thành chủ của ông?? Ông nghĩ Trương Giải Phóng ta sợ chắc, ta nếu như thật sự muốn động tới, ông còn có thể can thiệp ta hay sao.

Trương Giải Phóng cười lạnh.

-Được, được, được.

Vũ Phong nghe Trương Giải Phóng nói như vậy thì nhất thời ghen hờn không nói được gì.

Các đạo hữu đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nhé.

Mong các đạo hữu đừng đọc lướt, đọc lướt truyện sẽ không được tính lượt đọc a

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tào Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Ta Giết Cả Nhà Ông

Vũ Phong nghe Trương Giải Phóng nói như vậy thì nhất thời ghen hờn:

-Được, được, được.

Vô Danh ở một bên nghe hai người đấu khẩu thì cũng rất là kinh ngạc nhìn về phía Trương Giải Phóng. Vô Danh lúc đầu còn tưởng rằng Trương Giải Phóng kia là tới đây để giúp Vũ Phong bắt hán, nhưng không ngờ Trương Giải Phóng này lại là một người tốt như vậy.

Lúc đầu khi Vô Danh nói ra mình chính là kẻ đã giết chết Vũ Phi, hán còn tưởng rằng Trương Giải Phóng sẽ ngay lập tức mắng hán rồi bắt hán lại giao cho Vũ Phong. Nhưng cái khiến cho hán bất ngờ là Trương Giải Phóng không những không làm như vậy mà còn nghe hán giải thích, sau đó còn bảo vệ hán. Chỉ riêng điều này thôi đã khiến cho Vô Danh rất là khâm phục cùng cảm kích Trương Giải Phóng này.

Vô Danh nghĩ đây quả nhiên là một cái lão sư tốt, mặc dù hán và ông ta chẳng hề quen biết gì, nhưng ông ta lại có thể vì hai chữ “đạo lý” mà bảo vệ hán. Vô Danh nghĩ có lẽ một phần là do Trương Giải Phóng này thấy hán là một cái học viên có tư chất tốt, cho nên mới bảo vệ hán như vậy. Nhưng mà cũng không thể không khẳng định rằng Trương Giải Phóng này quả thực cũng là một người tốt. Vô Danh giờ mới thấy rõ cái gì là đừng nhìn mặt mà bắt hình dong.

Vô Danh giả vờ kho khan một tiếng, cắt đứt không khí căng thẳng giữa hai người kia sau đó nói:

-Cảm ơn Trương lão sư đã nói giúp đệ tử, nhưng mà đệ tử cũng biết cái gì gọi là giết người đền mạng. Đệ tử cũng không muốn Trương lão sư vì đệ tử mà gây ra chuyện bất hòa giữa học viện và phủ thành chủ. Cho nên đệ tử sẽ theo Vũ thành chủ về chịu tội.

Cả hai người Trương Giải Phóng và Vũ Phong cũng bị lời này của Vô Danh làm cho hết sức bất ngờ. Trương Giải Phóng nghe thế thì không vui nói:

-Người biết bản thân mình là đang nói gì. Còn không mau thu lại lời nói của mình.

Vô Danh nghe vậy thì chỉ lắc đầu nói:

-Đệ tử hiển nhiên biết mình nói gì, nhưng lời nói một khi đã nói ra thì không thể nào thu lại được. Cho nên đệ tử vẫn là quyết định theo Vũ thành chủ về chịu tội.

-Trương lão sư yên tâm, Vũ thành chủ hiển nhiên cũng là một người hiểu lý lẽ, chỉ là vì con trai của mình bị đệ tử giết hại nên mới trở nên tức giận như vậy. Đệ tử đã làm thì nhất định sẽ chịu, cũng không khiến Trương lão sư vì đệ tử mà phải nhọc lòng như vậy.

Vũ Phong ở bên cạnh nghe Vô Danh nói vậy thì liền hừ lạnh một tiếng:

-Người đừng tưởng rằng nói vài lời tốt đẹp thì có thể khiến ta tha cho người một mạng, nằm mơ đi.

Vô Danh nghe vậy thì cũng không nói gì, chỉ lấy ra một cái túi trữ vật sau đó liền hướng về phía Trương Giải Phóng đi tới rồi nói:

-Trương lão sư, đệ tử những năm qua phiêu bạt ở bên ngoài cũng là gặp một chút cơ duyên, nay lại không thể dùng tới nên chỉ đành đem ra tặng ngài coi như là chút quà nhỏ dùng để cảm ơn. Trương lão sư yên tâm, đệ tử đi chuyến này chắc chắn sẽ không sao cả.

Trương Giải Phóng nghe Vô Danh nói như vậy thì trong lòng liền cảm thấy chưa xót, cái này học viên rốt cục là có vấn đề gì hay sao mà lại nói những lời như vậy. Đã có ông ta bảo vệ rồi tại sao lại còn phải đi theo Vũ Phong chịu chết làm gì. Nhưng mà chẳng hiểu sao trong lòng của Trương Giải Phóng lại có cảm giác tin tưởng lời nói này của Vô Danh, ông ta tin Vô Danh nhất định sẽ không sao. Trương Giải Phóng bắt tri bắt giác thu lại túi trữ vật kia mà Vô Danh đưa cho rồi nói:

-Người đã nghĩ kỹ chưa...

-Đệ tử đã nghĩ kỹ rồi...

Vô Danh đáp.

-Vậy ta cũng không giữ lại ngươi nữa...ngươi đi đi...

Trương Giải Phóng lắc đầu thờ dài, sau đó liền quay người rời đi.

Vũ Phong ở đằng kia là nhếch miệng cười một tiếng, sau đó lạnh giọng nói:

-Còn không mau đi theo ta chịu tội.

Vô Danh nghe vậy thì trong lòng cười lạnh một tiếng, muốn đi thì đi, hấn sợ sao. Vô Danh thấy Vũ Phong đi trước thì bản thân cũng là ngay lập tức đi theo phía sau.

Vô Danh và Vũ Phong rất nhanh cũng đã đi tới phủ thành chủ. Ngay khi vừa mới đi tới cửa ngoài phủ thành chủ, Vô Danh đã thấy có một nhóm người đứng gác ở đó.

Đám người này vừa mới thấy Vũ Phong đi tới thì liền cúi người chào một tiếng. Vũ Phong cũng chỉ gật đầu một cái rồi đi vào bên trong, Vô Danh cũng là theo sau Vũ Phong đi vào bên trong phủ thành chủ.

Đám người đứng gác kia cũng biết được là Vô Danh đi theo thành chủ của bọn họ tới đây cho nên cũng không cản Vô Danh lại. Chính vì thế Vô Danh liền có thể đơn giản đi vào bên trong mà không bị ai ngăn lại.

Vô Danh vừa mới đi vào bên trong phủ thành chủ thì liền liếc mắt một vòng, hấn không thể không công nhận rằng ở đây quả thực rất lớn a. Xung quanh phủ thành chủ này cũng là trồng rất nhiều các loại hoa cùng cây cối, Vô Danh còn thấy cả một hồ sen ở phía bên tay phải nữa.

Vô Danh nghĩ thầm làm thành chủ này quả nhiên cũng giàu có, tí nữa hấn cũng phải ra sức bóc lột một chút mới được. Hấn hiện tại cũng là một cái người nghèo a.

Nếu như Vũ Phong mà biết được Vô Danh nghĩ như vậy trong đầu thì chắc là khóc thét mất thôi. Vô Danh sau khi giết chết Phan Kim Dịch thì liền thu được năm mươi ngàn linh thạch thượng phẩm và năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm, chỉ riêng số linh thạch này đã giàu hơn Vũ Phong kia gấp mấy trăm lần rồi, thế mà hấn vẫn còn kêu nghèo đây.

Vũ Phong đang đi đằng trước thì đột nhiên dừng bước sau đó quay lại nhìn Vô Danh. Vô Danh thấy Vũ Phong dừng lại thì hấn cũng dừng cước bộ lại rồi mặt đối mặt nhìn Vũ Phong.

Vũ Phong liếc mắt nhìn Vô Danh một cách mỉa mai:

-Ngươi ngược lại được, không ngờ lại dám theo ta tới tận đây, ngươi có phải là ngại mình sống quá lâu rồi hay không.

-Ta nghĩ Vũ thành chủ là một người biết phân biệt phải trái, sẽ không vô cớ giết ta đâu có phải không.

Vô Danh bình tĩnh nói.

Vũ Phong thấy Vô Danh dám nói với mình như vậy thì cũng rất là bất ngờ, Vũ Phong cười lạnh một tiếng, nói:

-Ngươi hình như là biết mình sắp chết đến nơi rồi cho nên không còn biết sợ ai rồi nữa nhỉ.

Vũ Phong nói tới đây thì hơi dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

-Ngươi yên tâm ta chắc chắn sẽ không vô cớ giết chết ngươi, ta làm thành chủ bao nhiêu năm nay, cũng là một cái người hiểu quy tắc, ngươi giết con trai ta, ta giết ngươi, như vậy có lẽ cũng là lý do thích đáng rồi phải không.

Vô Danh nghe Vũ Phong nói muốn giết hấn thì trong lòng cười nhạt, muốn giết hấn, ông ta còn chưa đủ tư cách để nói ra câu này.

-Ta sợ Vũ thành chủ nói nhầm rồi, không phải là ông giết ta, mà là ta giết cả nhà ông.

Vũ Phong vừa mới nghe xong lời này của Vô Danh thì liền giận điên lên, hai mắt đỏ bừng, khí thế của Trúc Cơ tăng một phát ra, ép về phía Vô Danh.

-Hỗn láo, ngươi quả nhiên là chết đến nơi rồi nên không biết sợ, lời đó mà cũng dám nói ra trước mặt của ta. Ngươi là chán sống rồi, ta mà không dạy cho ngươi một bài học thì ngươi vẫn còn không biết điều.

-Hừ, muốn dạy dỗ ta ông còn chưa đủ tư cách đâu.

Vô Danh vừa chịu khí thế của Vũ Phong ép tới vừa nói. Vũ Phong sau khi nghe Vô Danh nói ông ta chưa đủ tư cách dạy dỗ hấn thì càng tức giận hơn, ông ta liền đánh một chưởng tới phía Vô Danh.

Vô Danh thấy thế thì cười nhạt một tiếng, hấn ngay lập tức điều động chân nguyên của bản thân phóng ra phá tan đi chân nguyên trời buộc xung quanh

của Vũ Phong, sau đó đồng dạng cũng là một chưởng đánh ra.

Vũ Phong vừa mới đánh một chưởng về phía Vô Danh thì đột nhiên thấy chân nguyên của mình đang trôi buộc xung quanh cơ thể Vô Danh bị đánh tan ra. Vũ Phong cả kinh, ông ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy Vô Danh cũng đã đánh tới một chưởng.

- Ầm...

Một tiếng ầm lớn vang lên, chân nguyên giữa hai bên va chạm với nhau đánh ra từng luồng song xung kích lan sang không gian xung quanh.

Một chưởng vừa nảy Vô Danh đánh tới ngay lập tức liền đánh bay Vũ Phong ra phía sau một trượng.

- Phốc...

Vũ Phong sau khi bị đánh bay ra sau thì liền hộc ra một ngụm máu, cánh tay vừa nảy đánh ra một chưởng ngạnh kháng với Vô Danh cũng đã bị đánh gãy, cánh tay bị gãy không ngừng chảy máu.

- Ngươi.

Vũ Phong vừa nảy bị một chưởng kia của Vô Danh đánh bay thì cũng đã nhận ra, tu vi của ông ta cùng với người trước mặt này vốn không cùng một cấp bậc. Tu vi của người này còn hơn ông ta rất nhiều.

Vũ Phong không hiểu tại sao lại đột nhiên xảy ra một chuyện lạ lùng như vậy. Rõ ràng mới lúc này người kia chỉ có tu vi Tụ Khí tầng năm, mà sao bây giờ ông ta lại bị người kia đánh bay chỉ bằng một chưởng rồi.

- Thế nào Vũ thành chủ, ông thấy ta nói đúng chứ, không phải là ông giết ta, mà là ta giết cả nhà ông.

Vô Danh từ từ đi tới gần phía Vũ Phong, hắn vừa đi vừa cười nói.

Các đạo hữu đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nhé.

Câu không đọc lướt a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tìm Được Thông Tin Về Lôi Dương Thảo

Vô Danh từ từ đi tới gần phía Vũ Phong, hắn vừa đi vừa cười nói:

- Thế nào Vũ thành chủ, ông thấy ta nói đúng chứ, không phải là ông giết ta, mà là ta giết cả nhà ông.

- Ngươi.

Vũ Phong bây giờ không còn biết phải nói như thế nào mới đúng. Lúc đầu ông ta thấy Vô Danh nói theo ông ta về phù thành chủ chịu tội ông ta còn nghĩ rằng Vô Danh là một kẻ ngu ngốc. Nhưng mà bây giờ ông ta mới nhận ra rằng mình là ngu ngốc tới cỡ nào.

Vũ Phong nhìn người đang đứng trước mặt mình mà không khỏi tự giễu chính bản thân mình, giờ ông ta mới biết rằng mình vốn đã bị người ta tóm gọn trong lưới từ lâu rồi.

Vũ Phong cảm giác bất lực mà nằm ở dưới đất, ngay cả chữa trị cánh tay bị gãy ông ta cũng không dám. Vô Danh vừa đi tới gần chỗ Vũ Phong thì liền ngồi xuống. Khuôn mặt Vô Danh cười cười nhìn ánh mắt tuyệt vọng kia của Vũ Phong:

- Vũ thành chủ chắc hẳn đang rất bất ngờ rằng tại sao chuyện này lại xảy ra thành như vậy có phải không. Ta rất tiếc phải nói rằng, từ này tới giờ ta đều chỉ là đang diễn kịch cho ông xem mà thôi.

- Tại sao ngươi lại giết con trai của ta, một người có tu vi cao như ngươi tại sao còn phải làm chuyện như vậy.

Vũ Phong hỏi.

- Chẳng phải ta đã nói rất rõ ràng khi còn ở học viện rồi sao, là con trai của ông muốn gây chuyện với ta trước cho nên ta mới giết hắn.

Vô Danh nhàn nhạt nói. Vũ Phong nghe vậy mặc dù rất muốn phản bác nhưng mà ông ta có thể nói gì đây, đến tư cách để nói ông ta cũng không có.

Mà lúc này đột nhiên Vô Danh lại cười nói:

-Vũ thành chủ cũng đừng vội, ta vẫn là còn vài việc muốn nhờ Vũ thành chủ giải đáp thắc mắc đây.

-Chỉ cần ngươi có thể tha cho người nhà của ta cùng với những người sống ở trong phủ này, cái gì ta cũng có thể trả lời cho ngươi. Được không??

Vũ Phong nhìn Vô Danh với ánh mắt khẩn cầu. Mặc dù ông ta bị Vô Danh giết cũng không sao, nhưng còn người nhà của ông ta, đặc biệt là đứa con gái chỉ mới có hơn mười ba tuổi của ông ta nữa.

Vô Danh thấy Vũ Phong nói như vậy thì cũng không quá để ý, hần chỉ cười nói:

-Chỉ cần ông có thể trả lời đáp án mà ta cần thì ta có thể suy xét tới vấn đề có nên tha cho người nhà của ông hay không. Còn nếu không mà nói thì ta cũng không dám chắc...

Vũ Phong nghe vậy thì ánh mắt hơi sụp xuống giống như là đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng lúc này Vô Danh lại nói:

-Được rồi, chúng ta có lẽ cũng không nên nói chuyện ở đây như vậy nhỉ. Ta nghĩ có phải là chúng ta nên chuyển tới một chỗ nào đó tốt hơn không. Ta thấy nói chuyện như vậy quả thực không thích hợp cho lắm.

Vô Danh nói xong cũng không đợi Vũ Phong có ý kiến gì, hần liền đi vào sâu bên trong phủ thành chủ. Vũ Phong thấy vậy thì cũng chẳng thể làm gì ngoài việc đi theo Vô Danh vào bên trong.

Vũ Phong đứng dậy sau đó liền chữa trị cánh tay bị đánh gãy của mình rồi mới đi vào bên trong theo Vô Danh.

Hỗn Độn Thiên Mục của Vô Danh đã trải khắp phủ thành chủ rồi, hần có thể dễ dàng tìm một chỗ thích hợp để hai người có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau.

Vô Danh nghĩ có lẽ mình đã biết được đâu là chỗ dành cho việc tiếp khách của phủ thành chủ rồi, hần chuyển hướng rồi từ từ đi tới phía chỗ đại sảnh đó.

Rất nhanh Vô Danh đã đi tới nơi cần tới, hần nhẹ nhàng đẩy cửa ra rồi đi vào phía bên trong. Vô Danh tự mình thẳng tới phía trước, ở chính giữa căn đại sảnh này có một chiếc bàn cùng với hai chiếc ghế được xếp ngay ngắn, phía sau chính là một tấm bình phong lớn.

Vô Danh nhẹ nhàng ngồi vào một bên, sau đó mới đưa tay chỉ vào vị trí bên cạnh cười nói:

-Vũ thành chủ mời ngồi.

Vũ Phong thấy hành động này của Vô Danh thì cũng biết chủ tâm Vô Danh ở trong lòng. Ông ta chủ Vô Danh đúng là một tên vô sỉ, đây rõ ràng là nhà của ông ta, nhưng ông ta lại giống như là khách còn Vô Danh mới là chủ vậy.

Mặc dù có chút bất mãn nhưng ông ta cũng chẳng thể nào làm được gì, cho nên chỉ có thể gật đầu ngồi vào chỗ còn trống.

Vô Danh thấy Vũ Phong đã ngồi vào ghế rồi thì mới nói:

-Vũ thành chủ, có một chuyện này ta muốn thỉnh giáo thành chủ một chút, không biết thành chủ có thể giải đáp vấn đề này của ta hay không.

-Chỉ cần ta biết thì ta sẽ trả lời cho ngươi, nhưng hy vọng ngươi có thể suy nghĩ điều ta vừa mới nói.

Vũ Phong gật đầu nói.

-Vũ thành chủ yên tâm, ta là người phải trái rõ ràng, những người không liên quan tới chuyện của chúng ta, ta cũng sẽ không động chạm tới họ.

Vũ Phong nghe vậy thì trong lòng liền thở phào một hơi, sau đó nhìn Vô Danh nói:

-Được rồi, ngươi nói như vậy thì ta cũng yên tâm, ngươi có điều gì muốn ta trả lời thì cứ việc hỏi, chỉ cần ta biết ta chắc chắn sẽ nói.

Vô Danh gật đầu, hần hơi trầm ngâm một chút rồi mới nói:

-Không biết Vũ thành chủ đã nghe nói tới Lôi Dương quả hay chưa??

-Lôi Dương quả??

Vũ Phong miệng lẩm bẩm, nhắc lại cái tên “Lôi Dương quả”, ông ta liền cau mày suy nghĩ về cái tên này. Một lúc sau Vũ Phong mới nhìn Vô Danh hỏi:

-Ngươi là đang muốn nói tới “Lôi Dương quả” của “Lôi Dương thảo” sao??

Vô Danh nghe thấy Vũ Phong nói như vậy thì trên mặt cũng là giãn ra một chút, quả nhiên giống như Vô Danh nghĩ Vũ Phong này chắc chắn cũng từng nghe nói tới “Lôi Dương quả”. Vô Danh mỉm cười nói:

-Vũ thành chủ quả nhiên kiến thức rộng rãi, ta chính là đang hỏi tới Lôi Dương quả của Lôi Dương thảo.

Nói tới đây Vô Danh hơi dừng lại một chút sau đó lại nói tiếp:

-Ta là đang cần tìm kiếm loại Lôi Dương quả này, chỉ tiếc là ta không biết phải tìm nó ở đâu.

Vũ Phong hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

-Ta nghe nói loại Lôi Dương thảo này chỉ mọc ở những nơi có tia lôi điện tụ tập. Nếu như muốn tìm loại linh thảo này thì quả thực là rất khó.

Vô Danh đương nhiên biết điều này, chính vì như vậy hắn mới tới đây để hỏi Vũ Phong, hi vọng một người đã sống ở tu chân giới nhiều năm như Vũ Phong có thể biết được chút ít thông tin. Vô Danh nhìn Vũ Phong hỏi:

-Vậy không biết Vũ thành chủ có biết nơi nào có Lôi Dương thảo hay không. Ta là đang cần gấp loại quả này.

-Ta không biết người cần loại Lôi Dương quả để làm gì, nhưng ta nghĩ nếu như không có chuyện gì quá quan trọng mà nói thì tốt nhất là không nên đi thu thập loại quả này, bởi vì đó là một việc thực sự rất nguy hiểm.

Vũ Phong từ từ nói.

-Ta đương nhiên là có chuyện rất quan trọng cho nên mới cần gấp loại quả này, nếu như Vũ thành chủ biết nơi nào có thể tìm được loại quả này thì hy vọng ông có thể nói cho ta biết.

Vô Danh đáp.

Vũ Phong thấy Vô Danh nói cần loại quả này là có chuyện rất quan trọng, nhưng ông ta cũng không hỏi đó là chuyện gì, bởi vì Vô Danh không nói thì ông ta cũng không tiện hỏi. Vũ Phong nhìn Vô Danh gật đầu nói:

-Ta tất nhiên là biết chỗ nào có Lôi Dương thảo, chỉ là ta nghe nói ở đó rất nguy hiểm.

Vô Danh nghe Vũ Phong nói vậy thì hai mắt liền sáng lên, giọng nói có chút kích động:

-Thật không, Vũ thành chủ thực biết một nơi có Lôi Dương thảo sao. Chỉ cần ông có thể nói cho ta biết là được, còn chỗ đó có nguy hiểm như thế nào thì ta cũng không quan tâm.

Vũ Phong thấy Vô Danh nói như vậy thì cũng chỉ có thể gật đầu nói:

-Ta quả thực biết chỗ có Lôi Dương thảo, ngày trước ta cũng là có nghe người ta nói qua về vấn đề này. Ta nghe nói ở bên trong Bình Nghiêu sâm lâm có một cái lõi hồ rất lớn, ta nghĩ có thể ở trong đó sẽ có Lôi Dương thảo. Nhưng mà lõi hồ này lại nằm ở sâu bên trong Bình Nghiêu sâm lâm, ta cũng là nghe nhiều người nói qua là bên trong Bình Nghiêu sâm lâm này rất nguy hiểm, dù có là tu vi Trúc Cơ đi vào thì cũng phải hết sức cẩn thận, nếu không mất mạng lúc nào cũng không biết.

-Bình Nghiêu sâm lâm sao??

Vô Danh hỏi lại.

-Đúng vậy, chính là ở bên trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Vũ Phong gật đầu đáp. Thấy Vũ Phong khẳng định như vậy Vô Danh liền rơi vào trong suy nghĩ. Nếu như thật sự Bình Nghiêu sâm lâm có Lôi Dương thảo thì hắn nhất định phải đi một chuyến. Dù Bình Nghiêu sâm lâm này có nguy hiểm thế nào, Vô Danh hắn cũng không tin chỉ một cái Bình Nghiêu sâm nhỏ bé có thể lật chết hắn. Vô Danh nhìn sang Vũ Phong hỏi:

-Ta vẫn là còn một cái vấn đề nữa cần nhờ Vũ thành chủ chỉ giáo đây.

-Người cứ nói.

Vũ Phong đáp.

-Vũ thành chủ có biết nơi nào bán lò luyện đan hay không, ta cũng là đang cần một cái lò luyện đan vừa tay đây.

Vô Danh nhìn Vũ Phong hỏi.

-Ồ, ta đoán chắc người cũng là một luyện đan sư đi, cho nên mới cần mua lò luyện đan mới và Lôi Dương thảo.

Vũ Phong thấy Vô Danh nói muốn tìm mua một chiếc lò luyện đan thì liền ngạc nhiên nói.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ cười không nói gì, dù sao sớm hay muộn hắn cũng sẽ trở thành một cái luyện đan sư mà thôi. Vô Danh xua tay nói:

-Chuyện ta có phải luyện đan sư hay không không quan trọng, quan trọng là Vũ thành chủ có biết ở đâu bán lò luyện đan hay không thôi.

Vũ Phong nghe vậy thì liền đáp:

-Theo như ta biết thì ở thành Hóa Châu sắp diễn ra một cái hội đấu giá, mà trong hội đấu giá này có bán đấu giá một cái đan đỉnh cấp bậc thượng phẩm pháp khí. Nếu như người tới đó tham gia hội đấu giá mà nói thì cũng có khả năng lấy được chiếc đan đỉnh này.

Các đạo hữu đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với a

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Vũ Thủy Yên

Vô Danh vừa nghe tới hội đấu giá thì liền rất ngạc nhiên, đây cũng là lần đầu tiên hắn nghe tới hội đấu giá như vậy. Vô Danh nhìn Vũ Phong hỏi:

-Vũ thành chủ nói ở thành Hóa Châu sắp diễn ra hội đấu giá sao, vậy ông có biết khi nào thì hội đấu giá này diễn ra hay không. Còn nữa, thành Hóa Châu là ở nơi nào??

Vũ Phong thấy Vô Danh hỏi một tràng như vậy thì liền biết rằng Vô Danh thật sự không biết thành Hóa Châu là ở đâu rồi. Vũ Phong nhìn Vô Danh rồi giải thích:

-Thành Hóa Châu là một thành nằm cách thành Hoài Nam gần bốn trăm dặm về phía Tây. Thành Hóa Châu kia cũng là một thành phát triển hơn thành Hoài Nam rất nhiều, tu sĩ ở đó cũng là giàu có hơn tu sĩ ở thành Hoài Nam nhiều lắm. Cho nên nếu như đi tham gia đấu giá hội ở thành hóa châu thì cũng phải chuẩn bị thật tốt về mặt tài chính, nếu không thì cũng chỉ có thể đến đó nhìn người ta ra giá mà thôi.

-Con thời gian tổ chức đấu giá hội ở thành Hóa Châu thì có lẽ là một tháng nữa mới bắt đầu. Mà muốn tham gia hội đấu giá này thì bắt buộc phải có thẻ bài vào hội đấu giá.

Nói tới đây Vũ Phong hơi dừng lại một chút. Mà Vô Danh cũng là lên tiếng hỏi:

-Vậy ta đoán Vũ thành chủ hẳn là có thẻ bài để vào hội đấu giá này đi.

Vô Danh nhìn Vũ Phong với ánh mắt chờ mong.

Vũ Phong thấy Vô Danh nhìn mình như vậy thì cũng chỉ có thể lấy một tấm thẻ bài ra nói:

-Đây chính là thẻ bài để tham gia đấu giá hội ở thành Hóa Châu, người nhất định phải giữ kỹ vật này nếu như làm mất thì không thể tham gia được đấu giá hội đó.

Vô Danh tiện tay cầm lấy tấm thẻ bài kia lên xem, sau một hồi xem xét thì hắn cũng khẳng định đây chính là thẻ bài để vào đấu giá hội ở thành Hóa Châu. Vô Danh nghĩ Vũ Phong có được thẻ bài này cũng là do nơi tổ chức đấu giá hội kia phát tới, chính vì Vũ Phong là thành chủ thành Hoài Nam cho nên người ta mới mời ông ta tới đấu giá hội đó.

Vũ Phong thấy Vô Danh cầm tấm thẻ bài ở trên tay thì cũng không nói gì, sau một lúc trầm mặc Vũ Phong nhìn Vô Danh nói:

-Những gì ta có thể nói cũng đã nói rồi, chỉ xin người trước khi ta...

-Cha...

Vũ Phong vừa đang định nói trước khi ông ta chết thì mong Vô Danh có thể tha cho người nhà của ông ta cùng với những người trong phủ thì đột nhiên có một âm thanh trong trẻo cắt ngang.

Vũ Phong vừa mới nghe thấy âm thanh này thì cả người chợt căng cứng, ông ta có chút lo lắng nhìn về phía Vô Danh. Cho dù ông ta bị Vô Danh giết thì cũng không sao, nhưng nếu như con gái của ông ta cũng bị Vô Danh giết thì thực sự ông ta không thể nào chấp nhận được.

Vũ Phong rất muốn đứng dậy đưa con gái của mình đi ra xa, ông ta cũng không muốn con gái thấy cảnh cha mình bị giết, nhưng mà Vô Danh vẫn còn ngồi đây, ông ta muốn động cũng không dám động. Vũ Phong chỉ có thể thầm cầu may rằng con gái của ông ta không có bị Vô Danh giết chết.

Vô Danh đang mãi mê nhìn tấm thẻ bài cùng với nghe Vũ Phong nói thì liền bị âm thanh trong trẻo kia thu hút sự chú ý, ngay lập tức Vô Danh liền quay đầu nhìn về phía cửa.

Mà cũng đúng lúc này một tiểu cô nương xinh đẹp tầm mười ba mười bốn tuổi bước ra từ phía sau cánh cửa rồi đi vào bên trong đại sảnh.

Vô Danh vừa mới nhìn ra phía cửa chính thì liền thấy một tiểu cô nương vận một bộ lam y đi vào. Vô Danh đoán tiểu cô nương này chỉ mới mười ba hoặc mười bốn tuổi, mà quan trọng hơn đây lại là một tiểu cô nương cực kỳ xinh đẹp.

Tiểu cô nương này có khuôn mặt hơi tròn, ngũ quan thanh tú, đôi môi hồng mảnh mai, sống mũi cao. Nhưng mà điểm đặc biệt trên khuôn mặt của cô gái này chính là có một đôi mắt màu xanh của nước, nhìn có chút êm ả. Mái tóc đen dài được nàng xõa ra phía sau. Ấn tượng đầu tiên khi Vô Danh nhìn tiểu cô nương này chính là đem lại cho hắn một cảm giác yên bình, thanh thản. Vô Danh thấy tiểu cô nương này giống như làn nước mùa thu trong veo mà thanh tịnh.

Khi Vô Danh vừa mới nhìn thấy tiểu cô nương này thì ánh mắt của hắn hơi đờ ra một chút, không phải vì hắn là một người háo sắc mà là hắn thấy tiểu cô nương này có chút quen thuộc.

Đột nhiên có một đoạn hình ảnh mờ ảo thoáng qua trong đầu của Vô Danh, nó chỉ hiện lên trong phút chốc rồi lướt qua, một loại cảm giác không rõ ràng xuất hiện trong đầu của Vô Danh. Đoạn hình ảnh mờ ảo thoáng qua này khiến cho Vô Danh hơi đau đầu một chút nhưng cũng chỉ là trong chốc lát.

Ngay khoảnh khắc Vô Danh có chút thất thần thì Vũ Phong đang một mực chú ý ở bên cạnh cũng nhận ra được. Vũ Phong lúc này cảm thấy bất an hơn bao giờ hết. Ông ta bây giờ còn sợ Vô Danh làm nhục con gái ông ta hơn là giết chết nó.

Mà lúc này tiểu cô nương kia sau khi đi vào bên trong đại sảnh thì liền đi về phía Vũ Phong. Tiểu cô nương này cũng có chút hiếu kỳ nhìn Vô Danh ở bên cạnh, nàng không biết tại sao lại có một vị soái ca ngồi nói chuyện bên cạnh cha mình.

Tiểu cô nương ôm lấy cánh tay của cha mình nũng nịu gọi:

-Cha...

Vũ Phong nghe thấy con gái của mình gọi thì cả người đang căng cứng cũng thả lỏng ra một chút. Giọng nói của Vũ Phong có chút khàn trương nhìn về phía con gái mình:

-Thủy Yên, sao con lại ở đây.

-Con không phải là nhớ cha nên mới tới đây sao, cha cả ngày đi ra ngoài, đến tối thì lại bận tiếp khách, chẳng có thời gian chơi với con.

Giọng nói của tiểu cô nương tên Thủy Yên có chút ủy khuất.

-Là cha không tốt.

Giọng nói của Vũ Phong có chút chua xót. Vũ Phong nhìn con gái mình mà không khỏi đau lòng, nếu như hôm nay ông ta chết vậy con gái của ông ta sẽ không có một ai ở bên cạnh chăm sóc nữa, đến lúc đó nó phải sống như thế nào đây.

-Cha, vị đại ca ở bên cạnh này là ai vậy, sao con chưa thấy bao giờ.

Thủy Yên nhìn về phía Vô Danh sau đó lại nhìn về phía của cha mình hỏi.

Vũ Phong đang không biết trả lời như thế nào thì đột nhiên nghe thấy tiếng của Vô Danh nói ở bên cạnh:

-Chào tiểu muội muội, ta tên là Vô Danh, là bạn của cha muội.

Vô Danh mỉm cười nhìn Thủy Yên nói.

Thủy Yên cũng là bị giọng nói của Vô Danh khiến cho chú ý mà nhìn qua. Sau khi nghe Vô Danh nói xong thì hai mắt tiểu cô nương sáng lên nói:

-Chào Vô Danh đại ca, muội tên là Vũ Thủy Yên, rất vui được gặp huynh.

-Ta cũng rất vui được gặp muội.

Vô Danh cười đáp.

Vũ Phong ở bên cạnh thấy vậy thì trong lòng thở phào một hơi, lúc này tim của ông ta như muốn rớt ra rồi, ông ta cứ tưởng rằng Vô Danh sẽ ăn thịt con gái của ông ta. Nhưng may mắn là hình như Vô Danh lại không phải là người háo sắc. Tuy vậy ông ta vẫn sợ một điều...

-Vô Danh đại ca rất soái a, muội chưa bao giờ nhìn thấy người nào đẹp trai giống như Vô Danh đại ca vậy.

Thủy Yên hai mắt long lanh nhìn về phía Vô Danh, giọng nói dường như cũng rất cao hứng.

Vũ Phong ở bên cạnh thấy con gái mình như vậy thì liền tròn tròn mắt. Điều ông ta sợ cũng đã đến, ông ta không sợ Vô Danh ăn thịt con gái của ông ta, mà ông ta chỉ sợ con gái mình tự dâng tới miệng Vô Danh mà thôi.

Vô Danh nghe vậy thì liền cười hi hi nói:

-Hi hi, Thủy Yên muội cũng là một tiểu cô nương rất xinh đẹp a.

-Thật không, vậy Vô Danh đại ca có nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp giống như là muội chưa.

Thủy Yên nghe thấy Vô Danh khen mình thì cũng rất vui, sau đó lại nhìn Vô Danh hỏi.

Vô Danh nghe vậy thì trong lòng cũng hết sức bất ngờ, không ngờ Thủy Yên lại hỏi hần một câu như vậy. Hỏi như vậy là có ý gì đây a, hần phải trả lời như thế nào a. Vô Danh hơi trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói:

-Ngoài Thủy Yên muội muội ra ta cũng thấy hai người. Họ đều là người quen của ta.

-Ồ, vậy lúc nào Vô Danh đại ca cho muội gặp hai tỷ ấy có được không, muội rất muốn được làm bạn với hai tỷ ấy.

Thủy Yên ồ một tiếng nói.

-Thủy Yên, không được vô lễ.

Vũ Phong ở một bên quát, đứa con gái này của ông ta thật là không ra làm sao, nhìn thấy trai thì liền tự nhiên như ruồi vậy.

Vô Danh ở bên cạnh nhìn Vũ Phong rồi xua tay nói:

-Không sao, Vũ thành chủ không cần lo lắng, ta thấy Thủy Yên tiểu muội muội như vậy cũng rất đáng yêu mà.

Thủy Yên sau khi bị Vũ Phong mắng thì gương mặt liền ỉu xiu, cái môi nhỏ xinh bĩu ra trông rất đáng yêu. Khi Thủy Yên thấy Vô Danh lên tiếng nói giúp mình lại còn khen bản thân đáng yêu thì gương mặt lại tươi lên, hai mắt long lanh nhìn Vô Danh giống như đang cười.

Vô Danh nhìn Thủy Yên nói:

-Nếu như có dịp thì ta chắc chắn sẽ dẫn muội đi gặp hai người đó, nhưng bây giờ ta có việc rất quan trọng phải đi trước, cho nên không thể cùng muội đi gặp hai vị tỷ tỷ đó được rồi.

Nói tới đây Vô Danh lại nhìn sang Vũ Phong rồi nói:

-Vũ thành chủ, hiện tại ta có việc bận xin đi trước, cáo từ.

Vô Danh nói xong cũng không đợi Vũ Phong nói gì thì đã biến mất không thấy đâu.

Mọi người đọc xong thì nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Người Đâu

Trương Giải Phóng sau khi quay người rời đi thì liền đi về phía căn phòng của mình, ông ta vẫn là vừa đi vừa suy nghĩ về sự việc mới xảy ra hồi nãy. Trương Giải Phóng thấy cái học viên tên Vô Duyên kia thực sự là không tệ, tư chất lại rất tốt, ở gần đó tuổi đã là tu vi Tụ Khí tầng năm rồi. Nếu như có thể đào tạo mà nói thì về sau chắc chắn sẽ có thành tựu khá tốt. Chỉ là...

-Haizz...

Trương Giải Phóng thở dài một hơi, học viên kia quả thực cũng quá thiếu suy nghĩ, nếu như chịu sự che chở của ông ta thì đâu có tới mức như vậy. Trương Giải Phóng bây giờ cũng chỉ có thể than thở đáng tiếc, một cái học viên biết lý lẽ như vậy, trọng nghĩa như vậy mà cuối cùng lại chết yếu.

-Không được, ta nhất định phải giúp cái học sinh này...

Trương Giải Phóng đột nhiên thay đổi suy nghĩ, ông ta không thể nào để một cái mầm giống tốt như vậy chết ở trên tay Vũ Phong được. Dù thế nào thì ông ta cũng phải đem cái học viên kia mang về.

Nhưng rất nhanh khuôn mặt của Trương Giải Phóng lại trở nên thất vọng. Ông ta sợ rằng bây giờ ông ta có đi cứu học viên kia thì cũng đã muộn rồi, có lẽ Vũ Phong cũng đã giết chết cái học viên kia rồi cũng nên.

Nhưng mà mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Trương Giải Phóng vẫn quyết định đi một chuyến xem sao, nếu như học viên đó vẫn chưa bị Vũ Phong giết chết

thì chính là kết quả tốt nhất.

Trương Giải Phóng xoay người, lập tức ông ta liền lấy phi kiếm của bản thân ra sau đó liền cười phi kiếm bay về phủ thành chủ mà không có một chút kiêng kỵ gì cả.

Mặc dù có người nhìn thấy Trương Giải Phóng phi hành ở trong thành, nhưng mà cũng không có ai lên tiếng nói gì cả, bởi vì bọn họ biết cũng chẳng thể làm gì được người đó.

.....

Vô Danh sau khi nói một câu chào tạm biệt thì liền ngay lập tức biến mất.

Vũ Phong lúc này thì rất ngạc nhiên, quả tim của ông ta giống như muốn rớt ra ngoài vì sợ rồi, nhưng kết quả này lại khiến cho ông ta không thể nào tưởng tượng được.

Lúc đầu Vũ Phong chỉ mong rằng sau khi Vô Danh giết ông ta thì có thể tha cho những người còn lại ở trong phủ, nhưng mà không ngờ Vô Danh chẳng những tha cho những người trong phủ mà còn giữ lại mạng cho cả ông ta nữa. Điều này thật khiến cho Vũ Phong cảm thấy rất khó hiểu. Vũ Phong nghĩ nếu như đối lại là người khác thì có lẽ trong phủ thành chủ này bây giờ chỉ toàn là xác chết rồi.

-Cha, sao Vô Danh đại ca lại đi mất rồi, sao cha không giữ huynh ấy lại.

Thủy Yên ở bên cạnh hồn nhiên hỏi một câu.

Vũ Phong thấy con gái mình hỏi như vậy thì cũng chỉ biết cười khỏ, đúng là không biết thì không sợ gì cả. Nếu như con gái của ông ta mà biết lúc đầu Vô Danh đáng sợ như thế nào thì có lẽ sẽ không kêu ông ta giữ Vô Danh lại như vậy rồi. Mà lúc đó chắc là con bé cũng sẽ chưa cái tật hăm trai luôn ấy chứ.

Mặc dù Vô Danh không giết ai cả, nhưng Vũ Phong vẫn cảm thấy chưa hiểu được một chút gì về Vô Danh. Đặc biệt là gương mặt luôn nở nụ cười kia, ông ta không biết đằng sau khuôn mặt luôn cười ấy sẽ là điều gì nữa. Nhưng ông ta luôn có một cảm giác rằng, khi ông ta nhìn thấy nụ cười đó, trong lòng của ông ta thực sự sợ hãi.

-Con thì biết cái gì, người ta đang có chuyện rất quan trọng cần phải giải quyết, sao lại có thời gian rảnh rỗi ở lại đây được.

-Con thử nhìn mình đi, lần nào cũng như vậy, thấy người nào tuấn tú một chút thì hai mắt liền sáng lên, không biết kiềm chế gì cả. Đúng là người mà chẳng giống tên.

Vũ Phong nhìn Thủy Yên tức giận mắng. Mặc dù ngoài miệng thì mắng con gái mình như vậy, nhưng trong lòng Vũ Phong lại nghĩ có phải chính vì đưa con gái này cho nên Vô Danh mới không giết ông ta hay không. Ông ta lúc đó cũng thấy rằng, khi Vô Danh nhìn thấy con gái ông ta thì ánh mắt hơi dờ dẩn một chút, mặc dù chỉ thoáng qua rất nhanh nhưng ông ta vẫn kịp bắt được khoảnh khắc đó.

Chỉ là nếu như Vô Danh thật sự thích con gái ông ta, thì Vô Danh có thể giết chết ông ta cùng với người trong phủ rồi bắt con bé đi liền được, vậy tại sao Vô Danh lại tha cho tất cả những người trong phủ bao gồm cả ông ta rồi đi luôn như vậy.

Vũ Phong rất tự tin về con gái của mình, nếu như nói con gái của ông ta không xinh đẹp thì có lẽ không có ai là xinh đẹp cả. Nhưng tại sao Vô Danh lại có hành động như, ông ta thực sự rất khó hiểu.

Nếu như nói Vô Danh không thích con gái của ông ta cho nên mới không làm như vậy thì có lẽ cũng đúng, nhưng tại sao Vô Danh lại tha cho ông ta thì mới là vấn đề khó hiểu.

Chẳng lẽ cũng giống như Vô Danh nói, bởi vì Vũ Phi con trai của ông ta là muốn gây sự với Vô Danh cho nên mới bị Vô Danh giết. Còn những người khác không đụng chạm tới hắn thì hắn cũng sẽ không vô cớ sát hại.

Nhưng mà Vũ Phong lại cảm thấy khó hiểu, không phải ông ta cũng là gây sự rồi muốn giết Vô Danh báo thù cho con trai ông ta hay sao, vậy sao Vô Danh không giết ông ta.

Vũ Phong càng nghĩ thì càng cảm thấy mình không thể nào hiểu được Vô Danh, con người kia tưởng chừng như rất dễ hiểu, rất gần gũi với nụ cười luôn nở trên môi thì hóa ra lại là một người khiến cho người khác không tài nào hiểu nổi. Vũ Phong đoán Vô Danh có lẽ là một người tính cách thất thường, vui buồn không xác định được, đặc biệt là về bên ngoài của hắn rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm.

Người ta cứ nghĩ đã hiểu được hắn rồi, nhưng thực chất thì lại chẳng hiểu một chút gì về hắn cả. Con người thì rất hay đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, qua hành động lời nói. Nhưng mà Vô Danh này thì lại hoàn toàn không thể dùng cách đánh giá như vậy, người ta cứ nghĩ hắn thế này thế kia nhưng thực chất lại không phải như vậy, người ta nghĩ rằng hắn là một cái người ngu ngốc làm ra những hành động thiếu suy nghĩ nhưng cũng không phải vậy, hắn là cố tình làm như vậy.

Những hành động tưởng chừng là của một kẻ ngu ngốc nhưng lại thật sự là hành động của một kẻ ngu ngốc, chỉ là kẻ ngu ngốc này lại khiến cho người khác ngu ngốc giống như hắn, từ đó hành động ngu ngốc của hắn lại giống như một hành động có tính toán trước, thật thật giả giả không biết đầu mà lẫn.

Vũ Phong lắc đầu không hiểu nổi, ông ta không hiểu ra được điều gì cho nên chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

-Cha, sao lúc nào cha cũng nói con như vậy chứ, con gái của cha chẳng lẽ lại là một người không biết giữ ý hay sao. Con chẳng qua là thấy huynh ấy đẹp trai một chút nên mới làm quen chứ bộ, nếu như xấu một chút mà nói, có hỏi con cũng không thèm trả lời đâu.

Thủy Yên bấu môi nói.

Vũ Phong nghe xong lời này suýt nữa thì ngã ngửa ra sau, đứa con gái này của ông ta quả nhiên là hết thuốc chữa rồi. Vũ Phong bây giờ còn đang nghi ngờ rằng đứa bé này có phải là con nhà hàng xóm nữa không đây.

Nhưng mà nghĩ lại Vũ Phong thấy đứa con gái này của mình không phải giống ông hàng xóm mà là giống mẹ của nó. Mẹ của Thủy Yên cũng là một cô gái nghịch ngợm đáng yêu như vậy, cũng là đôi mắt xanh nhìn thấy trai đẹp thì liền sáng lên. Vũ Phong cũng tự an ủi trong lòng rằng may mà hồi còn trẻ ông ta cũng là một cái soái ca, nếu không thì làm sao mẹ của Thủy Yên lại chọn ông ta được.

Nhưng mà soái ca thì soái ca, bên ngoài chẳng lẽ lại không có người nào đẹp trai hơn ông ta hay sao, Vũ Phong thấy rằng hai người gặp được nhau rõ ràng là duyên số, tất cả đều là do ông trời sắp đặt.

Thủy Yên nói xong cũng là nhìn về phía trời đêm, nàng bắt chợt lại nhớ lại hình ảnh của người con trai có cái đầu trọc lóc kia.

-Mấy vị đại ca để đầu trọc quả nhiên toàn là soái ca. Nếu ai mà cũng đẹp trai như vậy, thì có phải hậu cung của ta sau này sẽ toàn là trai đẹp giống như Vô Danh đại ca hay không.

Thủy Yên thầm cười ở trong lòng, nàng đang suy nghĩ về hậu cung ba ngàn của mình.

Vũ Phong đứng lên đang định vào bên trong thì liền nghe thấy một tiếng gọi lại.

-Vũ Phong...

Giọng của Trương Giải Phóng đột nhiên vang lên đằng sau lưng Vũ Phong. Mà Vũ Phong cũng bị một tiếng gọi này làm cho giật mình.

Vũ Phong vừa quay người lại thì đã thấy Trương Giải Phóng đi vào bên trong rồi.

-Người đâu...

Trương Giải Phóng khí thế hùng hồn nhìn về phía Vũ Phong hỏi. Vũ Phong nghe thế thì nhú mào, ông ta chẳng hiểu Trương Giải Phóng nói cái gì cả.

-Người nào...

Vũ Phong bực mình nói.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Trúc Cơ Tầng Ba

Trương Giải Phóng khí thế hùng hổ đi về phía Vũ Phong, hai mắt cũng là không ngừng đảo sang hai bên tìm kiếm.

-Người đâu...

Trương Giải Phóng xách cổ áo Vũ Phong lên rồi nói.

-Người nào...

Vũ Phong đẩy tay Trương Giải Phóng ra khỏi cổ áo của mình rồi bực bội nói.

-Hắn đâu, học viên kia của ta đâu, ông là đã giết hắn rồi sao.

Trương Giải Phóng răng nghiến kèn kệt nhìn về phía Vũ Phong.

Vũ Phong còn đang không biết rốt cục là Trương Giải Phóng nói tới người nào thì nghe vậy liền hiểu ra, hóa ra là ông ta đang nói tới Vô Danh. Vũ Phong có chút nghi ngờ nhìn Trương Giải Phóng, lão già kia hôm nay căn lộn thuốc hay sao mà lại hành động như vậy.

-Hôm nay ông cần nhằm thuốc rồi à cho nên đầu óc mới có vấn đề phải không.

Vũ Phong nhú mày nói.

-Lộn thuốc cái đầu ông, ta cần thuốc còn có thể cần lộn sao. Ta không cần lộn thuốc nhưng ông là đã trả lời sai câu hỏi của ta rồi đó. Mau nói đi, hần đầu rồi.

Trương Giải Phóng gắt.

-Ông còn nói mình không cần lộn thuốc, mọi khi ta thấy ông đầu có như vậy. Hôm nay đột nhiên vì một cái học viên chẳng rõ lai lịch lại tới đây sách cổ áo ta, nói phun thẳng nước bọt vào mặt ta như vậy.

Vũ Phong cũng là nước bọt bay tung tóe.

-Ta chẳng phải lúc nào cũng như vậy hay sao. Không nhiều lời nữa, hần đầu rồi, nếu như ông mà giết hần ta hôm nay cũng sẽ liều mạng với ông.

Trương Giải Phóng vừa nói vừa chỉ vào mặt mình rồi chỉ vào mặt Vũ Phong.

-Hôm nay ông được lắm, lại còn vì một cái học viên mà muốn liều mạng với ta. Được rồi, nếu ông đã muốn chơi, ta cũng sẽ chơi với ông.

Vũ Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

-Được muốn chơi liền chơi, ta còn sợ ông sao.

Trương Giải Phóng hét lớn.

Thủy Yên ở một bên nghe hai người này nói thì liền dờ ra chẳng hiểu gì cả. Nàng chỉ biết duy nhất một điều là chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, hai người này vốn gặp nhau là toàn nói lệch chủ đề chính, sau đó lại cãi cọ, cãi nhau không phân thắng bại thì liền đổi sang thứ khác. Mà thứ để cho hai người này phân thắng bại chính là đánh cờ tướng.

Vũ Phong trên tay đột nhiên xuất hiện một bàn cờ tướng, sau đó ông ta liền nhìn Trương Giải Phóng nói:

-Trương Giải Phóng, ta với ông đánh cờ với nhau gần bốn mươi năm nay mà vẫn không một lần phân ra thắng bại, ván cờ nào ta với ông cũng đều hòa nhau. Ngày hôm nay giữa hai chúng ta nhất định phải phân thắng bại rõ ràng.

-Được thôi, ông tưởng ta sợ ông sao, hôm nay giữa hai chúng ta nhất định phải phân thắng bại rõ ràng. Ta cũng là về mặt cờ đạo có chút cảm ngộ, hôm nay ta không tin là ta lại có thể đánh thua ông được.

Trương Giải Phóng xì một tiếng.

Vũ Phong nghe thế thì cười khẩy:

-Hắc hắc, ông tưởng chỉ có mỗi mình ông là có cảm ngộ về mặt cờ đạo hay sao. Ta đây cũng là vừa mới thăng cấp lên Trúc Cơ, lĩnh ngộ về mặt cờ đạo chắc chắn cũng sẽ không thua ông. Chúng ta hôm nay liền định xem ai cao ai thấp.

-Được, hôm nay hai chúng ta liều mạng làm một ván, nhất định phải phân được thắng bại. Nhất định không thể giống như mười lăm năm trước, lần đó ta quả thực không phục.

Trương Giải Phóng mặt nghiêm túc nói.

-Ông lại còn nói không phục, năm đó hai chúng ta tỉ thí cờ đạo, mục đích là để chọn ra ai xứng đáng với Thanh nhi hơn. Mặc dù lần đó chúng ta đánh cờ huề nhau, đánh lộn cũng huề nhau, nhưng cuối cùng không phải là vì ta đẹp trai hơn ông cho nên Thanh nhi mới chọn ta hay sao. Hai chúng ta tuy cái khác không phân cao thấp, nhưng về mặt tướng mạo ta chắc chắn đẹp trai hơn ông.

Vũ Phong lắc đầu nói.

-Hừ, ông mà đẹp trai hơn ta, ta nhổ vào. Nếu không phải lần đó là ông nhanh tay nhanh mắt nhanh chân hơn ta một chút, kịp thời vớt được Thanh nhi lên, lúc nàng mở mắt ra thì lại thấy ông đầu tiên cho nên mới có hảo cảm với ông hơn ta một chút. Chứ nếu như nói về diện mạo, ta với ông bất quá cũng chỉ ngang nhau mà thôi.

Trương Giải Phóng không phục nói.

-Ngang nhau, ông nói như vậy mà cũng nghe được hay sao. Ta rõ ràng là ngầu hơn ông, lúc đó nàng tỉnh lại thấy ta bế nàng trên tay, nàng nhìn thấy gương mặt phong trần của vị hoàng tử đã cứu nàng cho nên mới sinh lòng yêu mến. Chứ đâu có ai như ông, một chút phong độ cũng không có, ngoài cái mà đẹp trai hơn người và bằng ta một chút thì chẳng có gì đặc biệt cả.

Vũ Phong hừ lạnh một tiếng, Trương Giải Phóng ở phía đối diện nghe vậy thì liền muốn nổi rồi, lại dám nói ông ta không có phong độ:

-Ông nói ai không có phong độ, ta đây tư chất cao hơn ông, tu vi cũng là cao hơn ông. Chẳng qua ta là không có duyên với Thanh nhi, nài lại là thích những trò của người bình thường, cho nên ta mới ăn một chút thua thiệt. Nếu như xét về mặt tu luyện mà nói, ông còn lâu mới bằng ta.

-Hừ, đừng có ý mình tư chất cao một chút thì liền vênh mặt, không phải ông vẫn không được Thanh nhi chọn hay sao. Ông nhìn đi, nhìn Thủy Yên nhà ta xem, đây chính là sản phẩm tạo ra từ tình cảm giữa ta và Thanh nhi đó. Ông có thể sinh ra một đứa con gái xinh đẹp giống như là Thủy Yên nhà ta sao.

Vũ Phong ở một bên liền gáy.

Trương Giải Phóng ở một bên nghe vậy thì liền muốn nổi rồi, trong lòng ông ta cực kỳ uất ức. Trương Giải Phóng nghĩ thầm trong lòng:

-Nếu ông mà cho ta quát Thanh nhi một cái thì con của ta và Thanh nhi còn xinh đẹp hơn ấy.

Đương nhiên đây cũng chỉ là Trương Giải Phóng nghĩ trong lòng mà thôi, sao ông ta lại dám nói ra lời này chứ. Trương Giải Phóng cố nuốt cục tức trong lòng xuống nói:

-Hừ, không cãi với ông nữa, hai chúng ta chẳng phải muốn đánh cờ phân thắng bại hay sao, bây giờ liền đánh đi.

-Được, chơi luôn.

Vũ Phong gật đầu, bàn cờ trên tay lập tức rơi xuống chiếc bàn ở giữa. Sau đó ngay lập tức hai người liền đắm chìm vào trong những nước cờ...

Thủy Yên ở bên cạnh nhìn hai người đánh cờ cũng là một mặt ỉu xiu, hai người kia lúc nào cũng như vậy, động chút cãi nhau là lại lôi mẹ của nàng ra để nói. Mà mỗi khi nhắc đến mẹ thì Thủy Yên lại nhớ về những năm tháng hồi còn nhỏ, nàng lúc đó được ở bên cạnh mẹ chơi đùa cả ngày, nhưng mà một ngày, mẹ của nàng lại đột nhiên biến mất mà không rõ lý do... Tuy nàng đã hỏi cha mình rất nhiều lần nhưng mà cũng chỉ thấy được cái lắc đầu buồn bã của cha mà thôi.

Thủy Yên nhìn hai người kia đánh cờ mà không khỏi lắc đầu, hai người này lúc nào cũng vậy mặc dù biết chỉ có thể đánh cờ hòa nhưng mà vẫn lao đầu vào đánh. Đánh cờ chán rồi thì lại chuyển sang đánh lộn, đánh lộn không được thì lúc này mới dừng lại. Mà hai cái người này lúc nào đánh nhau xong thì cũng là nửa đêm mất rồi.

.....

Vô Danh sau khi rời đi khỏi phủ thành chủ thì liền quyết định đi tới thành Hóa Châu, hắn là muốn đến đó tham dự hội đấu giá sắp được mở ra sau một tháng nữa. Mục đích đến hội đấu giá của hắn chính là để mua một cái lò luyện đan vừa tay, nếu như có thể mua thêm được thứ gì đó tốt một chút thì lại càng hay.

Vô Danh cười phi kiếm tìm chỗ không người cách thành Hoài Nam khoảng một trăm dặm sau đó mới dừng lại. Hắn tiện tay đào một cái động phủ nhỏ ở dưới lòng đất rồi liền chui xuống dưới đó.

Vô Danh sau khi đi vào bên trong động phủ ở dưới đất của mình thì liền xòe tay ra, phi thuyền pháp khí ngay lập tức xuất hiện ở bên trong động phủ. Vô Danh muốn luyện hóa cái phi thuyền pháp khí hạ phẩm này, chỉ có luyện hóa xong thì hắn mới có thể sử dụng được.

Thần niệm của Vô Danh vừa động một chút ngay lập tức liền tiếp xúc với chiếc phi thuyền pháp khí kia. Vô Danh bắt đầu tìm từng cảm chế một ở trên phi thuyền này rồi bắt đầu luyện hóa chúng.

Thời gian Vô Danh luyện hóa xong phi thuyền này cũng chỉ mất chưa tới một phần tư canh giờ. Sau khi luyện hóa xong phi thuyền pháp khí này Vô Danh cất nó vào bên trong nhẫn trữ vật rồi bản thân liền tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh vừa vào bên trong thế giới hỗn độn thì liền cởi ban quần áo ra sau đó nhảy ùm một phát vào bên trong ao linh tùy tri.

Ao linh tùy tri này sau khi được Vô Danh chuyển vào bên trong thế giới hỗn độn thì cũng đã bị hắn sử dụng vui đi một nửa rồi. Nhưng mà bây giờ Vô Danh lại phát hiện ra rằng, hình như ao linh tùy tri này lại đầy hơn một chút, điều này khiến cho Vô Danh hết sức bất ngờ.

Nhưng mà Vô Danh rất nhanh cũng liền đoán ra rằng đây chắc chắn là do cái cực phẩm tiên linh mạch kia mà thành. Vô Danh thăm than bản thân may mắn, nếu như không phải là nhờ có cái cực phẩm tiên linh mạch này thì có lẽ hắn vẫn còn đang bồi hồi ở Tụ Khí kỳ mất thôi.

Vô Danh không suy nghĩ nhiều nữa, hắn lập tức cuốn cực phẩm tiên linh mạch xuống phía dưới chỗ tu luyện của mình sau đó bắt đầu vận chuyển Vô Cực quyết.

Ngay khi Vô Danh vừa mới vận chuyển Vô Cực quyết thì linh khí xung quanh giống như dòng nước lũ ào ào cuốn mạnh vào bên trong cơ thể của hắn. Vô Danh cảm thấy cực kỳ dễ chịu, sở dĩ hắn không có lấy thượng phẩm tiên tinh ra để tu luyện là vì hắn sợ tu luyện bằng tiên tinh nhiều rồi thì sau này hắn tu luyện bằng linh thạch sẽ có cảm giác không vào, tu vi tăng chậm. Cho nên Vô Danh quyết định rằng chỉ khi nào gặp phải bình cảnh khó phá vỡ thì hắn mới sử dụng tiên tinh mà thôi.

-Ô...ô...ô...

Trên đầu Vô Danh hình thành một cái lỗ xoáy linh khí khổng lồ không ngừng kêu ô ô, mà ở phía dưới thì linh tùy cũng tự động hấp thu vào bên trong cơ thể của hắn.

Xung quanh Vô Danh hình thành lên những màn sương linh khí mờ ảo che lấp Vô Danh vào bên trong.

- Ầm. ...

Cuối cùng sau hai tháng tu luyện bên trong thế giới hỗn loạn, Vô Danh đã phá vỡ rào cản ngăn cách của Trúc Cơ tầng hai mà tiến vào Trúc Cơ tầng thứ ba. Vô Danh tiếp tục củng cố cảnh giới sau khi thăng cấp rồi mới rời khỏi ao linh thủy này.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thành Hóa Châu

Trong phủ thành chủ, tại đại sảnh nơi dùng để tiếp khách bên ngoài vào trong phủ, hai người Vũ Phong và Trương Giải Phóng vẫn đang ngồi đánh cờ với nhau.

- Sang tướng. ...

- Ta cũng sang tướng. ...

- Ta lại sang tướng đây. ...

Hai người Trương Giải Phóng và Vũ Phong có chút ngà ngà say, cả hai vừa di chuyển quân cờ vừa nói.

- Vũ Phong, ông định đánh qua đánh lại như vậy. . .hắc. . .đến bao. . .hắc..giờ. . .hắc..

Trương Giải Phóng vừa nắc vừa hướng khuôn mặt đỏ bừng nhìn Vũ Phong nói:

- Chúng ta không phải đang phân thắng bại sao. . .hắc. . .cũng mới có hơn một canh giờ thôi.hắc. . .

Vũ Phong cả người lắc lắc, hai mắt lơ lơ nhìn Trương Giải Phóng rồi đáp.

- Lại còn mới. . .hắc. . .hơn một canh giờ. . .trên bàn cờ cũng chỉ còn lại hai con tướng. . .hắc. . .ta với ông di chuyển qua lại cũng hơn một canh giờ, ông không thấy rất vô vị hay sao. . .hắc. . .

Trương Giải Phóng hai mắt như muốn nhắm lại, tay không ngừng khua loạn trên không trung, miệng cũng là vừa nắc vừa nói.

- Nếu như ông. . .chịu thua. . .vậy thì. . .hắc. . .chúng ta cũng không cần phải đánh như vậy nữa.hắc. . .

Vũ Phong cười gian nói.

- Thua thì thua, nhưng trước khi ta nhận thua, ông phải trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Trương Giải Phóng gật đầu nói.

- Được, ông muốn hỏi gì thì hỏi đi, ta chắc chắn sẽ trả lời câu hỏi của ông.

Vũ Phong hơi suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói.

- Ta. . .hắc. . .muốn hỏi ông. . .hắc. . .cái học viên tên Vô Duyên mới bị ông bắt tới đâu rồi. .hắc..

Trương Giải Phóng hỏi.

- Ta thà. . .hắc. . .hắn. . .đi rồi. . .

Vũ Phong đáp. Trương Giải Phóng vừa mới nghe vậy thì hai mắt đang sắp nhắm lại chợt mở banh ra rồi ngạc nhiên nói:

- Thật sao, vậy hắn đi. . .hắc. . .đâu rồi. . .hắc. . .

- Hắn đi đâu. . .ta làm sao biết được a. . .

Vũ Phong đáp, mặc dù Vũ Phong bây giờ đã say rồi, nhưng ông ta vẫn biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói. Vũ Phong biết một người có hành động kỳ quái khó hiểu như Vô Danh chắc chắn là không muốn người khác biết về hành tung của hắn, cho nên Vũ Phong cũng là không có nói ra.

- Ài, thật là đáng tiếc a, ta còn đang muốn thu cái này học viên làm đệ tử của ta đây...hắc...

Trương Giải Phóng lắc đầu thất vọng nói, nhưng mà trong lòng ông ta cũng thầm vui mừng, vì ít ra cái này Vũ Phong vẫn còn biết cái gì là đúng sai, và cái học viên kia cũng không phải vì thế mà mất mạng.

Vũ Phong nghe Trương Giải Phóng nói như thế thì trong lòng thầm buồn cười, cái gì mà thu làm đệ tử, đúng là nói ra cũng không sợ người ta cười thối mặt. Cái kia Vô Danh lại còn phải cần Trương Giải Phóng ông làm sư phụ hay sao, người ta là đánh một cái rắm nhẹ cũng khiến cho ông sợ chạy rồi chứ nói gì tới nhận ông làm sư phụ.

Vũ Phong cũng chỉ là nghĩ trong lòng như vậy, cả người ông ta đột nhiên quay quay rồi ngã nằm người trên bàn. Mà ở bên cạnh Trương Giải Phóng cũng đã muốn gục từ lâu thì cũng đã nằm gục đầu xuống. Hai người bất tri bất giác cứ nằm như vậy cả đêm.

- Bịch..

Một tiếng đồ vật rơi vang lên, một cái túi vải màu trắng từ trên người Trương Giải Phóng rơi ra. Cái túi vải màu trắng này chính là túi trữ vật mà Vô Danh tặng cho Trương Giải Phóng trước khi đi theo Vũ Phong tới phủ thành chủ.

- La..la..là..lá..la...là...

- Ô...

Thủy Yên biết bây giờ mặc dù đã sắp tới nửa đêm rồi, nhưng nàng lại chẳng thể nào ngủ được cho nên đã quyết định đi ra khỏi phòng hóng gió một chút. Ma đúng lúc này nàng lại đi qua tiền đường, sau đó nhìn thấy cha của nàng và Trương thúc thúc nằm ngủ gật trên bàn.

Thủy Yên âm thầm lắc đầu, hai người này lần nào cũng như vậy, đánh cờ uống rượu cho sướng đời xong lại nằm gục ra bàn mà ngủ, nàng cũng chẳng biết phải nói hai cái người này như thế nào nữa.

Thủy Yên đang định đi tiếp thì lại nhìn thấy một cái túi vải màu trắng nằm ở trên mặt đất.

- Túi trữ vật...

Thủy Yên thầm hô lên một tiếng, sau đó nàng liền đi tới nhặt chiếc túi trữ vật kia lên. Nàng cũng đã từng nhìn qua chiếc túi như vậy từ cha nàng, cho nên nàng có thể dễ dàng nhận ra đó chính là túi trữ vật.

Thủy Yên cầm túi trữ vật lên nhìn ngắm một vòng, sau đó chiếc mũi lại khịt khịt giống như đang ngửi thứ gì đó.

- Thật kỳ lạ, sao trên cái túi này lại có mùi của Vô Danh đại ca nhỉ. Chẳng lẽ cái túi này là Vô Danh đại ca làm rơi sao.

Thủy Yên lẩm bẩm nói, vừa cầm túi trữ vật nàng vừa nghĩ đây có lẽ là chiếc túi của Vô Danh đại ca đánh rơi, bởi vì trên chiếc túi này nàng ngửi thấy mùi cơ thể của Vô Danh đại ca.

Thủy Yên có thể chắc chắn đây là túi trữ vật của Vô Danh bởi vì nàng có khả năng nhận ra khí tức trên cơ thể của người khác, ngay cả đồ dùng người đó đã từng dùng nàng cũng có thể đoán ra. Thủy Yên nghĩ khả năng này của bản thân có lẽ là từ mẹ nàng truyền lại cho, nên nàng mới có năng lực này.

Thủy Yên có chút tò mò, nàng rất muốn mở chiếc túi này ra xem. Thủy Yên nghĩ nếu như mình mở ra xem một chút rồi đóng lại có lẽ cũng không có ai biết đâu, cho nên nàng muốn nhìn một chút xem bên trong có thứ gì.

Dù sao thì nàng cũng nghe cha nói là Vô Danh đại ca cũng sẽ không quay lại nữa, cho nên nàng nghĩ Vô Danh đại ca cũng sẽ không quay trở lại lấy cái túi này.

Thủy Yên mở chiếc túi ra sau đó liền thò tay vào bên trong, khi nàng thò tay vào trong đó thì liền sờ thấy một thứ. Thủy Yên lấy thứ nàng vừa mới tìm được ra.

Ngay khi Thủy Yên lấy thứ mình vừa tìm được ra thì liền sững sốt, không ngờ đây lại là một cái nhẫn trữ vật, nàng biết đây là nhẫn trữ vật là bởi vì nó cũng nhìn không khác mấy so với chiếc nhẫn của cha nàng.

- Không ngờ Vô Danh đại ca lại giàu như vậy, huynh ấy trẻ thế mà lại có được cả nhẫn trữ vật rồi.

Thủy Yên lẩm bẩm một mình. Thủy Yên ngó ngó xung quanh sau đó liền cất chiếc nhẫn vào trong áo của mình rồi liền đi về phòng ngủ.

.....

Vô Danh sau khi đã củng cố cảnh giới của mình ở tại Trúc Cơ tầng ba sơ kỳ rồi thì mới đứng dậy. Vô Danh tẩy sạch đi những tạp chất được thải ra bên ngoài cơ thể rồi mới mặc vào một bộ y phục mới.

Vô Danh vừa mới động niệm một chút thì bản thân đã đi ra khỏi thế giới hỗn độn rồi xuất hiện ở bên ngoài.

Vô Danh nghĩ bản thân hẳn sau khi thăng cấp lên tới Trúc Cơ tầng ba thì có lẽ đã mất tới sáu ngày rồi, mà đồng dạng ở bên trong thế giới hỗn độn cũng là trôi qua hai tháng. (tác chỉnh lại thời gian nhé)

Vô Danh không chút chậm trễ đi ra khỏi động phủ dưới lòng đất này rồi sau đó liền tể ra phi hành pháp khí trung phẩm. Vô Danh bỏ vào bên trong phi thuyền vài viên linh thạch hạ phẩm rồi liền điều khiển phi thuyền đi tới thành Hóa Châu.

Vô Danh nghĩ đấu giá hội chắc chắn sẽ diễn ra sau hai mươi tư ngày nữa, hẳn phải đến đó làm quen và tìm hiểu thành Hóa Châu trước để tránh việc không hiểu gì về quy tắc bên trong thành.

Thành Hóa Châu nằm cách thành Hoài Nam bốn trăm dặm về phía tây, Vô Danh đoán có lẽ mình chỉ cần đi thêm ba trăm dặm nữa là có thể tới thành Hóa Châu được rồi.

Vô Danh thấy có pháp khí phi hành thật là tốt, tốc độ di chuyển cũng là nhanh hơn lúc trước không ít. Vô Danh đoán có lẽ không cần tới một canh giờ nữa hẳn sẽ đi tới thành Hóa Châu.

Mà quả thật là như vậy, không cần tới một canh giờ thì Vô Danh đã đi tới vị trí ngoại thành của thành Hóa Châu rồi. Vô Danh liền dừng phi thuyền lại sau đó thu phi thuyền của mình vào bên trong nhẫn trữ vật rồi mới tiếp tục đi về phía thành Hóa Châu.

Sau một chút thời gian thì Vô Danh cũng đã đi vào bên trong thành Hóa Châu rồi. Khi vừa mới tới đây thì Vô Danh cũng là có chút choáng ngợp, dòng người đi lại ở đây rất đông, mặc dù trời đã tối rồi nhưng người đi trên đường vẫn đông như là ban ngày vậy.

Mà trong thành Hóa Châu này ánh sáng cũng là được chiếu rọi khắp nơi khiến cho người ta có cảm giác giống như là không có ban đêm vậy. Nhà nhà treo ở phía trước những chiếc đèn lồng đỏ, mà những chiếc đèn lồng này cũng phát ra ánh sáng rất mạnh.

Vô Danh nhìn khung cảnh phồn hoa xung quanh thì có cảm giác giống như mình được xuyên về thời phong kiến vậy, cái cảm giác này thật khiến cho hắn phải hưng phấn.

Vô Danh đi ở ngoài đường lớn thì cũng không ngừng nhìn ngó xung quanh, hẳn thấy hoạt động buôn bán ở đây có vẻ rất phát triển, hai bên cũng là có rất nhiều sạp bán hàng cùng với cửa hàng. Vô Danh tùy tiện tìm một khách sạn, hẳn muốn kiếm một phòng trọ ở qua đêm, à không hẳn là muốn ở lại đây cho tới khi nào hội đấu giá diễn ra.

Vô Danh đi vào bên trong một khách sạn, khi hắn vừa mới đi vào thì cũng là nhìn thấy không ít các tu sĩ ở bên trong. Mà những tu sĩ này không ngờ tu vi cũng rất cao, đều là ở Tụ Khí tầng sáu tầng bảy trở lên. Mặc dù tu vi này đối với hắn chẳng nhằm nhò gì, nhưng mà so với những tu sĩ ở thành Hoài Nam thì quả là hơn xa a.

Khi Vô Danh vừa mới bước vào bên trong khách sạn thì cũng có rất nhiều ánh mắt chú ý tới hắn, nhưng sau mọi người thấy đó chỉ là một cái tu sĩ Tụ Khí tầng sáu thì cũng liền rời đi ánh mắt.

Vô Danh cũng chẳng có phản ứng gì, trước khi vào thành Hóa Châu hắn cũng đã ẩn nấp tu vi của mình xuống chỉ còn Tụ Khí tầng sáu mà thôi, cho nên những người ở trong đây cũng sẽ coi hắn như những tu sĩ bình thường khác, chẳng có gì đặc biệt cả.

Vô Danh đi về phía quầy thanh toán, ở đó có một người trưởng quầy tu vi Tụ Khí tầng sáu làm việc. Vô Danh tới gần rồi nhìn người trưởng quầy nói:

- Không biết ở đây có còn phòng hay không, ta muốn đặt một phòng ở lại đây vài ngày...

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha...

Đây có thể sẽ là một tác phẩm dài, tác không biết mình sẽ hoàn thành nó trong vòng bao nhiêu năm, nhưng hy vọng mọi người có thể cùng tác đi đến cuối chặng đường.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Lương Thế Khải

Vị trưởng quầy vốn đang chăm chú làm việc thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi, ông ta ngẩng mặt lên nhìn về phía trước mặt. Trưởng quầy sau khi đã nhìn thấy rõ người vừa gọi mình thì mới nói:

- Khách sạn của chúng tôi có phòng thượng hạng và phòng bình thường, không biết vị bằng hữu này cần một phòng như thế nào.

Vô Danh sau khi nghe vị trưởng quầy trước mặt nói xong thì liền gật đầu nói:

- Không biết giá cả của hai loại phòng này như thế nào a, nếu như ta dùng phòng thượng hạng thì có lợi ích gì hơn những phòng bình thường a.

Vị trưởng quầy vừa nghe Vô Danh nói xong thì trong đầu liền đoán rằng người khách quan trước mắt này là định thuê một phòng thượng hạng đây. Vị trưởng quầy sắc mặt đột nhiên tốt hơn một chút, sau đó liền mỉm cười nói:

- Ở khách sạn của chúng tôi, phòng thượng hạng có giá năm mươi linh thạch hạ phẩm một đêm, còn phòng bình thường thì có giá là tám linh thạch hạ phẩm một đêm.

- Nếu như vị bằng hữu đây muốn ở phòng thượng hạng mà nói thì chất lượng thực sự tốt hơn phòng bình thường rất nhiều. Trong phòng thượng hạng của chúng tôi linh khí sẽ tốt hơn những phòng khác, không những thế còn có các loại trận pháp để đảm bảo sự riêng tư cho người sử dụng.

Vị trưởng quầy sau khi nói xong thì liền quan sát sắc mặt của vị khách phía trước, ông ta hy vọng vị khách này sẽ dùng phòng thượng hạng của khách sạn. Chỉ cần vị khách này dùng phòng thượng hạng của khách sạn thì ông ta cũng sẽ được thưởng tiền hoa hồng nhiều hơn.

Vô Danh nghe vị trưởng quầy kia nói xong thì trong đầu cũng suy nghĩ xem nên chọn loại phòng nào cho phù hợp. Theo như người trưởng quầy kia nói thì phòng thượng hạng không những có linh khí tốt hơn mà còn có trận pháp giúp ngăn cản thần thức. Mặc dù đối với hắn linh khí trong phòng thượng hạng có tốt hơn những phòng khác thì cũng không quan trọng, bởi vì hắn tu luyện ở bên trong thế giới hỗn độn thì linh khí còn nồng đậm hơn gấp trăm lần bên ngoài. Nhưng mà cái trận pháp ngăn cản thần thức kia thì hắn lại rất cần, bởi vì hắn không muốn người khác nhìn thấy điều gì ở trong phòng của hắn.

Vô Danh suy nghĩ một chút rồi mới nhìn vị trưởng quầy nói:

- Cho ta....

Vô Danh vừa mới nói tới đây thì liền dừng lại, hắn thấy dường như là có vài người đang chú ý tới hắn, nếu như bây giờ hắn mà nói mình muốn thuê phòng thượng hạng thì có lẽ sẽ có rất nhiều người nghe thấy. Mà từ đó hắn cũng là sẽ bị không ít người chú ý. Vô Danh đột nhiên ngoắc ngoắc ngón tay về phía vị trưởng quầy.

Vị trưởng quầy này vừa thấy Vô Danh có hành động như vậy thì cũng liền hiểu ý, ông ta đột nhiên ghé sát người về phía Vô Danh.

Vô Danh thấy vị trưởng quầy hiểu ý của mình thì liền ghé sát vào tai của vị trưởng quầy rồi nói nhỏ:

- Ta muốn thuê một phòng thượng hạng từ bây giờ cho tới lúc diễn ra buổi đấu giá. Làm phiền người tính tiền cho ta.

Vị trưởng quầy vừa nghe Vô Danh nói xong thì hai mắt liền sáng lên, không ngờ suy nghĩ của hắn lại hoàn toàn đúng. Người khách quan này không những muốn thuê phòng thượng hạng, mà còn muốn bao từ bây giờ cho tới lúc diễn ra buổi đấu giá. Vị trưởng quầy trong lòng hết sức vui mừng, lần này ông ta sẽ được thưởng tiền hoa hồng khá nhiều đây. Vị trưởng quầy nghe Vô Danh nói vậy thì liền hớn hờ, giọng nói cũng là bắt đầu nịnh nọt:

- Dạ dạ, thời gian từ bây giờ cho tới lúc diễn ra hội đấu giá là còn gần hai mươi tư ngày nữa. Vì quý khách muốn thuê cả ngày cho nên tiền thuê phòng là một trăm linh thạch hạ phẩm một ngày. Tổng cộng của quý khách là hai ngàn ba trăm năm mươi linh thạch hạ phẩm.

Vô Danh nghe xong cũng là không có ý kiến gì, hắn cái khác không có chứ linh thạch hạ phẩm cũng không thiếu, dù sao hắn cũng không muốn dùng linh thạch hạ phẩm để tu luyện. Linh thạch hạ phẩm linh khí quá kém, hắn sử dụng không có thích hợp cho lắm. Vô Danh tiện tay lấy ra một cái túi trữ vật, bên trong túi trữ vật này có vừa đúng hai ngàn ba trăm năm mươi linh thạch hạ phẩm.

- Đây là tiền thuê phòng.

Vị trưởng quầy thấy Vô Danh đưa ra một cái túi trữ vật thì liền cầm lấy sau đó nhìn vào bên trong, khi kiểm tra trong đó đúng là có hai ngàn ba trăm năm mươi linh thạch hạ phẩm thì mới gật đầu cười nói:

- Linh thạch không sai, đây là khóa phòng của quý khách, mời quý khách lên phòng nghỉ ngơi.

- Khoan đã, ta vẫn còn một chuyện muốn nhờ.

Vô Danh đưa tay ra nói.

- Không biết quý khách còn chuyện gì muốn dặn dò??

Vị trưởng quầy nhìn Vô Danh hỏi.

- Ta muốn hỏi một chút là ở đâu có bán ngọc giản giới thiệu về thành Hóa Châu.

Vô Danh đáp.

Vị trưởng quầy nghe vậy thì liền cười nói:

- Hóa ra quý khách là từ nơi khác tới, nếu như quý khách muốn mua ngọc giản giới thiệu về thành Hóa Châu thì có thể sang tức sạn phía bên kia đường để mua, ở đó có các loại ngọc giản giới thiệu về thành Hóa Châu.

Vô Danh nghe xong thì liền gật đầu.

- Được rồi ta cũng không làm phiền ngươi nữa, ta lát nữa sẽ lên phòng sau, bây giờ ta còn có chút chuyện cần làm.
- Quý khách đi thông thả.

Vị trưởng quầy nghe Vô Danh nói vậy thì cũng hiểu ý, hần hơi cúi người rồi đưa tay ra nói.

Vô Danh thu lại chìa khóa vào trong nhẫn trữ vật của mình rồi liền đi ra bên ngoài khách sạn này. Hắn muốn đi qua tức sạn ở phía bên kia đường để mua một chút ngọc giản giới thiệu về thành Hóa Châu.

Vô Danh biết hành động nói nhỏ vào tai trưởng quầy của mình không khác gì là bịt tai trộm chuông, nhưng mà hắn cũng là cố ý làm như vậy, bởi vì hắn đoán được chút nữa sẽ có người tới tìm hắn.

Vô Danh vẫn là một thân y phục màu trắng, trên vai còn đeo theo một thanh trường đao được quấn vải trắng ở bên ngoài, hắn từ từ đi ra khỏi khách sạn rồi đi về phía tức sạn cách vị trí mà hắn đang đứng khoảng năm mươi mét.

Rất nhanh Vô Danh liền tới tức sạn cần đến. Vô Danh đi về phía quầy tiếp khách rồi nhìn tiểu nhị nói:

- Ta muốn mua một chút ngọc giản giới thiệu về thành Hóa Châu, càng chi tiết càng tốt.

Tiểu nhị nghe thấy Vô Danh nói vậy thì liền lấy ra một cái ngọc giản đưa về phía Vô Danh nói:

- Đây chính là ngọc giản chi tiết về thành Hóa Châu giống như khách quan yêu cầu.

Vô Danh tiếp nhận cái ngọc giản kia sau đó thần thức của hắn liền quét vào trong. Sau khi kiểm tra thấy đây thực sự ra ngọc giản về thành Hóa Châu thì hắn mới nhìn tiểu nhị rồi gật đầu nói:

- Ngọc giản này bao nhiêu??
- Ba mươi linh thạch hạ phẩm thưa khách quan.

Tiểu nhị đáp.

- Đây là ba mươi linh thạch hạ phẩm.

Vô Danh xòe tay ra một cái, trên bàn lập tức liền xuất hiện ba mươi linh thạch hạ phẩm. Tiểu nhị vội vàng kiểm tra rồi thu linh thạch vào trong túi.

- Cảm ơn khách quan, không biết ngài còn có điều gì cần dặn dò hay không.

Tiểu nhị cúi người cười nói.

- Không cần.

Vô Danh lắc đầu đáp.

- Vậy khách quan đi thông thả.

Tiểu nhị mỉm cười khách khí nói.

Vô Danh thu lại ngọc giản vào trong nhẫn trữ vật của bản thân sau đó liền quay người rời đi. Mà ngay khi hắn vừa mới quay người thì cũng đã có một người đứng đằng sau lưng của hắn.

Vô Danh quét mắt qua thì thấy đây là một vị nam tử khoảng hơn hai mươi tuổi có khuôn mặt tròn, dáng người khá cao.

Người nam tử mỉm cười nhìn Vô Danh nói:

- Xin lỗi đã làm phiền vị huynh đệ này, ta là Lương Thế Khải.

Người nam tử đứng trước mặt Vô Danh vừa nói vừa đưa tay ra. Vô Danh thấy vậy thì cũng đưa tay ra rồi bắt lấy tay của vị nam tử rồi nói:

- Ta là Vô Duyên.

Lương Thế Khải thấy Vô Danh dứt khoát như vậy thì cũng có chút ngạc nhiên. Lúc đầu anh ta còn tưởng rằng Vô Danh sẽ từ chối, nhưng không ngờ là Vô Danh lại hào phóng và dứt khoát như vậy. Nhưng mà anh ta thấy Vô Danh thoải mái như vậy thì lại càng dễ nói chuyện.

Lương Thế Khải và Vô Danh sau khi chào hỏi xong thì cũng là thu tay lại rồi nói:

- Mặc dù biết là có chút đột ngột, nhưng hy vọng Vô Duyên huynh đệ không ngại, ta đúng là có một chút chuyện cần thương lượng với Vô Duyên huynh đệ đây.

Vô Danh nghe xong như vậy thì trong lòng trầm nghĩ, không biết người này là có chuyện gì cần thương lượng với hắn đây. Vô Danh ra vẻ ngạc nhiên nói:

Ồ, không biết Lương huynh là có chuyện gì cần thương lượng với ta a.

Lương Thế Khải cũng có chút lo lắng về lời đề nghị đột ngột của mình, nhưng không ngờ Vô Danh lại có thể đồng ý nhanh như vậy. Lương Thế Khải quay đầu nhìn xung quanh rồi mới nhìn về phía Vô Danh nói.

- Vô Duyên huynh đệ nếu như không ngại thì chúng ta cũng có thể tìm một chỗ khác để nói chuyện cho dễ.

- Không sao, huynh cứ tùy tiện là được rồi.

Vô Danh lắc đầu cười nói.

Mọi người đọc xong thì nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé:))

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Thương Lượng

Vô Danh và Lương Thế Khải thấy nói chuyện ở tức sạn không thích hợp thì liền tìm một tửu lâu sau đó liền thuê một phòng riêng rồi cả hai người đi vào trong nói chuyện.

- Lương huynh thấy chỗ này không tệ chứ. Không biết huynh muốn nói với ta chuyện gì a.

Lương Thế Khải thấy Vô Danh hỏi vậy thì cũng chần chờ một chút, có vẻ khó mở lời. Lương Thế Khải nhìn Vô Danh rồi nói:

- Ta gặp Vô Duyên huynh đệ đúng là có chút chuyện muốn thương lượng. Chả là ta cùng với hai nhóm người khác phát hiện ra một cái di tích động phủ của tu sĩ Nguyên Anh. Bây giờ ta là muốn mời Vô Duyên huynh đệ tham gia vào nhóm ba người của bọn ta cùng đi tới di tích động phủ đó.

Vô Danh nghe xong Lương Thế Khải nói lời này thì trong lòng trầm cười, quả nhiên Lương Thế Khải gặp hắn là để nói tới chuyện này. Vừa nãy ở trong khách sạn mà hắn thuê phòng, hắn cũng có nghe được Lương Thế Khải cùng với hai người khác nói chuyện trong một góc khuất. Bởi vì thần thức của hắn rất là cô đọng cho nên dù ba người Lương Thế Khải có truyền âm thì hắn vẫn nghe hết được toàn bộ nội dung. Mà nội dung của cuộc nói chuyện đó chính là liên quan tới di tích động phủ của tu sĩ Nguyên Anh kia.

Vô Danh nghĩ nếu như hắn đoán không nhầm thì lý do mà nhóm người Lương Thế Khải muốn mời hắn vào tổ đội là do hắn giàu. Mà nhóm người kia cũng là cần một người như vậy.

Vô Danh tỏ vẻ rất ngạc nhiên, sau đó nhìn Lương Thế Khải nói:

-Ồ, không ngờ mọi người lại tìm được di tích động phủ của một tu sĩ Nguyên Anh sao. Nhưng mà, nếu như mọi người đã tìm được rồi, vậy tại sao...

Vô Danh nói tới đây thì dừng lại một chút nhìn Lương Thế Khải.

Lương Thế Khải thấy Vô Danh đang nói mà dừng lại nhìn mình thì cũng đã biết là Vô Danh đang nghi ngờ, Lương Thế Khải thờ dài một hồi rồi nói:

- Việc này cũng không thể trách Vô Duyên huynh đệ sinh lòng nghi ngờ, ta cũng sẽ là không giấu giếm bất kì điều gì cả. Lúc đầu nhóm ba người chúng ta cũng đã tới di tích động phủ này một lần rồi, nhưng mà điều khiến cho chúng ta gặp khó khăn là bên ngoài cửa động của động phủ này lại có một cái trận pháp phòng hộ đặc biệt. Trận pháp này cấp bậc cũng rất cao, ba người bọn ta cũng không thể nào phá được trận pháp này. Nếu như muốn phá giải được trận pháp này thì bắt buộc phải sử dụng một cái trận pháp khác để hóa giải trận pháp đó, nhưng mà có điều là muốn khởi động được cái trận pháp kia để phá giải trận pháp trước cửa động thì phải cần khá nhiều linh thạch để kích hoạt. Mà ba người chúng ta mặc dù đã gom hết của cải trong người nhưng cũng chỉ có thể gom được một nửa số linh thạch yêu cầu mà thôi.

Lương Thế Khải nói tới đây thì dừng lại nhìn Vô Danh một chút rồi mới nói tiếp.

- Mà lúc này ở bên nhà dưới của khách sạn kia, ta cũng là nhìn thấy Vô Duyên huynh đệ có vẻ là một người hào phóng, cho nên mới muốn gặp Vô Duyên huynh đệ để thương lượng một chút về vấn đề này.

Vô Danh nghe vậy thì cũng đã hiểu rõ, quả nhiên là giống như hắn đoán mấy người này đang cần gấp khá nhiều linh thạch cho nên mới mời hắn. Lúc đó

hắn cũng đoán ra được rằng mấy người này đang cần rất nhiều linh thạch, nhưng mà hắn cũng không có biết là muốn vào được cái động phủ kia lại phải phức tạp như vậy.

Vô Danh đưa tay lên vuốt cằm suy nghĩ, sau một lát hắn mới nói:

- Vậy ý của Lương huynh là muốn ta gia nhập vào tổ đội là để góp một nửa số linh thạch còn lại cần khởi động trận pháp có phải không. Ta mặc dù đúng là người có tiền, nhưng mà tiền này của ta cũng không phải là có quá nhiều a.

Lương Thế Khải sắc mặt cũng không có chút thay đổi nào, mà chỉ từ từ giải thích:

- Ta biết đây là một vấn đề rất tế nhị, nhưng mà nếu như có thể phá giải được trận pháp bên ngoài đó mà nói, không phải những thứ ở bên trong động phủ đó còn đáng giá hơn gấp nhiều lần hay sao. Chỉ cần có thể thu hoạch được những thứ ở bên trong động phủ đó, ta nghĩ Vô Duyên huynh đệ cũng sẽ không phải chịu thiệt thòi a.

Vô Danh hơi gật đầu rồi nói:

- Vậy Lương huynh cho ta hỏi một chút, không biết muốn phá được trận pháp ở bên ngoài động phủ đó thì phải cần bao nhiêu linh thạch a.

Lương Thế Khải nghe vậy thì khuôn mặt rõ ràng có chút tươi tỉnh hẳn lên, hai tay xua xua nói:

- Không nhiều không nhiều, muốn phá được trận pháp bên ngoài động phủ kia thì cần phải có ba ngàn linh thạch hạ phẩm, ba người chúng ta cũng đã gom được một ngàn năm trăm linh thạch hạ phẩm rồi. Nếu như Vô Duyên huynh đệ có thể góp đủ một nửa còn lại thì coi như chuyện này cũng đã được dễ dàng giải quyết.

Vô Danh nghe vậy thì cũng là gật đầu, nhưng trên mặt vẫn còn mang theo vẻ do dự nói:

- Một nửa số linh thạch còn lại kia ta đương nhiên có, chỉ là sau khi vào được bên trong động phủ đó thì những thứ ở bên trong mọi người sẽ chia phần như thế nào a.

Lương Thế Khải nghe Vô Danh nói như vậy thì liền đoán được rằng có vẻ như Vô Danh cũng đã phần nào đồng ý với lời đề nghị này rồi. Lương Thế Khải nhìn Vô Danh cười nói:

- Nếu như Vô Duyên huynh đệ đây có hứng thú mà nói thì chúng ta cũng có thể đi gặp hai người còn lại để nói rõ hơn về vấn đề này. Vô Duyên huynh đệ thấy sao.

- Được, không thành vấn đề.

Vô Danh gật đầu cười nói.

- Nếu như Vô Duyên huynh đệ đã thoải mái như vậy thì ta cũng xin mời Vô Duyên huynh đệ đi cùng ta tới gặp hai người còn lại. Chúng ta cũng đã thuê một phòng ở khách sạn đằng kia rồi.

Lương Thế Khải đứng dậy nói, sau đó cũng làm một cái thủ thế mời Vô Danh rời khỏi căn phòng này.

Sau khi hai người đi ra ngoài thì liền quay trở lại khách sạn lần trước mà Vô Danh từng thuê phòng. Vô Danh đi theo sau Lương Thế Khải rồi đi vào bên trong một căn phòng ở lầu trên, Vô Danh đoán có lẽ đây cũng là một căn phòng bình thường.

Vô Danh vừa bước vào bên trong căn phòng thì cũng đã thấy có hai người đã ở đó từ lâu. Hai người ở trong căn phòng này đều là hai nam tử tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi trở nên, Vô Danh nhìn một chút tu vi của hai người này thì liền phát hiện ra cả hai đều có tu vi Tụ Khí tầng tám sơ kỳ.

Vô Danh vừa nhìn thấy hai người kia thì cũng đã nghĩ thấy mùi gì đó sai sai rồi, nhưng mà hắn cũng tin lời Lương Thế Khải nói là thật. Lúc hắn nói chuyện với Lương Thế Khải thì cũng không phát hiện ra bất kỳ một lời nói nào có điểm không đúng, hắn chắc chắn rằng Lương Thế Khải không thể nào qua mặt hắn được.

Lương Thế Khải khuôn mặt tươi cười nhìn hai người kia nói:

- Chào mọi người, đây là một vị bằng hữu ta vừa mới quen, Vô Duyên huynh đệ.

Hai người nam tử kia sau khi nghe Lương Thế Khải giới thiệu xong thì cũng gật đầu không nói gì. Lương Thế Khải lại chỉ vào hai người kia rồi quay sang nói với Vô Danh.

- Vô Duyên huynh đệ, đây là hai người mà ta vừa mới nói, vị ở bên trái tên là Lý Hàn, còn vị ở bên phải tên là Hứa Đăng.

Vô Danh nghe xong thì quay qua nhìn hai người kia rồi nói:

- Xin chào hai vị, ta là Vô Duyên. Hồi nãy ta cũng mới làm quen với Lương huynh và được Lương huynh mời tới nơi này.

- Vô Duyên huynh đệ mời ngồi.

Lương Thế Khải đưa tay chỉ vào chiếc ghế đằng trước rồi mời Vô Danh ngồi xuống. Vô Danh thấy vậy thì cũng không hề khách khí mà ngồi vào trên ghế, Lương Thế Khải cũng là đồng thời ngồi xuống.

Sau khi thấy đã đầy đủ tất cả mọi người rồi, Lương Thế Khải mới đảo mắt nhìn xung quanh một vòng rồi nói:

- Mọi người đều đã biết nhau hết rồi, ta cũng sẽ không dài dòng mà trực tiếp vào thẳng vấn đề chính.

Lương Thế Khải nói tới đây thì hơi dừng lại một chút xem mọi người có phản ứng gì không, sau khi thấy không ai có ý kiến gì thì mới tiếp tục nói:

- Như mọi người đã biết, nếu như chúng ta muốn vào được bên trong di tích động phủ của tiền bối Nguyên Anh kia thì cần phải phá được trận pháp ở phía bên ngoài cửa động. Mà trận pháp bên ngoài cửa động kia lại là một cái trận pháp phòng ngự cấp bốn, cho nên dù cho cả bốn người chúng ta cùng nhau hợp lực phá cái trận pháp này thì cũng không thể nào làm gì được. Tuy nhiên muốn phá được trận pháp phòng ngự cấp bốn này thì cũng không phải là không có cách. Ta cũng là một cái trận pháp sư cấp hai cho nên trong lĩnh vực trận pháp cũng coi như là biết một chút. Trận pháp phòng ngự cấp bốn bên ngoài cửa động kia ta cũng là có cách để phá giải, thế nhưng muốn phá giải được trận pháp đó thì lại cần không ít linh thạch để cung cấp cho một trận pháp khác hoạt động.

- Trận pháp khác mà ta nói tới chính là một cái trận pháp tấn công cấp hai, muốn khởi động được trận pháp này thì cần phải cung cấp cho nó ba ngàn linh thạch hạ phẩm để hoạt động. Ba ngàn linh thạch hạ phẩm không phải là một con số nhỏ đối với chúng ta. Mặc dù ta cùng với Lý huynh và Hứa huynh góp chung lại linh thạch nhưng cũng chỉ có thể cung cấp đủ một nửa số lượng linh thạch cần dùng mà thôi. Mà trên người của Vô Duyên huynh đệ thì lại có một nửa số linh thạch còn lại đủ để cung cấp cho trận pháp hoạt động.

- Như lúc đầu mọi người cũng đã thương lượng rằng, nếu như có thể phá được trận pháp bên ngoài cửa động rồi vào bên trong động phủ tìm kiếm cơ duyên thì sẽ cho ta là người được lựa chọn trước, nhưng bây giờ lại có thêm sự đóng góp rất lớn của Vô Duyên huynh đệ cho nên ta đề nghị là chúng ta sẽ bàn bạc lại vấn đề phân chia tài nguyên có được bên trong động phủ kia một chút. Không biết mọi người có ý kiến gì về vấn đề này không.

Lương Thế Khải nói tới đây thì liền dừng lại nhìn mọi người trong phòng.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Phá Trận Pháp

Vô Danh sau khi nghe Lương Thế Khải nói xong thì cũng rất là ngạc nhiên. Lương Thế Khải này ngoài tu vi biểu hiện bên ngoài là Tụ Khí tầng bảy ra thì lại còn là một cái trận pháp sư cấp hai, điều này không khỏi khiến cho Vô Danh cảm thấy bất ngờ. Phải biết rằng một tu sĩ mới hơn hai mươi tuổi như Lương Thế Khải đã có tu vi là Tụ Khí tầng bảy thì cũng đã là rất tốt rồi, vậy mà Lương Thế Khải này lại còn là một người có thiên phú về mặt trận pháp. Trận đạo cũng là một loại phương diện rất khó luyện tập, cho nên ở độ tuổi như vậy của Lương Thế Khải mà đã là trận pháp sư cấp hai thì cũng rất đáng khen ngợi.

Hai người Lý Hàn và Hứa Đăng sau khi nghe Lương Thế Khải nói xong thì cũng là đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên Lý Hàn cất giọng nói:

- Đối với vấn đề này thì ta thấy cũng là rất cần thiết, dù sao thì mọi người cũng đều bỏ công sức ra, cho nên ta đề nghị là dựa theo sức lực mà mỗi người bỏ ra để phân chia. Không biết Hứa huynh thấy thế nào.

Hứa Đăng ở bên cạnh nghe Lý Hàn nói như vậy thì cũng gật đầu rồi nói:

- Ta thấy Lý huynh nói cũng không sai, ai bỏ ra công sức nhiều hơn thì người đó có quyền được nhiều lợi ích hơn. Theo ta thì nên phân chia như thế này. Lương huynh đệ có công chế tạo trận pháp cùng với góp vào năm trăm hạ phẩm linh thạch, công sức như vậy thì cũng không thể nào nói là nhỏ được. Mà Vô Duyên huynh đệ góp vào một ngàn năm trăm linh thạch hạ phẩm để giúp cho trận pháp khởi động thì công sức bỏ ra cũng đồng dạng là không ít. Còn ta và Lý huynh thì chỉ góp vào năm trăm linh thạch hạ phẩm và một chút sức lực để phá vỡ trận pháp phòng ngự bên ngoài cửa động cho nên công sức bỏ ra cũng là ít hơn.

- Từ đó chúng ta cũng đã có thể thấy ra ai bỏ ra công sức nhiều nhất. Trong bốn người chúng ta thì Lương huynh đệ và Vô Duyên huynh đệ góp nhiều công sức nhất cho nên ta đề nghị là khi nào vào được bên trong động phủ của tiền bối Nguyên Anh kia thì một trong hai người Lương huynh đệ hoặc Vô Duyên huynh đệ sẽ có quyền lựa chọn trước một vật phẩm hoặc thứ gì đó mình muốn, còn hai chúng ta sẽ chọn sau. Còn về phần những thứ còn lại thì phải tùy vào cơ duyên của mỗi người rồi. Mọi người thấy ý kiến này của ta không có vấn đề gì chứ.

Hứa Đăng nói xong thì liền đưa mắt nhìn mọi người xung quanh.

- Ta hoàn toàn đồng ý với ý kiến của Hứa huynh.

Ngay khi Hứa Đăng vừa mới nói xong thì Lý Hàn ở bên cạnh cũng đã lên tiếng đồng ý ngay lập tức.

- Ta cũng đồng ý.

Lương Thế Khải cũng lên tiếng đồng ý, dù sao anh ta cũng cảm thấy mình bỏ ra không ít công sức cho nên có quyền chọn trước một món đồ thì cũng không có gì quá đáng.

Vô Danh nghe xong Hứa Đăng nói thì cũng thầm cười ở trong lòng. Nói dễ nghe một chút thì chuyện này hẳn và Lương Thế Khải là người được lợi nhiều nhất, nhưng mà trên thực tế thì lại không phải như vậy.

Vô Danh hẳn dù sao cũng không phải là một người có đầu óc đơn giản, cho nên đám người kia nói như vậy thì cũng không thể nào qua mặt hẳn được.

Trong bốn người gồm hẳn, Lương Thế Khải, Lý Hàn và Hứa Đăng thì hai người Lý Hàn, Hứa Đăng có tu vi cao nhất là Tụ Khí tầng tám sơ kỳ. Đó là nói trong tình trạng hẳn chỉ biểu hiện tu vi bên ngoài của mình là Tụ Khí tầng sáu.

Hai người Hứa Đăng, Lý Hàn là người có tu vi cao nhất, mà hai người này nói thì cũng là dễ nghe nhất. Ngay khi Lương Thế Khải đưa ra yêu cầu phân chia lợi ích thì Hứa Đăng và Lý Hàn này giống như cũng đã có giao ước từ trước rồi, cho nên khi Hứa Đăng đưa ra đề nghị là cho hẳn và Lương Thế Khải chọn đồ vật trước thì Lý Hàn liền đồng ý. Tưởng rằng như hai người Lý Hàn và Hứa Đăng là một người rất sòng phẳng trong việc phân chia lợi ích nhưng thực chất thì không phải như vậy.

Hứa Đăng này nói như vậy chẳng qua chỉ là để cho người khác cảm thấy vui vẻ dễ chịu mà thôi. Một khi trận pháp phòng hộ cấp bốn bên ngoài bị phá hỏng, thì cũng là lúc mọi người trong tổ đội sẽ có thể đi vào bên trong tìm kiếm đồ đặc. Mà lúc này việc phân chia chắc chắn cũng sẽ không phải diễn ra một cách bình thường như mọi người đã bàn trước với nhau. Theo như Vô Danh đoán thì hai người Hứa Đăng và Lý Hàn chắc chắn sẽ ra tay động thủ để thủ tiêu những người còn lại rồi chiếm đoạt hết tất cả tài nguyên có bên trong động phủ. Hai người Hứa Đăng và Lý Hàn có thừa đủ động cơ để thực hiện điều đó, hai người này có thể nói là có tu vi cao nhất trong tổ đội, cho nên họ cũng sẽ không ngu gì mà lại đi phân chia đồ đặc với những người khác, họ cướp hết rồi chia đôi với nhau không phải là đơn giản hơn hay sao.

Lương Thế Khải thì có thể là nhẹ dạ cả tin, nhưng mà Vô Danh hẳn lại không phải là người như vậy, lòng tham của con người rất khó mà xác định được, cho nên hẳn không thể nào bỏ qua loại trường hợp như vậy. Nhưng mà dù sao thì cũng là suy đoán trong lòng, hẳn cũng chỉ có thể giả vờ như không biết gì mà gật đầu đồng ý:

- Ta cũng không có ý kiến gì.

- Tốt, nếu như mọi người đều đã thỏa thuận xong, vậy thì sáng ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu lên đường đi tới động phủ kia.

Lương Thế Khải sau khi nghe thấy Vô Danh gật đầu thì liền hô một tiếng rồi nói. Mà mọi người nghe xong thì cũng là gật đầu đồng ý.

Vô Danh sau khi quay trở về phòng của mình thì lại bắt đầu tu luyện. Sau một đêm tu luyện bên trong thế giới hỗn độn thì tu vi của hẳn cũng đã có thêm chút tịnh tiến.

Rất nhanh một đêm cũng đã trôi qua, Vô Danh cũng là dừng việc tu luyện của bản thân lại sau đó rời khỏi bên trong thế giới hỗn độn.

Khi Vô Danh vừa mới đi xuống dưới lầu thì cũng đã thấy ba người còn lại trong tổ đội đã ngồi uống trà ở đó rồi. Vô Danh ôm quyền nói:

- Chào mọi người, ta không tới trễ chứ.

Ba người kia sau khi thấy Vô Danh chào một tiếng thì cũng đáp lại. Lương Thế Khải mở miệng cười nói:

- Vô Duyên huynh đệ tới cũng vừa đúng lúc. Nếu như mọi người đều đã có mặt đầy đủ rồi thì chúng ta cũng bắt đầu thôi.

Mọi người nghe Lương Thế Khải nói xong thì cũng gật đầu sau đó cả bốn người liền rời khỏi khách sạn mà đi tới địa điểm cần đến.

Chỉ một canh giờ sau, bốn người đã xuất hiện tại khu vực bên ngoài thành Hóa Châu một trăm dặm. Vô Danh quan sát thì thấy đây là một khu rừng núi rất rộng lớn, tổ đội của Vô Danh cũng rất nhanh đã đi tới gần chỗ phát hiện di tích động phủ của tu sĩ Nguyên Anh kia.

- Chúng ta tới rồi.

Lương Thế Khải nhìn vào vách tường đá lớn ở phía trước nói.

Nghe Lương Thế Khải nói như vậy thì Vô Danh cũng là đưa mắt nhìn về phía trước, sau đó hẳn liền nhìn thấy ở phía trước vách tường đá kia có một cái trận pháp phòng hộ cấp bốn ở bên ngoài. Sau khi nhìn thấy cái trận pháp cấp bốn này thì Vô Danh cũng đã xác định được rằng bức tường đá phía trước mặt này chính là cửa đi vào bên trong động phủ của tu sĩ Nguyên Anh kia rồi.

- Mọi người, chúng ta đã tới nơi rồi, bây giờ ta sẽ ném ra một cái trận bàn sau đó mọi người hãy bỏ linh thạch của mình vào bên trong để giúp cho trận pháp này hoạt động. Sau khi trận pháp này hoạt động rồi ta cũng cần mọi người đứng vào vị trí mà ta đã đánh dấu sau đó thì triển công kích về phía trận pháp phòng ngự cấp bốn ở đằng trước kia.

Lương Thế Khải nhìn mọi người xung quanh nói. Mọi người xung quanh nghe vậy thì cũng gật đầu đồng ý, Lương Thế Khải thấy mọi người cũng đều đã

đồng ý rồi thì liền ném ra một cái trận bàn hình tròn về phía đối diện với bức tường đá kia.

- Mọi người hãy bỏ linh thạch vào trong trận pháp rồi đứng vào vị trí của mình.

Lương Thế Khải hét lên một tiếng.

Sau khi thấy Lương Thế Khải ném trận bàn ra thì cả ba người Vô Danh, Lý Hàn, Hứa Đăng cũng là ngay lập tức bỏ linh thạch vào bên trong khởi động trận pháp. Sau khi trận pháp đã được khởi động thì mọi người liền vào bên trong vị trí của mình.

Ngay khi Vô Danh vừa mới vào vị trí của bản thân thì hắn đã thấy Lý Hàn và Hứa Đăng rút pháp bảo của mình ra tấn công vào trong trận pháp rồi. Vô Danh nhìn một chút pháp bảo của hai người này thì đều thấy đó là hai thanh phi kiếm pháp khí trung phẩm.

Vô Danh thấy mọi người cùng đã bắt đầu công kích lên trên trận pháp phòng hộ cấp bốn kia rồi thì bản thân hắn cũng lấy Nguyệt Dao ra sau đó tấn công vào trận pháp.

Nguyệt Dao của Vô Danh vốn chỉ là một thanh pháp khí hạ phẩm mà thôi, cho nên khi hai người Hứa Đăng và Lý Hàn thấy Vô Danh lấy Nguyệt Dao ra thì ánh mắt cũng có chút thất vọng. Hai người này không hiểu tại sao một người giàu có như Vô Danh mà lại chỉ dùng một thanh pháp khí hạ phẩm. Nhưng mà vì bây giờ mọi người đều tập trung tấn công vào trận pháp cho nên hai người đó cũng không có để ý quá nhiều.

Trận bàn của Lương Thế Khải sau khi được khởi động thì cũng phát ra những tia sáng công kích lên trên trận pháp phòng hộ cấp bốn ở bên ngoài cửa động.

- Ầm... ầm... ầm...

Trận pháp phòng hộ cấp bốn ở bên ngoài cửa động bị pháp bảo của nhóm người Vô Danh đánh vào vang lên những tiếng ầm ầm liên tục.

- Mọi người cố gắng lên, trận pháp này sắp bị phá rồi.

Lương Thế Khải hét lên.

Mọi người nghe vậy thì cũng càng ra tay mạnh mẽ hơn, liên tục tấn công vào hộ trận bên ngoài cửa động.

Vô Danh thấy mọi người bắt đầu dùng nhiều sức hơn nhưng mà hắn cũng chẳng quan tâm, hắn chỉ biểu hiện tu vi bên ngoài của mình là Tụ Khí tầng sáu cho nên hắn cũng chỉ dùng một chút sức mà Tụ Khí tầng sáu có thể thì triển ra thôi.

- Răng rắc....

Đột nhiên hộ trận bên ngoài cửa động vang lên một tiếng răng rắc, sau đó từng vết nứt nhỏ bắt đầu vỡ dần ra giống như là mạng nhện. Cuối cùng ầm một tiếng, hộ trận bên ngoài cửa động đã bị phá vỡ.

- Hộ trận bên ngoài cửa động đã bị phá vỡ, mọi người cùng vào thôi.

Lý Hàn cười một tiếng rồi nói.

- Mọi người cùng vào trong nào.

Lương Thế Khải cũng là gật đầu đồng ý. Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu một cái rồi đi theo sau đám người Lý Hàn đi vào trong.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Lựa Chọn Đồ Vật

Sau khi thấy ba người kia đã đi vào bên trong rồi Vô Danh cũng không chậm trễ đi theo ở phía sau. Ngay khi Vô Danh vừa mới bước vào trong động phủ thì Hỗn Độn Thiên Mục của hắn cũng là âm thầm quét ra.

Ngay khi Hỗn Độn Thiên Mục của Vô Danh quét ra phía trước thì những thứ ở bên trong làm cho hắn hết sức ngạc nhiên. Vô Danh nén tâm tình của bản thân lại rồi tiếp tục đi về phía trước.

Bên trong thạch động mặc dù không có ánh mặt trời chiếu vào nhưng ánh sáng vẫn len lỏi khắp mọi góc ngách, cả thạch động này đều được chiếu sáng bởi những viên “Thông Minh Thạch” gắn đầy ở trên vách tường.

Bốn người Vô Danh vừa mới đi một lúc thì cũng đã đi hết con đường dẫn vào sâu bên trong thạch động. Lúc này giọng nói của Lương Thế Khải đột nhiên vang lên:

- Mọi người nhìn phía trước kia.

Giọng nói của Lương Thế Khải có chút kích động mà nhìn về phía trước. Mọi người cũng là nhìn về phía tay Lương Thế Khải chỉ tới, ngay lập tức tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ phía trước là thứ gì:

- Linh dược viên.

- Toàn bộ là linh thảo cấp hai và cấp ba.

Cả hai người Lý Hàn và Hứa Đăng gần như cùng lúc hô lên một tiếng. Cả hai nhìn thấy linh dược viên này mà rung động không thôi.

- Thanh Hoa thảo, thảo dược luyện Trúc Cơ đan.

Lương Thế Khải lại hô lên một tiếng.

Lý Hàn và Hứa Đăng nghe thấy Lương Thế Khải nói như vậy thì cũng đưa mắt nhìn theo. Cả ba người Lương Thế Khải, Lý Hàn, Hứa Đăng đều thấy ở linh dược viên phía trước có tổng cộng năm gốc cây Thanh Hoa thảo, mắt ai cũng là sáng rực lên.

Nếu như hỏi loại linh dược nào là quan trọng nhất với những tu sĩ ở Tụ Khí cảnh thì câu trả lời không nằm ngoài “Thanh Hoa thảo”. Thanh Hoa thảo là một loại linh thảo cũng rất khó gặp, loại linh thảo này có thể luyện thành Trúc Cơ đan giúp cho tu sĩ ở tầng Tụ Khí viên mãn có thể thăng cấp tới Trúc Cơ kỳ. Chính vì như vậy cho nên ba người Lương Thế Khải, Lý Hàn, Hứa Đăng nhìn thấy “Thanh Hoa thảo” thì không thể giấu nổi cảm xúc của mình.

Nhưng mà lúc ba người kia còn đang ngây ngẩn thì Vô Danh cũng đã không còn đứng ở vị trí của mình nữa rồi. Thân hình của Vô Danh lao như tên bắn về phía linh dược viên kia.

Vô Danh thấy rằng hẳn không có nhiều thời gian để mà ngạc nhiên giống như đám người kia. Thay vì đứng ở đó ngây ngốc nhất thời thì tiến lên và hốt hết tất cả những gốc linh thảo kia vào trong tay mình không phải là thiết thực hơn hay sao.

Ba người kia còn đang ngẩn ngơ thì liền thấy một con gió thổi qua, cả ba người cũng liền bừng tỉnh, nhưng lúc này thì họ lại thấy Vô Danh đã lao tới linh dược viên kia từ lúc nào rồi.

Ba người Lương Thế Khải, Lý Hàn và Hứa Đăng cũng ngay lập tức xông tới linh dược viên kia.

Vô Danh là người chạy tới linh dược viên kia đầu tiên, cho nên cũng là người ra tay nhanh nhất. Vô Danh khi tới gần linh dược viên kia rồi thì liền phóng thần thức của bản thân ra bên ngoài, thần thức của hắn sau khi luyện tập ở dưới đáy vực ven Bình Nghiêu thâm lâm thì đã cô đọng hơn rất nhiều rồi.

Chính vì thần thức của Vô Danh mạnh mẽ như vậy cho nên ngay khi hắn vừa thả thần thức của mình ra thì đồng thời Khai Thiên Dạ Dao cũng là xông tới, sau đó từng lớp đất đều bị Vô Danh xới lên.

Ngay lập tức một nửa linh thảo linh dược trong dược viên này đã bị Vô Danh thu lại vào bên trong linh điền ở trong nhẫn trữ vật. Ba người kia thấy Vô Danh động tác nhanh gọn lẹ như vậy thì cũng há hốc mồm. Tuy bọn họ chỉ tới sau Vô Danh một chút thôi nhưng mà số lượng linh thảo cùng với linh dược thu được thì cũng chỉ bằng ba phần của Vô Danh mà thôi.

Hai người Lý Hàn và Hứa Đăng thì lại càng ngạc nhiên hơn, hai người họ đều có tu vi là Tụ Khí tầng tám sơ kỳ vậy mà tốc độ lại không thể nhanh bằng Vô Danh, đây rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Cả hai cũng chỉ biết âm thầm lắc đầu, họ đều nghĩ rằng có lẽ là do Vô Danh đến trước cho nên mới có thể thu hoạch được nhiều như vậy.

Vô Danh sau khi thu hoạch xong thì liền nhìn xem thành quả của mình một chút. Hắn phát hiện ở trong nhẫn trữ vật của hắn bây giờ có tới ba trăm gốc linh thảo cấp ba và hai trăm gốc linh thảo cấp hai, mà trong này cũng là có hai cây “Thanh Hoa thảo”.

Sau khi nhìn đồng linh thảo mình vừa thu hoạch được thì Vô Danh liền thất vọng, lần này làm cũng không được nhanh cho lắm, cũng chỉ có thể thu được năm trăm gốc, nếu như hắn quen tay hơn một chút mà nói thì có thể thu được gần hết linh thảo trong linh dược viên này rồi.

Vô Danh âm thầm lắc đầu thất vọng, hắn nghĩ rằng đợi khi hắn học tập trận pháp tốt một chút thì hắn sẽ làm ra vài chục cái trận bàn di chuyển để dùng từ từ. Chỉ cần có thể tạo ra trận bàn di chuyển thì hắn có thể tạo ra một cái trận pháp có thể di dời linh thảo vào bên trong thế giới hỗn độn của hắn. Lúc đó thì hắn chỉ cần đặt ra một cái trận bàn rồi khởi động nó thì một cái linh dược viên như vừa rồi cũng chẳng đủ cho hắn đào a. Vô Danh nghĩ rằng hẳn phải học tập trận pháp thật tốt để khi nào có dịp như vậy thì có thể cướp một cách nhanh, gọn, lẹ. Vô Danh thấy rằng bản thân cũng là phải có tác phong quân đội một chút, làm ăn như vừa rồi đúng là lỗ quá mà.

Ba người kia mà biết Vô Danh nghĩ vậy thì chắc là sẽ học máu chết mất, bọn họ phải dùng hết tốc độ của bản thân mới có thể đào được ngàn đó gốc linh thảo, vậy mà Vô Danh đào đi một nửa rồi vẫn còn kêu là chậm. Vậy thì rốt cục như thế nào là nhanh a.

- Mọi người thu hoạch không tệ chứ, ta đào được một trăm bốn mươi gốc linh thảo a.

Lương Thế Khải mỉm cười nói.

- Ta cũng coi như tạm được, ta đào được một trăm tám mươi gốc.

Hứa Đăng vẻ buồn chán nói.

- Ta cũng là giống như Hứa huynh.

Lý Hàn cũng là vẻ mặt chán nản.

Đột nhiên Hứa Đăng nhìn về phía Vô Danh, sau đó nở một nụ cười gượng nói:

- Ta nhìn Vô Duyên hình đệ dường như thu hoạch không tệ đi, vừa mới tới đã đào đi hết một nửa được viên này rồi.

- Đúng vậy, Vô Duyên huynh đệ vận khí thật tốt a, ba người chúng ta cũng chỉ được chừa lại có một nửa linh dược viên.

Lý Hàn cũng lên tiếng phụ họa.

Vô Danh nghe vậy thì trong lòng cũng cười lạnh, hai người kia là đang muốn hấn chia phần sao, làm gì mà có chuyện tiện nghi như vậy được a. Vô Danh đột nhiên lắc đầu thờ dãi:

- Haizzz, vận khí của ta thật tệ, vậy mà cũng chỉ có thể thu được năm trăm gốc linh thảo.

Hai người Hứa Đăng và Lý Hàn vừa nghe Vô Danh nói xong thì trong lòng cũng là tức giận, bọn họ cũng chỉ có thể thu được mỗi người một trăm tám mươi gốc, vậy mà tên kia thu được năm trăm gốc còn nói vận khí của hắn tệ, chẳng lẽ đây là không khai đánh vào mặt bọn họ hay sao.

Lý Hàn còn đang muốn nói tiếp thì giọng của Lương Thế Khải cũng đã vang lên ở bên cạnh:

- Ha ha, Vô Duyên huynh đệ vận khí quả nhiên rất tốt. Chúng ta cũng đã bàn từ trước rồi, mọi người vào trong đây đều là dựa vào cơ duyên của mỗi người, có người thu hoạch được ít có người thu hoạch được nhiều cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Vô Danh nghe thấy Lương Thế Khải mở miệng nói giúp mình như vậy thì trong lòng cũng có chút hảo cảm với người này. Từ lúc gia nhập tổ đội này tới giờ thì hắn thấy chỉ có Lương Thế Khải này là thật thà nhất.

- Ta nghĩ mọi người cũng không cần quá để ý tới vấn đề này làm gì. Ta nghĩ ở trong động phủ này có lẽ có không ít chỗ tốt, linh dược viên này chắc cũng chỉ là một phần mà thôi. Mọi người tiếp tục vào bên trong có khi lại còn có thu hoạch khác.

Lương Thế Khải lại tiếp tục nói.

Hai người Lý Hàn và Hứa Đăng nghe Lương Thế Khải nói như vậy thì mặc dù có chút khó chịu nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn cho qua, dù sao một chút đồ cũng chưa khiến cho bọn chúng quá để tâm.

Ngay lập tức Lương Thế Khải liền tiếp tục đi vào sâu bên trong động phủ. Vô Danh và hai người Lý Hàn, Hứa Đăng cũng là đi theo phía sau.

Sau khi đi tiếp một đoạn thì bốn người liền gặp một cái cửa động, ngay lập tức cửa động này liền bị bốn người mở ra.

Ngay khi cửa động vừa mới mở ra thì cảnh tượng bên trong liền khiến cho mọi người ai lấy cùng đều rất là kích động, chỉ có Vô Danh là bình tĩnh hơn một chút.

- Linh Khí trung phẩm...

- Còn có cả Linh Giáp hạ phẩm nữa...

Cả hai người Lý Hàn và Hứa Đăng thốt lên kinh ngạc, Lương Thế Khải kia cũng là ngây ngốc không thôi. Chỉ có Vô Danh là không có để ý tới hai thứ đó, thứ mà hắn để ý tới chính là quả trứng ba màu trắng vàng đen ở trên thạch bàn kia.

Ở phía trước mắt cả bốn người bây giờ chính là một chiếc thạch bàn rộng khoảng một trượng. Trên chiếc thạch bàn này có một kiện Linh Khí trung phẩm là một cây thương dài, bên cạnh cây thương đó thì có một kiện Linh Giáp hạ phẩm. Ngoài hai kiện pháp bảo này ra thì còn có một chiếc nhẫn trữ vật, một quyển công pháp và một quyển pháp kỹ. Đặc biệt là ở giữa đồng đồ này còn có một quả trứng ba màu trắng vàng đen to giống như một cái đầu người vậy.

- Quả nhiên là di tích động phủ của tu sĩ Nguyên Anh, thật sự là quá giàu có. Không ngờ là lại có những hai kiện pháp bảo linh cấp ở trong đây.

Lương Thế Khải tâm tình kích động lên tiếng. Sau đó anh ta ôm quyền nhìn về phía những người còn lại nói:

- Các vị, như chúng ta đã thỏa thuận ban đầu, sau khi vào trong động phủ này lúc phân chia đồ đạc ta sẽ là người được quyền chọn lựa trước, cho nên bây giờ ta cũng muốn hỏi ý kiến mọi người một chút. Ta làm vậy sẽ không ảnh hưởng tới mọi người chứ.

- Không sao, Lương huynh đệ cứ tự nhiên a.

Hứa Đăng xua tay nói.

- Đúng vậy, chúng ta cũng đã bàn bạc trước với nhau rồi, chắc chắn cũng sẽ không có đổi ý, Lương huynh đệ cứ việc tự nhiên a.

Lý Hàn cũng gật đầu đáp.

Vô Danh vốn cũng chẳng có ý kiến gì cho nên cũng là đồng ý với lời nói của Lương Thế Khải.

Lương Thế Khải thấy mọi người đều đồng ý với ý kiến của hắn thì liền vui vẻ. Lương Thế Khải lại tiếp tục nói:

- Theo như thỏa thuận ban đầu thì ta sẽ là người chọn trước, cho nên ta muốn chọn kiện Thương khí linh cấp trung phẩm kia. Mà Vô Duyên huynh đệ cũng là người chọn thứ hai, vậy không biết Vô Duyên huynh đệ muốn chọn vật gì.

Vô Duyên nghe thấy Lương Thế Khải hỏi thì liền đáp:

- Ta sẽ chọn quả trứng ba màu ở giữa thạch bàn kia.

Cả ba người sau khi nghe xong câu trả lời của Vô Danh thì liền rất ngạc nhiên, bọn họ cứ nghĩ rằng Vô Danh sẽ chọn kiện Linh Giáp hạ phẩm kia. Bởi vì trong đồng đồ kia thì có lẽ kiện Linh Giáp hạ phẩm là thứ có giá trị lớn thứ hai sau kiện Thương khí linh cấp trung phẩm kia.

Vậy mà không ngờ rằng Vô Danh lại quyết định chọn quả trứng ba màu kia. Cả ba người gần như đồng thời nhìn về quả trứng ba màu kia, nhưng khi bọn họ nhìn thấy quả trứng đó rồi thì cũng chẳng có phát hiện ra điểm gì đặc biệt cả. Cả ba người đều không hiểu tại sao Vô Danh lại chọn như vậy cả.

- Vô Duyên huynh đệ, ngươi chắc chứ.

Lý Hàn kỳ quái hỏi.

- Ta chắc chắn.

Vô Danh gật đầu chắc chắn nói.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Nhất Quyền Sát Lưỡng Nhân

Cả ba người nghe thấy Vô Danh nói chắc chắn như vậy thì rất là bất ngờ. Bọn họ đều đã nhìn qua quả trứng kia rồi, quả trứng kia ngoài đặc điểm là có nhiều màu ra thì cũng không có gì đặc biệt cả. Quả trứng kia bọn họ đều có thể nhìn ra đó là một quả trứng bình thường, vậy mà không hiểu sao Vô Danh lại chọn quả trứng đó.

Lý Hàn có chút khó hiểu nhìn Vô Danh hỏi:

- Không biết quả trứng kia có điểm gì đặc biệt mà Vô Duyên huynh đệ lại cảm thấy hứng thú như vậy?? Ta thấy đây bất quá cũng chỉ là quả trứng bình thường mà thôi.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ cười nói:

- Lý huynh nói không sai a, đây quả thực chỉ là một quả trứng bình thường. Nhưng mà bình sinh ta lại là một người rất là yêu thích các loại trứng, cho nên mỗi khi nhìn thấy một quả trứng nào đó ta lại sinh lòng yêu thương mà chăm sóc. Ta muốn đợi một ngày quả trứng đó nở ra thành những con vật đáng yêu, mà càng đáng yêu thì phụ nữ lại càng thích cho nên ta mới yêu trứng như yêu tính mạng của mình vậy.

Ba người kia vừa nghe Vô Danh nói xong thì xém chút là ngất xỉu tại đường trường, ai ai cũng đầu óc choáng váng. Cả ba đều không thể ngờ rằng Vô Danh lại có sở thích lạ lùng như vậy, mà chung quy cái sở thích này cũng lại phục vụ cho một việc chính là dụ dỗ phụ nữ.

- Ha ha, Vô Duyên huynh đệ quả nhiên là có sở thích khác người. Không ngờ lại có thể vì hồng nhan mà tốn nhiều công phu như vậy a. Ta đây cũng rất là khâm phục.

Hứa Đăng cười lớn một tiếng rồi nói.

Những người bên cạnh thì cũng chỉ biết lắc đầu cười. Lúc này Lương Thế Khải mới nín cười lại rồi nhìn về phía hai người Lý Hàn và Hứa Đăng nói:

- Vô Duyên huynh đệ đã có ý muốn chọn quả trứng ba màu kia, vậy không biết Lý huynh và Hứa huynh là muốn chọn thứ gì trong mấy thứ còn lại a.

Vô Danh vừa mới nghe thấy câu hỏi này của Lương Thế Khải thì trong lòng thầm khen Lương Thế Khải hiểu ý của hắn. Vốn hắn chọn quả trứng ba màu kia cũng không phải là do sở thích của hắn mà là hắn muốn xem một chút biểu hiện của hai người Lý Hàn và Hứa Đăng.

Trong số những món đồ ở trên thạch bàn đằng kia thì khi lần đầu tiên người ta nhìn vào chắc chắn sẽ đánh giá rằng hai kiện pháp bảo linh cấp là đáng giá nhất. Đó còn là nhìn vào hình thức bên ngoài, còn những thứ còn lại như quả trứng ba màu, nhẫn trữ vật, và mấy quyển sách kia chưa có ai biết được bên trong là có thứ gì, cho nên cũng chưa thể xác định được giá trị của nó.

Đối với một tu sĩ ở cảnh giới Tụ Khí mà nói khi nhìn thấy một món pháp bảo linh cấp như vậy thì chắc chắn là sẽ không cưỡng nổi sự hấp dẫn của nó. Phải biết rằng pháp bảo linh cấp đối với một tu sĩ ở Tụ Khí cảnh rất có giá trị, kể cả khi đã ở cảnh giới Trúc Cơ hay Kim Đan đi nữa thì nó cũng có giá trị không kém.

Chính vì pháp bảo linh cấp có giá trị như vậy cho nên không có tu sĩ nào là không muốn có được nó cả. Vô Danh chính là biết điểm này cho nên mới không chọn món Linh Giáp hạ phẩm còn lại. Hắn chọn quả trứng kia là vì muốn để lại một kiện pháp bảo linh cấp để cho hai người kia chọn lựa.

Nếu như Vô Danh đã chọn mất kiện pháp bảo Linh cấp còn lại rồi thì hai người kia chắc chắn sẽ phải chọn những món đồ khác, mà như vậy thì Vô Danh cũng sẽ không dò xét được gì từ hai người kia cả.

Nhưng mà bây giờ hắn đã để lại kiện pháp bảo Linh cấp kia rồi thì hai người kia sẽ chọn lựa như thế nào đây. Liệu hai người Lý Hàn và Hứa Đăng sẽ đánh nhau để tranh kiện pháp bảo Linh cấp này hay sẽ có một người nhường kiện pháp bảo đó cho người còn lại.

Hai người Lý Hàn và Hứa Đăng nghe Lương Thế Khải nói như vậy thì liền nhìn nhau, mà trong mắt của hai người cũng là có chút do dự. Cả hai ai cũng đều muốn có được một món pháp bảo Linh cấp ở trong đây, nhưng mà bây giờ chỉ còn lại có một kiện mà thôi. Nhưng mà...

Lý Hàn đột nhiên mỉm cười nhìn về phía Hứa Đăng nói:

- Ta thấy Hứa huynh có vẻ rất hợp với kiện Linh Giáp kia cho nên ta quyết định nhường lại Hứa huynh. Dù sao ta cũng không có hứng thú lắm với kiện Linh Giáp đó, thứ ta quan tâm hơn chính là chiếc nhẫn trữ vật kia, có lẽ ở trong chiếc nhẫn đó cũng sẽ có không ít đồ tốt.

Hứa Đăng nghe thấy Lý Hàn nói như vậy thì cũng ôm quyền đáp:

- Ta ban đầu cũng là muốn chọn chiếc nhẫn trữ vật kia, nếu như Lý huynh đã có ý chọn trước vậy thì ta cũng chỉ có thể làm theo lời của Lý huynh là chọn kiện Linh Giáp kia thôi. Nhẫn trữ vật kia ta sẽ nhường cho Lý huynh vậy.

Lương Thế Khải thấy hai người còn lại cũng đã chọn lựa đồ vật mình muốn rồi thì liền vỗ tay một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người rồi nói:

- Nếu như tất cả mọi người đã biết được mình muốn thứ gì rồi thì có lẽ chúng ta cũng không nên chậm trễ nữa. Trên kia vẫn còn lại hai cuốn công quyết, theo ta nghĩ thì nếu như trong số bốn người chúng ta ai cần thứ đó hơn thì liền nhường lại cho người đó. Còn bây giờ ta cũng là không khách khí nữa, ta sẽ tới lấy cây trường thương kia trước vậy.

Lương Thế Khải ôm quyền nhìn về phía những người còn lại.

- Lương huynh đệ cứ việc tự nhiên, chúng ta cũng không có ý kiến gì cả.

- Đúng vậy, Lương huynh đệ cứ việc tự nhiên a, với công sức mà Lương huynh đệ bỏ ra rất xứng đáng có được cây trường thương này.

Hai người Lý Hàn và Hứa Đăng cười đáp.

Vô Danh nghe hai người Lý Hàn và Hứa Đăng nói vậy thì trong lòng cười khẩy, bọn người đó khi nào lại tốt như vậy chứ. Nếu như hắn đoán không lầm thì đợi khi Lương Thế Khải vừa tiến lên lấy cây trường thương kia thì ở đằng sau Lý Hàn và Hứa Đăng cũng sẽ rút kiếm ra mà một đòn giết chết Lương Thế Khải, mà hắn thì cũng không phải một cái ngoại lệ.

Thấy Lương Thế Khải nhìn về phía mình thì Vô Danh cũng chỉ gật đầu một cái không nói gì. Lương Thế Khải cũng là gật đầu cười rồi quay người đi về phía cây trường thương Linh cấp trung phẩm kia.

Lương Thế Khải không một chút phòng bị nào mà đi tới phía trước thạch bàn đằng kia. Lý Hàn và Hứa Đăng thấy vậy thì trong mắt cũng xẹt qua một tia hàn ý.

Khi Lương Thế Khải sắp đi đến gần phía thạch bàn kia rồi thì lúc này trong tay Lý Hàn cùng với Hứa Đăng đột nhiên xuất hiện vũ khí. Mà hai người này cũng đồng thời phóng phi kiếm ra tấn công về phía Lương Thế Khải và Vô Danh.

Lý Hàn và Hứa Đăng đều tin tưởng rằng khi bọn chúng bất ngờ phóng ra phi kiếm đánh tới Lương Thế Khải và Vô Danh thì cả hai người đó đều không thể nào kịp phản ứng được mà bị một kiếm này đánh trúng.

Cho dù trong đó có người có thể tránh được một kiếm này thì bọn chúng cũng không tin rằng với tu vi Tụ Khí tầng tám lại không thể giải quyết được hai con kiến hôi Tụ Khí tầng bảy và tầng sáu.

- Đi chết đi...

Lý Hàn và Hứa Đăng cười lạnh. Phi kiếm trong tay bọn chúng ngay lập tức đánh ra, một kiếm bay về phía Lương Thế Khải còn một kiếm là đánh về phía của Vô Danh.

Cả hai người bọn chúng vốn đã tính kế ngay từ lúc bắt đầu thành lập tổ đội đi tới di tích động phủ này rồi. Di tích động phủ này nhiều bảo vật như vậy thì cũng chỉ có bọn chúng mới xứng đáng có được còn hai người kia thực lực kém cỏi như vậy thì dùng cũng vô ích mà thôi.

Cả hai đều tin rằng chỉ cần bản thân đạt được tài nguyên ở trong di tích động phủ này thì có thể dễ dàng tấn cấp Trúc Cơ mà không gặp bất kì trở ngại nào cả. Cho nên cơ duyên lần này, bọn chúng không thể nào nhường cho kẻ khác được.

Vô Danh thấy Hứa Đăng dùng phi kiếm tấn công về phía mình thì liền cười lạnh, với thực lực như vậy mà cũng đòi giết được hắn hay sao. Hắn chỉ cần một cái nhấc tay là có thể hóa giải.

Lương Thế Khải vốn còn đang vui mừng đi về phía cây trường thương kia thì đột nhiên cảm thấy một loại hàn ý đánh tới phía sau lưng của bản thân. Lương Thế Khải có chút hoảng sợ mà quay đầu lại, khi anh ta quay đầu lại nhìn thì đã thấy nụ cười ác ý của Lý Hàn và cũng thấy Lý Hàn điều khiển phi kiếm tấn công về phía mình. Phi Kiếm này Lý Hàn vừa đánh ra thì rất nhanh đã đánh tới gần chỗ Lương Thế Khải rồi.

Lương Thế Khải vốn không có một chút phòng bị nào, bây giờ đột nhiên bị tấn công như vậy thì làm sao có thể trở tay kịp cho nên chỉ có thể bất lực nhìn một kiếm này đâm tới.

- Keng...

Một tiếng binh khí va chạm vang lên. Lương Thế Khải còn đang sợ tới mức không dám nhìn mà nhắm lại, anh ta nghĩ rằng lần này mình chắc chắn là xong rồi. Nhưng mà trong lúc Lương Thế Khải còn nghĩ rằng mình sẽ chết thì một tiếng binh khí va chạm khiến cho anh ta từ trong hoảng sợ tỉnh lại. Lương Thế Khải mở mắt ra thì đã nhìn thấy một kiếm kia mà Lý Hàn đánh tới đã bị chặn lại bởi một thanh trường đao màu đen.

Lương Thế Khải có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vô Danh, không ngờ kiếm vừa rồi lại được Vô Danh cản lại.

Vô Danh thấy Lương Thế Khải nhìn mình thì cũng chỉ cười một tiếng, ánh mắt không một chút động đậy mà đưa tay trái lên.

- Pắc...

Thanh phi kiếm mà Hứa Đăng đánh về phía Vô Danh đã bị tay trái của Vô Danh đơn giản chặn lại.

Lý Hàn và Hứa Đăng còn đang ăn mừng sớm thì liền bị cảnh tượng trước mắt này làm cho dờ ra, cả hai đều không dám tin vào mắt mình.

Không ngờ bọn họ đã tấn công bất ngờ như vậy rồi, mà vẫn không thể đánh lên thành công. Mà không những thế kiếm của hai người bọn họ còn bị Vô Danh một mình chặn lại được. Vô Danh vốn chỉ là một cái tu sĩ Tụ Khí tầng sáu, vậy làm sao lại có thể chặn lại được đòn tấn công của họ.

Mà bây giờ nhìn thấy Vô Danh lại chỉ cần dùng một tay có thể đơn giản chặn lại được một kiếm kia thì cả hai người lại càng kinh hãi, bọn chúng còn tưởng rằng mình bị hoa mắt. Cả hai không thể nào tin được một kiếm như vậy lại bị Vô Danh chỉ dùng một tay mà tóm được, phải biết rằng đến cả tu sĩ Tụ Khí tầng chín cũng không dám làm như vậy.

Trong lúc hai người kia còn đang ngạc nhiên thì Vô Danh liền xoay lại đầu thanh phi kiếm đang bị hắn bắt được hướng về phía mi tâm của Hứa Đăng.

- Binh...

Sau khi bị Vô Danh bắt được, thì sự liên hệ giữa thanh phi kiếm kia và Hứa Đăng đã bị thần thức mạnh mẽ của Vô Danh triệt để cắt đứt rồi.

Vô Danh nhẹ nhàng đưa tay phải lên sau đó đâm mạnh một quyền vào chuôi kiếm. Chuôi kiếm bị đâm mạnh vào thì liền vang lên một tiếng rồi phóng với tốc độ cực kỳ nhanh bay về phía mi tâm của Hứa Đăng.

Mà lúc này khí thế của Trúc Cơ cũng được Vô Danh phát ra, chân nguyên mạnh mẽ dưới sự điều khiển của Vô Danh đã trói buộc hoàn toàn hai người Hứa Đăng và Lý Hàn lại.

Hứa Đăng thấy một kiếm kia bắn tới phía mình thì chợt hết hoảng, hắn đang muốn quay người tránh né thì đột nhiên cảm nhận được một loại khí thế ập tới, ngay sau đó thân thể của hắn cũng không thể nào cử động được. Mà Lý Hàn ở bên cạnh cũng đồng dạng cảm nhận được điều này.

- Trúc Cơ....

Cả hai người Hứa Đăng và Lý Hàn hoảng sợ kêu lên, chúng không ngờ rằng kẻ mà trong lòng mình coi thường lại là một tu sĩ Trúc Cơ, và chính vì lý do này mà bọn chúng phải bỏ mạng ở đây.

- Phốc...

Cũng chẳng để Hứa Đăng và Lý Hàn phải nói gì, thanh kiếm kia dưới sự điều khiển cùng với chân nguyên trôi buộc của Vô Danh đã đâm xuyên qua mi tâm của Hứa Đăng. Mà ở bên cạnh Hứa Đăng, Lý Hàn cũng không thể nào động đậy được. Lý Hàn cũng chỉ có thể giống như Hứa Đăng, bất lực nhìn thanh kiếm kia đâm xuyên qua thái dương của mình.

Thanh phi kiếm kia bay qua đến đâu thì máu liền văng tới đó, đầu của Hứa Đăng và Lý Hàn đều bị đánh cho nổ tung, huyết vụ văng tung tóe.

Oong..oong...oong...

Thanh phi kiếm sau khi đâm qua hai cái đầu lâu thì liền cắm thẳng vào vách tường bên trong thạch động, nó rung lên phát ra những thanh âm oong oong.

Vô Danh chỉ cần một quyền đã có thể đơn giản giết chết hai người.

Vô Danh nhìn một màn này mà cũng không tránh khỏi cảm giác buồn nôn, mặc dù đây cũng không phải là lần đầu tiên mà hắn giết người. Vô Danh cố gắng nén cơn buồn nôn của mình lại, thần thức vừa động đã hút hai cái nhẫn trữ vật về tay của mình, đồng thời cũng là hai quả cầu lửa phóng ra thiêu rụi hai cái xác kia.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thu Hoạch Lớn

Lương Thế Khải nhìn thấy một màn này thì cũng cảm thấy cực kì hoảng hốt và bất ngờ. Mới mười giây trước anh ta còn tưởng bản thân mình sẽ bị một kiếm kia của Lý Hàn đánh chết. Nhưng mà điều khiến cho anh ta phải kinh ngạc là không phải anh ta chết mà là Lý Hàn chết.

Lương Thế Khải rất rõ ràng rằng nếu như không phải anh ta được Vô Danh cản lại một kiếm kia thì một kiếm đó đã xuyên qua đầu của anh ta rồi. Lương Thế Khải cũng tự trách bản thân quá mức không cẩn thận, nếu như lúc đó bản thân cẩn thận hơn một chút thì có lẽ anh ta cũng có thể cản lại được một kiếm kia, chứ không tới mức một kiếm đơn giản như vậy anh ta cũng không đỡ được. Nhưng mà may mắn là anh ta lại được Vô Danh cứu một mạng.

Lương Thế Khải không thể tin được rằng Vô Danh lại mạnh tới mức như vậy, chỉ cần sử dụng một quyền thôi đã giết chết cả hai người Lý Hàn và Hứa Đăng rồi. Nếu như đổi lại là anh ta thì đến ngay cả một người cũng không đánh lại.

Mà câu nói trước khi chết của Hứa Đăng lại càng khiến cho anh ta cảm thấy hốt hoảng, Vô Danh không những chỉ mạnh thôi đâu mà còn là một tu sĩ Trúc Cơ.

Lương Thế Khải không ngờ được rằng Vô Danh lại là một tu sĩ Trúc Cơ. Lương Thế Khải cứ nghĩ rằng Vô Danh cũng chỉ là một tu sĩ Tụ Khí tầng sáu bình thường mà thôi, nhưng hóa ra Vô Danh lại đang ẩn dấu tu vi thực sự của mình.

Lúc còn ở trong khách sạn, lần đầu tiên Lương Thế Khải nhìn thấy Vô Danh thì cũng cảm thấy người này có chút hơn người. Nhưng sau khi thấy hành động kỳ quặc của Vô Danh ở trong khách sạn với người trường quầy thì anh ta cũng liền đoán Vô Danh chỉ là một cái tu sĩ bình thường mà thôi. Ngoài việc Vô Danh có chút giàu ra thì cũng chẳng có điểm gì đáng nói.

Lúc đó Vô Danh nói bô bô rằng mình có ý muốn thuê một căn phòng thượng hạng thì chắc chắn cũng có rất nhiều người nghe thấy rồi, vậy mà Vô Danh sau khi hỏi giá phòng xong còn ghé sát vào tai của vị trường quầy để nói nhỏ. Nếu như anh muốn thuê một căn phòng bình thường thì việc gì mà lại phải nói nhỏ vào tai của trường quầy, cho nên từ hành động đó ai cũng biết rằng người đó muốn thuê một căn phòng thượng hạng nhưng lại không muốn để người khác nghe thấy. Lương Thế Khải lúc đó thấy vậy thì cũng nghĩ là không biết đầu óc của người đó có phải là bị hỏng hay không nữa.

Nhưng cũng vì vậy mà Lương Thế Khải mới biết được rằng Vô Danh là một tu sĩ cơ tiền, và cũng nhờ vậy mà anh ta mới có thể giữ lại được cái mạng nhỏ của mình.

Vô Danh sau khi thu lấy nhẫn trữ vật của hai người kia thì liền kiểm tra xem bên trong có thứ gì đáng giá không, mặc dù biết trong nhẫn trữ vật của tu sĩ Tụ Khí sẽ không có thứ gì tốt nhưng mà vì để ngoại trừ trường hợp đặc biệt thì Vô Danh vẫn phải kiểm tra. Lỡ như có một người nào đó gặp hên mà kiếm được thứ tốt nhưng hắn lại không kiểm tra mà ném bỏ, vậy chẳng phải là phí của trời hay sao.

Vô Danh vừa quét thần thức vào bên trong thì liền gặp phải cấm chế, nhưng mà mấy cái cấm chế này cũng chỉ là cấm chế đơn giản, thần thức của hắn đã cô đọng rất nhiều cho nên có thể đơn giản phá bỏ mấy cái cấm chế này. Sau khi Vô Danh phá bỏ cấm chế bên ngoài rồi thì liền nhìn vào không gian bên trong nhẫn trữ vật, nhưng mà rất nhanh điều đó cũng khiến cho hắn thất vọng. Vô Danh đã kiểm tra hết hai cái nhẫn này nhưng không có thấy vật gì đáng giá cả.

Vô Danh từ từ đi về phía cái thạch bàn kia, khi đi đến gần người của Lương Thế Khải thì hắn liền ném hai cái nhẫn trữ vật ra:

- Cái này cho anh.

Vô Danh vừa đi vừa nói, ánh mắt cũng vẫn là nhìn thẳng về phía trước. Lương Thế Khải còn đang ngơ ngác thì liền bị hành động này của Vô Danh làm cho tỉnh táo lại.

Lương Thế Khải thấy Vô Danh ném hai cái nhẫn trữ vật về phía mình thì liền đưa tay đỡ lấy, không ngờ rằng Vô Danh lại hào phóng như vậy, có thể cho anh ta hai cái nhẫn trữ vật mà không cần nghĩ ngợi gì hết.

Lương Thế Khải nghĩ như vậy chắc cũng là bình thường, bởi vì Vô Danh là một tu sĩ Trúc Cơ cho nên chút tài sản này có lẽ cũng không vừa mắt.

- Vô Duyên huynh đệ... à không tiền bối, ngài là tu sĩ Trúc Cơ sao.

Giọng nói của Lương Thế Khải có chút lắp bắp nói.

- Lương huynh cứ gọi ta như bình thường được rồi, hai chữ tiền bối ta không quen tai.

Vô Danh vẫn là đi về phía trước, vừa đi vừa nói.

Vô Danh khi vừa mới đi về phía thạch bàn kia thì hắn liền cầm cái nhẫn trữ vật lên rồi sau đó đưa thần thức của mình quét vào bên trong.

Ngay khi Vô Danh vừa mới quét thần thức của mình vào bên trong thì hai mắt của hắn giống như muốn lồi ra, bởi vì thứ đập vào mắt hắn đầu tiên chính là một đồng linh thạch.

Nhưng mà nếu như chỉ là một đồng linh thạch bình thường thì cũng sẽ không khiến cho hắn phải chú ý, Vô Danh hai mắt như muốn lồi ra như vậy là bởi vì đây là đồng linh thạch thượng phẩm.

Vô Danh đếm sơ qua thì hắn liền thấy có khoảng năm trăm năm mươi ngàn linh thạch thượng phẩm ở đó. Ngoài linh thạch thượng phẩm ra thì không có linh thạch trung phẩm hay hạ phẩm.

Vô Danh thầm nghĩ quả nhiên là nhẫn trữ vật của tu sĩ Nguyên Anh, linh thạch thượng phẩm cũng là có một đồng như vậy. Hắn tin rằng năm trăm năm mươi ngàn linh thạch thượng phẩm này đối với một tu sĩ Nguyên Anh mà nói thì cũng là một khối tài sản khá lớn đó.

Vô Danh nghĩ với thu hoạch lần này thì hội đấu giá diễn ra sắp tới hắn cũng sẽ không sợ không có linh thạch để dùng nữa rồi.

Vô Danh cố nén tâm tình kích động mà tiếp tục quét vào chỗ khác bên trong nhẫn trữ vật. Ngay khi Vô Danh vừa mới quét thần thức của bản thân qua chỗ khác thì hắn liền phát hiện ở đó có một đồng các loại bình ngọc khác nhau. Mà cái đáng chú ý là trong số các bình ngọc này đều là đan dược.

Vô Danh nhìn qua thì phát hiện ở đó có khoảng hai mươi bình “Bồi Nguyên Đan”, mỗi bình đều có sáu viên, mà phẩm chất của mỗi viên đều là trung phẩm. “Bồi Nguyên Đan” này có tác dụng hồi phục linh khí cho các tu sĩ ở tầng Tụ Khí kỳ, Vô Danh thấy đan dược này đối với hắn thì đúng là không có tác dụng gì. Vô Danh tiếp tục nhìn qua bình ngọc khác thì thấy có khoảng sáu bình “Đại Bồi Nguyên Đan”, mỗi bình đều có sáu viên mà phẩm chất thì cũng là trung đẳng. Vô Danh thấy “Đại Bồi Nguyên Đan” này còn có tác dụng đối với hắn, bởi vì nó có thể giúp cho tu sĩ Trúc Cơ tới Nguyên Anh có thể hồi phục chân nguyên của bản thân. Khi chiến đấu mà có “Đại Bồi Nguyên Đan” này để sử dụng thì có lợi ích rất lớn.

Từ trước đến nay Vô Danh hắn luôn chiến đấu với những kẻ có tu vi thấp hơn bản thân nhiều cho nên hắn cũng không cảm thấy sự quan trọng của đan dược, hầu như hắn đều có thể đơn giản giết chết kẻ địch chỉ với một chiêu mà thôi.

Nhưng Vô Danh nghĩ nếu như sau này bản thân có gặp phải kẻ địch mạnh hơn thì có lẽ hắn cũng phải sử dụng tới đan dược, cho nên “đại bồi nguyên đan” này không thể bỏ qua được.

Vô Danh lại tiếp tục quét tới bình ngọc khác thì liền phát hiện trong đó có một bình “Trúc Cơ đan”, trong bình Trúc Cơ đan này có sáu viên, phẩm chất của mỗi viên đều là trung đẳng. Vô Danh thấy “Trúc Cơ đan” này đối với hắn cũng không có tác dụng, cho nên hắn quyết định cho Lương Thế Khải bình Trúc Cơ đan này.

Khi Vô Danh nhìn sang bình ngọc tiếp theo thì liền thấy trong đó là một bình “Bồi Chân Đan” có sáu viên. Bồi Chân Đan này có tác dụng giúp cho tu sĩ Trúc Cơ viên mãn có thể phá tan bình chương ngăn cách mà tiến vào Kim Đan kỳ.

Ngoài mấy bình đan dược này ra thì Vô Danh còn thấy có một vài lọ đan dược chữa thương như “Liệu Thương Đan”.

Khi Vô Danh tiếp tục dùng thần thức quét qua không gian bên trong nhẫn trữ vật thì hắn liền phát hiện có một đồng tài liệu dùng để luyện khí, mà trong này tài liệu để chế tạo trận kỳ dùng cho trận pháp cũng là có rất nhiều. Mà điều khiến cho Vô Danh cảm thấy vui mừng hơn là trong đó còn có cả một khối “Thiên Kim Tinh” lớn bằng hai cái đầu người.

“Thiên Kim Tinh” này hắn cũng là có đọc qua, “Thiên Kim Tinh” có thể giúp cho những loại pháp bảo được luyện chế cùng với “Thiên Kim Tinh” có thể tăng cấp. Mà có thể tăng cấp pháp bảo của bản thân thì đó là một cái kinh hi rất lớn.

Nhưng mà Vô Danh cũng có chút buồn bã, bởi vì Khai Thiên Dạ Dao của hắn chỉ là một nửa cái phôi dao cho nên không thể nào tăng cấp được. Khai Thiên Dạ Dao của hắn chỉ có thể tăng cấp khi nào hợp lại với một nửa còn lại là Khai Thiên Minh Dao mà thôi.

Ngoài một đồng tài liệu luyện khí này ra thì Vô Danh còn phát hiện một đồng ngọc giản khác nữa. Vô Danh thu hồi lại thần thức của mình rồi nhìn về phía Lương Thế Khải nói:

- Đưa tôi một chiếc nhẫn trữ vật trong tay của anh đi.

- Được, Vô Duyên huynh đệ, của anh đây.

Lương Thế Khải vốn đang không biết làm gì ở đằng sau, khi nghe Vô Danh yêu cầu bản thân đưa ra một chiếc nhẫn trữ vật thì Lương Thế Khải cũng không chút chần chờ mà đưa qua cho Vô Danh. Bởi vì Lương Thế Khải biết Vô Danh yêu cầu anh ta làm như vậy là có lý do của hắn, nếu như mà Vô Danh muốn đòi lại nó thì anh ta cũng không có chút ý kiến nào cả, dù sao thì đó cũng là của Vô Danh.

Vô Danh thấy Lương Thế Khải đưa qua cho mình một chiếc nhẫn trữ vật thì hắn liền cầm lấy, sau đó Vô Danh liền vứt một đồng bình đan được gồm “Bồi Nguyên Đan”, “Trúc Cơ Đan” vào bên trong nhẫn trữ vật đó. Mà Vô Danh cũng lấy ra thêm hai mươi ngàn linh thạch thượng phẩm vào trong nhẫn trữ vật đó.

Sở dĩ Vô Danh chỉ cho Lương Thế Khải hai mươi ngàn linh thạch thượng phẩm không phải do hắn keo kiệt. Đây dù sao cũng không phải là linh thạch mà Lương Thế Khải tự mình kiếm được, nếu như cho anh ta quá nhiều thì anh ta cũng sẽ ý lại, và tu vi của anh ta cũng không cho phép anh ta có trong người quá nhiều tài sản như vậy. Tài nguyên phải là do tự bản thân đi kiếm, đồng thời bản thân cũng phải có thực lực để có thể giữ được số tài nguyên đó.

Vô Danh lại cầm lấy cây trường thương trên thạch bàn lên, sau đó liền ném cây trường thương với nhẫn trữ vật về phía Lương Thế Khải. Vô Danh nhìn Lương Thế Khải nói:

- Tất cả đồng đồ này là của anh, đây cũng là phần thưởng mà anh đáng có được. Tài nguyên trong này có thể giúp cho anh thăng cấp tới Trúc Cơ dễ dàng, tôi khuyên anh nên tìm một chỗ nào đó vắng vẻ mà tu luyện tới Trúc Cơ. Nếu không, với thực lực của anh bây giờ không thể nào giữ được những thứ này đâu.

Vô Danh nói xong thì liền thu lại Linh Giáp hạ phẩm và quả trứng ba màu vào bên trong nhẫn trữ vật. Sau khi đã thu lại toàn bộ những thứ cần thiết rồi thì Vô Danh liền rời đi khỏi chỗ này.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé. Cầu kim phiếu leo top a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Hồng Mông

Vô Danh sau khi rời khỏi di tích động phủ kia thì liền quay trở về khách sạn. Sau khi Vô Danh về tới khách sạn rồi thì liền đi vào trong phòng và đóng cửa lại, hôm nay hắn đã có thu hoạch không nhỏ cho nên bây giờ hắn phải kiểm tra lại những món đồ mà hôm nay hắn đã lấy được.

Vô Danh dùng Hỗn Động Thiên Mục quét khắp khách sạn này một vòng, mà sau khi dùng Hỗn Động Thiên Mục để nhìn xung quanh thì hắn đã thấy thứ không nên thấy.

-Ngứa ngứa quá đi...

Vô Danh làm bầm một tiếng, sau đó ngay lập tức hắn liền dẹp chuyện này qua một bên. Vô Danh thấy không có vấn đề gì đáng ngại nữa thì hắn mới treo một tấm biển “đừng làm phiền” ra bên ngoài cửa phòng của mình.

Trước khi vào phòng Vô Danh cũng đã dặn tiểu nhị là dù có trời sập đi chăng nữa thì cũng đừng làm phiền hắn nghỉ ngơi, tuy vậy hắn vẫn cần phải treo một tấm bảng như vậy ra để cho ai đi qua cũng đều có thể nhìn thấy. Hắn ghét nhất việc là lúc mình đang làm chuyện quan trọng bị người khác quấy rầy, những lúc như vậy hắn hận không thể xiên cho kẻ đó một phát.

Sau khi đã chuẩn bị tốt rồi Vô Danh mới tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn. Ngay khi Vô Danh vừa vào bên trong thế giới hỗn độn thì cảm giác linh khí nồng đậm ở bên trong khiến cho hắn cảm thấy cực độ dễ chịu.

Vô Danh lấy chiếc nhẫn trữ vật mà hắn đã lấy được ở bên trong di tích động phủ của tu sĩ Nguyên Anh ra sau đó đem hết tất cả mọi thứ trong đó ra ngoài.

Vô Danh cầm Linh Giáp hạ phẩm kia lên nhìn một chút sau đó liền quăng sang một bên, cái giáp này hắn sẽ luyện hóa sau.

Vô Danh cầm quả trứng ba màu lên nhìn một chút, hắn cảm thấy cực kỳ có hứng thú với quả trứng này, bởi vì quả trứng này không hề tầm thường chút nào.

Khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy quả trứng này, hắn cũng đã dùng thần thức quét qua, và lúc đó hắn thấy quả trứng này thực sự chẳng có gì đặc biệt. Nhưng mà trong lòng của hắn vẫn có một loại cảm giác kỳ lạ, nó giống như là nếu hắn không chọn quả trứng này thì sẽ phải hối hận, cho nên hắn quyết định dùng Hỗn Độn Thiên Mục để nhìn quả trứng này. Sở dĩ hắn không có sử dụng Hỗn Độn Thiên Mục ngay từ đầu là bởi vì hắn không muốn phụ thuộc quá nhiều vào nó, nếu như phụ thuộc quá nhiều vào Hỗn Độn Thiên Mục thì hắn sẽ mất đi bản năng vốn có của mình.

Vô Danh quyết định rằng chỉ khi nào gặp chuyện gì đó cực kỳ quan trọng thì hắn mới sử dụng tới Hỗn Độn Thiên Mục.

Sau khi Vô Danh dùng Hỗn Độn Thiên Mục để quét quả trứng kia thì quả nhiên liền có thông tin truyền tới. Vô Danh không thể ngờ được rằng đây lại là một quả trứng rồng, quả trứng rồng này có tên là Hồng Mông.

Mà điều khiến cho Vô Danh càng cảm thấy kinh ngạc hơn là quả trứng rồng có tên Hồng Mông này không phải là do một loài rồng nào đó sinh ra. Quả trứng có tên Hồng Mông này được hình thành do sự tiếp xúc của một dải Hồng Mông đạo vận với Huyền Hoàng khí, Hỗn Độn chi khí và Thái Nhất khí. Qua nhiều năm thai nghén Hồng Mông cũng đã được hình thành.

Có thể nói trường hợp này của Hồng Mông là một trường hợp cực kì đặc biệt, mà trường hợp này không có một chút khả năng nào có thể xảy ra. Vậy mà không biết tại sao Hồng Mông lại được hình thành.

Vô Danh sau khi xem xong thông tin này thì bản thân hắn cũng triệt để ngây ngốc, không ngờ lai lịch của quả trứng đó lại lớn tới như vậy. Mà đây cũng là lần đầu tiên hắn mới nghe tới Huyền Hoàng Khí, Hỗn Độn chi khí và Thái Nhất khí. Mà còn có cả một dải Hồng Mông đạo vận kia nữa, không biết nó rốt cục là thứ gì.

Vô Danh không biết rốt cục phải làm như thế nào thì quả trứng này mới có thể nở ra được. Vô Danh cũng nghĩ tới việc luyện hóa quả trứng này, chỉ là hắn không xác định được là có thể luyện hóa hay không thôi. Kiến thức về tu chân của hắn còn quá hạn hẹp cho nên vẫn có nhiều điều mà hắn chưa biết.

Vô Danh nâng quả trứng lên nhìn một vòng, không biết là quả trứng có tên Hồng Mông này sau khi nở ra thì sẽ là một con rồng có hình dạng như thế nào a. Trong lòng Vô Danh chợt có chút háo hức, hắn muốn quả trứng này nở ra thật sớm để xem uy lực của Hồng Mông sẽ như thế nào.

Vô Danh quyết định thử luyện hóa quả trứng này xem sao. Hắn nghĩ là chỉ có thể thông qua việc luyện hóa quả trứng này thì khi nào Hồng Mông nở ra nó mới nhận hắn làm chủ, mà cũng có thể là từ việc luyện hóa quả trứng này thì Hồng Mông cũng mới có thể nở ra.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Vô Danh quyết định luyện hóa quả trứng này ngay lập tức. Vô Danh bắt đầu thăm dò thần thức của mình vào bên trong quả trứng để luyện hóa nó.

Trong thế giới hỗn độn, một canh giờ rất nhanh đã trôi qua nhưng mà Vô Danh vẫn chưa thể nào luyện hóa được quả trứng này. Không phải là Vô Danh không luyện hóa được, mà là quả trứng này không có bất kì một phản ứng gì cả.

-Rẹt...rẹt...

Đúng lúc Vô Danh đang nghĩ rằng bản thân có nên dừng lại hay không thì hắn liền cảm nhận được một loại lực hút. Một loại cảm giác giống như bị hút đi sinh mệnh lan tràn khắp cơ thể của Vô Danh.

Mà ngay sau cái cảm giác giống như bị hút đi sinh mệnh kia thì hắn lại cảm nhận được một loại sức mạnh cực kì khủng khiếp tràn vào trong cơ thể của hắn.

Vô Danh đột nhiên cảm thấy cực kì kinh hãi, khi luồng sức mạnh cực kì khủng khiếp kia tràn vào trong cơ thể thì hắn liền cảm nhận được dường như luồng sức mạnh này còn mang theo quy tắc của thiên địa.

Rất nhanh Vô Danh liền hiểu ra cái loại cảm giác quy tắc thiên địa này là gì, nó được gọi là pháp tắc, sở dĩ hắn biết đây là pháp tắc là bởi vì Hỗn Độn Thiên Mục truyền tin tới.

Mà lúc này Vô Danh đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác xé rách, cơ thể của hắn giống như muốn nổ tung ra, từng luồng đạo vận mang theo pháp tắc thiên địa cuộn cuộn chạy trong cơ thể của hắn. Ngay cả thức hải nằm sâu bên trong Nê Hoàn Cung cũng bị từng luồng đạo vận cuộn cuộn này ập tới, Vô Danh thấy rằng thức hải của hắn sắp bị nổ tung đến nơi rồi.

Mà lúc này Vô Cực quyết của Vô Danh đột nhiên tự động vận chuyển, những đường đạo vận thông qua việc chu thiên vận chuyển dần dần được dung nhập vào bên trong Hư Không Mạch. Vô Danh cảm thấy rằng đây mới chỉ là một đạo pháp tắc đầu tiên chảy trong cơ thể của hắn, dường như còn có một đạo pháp tắc thứ hai muốn tiếp tục chảy vào.

Nhưng chỉ ngay từ đạo pháp tắc đầu tiên này, đạo vận cuộn cuộn trong đó chạy trong cơ thể của hắn đã khiến cho hắn như muốn nổ tung ra rồi, nếu còn tiếp tục chảy vào thêm một đạo pháp tắc nữa, vậy hắn sẽ ngay lập tức bị nổ ra thành nhiều mảnh.

Vô Danh không biết làm gì ngoài việc vận chuyển Vô Cực quyết để hấp thu đạo vận trong tia pháp tắc đầu tiên, nếu như hắn không luyện hóa được một tia pháp tắc này thì hắn cũng sẽ bị đạo vận cuộn cuộn trong đó xé rách cơ thể.

Theo việc Vô Danh vận chuyển Vô Cực quyết thì tu vi của hắn cũng đang từ từ tăng nhanh.

Cả người của Vô Danh nóng bừng, cơ thể của hắn cũng phình to hơn bình thường giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Vô Danh cảm thấy cơ thể của hắn cực kì tê dại, giống như có hàng ngàn cây châm đâm vào. Mà cũng không chỉ có cảm giác như vậy, hắn còn cảm thấy cơ thể cực kì nóng, nóng như

muốn tan chảy.

Đôi mắt của Vô Danh bắt đầu chảy ra từng giọt máu, sau đó đến tai, mũi và miệng, mà theo sau đó thì là cả cơ thể của hắn cũng bị nhuộm đỏ bởi màu máu.

Vô Danh chỉ có một ý niệm trong đầu đó chính là luyện hóa một tia pháp tắc này, hắn cảm nhận được đạo vận mãnh liệt trong một tia pháp tắc này không chỉ mang đến cảm giác kinh khủng giống như muốn chết mà còn mang theo sinh cơ nồng đậm.

Từng vòng chu thiên được Vô Danh vận chuyển, đạo vận mạnh mẽ cứ như thể dung nhập vào bên trong Hư Không Mạch. Những đường đạo vận chảy bên trong thức hải của Vô Danh cũng thông qua việc vận chuyển từng vòng chu thiên mà dung nhập vào bên trong Hư Không Mạch. Mà lúc này thì Vô Danh lại cảm giác được một nguồn năng lượng cực kì mạnh mẽ nữa muốn ập tới.

Vô Danh thậm kê không ổn, nếu như đạo pháp tắc thứ hai lại muốn tiến vào thì hắn chắc chắn sẽ không chịu nổi được nguồn năng lượng quá mạnh mẽ này mà bị bạo thể.

Vô Danh không muốn như vậy, hắn muốn ngăn đạo pháp tắc thứ hai này lại. Chỉ là hắn không biết phải làm như thế nào thì mới có thể ngăn lại được tia pháp tắc thứ hai này.

Mà đúng lúc này “mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp” ở bên trong thức hải của Vô Danh lại có động tĩnh, nó phát ra từng đường vân màu xanh vô cùng huyền ảo. Vô Danh lại cảm thấy thức hải của mình càng đau đớn hơn bao giờ hết, nhưng mà lúc này đường vân màu xanh vô cùng huyền ảo kia lại chạy tới phía trước chỗ tiếp xúc giữa Vô Danh và Hồng Mông.

Cái cảm giác đạo pháp tắc thứ hai muốn chảy vào bên trong cơ thể đã không còn nữa, điều này khiến cho Vô Danh cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Vô Danh đột nhiên phát hiện ra, những đường vân màu xanh nhiều không kể xiết mà “mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp” phát ra đã bị Hư Không Mạch của hắn hấp thu.

Tu vi của Vô Danh tăng lên một cách nhanh chóng. Chỉ sau mười ngày bên trong thế giới hỗn độn, tu vi của Vô Danh đã đột phá Trúc Cơ tầng ba mà tiến vào Trúc Cơ tầng bốn.

Thông qua việc vừa hấp thu từng tia đạo vận từ quả trứng phát ra cùng với đường vân màu xanh từ “mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp” thì tu vi của Vô Danh tăng lên một cách nhanh chóng.

Mà đột nhiên lúc này Vô Danh cảm nhận được một tia pháp tắc, ngay sau đó hắn liền bắt được một tia pháp tắc này. Khi Vô Danh bắt được tia pháp tắc này thì tu vi của hắn không chút trở ngại nào mà tiến vào Trúc Cơ tầng thứ năm.

Sau nửa năm bên trong thế giới hỗn độn tu vi của Vô Danh đã tăng tới Trúc Cơ tầng tám. Mà cũng là khoảng thời gian này thì toàn bộ đạo vận ở tia pháp tắc đầu tiên bên trong cơ thể cũng đã bị Vô Danh luyện hóa hoàn toàn. Mà cũng không phải Vô Danh luyện hóa toàn bộ đạo vận trong tia pháp tắc đầu tiên này, “mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp” cũng đã hấp thu đi phần nào đạo vận chứa đựng trong tia pháp tắc đầu tiên đó. Nếu như không phải có “mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp” hỗ trợ thì có thể Vô Danh đã bị bạo thể mà chết rồi.

Đồng thời cùng với việc luyện hóa được đạo vận trong tia pháp tắc đầu tiên, Vô Danh cũng đã có cảm ngộ sâu sắc hơn về thế giới này. Mà tia pháp tắc đầu tiên Vô Danh cảm nhận được cũng đã bị hắn mơ hồ hiểu rõ. Vô Danh có cảm giác rằng mình đã bắt đầu hiểu được một tia pháp tắc đầu tiên trong vũ trụ.

Tia pháp tắc mà Vô Danh mơ hồ hiểu được tên là “Đạo Tâm”. Vô Danh mặc dù đã luyện hóa được đạo vận trong tia pháp tắc “Đạo Tâm” nhưng hắn không thể nào hoàn toàn hiểu rõ được tia pháp tắc này, mà hắn chỉ có thể hiểu một cách mơ hồ. Sở dĩ hắn chỉ có thể hiểu được một cách mơ hồ là do tu vi của hắn còn có giới hạn nên chưa thể nắm bắt được hoàn toàn tia pháp tắc này.

Nhưng dù sao Vô Danh vẫn cảm thấy rằng, một tu sĩ Trúc Cơ như hắn đã có thể mơ hồ hiểu rõ được một tia pháp tắc đã là cực kì nghịch thiên rồi, chỉ cần có ai nghe qua cũng sẽ đều cảm thấy kinh dị. Mà hắn có thể mơ hồ hiểu được một tia pháp tắc này cũng là do tự bản thân hắn ngộ ra được, “mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp” mặc dù tham gia vào trong quá trình hắn luyện hóa tia pháp tắc đầu tiên nhưng cũng chỉ là giúp hắn luyện hóa phần nào đạo vận bên trong đó và ngăn cản tia pháp tắc thứ hai tiến vào trong cơ thể của hắn mà thôi.

Mà cũng thông qua việc này, hắn đã biết được rốt cục những tia pháp tắc mang theo đạo vận cuộn cuộn kia là từ đâu mà tới. Mặc dù là do quả trứng có tên Hồng Mông phát ra, nhưng đó là do quả trứng Hồng Mông này được hình thành từ một dải Hồng Mông đạo vận. Mà những tia pháp tắc kèm theo đạo vận cuộn cuộn kia cũng là từ dải “Hồng Mông đạo vận” kia phát ra.

Vô Danh thờ phụng một cái sau đó mở mắt ra, mà đúng lúc này hắn liền phát hiện quả trứng kia đã biến mất.

Mà cũng ngay sau đó hắn liền phát hiện ra, không ngờ trong thức hải của hắn lại có một quả trứng, mà đây chính là quả trứng có tên Hồng Mông.

Vô Danh không hiểu sao quả trứng này lại nằm trong thức hải của hắn, chỉ là hắn cảm thấy quả trứng này hình như đã thiếu đi thứ gì đó. Nhưng cũng không phải là thiếu đi thứ gì đó, mà là bây giờ mới chính là hình thái thật sự của nó.

-Đây gọi là Hồng Mông đạo vận sao...

Vô Danh lẩm bẩm, hắn cũng đã nhận ra được rằng hình như nó không còn là quả trứng Hồng Mông ban đầu nữa rồi, mà bây giờ nó được gọi là “Hồng

Mông đạo vận”. Sở dĩ Vô Danh biết được điều này cũng là do Hồn Độn Thiên Mục.

Vô Danh liếc mắt lên phía trên đầu của mình, ở trên đầu của hắn bây giờ đang có một con rồng nhỏ cuộn mình nằm ngủ ở trên đó.

Và đây cũng là lần đầu tiên mà Vô Danh nhìn thấy rồng thực sự. Con rồng này nhìn giống với những con rồng được vẽ theo cách của người phương Đông, nhưng điểm đặc biệt là con rồng này còn có thêm hai chiếc cánh nữa. Vô Danh còn phát hiện ra một điểm thú vị hơn nữa là con rồng này có thể đổi màu của bản thân. Nó có thể đổi thành ba loại màu sắc khác nhau là vàng, trắng và đen.

Vô Danh miệng cười tươi, sau đó hắn đưa tay lên nựng một bên má của con rồng này.

Mà ngay khi Vô Danh vừa chạm vào má con rồng này thì nó cũng kêu lên một tiếng sau đó tiếp tục ngủ.

Vô Danh thấy con rồng nhỏ này ham ngủ như vậy thì cũng chỉ biết lắc đầu cười. Từ bây giờ hắn sẽ gọi con rồng nhỏ này là “Hong Mông”.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nhé nhé. Đừng đọc lướt nha.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Trận Pháp Sư Cấp Hai

Vô Danh quan sát cơ thể mình một vòng, ngay sau đó hắn liền phát hiện tu vi của bản thân đã thăng cấp tới Trúc Cơ tầng tám sơ kỳ. Mà hắn thấy rằng bản thân cũng không phải là một tu sĩ Trúc Cơ tầng tám bình thường, hắn thấy rằng mình có thể đánh chết toi một tu sĩ Kim Đan luôn ấy chứ.

Vô Danh đột nhiên nghĩ tới việc hắn có nên tiếp tục luyện hóa “Hong Mông đạo vận” ở trong thức hải nữa hay không. Hắn chỉ mới luyện hóa được một chút đạo vận ở một tia pháp tắc đầu tiên mà đã có thể thăng cấp tới Trúc Cơ tầng tám rồi, nếu như hắn tiếp tục luyện hóa tia pháp tắc thứ hai, vậy thì tu vi của hắn sẽ tăng cao tới mức nào đấy.

Nghĩ là làm, Vô Danh lại tiếp tục luyện hóa “Hong Mông đạo vận”, nhưng rất nhanh hắn liền thất vọng, “Hong Mông đạo vận” không có một chút động tĩnh nào cả.

Vô Danh nghĩ có lẽ cơ hội luyện hóa “Hong Mông đạo vận” này của hắn chỉ có ở lần đầu tiên thôi, nếu như hắn đã không thể luyện hóa ngay từ đầu thì có thể phải đợi rất rất lâu nữa hắn mới có thể tiếp tục luyện hóa. Vô Danh biết rằng, mình không được phép tiếp tục luyện hóa “Hong Mông đạo vận nữa rồi”, vì ở tu vi của hắn không cho phép điều đó xảy ra.

Thử nghĩ xem, một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ mà đã có thể mơ hồ hiểu được một tia pháp tắc là chuyện nghịch thiên cỡ nào. Cho nên Thiên Đạo không cho phép điều đó xảy ra, chỉ khi anh đạt tới tu vi yêu cầu thì mới có thể tiếp tục lĩnh ngộ pháp tắc của thiên địa. Dù tư chất của anh có tốt tới đâu thì tu vi của anh vẫn quá kém cỏi, cơ thể của anh không thể nào mà thừa nhận nổi áp lực mang lại từ một tia pháp tắc này, cho nên Thiên Đạo sẽ khóa lại công năng đó của anh, chỉ khi tu vi của anh không ngừng tăng lên và cũng không ngừng cảm ngộ thì anh mới có thể hiểu được pháp tắc của thiên địa. (Thiên Đạo Thai said:v)

Vô Danh thấy không thể tiếp tục luyện hóa được “Hong Mông đạo vận” thì cũng chỉ có thể đứng dậy, sau đó liền rửa đi vết máu trên cơ thể của mình. Vô Danh cảm giác cơ thể của mình nhẹ hơn rất nhiều, mà tâm tình của hắn luôn có một cảm giác gì đó khoan khoái. Vô Danh nghĩ cảm giác này có lẽ là do hắn đã mơ hồ hiểu được pháp tắc “Đạo Tâm”. Chỉ là Vô Danh luôn cảm thấy rằng cái “mơ hồ hiểu được” này cũng chưa thể đạt tới mức “mơ hồ hiểu được”, nó hình như vẫn còn một đoạn khoảng cách nào đó, mà đoạn khoảng cách này có lẽ là phải đợi hắn từ từ cảm ngộ ở trong cuộc sống hàng ngày.

“Cuộc sống hàng ngày” này cũng không phải là “cuộc sống hàng ngày” của một người bình thường, mà là cuộc sống của một tu sĩ. Một tu sĩ phải trải sự tu luyện cùng với ma luyện ở bên trong thế giới tu sĩ để thông qua sự xoay chuyển của càn khôn mà dần dần ngộ đạo ở trong đó. Thế sự luôn luôn xoay vần, anh phải không ngừng thích nghi, không ngừng hiểu được suy nghĩ, tâm trạng của người khác thì mới có thể hiểu rõ pháp tắc “Đạo Tâm”.

Vô Danh nhìn ngó xung quanh một chút, không ngờ rằng hắn đã ở bên trong thế giới hỗn độn nửa năm rồi, mà nửa năm trong đây cũng tức là mười tám ngày ở bên ngoài. Vô Danh tính một chút thì có lẽ chỉ còn bốn ngày nữa là sẽ bắt đầu hội đấu giá rồi.

Vô Danh thấy hắn còn có thể ở lại bên trong thế giới hỗn độn bốn mươi ngày nữa, mà bốn mươi ngày này hắn phải làm thứ gì đó để giết thời gian mới được.

Vô Danh quyết định mang đồng ngọc giản kia ra nghiên cứu một chút. Vô Danh cầm miếng ngọc giản đầu tiên lên sau đó liền quét thần thức vào bên trong.

Sau khi quét thần thức vào bên trong thì hắn liền thấy bốn chữ “Trận đạo cảm ngộ”. Mà sau khi đọc xong bốn chữ này thì hắn liền cảm thấy có hứng thú, vừa đúng lúc hắn muốn học tập trận pháp thì lại có một miếng ngọc giản nói về những cảm ngộ bên trong trận pháp của tu sĩ đi trước.

Vô Danh quyết định nhồi nhét kiến thức vào trong đầu của mình, chỉ sau một lát hắn đã có thể ghi nhớ hết toàn bộ nội dung bên trong ngọc giản rồi. Vô

Danh lại tiếp tục lấy một cái ngọc giản khác ra xem, mà cái ngọc giản này là nói về những điều đã từng trải qua, những thứ mà tu sĩ Nguyên Anh này trước khi chết gặp được. Vô Danh thấy bên trong này có không ít thông tin về các loại tài liệu luyện khí cùng với linh thảo, mà những loại trong này hẳn cũng chưa bao giờ nghe qua. Không chỉ thông tin được nói rất rõ ràng mà còn có cả hình vẽ của các loại tài liệu, linh thảo này.

Mà cũng từ trong ngọc giản này hẳn mới biết được một điều rất quan trọng đó là xung quanh Tam Sinh đại lục còn có ba tỉnh cầu khác là Huyền Nguyên đại lục, Quang Minh đại lục và Dạ Hân đại lục. Mà cũng không chỉ đơn giản như vậy, giữa bốn đại lục này còn đang xảy ra chiến tranh.

Trong ngọc giản này nói rằng Tam Sinh đại lục là một hành tinh có tài nguyên tu luyện rất là phong phú, đồng thời cũng có nhiều bí cảnh, di tích, chiến trường cổ. Chính vì lý do này đã khiến cho Tam Sinh đại lục bị ba đại lục khác là Huyền Nguyên đại lục, Quang Minh đại lục và Dạ Hân đại lục xâm chiếm.

Cuộc chiến giữa bốn đại lục này diễn ra suốt hàng ngàn năm rồi nhưng vẫn không có hồi kết, mặc dù ba đại lục kia đã liên minh lại với nhau nhưng vẫn không thể nào hoàn toàn đánh bại được Tam Sinh đại lục.

Mặc dù ba đại lục khác có thể chiếm được rất nhiều đất đai, nhưng mà theo thời gian cũng bị tu sĩ ở Tam Sinh đại lục giành lại, cứ như thế cho đến bây giờ, giữa bốn đại lục này liên tục nổ ra chiến tranh.

Sau khi đọc xong ngọc giản này Vô Danh mới biết rằng kiến thức của mình thực sự quá hạn hẹp. Bình thường hẳn ở một nơi như vậy có thể nói là chốn khi ho cò gáy của Nam An châu, chính vì như vậy cho nên nơi này mới không có chiến tranh, mà cũng vì vậy cho nên hẳn mới không biết được cuộc chiến giữa bốn đại lục.

Theo như ở trong ngọc giản nói thì Tam Sinh đại lục được chia ra làm năm châu là Trung châu, Đông Ích châu, Bắc Bình châu, Tây Huyền châu và Nam An châu.

Trong đó Trung châu là nơi tu luyện lý tưởng nhất của các tu sĩ, bởi vì ở đó linh khí nồng đậm hơn những châu khác rất nhiều. Mà ở mỗi châu thì đều có quân đội đóng quân. Quân đội của Tam Sinh đại lục được hình thành để tổ chức chiến đấu chống lại sự xâm lược của các đại lục khác.

Vô Danh không khỏi cảm thán, Tam Sinh đại lục dưới sự xâm lược của ba đại lục như vậy mà vẫn không chịu cúi đầu, liên tiếp đấu tranh chống lại sự xâm lược của các đại lục khác. Mặc dù việc tranh giành tài nguyên dẫn tới chém giết ở tu chân giới là việc không thể không xảy ra, nhưng đó là những cuộc tranh giành giữa các tu sĩ, tông môn với nhau. Sự tranh giành này là sự tranh giành nhỏ lẻ, nó bộc phát vào bất kì thời điểm nào giữa các tu sĩ trên một đại lục với nhau hoặc giữa các tu sĩ ở các đại lục khác với nhau.

Nhưng mà cuộc xâm lược Tam Sinh đại lục của liên minh ba đại lục khác là Huyền Nguyên đại lục, Quang Minh đại lục, Dạ Hân đại lục đã không còn mang tính chất nhỏ lẻ như vậy nữa rồi. Quy mô của cuộc tranh chấp này đã phát triển tới mức to lớn, đây là sự tranh giành giữa các đại lục với nhau. Đại lục này muốn ăn thịt toàn bộ đại lục kia, muốn giết toàn bộ tu sĩ của đại lục kia để cướp lấy tài nguyên tu luyện.

Vô Danh cũng không biết phải nói như thế nào cho phải, cuộc chiến này thực sự rất là vô nghĩa. Giữa các đại lục này vốn dĩ có thể trao đổi tài nguyên với nhau, các tu sĩ ở các đại lục cũng có thể tới các đại lục khác tìm kiếm tài nguyên, vậy tại sao lại phải phát triển chiến tranh tới mức quy mô “Tinh Không” như vậy. Những cuộc chiến này hoàn toàn là sự hi sinh của các tu sĩ cấp thấp, họ tham gia với thân phận là một binh sĩ, họ tham gia chiến đấu với một lý tưởng cao cả đó là tìm kiếm được nhiều tài nguyên tu luyện cho bản thân hơn. Nhưng họ lại chẳng biết rằng họ không phải chiến đấu vì lý do đó, họ chiến đấu là hoàn toàn phục vụ cho những kẻ cầm quyền, họ hi sinh để mang lại lợi ích cho kẻ khác trong khi bản thân chẳng được gì cả. Như vậy chẳng phải rất phi nghĩa hay sao.

Vô Danh lắc lắc đầu, hẳn bỏ cái ngọc giản này xuống sau đó cầm lên một cái ngọc giản khác. Ngọc giản này là nói về kinh nghiệm tu luyện trong suốt những năm còn sống của tu sĩ Nguyên Anh kia.

Mà sau khi đọc xong ngọc giản này thì hẳn liền rút ra được một điều. Từ nay về sau hẳn sẽ không bao giờ dùng đan dược để tăng cấp tu vi của mình, bởi vì như thế sẽ để lại rất nhiều tạp chất trong cơ thể. Mà còn một điều nữa đó chính là, nhưng tu sĩ không dùng đan dược để đột phá từ cảnh giới này lên cảnh giới khác đều là những tu sĩ cực kỳ mạnh mẽ, hầu hết những người đạt được thành tựu to lớn về sau đều là từ những người này mà ra.

Vô Danh cũng cảm thấy bản thân cực kỳ may mắn, bởi vì hẳn không có dùng đan dược để thăng cấp tới Trúc Cơ kỳ, và về sau hẳn cũng sẽ không bao giờ sử dụng đan dược để tăng cấp tới Kim Đan hay là Nguyên Anh.

Vô Danh lại thò tay xuống cầm một cái ngọc giản khác lên, nhưng hẳn liền phát hiện ra chẳng còn cái ngọc giản nào cả.

Hết ngọc giản rồi, Vô Danh quyết định đem đồng tài liệu kia ra để học tập trận pháp. Trong suốt hơn một tháng ở bên trong thế giới hỗn loạn, Vô Danh không ngừng luyện tập chế tạo trận kỳ cùng với học tập bày trận pháp. Vô Danh có thể chế tạo trận kỳ mà không cần tới lò luyện gì hết, hẳn chỉ cần tế ra Trúc Cơ chân hóa của mình rồi trực tiếp luyện hóa tài liệu là có thể chế tạo ra được trận kỳ rồi. Sau một khoảng thời gian luyện tập chế tạo trận kỳ, Vô Danh phát hiện ra rằng khống chế ngọn lửa của mình là một việc rất quan trọng, bởi vì nếu như không thể khống chế tốt ngọn lửa của mình thì sẽ dẫn đến việc không đạt được thành quả cao nhất.

Trong vòng một tháng, Vô Danh liên tục chìm trong sự cảm ngộ trận pháp, mà thành tựu hẳn đạt được trong một tháng này cũng không phải là nhỏ.

-Phù...-

Một tháng rất nhanh đã trôi qua, mà trong một tháng này, số tài liệu bị vứt bỏ cùng với trận pháp bị hỏng cũng là không ít. Nhưng điều quan trọng không nằm ở đó, trong vòng một tháng nay Vô Danh đã thành công tiến vào Trận pháp sư cấp hai rồi.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Đến Đấu Giá Hội

Trong suốt một tháng nay Vô Danh vừa luyện tập bố trí trận pháp vừa dùng Vô Cực quyết để diễn hóa hướng đi mới cho trận đạo. Vô Danh cũng đã xem hết ngọc giản ghi lại cảm ngộ bên trong trận pháp của tu sĩ Nguyên Anh kia, nhưng mà hắn cũng không có dựa theo hướng đi của vị tiền bối đó. Vô Danh chỉ dựa trên cơ sở về trận đạo của vị tiền bối Nguyên Anh kia rồi dùng Vô Cực quyết tự diễn hóa ra một đường đi mới cho bản thân.

Mà trong một tháng này, hắn cũng đã tự hình thành được đường đi mới trong trận đạo của mình, cũng nhờ đó mà hắn đã có thể thăng cấp tới Trận Pháp Sư cấp hai.

Mà đồng nghĩa với việc thăng cấp tới Trận Pháp Sư cấp hai thì hắn cũng đã có thể bố trí ra rất nhiều trận pháp khác nhau. Ở bên trong ngọc giản của tiền bối Nguyên Anh kia cũng có ghi lại rất nhiều trận đồ, từ đó hắn có thể học tập cách bố trí theo trận đồ đó.

Vô Danh thở ra một hơi, hắn nghĩ luyện tập trận pháp tới đây là đủ rồi, thời gian còn lại hắn sẽ dùng để luyện hóa kiện Linh Giáp hạ phẩm kia.

Vô Danh lấy kiện Linh Giáp hạ phẩm ở bên trong nhẫn trữ vật ra, hắn muốn bắt đầu luyện hóa nó.

Vô Danh bây giờ cũng đã đổi sang dùng một cái nhẫn trữ vật khác rồi, nhẫn trữ vật mới mà hắn dùng chính là của tiền bối Nguyên Anh kia. Nhẫn trữ vật mới này không gian bên trong rộng hơn nhẫn trữ vật cũ của hắn gấp mười lần, không gian chứa đồ rất là thoải mái. Nhưng hắn dùng nhẫn trữ vật mới cũng không có nghĩa là hắn vứt cái nhẫn trữ vật cũ đi. Nhẫn trữ vật cũ là của Ma Tiểu Uyên tặng cho hắn nên hắn muốn giữ lại làm vật kỷ niệm, thực sự mà nói chiếc nhẫn trữ vật của Ma Tiểu Uyên tặng cho hắn rất có ý nghĩa đối với hắn.

- Ầm...

Đột nhiên lúc Vô Danh nghĩ như vậy thì trong cơ thể của hắn liền vang lên một tiếng ầm nhỏ. Vô Danh giật mình phát hiện ra hắn đã bước vào Trúc Cơ tầng tám trung kỳ rồi. Điều này khiến cho hắn cảm thấy rất bất ngờ.

Mặc dù trong một tháng qua luyện tập trận pháp ở bên trong thế giới hỗn độn tiêu hao rất nhiều chân nguyên, hắn cũng phải ngồi xuống tu luyện để hồi phục không ít lần. Nhưng mà điều đó cũng chỉ giúp cho tu vi của hắn tiến một chút xíu mà thôi. Chân nguyên của hắn có thể nói là rất cô đọng, cho nên luôn có cảm giác đan điền của bản thân rộng lớn, mặc dù rất nhiều linh khí được hấp thu vào và chuyển hóa thành chân nguyên nhưng chút đó giống như cũng chẳng có gì đáng kể. Vậy mà bây giờ hắn chỉ vừa mới nghĩ thông được một điều thì tu vi của hắn liền phá tan ngay một chướng ngại ngăn cách nhỏ.

Vô Danh nghĩ tu vi của hắn có thể thông qua sự cảm ngộ mà tăng lên là do pháp tắc “Đạo Tâm” kia, nếu không thì dù cho hắn có nhận ra được vấn đề đó thì cũng không thể nào thăng cấp được. Vô Danh cũng thấy rằng cảm nhận của hắn về pháp tắc “Đạo Tâm” đã sâu sắc hơn một chút xíu, mà một chút xíu này hắn cũng biết rằng nó chẳng là gì cả.

Vô Danh biết rằng mình vẫn chưa chạm tới được một chút da lông nào của pháp tắc “Đạo Tâm” bởi vì dù hắn có thể mơ hồ hiểu được pháp tắc “Đạo Tâm” nhưng hắn lại không thể nào diễn đạt nó ra được, cái cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy thực sự khó chịu.

Nếu như hắn có thể lý giải một chút về pháp tắc “Đạo Tâm” thì có lẽ tu vi cùng với sức chiến đấu của hắn sẽ tăng cao rất nhiều.

Nhưng Vô Danh cũng biết rằng điều đó là chưa thể xảy ra, tu vi của hắn vẫn còn thấp, kinh nghiệm cũng rất ít ỏi, cho nên hắn cũng không có quá nôn nóng tìm hiểu pháp tắc “Đạo Tâm”. Vô Danh nghĩ rằng hắn có thể cảm ngộ sâu sắc hơn về pháp tắc “Đạo Tâm” bằng cách trải qua những lần ma luyện bên ngoài.

Vô Danh cố giữ cho bản thân bình tĩnh, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi sau đó bắt đầu luyện hóa kiện Linh Giáp hạ phẩm kia.

Vô Danh thẩm thấu thần thức của mình vào bên trong kiện Linh Giáp để tìm cảm chế của nó. Hắn phải tìm được cảm chế của cái giáp này thì mới có thể luyện hóa.

Rất nhanh Vô Danh cũng đã tìm được cảm chế của kiện Linh Giáp này, chỉ sau vài canh giờ hắn đã luyện hóa thành công.

Sau khi Vô Danh luyện hóa thành công tám Linh Giáp hạ phẩm này thì nó cũng ẩn tại trên cơ thể của Vô Danh. Khi nào Vô Danh phải thừa nhận công kích thì nó cũng sẽ hiện ra và bảo vệ cơ thể của Vô Danh một cách chủ động.

Vô Danh thấy rằng sức chiến đấu của hắn đã tăng cao không ít rồi, không những chân nguyên của hắn cực kỳ cô đọng mà bây giờ lại còn có thêm một kiện Linh Giáp hộ thân, hắn chắc chắn một điều rằng hắn đã vô địch ở Trúc Cơ kỳ.

Vô Danh đứng dậy rồi nhìn về phía ao linh tủy tri kia, ở đó Hồng Mông cũng là không ngừng bơi qua bơi lại. Vô Danh thấy rằng Hồng Mông có vẻ rất thích thú, ao linh tủy tri cũng đã bị cậu nhóc hấp thu phân nửa rồi, mà điều này cũng khiến cho Vô Danh cảm thấy cực kỳ choáng váng. Phải biết rằng lượng linh tủy tri bị Hồng Mông hấp thu có thể giúp cho tu vi của hắn tăng rất nhanh đó.

Nhưng mà Vô Danh cũng chỉ có thể âm thầm chấp nhận, dù sao để Hồng Mông hấp thu linh tủy cũng không phải là không tốt. Chỉ cần Hồng Mông có thể mau chóng phát triển thì cũng sẽ có thể giúp được cho hắn nhiều việc.

Mà lúc này Vô Danh hắn cũng mới phát hiện ra một điều, không ngờ Hồng Mông lại có tu vi giống như tu sĩ con người. Bình thường thì những loại yêu thú sẽ được phân chia thành cấp độ riêng, nhưng mà Hồng Mông này thì lại không giống như vậy.

Vô Danh có thể thấy rằng Hồng Mông đang ở Tụ Khí tầng sáu hậu kỳ, có lẽ chỉ cần một đoạn thời gian nữa thì Hồng Mông sẽ có thể tiến vào Tụ Khí hậu kỳ.

Vô Danh rất háo hức muốn xem khi Hồng Mông ra trận sẽ có năng lực như thế nào. Khi Vô Danh nhìn về phía Hồng Mông thì nó cũng cảm nhận được, Hồng Mông nhìn về phía Vô Danh rồi ngấm lên một tiếng vui mừng sau đó lại tiếp tục lăn lộn bên trong ao linh tủy tri.

Bởi vì linh tủy tri có thể tự động hấp thu vào bên trong cơ thể, cho nên Hồng Mông có thể vừa đùa nghịch trong đó vừa tu luyện.

Vô Danh sờ sờ đầu của mình, tóc của hắn lại mọc dài ra rồi, từ lúc hắn cảm ngộ đạo vận bên trong “Hồng Mông đạo vận” thì tóc của hắn cũng đã mọc ra rất dài. Vô Danh thấy tóc của hắn bây giờ đã mọc dài tới một trượng, hắn liền lấy Khai Thiên Dạ Dao ra làm vài đường cơ bản, tóc của hắn đã ngắn lại tới ngang vai rồi. Vô Danh cuộn tóc của mình cao lên rồi buộc lại, bây giờ hắn đã trông gọn gàng hơn rất nhiều.

Vô Danh thấy rằng thời gian diễn ra buổi đấu giá có lẽ cũng sắp tới rồi, cho nên hắn không tiếp tục ở lại bên trong thế giới hỗn độn nữa mà liền đi ra bên ngoài.

Vô Danh thay một bộ đồ khác rồi đi ra khỏi khách sạn, lần này hắn không mang theo Khai Thiên Dạ Dao ở bên người nữa mà để lại bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh vừa ra khỏi khách sạn thì liền đi tới Tây Hải phường thị, đó chính là nơi diễn ra buổi đấu giá ngày hôm nay.

Buổi đấu giá ở Tây Hải phường thị thực sự không nhỏ, khi Vô Danh tới thì đã thấy rất nhiều người đi ra đi vào. Trong đó Vô Danh liền xuất hiện một dấu hỏi chấm, không phải là chỉ những ai có lệnh bài mới được vào bên trong buổi đấu giá hay sao, vậy tại sao hôm nay ở Tây Hải phường thị lại có nhiều người đi lại như vậy.

Vô Danh liền âm thầm dùng Hỗn Độn Thiên Mục quét một lượt, rất nhanh hắn liền tìm được đáp án cho câu hỏi của mình. Đúng là những người đi vào Tây Hải phường thị đều có một tấm thẻ bài, mà hình như tấm thẻ bài này kiểm được cũng rất dễ. Vô Danh cũng không biết phải nói gì về Vũ Phong nữa rồi, không ngờ vào buổi đấu giá này lại dễ dàng như vậy, mà khi hắn nói chuyện với Vũ Phong thì ông ta làm ra vẻ gì đó rất là thần bí.

Vô Danh càng đi vào bên trong thì lại càng cảm thấy chật chội khó chịu, sau một đoạn thời gian hỏi thăm tin tức thì hắn cũng đã biết được một vài điều về buổi đấu giá ngày hôm nay.

Lượng người có thể vào buổi đấu giá ngày hôm nay không có giới hạn, chỉ cần anh bỏ ra một ngàn linh thạch hạ phẩm là có thể kiếm được một thẻ bài vào bên trong hội đấu giá rồi.

Sau khi vào bên trong hội đấu giá thì anh có thể tùy tiện chọn một vị trí để ngồi. Nếu như anh bỏ ra năm ngàn linh thạch hạ phẩm thì liền có thể kiếm được một chỗ ngồi bình thường. Mà năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm thì liền có thể kiếm được một chỗ ngồi cao cấp hơn, đặc biệt là nếu như bỏ ra một trăm năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm thì có thể kiếm được một chỗ ngồi xa hoa nhất.

Vô Danh thấy rằng hắn chỉ cần một chỗ ngồi bình thường là được rồi, người tới hội đấu giá nhiều như vậy hắn cũng không muốn có quá nhiều người chú ý tới mình, trong người hắn là có không ít đồ tốt rồi.

Vô Danh thấy rằng ở trong đây cũng có không ít tu sĩ Trúc Cơ mà tu sĩ đạt tới cảnh giới Kim Đan cũng là có rất nhiều. Vô Danh không thể tin được rằng thành Hóa Châu và thành Hoài Nam lại khác xa nhau tới như vậy.

Thành Hoài Nam muốn tìm một tu sĩ Trúc Cơ còn khó, vậy mà ở thành Hóa Châu thì còn có cả những tu sĩ Kim Đan. Mà Vô Danh thấy hầu hết những tu sĩ Kim Đan này đều là người của các môn phái.

Vô Danh đi vào bên trong chỗ ngồi của mình, chỗ ngồi bình thường của hắn là có một căn phòng, mà không gian bên trong căn phòng này cũng rất là thoải mái. Đây tuy rằng chỉ là một chỗ ngồi bình thường nhưng Vô Danh thấy như vậy cũng rất là tốt rồi. Bên trong chỗ ngồi này có thể thông qua trận pháp để nhìn thấy rõ sân đấu giá.

Vô Danh thấy rằng ở chỗ ngồi năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm còn có cả nữ phục vụ riêng nữa, đúng là rất xứng với giá tiền, hắn chỉ không biết là có thể sơ suất được gì hay không thôi.

Sau khi ổn định chỗ ngồi của mình thì Vô Danh liền phóng thần thức ra bên ngoài, rất nhanh hắn liền phát hiện ra rằng hắn chỉ có thể nhìn thấy được những chỗ ngồi ở bên trong đại sảnh mà thôi, còn những chỗ ngồi bình thường hoặc cao cấp hơn thì hắn không thể nhìn vào bên trong được.

Vô Danh đoán rằng bên trong những căn phòng này còn lắp đặt trận pháp phòng ngự thần thức cho nên thần thức của hắn khó mà quét vào bên trong.

Mà ở những căn phòng cao cấp hơn thì trận pháp phòng ngự thần thức cũng mạnh hơn rất nhiều.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nhé. Cầu kim phiếu a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Mua Thành Công Lò Luyện Đan

Vô Danh nhìn phía bên ngoài đại sảnh thì thấy đã có rất nhiều tu sĩ tới tham gia buổi đấu giá này rồi, những chỗ trống còn lại bên trong đại sảnh cùng các chỗ ngồi bình thường hay cao cấp cũng đang dần dần bị lấp kín. Vô Danh đoán rằng trong này có lẽ cũng phải có khoảng bốn đến năm trăm tu sĩ, cấp độ rải rác từ Tụ Khí kỳ đến Kim Đan kỳ.

Vô Danh còn đang mãi mê nhìn bên ngoài đại sảnh thì đột nhiên phát hiện có một luồng thần thức quét đến phòng của hắn, nhưng mà luồng thần thức này cũng không thể nào quét xuyên vào bên trong phòng của hắn được bởi vì phòng của hắn đã có trận pháp phòng ngự thần thức rồi. Vô Danh trong lòng có chút buồn cười, hắn không biết tu vi của người kia như thế nào, nhưng với khả năng của hắn mà còn không nhìn vào được phòng bình thường thì người khác có thể sao. Vô Danh đoán là nếu như muốn quét được vào bên trong phòng bình thường thì tu vi ít nhất cũng là phải Nguyên Anh trở lên, nếu như không phải vậy mà nói thì không có khả năng quét vào bên trong được.

Nhưng mà Vô Danh vẫn cảm thấy khó chịu khi có người muốn dùng thần thức quét tới phòng của hắn. Nếu như thật sự có kẻ quét vào được bên trong căn phòng của hắn thì hắn thà tìm một chỗ ngồi ở ngoài đại sảnh là được rồi, cần gì mà phải bỏ linh thạch ra mua một chỗ ngồi bình thường chứ.

Vô Danh suy nghĩ một chút có nên lắp đặt thêm một vài trận pháp phòng ngự thần thức hay không, hắn không muốn có người dùng thần thức quét vào bên trong phòng của hắn. Nhưng mà Vô Danh lại nghĩ là không biết với trình độ trận pháp bây giờ của hắn thì liệu có thể ngăn cản lại được thần thức của một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ hay không đây.

Vô Danh suy nghĩ một hồi thì liền bắt tay vào bố trí trận pháp phòng ngự thần thức, hắn đoán với trình độ trận pháp bây giờ của hắn thì ngăn cản thần thức của một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ hẳn không phải là khó khăn.

Hầu như những trận kỳ cần dùng để bố trí trận pháp phòng ngự thần thức thì Vô Danh đều có sẵn ở trong túi trữ vật rồi, bây giờ hắn chỉ cần bố trí trận kỳ là xong.

Vô Danh mất không quá nhiều thời gian để bố trí trận pháp phòng ngự thần thức này, hắn cũng không phải một trận pháp sư cấp hai bình thường, cho nên tốc độ bố trí trận pháp cũng khá là ổn.

Vô Danh rất nhanh đã bố trí xong một cái trận pháp phòng ngự thần thức đơn giản. Hắn nghĩ như vậy chắc cũng đủ dùng rồi.

Vô Danh sau khi đã bố trí trận pháp xong thì liền quay trở về chỗ ngồi của mình. Mà cũng đúng lúc này lại có một nữ nhân đi tới phía trên đài đấu giá.

Nữ nhân xinh đẹp này chậm rãi đi tới đài đấu giá sau đó hướng về mọi người ở phía bên dưới đài nói lớn:

- Buổi đấu giá bây giờ sẽ được bắt đầu, mọi người ở phía dưới xin hãy ổn định lại chỗ ngồi.

Nguyên bản tất cả mọi người ở phía dưới đại sảnh còn đang ồn ào thì khi nghe thấy câu nói này liền trở nên yên tĩnh, ai cũng đều hướng ánh mắt của mình nhìn lên phía trên đài đấu giá, họ biết bây giờ đã đến lúc buổi đấu giá được bắt đầu rồi.

Nữ nhân xinh đẹp kia sau khi thấy mọi người đã ổn định lại rồi thì liền nở nụ cười sau đó ôm quyền nói:

- Các vị, buổi đấu giá ngày hôm nay là Tây Hải phường thị chúng ta cử hành, do Trần tiên bối tổ chức. Ta là Lưu Phi, thay mặt Tây Hải phường thị chủ trì buổi đấu giá ngày hôm nay. Đến với buổi đấu giá này, hy vọng mọi người có thể thấy được vật phẩm mình vừa lòng trong buổi đấu giá. Đồng thời, buổi đấu giá lần này chỉ được sử dụng linh thạch trung phẩm, xin mọi người khi báo giá hãy dùng linh thạch trung phẩm để báo giá. Được rồi, ta cũng không nói nhiều nữa, buổi đấu giá của Tây Hải phường thị hiện tại bắt đầu.

Vô Danh đưa mắt nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp này một chút, người nữ nhân này thoạt nhìn khoảng hai mươi năm hai mươi bảy tuổi, nhưng mà tu vi của cô ta cũng đã là Kim Đan sơ kỳ rồi. Theo như Vô Danh thấy thì người nữ nhân này cũng khá là xinh đẹp, nhưng mà trang phục cô ta mặc hôm nay trông rất là yếu mị, rất có sức hút với nam nhân.

Vô Danh nghĩ nếu như đổi thành người khác thì sẽ rất dễ bị người nữ nhân này mê hoặc, chỉ là đối với một kẻ có con mắt già đời như hắn thì quả thực không tính là cái gì cả. Vô Danh hẳn từng nhìn thấy rất nhiều người con gái đẹp cho nên có thể nói mắt của hắn là bị chai mắt rồi, hắn nhìn người nữ nhân này thực sự không có chút cảm giác nào, nếu không phải hôm nay là buổi đấu giá, đến nhìn hắn cũng chẳng thèm nhìn một cái. Người nữ nhân này mà đem so sánh với Nguyệt Nhi của hắn thì cũng còn kém xa, mà còn có cả cô nàng Ma Tiểu Uyên kia nữa, nàng ta cũng xinh xắn không kém gì Nguyệt Nhi nhà hắn.

Sau một hồi đánh giá người nữ nhân này, Vô Danh lại đưa ánh mắt ra phía sau cô ta, ở đó có một người đàn ông trung niên, Vô Danh đoán rằng người này có lẽ là vị Trần tiền bối mà nữ nhân kia nói. Vô Danh từ dao động trên người của người này cũng đoán ra được ông ta có lẽ đang ở Kim Đan hậu kỳ rồi. Vô Danh thầm than, thực lực của Tây Hải phường thị này có vẻ cũng không nhỏ a, hắn chưa biết nông sâu ra sao nhưng cũng đã thấy có hai cái tu sĩ Kim Đan rồi, một trong hai người này cũng có thể tùy tiện mà chém giết cả thành Hoài Nam.

Lưu Phi là người đại diện cho Tây Hải phường thị tiến hành chủ trì buổi đấu giá ngày hôm nay, cô ta đứng ở phía trên đài đấu giá gõ chiếc búa pháp khí trong tay nói:

- Các vị, vật phẩm đấu giá đầu tiên của Tây Hải phường thị chúng ta hôm nay là một khối Ngân Thiết Tinh, giá khởi điểm là năm ngàn linh thạch trung phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một ngàn linh thạch.

Lưu Phi vừa nói vừa chỉ về phía đặt Ngân Thiết Tinh. Vô Danh cũng nhìn về phía khối Ngân Thiết Tinh kia, hắn thấy nó chỉ to bằng khoảng một nắm tay mà thôi. Vô Danh trong lòng thầm than, không ngờ chỉ một khối Ngân Thiết Tinh to bằng nắm tay mà lại có giá khởi điểm là năm ngàn linh thạch trung phẩm, không biết người khác thế nào nhưng hắn thấy như vậy có hơi đắt.

Ngân Thiết Tinh này Vô Danh cũng biết, nó được dùng rất phổ biến. Không những là vật liệu có thể luyện chế pháp khí mà nó cũng được sử dụng để luyện chế một số món linh khí khác nhau.

Ngay khi Lưu Phi vừa mới dứt lời thì ở bên dưới đài đấu giá liền có tiếng báo giá:

- Sáu ngàn linh thạch. . .

- Bảy ngàn linh thạch. . .

Khi vừa có người báo giá thì cũng có người khác báo giá theo, rất nhanh khối Ngân Thiết Tinh này liền bị một tu sĩ mua đi với giá mười ngàn linh thạch trung phẩm.

Vừa mới bán được xong vật phẩm đầu tiên, Lưu Phi lại tiếp tục nhìn xuống phía dưới nói:

- Vật phẩm được bán đấu giá tiếp theo chính là một chiếc lò luyện cấp bậc thượng phẩm pháp khí. Nếu như trong đây có những vị luyện đan sư hay luyện khí sư nào thì hắn là mọi người cũng biết được một chiếc lò luyện có tầm quan trọng như thế nào. Tôi cũng không nói nhiều nữa, giá khởi điểm của lò luyện này là ba mươi ngàn linh thạch trung phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một ngàn linh thạch.

Thanh âm Lưu Phi vừa hạ xuống thì phía dưới cũng có chút xôn xao, hiển nhiên trong đây cũng có không ít người tới đây là để mua chiếc lò luyện thượng phẩm pháp khí này. Ngay lập tức cũng có người báo giá:

- Ba mươi một ngàn linh thạch. . .

- Ba mươi hai ngàn linh thạch. . .

Thanh âm báo giá của Vô Danh cũng rất nhanh đã vang lên, hắn là người ra giá ba mươi hai ngàn linh thạch. Vô Danh vốn dĩ tới hội đấu giá hôm nay chính là để mua chiếc lò luyện thượng phẩm pháp khí này, cho nên ngay khi lò luyện vừa mới được bán đấu giá thì hắn cũng không chậm trễ mà báo giá.

Vô Danh muốn học tập luyện đan, cho nên hắn rất cần lò luyện thượng phẩm pháp khí này, mặc dù cấp bậc của lò luyện đan này có hơi thấp, nhưng mà dù sao thì đây cũng là lần đầu mà hắn học tập luyện đan cho nên dùng một chiếc lò luyện đan có cấp bậc như vậy có lẽ cũng là vừa tay.

Vô Danh tới buổi đấu giá ngày hôm nay cũng mang theo toàn bộ tài sản của hắn. Lần trước ở trong động phủ của tu sĩ Nguyên Anh hắn lấy được năm trăm năm mươi ngàn linh thạch thượng phẩm, cộng thêm với năm mươi ngàn linh thạch thượng phẩm mà hắn lấy được sau khi giết chết Phan Kim Dịch là sáu trăm ngàn linh thạch thượng phẩm. Nhưng mà lúc trước khi rời khỏi động phủ của tu sĩ Nguyên Anh thì hắn cũng đã cho Lương Thế Khải hai mươi ngàn linh thạch thượng phẩm rồi cho nên bây giờ hắn chỉ còn lại năm trăm tám mươi ngàn linh thạch thượng phẩm mà thôi.

Nếu như đổi năm trăm tám mươi ngàn linh thạch thượng phẩm này ra linh thạch trung phẩm thì tức là hắn có năm triệu tám trăm ngàn linh thạch trung phẩm, cộng thêm với năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm từ chỗ Phan Kim Dịch là năm triệu tám trăm năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Vô Danh tin tưởng rằng với số linh thạch này của hắn thì cũng không ngại bất kể một ai trong hội đấu giá ngày hôm nay. Mà cũng bởi vì hắn có nhiều linh thạch như vậy cho nên ra giá cũng là thoải mái một chút.

- Ba mươi ba ngàn linh thạch. . .

Sau khi Vô Danh vừa mới báo giá thì ngay lập tức liền có một thanh âm báo giá khác vang lên. Vô Danh giọng nói vẫn hết sức bình tĩnh, tiếp tục báo giá:

- Ba mươi năm ngàn linh thạch. . .

- Ba mươi sáu ngàn linh thạch. . .

Ngay khi Vô Danh vừa mới báo giá thì thanh âm người vừa báo giá ba mươi ba ngàn linh thạch lại tiếp tục vang lên. Vô Danh thấy vậy thì lại tiếp tục tăng giá.

- Bốn mươi ngàn linh thạch.

Vô Danh lần này tăng giá lên hẳn bốn mươi ngàn linh thạch, số lượng linh thạch tăng thêm đã lên tới bốn ngàn.

- Bốn mươi một ngàn linh thạch. . .

Giá của chiếc lò luyện thượng phẩm pháp khí lại tiếp tục được đẩy lên thêm một ngàn linh thạch so với lần trước. Vô Danh thấy người kia thích tăng giá một ngàn linh thạch như vậy thì hẳn cũng chơi theo, Vô Danh tăng thêm một ngàn linh thạch nữa để mua chiếc lò luyện kia:

- Bốn mươi hai ngàn linh thạch. . .

Thanh âm báo giá cứ như vậy tiếp tục tăng lên, nhưng cuối cùng thì chiếc lò luyện thượng phẩm pháp khí này cũng bị Vô Danh mua lại với giá năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Cầu kim phiếu a.

Đạo này tác đăng chương hơi chậm một chút, nhưng đảm bảo chương sẽ chất lượng và mỗi chương đều 2k chữ trở lên. Sắp tới sẽ có "chiến trường cổ", mọi người chú ý theo dõi hihi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Bò Đoàn Kỳ Lạ

Lưu Phi thấy món đồ đấu giá thứ hai đã bán được rồi thì lại tiếp tục chỉ về món đồ được bán đấu giá tiếp theo rồi nói:

- Hiện tại, đồ vật được bán đấu giá tiếp theo chính là một trong những món đồ nóng nhất buổi đấu giá ngày hôm nay, có lẽ cũng có một số vị khách đoán được rồi. Không sai, đồ vật tiếp theo được bán đấu giá chính là một gốc Tụ Đan Thảo, giá khởi điểm của gốc Tụ Đan Thảo này là tám trăm ngàn linh thạch trung phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn mười ngàn linh thạch.

Thanh âm của Lưu Phi vừa hạ xuống thì cả đại sảnh phía dưới liền trở nên ồn ào, chấn động. Gốc Tụ Đan Thảo này quả nhiên là một trong những món đồ vật nóng nhất đêm nay.

- Cái gì!!

Vô Danh kinh dị kêu lên một tiếng, hẳn không ngờ rằng một gốc Tụ Đan Thảo thôi mà lại có giá đắt tới như vậy, vừa đấu giá đã là tám trăm ngàn linh thạch trung phẩm rồi, hẳn không biết đây có phải là ăn cướp công khai không nữa.

- Chẳng lẽ gốc Tụ Đan Thảo này thật sự đắt như vậy sao??

Vô Danh liền nghĩ có phải là hẳn quá coi thường gốc Tụ Đan Thảo này quá hay không, hẳn nghĩ rằng có lẽ Tụ Đan Thảo xứng đáng với giá như vậy. Bởi vì Tụ Đan thảo chính là nguyên liệu chính để luyện chế “Bồi Chân Đan”.

Bồi Chân Đan chính là loại đan dược dành cho tu sĩ Trúc Cơ viên mãn thăng cấp lên Kim Đan kỳ. Mặc dù cũng có một số loại đan dược khác cũng dùng cho thăng cấp Kim Đan, nhưng hiển nhiên “Bồi Chân Đan” cũng là loại đan dược đứng đầu trong danh sách, không có một loại đan dược nào tốt hơn “Bồi Chân Đan” khi muốn tiến cấp vào Kim Đan kỳ cả.

Tụ Đan Thảo này cũng là một loại linh thảo rất trân quý, cho nên có lẽ được bán với giá khởi đầu là tám trăm ngàn linh thạch trung phẩm thì cũng hợp lý.

Mặc dù có thể mua được Tụ Đan Thảo nhưng cũng không có nghĩa là có được “Bồi Chân Đan”. Bởi vì muốn dùng Tụ Đan Thảo để luyện chế “Bồi Chân Đan” thì phải cần có một vị Linh Đan Sư cấp bảy. Cho nên đối với những tu sĩ bình thường mà nói thì dù có được Tụ Đan Thảo cũng chưa chắc có thể luyện chế được “Bồi Chân Đan”

Linh Đan Sư cấp bảy cũng không phải là dễ tìm, dù sao để có thể thăng cấp tới Linh Đan Sư cấp bảy thì cũng phải vượt qua rất nhiều khó khăn. Hầu như ở các môn phái khác nhau thì có không ít Linh Đan Sư cấp sáu, nhưng Linh Đan Sư cấp bảy mà nói thì lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, có những môn phái cũng không có nổi một vị Linh Đan Sư cấp bảy.

Mặc dù Linh Đan Sư cấp bảy và Linh Đan Sư cấp sáu chỉ kém nhau có một bậc, nhưng một bậc này cũng có thể giống như cái lạch trời, xa không với tới được, cả đời cũng chưa chắc đã có thể vượt qua.

Vô Danh lại nghĩ tới sáu viên “Bồi Chân Đan” trong nhẫn trữ vật của mình, sáu viên “Bồi Chân Đan” đó cấp bậc cũng không phải là kém. Vô Danh cười cười, hẳn có những sáu viên “Bồi Chân Đan” không có dùng tới, vậy hẳn mua Tụ Đan Thảo làm chi cho phí linh thạch, dù sao hẳn cũng không có ý định dùng đan dược để thăng cấp.

Thanh âm của Lưu Phi vừa dứt thì ở bên dưới liền có rất nhiều tu sĩ báo giá, giá của Tụ Đan Thảo này rất nhanh được đẩy lên tới một triệu linh thạch trung phẩm.

Vô Danh thấy rằng ở đây có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ và Kim Đan tới tham gia đấu giá, mà hình như những người này đều là tới để mua về cho môn phái của mình, bởi vì hẳn biết rằng có rất ít tu sĩ ở cấp bậc Trúc Cơ hoặc là Kim Đan có tài sản nhiều tới mức để có thể tham gia đấu giá Tụ Đan Thảo.

Nếu như những tu sĩ đó mua được Tụ Đan Thảo về cho môn phái của họ thì rất có thể môn phái của họ sẽ có thêm một tu sĩ Kim Đan cũng nên. Nếu như một môn phái mà có nhiều thêm tu sĩ Kim Đan thì thực lực của môn phái đó cũng sẽ tăng lên một phần nhỏ.

Nhưng nếu như có thể gặp một luyện đan sư giỏi thì có thể chỉ với một gốc Tụ Đan Thảo kia cũng có thể luyện chế ra được sáu viên “Bồi Chân Đan”, mà đồng nghĩa với việc đó thì môn phái ấy cũng sẽ có thêm sáu tu sĩ Kim Đan nữa, có thể nói là thực lực của môn phái đó sẽ tăng cao không ít.

Sau một hồi đấu giá nữa thì Tụ Đan Thảo cũng đã tăng lên với giá một triệu ba trăm ngàn linh thạch trung phẩm. Thấy giá tăng cao lên tới như vậy thì Vô Danh cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu, đúng là đi hội đấu giá thì phải có tiền mới mua được nhiều đồ, nếu không thì cũng chỉ có thể nhìn người ta ra giá mà thôi.

- Một triệu ba trăm năm mươi ngàn linh thạch. . .

- Một triệu bốn trăm ngàn linh thạch.

Thanh âm báo giá không ngừng vang lên, các tu sĩ tới tham gia buổi đấu giá có vẻ rất chú ý tới Tụ Đan Thảo này. Mà cũng nhờ gốc Tụ Đan Thảo này thì hội đấu giá ngày hôm nay cũng đã trở nên sôi động hơn rất nhiều.

- Một triệu bảy trăm ngàn linh thạch.

Đột nhiên có một thanh âm báo giá vang lên, giá của gốc Tụ Đan Thảo kia đã được tăng lên tới một triệu bảy trăm ngàn linh thạch. Chỉ một lần báo giá thôi nhưng Tụ Đan Thảo đã được tăng thêm bốn trăm ngàn linh thạch trung phẩm.

Toàn trường bỗng trở nên yên lặng sau khi thanh âm báo giá kia vang lên, hiển nhiên gốc Tụ Đan Thảo kia được tăng tới giá một triệu bảy trăm ngàn linh thạch đã thực sự có giá rất cao rồi, mà cũng từ đó có thể thấy được mức độ trân quý của Tụ Đan Thảo.

Lưu Phi thấy gốc Tụ Đan Thảo kia được người ta đấu giá với giá cao như vậy thì liền vui vẻ, cô ta gõ chiếc búa pháp khí trong tay nói:

- Vừa nãy đã có một vị bằng hữu ra giá một triệu bảy trăm ngàn linh thạch để mua gốc Tụ Đan Thảo kia, không biết có vị nào ra giá cao hơn không, nếu như không có ai ra giá cao hơn thì gốc Tụ Đan Thảo duy nhất của buổi đấu giá ngày hôm nay sẽ được bán cho vị bằng hữu vừa ra giá cao nhất.

Lưu Phi nói xong thì liền nhìn xem có ai ra giá cao hơn không, nhưng mà sau một hồi quan sát thì cũng không có bất kì một người nào lên tiếng cả. Lưu Phi thấy vậy thì cũng chỉ có thể gõ chiếc búa pháp khí trong tay rồi nói:

- Một triệu bảy trăm ngàn linh thạch lần thứ nhất. . .

Rất nhanh sau ba lần gõ búa thì gốc Tụ Đan Thảo kia đã được bán cho người ra giá một triệu bảy trăm ngàn linh thạch.

- Chúc mừng vị bằng hữu vừa ra giá một triệu bảy trăm ngàn linh thạch đã mua thành công gốc Tụ Đan Thảo duy nhất này.

Lưu Phi gương mặt tươi cười, nhìn xuống phía dưới đài đấu giá rồi nói:

- Các vị vật phẩm được đấu giá tiếp theo là một chiếc bò đoàn, chiếc bò đoàn này rất lạ, cho tới bây giờ vẫn không có bất kì người nào biết được nó là thứ gì. Nói chiếc bò đoàn này kì lạ là bởi vì nó không thể dùng thần thức quét vào bên trong được, mà đồng thời chiếc bò đoàn này cũng rất là cứng, mặc dù đã dùng mọi cách để kiểm tra chiếc bò đoàn này nhưng nó vẫn không hề có một vết xước nào. Từ hai điều này cũng có thể thấy được chiếc bò đoàn này là một vật cực kì trân quý. Ta không biết rốt cục bên trong bò đoàn này có gì, nhưng ta chắc chắn đó là một dị vật. Chiếc bò đoàn này có giá khởi đầu là hai trăm ngàn linh thạch trung phẩm, mỗi lần tăng giá không thấp hơn mười ngàn linh thạch.

Theo thanh âm của Lưu Phi vừa dứt, rất nhiều người liền đưa ánh mắt nhìn về phía chiếc bò đoàn kia, mà cũng bởi vì đây là một vật rất kỳ lạ cho nên rất nhiều tu sĩ liền quét thần thức tới để thăm dò.

Mặc dù dùng thần thức để thăm dò vật đấu giá là một việc không được phép, nhưng trong trường hợp này thì phường thị Tây Hải cũng đã rất thoải mái, dù sao muốn chứng minh đây là đồ tốt thì không thể không cho người tham gia đấu giá kiểm tra được.

Vô Danh vừa nghe xong lời này của Lưu Phi thì cũng rất là ngạc nhiên, ngay lập tức hắn liền phóng thần thức tới thăm dò chiếc bò đoàn kia. Và ngay sau đó Vô Danh cũng là giật mình, không ngờ chiếc bò đoàn này thực sự giống như Lưu Phi nói, hẳn không tài nào dùng thần thức thăm dò chiếc bò đoàn này được. Nghĩ tới đây Vô Danh liền dùng Hỗn Độn Thiên Mục của hắn quét tới.

- Một miếng ngọc giản sao.

Vô Danh kinh ngạc thốt lên, sau khi hắn dùng Hỗn Độn Thiên Mục để quét chiếc bò đoàn kia thì liền phát hiện bên trong đó là một miếng ngọc giản. Vô Danh đang định quét tiếp vào bên trong ngọc giản thì đột nhiên xung quanh chiếc bò đoàn lại hiện lên một vòng tròn. Vô Danh đoán đây là một loại trận

pháp phòng ngự thần thức, bởi vì sau khi trận pháp này được hiện lên thì những luồng thần thức ở xung quanh phóng tới cũng đã bị cản lại.

Mặc dù Vô Danh có thể tiếp tục nhìn xuyên qua trận pháp phòng ngự đó nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì nếu như hắn vẫn tiếp tục nhìn xuyên qua trận pháp phòng ngự kia thì chắc chắn sẽ có người cảm nhận được, chính vì vậy cho nên hắn không tiếp tục nhìn xuyên vào bên trong chiếc bồ đoàn kia nữa.

Lúc này Lưu Phi ở phía trên đài đầu giá nói:

- Các vị chắc hẳn đều đã kiểm tra qua chiếc bồ đoàn này được rồi, sau đây thì chiếc bồ đoàn này sẽ được bắt đầu đấu giá, xin mời mọi người ra giá.

Lưu Phi vừa dứt lời thì ở phía dưới liền vang lên một tiếng báo giá, mà cũng theo tiếng báo giá đầu tiên thì phía sau cũng không ngừng vang lên tiếng đấu giá.

- Hai trăm mười ngàn linh thạch.

- Hai trăm hai mươi ngàn linh thạch. ...

Giá của chiếc ngọc giản này rất nhanh đã tăng tới ba trăm ngàn linh thạch trung phẩm, mọi người mặc dù không biết bên trong đó rốt cục có thứ gì, nhưng mọi người đều nghĩ đó có thể là đồ tốt.

Thấy giá đã tăng lên cao hơn một trăm ngàn linh thạch so với lúc ban đầu, Lưu Phi lại tiếp tục nhìn xuống phía bên dưới nói:

- Mọi người, tuy ta không biết rốt cục bên trong bồ đoàn này là vật gì, nhưng ta có thể đảm bảo với mọi người rằng đó chắc chắn là một món đồ tốt. Sở dĩ ta giám chắc chắn như vậy là bởi vì chiếc bồ đoàn này cũng đã rất không tầm thường rồi, thần thức cũng không thể quét nổi nó, đến cả những môn Linh Khí cũng không thể nào gây ra nổi một vết xước, ta cũng chỉ hy vọng người mua có vận may, có thể biết được bên trong đây là thứ gì.

Theo thanh âm mê hoặc của Lưu Phi vừa hạ xuống thì cả hội trường lại nhao nhao hẳn lên, lại có thêm rất nhiều người ra giá.

- Ba trăm năm mươi ngàn linh thạch. ...

- Ba trăm sáu mươi ngàn linh thạch. ...

- Bốn trăm ngàn linh thạch. ...

Rất nhanh giá trị của chiếc bồ đoàn không rõ lai lịch này đã tăng tới bốn trăm ngàn linh thạch thượng phẩm.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nhé. Đừng đọc lướt nha, cầu kim phiếu leo top a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Gáy To Không Sợ Đau Họng

Vô Danh thấy lời của Lưu Phi nói cũng rất có lý, chiếc bồ đoàn kia không thể dùng thần thức quét vào bên trong đã cho thấy được giá trị của nó rồi, mà nếu như trong đó còn có một vật gì khác thì đó chắc chắn cũng là một món đồ có giá trị không nhỏ.

Mà Vô Danh cũng đã nhìn được bên trong chiếc bồ đoàn đó có một miếng ngọc giản, hắn tin rằng bên trong miếng ngọc giản này sẽ chứa đựng thông tin của một thứ gì đó rất giá trị, chỉ cần hắn đạt được chiếc bồ đoàn này thì hắn sẽ biết được nội dung bên trong miếng ngọc giản.

Vô Danh quyết định rằng hắn phải mua bằng được miếng ngọc giản này. Vô Danh lập tức báo giá.

- Năm trăm ngàn linh thạch. ...

Vô Danh vừa ra giá đã tăng thêm một trăm ngàn linh thạch so với giá lần trước. Dù sao trong người hắn cũng có chút của cải cho nên ra tay cũng là thoáng một chút.

Mọi người xung quanh thấy đã có người ra giá tới năm trăm ngàn linh thạch rồi thì cũng lưỡng lự, dù sao họ cũng không biết bên trong rốt cục có thứ gì tốt gì cho nên cũng không muốn mạo hiểm. Mà cho dù họ có mua về được thì cũng không thể nào mở được chiếc bồ đoàn này ra, bởi vì trước đó Lưu Phi cũng đã nói rằng không thể dùng thần thức thăm dò, mà cũng không thể dùng lực để mở ra được.

Phùng thị Tây Hải cũng có thực lực mạnh như vậy mà còn không mở được chiếc bồ đoàn này ra thì họ làm sao có thể mở ra được đây. ...

- Sáu trăm ngàn linh thạch. ...

Một thanh âm báo giá khác lại tiếp tục vang lên.

Sau khi thanh âm báo giá này vang lên thì xung quanh cũng yên ắng hơn hẳn, đã có người thêm một trăm ngàn linh thạch nữa để mua chiếc bò đoàn kia.

Lưu Phi thì lại cảm thấy rất bất ngờ khi chiếc bò đoàn không rõ lai lịch này lại được nhiều người chú ý tới vậy, thanh âm mê hoặc của Lưu Phi lại tiếp tục truyền ra:

- Chiếc bò đoàn này đã có người ra giá tới sáu trăm ngàn linh thạch, rất có thể người này đã nhận ra được đây là bảo bối gì cho nên mới ra giá cao như vậy. Mặc dù tôi rất muốn người đó nói xem đây rốt cục là thứ gì nhưng tôi cũng biết nó rất là không thực tế. Bây giờ đã có người nhận ra chiếc bò đoàn này là một bảo bối thì tôi tin rằng tiếp theo sẽ có người thứ hai nhận ra. Giá của chiếc bò đoàn này hiện tại là sáu trăm ngàn linh thạch, không biết có vị nào ra giá cao hơn không.

Vô Danh nghe xong lời này của Lưu Phi thì thầm chửi, con ả này là đang câu dẫn người khác mua đồ sao, mà lúc này thanh âm của Lưu Phi lại tiếp tục truyền ra:

- Mọi người phải biết rằng bảo bối thì chỉ có một, nếu như mọi người không ra giá thì chiếc bò đoàn này sẽ bị người khác lấy đi, đến lúc đó thì bảo bối cũng không phải là của bạn nữa. Nếu như trong chiếc bò đoàn này có một cuốn công pháp hay pháp quyết nào đó lợi hại, vậy chẳng phải mọi người đã bỏ lỡ cơ duyên của mình rồi hay sao. Ta tin mọi người đều giống như ta, đều biết đây là bảo bối rất có giá trị, nếu như không nhanh tay ra giá để sở hữu nó thì bảo bối này chắc chắn sẽ thuộc về người khác.

Vô Danh nghe Lưu Phi liên tục nói ra những lời nói mê hoặc như vậy thì cũng rất không vừa ý, hắn rất muốn nhét một cái tát thối vào mồm của Lưu Phi, nhưng mà điều này cũng rất không thực tế. Dù sao thì người ta cũng là người chủ trì buổi đấu giá, đó cũng là công việc của họ.

- Bảy trăm ngàn linh thạch. ...

Lưu Phi vừa nói dứt lời thì liền có một thanh âm báo giá khác vang lên. Hiển nhiên đây chính là tác dụng mang lại từ những lời nói mê hoặc kia của Lưu Phi.

- Bảy trăm năm mươi ngàn linh thạch. ...

Lại tiếp tục có một thanh âm báo giá khác vang lên. Rất nhanh một vòng đấu giá đã qua đi, giá trị của chiếc bò đoàn kia đã tăng tới một triệu linh thạch trung phẩm rồi.

Vô Danh thấy giá bây giờ lại lên nhanh như vậy thì liền cau, bọn người này muốn chơi với hắn sao, liệu có cửa không.

Mà lúc này Vô Danh lại tiếp tục nghe thấy Lưu Phi nói:

- Đã có người ra giá một triệu để mua chiếc bò đoàn này, chứng tỏ nó là một món đồ vật không tệ, đang tiếc tôi lại không biết đó là vật gì. Không biết có vị bằng hữu nào ra giá cao hơn không, nếu như không có ai ra giá cao hơn một triệu thì chiếc bò đoàn này sẽ không liên quan tới mọi người nữa.

Lưu Phi đối với lời nói mê hoặc của mình thì rất là hài lòng, chiếc bò đoàn không rõ lai lịch này đã được tăng giá tới một triệu linh thạch rồi. Phải biết rằng chỉ mua về để nghiên cứu mà có giá một triệu linh thạch thì cũng đã rất có giá trị rồi.

Lưu Phi muốn lợi dụng khả năng của mình để chiếc bò đoàn này có thể bán với giá cao hơn nữa, cô ta cũng rất hồi hộp muốn biết chiếc bò đoàn không rõ lai lịch này có thể bán với giá cao như thế nào.

Vô Danh càng nghe Lưu Phi nói thì càng cảm thấy đau đầu, hắn rất muốn đề con ả này ra và cho vỡ mồm. Xăm ngôn từ này tới giờ, cái gì mà bảo vật, cái gì mà không biết lai lịch, nếu đã không biết thì ngậm mồm vào không phải tốt hơn sao, càng nói càng khiến người khác phát cáu.

Vô Danh trực tiếp báo giá:

- Một triệu hai trăm ngàn linh thạch. ...

Mọi người xung quanh vừa mới nghe thấy Vô Danh báo giá thì liền biết Vô Danh cũng có chút tức giận, ai cũng nghe ra được từ bên trong giọng nói đó.

Lưu Phi cũng không hề để ý tới lời nói này của Vô Danh, cô ta lại tiếp tục nói:

- Các vị, vừa rồi có một vị bằng hữu đã ra giá một triệu hai trăm ngàn linh thạch để mua chiếc bò đoàn này, không biết còn có vị bằng hữu nào muốn ra giá cao hơn không. ...

Vô Danh khuôn mặt giống như muốn xì khói, hắn không tức vì phải trả thêm tiền để mua chiếc bò đoàn này, mà hắn tức giận bởi vì giọng nói của con mụ chủ trì thực sự khó nghe.

- Bằng hữu con của mẫu thân nguoi, ta với nguoi là bằng hữu từ khi nào vậy.

Mà cũng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền ra, sau đó là tiếng báo giá:

- Một triệu năm trăm ngàn linh thạch. ...

Giọng nói của người vừa ra giá một triệu năm trăm ngàn linh thạch có chút tức giận, người này cũng là người đã ra giá một triệu linh thạch lúc trước. Lần này người đó trực tiếp tăng thêm năm trăm ngàn linh thạch so với giá lần trước đưa ra.

- Một triệu năm trăm mười ngàn linh thạch. ...

Vô Danh thấy kẻ kia muốn nỏ như vậy thì hắn cũng không thể kém cạnh được, nếu người đã muốn tăng nhiều linh thạch như vậy thì ta sẽ bỏ thêm mỗi lần tăng giá là mười ngàn linh thạch để chơi với người.

- Một triệu sáu trăm ngàn linh thạch. ...

- Một triệu sáu trăm mười ngàn linh thạch. ...

Toàn trường bỗng trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị, chỉ vì một chiếc bỏ đoàn không rõ lai lịch mà hai tu sĩ hình như đã nổi giận với nhau. Một người thì tăng cả trăm ngàn so với giá trước, còn một người thì mỗi lần lại chỉ tăng mười ngàn.

Lưu Phi thấy hai người kia không ngừng tăng giá như vậy thì cũng là an nhàn ngồi một chỗ, cô ta cũng chẳng cần thêm mắm muối gì để tăng thêm nhiệt độ cả, cô ta chỉ việc ngồi nghe hai người phía dưới tăng giá là được rồi.

Vô Danh thấy người tranh chiếc bỏ đoàn với mình liên tục báo giá như vậy thì liền phóng thần thức ra. Sau khi hắn phóng thần thức ra kiểm tra thì liền phát hiện người kia ngồi ở căn phòng một trăm năm mươi ngàn linh thạch. Mà cũng chính vì như vậy cho nên thần thức của hắn không thể quét vào trong.

Mà ngay lúc Vô Danh vừa mới phóng thần thức ra thì cũng phát hiện có rất nhiều luồng thần thức quét tới vị trí phòng của hắn và người kia.

- Hừ, muốn nhìn phòng của ta dễ vậy sao, đến ta còn không nhìn nổi phòng khác, các người cũng xứng để nhìn phòng của ta.

Vô Danh bĩu môi chửi thề.

- Một triệu tám trăm ngàn linh thạch

Người tu sĩ ở phòng một trăm năm mươi ngàn linh thạch lại hét lên.

- Một triệu tám trăm mười ngàn linh thạch. ...

Vô Danh cũng là hét to không kém.

- Hai triệu linh thạch, đủ má. ...

Người tu sĩ ở phòng một trăm năm mươi ngàn linh thạch lại gầm lên.

- Hai triệu một trăm mười ngàn linh thạch, gáy tiếp đi em. ...

Vô Danh giọng nói lần này lại hết sức bình tĩnh.

- Hai triệu năm trăm ngàn linh thạch.

Người kia sau khi nghe xong câu nói đầy khiêu khích của Vô Danh thì liền muốn nỏ rồi.

Vô Danh nhắc chén trà trong tay lên nhấp một ngụm cho mát họng rồi lại báo giá:

- Hai triệu năm trăm mười ngàn linh thạch. ...

Người ngồi ở phòng xa hoa nhất nghe thấy Vô Danh lại tiếp tục báo giá thì liền muốn tức đến nỏ phổi rồi:

- Ba triệu linh thạch, con mẫu thân mày nếu còn ra giá nữa, thì Lưu Trạch của Vạn Kiếm Môn sẽ hết sức vui lòng mà nhường lại cho mày.

Vô Danh vừa mới nhấp được ngụm trà thì liền phun hết cả ra, giọng nói của Vô Danh truyền ra ngoài:

- Con Trạch người lại tiếp tục gáy a, ta từ khi sinh ra tới giờ còn chưa biết cái gì là Vạn Kiếm Môn đây. Ba triệu không trăm mười ngàn linh thạch.

Vô Danh phụt ra ngụm trà kia không phải vì sợ mà là vì hắn không nhịn nổi cười, con mẫu thân nó, hắn quả thực không biết Vạn Kiếm Môn là cái thế lực gì luôn. Mà hắn cũng không cần biết rốt cục Vạn Kiếm Môn này mạnh như thế nào, chỉ cần hắn đánh không lại thì hắn liền chạy rồi, hắn lại có thể sợ một cái Vạn Kiếm Môn hay sao, vạn Vạn Kiếm Môn hắn cũng không sợ. Vô Danh biết làm gì có tới vạn cái Vạn Kiếm Môn kia, cho nên hắn gáy cũng không sợ đau họng.

Mọi người xung quanh nghe thấy lời nói kia của Vô Danh thì cũng liền ngã ngửa, bọn họ ai cũng biết Vạn Kiếm Môn là thế lực nào, vậy mà Vô Danh lại có thể nói rằng từ khi sinh ra tới giờ còn chưa có nghe tới Vạn Kiếm Môn.

Vạn Kiếm Môn là một tông môn có thực lực năm sao rất là cường hãn, Vạn Kiếm Môn cũng nằm cách thành Hóa Châu không xa, cho nên muốn tới thành Hóa Châu thì cũng không mất quá nhiều thời gian.

Lưu Trạch vừa nghe thấy Vô Danh chửi thẳng mặt như vậy thì tức giận lắm, nhưng cũng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được, được, được....Lưu Trạch ta nhớ kỹ lời này.

Lưu Trạch hận không thể phát tác được, bởi vì trong hội đấu giá có quy định không được gây rối bên trong hội đấu giá cho nên hắn chỉ có thể nhịn xuống cục tức này.

Mà người được gọi là Trần tiền bối của Tây Hải phường thị kia sau khi nghe xong Vô Danh nói như vậy thì cũng rất là ngạc nhiên, ông ta lập tức quét thần thức tới phòng của Vô Danh để xem người bên trong rốt cục là ai.

Nhưng điều khiến cho ông ta cảm thấy bất ngờ là ông ta lại không thể quét được thần thức vào bên trong căn phòng của người vừa ra giá ba triệu không trăm mười ngàn linh thạch. Mặc dù đó chỉ là một căn phòng bình thường nhưng ông ta cũng không thể quét vào nổi.

Luồng thần thức của Trần tiền bối kia vừa quét tới thì Vô Danh cũng cảm nhận được. Vô Danh cười một tiếng:

- Không biết con gà nào lại dùng thần thức quét tới phòng của ta đây, phòng ta cho dù có là Kim Đan hậu kỳ đi nữa thì cũng không thể nào quét vào bên trong được.

Lưu Phi thấy không có ai tiếp tục ra giá thì chỉ có thể gõ chiếc búa trong tay rồi nói:

Ba triệu không trăm mười ngàn linh thạch lần thứ nhất...Có ai muốn ra giá cao hơn hay không??

Lưu Phi thấy không có ai ra giá nữa thì cũng chỉ có thể tiếp tục gõ búa xuống. Dù sao chiếc bò đoàn này bán được với giá hơn ba triệu linh thạch cũng đã khiến cho cô ta cảm thấy rất vui rồi.

- Ba triệu không trăm mười ngàn linh thạch lần thứ hai....

- Ba triệu không trăm mười ngàn linh thạch lần thứ ba....

Sau khi đã gõ búa ba lần liên tiếp, Lưu Phi nhìn về phía căn phòng của Vô Danh rồi nói:

- Chúc mừng vị bằng hữu ra giá ba triệu không trăm mười ngàn linh thạch đã mua được chiếc bò đoàn này. Chúc vị bằng hữu này vận may tốt, có thể tìm được bảo bối bên trong chiếc bò đoàn này.

Vô Danh thiếu chút nữa là đưa chân lên đập bay căn phòng này rồi, con ả kia lại muốn thêm nắm thêm muối để gây thêm họa cho hắn hay sao chứ.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé, cầu kim phiếu leo top a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đấu Lưu Trạch

Vô Danh sau khi thấy chiếc bò đoàn kia đã thuộc về mình rồi thì tâm tình cũng mới ổn lại xuống. Vô Danh nghĩ rằng khi nào hắn có thời gian thì hắn sẽ nghiên cứu chiếc bò đoàn kia, hắn nghĩ người khác không nhìn ra được vật bên trong nhưng hắn lại có thể nhìn ra.

Sau khi chiếc bò đoàn kỳ lạ đã được bán đi với giá ba triệu không trăm mười ngàn linh thạch, thì vật phẩm được bán đấu giá tiếp theo chính là vài món Linh Khí. Mấy món Linh Khí này được bán với giá khởi đầu là bảy mươi ngàn linh thạch trung phẩm, rất nhanh sau đó cũng đã được người khác mua lại với giá một trăm năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Vô Danh thấy những đồ vật về sau không có tác dụng với hắn nữa thì liền rời khỏi phòng đấu giá.

Vô Danh đi tới quầy nhận vật phẩm đã được đấu giá để lấy đồ vật mà hắn vừa mới mua được.

Vô Danh nhìn người phục vụ phía trước mặt rồi nói:

- Ta muốn tới lấy vật phẩm mà ta vừa đấu giá được.

Người phục vụ nghe thấy Vô Danh nói vậy thì liền cười nói:

- Không biết khách quan khi này đã đấu giá thành công vật phẩm nào, chúng tôi cần phải kiểm tra thông tin của người đấu giá, nếu như khách quan thật sự là người đã đấu giá được vật phẩm đó thì chúng tôi mới có thể giao đồ được.

- Ta vừa nãy đấu giá thành công một chiếc lò luyện đan cấp bậc thượng phẩm pháp khí và một chiếc bồ đoàn. Các người có thể đi kiểm tra.

Vô Danh nhàn nhạt nói.

- Khách quan chờ một lát.

Người phục vụ nói xong thì liền quay người rời đi. Một lúc sau người phục vụ vừa rời đã quay trở lại, nhìn Vô Danh nói:

- Chúng tôi vừa mới kiểm tra xong, khách quan thực sự là người đã đấu giá thành công hai vật phẩm là một lò luyện đan và một chiếc bồ đoàn. Trong nhẫn trữ vật này chính là đồ vật của ngài. Tổng cộng quý khách mua hết ba triệu không trăm sáu mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Người phục vụ vừa nói vừa đưa ra một chiếc nhẫn trữ vật. Vô Danh thấy vậy thì liền lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, ở trong đó có chứa ba trăm linh sáu ngàn linh thạch thượng phẩm.

Người phục vụ sau khi đã kiểm tra xong linh thạch rồi thì liền đưa nhẫn trữ vật chứa vật phẩm đấu giá cho Vô Danh. Vô Danh sau khi đã kiểm tra đúng đồ rồi thì liền cất lại và quay người rời đi.

Vô Danh bây giờ muốn đi tới Bình Nghiêu sâm lâm một phen, hẳn phải đi tới đó để tìm Lôi Dương quả cho Nguyệt Nhi.

Vô Danh sau khi đi ra bên ngoài thành Hóa Châu rồi thì liền tìm một chỗ vắng vẻ sau đó tế phi thuyền của mình ra. Vô Danh bước vào trong phi thuyền thì liền vút vào vài viên linh thạch rồi điều khiển phi thuyền bay thẳng tới Bình Nghiêu sâm lâm.

Vô Danh tăng tốc độ bay của phi thuyền tới mức tối đa, hẳn vừa bay đi vừa phóng thần thức của mình ra xung quanh để dò xét.

Đi được khoảng một trăm dặm Vô Danh đột nhiên phát hiện phía sau có một luồng dao động đang đuổi theo phi thuyền của hắn. Vô Danh cười lạnh một tiếng rồi sau đó liền lái phi thuyền đi về một hướng khác.

Vô Danh thừa biết người đuổi theo phía sau hắn là ai, không phải Lưu Trạch của Vạn Kiếm Môn thì còn có thể là ai vào đây nữa. Vô Danh đoán rằng Lưu Trạch kia vừa rồi phải nuốt cục tức không nhỏ, cho nên lần này muốn đuổi theo hắn để giết hắn đây.

Vô Danh càng tăng nhanh tốc độ của phi thuyền lên, hẳn muốn đi trước Lưu Trạch một đoạn. Sau một hồi bay với tốc độ cao, Vô Danh cũng đã chọn được địa điểm thích hợp rồi.

Vô Danh thu hồi lại phi thuyền sau đó đi tới bãi đất trống phía dưới. Trong tay Vô Danh liền xuất hiện một đồng trận bàn, hắn vút một loạt các trận bàn này ra các vị trí khác nhau, mỗi một vị trí đều được hắn tính toán một cách chính xác.

Một loạt các trận bàn vừa được bố trí xuống phía dưới thì liền liên kết lại với nhau một cách chặt chẽ. Vô Danh vừa rồi đã bố trí xuống phía dưới mặt đất một trận pháp liên hoàn. Trận pháp liên hoàn này của hắn chính là liên hoàn Khốn Sát trận. Trong đó Khốn trận có tác dụng vây nhốt đối thủ vào bên trong, còn Sát trận thì có tác dụng tấn công đối thủ.

Đây là một trận pháp liên hoàn cấp hai, nhưng mà sức mạnh của nó không phải một cái trận pháp cấp hai có thể so sánh được. Nếu như chỉ là một cái Khốn trận hay Sát trận thì không có quá nhiều tác dụng, nhưng một khi đã có nhiều Khốn trận cùng với Sát trận liên kết với nhau thì uy lực của nó lại tăng lên một tầm cao mới.

Vô Danh thấy liên hoàn Khốn Sát trận của hắn đã được bố trí tốt rồi thì liền gật đầu hài lòng, việc tiếp theo của hắn chính là chờ Lưu Trạch tới mà thôi.

Mà sau khi Vô Danh bố trí xong liên hoàn Khốn Sát trận kia khoảng mười giây thì trên đầu của hắn liền xuất hiện một tia sáng xẹt qua.

- Tiểu tử kia đứng lại, ta xem ngươi chạy đi đâu.

Lưu Trạch cười phi kiếm ở trên không trung bay vọt qua sau đó đứng chặn ngay trước mặt Vô Danh. Lưu Trạch tức giận nói to.

Vô Danh thấy Lưu Trạch đứng chặn phía trước người mình thì liền cười lạnh ở trong lòng, hẳn mà còn phải chạy hay sao, hắn đã đứng chờ ở đây rất lâu rồi đó. Năm giây “từ chối từ thân” đã rất lâu rồi, huống chi bây giờ hắn phải chờ tới mười giây.

- Ngươi là ai, tại sao lại chặn đường của ta.

Vô Danh giả vờ nhũn mày rồi nói. Mà vừa nói hắn cũng vừa quan sát Lưu Trạch ở trước mắt.

Vô Danh thấy rằng Lưu Trạch là đang ở Kim Đan trung kỳ. Dáng dấp bên ngoài của Lưu Trạch chỉ giống như ba năm đến bốn mươi tuổi mà thôi. Trên áo của Lưu Trạch còn có một cái phù hiệu nữa, trên phù hiệu đó có hình rất nhiều cây kiếm được xếp thành một vòng tròn. Vô Danh đoán rằng đó có lẽ là phù hiệu của Vạn Kiếm Môn.

Lưu Trạch nghe thấy Vô Danh nói vậy thì cười khẩy một tiếng:

- Người quên nhanh như vậy sao, vừa nãy vẫn có kẻ ở bên trong phòng đấu giá hét rằng không coi Lư Trạc ta ra gì đây.

Lư Trạc sau khi đã chặn lại được Vô Danh thì cũng âm thầm quan sát, hắn ta không ngờ rằng Vô Danh lại chỉ có tu vi Trúc Cơ tầng tám trung kỳ. Lư Trạc còn tưởng rằng một kẻ không coi Vạn Kiếm Môn ra gì thì phải có tu vi ghê ghớm lắm, nhưng không ngờ lại chỉ là một con kiến hôi Trúc Cơ. Lư Trạc thấy kẻ trước mắt này hắn chỉ cần một chiêu cũng có thể giết chết.

- Ô hóa ra là Trạc con của Vạn Kiếm Môn sao, người có thể nói cho ta nghe một chút xem Vạn Kiếm Môn của người mạnh mẽ cỡ nào sao.

Vô Danh cười mỉa mai.

Lư Trạc nghe vậy thì liền tức giận, hắn ta hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hừ, chỉ là một con kiến hôi Trúc Cơ mà cũng dám si nhục Vạn Kiếm Môn của ta hay sao. Người quả nhiên là không biết trời cao đất dày.

- Ha ha, chẳng lẽ Vạn Kiếm Môn của người lại đáng sợ như vậy sao, thế mà ta vẫn còn chưa có nghe qua đây, thật đúng là không biết mất mặt.

Vô Danh cười ha ha nói.

- Lão toét, ai cho người coi thường Vạn Kiếm Môn của ta. Nói ra cũng chẳng sợ người bị dọa chết, Vạn Kiếm Môn của ta chính là một tông môn năm sao, có tiền bối Hư Thần kỳ tọa trấn, cả một vùng thành Hóa Châu kia không có kẻ nào là không biết.

Giọng điệu của Lư Trạc cũng có chút tự hào.

Vô Danh vừa nghe xong thì cũng âm thầm nuốt nước bọt, không ngờ Vạn Kiếm Môn kia lại bá đạo tới vậy, không những là một cái tông môn năm sao mà còn có cả tu sĩ cấp bậc Hư Thần tọa trấn nữa. Mặc dù hắn có thể thắng được Lư Trạc này nhưng không có nghĩa là hắn đánh được cả tu sĩ Hư Thần của Vạn Kiếm Môn. Vạn Kiếm Môn kia chỉ cần tùy tiện phái ra một cái tu sĩ Nguyên Anh kỳ thôi cũng đủ bóp chết hắn rồi.

- Người cũng chỉ là một con kiến hôi chờ chết, biết nhiều cũng vô dụng thôi.

Nói xong trong tay Lư Trạc liền xuất hiện một thanh kiếm, sau đó điều khiển phi kiếm tấn công về phía Vô Danh.

Vô Danh đoán rằng thanh kiếm kia của Lư Trạc có lẽ là Linh cấp trung phẩm rồi, quả nhiên là người của tông môn năm sao, đồ tốt đúng là không thiếu.

Sau khi Lư Trạc điều khiển phi kiếm tấn công về phía Vô Danh thì chân nguyên hùng hậu của tu sĩ Kim Đan trung kỳ cũng được phóng ra. Chân nguyên của Lư Trạc ngay lập tức ập tới Vô Danh, trói buộc không gian xung quanh của Vô Danh lại.

Vô Danh đột nhiên cảm thấy cơ thể giống như sa vào một đồng bùn lầy, hắn cũng ngay lập tức thả khí thể của bản thân ra, chân nguyên của Vô Danh cũng ngay tức khắc phá vỡ chân nguyên trói buộc xung quanh của Lư Trạc.

Trong tay của Vô Danh xuất hiện Khai Thiên Dã Dao, hắn lập tức điều khiển Khai Thiên Dã Dao đối đầu với phi kiếm của Lư Trạc.

Khi chân nguyên trói buộc của mình ở xung quanh Vô Danh đã bị đẩy lùi thì Lư Trạc cũng rất là kinh ngạc, không ngờ con kiến hôi Trúc Cơ kia lại có thể thoát khỏi được chân nguyên trói buộc của hắn.

- Cũng chỉ là giấy giữa trước khi chết mà thôi.

Lư Trạc cười lạnh một tiếng. Khi thấy Vô Danh chỉ đem ra một thanh đao không có cấp bậc để đối chọi với phi kiếm của mình thì Lư Trạc lại càng khinh bỉ hơn. Một thanh đao như vậy mà cũng đòi đánh lại được phi kiếm của hắn hay sao.

- Keng...

Một tiếng binh khí va chạm vang lên, một đao một kiếm đụng vào nhau, chân nguyên bùng nổ. Sau khi đòn tấn công đầu tiên không có kết quả gì thì hai người lại tiếp tục điều khiển vũ khí của mình tấn công tới đối thủ.

Chỉ sau vài lượt Vô Danh đã liên tiếp bại lui, Lư Trạc thấy vậy thì lại càng đắc ý, hắn còn không có sử dụng hết sức mạnh của mình mà Vô Danh đã bị hắn đánh ra bao nhiêu vết thương rồi.

Lư Trạc chiếm được lợi thế thì lại càng hăng máu đuổi theo tấn công Vô Danh.

Vô Danh thấy Lư Trạc đuổi theo mình thì trong lòng cười thầm một tiếng, chỉ cần Lư Trạc kia tiến thêm thì sẽ tiến vào liên hoàn Khốn Sát trận mà hắn đã bố trí ra.

Vô Danh tin rằng Lư Trạc sẽ không phát hiện ra được trận pháp liên hoàn mà hắn đã bố trí ở phía dưới, bởi vì hắn không chỉ bố trí mỗi liên hoàn khốn sát trận mà còn bố trí cả trận pháp ẩn nấp cùng che giấu để cho Lư Trạc không nhận ra ở phía dưới có trận pháp.

Mà quả nhiên giống như Vô Danh dự đoán, Lư Trạc đã bước vào bên trong liên hoàn Khốn Sát trận của hắn. Vô Danh thấy cá đã lọt lưới rồi thì lập

tức khởi động liền hoàn khốn sát trận.

Lưu Trạch vốn còn muốn đuổi theo Vô Danh thì đột nhiên cơ thể của hắn liền bị chặn lại, sau đó là một cảm giác lạnh lẽo đến từ phía sau. Lưu Trạch cả kinh, lập tức xoay người tránh đi lưỡi dao gió phía sau đang đánh tới.

Sau khi đã tránh được lưỡi dao gió kia rồi Lưu Trạch mới nhận ra rằng mình đã rơi vào bẫy trận pháp của Vô Danh:

- Khốn trận, Sát trận. Ngươi là trận pháp sư.

Lưu Trạch kinh ngạc kêu lên, không ngờ con kiến hôi phía trước lại là một trận pháp sư.

Mọi người đọc xong nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé, cầu kim phiếu leo top a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Giết Lưu Trạch

Vô Danh thấy Lưu Trạch đã lọt vào bên trong liên hoàn Khốn Sát trận rồi thì liền dừng lại, hắn không có trả lời câu hỏi kia của Lưu Trạch. Vô Danh toan tính xem sau khi đã dụ được Lưu Trạch vào bên trong trận pháp liên hoàn rồi thì sẽ phải làm gì tiếp theo.

Mặc dù hắn có thể đánh ngang tay với Lưu Trạch, nhưng mà chiêu thức của hắn lại không có quá nhiều, cũng không có thứ gì để có thể đánh lên Lưu Trạch một cách tốt nhất.

Lưu Trạch sau khi thấy bản thân đã bị lọt vào lưới của Vô Danh rồi thì liền có gắng giữ bình tĩnh, hắn liền đánh phi kiếm của mình tới phía trận pháp kia.

- Âm...âm...âm...

Trận pháp liên hoàn kia bị Lưu Trạch đánh vào thì liền vang lên những tiếng âm âm rung động, nhưng nó cũng không có bất kì dấu hiệu suy yếu nào cả. Sau một hồi tấn công trận pháp thì Lưu Trạch cũng thấy bên trong trận pháp kia có điều không đúng.

- Đây là liên hoàn Khốn Sát trận.

Lưu Trạch rốt cục cũng đã nhận ra mình đang bị nhốt bên trong một trận pháp liên hoàn. Lúc đầu khi hắn mới bị giữ lại ở bên trong trận pháp thì còn nghĩ rằng chỉ là một trận pháp cấp hai bình thường, nhưng không ngờ đây lại là liên hoàn Khốn Sát trận.

Lưu Trạch bỗng nhiên cảm thấy bất an một chút, nếu như chỉ là một trận pháp vây khốn cùng với Sát trận bình thường thì không nói, nhưng đây rõ ràng là một liên hoàn Khốn Sát trận khá mạnh mẽ, hắn cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp không ít.

Mà trong lúc Lưu Trạch đang suy nghĩ thì lại có vài đường dao gió xoẹt qua.

- Xoẹt...

Lưu Trạch chỉ kịp tránh đi một lưỡi dao gió, nhưng những lưỡi dao gió còn lại thì hắn lại không thể tránh kịp. Trên người của Lưu Trạch đã xuất hiện thêm vài vết thương, nhưng những vết thương này lại không quá sâu.

Vô Danh thấy trận pháp liên hoàn mà hắn bố trí ra có tác dụng như vậy thì cũng liền nhảy vào bên trong trận pháp. Hắn muốn đánh một trận hăng hái với Lưu Trạch.

Mặc dù đây là liên hoàn Khốn Sát trận do hắn bày ra, nhưng hắn cũng không thể nào đứng ngoài trận pháp mà tấn công vào người ở bên trong trận pháp được.

Bởi vì trận pháp sau khi được hình thành thì sẽ có một màn chắn vô hình xung quanh, nó ngăn chặn việc người bị giữ bên trong trận pháp tấn công ra phía ngoài, nếu như muốn tấn công được ra phía ngoài thì phải phá được trận pháp trước. Mà cũng đồng dạng nó không cho phép người bên ngoài tấn công vào người đứng ở bên trong trận pháp được, cho nên Vô Danh bắt buộc phải đi vào bên trong trận pháp mới có thể giết được Lưu Trạch.

Vô Danh vừa nhảy vào bên trong trận pháp thì trên tay của hắn cũng đã nắm chặt Khai Thiên Dạ Dao rồi.

Vô Danh xoay ngang lưỡi dao sau đó chém một đao về phía Lưu Trạch.

Vô Danh hoàn toàn chỉ sử dụng chân nguyên của bản thân, hắn áp dụng kiểu chiến đấu giáp lá cà với Lưu Trạch.

Lưu Trạch thấy Vô Danh cầm đao chém về phía mình như vậy thì cũng rất là kinh ngạc, hắn không ngờ rằng Vô Danh lại đấu pháp theo kiểu này, đây

hoàn toàn giống như là cách đấu cận chiến, không hề sử dụng một chút thần thức nào để điều khiển đao.

Lưu Trạch cũng chỉ có thể điều khiển phi kiếm về chặn lại một đao đang chém tới của Vô Danh.

Vô Danh chỉ cần nhún người một cái thì đã bay cao tới hơn trượng, một đao đầy khí thế chém từ phía vai trái sang sườn phải của Lưu Trạch.

Keng...

Một tiếng binh khí va chạm vang lên, một đao kia của Vô Danh không chém được tới người của Lưu Trạch mà đã bị phi kiếm của Lưu Trạch chặn lại.

Vô Danh cũng không vì thế mà lúng túng, hấn lập tức xoay người áp sát về phía Lưu Trạch sau đó chém một đao ngang hông Lưu Trạch.

Lưu Trạch lại bắt buộc phải thu phi kiếm về sau đó chặn đứng lại một đao kia. Nhưng mà ngay khi Lưu Trạch sắp sửa chặn lại một đao chém tới kia của Vô Danh thì lại có vài luồng đao gió đánh tới.

- Keng...

- Phốc...phốc..phốc...

Vài dòng máu đỏ bắn ra từ cơ thể của Lưu Trạch, hấn mặc dù có thể cản lại được một đao kia của Vô Danh nhưng không thể nào cản được mấy lưỡi đao gió kia. Trên người Lưu Trạch lại xuất hiện thêm nhiều vết thương sâu hơn.

Lưu Trạch cảm thấy cực kì khó chịu với lối đánh này của Vô Danh, hấn hoàn toàn không có không gian để sử dụng kiếm pháp của mình. Phi kiếm của hấn từ đầu tới cuối đều bị thu lại trong tay đề cán đao của Vô Danh.

- Người không phải là Trúc Cơ tầng tám.

Lưu Trạch lùi lại phía sau một đoạn rồi chỉ tay về phía Vô Danh nói.

Vô Danh giống như không nghe thấy câu hỏi này, hấn lạnh lùng nói:

- Không ai nói với người lúc đang chiến đấu thì không được phân tâm hay sao.

Vô Danh vừa nói vừa áp sát về phía Lưu Trạch, một đao bổ thẳng từ trên đầu Lưu Trạch xuống.

Lưu Trạch thấy vậy thì liền giật giữ, trên người hấn đột nhiên xuất hiện một kiến chiến giáp, sau đó liền điều khiển phi kiếm bay ra phía sau Vô Danh.

Vô Danh mặc dù thấy Lưu Trạch chấp nhận bị chém một đao mà điều khiển phi kiếm đánh lên mình từ phía sau nhưng khuôn mặt của hấn vẫn không hề thay đổi.

Hấn chọn lối đấu pháp này là vì cái gì, chính là vì hấn ý vào việc mình là một tu sĩ luyện thể cấp hai cho nên hấn mới đánh theo kiểu cận chiến như vậy.

Vô Danh vẫn một đao bổ dọc từ trên đỉnh đầu của Lưu Trạch, Lưu Trạch nghiêng người tránh né đi một đao kia của Vô Danh, một đao đó chỉ chém trúng một bên vai của Lưu Trạch, nhưng mà vì Lưu Trạch có hộ giáp bảo vệ trên người cho nên một đao này đã bị hóa giải.

Mặc dù một đao kia của Vô Danh đã bị hóa giải nhưng mà hộ giáp của Lưu Trạch cũng đã mờ nhạt đi rất nhiều rồi, cũng không có khả năng đón đỡ một đòn tiếp theo nữa. Khai Thiên Dã Đao không phải là một thanh đao bình thường, cho nên hộ giáp kia sau phải thừa nhận một đao thì cũng đã không thể sử dụng được nữa.

Lưu Trạch thấy vậy thì càng kinh sợ, hấn điều khiển phi kiếm tấn công về phía sau gáy của Vô Danh.

Khi Vô Danh chém được vào Lưu Trạch một đao kia thì phi kiếm cũng đã đánh tới sau gáy của hấn. Vô Danh nghiêng người một chút, một kiếm này đã chém qua vai trái của hấn.

Nhưng một đao này lại không hề chém rụng vai trái của Vô Danh mà nó chỉ để lại một vết thương hơi sâu trên vai của Vô Danh.

Lưu Trạch càng đánh thì càng cảm thấy kinh dị, đối thủ trước mặt của hấn không chỉ có lối đấu pháp cực kỳ khó chịu, mà lại còn là một tu sĩ luyện thể nữa. Mặc dù hấn đã tính toán tốt phương án một đao đổi một kiếm vừa nãy nhưng hấn không thể nào tính tới việc người trước mặt là một tu sĩ luyện thể.

Lưu Trạch chỉ có thể mượn lực của một đao vừa rồi chém trên hộ giáp mà lùi ra phía sau. Trên tay Lưu Trạch đột nhiên xuất hiện một tấm Lôi phù. Lưu Trạch nhô lên Lôi phù một ngụm máu sau đó liền thay đổi ấn quyết.

Tấm Lôi phù kia đột nhiên biến lớn lên, sau đó ở phía trên đầu của Vô Danh liền xuất hiện những tia lôi điện.

Vô Danh thấy vậy thì cười khẩy, hấn tưởng Lưu Trạch kia sẽ có chiêu trò gì ghê ghớm lắm, nhưng mà không ngờ cũng chỉ là một tấm Lôi Phù cấp sáu mà thôi.

Lôi phù cấp sáu mặc dù cũng rất mạnh mẽ, nó cũng có thể giết chết được tu sĩ Kim Đan, nhưng hấn không phải là một người sợ sét, hấn còn rất muốn có

thêm sét đánh vào người.

- Âm...âm...âm...

Liên tiếp có ba đến bốn tia sét đánh lên trên người của Vô Danh, hấn ngay lập tức bỏ qua tia sét này mà mặc cho nó đánh vào người.

- Phốc...phốc...phốc...

Trên người Vô Danh bị đánh ra từng vết thương rộng, mỗi chỗ bị đánh đều cháy đen. Nhưng Vô Danh không hề quan tâm điều đó, hấn chỉ vận chuyển Vô Cực Hóa Thân Luyện Thể quyết để vừa rèn luyện thân thể, vừa hấp thu một nguồn nhỏ năng lượng từ những tia lôi điện kia để tăng cấp cho tu vi của bản thân.

Lưu Trạch sau khi đã tể ra được Lôi phù thì liền cảm thấy yên tâm, khi hấn thấy Vô Danh không chống đỡ Lôi phù thì lại càng hả hê hơn. Lưu Trạch vội vàng tận dụng cơ hội lúc Vô Danh chống đỡ tia lôi điện từ Lôi phù kia mà liền đánh ra một kiếm.

Xung quanh Lưu Trạch đột nhiên xuất hiện rất nhiều kiếm quang, ban đầu từ một đường kiếm quang sau đó lại sinh ra thêm nhiều đường kiếm quang khác. Rất nhanh đã hình thành được hàng ngàn đường kiếm quang.

Lưu Trạch không hề chậm chễ mà chém ra một kiếm này về phía Vô Danh.

Một chiêu kiếm này đánh ra hàng ngàn đường kiếm quang, đồng thời nó cũng kéo theo chân nguyên cực kì cuồng bạo mà đánh về phía Vô Danh.

Vô Danh thấy Lưu Trạch đánh ra một kiếm mạnh mẽ như vậy thì hấn cũng liền tể Khai Thiên Dạ Dao ra. Xung quanh Vô Danh cũng xuất hiện rất nhiều đường đao quang.

Một đường...hai đường...năm mười sáu đường...một ngàn đường...

Rất nhanh hàng ngàn đường đao quang đã được Vô Danh ngưng tụ nên.

Ngày trước Vô Cực đao của Vô Danh chỉ hình thành lên những đường đao khí mỏng manh không thực chất, nhưng theo thời gian ngộ đạo thì hấn cũng đã có cảm ngộ mới về Vô Cực đao. Bây giờ Vô Cực đao của Vô Danh không còn hình thành những đường đao khí mỏng manh không thực chất nữa mà nó hình thành những đường đao quang ngưng thực. Trong hàng ngàn đường đao này, đường nào cũng đều nhìn giống nhau như đúc.

Vô Danh cũng đã nhìn ra kiếm thật trong hơn một ngàn kiếm quang kia của Lưu Trạch, hấn cũng không chậm trễ mà đánh ra một đao.

Hàng ngàn đao quang với khí thế bức người đánh về phía hàng ngàn kiếm quang kia của Lưu Trạch.

Âm...âm...âm...

Hàng ngàn luồng đao quang cùng kiếm quang lao thẳng vào nhau, những tiếng chân nguyên nổ tung không ngừng vang lên, không khí xung quanh cũng giống như bị xé rách vậy. Hàng ngàn đường kiếm quang cùng đao quang không ngừng triệt tiêu lẫn nhau.

Âm...âm...âm...

Đao quang cùng kiếm quang va chạm thì liền vang lên những tiếng ầm ầm rung động. Một kiếm vừa rồi của Lưu Trạch cũng rất là mạnh mẽ, nhưng mà một đao của Vô Danh cũng không phải dạng vừa.

Cuối cùng sau một khoảng thời gian, đao quang cùng kiếm quang đã hoàn toàn biến mất, hai bên đã hoàn toàn triệt tiêu lẫn nhau, không có bên nào mạnh hơn bên nào cả.

Cả Vô Danh và Lưu Trạch đồng thời phun ra một ngụm máu vì bị chân nguyên phản phệ. Trong tay Lưu Trạch liền xuất hiện một vài viên đan dược, sau đó hấn liền nuốt vào trong bụng.

Âm...âm...âm...

Lôi điện từ Lôi phù lại tiếp tục công kích lên trên cơ thể Vô Danh, nhưng hấn cũng hoàn toàn không để tâm tới việc này, hấn đã là tu sĩ luyện thể tầng thứ hai rồi, một chút thương thể như vậy không là gì cả. Và bây giờ hấn cũng hoàn toàn không có thời gian để ý đến vết thương của mình nữa.

Vô Danh sau khi đánh ra một đao kia thì hấn liền cảm ngộ được một loại ý cảnh mới. Sau nửa năm tiếp xúc với pháp tắc “Đạo Tâm”, mặc dù chưa có hiểu ra nhưng hấn đã có cảm nhận một cách sâu sắc về loại pháp tắc này.

Mà một đao kia sau khi được hấn chém ra thì liền có thể cảm nhận được một loại ý cảnh mới. Mà ý cảnh này dường như cũng liên quan tới pháp tắc “Đạo Tâm” kia.

Lưu Trạch thấy Vô Danh đột nhiên dừng lại không đánh nữa một cách khó hiểu thì cũng nhíu mày, nhưng rất nhanh hấn liền muốn tận dụng thời cơ này. Lưu Trạch điều động chân nguyên của bản thân sau đó lại lập tức chém ra một kiếm.

Một kiếm này của Lưu Trạch hình thành một lốc xoáy kiếm khí tấn công về phía Vô Danh. Mỗi nơi lốc xoáy kiếm khí kia đi qua thì vật cản trước mặt nó

đều bị xoắn nát. Một kiếm này rõ ràng mạnh hơn một kiếm lúc đầu rất nhiều.

Mà lúc này Vô Danh cũng đột nhiên mở mắt ra, sau đó liền chém ra một đao. Một đao này của Vô Danh hóa thành một màn đao chém ngang về phía Lư Trạch, mà đồng thời cũng là hình thành một màn đao chém từ phía dưới đất lên trên cao.

Lốc xoáy đao khí kia của Lư Trạch va chạm vào màn đao của Vô Danh thì liền bị chém nát không còn gì cả. Mà cũng đúng lúc đó thì Lư Trạch cũng cảm thấy đao khí vô cùng vô tận ập tới cơ thể mình. Theo sau đao khí kia tràn tới thì chính là hai màn đao vô cùng vô tận chém từ dưới đất lên và chém từ phía xa ập tới.

- Người không thể giết ta...

Lư Trạch hét lên một tiếng, nhưng cũng không để cho hắn nói nhiều, một màn đao kia đã hoàn toàn xé nát cơ thể của hắn.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Toái Thiên Đao

Lư Trạch sau khi bị những bức màn đao ngang dọc chém qua thì cơ thể liền nổ tung thành một màn huyết vụ, nhẵn trừ vật cũng là rơi xuống đất.

Vô Danh lúc này lại không có một chút tâm tình nào đi thu lại chiếc nhẵn trừ vật kia. Bởi vì hắn vẫn còn đang trong trạng thái ngộ đạo.

Lúc đầu khi Vô Danh đánh ra một đao đầu tiên là Vô Cực đao thì hắn liền cảm nhận được một loại ý cảnh mới. Loại ý cảnh này chính là liên quan tới đao kỹ. Để rồi khi hắn chém ra một đao thứ hai thì hắn liền có cảm giác rằng không gian xung quanh cũng giống như nhập vào trong một đao đó, hắn đã có thể tự được sát thế hắn muốn.

Khi mà hắn chém ra một đao kia thì không gian xung quanh liền hình thành lên một bức màn đao vô cùng vô tận, nó giống như đã tạo thành thế giới riêng của nó, một thế giới đầy sát khí. Trong thế giới đó là những màn đao vô cùng vô tận, nó tung hoành ngang dọc trong không gian mà nó bỏ ra.

Mà trong một đao này nó dường như còn mang theo một loại tâm tình nào đó khó nói lên lời.

Đây gọi là đao ý sao? Trong lòng của Vô Danh bây giờ rất là vui mừng, không ngờ sau một khoảng thời gian cảm nhận sâu sắc về pháp tắc “Đạo Tâm” thì bây giờ hắn lại có thể ngộ ra đao ý.

Theo lý giải của hắn, đao ý chính là một đao đánh ra kèm theo ý cảnh khổng lồ, ý cảnh ở đây chính là không gian xung quanh, khi đao ý chém ra thì nó sẽ giống như dung hợp với cảnh vật xung quanh, hóa thành tự nhiên.

Nhưng Vô Danh cảm thấy một đao kia của hắn không chỉ là một đao ý bình thường như lý giải mà nó còn mang theo một loại tâm tình, một ý chí cực kỳ mãnh liệt. Loại ý chí này chính là từ trong tâm tình của hắn toát ra dung nhập vào bên trong đao ý, khiến cho đao ý cũng có một loại ý niệm.

Khi trước hắn chém ra một đao kia là hình thành lên những bức màn đao vô cùng vô tận nối tiếp nhau, tung hoành ngang dọc xung quanh không gian được hình thành của màn đao. Nhưng mà màn đao này còn mang theo một loại ý niệm của nó, nó muốn được tung hoành khắp vùng không gian này, nó không muốn bị ngăn cản, nó cứng cỏi và mạnh mẽ như thế cho nên đầu muốn bị khống chế trong một không gian nhỏ hẹp. Nó mang theo một loại khát vọng, khát vọng được tự do tung hoành trong không gian nó muốn, mỗi nơi nó đi qua đều mang theo loại khát vọng này.

Nó cũng giống như hai câu thơ trong bài thơ Tự Tình số hai (*) của Hồ Xuân Hương:

"Xiên ngang mặt đất, rêu từng đám,

Đâm toạc chân mây, đá mấy hòn."

Hai câu thơ trên của Hồ Xuân Hương cũng là hình ảnh ẩn dụ cho cái tôi khao khát bứt phá cái giới hạn của người phụ nữ và muốn xé toạc cái thành kiến đóng văng cả ngàn năm phong kiến để tự khẳng định mình, để tìm đến chân trời dân chủ và hạnh phúc.

Còn ý cảnh trong một đao vừa rồi của hắn thì lại là:

"Muôn màn đao sáng, xiên ngang đất,

Thùng chín tầng mây, ngút ý đao."

Một đao của hắn chém ra chính là những màn đao vô cùng vô tận, nó còn mang theo ý niệm của mình xuyên thủng khắp cả vùng trời cao vợi vợi. Vô

Danh quyết định sẽ gọi một đạo này là Toái Thiên đạo.

Một loại cảm giác khó có thể miêu tả nổi lên trong lòng của Vô Danh, một loại chí khí cực kì mạnh mẽ, Vô Cực quyết cũng tự động vận chuyển.

Răng rắc....

Bình chương ngăn cách tu vi của Vô Danh dễ dàng bị phá vỡ, tu vi của hắn đã tăng lên Trúc Cơ tầng thứ chín. Vô Danh cũng biết rằng đây là do hắn ngộ đạo cho nên tu vi mới có thể tăng lên một cách nhanh chóng như vậy. Vô Danh lập tức bỏ ra toàn bộ linh thạch thượng phẩm trên người. Sau khi mua hai món đồ vật ở hội đấu giá thì hắn chỉ còn lại hơn hai mươi bảy vạn linh thạch thượng phẩm. Mà toàn bộ số linh thạch đó đều bị hắn bỏ ra.

Linh thạch xung quanh không ngừng vang lên tiếng vỡ vụn, linh khí mang lại từ linh thạch cùng với linh khí trong trời đất dung nhập lại với nhau sau đó đều bị hút vào trong cơ thể của Vô Danh.

Vô Danh bây giờ chẳng quan tâm tới việc hắn tu luyện ở đây có an toàn hay không, dù sao hắn cũng đã đi tới một nơi khá xa so với những tòa thành khác rồi. Bây giờ việc quan trọng hơn mà hắn phải làm chính là dựa vào một lần cảm ngộ này mà nhanh chóng tăng tu vi của mình lên.

Theo từng vòng chu thiên được vận chuyển, linh khí nồng đậm xung quanh không ngừng được hấp thu vào bên trong hư không mạch của Vô Danh. Không, không phải là hư không mạch, Vô Danh thấy rằng hắn nên gọi là Vũ Trụ Mạch thì chính xác hơn.

Linh khí cực kỳ nồng đậm từ xung quanh bị Vũ Trụ Mạch của Vô Danh không ngừng hút vào, nó giống như một cái lỗ đen hút hết linh khí xung quanh. Tu vi của Vô Danh cũng tăng lên nhanh chóng.

Ầm. ầm... ầm...

Những tiếng nổ ầm ầm liên tiếp vang lên bên trong cơ thể của Vô Danh, tu vi của hắn rất nhanh phá vỡ các bình chương ngăn cách mà thăng cấp lên tới Trúc Cơ tầng chín hậu kỳ. Mà đồng thời hơn mười vạn linh thạch thượng phẩm xung quanh Vô Danh cũng đã hóa thành bụi phấn.

Vô Danh vẫn không ngừng vận chuyển Vô Cực quyết để tăng tu vi của bản thân lên, hắn muốn nhân cơ hội lần này đột phá vào Kim Đan kỳ.

Sau một đoạn thời gian nữa tu vi của Vô Danh lại tiếp tục tăng cấp tới Trúc Cơ viên mãn rồi. Vô Danh còn đang muốn nhân cơ hội lần này mà đột phá vào Kim Đan, nhưng mà tu vi của hắn đột nhiên càng lúc càng tăng chậm lại, và rồi cuối cùng ngừng hẳn.

Thấy tu vi của bản thân không tiến lên thêm được, Vô Danh cũng chỉ có thể thờ dài chấp nhận mà thôi. Hắn thu lại hơn mười vạn linh thạch không tu luyện hết xung quanh cơ thể cho vào nhẫn trữ vật.

Vô Danh thấy rằng hắn còn một đoạn khoảng cách khá xa nữa mới có thể tăng cấp tới Kim Đan kỳ. Mặc dù Trúc Cơ viên mãn chỉ cách Kim Đan một tầng ngăn cách, nhưng mà một tầng ngăn cách này cũng có thể giống như cái lạch trời nếu như không sử dụng đan dược để thăng cấp.

Vô Danh lúc này mới nhớ đến cái xác của Lưu Trạch ở phía trước, hắn vội vàng thiêu hủy đi cái xác đó của Lưu Trạch rồi thu nhẫn trữ vật của Lưu Trạch ở dưới đất lại.

Sau đó Vô Danh lại tiếp tục thu dọn hiện trường một cách sạch sẽ rồi mới dời đi.

Khoảng thời gian mà Vô Danh ngồi tu luyện đã là hết một đêm rồi, bây giờ trời cũng đã tờ mờ sáng. Vô Danh lại tiếp tục dùng phi thuyền bay tới Bình Nghiêu sâm lâm.

Mà ngay khi Vô Danh vừa mới rời khỏi vị trí cũ một khoảng thời gian thì liền có một đạo độn quang bay tới.

Đạo độn quang này từ từ hạ thấp xuống vị trí mà Vô Danh vừa mới rời đi rồi sau đó dần dần hiện ra thân hình của một ông già. Nhưng mà ông già này không phải kiểu người gầy yếu lưng còng, mà là một người có khí thế cực kỳ mạnh mẽ, người này chính là một tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Lão già Nguyên Anh này mặc một bộ y phục giống như của một tông môn nào đó, trên y phục còn có một cái phù hiệu hình rất nhiều cây kiếm kết lại thành một vòng tròn, phù hiệu này không khác của Lưu Trạch một chút nào. Lão già này hẳn là một tu sĩ cấp cao nào đó trong Vạn Kiếm Môn.

- Ở đây rõ ràng vừa có dấu vết của một người tu luyện, mà khi người này tu luyện có lẽ còn tạo ra một loại hiện tượng mạnh mẽ. Người đó rốt cuộc là người nào mà lại có thể tu luyện với cường độ như vậy, không những thế còn tu luyện ở một nơi lộ liễu như thế này. Người này chắc chắn không phải một tu sĩ bình thường.

Lão già Nguyên Anh lầm bầm. Một lúc sau mắt của ông ta đột nhiên lóe lên một cái, ông ta dường như vừa nghĩ được mùi gì đó.

- Ở đây có dấu hiệu của chân hỏa, rõ ràng vừa có thứ gì đó bị đốt cháy tại khu vực này. Hả, khu đất xung quanh hình như cũng có dấu hiệu bị đào lộn. Ở đây chẳng lẽ vừa xảy ra đánh nhau.

Lão già Nguyên Anh tâm tình khẩn trương đi khắp một vòng xung quanh khu đất này. Không hổ là một tu sĩ Nguyên Anh, những dấu vết nhỏ nhoi như vậy mà cũng phát hiện ra được. Lão già Nguyên Anh nhíu mày suy tư:

- Liệu dấu hiệu này có liên quan gì tới sự biến mất của Lưu Trạch hay không, đáng lẽ ra đêm qua hắn đã phải quay trở về rồi.

Lão già Nguyên Anh này lắc đầu, sau đó liền quay người rời đi.

.....

Vô Danh vẫn còn đang trên đường đi tới Bình Nghiêu thâm lâm. Trên đường đi hắn vừa điều khiển phi thuyền vừa kiểm tra nhẫn trữ vật của Lưu Trạch.

Mà ngay khi Vô Danh vừa mới đưa thần thức của bản thân vào thì liền phát hiện một đồng linh thạch. Vô Danh tâm tình có chút vui mừng quét qua đồng linh thạch này, hắn đếm sơ qua có khoảng ba mươi bảy vạn linh thạch thượng phẩm trong đó. Vô Danh thầm than, quả nhiên là người của tông môn năm sao có khác trong người cũng là có nhiều linh thạch như vậy.

Mà rất nhanh Vô Danh lại phát hiện ra trong nhẫn trữ vật của Lưu Trạch còn có cả một gốc Tụ Đan thảo nữa. Mà hình như gốc Tụ Đan thảo này cũng chính là gốc Tụ Đan thảo bên trong hội đấu giá ngày hôm qua.

- Chẳng lẽ người mua gốc Tụ Đan thảo kia chính là Lưu Trạch sao.

Vô Danh lẩm bẩm. Nhưng mà dù sao có phải Lưu Trạch hay không thì cũng không quan trọng, quan trọng là Lưu Trạch đã bị hắn giết chết rồi.

Vô Danh lại tiếp tục quét thần thức qua chỗ khác, ngay lập tức hắn liền phát hiện bên trong nhẫn trữ vật này còn có hơn hai trăm gốc linh thảo cấp ba nữa, ngoài ra thì còn có cả một số loại đan dược khác nhau.

Vô Danh vui mừng chuyển hết tất cả đồ vật cần thiết trong nhẫn trữ vật của Lưu Trạch vào bên trong nhẫn trữ vật của hắn.

Mà lúc này khuôn mặt của Vô Danh cũng chợt biến sắc, sau đó hắn lại âm thầm thở phào một hơi. Hắn vừa mới nhận ra một điều rằng, nếu như hắn cố gắng trùng kích Kim Đan kỳ thì thời điểm mà lôi kiếp xuất hiện cũng chính là lúc mà hắn phải chết.

Vô Danh nhận ra rằng nếu như hắn muốn thăng cấp tới Kim Đan thì không phải thời gian một ngày là xong, mà có thể là mất tới vài ngày. Mà lúc đó khi lôi kiếp Kim Đan của hắn xuất hiện thì hắn lại phải mất thêm vài ngày nữa.

Hắn sẽ phải mất rất nhiều thời gian thì mới có thể tăng cấp tới Kim Đan. Mà đồng thời cũng trong khoảng thời gian này, cũng là khoảng thời gian mà Lưu Trạch biến mất khỏi Vạn Kiếm Môn, lúc đó Vạn Kiếm Môn chắc chắn sẽ nghi ngờ mà phái người ra đi tìm tung tích của Lưu Trạch. Khi đó thì Vạn Kiếm Môn cũng sẽ nhận ra được rằng Lưu Trạch chắc chắn đã bị giết rồi. Vài ngày cũng sẽ là một khoảng thời gian vừa đủ để Vạn Kiếm Môn có thể truy tìm nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lưu Trạch, lúc đó thì Vạn Kiếm Môn cũng sẽ biết được kẻ giết Lưu Trạch là ai rồi đuổi theo kẻ đó.

Cho nên mới nói nếu như hắn cố gắng trùng kích vào Kim Đan thì ngày chết của hắn cũng sẽ là thời điểm lôi kiếp xuất hiện.

Vô Danh thầm than vận khí của hắn tốt, nếu không thì hắn chắc chắn là toi mất rồi.

(*) Bài thơ Tự Tình số hai của Hồ Xuân Hương:

Đêm khuya vắng vắng trống canh dồn,

Tơ cái hồng nhan với nước non.

Chén rượu hương đưa say lại tỉnh,

Vàng trắng bóng xé khuyết chưa tròn.

Xiên ngang mặt đất, rêu từng đám,

Đâm toạc chân mây, đá mấy hòn.

Ngán nỗi xuân đi xuân lại lại,

Mảnh tình san sẻ tí con con!

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Làm một thí nghiệm nhỏ

Vô Danh đoán rằng chỉ cần một ít thời gian nữa thôi Vạn Kiếm Môn chắc chắn sẽ điều tra ra được sự mất tích của Lưu Trạch cho nên hắn quyết định

phải đi thật sâu vào bên trong Bình Nghiêu sâm lâm, chỉ có như vậy hắn mới có thể tránh khỏi sự đuổi giết của Vạn Kiếm Môn.

Vô Danh đột nhiên đổi hướng một lần nữa sau đó hắn tăng hết tốc độ mà bay về phía Bình Nghiêu sâm lâm. Chỉ mất khoảng hai canh giờ Vô Danh đã đi tới gần khu vực bên ngoài của Bình Nghiêu sâm lâm rồi.

Vô Danh không chút do dự nào mà phóng thẳng phi thuyền vào bên trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Tốc độ bay của Vô Danh rất nhanh, hắn không một chút nào để ý tới ngoại cảnh xung quanh.

Xoẹt....

Đột nhiên giống như có một thứ gì đó vừa lao qua phi thuyền của Vô Danh với tốc độ cực nhanh. Vô Danh vốn đang chăm chú lái phi thuyền thì cũng bị thứ này làm cho giật mình. Thứ kia bay qua với tốc độ quá nhanh, Vô Danh cũng không kịp phản ứng.

Mà lúc này Vô Danh lại đột nhiên cảm thấy có vài tia khí tức nguy hiểm truyền đến. Hắn giống như theo bản năng liền tránh né đi những tia khí tức nguy hiểm này.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt...

Khi Vô Danh lái phi thuyền tránh đi những tia khí tức nguy hiểm kia đi thì chúng cũng là bay sát phi thuyền của Vô Danh. Vô Danh dám khẳng định rằng nếu như hắn mà đâm phải những thứ đó thì chắc chắn sẽ bị cắt ra làm mấy mảnh.

Vô Danh chỉ biết phóng thần thức của mình quét ra xung quanh, nhưng hắn cũng không cảm nhận được những luồng khí tức vừa nảy nở. Vô Danh đoán rằng nó giống như một loại pháp tắc nào đó, mấy thứ đó giống như kiểu đao gió vậy. Nhưng mà đao gió này lại không giống đao gió bình thường chút nào, nó là được hình thành từ pháp tắc.

Sở dĩ Vô Danh có thể biết được đó là pháp tắc thì còn nhờ vào quả trứng trong thức hải của hắn. Mà lúc này Vô Danh lại cảm nhận được một loại khí tức nguy hiểm mập mờ nữa.

Vô Danh lại tránh đi những thứ nguy hiểm kia. Mặc dù hắn có thể sử dụng Hỗn Động Thiên Mục để nhìn phía trước, nhưng hắn không muốn làm như vậy, hắn làm thế thì sẽ phụ thuộc nhiều vào Hỗn Động Thiên Mục, hắn muốn dựa vào bản năng của mình để cảm nhận nguy hiểm.

Vô Danh nhắm lại hai mắt, hắn bắt đầu cảm nhận không gian xung quanh.

- Bên trái...

Xoẹt....

Vô Danh vừa mới nói thầm trong đầu thì một tia đao gió nữa lại bay qua, hắn do đã cảm nhận được rồi nên có thể né tránh.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt....

Lại một vài lưỡi đao gió nữa bay qua, Vô Danh cảm thấy mình giống như đang chơi một trò chơi vậy, nhưng trò chơi này chính là đem tính mạng của hắn ra đặt cược.

Đột nhiên lúc này Vô Danh mở mắt ra rồi ngay lập tức nhảy ra khỏi bên ngoài phi thuyền. Hắn vội vàng té Khai Thiên Dạ Đao ra rồi hạ thấp xuống phía dưới.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt, xoẹt....

Mà cũng đúng lúc này một vùng không gian đao gió nhẹ nhàng cắt qua phi thuyền của Vô Danh, làm cho chiếc phi thuyền kia bị cắt ra thành ngàn mảnh vỡ.

Vô Danh nhìn một màn này mà lạnh cả người, hắn không ngờ rằng ở phía trên không của Bình Nghiêu sâm lâm lại nguy hiểm tới như vậy. Hắn cũng đã nhận ra một điều rằng hình như không thể phi hành bên trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Vô Danh từ từ đáp xuống mặt đất, hắn âm thầm phóng thần thức của mình ra, ngay lập tức hắn phát hiện thần thức của mình đã có thể phóng xa tới gần ngàn dặm. Vô Danh cũng đã thấy được bản thân hắn đã đi vào khá sâu bên trong Bình Nghiêu sâm lâm rồi.

Hiện tại Vô Danh đang ở xung quanh một khu vực đầm lầy, chỗ này khá là ẩm ướt, hắn quyết định đi vào sâu bên trong một chút nữa.

Vô Danh chạy men theo những khu vực an toàn mà đi về phía trước. Đi được một đoạn, hắn lại đột nhiên nghe thấy những âm thanh sột xoạt.

Vô Danh vừa phóng thần thức ra thì liền cả kinh, xung quanh hắn đang có hàng vạn con rắn đầm lầy màu nâu. Mặc dù cấp bậc của hàng vạn con rắn này cũng chỉ mới là cấp hai, nhưng số lượng của chúng thì lại động tới mức khủng khiếp.

Hướng đi của những con rắn này chính là về phía của Vô Danh, hắn nhìn đàn rắn đông nhưng nhúc nhích này mà không khỏi rợn người.

- Má ơi, nổi hết cả da gà.

Vô Danh nghĩ tốt nhất là hắn không nên dây dưa với đàn rắn này, hắn phải chạy càng nhanh càng tốt. Đến kiến cũng có thể cắn chết voi, thì hắn làm sao có thể đánh lại được cả hàng vạn con rắn như vậy.

- Xi....

Vô Danh vừa mới nghĩ tới việc chạy thì liền nghe thấy một tiếng xì xì, hắn nhìn sang phía bên cạnh thì liền thấy có một con rắn đầm lầy đang nhìn hắn mà thè lưỡi kêu. Ngay lập tức con rắn này liền nhảy về phía Vô Danh.

- Hừ, lão toét, dám gậy vào mặt tao này.

Vô Danh hừ lạnh một tiếng, sau đó Khai Thiên Dạ Dao của hắn vung ra, con rắn này lập tức bị chém bay đầu.

Mà cũng cùng lúc đó, lại có hàng chục con rắn khác nhảy tới phía Vô Danh. Vô Danh xoay tròn một đao, con nào con đấy cũng bay đầu.

Mùi máu tanh của rắn truyền ra khiến cho Vô Danh cảm thấy cực kỳ buồn nôn, trong máu của những con rắn này dường như còn chứa cả độc tính nữa.

Vô Danh nín thở lại, hắn không muốn ngửi cái thứ mùi ô uế này. Mà không hiểu sao, sau khi những con rắn kia chết rồi thì đàn rắn phía sau lại càng hăng máu hơn, chúng như ngửi thấy mùi máu mà thêm khát.

Những con rắn đằng sau ngay lập tức nhảy lên phía trước rồi nuốt xác của đồng bọn mình vào trong bụng.

Vô Danh nhìn thấy một màn này thì càng thấy buồn nôn. Hắn hét ầm lên một tiếng rồi chém ra một đao đầy uy lực.

Một đao này vừa chém ra thì liền hình thành những màn đao vô cùng vô tận chém ngang mặt đất, đồng thời từ dưới mặt đất cũng hình thành những màn đao bổ thẳng lên trời. Màn đao bổ thẳng lên trời kia giống như một thác nước chảy ngược vậy, liên miên và mạnh mẽ.

Một đao này Vô Danh chém ra chính là Toái Thiên Đao mới cách đây không lâu mà hắn lĩnh ngộ được. Một đao này chém ra thì đã tước đi sinh mệnh của hàng ngàn con rắn đầm lầy. Con nào cũng bị chém ra thành bụi phấn.

Một đao này của Vô Danh phải nói rằng có tính quần sát rất cao. Càng nhiều con rắn bị Vô Danh giết thì những con rắn còn lại càng hăng máu hơn. Ngay lập tức liền có hơn một ngàn con rắn nhảy về phía Vô Danh, mà có hơn ngàn con nhảy được về phía Vô Danh thì lại cũng có một lớp khác giống như vậy.

Cả một khoảng trời xung quanh Vô Danh năm mét chỉ có toàn rắn là rắn, mấy con rắn này đang ở trên không trung hướng Vô Danh mà nhảy tới.

Xung quanh Vô Danh cũng hình thành nên hàng ngàn đường đao quang, hắn không chút ngại ngần mà chém ra.

Lại có vài ngàn con rắn bị Vô Danh giết chết, chỉ là Vô Danh cũng không thể nào ngăn cản lại nổi thế tiến công của đàn rắn này. Rất nhanh một núi rắn đầm lầy đã vây quay Vô Danh rồi hoàn toàn che mất hắn.

Trên người Vô Danh không ngừng bị những con rắn này cắn, chỉ là con nào cắn xong thì răng nanh cũng gãy hết sạch.

Xin nhắc lại một lần nữa, Vô Danh là một tu sĩ luyện thể tầng hai trung kỳ.

Nhưng cho dù Vô Danh có là tu sĩ luyện thể đi nữa thì rốt cục lớp da cứng chắc của hắn cũng đã bị độc tố ăn mòn, rất nhanh trên người hắn đã thủng không ít lỗ.

Bị đồng rắn này đè lên người thì rốt cục cầu huyết của Vô Danh đã sôi nên. Khí thể mạnh mẽ của hắn tỏa ra xung quanh. Sau đó chỉ nghe thấy ầm một tiếng, núi rắn này đã bị hắn hất tung ra ngoài.

Hai con mắt Vô Danh đỏ au, cả người thì tím bầm, quần áo đã bị xé rách hết. May mắn tiểu đề của hắn được bảo vệ kỹ nên không có vấn đề gì. Vô Danh lại quét ra một đao, Toái Thiên Đao.

Vừa quét ra một đao thì số lượng rắn xung quanh cũng đã giảm đi rất nhiều, chỉ là lại không ngừng có những lớp rắn khác bù đắp vào.

Vô Danh gương mặt cực kỳ lạnh lùng, tay đưa ra phía sau vả nhẹ một cái.

- Bốp.

Một con rắn đầm lầy cấp ba đã bị hắn vả cho vỡ mồm, máu cùng răng nanh đều bị đánh bay ra ngoài.

Vô Danh giống như nổi điên lên mà tàn sát không ngừng nghỉ đám rắn này.

Mà trong lúc Vô Danh đang tàn sát bừa bãi đám rắn đầm lầy kia thì đột nhiên nghe thấy tiếng Hồng Mông gọi hắn. Vô Danh từ bên trong con điên loạn tỉnh lại, sau đó hắn liền câu thông với Hồng Mông.

Hồng Mông thấy Vô Danh đã chú ý tới rồi liền gầm lên vài tiếng, giống như nó muốn ra ngoài trợ giúp Vô Danh một phen. Vô Danh hiển nhiên cũng hiểu ý của Hồng Mông, hần ngay lập tức đưa Hồng Mông ra bên ngoài.

Vô Danh muốn xem một chút Hồng Mông này sẽ giúp hần như thế nào đây. Hồng Mông vừa mới ra bên ngoài thì liền nhìn thấy đám rắn đầm lầy kia, hai mắt của nó lóe lên một cái, sau đó gầm lên một tiếng cực kỳ hào hứng. Ánh mắt của Hồng Mông như nhìn thấy đồ ăn ngon lành mà nhào tới.

Đám rắn đầm lầy kia nguyên bản còn đang lao tới cắn Vô Danh thì liền chết đứng, có mấy con đang bay mà đột nhiên rụng xuống. Cả đàn rắn kêu lên một tiếng sợ hãi rồi chạy tán loạn.

Nhưng Hồng Mông đâu có để cho chúng chạy, mỗi ngon ở trước mắt mà không ăn thì quả thực thật là phí phạm.

Hồng Mông vỗ đôi cánh của mình một cái thì liền biến ngay tại chỗ, sau đó xuất hiện tại một chỗ không xa. Hồng Mông đột nhiên há to cái miệng, đám rắn xung quanh giống như gặp phải lỗ đen mà bị hút vào bên trong miệng của Hồng Mông.

Nguyên bản con rắn to gấp bốn lần cơ thể của Hồng Mông cũng bị nó hút vào. Cơ thể của Hồng Mông đột nhiên phình to ra một cái rồi lại xẹp xuống.

Vô Danh nhìn thấy một màn này mà cũng kinh dị không thôi, hần ngay lập tức ọe ra tại chỗ.

Chỉ sau một canh giờ, không gian vài trăm mét bên cạnh Vô Danh đã không còn thấy bóng dáng của một con rắn nào. Vô Danh thì vẫn còn đang mặt xanh mặt trắng, hần muốn nôn lắm nhưng khổ nỗi là trong bụng của hần chẳng có gì để nôn ra cả.

Vô Danh điều chỉnh lại tâm tình của mình, hần kiểm chế cơn buồn nôn lại rồi đánh ra vài cái tẩy trần quyết để tẩy sạch đi cơ thể của hần. Mà lúc này Vô Danh mới phát hiện ra một điều rằng, cơ thể của hần mặc dù bị đám rắn đầm lầy kia cắn nhưng lại không hề có dấu hiệu gì giống như bị trúng độc cả. Ngoài chỗ bị cắn có hơi thâm tím một chút ra thì bên trong hoàn toàn bình thường. Vô Danh đột nhiên cảm thấy rằng cơ thể của hần hình như không bị độc tính xâm lấn.

- Cái này gọi là vạn độc bất xâm sao??

Vô Danh khó hiểu tự hỏi một câu.

Hần dám chắc chắn rằng độc tính của rắn đầm lầy này rất mạnh, nhưng không hiểu sao hần lại chẳng bị gì cả.

Vô Danh đột nhiên nghĩ tới Tạo Hóa thần thể của hần, thân thể này của hần từ khi sinh ra đã có một loại thể chất đặc thù rồi, chẳng lẽ chính vì như vậy mà hần không bị bất kì loại độc tính nào xâm lấn hay sao.

Vô Danh từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình, sau đó đổ ra một chút bột phấn rồi bỏ vào trong miệng. Cái bình chứa bột phấn vừa rồi chính là một lọ xuân dược cực mạnh mà hần phát hiện ra trong nhẫn trữ vật của Lưu Trạch.

Vô Danh muốn thử xem một chút, Tạo Hóa thần thể này của hần có thể kháng được xuân dược hay không.

Và rất nhanh lần thí nghiệm này đã có kết quả, Vô Danh thậm chí nói quả này hần xong rồi. Tạo Hóa thần thể đúng là có thể kháng được độc tính, nhưng mà xuân dược thì lại là thuốc phụ trợ, mặc dù nó cũng có chất độc bên trong nhưng mà chất độc đó cũng bị Tạo Hóa thần thể triệt tiêu rồi. Nhưng dù sao thì phần bổ trong đó Tạo Hóa thần thể cũng không có trừ đi. Cho nên kết quả của đợt kiểm tra này chính là Tạo Hóa thần thể có thể giúp cho người ta sử dụng xuân dược với liều mạnh mà không để lại di chứng gì.

Cả người của Vô Danh bây giờ đã bị dục hỏa thiêu đốt một cách mạnh mẽ, hần vội vàng vận công áp chế dục hỏa trong lòng xuống, nhưng chỉ tiếc là liều xuân dược này quá mạnh.

Grào.....

Đột nhiên tiếng kêu của Hồng Mông từ đằng xa vọng tới. Khuôn mặt của Hồng Mông bây giờ cực kỳ thỏa mãn, vừa nãy nó đã được ăn một bữa no nê rồi, bây giờ nó đang vác cái bụng căng tròn của mình về khoe với Vô Danh.

Hồng Mông kêu lên một tiếng vui mừng đề cho Vô Danh chú ý, rồi lững thững bay về phía gần Vô Danh.

Vô Danh lúc này đột nhiên mở mắt ra nhìn về phía Hồng Mông rồi nhếch nên một nụ cười cực kỳ nguy hiểm. Hồng Mông còn đang riu hết cả mắt vì được ăn no thì đột nhiên dựng thẳng lên, nó cũng đã nhận ra điểm không đúng của Vô Danh bây giờ.

Hồng Mông đột nhiên xoay người kêu lên một tiếng sợ hãi rồi cong đuôi chạy. Vô Danh với khuôn mặt hết sức dâm đãng đuổi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Thực Thi Trùng

Vô Danh lúc này đang ngồi ở sâu phía dưới một hồ nước, thân thể của hắn không có một mảnh vải nào che lại.

Vô Danh ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm lại, hai tay cũng kết ấn. Hắn đang cố gắng áp chế dục hỏa trong cơ thể.

Tiểu đệ của hắn cứ chào cò mồi khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hồng Mông thì đang bơi lội ở trên mặt hồ, ánh mắt cũng là cực kỳ cảnh giác nhìn về phía Vô Danh. Nó thậm kê vừa rồi may mắn, nếu không phải chạy nhanh thì đời nó tàn rồi.

Vô Danh đột nhiên mở mắt ra rồi xông thẳng lên phía trên mặt hồ. Hồng Mông thấy vậy thì cũng cả kinh, hai cánh đập liên hồi mà bay đi thật xa.

Vô Danh thấy vậy thì cũng chẳng có biểu hiện gì, hắn bây giờ muốn lên phía trên để tu luyện. Hắn muốn dựa vào việc vận chuyển công pháp mà áp chế dục hỏa trong người.

Chỉ một lát sau, dục hỏa mãnh liệt trên người Vô Danh đã bị áp chế hoàn toàn.

- Đúng là trên bảo dưới không nghe.

Vô Danh lẩm bẩm một tiếng, sau đó gọi liên gọi Hồng Mông về. Giữa Hồng Mông và Vô Danh có một loại liên kết vô hình, cho nên ý niệm của Vô Danh vừa động thì Hồng Mông cũng có thể cảm nhận được. Mà cũng nhờ đó thì Vô Danh cũng có thể biết được tình trạng hiện tại của Hồng Mông.

Hồng Mông nhận được lời gọi của Vô Danh thì cũng liền quay trở về, chỉ là cậu nhóc cực kỳ dè chừng mà để ý Vô Danh. Nó vẫn còn bị cảnh tượng vừa rồi làm cho sợ hãi. Sau khi đã nhìn thấy Vô Danh không có vấn đề gì nữa rồi thì Hồng Mông mới dám đi gần về phía Vô Danh.

Hồng Mông bây giờ cũng cảm thấy rất là buồn ngủ, nó vừa ăn xong còn chưa kịp tiêu hóa thì đã bị đuổi chạy thực mạng rồi. Hồng Mông ngay lập tức tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn rồi nằm ngủ say ở bên trong ao linh tủy.

Vô Danh thì không có nhàn rỗi như vậy, việc mà hắn cần làm bây giờ chính là đi tìm Lô Dương quả.

Vô Danh lập tức trải rộng thần thức của bản thân ra sau đó không ngừng di chuyển bên trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Suốt một tháng, Vô Danh không ngừng tìm kiếm địa điểm có lõi hồ giống như Vũ Phong nói, nhưng mà hắn cho đến tận bây giờ hắn vẫn chưa có tìm được.

Mà lúc này đột nhiên Vô Danh phát hiện phía trước khoảng hơn trăm dặm có một vùng xuất hiện rất nhiều sương mù. Vô Danh lại ngay lập tức tăng tốc đi về phía vùng sương mù đó, hắn cảm thấy có chút hiếu kỳ với khu vực đó.

Vô Danh đi khoảng nửa canh giờ thì liền tới nơi, bây giờ hắn đang đứng cách bên ngoài lớp vụ khí kia khoảng một trăm mét.

Vô Danh thấy lớp vụ khí này giống như một bức tường ngăn cách vậy, nó vừa cao vừa dày, mà không những thế thần thức của Vô Danh cũng không tài nào quét vào bên trong được.

Vô Danh mặc dù đã thử mấy lần nhưng kết quả cũng đều như vậy. Lớp vụ khí này không hề giống lớp vụ khí ở dưới đáy Phong Ma vực chút nào cả. (Phong Ma vực là đáy vực Vô Danh nhảy xuống trong lúc chiến đấu với Hoàng Lăng, Hoàng Dương)

Vô Danh cảm thấy lớp vụ khí phía trước này có chút cổ quái, hắn đang phân vân không biết có nên đi vào bên trong hay không, hắn lo rằng khi hắn đi vào bên trong sẽ gặp phải sự cố nào đó.

Vô Danh đi từng bước từng bước một về phía lớp vụ khí kia, hắn vừa đi vừa quan sát, nếu như cảm thấy không ổn thì hắn sẽ dùng Hỗn Độn Thiên Mục để nhìn.

Vô Danh đi được khoảng năm mươi mét thì đột nhiên cảm thấy lông tóc dựng ngược lên, cái cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy rất quen, nó giống như là bị điện hút. Đúng vậy, cảm giác này chính là bị điện hút, mà nó cũng giống như lúc đi ngoài trời thì có cơn giông sét ở trên đầu khi đứng ở phía dưới sẽ cảm giác được lông tóc bị hút dựng lên.

- Ở phía trước nhất định có lõi hồ.

Vô Danh rốt cục cũng đã nhận ra, từ việc lông tóc của hắn bị hút dựng lên thì hắn cũng đã đoán được rằng ở khu vực phía trước nhất định có lõi hồ.

Vô Danh vui mừng tới mức quên cả lớp vụ khí kỳ lạ kia, hắn trực tiếp đi xuyên qua lớp vụ khí đó.

Nhưng chỉ vừa mới đi được vào trong lớp vụ khí kia hai bước thì hắn liền hoảng hốt sau đó chui vào bên trong thế giới hỗn độn. Vừa nãy khi Vô Danh vừa mới bước vào bên trong lớp vụ khí kia thì giống như có thứ gì đó bay đến muốn cắn nuốt hắn, hắn cảm nhận được những thứ đó có rất nhiều.

Vô Danh lập tức sử dụng Hỗn Độn Thiên Mục nhìn ra bên ngoài lớp vụ khí kia, ngay sau đó hắn liền cảm thấy tê dại. Ở bên ngoài lớp vụ khí kia có hàng

ti con trùng nhỏ li ti đang bay ở bên trong, theo như Hồn Động Thiên Mục gửi thông tin đến thì đám trùng nhỏ đó có tên là Thực Thi Trùng, nó sẽ cắn nuốt hết toàn bộ cơ thể sống bên trong khu vực của nó.

Vô Danh suy nghĩ một chút xem bây giờ hắn phải làm như thế nào thì mới có thể đi qua lớp vụ khí chứa đầy Thực Thi Trùng này.

Hắn mà vừa đi ra thì chắc chắn sẽ bị đám Thực Thi Trùng này cắn nuốt không còn vụn xương. Vô Danh lập tức nhìn về phía Hồng Mông đang nằm ngủ bên trên ao linh tùy tri kia. Hồng Mông vậy mà cũng đã tu luyện tới Tụ Khí tầng tám rồi, Vô Danh đoán rằng nếu như không phải Hồng Mông đang ngủ thì có lẽ cậu nhóc đã sớm tới Tụ Khí tầng chín rồi. Bởi vì khi Hồng Mông ngủ thì linh tùy tri kia hấp thụ vào cơ thể của Hồng Mông sẽ chậm hơn lúc Hồng Mông tu luyện nhiều.

Vô Danh nhìn thấy ao linh tùy cũng đang từ từ vơi đi, cực phẩm tiên linh mạch kia của hắn cũng đã ngắn đi thêm một trượng nữa rồi, bây giờ đoạn cực phẩm tiên linh mạch kia cũng chỉ còn lại một trâm trượng thôi.

- Nuôi thẳng nhóc này cũng tốn cơm gạo quá a.

Vô Danh lắc đầu nói, nhưng mà dù sao thì nuôi Hồng Mông với điều kiện tốt như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc có một trợ thủ đắc lực. Vô Danh tin rằng năng lực của Hồng Mông cũng không phải là nhỏ.

Vô Danh nhún người một cái thì liền đến bên cạnh chỗ ao linh tùy tri, sau đó Vô Danh liền gọi Hồng Mông dậy.

Hồng Mông còn đang nằm ngủ say sưa thì đột nhiên cảm thấy cơ thể của mình bị ai đó túm lấy rồi nhấc bổng lên. Cậu nhóc lập tức mở mắt ra nhìn, ngay khi nhìn thấy Vô Danh rồi thì mới gầm lên một tiếng bất mãn. Nó rõ ràng đang ngủ ngon mà lại bị Vô Danh gọi dậy.

Vô Danh cũng biết là Hồng Mông đang bất mãn với hành động của hắn, nhưng hắn không quan tâm. Hắn lập tức vứt Hồng Mông ra bên ngoài lớp vụ khí kia.

Hồng Mông bị Vô Danh ném ra khỏi thế giới hỗn độn thì liền cả kinh, nó nghĩ rằng là Vô Danh không muốn nó nữa rồi nên mới ném nó ra ngoài như vậy. Tâm trạng của Hồng Mông bỗng trùng xuống, nó gầm lên vài tiếng đầy đau thương. Vô Danh nghe vậy thì cũng không biết phải nói gì với trí tưởng tượng của nhóc này. Vô Danh truyền âm cho Hồng Mông:

- Người có thể giúp ta xử lý đám Thực Thi Trùng kia được không??

Hồng Mông nguyên bản còn đang buồn thối ruột thì khi nghe được Vô Danh truyền âm tới liền tươi tỉnh hẳn. Hóa ra lão đại không có bỏ rơi hắn mà muốn nhờ hắn xử lý đám Thực Thi Trùng.

Hồng Mông quay sang nhìn xung quanh, mà ngay khi đó hai mắt của Hồng Mông cũng liền sáng như sao. Hồng Mông vui mừng là vậy nhưng đám Thực Thi Trùng kia lại không cảm thấy như vậy. Nguyên bản đám Thực Thi Trùng ngay khi cảm nhận được một cơ thể sống bên trong địa bàn của nó thì liền bay đến, nhưng chỉ chưa tới một tích tắc sau đó cả đám liền bất động, chỉ khi thấy Hồng Mông nhìn về phía chúng thì cả đám Thực Thi Trùng mới bay đi một cách hỗn loạn.

Đám Thực Thi Trùng này nhìn thấy Hồng Mông mà như nhìn thấy khắc tinh thiên cổ vậy, con nào con lấy cũng chạy tán loạn cả lên giống như ong vỡ tổ.

Hồng Mông thấy như vậy thì liền gầm lên một tiếng khoái chí, sau đó cậu nhóc há to cái miệng của mình ra. Khi Hồng Mông vừa mở rộng miệng ra thì đám vụ khí xung quanh giống như gặp phải lỗ đen, tất cả đều biến thành một vòng xoáy rồi bị hút vào miệng của Hồng Mông.

Đám Thực Thi Trùng kia thì lại không thể sống bên ngoài lớp vụ khí kia được cho nên toàn bộ những con Thực Thi Trùng ở trong lớp vụ khí này đều bị Hồng Mông nuốt hết vào trong bụng. Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, Hồng Mông với thân hình màu đen đã hút hoàn toàn lớp vụ khí kia bao gồm cả Thực Thi Trùng.

Vô Danh thấy không gian bên ngoài đã thoáng đãng rồi thì liền trở ra, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên đầu của Hồng Mông rồi xoa xoa vài cái khích lệ. Cậu nhóc được vuốt ve thì thích thú lắm, liên tục dụi dụi cái đầu của mình vào tay Vô Danh.

Vô Danh cũng không cho Hồng Mông đi vào bên trong nữa, nếu đã tỉnh rồi thì đi ra bên ngoài dạo một chút cũng tốt.

Hồng Mông sau một giấc ngủ dài thì cơ thể cũng đã lớn hơn trước nhiều rồi, cậu nhóc được đi ra bên ngoài thì cũng thích thú lắm.

Vô Danh lúc này mới nhìn về phía trước mặt, cách vị trí đang đứng của hắn không xa chính là một cái lõi hồ rất lớn.

Thần thức của Vô Danh ngay lập tức quét ra, khi hắn vừa mới quét tới vị trí vùng ven lõi hồ kia thì liền kích động, ở trong đó quả nhiên có “Lôi Dương thảo”, mà trên “Lôi Dương thảo” này còn có năm trái “Lôi Dương quả”.

Mà tiểu Hồng Mông ở bên cạnh nhìn thấy lõi hồ này thì hai mắt cũng là sáng lên, chỉ thấy cậu nhóc biến thành kim thân rồi bay đến bên trong lõi hồ.

Vô Danh thấy vậy thì cũng không chậm trễ mà chạy theo, hắn cũng muốn vào bên trong lõi hồ này để lấy “Lôi Dương quả”, không chỉ vậy hắn còn muốn mượn lõi hồ này để luyện thể nữa.

Vô Danh coi toàn bộ y phục ra sau đó nhảy vào bên trong lõi hồ. Khi vừa đi tới khu vực ven, Vô Danh mới thu lấy cây Lôi Dương thảo kia lại.

Mà cũng đúng lúc này Vô Danh liền nghĩ ra một ý, tại sao hắn không trồng linh thảo bên trong thế giới hỗn độn, mặc dù trong đó quy tắc vẫn chưa được hoàn thiện, nhưng mà tu luyện cùng với trồng linh thảo trong đó thì vẫn rất tốt.

Nghĩ tới đây Vô Danh liền trồng gốc Lôi Dương thảo này bên trong thế giới hỗn độn của mình, mà toàn bộ số gốc linh thảo được trồng bên trong linh điền của hắn trừ vật cũng bị hắn chuyển hết sang thế giới hỗn độn. Vô Danh cũng tiện tay bố trí một cái tụ linh trận cấp hai xung quanh linh được viên bên trong thế giới hỗn độn của hắn.

Sau khi làm xong xuôi tất cả mọi việc thì Vô Danh mới quay trở lại bên ngoài. Lần này hắn muốn tận dụng lõi hồ này để tăng cấp luyện thể cho bản thân. Lần này hắn muốn tận dụng sức mạnh của lõi hồ này để tôi luyện thân thể của hắn. Mặc dù lõi hồ này rất mạnh, nhưng mà hắn cũng đã có đan dược để chữa thương nên cũng không quá lo lắng. Quá trình luyện thể mặc dù gian khổ, nhưng hắn không chịu đựng được thì làm sao có thể đạt được thành tựu sau này, cơ duyên tới mà không biết nắm bắt thì quả thực là lãng phí.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha. Đừng đọc lướt nhé hihi...

Hôm nay là 20/11 nên tác sẽ có bạo chương... Từ giờ tới tối chắc chắn có 3 chương nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Luyện thể tầng ba: nhân cảnh

Không gian xung quanh Vô Danh bây giờ chính là một mảng rừng cháy vàng, từ ngọn cỏ cho đến những tán cây. Bởi vì ở phía trước mặt Vô Danh chính là lõi hồ rất lớn, cho nên không có một loài cây nào có thể sống quanh đó trong phạm vi một trăm mét cả, chỉ riêng có một loài có thể sống được đó chính là “Lôi Dương thảo”.

- Âm...âm...âm...

Bên trong lõi hồ không ngừng vang lên những tiếng nổ âm âm do sét đánh, những lớp đất phía dưới đều bị nổ tung lên thành bụi phấn. Bên trong lõi hồ rộng lớn này toàn bộ đều là những tia sét màu đen.

Vô Danh thấy rằng toàn bộ những tia sét ở bên ngoài hầu như chỉ to bằng cây chuối là cùng, nhưng càng vào sâu bên trong thì những tia sét này càng to và có mật độ dày đặc hơn nhiều so với bên ngoài.

Ở trong lõi hồ này do có nhiều tia sét đánh xuống cho nên hình thành rất nhiều hố đất, có hố đất to hố đất nhỏ.

Vô Danh thờ phụng một hơi sau đó đi từng bước một vào bên trong lõi hồ này. Khi Vô Danh vừa bước được một bước thì đã có một tia sét đánh vào cơ thể của hắn. Tuy nhiên tia sét này rất bé cho nên cũng không làm cho Vô Danh bị tổn thương một chút nào, hắn chỉ cảm thấy hơi tê tê mà thôi.

Đi thêm một đoạn nữa thì trên người Vô Danh đã đầy những vết cháy xạm, bất quá cũng chỉ là một chút vết thương ngoài da. Những tia sét ở đoạn này đã to bằng một ngón tay giữa rồi, tốc của Vô Danh do bị sét đánh cũng trở nên dừng đứng.

Vô Danh lúc này bắt đầu vận chuyển công pháp luyện thể, hắn vừa để cho những tia lôi điện này đánh vào trên người vừa hấp thu năng lượng từ chúng một cách chậm rãi.

Tu vi của Vô Danh cũng từ từ tăng lên từng chút một, nhưng để lấp đầy khoảng cách tới Kim Đan thì nó chẳng là gì cả.

Vô Danh vừa vận công pháp luyện thể vừa đi vào sâu bên trong, qua một lúc hắn đã đi tới đoạn có những tia sét to bằng hai ngón tay rồi.

- Đoàng...đoàng...đoàng...

Bên trong lõi hồ những tia hắc lôi đen kịt không ngừng đánh xuống vang lên những âm thanh vang động. Khi những tia hắc lôi kia đánh xuống mặt đất thì những chiếc hố sâu lại được tạo ra.

- Đoàng...

Lại có một tia hắc lôi to bằng hai ngón tay đánh mạnh vào trên người của Vô Danh, khi bị tia hắc lôi này đánh trúng thì trên người Vô Danh lập tức bị rách ra một miếng vết thương, máu đỏ chảy ra.

Vô Danh để ý thấy rằng lõi hồ này dường như đã bị đánh thành hình một cái chảo rồi, càng đi vào sâu bên trong thì càng dốc xuống, tuy nhiên vẫn có một vài chỗ gập ghềnh.

Vô Danh vừa chịu những tia sét vừa đi vào sâu bên trong, càng đi hắn mới thấy rằng dường như bản thân đã khinh thường những tia sét này rồi, nó mạnh hơn những tia sét khi hắn độ kiếp Trúc Cơ nhiều lắm, Vô Danh đoán rằng hắn có thể tấn cấp luyện thể tầng bốn cũng có khả năng.

Trên người Vô Danh bây giờ máu huyết nhễ nhại, người hắn vừa đen vừa bẩn, rất nhiều vết thương bị đánh rách ra trên cơ thể của hắn.

- Đoàng... đoàng...

Hai tia hắc lôi to bằng cổ tay trẻ em đánh xuống cơ thể của Vô Danh. Vô Danh còn đang suy nghĩ thì bị tia sét này làm cho giật mình, hắn không ngờ rằng bản thân đã đi tới bên khu vực có những tia hắc lôi to bằng cổ tay trẻ em.

Trên người Vô Danh lập tức xuất hiện hai vết thương sâu hoắm, nó gần như đã đánh nát da thịt của Vô Danh, chỉ cần một chút nữa thôi là đánh tới xương của hắn.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Lại có liên tiếp bốn tia hắc lôi đánh lên trên thân thể của Vô Danh, lại một vài vết thương vừa dài vừa sâu được tạo ra. Người khác mà nhìn vào cơ thể của Vô Danh bây giờ chắc cũng sợ hãi không thôi.

Cả người hắn vừa có màu đen vì bị đánh cháy, lại vừa có màu đỏ của máu, da thịt thì bị đánh cho nát bét trông như những thứ bầy nhầy trên cơ thể.

- Rắc... rắc...

Đột nhiên lúc này có một tiếng xương gãy vang lên, một bên vai của Vô Danh đã bị đánh gãy rồi. Vô Danh cố gắng chịu đựng cơn đau tê dại này, hắn lập tức lấy ra hai viên đan dược nuốt vào. Khi Vô Danh vừa sử dụng đan dược thì nó liền tan ngay trong miệng của hắn, dược lực âm áp truyền đi khắp cơ thể, sau đó chữa trị lại những vết thương trên cơ thể của hắn, những chỗ xương gãy cũng là từ từ khôi phục lại.

Vô Danh không ngờ rằng chỉ mới đi tới ba phần tư đoạn đường thôi mà cơ thể của hắn đã bị đánh thành ra như vậy rồi. Nếu như đổi lại là một tu sĩ khác đi vào bên trong lõi hồ này thì có lẽ đã bị đánh chết từ lâu.

Mà nhắc đến người khác thì Vô Danh mới chợt nhớ ra rằng Hồng Mông cũng đi theo hắn vào bên trong lõi hồ này. Vô Danh quét thần thức ra để quan sát, ngay lập tức hắn đã nhìn thấy Hồng Mông.

Hồng Mông bây giờ cũng đang ở phía sau hắn một đoạn dài, cậu nhóc cũng không ngừng chịu đựng những tia hắc lôi đánh vào. Vô Danh quan sát một hồi thì liền nhận ra một điều rằng khi Hồng Mông thừa nhận những tia hắc lôi kia đánh xuống thì màu vàng trên cơ thể của Hồng Mông cũng đậm hơn trước rất nhiều, không những thế kim quang tỏa ra cũng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Vô Danh thật sự không ngờ rằng Hồng Mông cũng có thể luyện thể giống như tu sĩ con người vậy. Lớp vảy trên cơ thể của Hồng Mông tuy có những chỗ bị cháy đen nhưng những chỗ không bị đánh tới thì có thể nhìn rõ độ bóng loáng của nó.

Vô Danh không để ý Hồng Mông nữa, hắn bắt đầu tập trung vào việc luyện thể của hắn. Cả người hắn bây giờ đã có không ít vết thương rồi, mà chỗ xương bị gãy kia cũng vẫn chưa thể nào lành lại.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Lại có vài tia hắc lôi to bằng cổ tay trẻ em đánh xuống, đuôi của Vô Danh đã bị đánh gãy. Khi một bên đuôi đã bị đánh gãy Vô Danh lập tức quỳ sụp xuống không thể đi tiếp nữa, hắn cũng quyết định dừng tại chỗ này luyện thể, chỉ khi nào hắn bước vào luyện thể tầng ba thì may ra hắn mới có thể tiếp tục đi sâu vào bên trong lõi hồ kia.

Vô Danh lại lấy thêm một vài viên đan dược nữa ra, nhưng đan dược lần này tốt hơn lần trước rất nhiều. Dược lực từ đan dược rất nhanh chữa trị vết thương trên cơ thể của Vô Danh, xương bị đánh gãy cũng đã lành lại.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Nhưng xương của hắn vừa mới lành lại thì lại có hơn chục tia hắc lôi đánh vào bên trên cơ thể của hắn.

- Răng rắc...

Cơ thể của Vô Danh không ngừng vang lên những tiếng xương gãy vụn, cả hai cánh tay của hắn đã bị đánh gãy, xương bên trong đã biến thành mấy khúc nhỏ.

Vô Danh cố gắng không phát ra bất kì một tiếng kêu nào, mặc dù cơn đau đang chạy khắp cơ thể hắn rồi xông lên tới não. Vô Danh cảm nhận rất rõ ràng sự đau đớn này. Bởi vì hắn đang luyện thể bằng những tia lôi điện, cho nên cơn đau thường mang theo một loại cảm giác tê dại, chỉ là loại đau đớn này không giúp con người ta bớt cảm nhận được cơn đau hơn mà còn không ngừng kích thích tới đại não, khiến cho cảm nhận về cơn đau ngày càng rõ ràng.

Vô Danh thấy nếu cứ tiếp tục như thế này thì không ổn chút nào, hai tay cùng với một chân của hắn đã bị đánh gãy rồi về sau không biết còn có thể như thế nào nữa đây. Mặc dù biết là không ổn nhưng hắn lại chẳng thể nghĩ ra phương kế gì.

Bất giác Vô Danh đã ở bên trong lõi hồ này được nửa tháng, nhưng mà hắn vẫn chưa thể nào tăng cấp tới luyện thể tầng ba được.

Nhưng Hồng Mông thì lại không giống vậy một chút nào cả, cậu nhóc đã có thể đột phá tới luyện thể tầng thứ nhất rồi. Khoảng cách giữa Hồng Mông và Vô Danh cũng đang ngày càng ngắn lại, màu vàng trên thân của Hồng Mông cũng càng lúc càng sáng bóng hơn trước rất nhiều. Đôi cánh của Hồng Mông lúc trước bị đánh cho cháy rụi cũng đang khôi phục lại hình dạng rồi.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Lại có thêm vài tia hắc lôi liên tiếp đánh vào cơ thể của Vô Danh, cả người của hắn bây giờ nhìn chẳng có hình dạng gì cụ thể nữa rồi. Xương sườn của Vô Danh bây giờ cũng đã bị đánh gãy tới mấy cái.

- Ca...ca..ca

Mà lúc này một âm thanh kêu ca ca vang lên, chỉ thấy nguyên bản cơ thể của Vô Danh bị đánh cho nát nát ra đang dần dần khôi phục lại. Vết thương trên cơ thể của Vô Danh đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, máu trên người của hắn cũng đã ngừng chảy, da thịt của hắn cũng bắt đầu đầy lên, không có gầy gò như lúc trước nữa.

Những chỗ xương bị gãy của hắn cũng đang khôi phục lại nguyên trạng với tốc độ nhanh chóng, cơ thể của hắn đang một lần nữa được tái tạo lại.

Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn thì cơ thể của hắn đã trở lại hình dạng như lúc ban đầu, nhưng cũng có thể nhìn ra được vài điểm khác biệt. Cơ thể của Vô Danh bây giờ cũng đã cao hơn lúc trước một chút, người cũng to ra hơn rất nhiều, hắn chẳng có chỗ nào nhìn giống như một kẻ chỉ mới có mười lăm tuổi cả. Hắn thể nhưng mới có mười lăm tuổi mà đã sắp thăng cấp tới Kim Đan kỳ rồi, thử hỏi trên đại lục này có kẻ nào có được thiên phú như hắn. Tu luyện mới được vài tháng nhưng đã sắp thăng cấp tới Kim Đan kỳ, cái này quả thực quá nghịch thiên.

Vô Danh sau khi đã thăng cấp tới luyện thể tầng thứ ba "Nhân cảnh" thì cũng nở mắt ra, hắn sau khi đã nhìn thấy thành quả sau hơn nửa tháng ngâm hành liên tục thì cũng rất là ưng ý, chỉ là cái cảm giác này thực sự rất thốn, nhưng mà hắn cũng tin là rất nhanh hắn sẽ không sợ cái cảm giác đó nữa.

Tuy nhiên Vô Danh cũng có chút thất vọng, mặc dù hắn đã thăng cấp tới luyện thể tầng thứ ba "Nhân cảnh" nhưng mà tu vi của hắn thì cứ vẫn dậm chân ở Trúc Cơ viên mãn, mặc dù hắn đã hấp thu năng lượng từ những tia lôi điện kia nhưng mà khoảng cách giữa Trúc Cơ viên mãn và Kim Đan kỳ còn cách nhau một đoạn rất là xa. Vô Danh cũng không ngờ khoảng cách này lại lớn tới như vậy.

Vô Danh cũng chỉ biết thở dài mà thôi, hắn lại đứng lên sau đó tiếp tục đi vào sâu bên trong lõi hồ này.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Vô Danh vừa mới đi được tầm chục bước thì đã có những tia hắc lôi to bằng cổ tay của hắn đánh lên trên người. Người của Vô Danh vừa mới lảo lộn lại thì đã bị đánh ra vài đường vết thương.

Mà lúc này Vô Danh đột nhiên nghĩ ra một điều, liệu hắn có thể cùng lúc vận chuyển cả hai công pháp là Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết và Vô Cực quyết hay không, nếu như hắn có thể vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc vậy không phải là rất tốt hay sao. Hắn có thể vừa tu luyện vừa luyện thể cùng một lúc, như vậy sẽ không sợ tu vi bị tăng chậm mà còn có thể kéo dài khoảng cách giữa Trúc Cơ viên mãn và Kim Đan kỳ.

Nhưng rất nhanh Vô Danh lại lắc đầu, hắn cũng là chưa có nghe nói người nào có thể vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc như vậy được cả, như thế không phải là quá nghịch thiên hay sao.

Nhưng mà hắn chưa nhìn thấy cũng không phải là không có, nếu như hắn có thể làm được như vậy thì sao, lúc đó thì hắn sẽ là người đầu tiên có thể vận chuyển cả hai công pháp khác nhau cùng một lúc.

Vô Danh nghĩ tới đây thì liền muốn thử một phen, lợi ích của việc này quá lớn và quá hấp dẫn, dù không thể hắn cũng phải thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Vận chuyển cùng lúc hai công pháp

Vô Danh nghĩ thì liền làm luôn, hắn bắt đầu thực hiện ý nghĩ này của mình.

Vô Danh lập tức phát ra ý niệm, hắn thử cùng một lúc vận chuyển cả hai công pháp xem sao. Đầu tiên Vô Danh vận chuyển công pháp Vô Cực quyết trước sau đó hắn bắt đầu thử vận chuyển công pháp Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết.

- Phốc...

Vô Danh vừa thử vận chuyển thêm công pháp luyện thể thì hắn đã bị phản phệ, ngay lập tức hắn liền phun ra một ngụm máu. Khi hắn vừa mới thử vận chuyển công pháp thứ hai thì Vô Cực quyết của hắn không hiểu sao chậm dần lại, nó giống như có chỗ nào đó bị tắc nghẽn mà không thể lưu thông được, sau đó thì hắn liền bị công pháp cản trở mà phun ra một ngụm máu.

Vô Danh thấy vậy thì nhủ mày, chẳng lẽ chỉ có thể tu luyện chuyên nhất một loại thôi sao, thực sự không thể cùng lúc vận chuyển cả hai loại công pháp.

Vô Danh lắc đầu, hẳn muốn thử lại một lần nữa, nếu như thực sự không thể được thì hẳn sẽ bỏ qua.

- Phốc...

Vô Danh vừa làm lần thứ hai thì cũng lại phun ra một ngụm máu, kết quả không khác gì lúc trước, hẳn không thể nào vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc được. Việc vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc như vậy đúng là không khác gì việc hái sao trên trời.

- Hái sao trên trời sao??

Vô Danh suy tư một hồi, mặc cho những tia sét kia không ngừng đánh lên trên thân thể của hắn. Tuy nhiên những tia sét này đánh cũng không quá thấm, hẳn dù sao cũng đã dừng lại rồi cho nên không có những tia sét mạnh hơn đánh lên trên thân thể của hắn.

Hai mắt Vô Danh chợt lóe sáng, không phải chỉ là hái sao trên trời thôi sao, chỉ cần hắn có thực lực hẳn chắc chắn có thể làm được điều đó, cái này bất quá cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ theo thời gian không ngừng qua đi, bản thân hắn cũng không ngừng mạnh lên, vậy hẳn chắc chắn có thể “hái sao trên trời”. Nếu như có một ngày hắn có thể làm được như vậy thì chỉ cần có thời gian hẳn cũng sẽ có thể nghĩ ra cách vận chuyển hai công pháp một lúc.

Vô Danh lại tiếp tục lại, hẳn bắt đầu thử vận chuyển hai công pháp lần nữa. Ý niệm vừa động, công pháp lại tiếp tục vận chuyển, nhưng chỉ ngay sau đó khi hắn vừa mới thử vận chuyển công pháp thứ hai thì lại thất bại.

- Phốc...

Vô Danh lại phun ra một ngụm máu nữa, nhưng mà hắn không có nản chí, hắn tin rằng mình có thể làm được.

Vô Danh vốn là một người có tính tình rất là ương ngạnh, nếu như hắn đã muốn làm một việc gì đó thì hẳn nhất định phải làm cho bằng được, dù cho kết quả có tệ đến như thế nào thì hắn vẫn làm. Mặc dù thất bại là việc không thể tránh khỏi, nhưng hắn vẫn muốn làm dù cho có thất bại bao nhiêu lần đi nữa. Thất bại nối tiếp thất bại, hắn lại tiếp tục thất bại, tuy nhiên sau những lần thất bại hắn vẫn chẳng rút ra được cái gì cả.

Vô Danh mặc dù biết như vậy là không tốt, nhưng hắn vẫn muốn thử vận may của mình, hắn tin thất bại chính là mẹ của thành công. Nếu chỉ vì thất bại mà dừng lại thì đó không phải là tính cách của hắn, dù biết thế nào cũng không thể thành công nhưng hắn vẫn muốn thử, phải thử nhiều lần thì mới có thể biết được.

Vô Danh đã thử vận chuyển hai công pháp cùng lúc cả chục lần rồi, nhưng kết quả lúc nào cũng như vậy, hẳn đều không thể thành công.

Nhưng mà qua những lần thất bại này hẳn cũng đã nhận ra một điều, đó là khi hắn cố gắng vận chuyển công pháp thứ hai thì công pháp thứ nhất đã không bị trì trệ như lúc trước nữa, lực lượng cản trở cũng là ngày càng nhẹ đi.

Vô Danh lại tiếp tục thử lại một lần nữa, đây là lần thứ mười hắn thử vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc. Vô Danh đầu tiên vận chuyển Vô Cực quyết trước, sau đó ngay lập tức hắn liền vận chuyển công pháp thứ hai. Mà lần này lại giống như lúc trước, Vô Cực quyết đang được vận chuyển một cách trơn tru thì đột nhiên chậm lại, nó đang có xu hướng cản trở Vô Danh.

- Ô..ô...

Mà lúc này hai loại linh căn Hắc Âm và Bạch Quang ở bên trong đan điền của hắn lại đột nhiên có động tĩnh. Chúng đột nhiên xoay tròn với tốc độ cực nhanh, khi thì quay theo chiều kim đồng hồ khi thì quay ngược chiều kim đồng hồ. Mà cũng đúng lúc đó Vô Danh phát hiện ra rằng bản thân không ngờ đã có thể vận chuyển được cùng lúc cả hai công pháp là Vô Cực quyết và Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết rồi.

Khi vừa mới có thể vận chuyển được cùng lúc cả hai công pháp này Vô Danh cực kỳ vui mừng, nhưng mà hắn phải cố gắng kìm nén lại sự kích động này của mình. Vô Danh cũng không ngờ rằng khi vận chuyển cả hai công pháp một lúc thì hai loại linh căn kia lại có động tĩnh như vậy, chúng không ngừng xoay tròn theo hai chiều ngược nhau.

Vô Danh phát hiện ra một điều rằng hai loại linh căn Bạch Quang và Hắc Âm kia lúc này không còn dính lại với nhau nữa. Khi trước chúng liên kết lại thành một khối giống như là hình tròn âm dương, nhưng bây giờ thì chúng lại tách ra thành hai hình tròn trắng và đen. Hai hình tròn trắng và đen này quay ngược chiều nhau, sau một đoạn thời gian thì chúng lại đổi chiều quay của mình.

Lúc đầu Vô Danh vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc thì cũng không được mượt mà cho lắm, nhưng chỉ ngay sau đó một khoảng thời gian thì hắn cũng đã quen dần với việc này.

Vô Danh lại tiếp tục đi sâu vào bên trong lõi hồ hơn, hẳn muốn đi tới vị trí trung tâm của lõi hồ, ở đó tụ tập nhiều tia hắc lõi nhất.

Trên đầu của Vô Danh bây giờ vừa hình thành lõi xoáy linh khí khổng lồ, lại vừa có những tia hắc lõi không ngừng đánh vào trên thân thể của hắn. Do Vô Danh vận chuyển Vô Cực quyết tới mức cực hạn cho nên tạo ra động tĩnh rất lớn, một số loại yêu thú ở xung quanh cũng bị thu hút mà chú ý tới hướng đó, nhưng mà ngay khi chúng biết đó là vị trí có lõi hồ thì chúng đều không thêm dè dặt nữa.

Hồng Mông nhìn thấy Vô Danh gây ra động tĩnh như vậy thì cũng rất là kinh ngạc, quả nhiên là lão đại của nó, luôn gây ra động tĩnh lớn như vậy. Hồng Mông bây giờ cũng chỉ biết chăm chú vào việc luyện thể của nó, nó phải không ngừng tu luyện thì mới có thể kéo ngắn lại khoảng cách với Vô Danh.

Hồng Mông luyện thể cũng không phải giống như tu sĩ con người, độ khó khăn về luyện thể của nó đòi hỏi thời gian lâu hơn rất nhiều, mà cũng nhờ đó thì thân thể của nó mới có thể cứng cáp hơn người bình thường được.

Vô Danh bây giờ có thể thông qua việc vận chuyển Vô Cực quyết vừa hấp thu linh khí bên ngoài vừa hấp thu năng lượng ở bên trong những tia hắc lôi đánh vào người hắn.

Vô Danh tin rằng khoảng thời gian để cho hắn luyện thể tăng cấp tới tầng thứ tư không phải là ngắn, ít nhất thì cũng phải là một tháng, mà một tháng không tu luyện là chừng nào hao hụt, cho nên việc vận chuyển được cả hai loại công pháp này đúng là sáng khoái.

Vô Danh trông lòng cực kỳ vui vẻ, cái gì mới gọi là song tu, đây chính là song tu a.

Tu vi của Vô Danh bây giờ cũng đang chậm rãi tăng lên, những đề có thể đột phá tới Kim Đan kỳ thì Vô Danh nghĩ là phải mất tới một năm trời tu luyện như vậy thì hắn mới có thể thăng cấp được.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Lại có một chùm tia hắc lôi đánh lên trên người Vô Danh, những tia hắc lôi này cũng đã to hơn cổ tay của Vô Danh một chút rồi. Trên cơ thể của Vô Danh bắt đầu tỏa ra những mùi cháy khét, chỗ da thịt bị đánh vào cũng xì khói ra, nó giống như bị nướng vậy.

Vô Danh thấy rằng phía trước đã có những tia hắc lôi to gấp rưỡi cổ tay của hắn rồi, ở một nơi như Bình Nghiêu sâm lâm không ngờ lại có một lôi hồ như vậy.

- Ầm...

Một tia hắc lôi đánh chệch Vô Danh, chỗ đất bị tia hắc lôi đó đánh trúng bụi bay mù mịt mà một cái hố rộng chừng nửa trượng cũng đã được hình thành.

Vô Danh lúc này đột nhiên phát hiện ở trên đầu của hắn thế nhưng đã có hơn chục tia hắc lôi vờn quanh rồi, nó chỉ chờ đánh xuống cơ thể của hắn mà thôi.

- ĐOÀNG...

Một tiếng nổ lớn vang lên, hơn mười tia hắc lôi nhanh như thiểm điện đánh xuống cơ thể Vô Danh. Vô Danh cũng không hề sợ hãi, chuẩn bị tiếp nhận hơn mười tia hắc lôi này đánh vào trên thân thể.

Hơn mười tia hắc lôi này vừa đánh xuống thì cơ thể của Vô Danh đã xuất hiện hơn mười vết thương giống nhau, chỗ nào cũng bị đánh cho cháy khét ra, mà vết thương lần này đã nặng hơn trước rất nhiều.

Vô Danh vẫn đang tiếp tục đi sâu vào phía bên trong lôi hồ, hắn chỉ cần đi thêm một đoạn đường nữa là có thể đi tới khu vực trung tâm.

Vô Danh càng bước về phía trước thì những tia hắc lôi này đánh xuống phía dưới lại càng dày đặc hơn, chỉ vì những tia hắc lôi này liên tục đánh xuống, cho nên hắn vẫn không thể nhìn rõ được khu vực trung tâm lôi hồ như thế nào.

Lại có gần hai mươi đường hắc lôi liên tiếp đánh xuống cơ thể của Vô Danh, bởi vì chúng không đánh cùng một lúc cho nên uy lực cũng không phải quá lớn, nhưng mà như vậy cũng đã khiến cho những miếng vết thương trên người của Vô Danh đã rách sâu hơn rất nhiều.

Nếu như không phải Vô Danh có thể vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc thì có lẽ hắn đã bị đánh cho thể thảm hơn rất nhiều rồi. Chính vì có thể vận chuyển được Vô Cực quyết cho nên tốc độ hồi phục của hắn cũng đã nhanh hơn lúc trước nhiều rồi.

Vô Danh vừa đi vừa hứng chịu hắc lôi đánh lên trên thân thể của mình, sau một đoạn thời gian hắn thấy rằng những tia hắc lôi này lại không hề mạnh hơn lúc trước là bao nhiêu, ngay cả kích cỡ cũng vẫn như vậy.

Vô Danh mặc dù có chút hoài nghi nhưng hắn vẫn tiếp tục đi về phía trước, hắn nghĩ là đi tới khu vực trung tâm thì có lẽ sẽ khác.

Bất tri bất giác Vô Danh đã đặt một chân vào khu vực trung tâm của lôi hồ này, ngay sau đó chân thứ hai của hắn đã đặt vào.

- Rẹt... rẹt... rẹt...

Tiếng sét rạch trên bầu trời không ngừng vang lên, Vô Danh đột nhiên nhú mày lại, sau khi hắn bước vào khu vực trung tâm của lôi hồ này được mấy giây thì lại không thấy có bất kì tia hắc lôi nào đánh xuống.

Mà lúc này Vô Danh đột nhiên nhìn lên phía trên bầu trời, ở đó đã bao phủ toàn mây đen. Vô Danh thấy thấp thoáng ở đó giống như có một con lôi long chạy qua. Nó như ẩn như hiện bên trong những lớp mây đen kia, cả thân thể của nó cũng là màu đen, giống với màu của hắc lôi.

Hai mắt Vô Danh mở lớn, hắn nhìn thấy ở phía sau lớp mây đen kia giống như có một đôi mắt sáng còn có lôi điện vờn quanh đang nhìn hắn. Rồi...

- GRÀOOOO...

Vô Danh chỉ nghe thấy một tiếng long ngâm vang lên, sau đó là một con hắc long dài chừng hai mươi trượng bỏ nhào về phía hắn. Vô Danh thấy vậy thì cũng rất kinh ngạc, nhưng hắn không phản kháng, hắn tới đây là để luyện thể, cho nên hắn muốn nhờ con lồi long này để tấn công luyện thể tầng thứ tư.

Con lồi long kia sau khi gầm lên một tiếng thì lao thẳng xuống về phía Vô Danh.

Chẳng có một tiếng động gì, chỉ thấy con lồi long dài hơn hai mươi trượng kia đã đâm xuyên qua cơ thể của Vô Danh.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Luyện thể tầng bốn: hư cảnh

Không có một tiếng động nào hết, chỉ thấy con lồi long màu đen kia với tốc độ cực kỳ khủng khiếp lao xuyên qua cơ thể của Vô Danh.

Hai mắt của Vô Danh giống như muốn nứt ra, con đau khủng khiếp truyền đến đại não của hắn. Vô Danh từ từ di chuyển mắt nhìn xuống phía dưới bụng, ở đó thể mà lại không có bất kỳ một vết thương nào cả, tuy nhiên sự đau đớn mà nó mang lại thì không giả một chút nào.

- GRÀOOO....

Tiếng ngâm của con lồi long kia lại vang lên, sau khi nó đâm xuyên qua cơ thể của Vô Danh lúc trước thì bây giờ nó đã quay lại một lần nữa.

Chỉ một cái chớp mắt con lồi long màu đen kia lại một lần nữa xuyên qua lưng của Vô Danh rồi chui về phía trước.

- Răng rắc...

Đột nhiên lúc này Vô Danh nghe thấy một tiếng xương vỡ vang lên, hai chiếc xương sườn bên phải của hắn đã bị con lồi long kia đánh gãy. Con đau tê dại truyền đến khiến cho Vô Danh tròn tròn mắt, lần này không ngờ con lồi long kia lại ra được một đòn mạnh mẽ tới vậy.

Con lồi long kia lại tiếp tục quay lại, lần này nó nhắm phía bên sườn phải của Vô Danh mà đánh tới.

- Rắc...rắc...

Vô Danh lại tiếp tục gãy thêm hai chiếc xương sườn bên phải nữa, Vô Danh không chút chần chờ lấy ra một viên đan dược nuốt vào, hắn vận chuyển Vô Cực quyết để có thể hấp thu dược lực một cách nhanh nhất.

Bởi vì luyện thể cũng rất cần linh khí, cho nên Vô Danh có thể vừa vận chuyển Vô Cực quyết để hỗ trợ luyện thể thì quả là phương án tốt nhất.

Sau ba lần bị con lồi long kia đánh vào người thì Vô Danh cũng đã nhận ra một điều rằng khi con lồi long này đâm tới cơ thể của hắn thì nó cũng giống như một xung điện truyền vào bên trong cơ thể, mà luồng xung điện này còn mang theo một loại áp lực cực kỳ mạnh mẽ chấn cho cơ thể của hắn phải chịu tổn thương từ bên trong.

Chính vì con lồi long tấn công theo cơ chế như vậy cho nên cơ thể Vô Danh nhìn ở bên ngoài thì không thấy có vết thương nào cả.

Con lồi long kia lại gầm lên một tiếng nữa, nó tiếp tục quay trở lại tấn công Vô Danh.

Con lồi long lại một lần nữa đâm xuyên qua cơ thể của Vô Danh, nhưng lần này nó không bay lên phía trên nữa mà trực tiếp quay đầu đâm xuyên qua cơ thể của Vô Danh một lần nữa.

- Phốc....

Vô Danh bị con lồi long này chấn ra một ngụm máu tươi, lần này đã bị gãy thêm vài chiếc xương sườn. Vô Danh không giám khinh thường con lồi long này, hắn lập tức lấy hắn một bình đan dược chữa thương ra sau đó nuốt vào, đồng thời cũng vận chuyển Vô Cực quyết tới mức tối đa để mau chóng hồi phục thương thể.

Con lồi long màu đen kia sau vài lần đâm xuyên qua cơ thể của Vô Danh thì lần này nó bắt đầu quán quanh cơ thể của Vô Danh.

Vô Danh chỉ thấy con lồi long này quán quanh người của hắn, sau đó bao trùm cả đầu của hắn rồi ép chặt lại. Con lồi long không ngừng xiết chặt cơ thể của Vô Danh sau đó lại xuyên qua cơ thể của hắn.

Lần này để cho Vô Danh cảm thấy một cơn đau cực độ kinh khủng truyền đến, da thịt của hắn bị con lồi long kia không ngừng ép sát, xương của hắn

cũng giống như muốn gãy tan ra luôn rồi.

Đến cả những lực phủ ngũ tạng trong cơ thể của hắn cũng có cảm giác như sắp bị bóp nát vậy.

- AAAAAAAAA

Vô Danh gào lên một tiếng đau đớn, lần này hắn đã không thể nào chịu nổi cơn đau truyền đến mà phải hét lên.

Hồng Mông rõ ràng cũng nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Vô Danh, nó lập tức nhìn về phía vị trí của Vô Danh. Khi Hồng Mông nhìn thấy có một con lồi long màu đen quấn quanh thân thể của Vô Danh thì liền gầm lên một tiếng cực kỳ phẫn nộ. Nhưng tiếc là nó lại hữu tâm vô lực, với thể chất bây giờ của nó thì không thể nào xông qua đám lồi điện này mà đi vào bên trong để giúp lấy Vô Danh được.

- Rắc rắc

Xương sườn cùng hai tay của Vô Danh đã hoàn toàn bị con lồi long kia ép gãy, những cơ quan bên trong cơ thể của Vô Danh cũng đã bắt đầu xuất huyết rồi. Cả người của Vô Danh bắt đầu được nhuộm bởi một màu đỏ cả ở bên trong lẫn bên ngoài.

- Rắc rắc...

Xương đùi của Vô Danh lại vang lên những tiếng vỡ vụn. Đầu của Vô Danh cũng sắp nứt ra rồi, hắn bây giờ không biết làm gì ngoài lấy hết số đan dược chữa thương trong nhẫn trữ vật ra rồi nuốt vào. Hai tay của hắn không thể cử động được cho nên hắn chỉ có thể dùng thần niệm để điều khiển đan dược cho vào miệng.

Theo thời gian dần dần trôi qua, con lồi long kia cũng càng lúc càng ép Vô Danh một cách mạnh mẽ hơn. Vô Danh nhất thời không thể thừa nhận được sự đau đớn mà muốn hôn mê. Nhưng hắn cố gắng không để cho bản thân bất tỉnh, bởi vì nếu như hắn ngất thì hắn cũng sẽ chết, mặc dù hắn có thể tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn nhưng hắn không muốn làm như vậy, chỉ khi nào đến thời khắc cuối cùng, hắn không chịu được nữa thì hắn mới chạy vào bên trong thế giới hỗn độn.

Rất nhanh hai tháng đã trôi qua, Vô Danh vẫn đang ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, hắn vẫn đang cố gắng giữ lại một chút thần chí cuối cùng. Xương trên người của Vô Danh đã hoàn toàn gãy nát, các cơ quan nội tạng trong cơ thể cũng đã bị chấn vỡ rất nhiều, chỉ riêng tim và phần đầu là được Vô Danh cố gắng bảo vệ.

- Ca...ca...

Đột nhiên lúc này một thanh âm ca ca truyền tới, toàn bộ xương thịt của Vô Danh bắt đầu được gây dựng lại với tốc độ nhanh chóng. Toàn bộ các cơ quan nội tạng bị chấn nát thì bây giờ cũng đã hồi phục lại nguyên trạng. Chỉ sau một lát toàn bộ cơ thể của Vô Danh đã được dựng mới hoàn toàn. Vô Danh từ từ mở mắt ra trực tiếp một tay tóm lấy đầu của con lồi long kia.

Con lồi long kia còn đang thỏa chí hành hạ Vô Danh thì đột nhiên bị giữ lại, nó muốn gầm cũng không thể gầm được. Vô Danh cũng đã biết được con lồi long này là vật gì rồi, hắn đã dùng Hỗn Độn Thiên Mục để tìm kiếm thông tin về con lồi long này. Con lồi long này thực chất là một quả Lôi Tâm biến thành. Lôi Tâm kia sau nhiều năm hấp thu linh khí trời đất thì đã có thể hóa hình thành một con lồi long. Mà con lồi long này Vô Danh quyết định sẽ giam cầm nó vào trong thế giới hỗn độn của hắn, hắn muốn để lại cho Hồng Mông hấp thu.

Vô Danh hoàn toàn dùng thần niệm cường đại của mình cường ép con lồi long này vào bên trong thế giới hỗn độn của hắn. Mặc dù thế giới hỗn độn của hắn chưa hoàn thiện, không cho phép người thứ hai vào bên trong, thế nhưng những thứ như sủng vật hay lồi long hóa hình từ Lôi Tâm này hoàn toàn có thể cho vào bên trong được.

Hồng Mông nhìn thấy Vô Danh không sao rồi thì mới yên tâm, trong suốt hai tháng qua nó cũng đã có thể thăng cấp tới luyện thể tầng hai rồi. Kim quang trên cơ thể của Hồng Mông cũng đã sáng hơn lúc trước rất nhiều.

Vô Danh sau khi đã cường ép được con lồi long kia vào bên trong thế giới hỗn độn thì toàn bộ hắc lồi ở trong lồi hồ này cũng đã biến mất. Vô Danh lúc này mới có thời gian để nhìn thành quả trong suốt hai tháng chịu sự đau đớn giày vò.

Thân thể của hắn bây giờ đã được gây dựng chắc chắn hơn lúc trước rất nhiều, đến cả các cơ quan nội tạng cũng được rèn luyện qua một lần. Mặc dù nhìn da của Vô Danh bóng loáng và mềm mịn như da trẻ em thế nhưng khi có một vật gì đó chém vào thì cũng không thể làm cho hắn chảy máu được. Vô Danh quan sát thân thể thì thấy hắn đã to khỏe hơn lúc trước nhiều rồi, hắn vậy mà đã thăng cấp tới luyện thể tầng thứ tư "Hư cảnh". Phải biết rằng để có thể bước vào luyện thể tầng thứ tư là cỡ nào khó khăn, luyện thể tầng thứ tư khác luyện thể tầng ba rất nhiều.

Vô Danh lập tức giờ tay lên đám ra một quyền.

- ẦM...

Một quyền này của Vô Danh đánh ra hoàn toàn không sử dụng một chút chân nguyên nào, vậy mà lại có thể đâm ra một khe nứt dài tới một trượng ở phía dưới mặt đất.

Vô Danh cũng đã trút hết sự buồn bực vào một quyền này của hắn. Với thân thể hiện giờ, Vô Danh cảm giác rằng hắn chỉ cần dùng nắm đấm của mình cũng có thể đâm chết mọi tu sĩ Kim Đan. Luyện thể tầng bốn này của hắn coi như là đã có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh rồi, chỉ tiếc một điều là tu vi của hắn còn thấp một chút.

Mặc dù trong suốt hai tháng qua Vô Danh không ngừng luyện thể cùng tu luyện nhờ việc có thể vận chuyển cả hai công pháp nhưng hắn vẫn chưa cảm nhận được bức tường ngăn cách kia, hắn vẫn chưa thể nào tiến vào Kim Đan kỳ được.

Hồng Mông lúc này cũng chạy tới phía Vô Danh để khoe thành quả của nó trong suốt hai tháng rưỡi vừa qua. Vô Danh thấy Hồng Mông có bước tiến như vậy thì cũng rất là vui mừng, không quên dành cho cậu nhóc một vài lời khen.

Vô Danh lập tức cùng Hồng Mông rời khỏi chỗ này, sau khi đã tìm được một hang động thì Vô Danh mới dừng lại. Vô Danh đi vào bên trong hang động đó rồi bày ra một cái trận pháp ẩn nấp cùng phòng ngự cấp hai, sau đó liền tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn.

Trong tay của Vô Danh lập tức xuất hiện một chiếc bô đoàn, đây chính là chiếc bô đoàn lần trước mà hắn mua được ở hội đấu giá tại Tây Hải phường thị.

Vô Danh bây giờ mới có thời gian để chú ý tới chiếc bô đoàn này, suốt mấy tháng qua hắn đều chú tâm vào việc tìm Lôi Dương quả cho Nguyệt Nhi nên không có thời gian tìm hiểu chiếc bô đoàn này.

Vô Danh sau khi quan sát chiếc bô đoàn này một hồi thì liền lấy Khai Thiên Dạ Dao ra, hắn muốn thử dùng Khai Thiên Dạ Dao để đánh vỡ chiếc bô đoàn này sau đó lấy miếng ngọc giấu ở bên trong.

Vô Danh vận chuyển chân nguyên của mình vào bên trong Khai Thiên Dạ Dao sau đó liền bô thẳng xuống chiếc bô đoàn kia.

- Bình...

Một tiếng va chạm vang lên, Khai Thiên Dạ Dao với chân nguyên hùng hậu của Vô Danh đã bô lên mặt trên của chiếc bô đoàn kia, thế nhưng chiếc bô đoàn này lại không có bất kỳ một phản ứng nào.

Vô Danh thấy vậy thì liền nhíu mày, chẳng lẽ Khai Thiên Dạ Dao của hắn lại không thể phá vỡ nổi chiếc bô đoàn này. Vô Danh lại tiếp tục vung đao lên, hắn muốn thử lại một lần nữa.

- Răng rắc....

Đột nhiên lúc này chiếc bô đoàn kia lại vang lên một tiếng nứt vỡ, sau đó chiếc bô đoàn này đã vỡ ra làm hai nửa. Vô Danh còn chưa kịp đánh ra một đao thứ hai thì chiếc bô đoàn đã vỡ ra, Vô Danh thấy vậy thì liền gạt đầu ưng ý, quả nhiên là Khai Thiên Dạ Dao bất phàm.

Vô Danh từ từ cầm miếng ngọc giấu kia lên, sau đó thần thức của hắn liền quét vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Dao tâm

Ngay khi Vô Danh vừa mới đưa thần thức quét vào bên trong miếng ngọc giấu kia thì hắn đã nhìn thấy hai chữ ở đầu miếng ngọc giấu “Đạo Tâm”.

“Đạo Tâm”??? Vô Danh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy hai chữ này, đây chẳng lẽ đạo kỹ hay sao. Đây cũng là lần đầu tiên Vô Danh nghe tới một loại đạo kỹ có tên lạ như vậy, không ngờ nó lại có tên là “Đạo Tâm”, mà tên của đạo kỹ này đọc cũng gần giống như tên pháp tắc “Đạo Tâm” mà hắn từng lĩnh ngộ. Vô Danh không biết liệu “Đạo Tâm” và “Đạo Tâm” này có liên quan gì tới nhau hay không.

Vô Danh tiếp tục đưa thần thức xuống phía dưới để đọc những dòng chữ tiếp theo. Những dòng chữ tiếp theo là những dòng giới thiệu về bộ đạo kỹ này.

Vô Danh đọc xong phần giới thiệu trong miếng ngọc giấu này thì liền ngây ngẩn cả người. Trong phần giới thiệu kia không ngờ lại giải thích rõ ràng căn cứ từng chút một về Đạo Đạo. Trong phần giới thiệu còn nói thể nào là đạo ý rồi thể nào là đạo thể, rồi còn thần thông đạo pháp. Hắn bây giờ cũng mới biết được rằng ý cảnh còn được chia ra năm loại cấp bậc là nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, tụ thể. Nếu như một chiêu đạo mà không có chân chính thể của nó thì đúng là một trò cười cỡ nào. Từ những điều trên người ta còn tạo ra cả một hệ thống Đạo Đạo chân chính.

Nhưng điều kết luận cuối cùng lại khiến cho Vô Danh cực kỳ ngạc nhiên, sở dĩ hắn ngạc nhiên là bởi vì phần trên người viết ngọc giấu này nói rằng Đạo Đạo phải có hệ thống chân chính thì mới trở nên mạnh mẽ, nhưng khi đến phần cuối thì lại nói rằng Đạo Đạo không cần một hệ thống gì hết, hết thấy sức mạnh của đạo pháp đều là liên quan tới tâm tính của bản thân mà ra, để có thể ngộ được điều này thì cũng phải hiểu được một loại pháp tắc đó chính là “Đạo Tâm”.

Vô Danh khi đọc tới đó lại càng kinh ngạc hơn, bởi vì không ngờ người viết ngọc giấu này cũng có lĩnh ngộ về pháp tắc “Đạo Tâm” giống như hắn.

Người viết ngọc giấu này nói rằng ý cảnh được chia ra năm loại cấp bậc gồm nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, tụ thể là đúng bởi vì một chiêu

đao xác thực phải có chân chính thể của nó. Nhưng mà Đạo Đạo thì lại không cần hệ thống, người ta thường viết ra một quyển đao kỹ với nhiều chiêu thức từ thấp đến cao, mà mỗi chiêu thức đó lại có liên quan đến nhau, nếu như không hợp lại chúng làm một thể được thì chúng sẽ bị giảm sức mạnh đi rất nhiều. Giống như anh có một quyển đao kỹ gồm chín đao, nhưng anh lại bị thiếu mất ba đao cuối cùng thì đao kỹ đó của anh sẽ không thể nào có được sức mạnh tối đa. Người viết ngọc giản này đã ngộ được pháp tắc “Đạo Tâm” cho nên ông ta mới viết rằng Đạo Đạo không cần hệ thống của nó, mỗi một chiêu đao đều có thể biến hóa từ tâm tình của bản thân mà ra, mỗi một đao đều có một loại tâm trạng riêng của nó, mà mỗi một đao này đều có thể toát ra được sức mạnh tối đa mà không cần bất kể một hệ thống gì, chiêu nào cũng đều có thể mạnh như nhau.

Và phần còn lại của ngọc giản này chính là mười hai chiêu thần thông đao pháp riêng biệt, không có bất kể một hệ thống gì, bởi vì đây là thần thông đao pháp mà người viết ngọc giản học được từ người khác rồi sửa lại thành một thần thông đao pháp mạnh mẽ hơn. Nhưng mà tất cả mười hai chiêu thần thông đao pháp này đều có một điểm chung trước khi được sửa là đều có tâm cảnh rất mạnh mẽ. Chính vì lý do đó nó mới được sửa lại để có thể trở nên mạnh mẽ hơn. Trong mười hai chiêu đao này anh có thể học chiêu nào cũng được, tuy nhiên anh có thể lĩnh ngộ được hay không mới là vấn đề, bởi vì đây chính là thần thông, chứ không phải đao kỹ hay đao ý bình thường.

Vô Danh cảm thấy bản thân mình thật sự may mắn khi đoạt được miếng ngọc giản này, bởi vì toàn bộ những gì về đao pháp đều được ghi lại ở trong đây. Hắn sở hữu được miếng ngọc giản này thì cũng không khác gì được một vị sư phụ tuyệt đỉnh chỉ dạy vậy. Quả nhiên giống như người viết ngọc giản này nói, miếng ngọc giản này chỉ dành cho người có duyên, vô duyên thì muốn học cũng đều không học được, bởi vì muốn học được nó thì phải lĩnh ngộ được pháp tắc “Đạo Tâm”.

Nhưng cũng có một điểm bù đó chính là dù anh không học được mười hai chiêu thần thông đao pháp kia nhưng anh cũng có thể được chỉ điểm miễn phí về các vấn đề khác trong Đạo Đạo, ở miếng ngọc giản này không có thiếu bất kể điều gì khi nói về Đạo Đạo cả, bởi vì người viết ra ngọc giản này chính là một Đạo Thánh có tên Mộng Tuân, trước khi thọ nguyên đã tận thì ông ta đã viết ra toàn bộ những gì mình biết về đao vào bên trong ngọc giản này.

Mộng Tuân nói rằng ông ta đã gặp phải bình cảnh không thể nào vượt qua được, bởi vì ông ta vẫn chưa ngộ ra được một điều gì đó, trong miếng ngọc giản này nói rằng mười hai chiêu thần thông đao pháp kia vẫn còn điểm thiếu sót chỉ mong gặp được người hữu duyên có thể hoàn thiện nó. Mà cũng chính vì Mộng Tuân không tìm ra được điểm thiếu sót của mười hai đao này cho nên ông ta vẫn không thể vượt qua bình cảnh được.

Tâm tình của Vô Danh bây giờ nóng như lửa đốt, hắn muốn ngay lập tức lao đầu vào lĩnh ngộ mười hai đao trong “Đạo Tâm” này. Nhưng có một điều khiến cho hắn phải suy nghĩ là liệu hắn có thể học được hay không, bởi vì trong đây toàn bộ đều là thần thông đao pháp cả.

Nhưng mà nếu như không thể học được mười hai chiêu “Đạo Tâm” này thì Vô Danh thấy rằng bản thân hắn vẫn có thể học tập những thứ về đao pháp ở phần giới thiệu của ngọc giản. Hắn bây giờ mới biết rằng những chiêu đao hắn học được là cỡ nào buồn cười. Những chiêu như Vô Cực Đao thì không nói, nó thực sự quá cùi bắp rồi, nhưng một chiêu Toái Thiên Đao kia của hắn lại là đao ý, nó mạnh hơn Vô Cực Đao rất nhiều. Sau khi hắn đọc xong miếng ngọc giản này thì mới biết được thế nào là từ đao ý ngưng tụ ra đao thể, mà từ đó hắn mới biết được đao ý trong một chiêu Toái Thiên Đao kia của hắn là cỡ nào tàn bạo, nếu như hắn cứ tiếp tục để cho đao ý tản mạn mà không thể ngưng tụ ra chân chính thể thì một chiêu đao kia của hắn hoàn toàn thất bại.

Vô Danh bắt đầu chìm đắm vào việc học tập “Đạo Tâm”, hắn thấy chiêu thức đối địch của hắn bây giờ rất ít cho nên hắn phải mau chóng học được một vài đao trong “Đạo Tâm” này.

Vô Danh tin rằng hắn có thể học được những chiêu thức trong “Đạo Tâm” này, mặc dù hắn không thể lĩnh ngộ được toàn bộ ý cảnh trong đó nhưng hắn tin rằng bản thân vẫn có thể đụng chạm được một chút da lông của chiêu thức. Sở dĩ hắn tự tin như vậy là bởi vì hắn đã có lĩnh ngộ khá sâu sắc về “Đạo Tâm” và còn nữa đó chính là hắn có một dải “hồng môn đạo vận” hình quả trứng ở trong người.

Vô Danh lập tức rời khỏi thế giới hỗn độn, nếu như hắn ở trong thế giới hỗn độn để học “Đạo Tâm” thì hắn còn lâu mới có thể học được. Bởi vì trong thế giới hỗn độn quy tắc còn chưa hoàn thiện mà hắn lại là học tập một loại đao pháp đã đạt tới cấp bậc thần thông thì làm sao có thể dung hợp hoàn toàn vào ý cảnh ở trong đó được, cho nên hắn bắt buộc phải đi ra bên ngoài để luyện tập.

Vô Danh muốn học từng đao một được sắp xếp theo thứ tự ở trong đây, mặc dù tiền bối Mộng Tuân kia nói rằng có thể học bất kỳ chiêu nào trước cũng được, nhưng hắn vẫn tin về sự sắp đặt chiêu thức trong đây là có lý do.

Vô Danh bắt đầu đưa thần thức đến chỗ ghi lại cách luyện tập chiêu thức đầu tiên trong ngọc giản, rất nhanh hắn đã chìm đắm vào trong việc luyện tập đao pháp.

.....

- Âm ...

Vô Danh đứng bên cạnh một vách núi, hắn chém ra một đao cực kỳ mạnh mẽ khiến cho một khối cự thạch khoảng hai trượng vỡ tan tành thành bột mịn, xung quanh chỗ tảng đá bị chém còn có một cổ cảm giác băng hàn đọng lại khiến cho mặt đất phía dưới cũng bị đông cứng.

Vô Danh đã luyện tập một đao thứ nhất này bên trong “Đạo Tâm” một tháng rồi, nhưng hắn vẫn cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hắn thấy rằng một đao này hắn chém ra còn có thể mạnh mẽ hơn nhiều nữa, nhưng hắn tập đi tập lại cũng chỉ có thể chém ra được một đao như vậy. Bên ngoài thì nhìn một đao này có vẻ như đã luyện thành công, uy lực cũng rất kinh người, nhưng trên thực tế thì không phải như vậy, cái cảm giác này chỉ có Vô Danh mới biết được.

Trong ngọc giản kia vị tiền bối Mộng Tuân nói rằng khi một đao này chém ra chẳng những có uy thế cực kỳ to lớn mà còn có thể đóng băng không gian xung quanh lại trong một khoảng thời gian, cả khu vực ở đó sẽ bị bao bọc lại bởi một loại khí tức băng hàn. Nói rằng có thể đóng băng không gian xung quanh khiến cho Vô Danh cảm thấy rằng khi hắn chiến đấu có thể khống chế không gian xung quanh đồng thời còn có thể làm chậm lại đối thủ, nếu được

như vậy chẳng phải bản thân sẽ chiếm ưu thế cực lớn hay sao.

Chỉ tiếc là khi hấn đánh ra một đao này thì ngoài việc làm cho tảng đá xung quanh bị đánh vỡ tan ra và làm cho mặt đất phủ một lớp băng mỏng thì chẳng có cái cảm giác gì giống như không chế không gian cả.

Vô Danh nhú mày, chẳng lẽ hấn vẫn chưa đọc kỹ một đao này cho nên mới không thể đạt được chỗ tinh túy của nó.

Vô Danh lại lập tức lôi miếng ngọc giản kia ra đọc lại, hấn sợ rằng mình đã bỏ sót điểm gì đó cho nên mới không thể đạt được chỗ tinh túy của một đao kia.

Nhưng sau khi Vô Danh đọc đi đọc lại rất nhiều lần thì hấn thấy rằng mình thực sự không bỏ qua bất kì một chỗ nào cả, rõ ràng hấn đã làm đúng như những gì trong ngọc giản nói rồi. Vô Danh lại tiếp tục đưa thần thức xuống phía bên dưới, hấn sợ rằng mình vẫn bỏ sót.

Nhưng mà phía bên dưới thì lại là một mẫu truyện được tiền bối Mộng Tuấn kia ghi lại. Lúc trước hấn cũng đã nhìn tới chỗ này rồi, nhưng hấn thấy đây chỉ là một mẫu truyện nên không có đọc qua. Vô Danh đột nhiên suy nghĩ, liệu mẫu truyện này có liên quan tới một đao vừa rồi hay không, nếu như không liên quan thì tiền bối Mộng Tuấn còn cho vào làm gì, chẳng lẽ là rảnh rồi ngồi viết hay sao.

Vô Danh lập tức đọc qua mẫu truyện nhỏ này. Mẫu truyện nhỏ này nói về việc một nam tu yêu một nữ tu, nhưng nữ tu kia lại bị một kẻ khác bắt đi và bán vào trong một thanh lâu. Người nam tu kia đã cố gắng hết sức để tìm kiếm nữ tu kia, cuối cùng thì anh ta cũng tìm được và cứu nàng ra khỏi thanh lâu kia. Người nam tu rất thấu hiểu cho cảm giác cũng như tâm trạng của người mình yêu, mà từ đó anh ta đột nhiên lĩnh ngộ ra được một chiêu đao, anh ta đã dùng một chiêu đao này chém thanh lâu kia ra làm hai nửa, đồng thời cũng một chiêu đao đó đã kết liễu đi kẻ đã bán người yêu của anh ta vào thanh lâu. Thanh lâu kia sau khi bị người nam tu bỏ ra một đao thì vẫn còn bị đóng băng rất nhiều năm, thanh lâu đó không chỉ lạnh lẽo tới tận xương tủy mà còn có sát khí cực kỳ nồng đậm nữa.

Vô Danh đọc tới đây thì mới sực tỉnh, giờ hấn mới nhớ ra rằng bản thân mình đang tìm hiểu thần thông đao pháp, nếu như không dung nhập vào bên trong ý cảnh của nó thì hấn làm sao có thể lĩnh ngộ ra được chỗ tinh túy của một đao này.

Vô Danh lập tức chìm vào cảm ngộ bên trong ý cảnh của một đao kia, hấn phải lĩnh ngộ được ý cảnh trong đó thì mới có thể chạm được một chút da lông của một đao này.

Lại một tháng nữa trôi qua, Vô Danh vẫn còn đang ở bên trong cảm ngộ về ý cảnh của thần thông đao pháp.

Lúc này đột nhiên không biết từ đâu tới một con Bạch Viên cao trùng một trượng xông tới chỗ Vô Danh, con Bạch Viên này là một con yêu thú cấp bốn tức là tương đương với tu sĩ Kim Đan kỳ. Con Bạch Viên này đã quan sát Vô Danh rất lâu rồi, nhưng cho tới bây giờ nó mới quyết định đánh lên Vô Danh.

Con Bạch Viên này tốc độ cũng rất nhanh, mới hai giây trước nó còn ở cách Vô Danh một trăm mét, vậy mà bây giờ nó đã xuất hiện ở ngay phía trên đầu của Vô Danh. Một bên tay của nó giơ lên, định đập cho Vô Danh một đòn chí mạng.

Ngay tại thời điểm này Vô Danh vẫn là không có bất kỳ một chút động tĩnh gì. Nhưng ngay khi con Bạch Viên kia ở trên đầu của Vô Danh khoảng một trượng thì Vô Danh đột nhiên chảy ra một giọt nước mắt. Giọt nước mắt này nhìn thì giống như những giọt nước mắt bình thường nhưng không hiểu sao nó lại mang theo cảm giác băng hàn kinh khủng.

Giọt nước mắt này nhẹ nhàng rơi trên lưỡi đao của Khai Thiên Dạ Đao. Vô Danh đột nhiên đứng lên rồi xoay người, hấn cầm Khai Thiên Dạ Đao rồi chém ra một đao.

Khi Vô Danh chém ra một đao này, không gian xung quanh dường như bị bao bọc lại bởi một loại khí tức băng hàn, tất cả mọi thứ giống như muốn đóng băng lại. Động tác của con Bạch Viên kia cũng đột nhiên ngưng trệ một lúc, sau đó con Bạch Viên này đã bị chém ra thành hai nửa. Con Bạch Viên kia sau khi bị chém rơi xuống đất thì cơ thể cũng giống như bị biến thành một tảng băng đông cứng lại, mà đồng thời không gian xung quanh cũng đã bị phủ lại bởi băng giá lạnh buốt, toàn bộ phạm vi hơn trăm mét quanh chân núi này đều đã bị đóng băng hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Hàn Lệ Đao - Độ Kiếp Kim Đan Kỳ

Vô Danh sau khi chém ra một đao kia thì hấn vẫn còn đang trong trạng thái cảm ngộ, hai mắt của hấn vẫn cứ nhắm lại suy tư.

Vừa nãy khi con Bạch viên kia chỉ cách trên đầu Vô Danh khoảng một trượng thì hấn đột nhiên nhò ra một giọt nước mắt màu xanh lam, nó lạnh giống như là một khối băng lam vậy. Khi giọt nước mắt này nhò vào trên Khai Thiên Dạ Đao thì toàn bộ cây đao cũng mang theo một loại khí tức băng hàn, đến ngay cả lưỡi đao cũng còn đóng băng lại.

Khi Vô Danh chém ra một đao đó thì một dải đao văn màu đen hình trăng lưỡi liềm liền được hình thành, dải đao văn màu đen này mang theo một loại

khí tức băng hàn cực kỳ kinh khủng, nó khiến cho không gian xung quanh nó và những nơi nó đi qua đều bị đóng băng lại hết thảy. Dải đạo văn này không chỉ mang theo khí tức băng hàn mà còn mang theo toàn bộ sát khí của Vô Danh chém ra.

Không gian bị đóng băng đã đáng sợ, bây giờ toàn bộ sát khí của Vô Danh đều bị một đạo đao chém ra thì con Bạch Viên kia cũng không thể nào di chuyển được vì đã bị cả hai thứ khí tức khóa lại.

Con Bạch Viên kia trước khi chết còn chảy ra một giọt nước mắt, nhưng giọt nước mắt này vừa mới lăn trên khóe mắt thì đã bị đóng băng lại. Không những thế con Bạch Viên này còn cảm thấy một loại cảm giác lạnh lẽo tới tận xương tủy bên trong cơ thể, nó len lỏi mỗi góc ngách, toàn bộ kinh mạch cũng bị đóng băng lại. Nó chết đến nơi rồi cũng không biết loại cảm giác kia là từ đâu mà tới. Chỉ với một đạo vừa rồi của Vô Danh vừa mới phát ra thì nó đã sắp chết tới nơi vì bị đông cứng rồi chứ chưa cần một đạo kia chém qua, mà một đạo lúc này đã nhẹ nhàng cắt đôi con Bạch Viên thành hai nửa.

Cơ thể của Vô Danh bây giờ cũng có chút run run vì lạnh, khi này hắn chém ra một đạo kia thì bản thân hắn chính là người bị ảnh hưởng đầu tiên. Cái cảm giác lạnh lẽo tới tận xương tủy đó chỉ có hắn mới biết được nó có dễ chịu hay không. Để có thể đánh ra một đạo này thì bản thân của Vô Danh cũng là người đầu tiên phải chịu ảnh hưởng từ cảm giác lạnh lẽo đó, chỉ là cảm giác này không giống như kẻ phải đỡ một đạo kia cảm nhận được, nó không đóng băng Vô Danh, nó chỉ khiến cho Vô Danh cảm thấy lạnh lẽo ở sâu trong tâm khảm. Cái này nói chính ra thì đúng là “không rét mà run”.

Trong suốt một tháng qua Vô Danh đã chìm sâu vào bên trong ý cảnh của một đạo này, một đạo này không chỉ cần ý cảnh về mặt không gian mà nó còn liên quan tới tâm trạng của con người, chỉ có thể hiểu được tâm trạng của người khác, biết được cảm giác tại ý cảnh đó như thế nào thì mới có thể ngộ ra được một đạo này.

Vô Danh đã không ngừng đặt mình vào trong hoàn cảnh của người nữ tu kia khi bị bán đi vào thanh lâu làm kĩ nữ. Hiểu được cảm giác cùng suy nghĩ và tâm trạng của người đó thực sự không dễ dàng chút nào. Nhưng điều Vô Danh có thể làm lúc đó cũng chỉ có thể là đặt vị trí của mình vào vị trí của người khác, không ngừng suy diễn tâm cảnh.

Cuối cùng thì sau một tháng Vô Danh cũng đã ngộ được một đạo này. Hắn cuối cùng đã hiểu được cảm giác của người nữ tu đó, người nữ tu đó không chỉ bơ vơ mà nặng nề còn run lên vì đau khổ, một tâm trạng giãy vò đầy cô độc. Vô Danh thấy nặng nề có lẽ giống như người kĩ nữ của Xuân Diệu:

“Em sợ lắm. Giá băng tràn mọi nẻo;

Trời đầy trăng lạnh lẽo suốt xương da.”

Hắn chỉ mới ở một bên suy diễn tâm cảnh, đã thấy lạnh lẽo và đau khổ rồi, vậy nếu như hắn thực sự ở trong hoàn cảnh đó thì sẽ như thế nào, hay người mà hắn thương phải ở trong hoàn cảnh đó sẽ như thế nào đây.

Để có thể chém ra được một đạo này hắn đã phải rơi ra một giọt lệ, đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác rồi khiến cho bản thân cũng phải chịu cảm giác đó. Vô Danh quyết định sẽ đặt tên một đạo này là “Hàn Lệ”.

Hắn nhận ra rằng pháp tắc “Đạo Tâm” kia không chỉ yêu cầu người ta phải hiểu được tâm tư của người khác mà còn phải đặt chính bản thân mình vào hoàn cảnh đó nữa.

Vô Danh đột nhiên có một cảm giác khó miêu tả nổi lên, Vô Cực quyết cũng tự động vận chuyển, Vũ Trụ mạch cũng càng lúc càng rõ ràng, một loại cảm giác mệnh mỏng vô cùng xuất hiện.

Khí thể trên người Vô Danh không ngừng tăng cao, hắn vội vàng lấy ra hai mươi vạn linh thạch thượng phẩm, hắn biết mình vừa mới ngộ đạo xong cho nên bình cảnh đã được dễ dàng phá vỡ, hắn phải mượn thời điểm lần này để đột phá tới Kim Đan kỳ.

Linh thạch xung quanh Vô Danh không ngừng vỡ vụn, nó tỏa ra linh khí nồng đậm rồi dung nhập vào bên trong linh khí của thiên địa, sau đó liền bị Vũ Trụ mạch của Vô Danh chuyển hóa hấp thu vào bên trong cơ thể.

Khi những nguồn linh khí nồng đậm này bị Vũ Trụ mạch hấp thu thì một loại khí tức bản nguyên liền xuất hiện sau đó không ngừng cô đọng nguồn linh khí này, mà nguồn linh khí này sau khi bị loại khí tức bản nguyên kia cô đọng thì lại bị Vũ Trụ mạch trải qua cô đọng một lần nữa khiến cho nó càng trở nên cô đọng hơn bao giờ hết.

Trên đầu của Vô Danh bây giờ đã có một lốc xoáy linh khí cực kỳ khổng lồ rồi, Vô Danh lúc này cũng đang vận chuyển Vô Cực quyết tới mức cực hạn để có thể trùng kích vào cảnh giới Kim Đan kỳ.

Khi muốn đột phá vào cảnh giới Kim Đan thì phải ngưng tụ ra một viên Kim Đan ở trong đan điền, mà quá trình hình thành Kim Đan cần rất nhiều linh khí, cho nên Vô Danh phải tận dụng toàn bộ linh khí xung quanh tới mức tối đa.

Lúc này trên trời đột nhiên có một mảng mây đen kéo tới, trong những đám mây đen kia còn có những tia sét gầm rú. Vô Danh biết lời kiếp Kim Đan của hắn bây giờ đã tới rồi, hắn cũng không quá lo lắng về lời kiếp Kim Đan lần này, bởi vì hắn đã thăng cấp tới luyện thể tầng thứ tư Hư Cảnh rồi.

-ẦM...ẦM...ẦM...

Đúng lúc này mười tám tia lôi kiếp thô to từ trên trời giáng xuống chỗ Vô Danh ngồi. Vô Danh không có biểu hiện gì giống như sợ hãi, hắn ngay lập tức vận chuyển thêm công pháp Vô Cực Hóa Thân Luyện Thể quyết để dựa vào lời kiếp lần này mà tăng cường độ thân thể của hắn lên.

-RẦM...rẦM...rẦM...

Mười tám tia lôi kiếp tho to kia đánh lên trên người Vô Danh, ngay lập tức hắn đã bị rạch ra hơn chục đạo vết thương. Chỗ da thịt tiếp xúc với lôi kiếp đều bị đánh cháy. Nhưng lôi kiếp lần này cũng không quá mạnh mẽ.

Vô Danh không quan tâm lôi kiếp kia ra sao, bây giờ hắn chỉ lo hấp thu linh khí xung quanh cùng với năng lượng từ những tia lôi kiếp kia đánh lên trên người hắn còn sót lại. Tu vi của Vô Danh cũng đang từ từ tăng lên.

Bởi vì Vô Danh đã chạm vào bình chướng ngăn cách kia và muốn phá vỡ nó, cho nên lôi kiếp mới tới, bây giờ hắn phải hấp thu thật nhiều linh khí để hình thành Kim Đan trong đan điền của mình.

-ẦM...ầm...ầm...

Lại mười tám tia lôi kiếp tho to nữa từ trên trời giáng xuống, lôi kiếp lần này đã mạnh hơn lôi kiếp lúc trước rất nhiều.

-RẦM...rầm...rầm...

Mười tám tia lôi kiếp lần thứ hai đánh cùng một lúc vào trên người của Vô Danh, nhưng mà nó cũng chỉ khiến cho vết thương của Vô Danh sâu hơn một chút mà thôi. Nhưng một chút thương thế này không là gì cả, hắn có thể vận chuyển cả hai công pháp cùng một lúc, đồng thời hắn cũng phát hiện ra rằng hắn nhờ có dải hồng môn đạo vận kia mà khả năng phục hồi thương thế của hắn cũng rất nhanh chóng. Cho nên một chút vết thương nhỏ này chỉ sau vài lần vận chuyển chu thiên là có thể rất nhanh lành lại.

-ẦM...ầm...ầm...

Đợt lôi kiếp thứ ba đã giáng xuống, lần này lại là mười tám tia lôi kiếp nữa, nhưng lần này những tia lôi kiếp này đã to bằng bắp đùi của Vô Danh rồi, uy lực chắc chắn là cực kỳ mạnh mẽ.

Vô Danh thấy mấy tia sét này vẫn còn quá yếu, hắn phải làm cho nó mạnh hơn một chút mới được. Vô Danh lập tức lấy Khai Thiên Dạ Dao ra, hắn muốn chém những tia lôi kiếp kia để kích phát thiên uy.

Một vết đao màu đen rạch ngang trời, mười tám tia lôi kiếp to bằng bắp đùi của Vô Danh đã bị Khai Thiên Dạ Dao chặn lại bảy tia, còn mười một tia còn lại đều đánh vào trên người của Vô Danh.

Mà đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên hình thành bốn mươi lăm tia lôi kiếp to gấp đôi bắp đùi của Vô Danh, nó ngay lập tức giáng xuống cơ thể của hắn. Thiên Đạo có uy, hiển nhiên hành động vừa rồi của Vô Danh đã kích phát thiên uy rồi.

-RẦM...rầm...rầm...

Bốn mươi lăm tia lôi kiếp cực kỳ thô to đánh vào trên người của Vô Danh, hắn ngay lập tức cảm nhận được sự đau đớn truyền tới.

-Răng rắc.

Trong cơ thể của Vô Danh lần này vang lên một tiếng xương gãy vụn, khi bốn mươi lăm tia lôi kiếp kia đánh vào trên người của hắn thì liền trực tiếp trấn cho toàn bộ xương trên cơ thể hắn phải chịu áp lực cực kỳ kinh khủng. Xương hai bên vai của Vô Danh đã bị đánh gãy rồi.

Mà đúng lúc này trong Vũ Trụ mạch đột nhiên hình thành một cây Vũ Trụ mờ ảo. Ngay khi trong Vũ Trụ mạch của Vô Danh hình thành một cây Vũ Trụ mờ ảo thì toàn bộ linh thạch xung quanh hắn đều biến thành bụi phấn sau đó liền bị cuốn hết vào trong Vũ Trụ mạch.

Cây Vũ Trụ kia càng lúc càng trở lên ngưng thực, nó không ngừng hình thành thêm những tán cây vươn dài ra xung quanh, sau đó liền xuất hiện một đốm nhỏ màu vàng trên cành cây.

Vô Danh cuối cùng đã có thể hình thành Kim Đan của bản thân, bước vào hàng ngũ Kim Đan kỳ.

-ẦM...ẦM...ẦM...

Mà cũng đúng lúc này lại có bốn mươi lăm tia lôi kiếp trên trời giáng xuống.

-RẦM...rầm...rầm...

Bốn mươi lăm tia lôi kiếp thô to đánh lên trên cơ thể của Vô Danh, ngay lập tức cơ thể của hắn vang lên hàng loạt tiếng xương bị gãy tới mức vỡ vụn. Vô Danh mặc dù cảm thấy rất đau đớn nhưng hắn cũng không sợ, hắn đã bước vào Kim Đan kỳ rồi, lôi kiếp như vậy chưa khiến cho hắn phải chết được.

Mà lúc này trên bầu trời lại hình thành thêm bốn mươi lăm tia sét thô to nữa, nó chuẩn bị giáng xuống người Vô Danh. Vô Danh không hề sợ hãi đón tiếp bốn mươi lăm tia lôi kiếp này.

-ẦM...ầm...ầm...

Bốn mươi lăm tia lôi kiếp đã giáng xuống, cả một khoảng trời xung quanh đều hiện lên ánh chớp màu đen.

-Rầm...rầm...rầm...

Bốn mươi lăm tia lôi kiếp đã giáng vào trên người của Vô Danh.

-Rắc...rắc...rắc...rắc...

Trên người Vô Danh không ngừng vang lên tiếng vỡ vụn, toàn bộ xương trên cơ thể của hắn đều bị đánh nát, những chỗ xương vừa mới lành lại do Vô Danh tấn cấp Kim Đan kỳ cũng bị đánh cho vỡ ra thành bột cám.

Vô Danh cũng không thể ngờ được lôi kiếp Kim Đan lần này của hắn lại mạnh tới vậy, lúc trước rõ ràng chỉ có tứ cửu lôi kiếp, vậy mà lần này hắn độ kiếp lại mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần, dù mẹ nó thật là đáng sợ. Lôi kiếp Trúc Cơ lúc trước đến cả một chút da lông cũng không bằng lôi kiếp Kim Đan lần này.

Lúc này thì lôi kiếp trên trời cũng đã không còn, mây đen cũng đã tản đi, chỉ thấy một linh vũ đang từ từ rơi ở trên đầu của Vô Danh.

Vô Danh không chút ngại ngùng nào mà hấp thu linh vũ này, hắn thấy linh khí trong đó cực kỳ nồng đậm, đồng thời tốc độ chữa trị vết thương cũng rất nhanh. Sau khoảng một canh giờ, Vô Danh đã hoàn toàn khôi phục thương thể trên cơ thể của mình, tu vi của hắn bây giờ đã là Kim Đan tầng hai.

Vô Danh cũng không ngờ rằng sau khi hắn tấn cấp Kim Đan kỳ thì trong đan điền của hắn không có hình thành kim đan chân chính mà là trong Vũ Trụ mạch hình thành một cây Vũ Trụ sau đó trên cây Vũ Trụ này lại có một đốm vàng nhỏ.

-Đan Điền của ta đâu rồi??

Vô Danh đột nhiên giật mình hô lên một tiếng, vừa nãy hắn có kiểm tra qua cơ thể của mình, nhưng không ngờ hắn lại không thấy đan điền của bản thân đâu.

Mà lúc này Vô Danh cũng thấy cây Vũ Trụ kia lại hình thành ở ngay vị trí cũ của đan điền, Vô Danh có chút hoài nghi chẳng lẽ đan điền của hắn đã hóa thành cây Vũ Trụ kia rồi hay sao.

Một lúc sau Vô Danh liền khẳng định ý nghĩ này của bản thân, chắc chắn đan điền của hắn đã hóa thành cây Vũ Trụ kia rồi.

Vô Danh cầm Khai Thiên Dã Dao lên sau đó liền chém ra một đao, lập tức trên không trung liền xuất hiện một vết rách màu đen dài hơn mười trượng.

Vô Danh tâm tình cực kỳ vui mừng nhìn uy lực của một đao này mà hắn chém ra.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Hồng môn độ kiếp

Vô Danh nhìn một đao kia mà hắn bỏ ra, hắn thấy mặc dù bên ngoài có vẻ giống như rất mạnh mẽ, nhưng nó vẫn còn thiếu sót một loại khí thế, mà loại khí thế đó cần phải rèn rũa thì mới có thể tích tụ được.

Vô Danh lại nhìn qua thân thể của hắn một chút, mặc dù lần này hắn không có thể thăng cấp tới luyện thể tầng năm “Anh cảnh” nhưng mà thân thể của hắn ít ra cũng có một bước tiến nhỏ, dù sao để có thể lên được tới luyện thể tầng bốn “Hư cảnh” cũng không phải là điều dễ dàng gì, đối với hắn đó là may mắn trong may mắn rồi.

Vô Danh thấy đợt lôi kiếp vừa nãy hắn phải độ có vẻ cũng không quá mạnh mẽ, mặc dù hắn bị gãy xương nhiều lắm đấy, nhưng như vậy cũng không thể nào giết chết hắn được. Cho dù lúc đó hắn chưa luyện thể tới tầng thứ tư “Hư Cảnh” mà vẫn còn ở tầng thứ ba “Nhân cảnh” thì cũng không bị lôi kiếp đó đánh chết. Nhưng Vô Danh biết rằng nếu như bản thân hắn không luyện thể thì chắc chắn phải chết từ lúc độ kiếp Trúc Cơ kỳ.

Vô Danh thấy cảm giác như “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” trong thức hải của hắn càng hấp thu được nhiều năng lượng thì lôi kiếp mà hắn phải chịu càng mạnh mẽ. Mặc dù hắn đã nhận ra được điều này nhưng hắn cũng không thể nào ngăn cản “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” kia hấp thu năng lượng từ sét được. Khi hắn ở bên trong lôi hồ luyện thể nó cũng đã hấp thu rất nhiều rồi. Vô Danh thấy ngoài lúc hắn luyện hóa dải “hồng môn đạo vận” kia ra thì chẳng có lúc nào là “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” kia có ích cả.

Lúc này Vô Danh lại đột nhiên muốn tìm hiểu thêm thông tin về “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” kia, ý niệm của hắn ngay lập tức truyền tới Hồn Độn Thiên Mục, nhưng mà Hồn Độn Thiên Mục cũng chẳng có phản ứng gì cả. Mà lúc này đột nhiên Vô Danh lại cảm thấy hình như dải “hồng môn đạo vận” kia lại truyền tới tin tức cho hắn. Một lúc sau Vô Danh liền biết thêm một chút thông tin về “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” kia rồi, nó hóa ra lại là một loại pháp tắc trong hàng tỉ vạn pháp tắc khởi nguyên.

Biết được thông tin này rồi Vô Danh cảm thấy rất nóng lòng, hắn không biết nếu như bản thân có thể cảm ngộ và luyện hóa được loại pháp tắc này thì sẽ như thế nào nhỉ. Chẳng lẽ hắn có thể điều khiển lôi kiếp xuống đánh người hay sao. Nghĩ tới đây đột nhiên Vô Danh ngửa mặt lên trời cười lớn, nếu như

có thể điều khiển lôi kiếp đánh kẻ khác vậy thì chẳng phải rất sáng khoái hay sao.

-Rầm...rầm...rầm...

Đột nhiên không biết từ đâu tới, mười tám tia lôi kiếp thô to màu đen đánh trúng ngay đầu của Vô Danh. Vô Danh lạnh lùng mở đôi mắt đang híp lại vì cười ra...

-Rầm...rầm...rầm...

Ngay lập tức Vô Danh lại bị thêm ba mươi sáu tia lôi kiếp thô to nữa đánh vào trên người. Vô Danh khi vừa nhìn thấy một đám mây đen trên đầu thì liền nhủ mây, không phải vừa rồi hắn đã độ kiếp xong rồi hay sao, sao bây giờ lại vẫn còn lôi kiếp nữa vậy.

Mà lúc này Vô Danh mới đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào Hồng Mông lại đang đứng ở bên cạnh hắn rồi, mà hình như trên người của cậu cũng có dấu vết bị lôi kiếp đánh trúng.

Vô Danh giống như ngay lập tức nhận ra được điều gì đó, hắn liền chạy nhanh ra khỏi khu vực này.

Vốn trên trời còn đang chuẩn bị hình thành thêm bảy mươi hai tia lôi kiếp nữa giáng xuống người Vô Danh thì hắn đã chạy đi rồi, cho nên lôi kiếp kia cũng tự động tiêu tán.

Vô Danh rốt cục cũng đã biết tại sao lại có lôi kiếp đánh vào người của hắn rồi. Khi này hắn nhìn thấy Hồng Mông thì hắn cũng đã thấy cậu nhóc đạt tới cảnh giới Trúc Cơ rồi. Có lẽ lôi kiếp vừa nãy tới là lôi kiếp Trúc Cơ của Hồng Mông, Vô Danh không ngờ rằng đến ngay cả Hồng Mông cũng phải độ kiếp khi tấn cấp Trúc Cơ.

Vô Danh đột nhiên cảm thấy khó hiểu, bởi vì hắn có “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” ở trong người cho nên mới phải độ kiếp Trúc Cơ, còn Hồng Mông làm gì có thứ đó, vậy tại sao nhóc vẫn phải độ kiếp Trúc Cơ. Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, Vô Danh thấy với lai lịch của nhóc thì có lẽ phải độ kiếp Trúc Cơ cũng là đúng rồi. Hồng Mông này vốn được sinh ra bởi ba loại khí tức bản nguyên là Huyền Hoàng khí, Hỗn Độn chi khí và Thái Nhất khí cùng với một dải “hồng mông đạo vận”, chính vì được sinh ra một cách kỳ lạ như vậy cho nên Hồng Mông mới phải độ kiếp Trúc Cơ. Mà như Vô Danh thấy thì Hồng Mông này có lẽ cũng giống như hắn, đều là những đứa con mà tạo hóa sinh ra.

Vô Danh biết được là Hồng Mông độ lôi kiếp tấn cấp Trúc Cơ kỳ, cho nên hắn cũng biết được tại sao vừa nãy lại có lôi kiếp đánh vào trên người của hắn. Bởi vì hắn đứng trong phạm vi mà Hồng Mông phải độ kiếp cho nên cũng bị coi là đùa giỡn với thiên uy của Thiên Đạo, chính vì như vậy mà hắn cũng phải chịu lôi kiếp đánh trên người.

Chỉ một lát sau, Hồng Mông đã độ xong lôi kiếp của nhóc rồi, Vô Danh thấy vậy thì liền chạy về phía Hồng Mông xem tình hình của cậu nhóc bây giờ ra sao rồi.

Khi vừa mới tới gần chỗ Hồng Mông thì Vô Danh đã thấy cậu nhóc đang hấp thu linh vũ để chữa trị thương thế trên cơ thể, vừa nãy khi Hồng Mông độ kiếp thì cậu nhóc liên tục biến đổi màu sắc của bản thân. Vô Danh không biết tại sao lại như vậy, nhưng mà hắn thấy mọi khi Hồng Mông cũng như vậy cho nên cũng không có quá mức để ý.

Vô Danh đứng ở một bên chờ Hồng Mông hấp thu linh vũ, hắn định đợi sau khi Hồng Mông hấp thu linh vũ xong thì liền đưa Hồng Mông vào bên trong thế giới hỗn độn, hắn thấy bản thân cũng cần phải vào bên trong đó một thời gian, bây giờ hắn muốn học tập luyện đan một chút.

Hồng Mông sau nửa canh giờ thì đã hấp thu xong linh vũ kia, nó rất vui vẻ nhìn thân thể của mình một vòng. Hồng Mông đột nhiên nhìn về phía Vô Danh nói:

-Xin lỗi lão đại, vừa nãy ta không kịp nhắc nhở huynh, để cho huynh phải chịu lôi kiếp oan uổng như vậy.

Vô Danh đột nhiên nhìn Hồng Mông với ánh mắt kinh dị, hắn ngạc nhiên nói:

-Ngươi lại có thể nói được sao??

-Đúng vậy lão đại, sau khi ta tấn cấp Trúc Cơ xong thì đã có thể nói được rồi.

Hồng Mông nói với giọng cực kỳ đắc ý.

-Trâu như vậy, ta còn nghĩ ngươi còn không biết nói tiếng người đây.

Vô Danh gật đầu, giọng nói có chút thương thức.

-Lão đại sao có thể nói như vậy được, đệ cũng đâu giống như mấy con yêu thú ngoài kia, đâu có thấp kém như vậy được.

Hồng Mông lập tức đáp.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu, một lúc sau mới nói:

-Ngươi bây giờ theo ta vào bên trong thế giới hỗn độn, ta cần vào trong đó học tập luyện đan một chút.

-Lão đại, huynh nói là học luyện đan sao, ta có thể học không??

Giọng nói của Hồng Mông có chút hiếu kỳ nhìn Vô Danh. Vô Danh nghe vậy thì hỏi:

-Ngươi có thể học sao??

-Chỉ cần lão đại chỉ điểm thì ta tin với chỉ số thông minh của mình thì rất nhanh cũng có thể học được.

Hồng Mông gật đầu đáp.

Vô Danh thấy Hồng Mông tự tin như vậy thì cũng chỉ biết gật đầu, nếu như Hồng Mông thực sự có thể học tập luyện đan mà nói thì cũng là một chuyện rất tốt. Hồng Mông có thể luyện đan được thì coi như hắn cũng có thể bỏ bớt đi một chút gánh nặng, hắn cũng có thể từ đó mà chuyên tâm vào học tập trận pháp. Vô Danh nhìn Hồng Mông nói:

-Ngươi bây giờ theo ta đi vào bên trong thế giới hỗn độn trước đã, thả lỏng tâm thần ra.

Hồng Mông nghe vậy thì liền gật đầu, sau đó cậu nhóc liền thả lỏng tâm trí để Vô Danh có thể đưa nhóc vào bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh vừa động ý niệm thì hắn đã ngay lập tức xuất hiện bên trong thế giới hỗn độn cùng với Hồng Mông rồi.

Vô Danh vừa vào bên trong thế giới hỗn độn thì hắn lập tức lấy chiếc lò luyện đan bên trong nhẫn trữ vật ra. Chiếc lò luyện đan này chính là lần trước hắn ở Tây Hải phường thị đầu giá được.

Từ lần đầu giá được chiếc lò luyện đan đó tới giờ thì Vô Danh cũng chưa từng động tới nó một lần nào, bây giờ hắn mới có dịp để mang chiếc lò luyện đan này ra.

Vô Danh nhìn Hồng Mông rồi nói:

-Ngươi thử triệu hồi chân hỏa của ngươi cho ta xem một chút.

-Được lão đại.

Hồng Mông nghe Vô Danh nói vậy thì liền gật đầu. Sau đó cậu nhóc liền triệu hồi Trúc Cơ chân hỏa của bản thân ra.

Hồng Mông há miệng thổi phù một cái, một ngọn lửa màu đỏ đã xuất hiện trong lòng bàn tay của cậu nhóc.

Vô Danh nhìn ngọn lửa này của Hồng Mông thì cũng liền biết đây là Trúc Cơ chân hỏa của nhóc. Vô Danh không biết với chân hỏa Trúc Cơ này thì Hồng Mông có thể luyện được loại đan dược cấp bậc nào đây. Vô Danh nhìn Hồng Mông nói:

-Ta thấy với Trúc Cơ chân hỏa bây giờ của ngươi thì có lẽ cứ học tập luyện phạm đan trước đã, dù sao chân hỏa cũng không được mạnh mẽ lắm cho nên cũng có ảnh hưởng rất lớn tới quá trình luyện đan. Trước tiên thử luyện một số loại phạm đan để làm quen với cách khống chế ngọn lửa trước, rồi khi nào chắc tay hơn thì luyện những loại đan dược cao cấp hơn. Bây giờ ngươi hãy luyện hóa lò luyện đan kia trước đi.

Hồng Mông nghe Vô Danh nói như vậy thì cũng gật đầu, cậu nhóc liền nhìn Vô Danh hỏi:

-Lão đại, phẩm chất của ngọn lửa rất ảnh hưởng tới việc luyện đan sao, có phải là nếu như đệ có ngọn lửa tốt hơn thì có thể luyện được đan dược cao cấp đúng không.

Vô Danh nghe vậy thì liền gật đầu nói:

-Đúng vậy, nếu như đệ có thể kiếm được ngọn lửa cao cấp hơn thì luyện đan cũng dễ dàng hơn nhiều. Đây là một miếng ngọc giản nói về luyện đan, đệ tự xem qua một chút đi.

Vô Danh vừa nói vừa lấy ra một miếng ngọc giản bên trong nhẫn trữ vật rồi đưa cho Hồng Mông. Hồng Mông đưa tay ra rồi cầm lấy miếng ngọc giản kia. Vô Danh thấy Hồng Mông quả nhiên là một con rồng cực kỳ đặc biệt, cậu nhóc vậy mà cũng có những năm ngón tay, những loài rồng khác thì thường chỉ có ba ngón mà thôi.

Hồng Mông cầm miếng ngọc giản trong tay rồi lại nhìn Vô Danh nói:

-Lão đại, ta thực ra còn có một ngọn lửa khác, nó mạnh hơn Trúc Cơ chân hỏa vừa này rất nhiều, huynh xem một chút này.

Nói xong Hồng Mông lập tức há miệng phun ra một ngọn lửa. Vô Danh nghe vậy thì cũng liền chú ý tới ngọn lửa của Hồng Mông vừa phun ra.

Trên tay của Hồng Mông bây giờ là một ngọn lửa có ba màu đen, trắng và vàng. Ngọn lửa này được bao bọc bởi màu đen ở bên ngoài, tiếp đó là màu trắng ở bên trong và màu vàng ở vị trí trung tâm. Ngay khi Hồng Mông vừa triệu hồi ra ngọn lửa này thì rõ ràng nhiệt độ xung quanh đã tăng lên rất nhiều, đến ngay cả Vô Danh cũng phải toát mồ hôi.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nhé. Đừng đọc lướt nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tam vị chân đạo hỏa

Vô Danh nhìn ngọn lửa trên tay của Hồng Mông mà nuốt nước bọt ừng ực, ngọn lửa này không ngờ lại có thể để cho hắn phải toát mồ hôi, hắn trông thế này thôi nhưng cũng là tu sĩ luyện thể tới tầng thứ tư rồi đây.

Vô Danh thấy ngọn lửa này tuyệt đối là một ngọn lửa rất mạnh mẽ, nếu không thì cũng không thể nào khiến cho nhiệt độ xung quanh tăng nhanh như vậy.

Vô Danh gõ đầu Hồng Mông rồi nói:

-Không chế uy lực của ngọn lửa một chút, linh dược viên của ta cũng sắp bị người làm cho héo hết rồi.

Vô Danh vừa nói vừa chỉ về phía linh dược viên được trồng cách chỗ mình không xa.

-Được, được, được, xin lỗi lão đại, ta cũng quên mất trong đây còn có linh dược viên a.

Hồng Mông cũng chỉ biết gãi đầu ngượng ngùng, cậu nhóc liền thu liễm khí tức của ngọn lửa lại, khiến cho nhiệt độ không lan rộng ra xung quanh.

Vô Danh lại nhìn ngọn lửa trên tay của Hồng Mông, hắn thật sự rất hiếu kỳ không biết tại sao Hồng Mông lại có một mối lửa mạnh mẽ tới như vậy, hắn cảm giác rằng sức mạnh của ngọn lửa này còn có thể tăng tới mức vô hạn vậy.

Vô Danh nhìn Hồng Mông hỏi:

-Mối lửa này của người rốt cục là mối lửa gì vậy, sao nó lại có uy lực lớn như thế??

Hồng Mông suy nghĩ một lát rồi liền trả lời:

-Lão đại thấy mối lửa này của ta không tệ chứ, theo như trong trí nhớ của ta thì nó là một mối lửa thuộc về Đạo Hỏa, uy lực rất là mạnh mẽ đó nha.

-Đạo Hỏa sao??

Vô Danh nhíu mày nhìn mối lửa này, cái tên Đạo Hỏa này hắn chưa từng nghe tới, thế nhưng với uy lực mà nó thể hiện ra thì có lẽ những mối lửa thuộc loại Đạo Hỏa đều là những mối lửa cực kỳ mạnh mẽ.

-Đúng vậy lão đại, nó chính là Đạo Hỏa, không những uy lực mạnh mẽ mà còn có thể thăng cấp mỗi khi ta tăng lên một đại cảnh giới, ngọn lửa này của ta đã là đạo hỏa cấp một rồi.

Hồng Mông lại tiếp tục giải thích. Vô Danh nghe vậy thì cũng gật đầu lia lịa, hắn lập tức dùng Hỗn Độn Thiên Mục để nhìn mối lửa này.

Ngay khi Vô Danh vừa dùng Hỗn Độn Thiên Mục quét tới thì mọi loại thông tin về mối lửa này đều đã truyền tới trong đầu của Vô Danh.

Đạo Hỏa là một loại mối lửa không do thiên địa sinh ra mà là do đạo niệm tự thân ngưng tụ ra. Muốn ngưng tụ được Đạo Hỏa thì phải trải qua đạo niết. Đạo Hỏa có thể thăng cấp khi đạo niệm của chủ nhân mạnh thêm, đồng thời cũng có thể tăng cấp khi được hấp thu thiên tài địa bảo.

Thông thường Đạo Hỏa đều có sức mạnh vượt trội so với những loại mối lửa khác trong thiên địa, bởi vì nó có thể vô hạn thăng cấp nếu như đạo niệm của chủ nhân ngày càng mạnh, còn những loại mối lửa khác thì chỉ có hấp thu thiên tài địa bảo mới có thể thăng cấp được, mà thăng cấp như vậy cũng là có giới hạn.

Theo như thông tin truyền tới thì Vô Danh thấy rằng loại mối lửa thuộc Đạo Hỏa này quả nhiên là mạnh mẽ vô cùng, lại còn có thể tăng cấp vô hạn như vậy thì thực sự quá bá đạo rồi. Vô Danh nghĩ có lẽ bản thân hắn cũng phải ngưng tụ ra Đạo Hỏa tự thân mới được, nếu như hắn có Đạo Hỏa thì sức chiến đấu chắc chắn sẽ tăng vọt. (Đạo Hỏa còn chưa phải loại lửa mạnh nhất nhé, giới thiệu trước he he.)

Vô Danh nhìn mối lửa trên tay Hồng Mông rồi hỏi:

-Vậy người biết làm sao để có thể ngưng tụ ra Đạo Hỏa hay không??

Hồng Mông suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

-Lão đại, ta không biết Đạo Hỏa này phải ngưng tụ như thế nào, bởi vì khi ta sinh ra thì đã có nó ở trong người, sở dĩ ta có thể biết được nó là Đạo Hỏa

vì nó giống như một phần ký ức của ta.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ biết thờ dài chấp nhận, Hồn Độn Thiên Mục cũng không có chỉ cho hắn cách ngưng tụ Đạo Hỏa, cho nên khả năng hắn phải tìm một loại môi lửa khác rồi.

-Ta thấy môi lửa này của ngươi còn chưa có tên, ngươi cũng nên đặt cho nó một cái tên chứ??

Vô Danh nhìn Hồng Mông nói.

Hồng Mông nghe Vô Danh nói như vậy thì cũng gật đầu, cậu nhóc nhìn Vô Danh nói:

-Lão đại, hay là huynh đặt tên hộ ta có được không, ta cũng không biết phải đặt tên cho nó như thế nào cả.

-Ta đặt sao, như vậy có được không, dù sao đây cũng là môi lửa của ngươi nha.

Vô Danh đáp.

-Không sao đâu lão đại, chỉ cần là tên lão đại đặt thì ta chắc chắn sẽ thích.

Hồng Mông không chút do dự nói.

Vô Danh thấy Hồng Mông tin tưởng mình như vậy thì liền nói:

-Được, nếu như ngươi đã tin tưởng ta như vậy thì ta sẽ đặt tên cho môi lửa này giúp ngươi. Môi lửa này có ba màu, mà nó lại thuộc loại môi lửa do đạo niệm tự thân ngưng tụ ra, vậy sẽ gọi nó là “Tam Vị Chân Đạo” đi. Ngươi thấy tên này được không

-Hay, quả nhiên là lão đại, vậy từ nay môi lửa này sẽ gọi là “Tam Vị Chân Đạo”.

Hồng Mông vỗ hai tay rồi gật đầu nói.

-Được rồi, tên cũng đã đặt xong, ta thấy ngươi cũng nên luyện hóa chiếc lò luyện đan kia rồi học tập Đan Đạo cho thật tốt. Ta cho ngươi một chiếc nhẫn trữ vật, trong đó có mười vạn linh thạch thượng phẩm cho ngươi sử dụng nữa. Ở trong đó những thứ ngươi cần đều có cả, ngươi cũng có thể ra linh dược viên đăng kia hái linh thảo để luyện đan. Hãy chuyên tâm vào học luyện đan cho thật tốt, đừng để ta thất vọng. Còn nữa đừng làm phiền ta, bây giờ ta cần phải nghiên cứu Trận Đạo một chút.

Vô Danh đưa cho Hồng Mông một chiếc nhẫn trữ vật rồi nói.

-Ta hiểu rồi lão đại, huynh cứ việc yên tâm nghiên cứu trận pháp, ta chắc chắn sẽ không phụ lòng kỳ vọng của huynh.

Hồng Mông tự tin gật đầu đáp.

Thấy Hồng Mông tự tin như vậy thì Vô Danh cũng là gật đầu, hắn tin rằng Hồng Mông có thể làm tốt.

Hồng Mông sau khi được Vô Danh giao cho nhiệm vụ như vậy thì liền bắt đầu luyện hóa lò luyện đan và chiếc nhẫn trữ vật kia.

Vô Danh cũng là chọn cho mình một chỗ bắt đầu nghiên cứu trận pháp. Hắn từ trong nhẫn trữ vật của mình lôi ra một đồng tài liệu chế tạo trận kỳ, hắn muốn chế tạo thật nhiều trận kỳ để có thể dùng trong việc học tập trận pháp.

Trên tay của Vô Danh cũng đã xuất hiện Kim Đan chân hỏa, sau đó hắn liền lấy tài liệu chế tạo trận kỳ ra bắt đầu luyện hóa chúng. Các loại tài liệu kia bị thần thức của Vô Danh khống chế khiến cho chúng trôi lơ lửng ở trên không trung sau đó liền bị Kim Đan chân hỏa luyện hóa làm tan ra. Chỉ cần một thời gian ngắn Vô Danh đã có thể chế tạo ra từng miếng trận kỳ đầu tiên.

Thời gian trong thế giới hỗn độn trôi qua rất nhanh, Hồng Mông thì ở một bên học tập luyện đan, còn Vô Danh thì lại ở một chỗ khác cảm ngộ Trận Đạo.

Ai cũng đều có công việc riêng của mình, ai cũng đều chìm vào bên trong cảm ngộ để không ngừng nâng cao trình độ trong các phương diện như Đan Đạo và Trận Đạo.

Hồng Mông sau khi luyện hóa được lò luyện đan và nhẫn trữ vật xong thì cũng liền cảm miếng ngọc giản mà Vô Danh đưa cho để nghiên cứu.

Miếng ngọc giản mà Vô Danh đưa cho nhóc chính là một miếng ngọc giản nói về cách luyện đan và cảm ngộ bên trong Đan Đạo của tu sĩ đi trước. Miếng ngọc giản này là Vô Danh tìm được ở bên trong nhẫn trữ vật của Lưu Trạch.

Hồng Mông trong suốt khoảng thời gian ở bên trong thế giới hỗn độn đều rất chăm chỉ luyện tập. Trình độ luyện đan của Hồng Mông cũng càng ngày càng cao. Lúc đầu thì nhóc còn gặp chút khó khăn về việc không chế ngọn lửa khiến cho rất nhiều linh thảo cấp thấp đều bị hủy. Nhưng mà trình độ của cậu cũng càng lúc càng cao, khống chế ngọn lửa cũng đã không còn là một việc gì đó khó khăn nữa rồi.

Vô Danh cũng đồng dạng có những bước tiến dài bên trong trận đạo, bởi vì hắn có ngộ tính rất cao, cho nên việc học tập trận pháp cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Mà cũng không thể không nói tới việc hắn có được dải “hồng mông đạo vận” kia, nó cũng giúp cho hắn có cảm ngộ tốt hơn về mặt trận

đạo.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, bên trong thế giới hỗn độn không ngừng vang lên tiếng linh thảo bị luyện hóa thất bại và bố trí trận pháp thất bại, nhưng sau những tiếng thất bại đó chính là thành công. Rất nhiều mẻ đan dược đã được Hồng Mông luyện chế ra, tất cả những mẻ đan dược đó đều là Hồng Mông dựa vào những đan phương được ghi lại bên trong ngọc giản mà làm theo, đồng thời cậu nhóc cũng tự tạo được riêng con đường Đan Đạo của mình. Vô Danh thì trên mặt Trận Đạo cũng có linh ngộ cực kỳ sâu sắc, chỉ sau một năm bên trong thế giới hỗn độn hắn đã đạt tới bậc Trận Pháp Đại Sư cấp bốn rồi.

Ngay tại thời điểm bên trong thế giới hỗn độn đã trôi qua một năm tám tháng thì lúc này Vô Danh mới ngừng việc cảm ngộ trận pháp của mình lại. Hắn bây giờ đã tiến vào Trận Pháp Đại Sư cấp năm rồi. Hắn thấy bản thân nên tạm thời dừng lại ở đây, bởi vì bây giờ hắn có ngòi đó nghiên cứu thêm thì cũng còn lâu mới có thể bước vào Trận Pháp Đại Sư cấp sáu.

Vô Danh nhìn về phía chỗ Hồng Mông đang luyện đan, hắn không biết trong thời gian qua Hồng Mông đã có thể luyện được loại đan dược gì rồi. Vô Danh nhẹ nhàng đi tới chỗ Hồng Mông đang luyện đan rồi quan sát quá trình luyện đan của nhóc.

Vô Danh thấy Hồng Mông đang trong giai đoạn luyện hóa dược liệu, cậu nhóc có vẻ đang rất cẩn thận luyện hóa đồng dược liệu này. Theo như Vô Danh đọc qua bên trong sách thì khi luyện hóa dược liệu tốt nhất là luyện hóa từng loại dược liệu, như vậy có thể chuyên tâm mà không sợ luyện hỏng. Nhưng theo như Vô Danh thấy thì Hồng Mông đang luyện hóa cùng một lúc rất nhiều loại dược liệu, mà trông cậu nhóc không có vẻ gì giống như đang rất khó khăn cả.

Chỉ một lát sau Vô Danh đã thấy Hồng Mông luyện hóa chỗ dược liệu này, không thể không nói Hồng Mông đã làm khá tốt trong việc phân chia thần thức của mình ra để không chế nhiều loại linh thảo khác nhau, đồng thời còn giữ được cho dược dịch không bị trộn lẫn vào nhau khi chưa tách cạn ra khỏi dược dịch.

Bước tiếp sau khi luyện hóa dược liệu chính là chiết xuất thảo dược, mà quá trình này Hồng Mông đã giữ lại được độ tinh khiết rất cao cho dược dịch.

Chỉ sau nửa canh giờ, Vô Danh đã nghe thấy tiếng đan dược rơi leng keng bên trong lò luyện đan rồi, chứng tỏ đan dược đã được luyện thành.

Vô Danh nhìn xuyên vào bên trong lò luyện đan, không ngờ đây lại là một mẻ linh đan nhất phẩm hạng nhất. Quả nhiên Hồng Mông không có phụ sự kỳ vọng của hắn, trong suốt gần hai năm đã có thể luyện chế được linh đan nhất phẩm với phẩm cao như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Ở đâu có yêu thú ở đó có chúng ta

Hồng Mông sau khi đã thành đan thì liền lấy ra một chiếc bình ngọc sau đó bỏ sáu viên đan dược vừa mới luyện thành vào trong bình ngọc đó.

-Lão đại, chúc mừng huynh trình độ trận pháp lại có bước tiến dài.

Khi này Vô Danh đi tới gần chỗ mình thì Hồng Mông cũng đã nhận ra, bây giờ nhóc đã luyện xong mẻ đan dược này rồi nên mới có thời gian để chào hỏi Vô Danh.

Vô Danh cũng chỉ mỉm cười gật đầu rồi nói:

-Người cũng không làm ta thất vọng, vậy mà đã có thể luyện linh đan nhất phẩm một cách lô hỏa thuần thanh như vậy. Quả thực là ngoài sự kỳ vọng của ta.

Hồng Mông được khen như vậy thì hiển nhiên cũng rất vui mừng, nhóc nhanh miệng nói:

-Đương nhiên rồi lão đại, với chỉ số thông minh của ta mà lại không có thành tựu gì đáng nói thì quả thật rất mất mặt a.

-Đừng nói nhảm, chúng ta cũng đã ở trong đây rất lâu rồi, cũng nên ra ngoài khỏi động một chút.

Vô Danh nhàn nhạt nói, sau đó thân hình của hắn liền trở nên mờ nhạt rồi biến mất khỏi thế giới hỗn độn.

Hồng Mông nghe vậy thì cũng gật đầu, sau đó liền theo Vô Danh rời khỏi bên trong thế giới hỗn độn.

Hồng Mông vốn đã có thể luyện được linh đan nhất phẩm từ trước, nhưng thấy mình vẫn chưa thể luyện được linh đan nhị phẩm thì mới dừng lại. Bởi vì vẫn chưa thể luyện được linh đan nhị phẩm cho nên Hồng Mông mới quyết định luyện đi luyện lại linh đan nhất phẩm để chờ Vô Danh.

Trong suốt khoảng thời gian đó thì toàn bộ linh thảo mà Vô Danh có bao gồm cả linh dược viên đều đã bị Hồng Mông sử dụng hết. Vô Danh mặc dù biết nhưng cũng không nói gì, dù sao chỗ linh thảo đó hắn cũng không dùng tới, chỉ có riêng một gốc cây Lô Dương thảo là Vô Danh đã dặn dò Hồng

Mông không được đụng tới rồi.

-Lão đại, tiếp theo chúng ta sẽ đi chỗ nào a??

Hồng Mông vừa mới ra bên ngoài thì liền hỏi ý kiến của Vô Danh. Vô Danh nghe vậy thì liền suy nghĩ một chút rồi đáp:

-Ở đâu có yêu thú, ở đó có chúng ta. Ta với ngươi tiếp theo sẽ săn toàn bộ yêu thú ở bên trong Bình Nghiêu sâm lâm này.

-Lão đại định làm gì với bọn yêu thú đó à??

Hồng Mông lại hỏi.

-Chẳng làm gì cả, đơn giản chỉ là tập luyện để tích lũy thêm kinh nghiệm chiến đấu mà thôi, ta tin với lần tập luyện này cũng sẽ có lợi ích không nhỏ đối với ngươi.

Vô Danh nhìn Hồng Mông nói.

-Ồ, hóa ra là vậy, nhưng mà ta chỉ sợ lão đại liền thất vọng, ta thế nhưng chỉ cần một ngụm là có thể nuốt tươi một con yêu thú có kích cỡ vừa phải rồi.

Hồng Mông ồ lên một tiếng rồi lại nói với giọng đắc ý. Vô Danh nhàn nhạt liếc Hồng Mông một cái, quả thật với khả năng bây giờ của Hồng Mông thì mấy con yêu thú trong Bình Nghiêu sâm lâm này cũng không có cửa. Hồng Mông ngày trước khi mới nở ra thì cũng chỉ dài tầm khoảng một cánh tay, vậy mà bây giờ nhóc đã dài tới hơn hai mét rồi, riêng sải cánh thì có lẽ cũng phải dài tới ba mét.

Vô Danh đột nhiên cười hắc hắc nói:

-Hắc hắc, đợt tập luyện lần này không cho phép ngươi dùng chân nguyên.

-Gào~ ~!! Lão đại thật bất công a, huynh có thể dùng chân nguyên vậy tại sao ta lại không được dùng chứ.

Hồng Mông gào lên một tiếng cực kỳ bất mãn. Vô Danh nghe vậy thì cũng chẳng thêm để ý, chỉ cười nói:

-Vậy tức là ngươi muốn dùng chân nguyên để luyện tập có phải không??

-Đúng vậy, lão đại, ta trông thế này thôi chứ không dùng chân nguyên thì ta thực sự rất yếu đuối a.

Hồng Mông ngượng ngùng nói. Vô Danh vỗ tay một tiếng rồi đáp:

-Vậy được, trong quá trình tập luyện lần này, ta sẽ cho phép ngươi sử dụng chân nguyên. Nhưng đối tượng tập luyện cùng với ngươi lần này chính là ta.

Hồng Mông vốn đang rất vui mừng khi nghe thấy Vô Danh cho phép nó sử dụng chân nguyên, nhưng ngay khi nghe thấy đối tượng tập luyện cùng với nó sẽ là Vô Danh thì khuôn mặt liền đen lại. Hồng Mông khuôn mặt mườì phản nghiêm túc nói:

-A lão đại, ta vừa mới nghĩ thông suốt rồi, ta mặc dù không dùng chân nguyên nhưng với thân thể này của ta cũng có thể đè bẹp vô số yêu thú rồi. Ta quyết định đợt luyện tập lần này sẽ không dùng chân nguyên.

Vô Danh thấy Hồng Mông nghiêm túc như vậy thì cũng gật đầu khen ngợi, hắn đưa ngón tay cái ra nói:

-Rất tốt, nếu như ngươi đã có thể nghĩ được thông suốt như vậy thì chắc chắn đợt tập luyện lần này sẽ rất có ích đối với ngươi đó.

Hồng Mông nghe vậy thì cũng chỉ biết khóc thầm trong lòng, cách tập luyện như vậy quả thực rất là khắc nghiệt đối với nó.

Vô Danh cũng không nói nhiều nữa, hắn lập tức chuyển động thần hình sau đó liền dùng Hỗn Độn Thiên Mục quét qua toàn bộ phạm vi mà thần thức của hắn có thể chạm tới. Vô Danh muốn tìm chỗ nào đó có thật nhiều yêu thú để tập luyện.

Vô Danh muốn tận dụng lần tập luyện lần này để có thể luyện tập đao ý cảnh, hắn muốn ngưng tụ đao thể cho mình.

Vô Danh lần này không có đi cùng với Hồng Mông, hắn muốn chia ra tìm một chỗ luyện tập riêng. Hắn cũng không sợ Hồng Mông làm trái lời của hắn, Hồng Mông làm gì hắn cũng đều có thể biết cả. Vô Danh trước khi đi cũng chỉ chừa lại cho Hồng Mông đan dược chữa thương, còn toàn bộ những loại đan dược khác hắn đều tịch thu hết.

Hồng Mông từ hành động lần này của Vô Danh cũng biết là nó không thể nào gian lận được rồi, nó chỉ thể ngoan ngoãn làm theo lời dặn của Vô Danh mà thôi.

Vô Danh đã đi rồi thì Hồng Mông cũng chỉ có thể tìm một chỗ để tập luyện riêng, nó phải thật chăm chỉ tập luyện, nếu như nó lười biếng mà nói thì chắc chắn lão đại sẽ đích thân tập luyện cùng với nó. Một người có thể đánh bại cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ mà lại đánh nhau với một con rồng chỉ có tu vi Trúc Cơ là có thể biết được kết quả tàn nhẫn tới mức nào rồi.

.....

Vô Danh lúc này đang đứng trên đỉnh của một ngọn cây cao tới chục trượng, ánh mắt của hắn toàn bộ đều chú ý về khu vực phía trước.

Vị trí mà hắn đang đứng bây giờ chính là một mảng rừng xanh thẳm, nhưng hắn chỉ cần đi thêm vài mét nữa tới phía trước mặt thì chính là một khu đầm lầy cực kỳ rộng lớn, ở phía trước có hàng vạn con cá sấu đầm lầy cùng với rắn đầm lầy.

Mặc dù mấy con cá sấu đầm lầy này cấp bậc thấp một chút, nhưng mà số lượng lại rất nhiều, đồng dạng rắn đầm lầy cũng là liên miên bất tuyệt.

Vô Danh thấy như vậy thì lại càng thích hợp để cho hắn luyện tập đao ý. Vô Danh lập tức ngồi ở trên ngọn cây cao mà hắn đang đứng sau đó liền lấy miếng ngọc giản “Đao Tâm” ra.

Ở bên trong miếng ngọc giản này tiền bối Mộng Tuấn kia có ghi lại rất nhiều ý cảnh miêu tả, đồng thời cũng có hình ảnh ghi chép lại. Nói chung thì toàn bộ những loại kiến thức liên quan tới Đao Đao đều được ghi lại một cách tỉ mỉ rõ ràng. Vô Danh có thể dựa vào những ghi chép đó mà có thể nâng cao trình độ đao ý của bản thân.

Khi Vô Danh xem những phần miêu tả về đao ý ý cảnh cùng với thủ đoạn tu luyện thì hắn biết rằng trình độ về đao ý của hắn bây giờ cũng chỉ thuộc loại nhập môn mà thôi. Nhưng đao ý của hắn cũng không phải là lộn xộn không có hệ thống, bởi vì hắn tu luyện Đao Đao là dựa vào cảm ngộ về pháp tắc “Đao Tâm” cho nên hắn không cần hệ thống đao kỹ chân chính gì cả.

Vô Danh cũng bắt đầu chìm vào những ghi chép bên trong ngọc giản, trải qua thời gian nửa tháng xem toàn bộ những ghi chép bên trong đó thì trình độ đao ý của Vô Danh cũng đã tăng lên rất nhiều.

Vô Danh cất miếng ngọc giản này lại, nội dung hắn đều có thể nhớ kỹ, bây giờ hắn chỉ cần dựa theo những ghi chép về cách luyện tập ngưng tụ đao thể để tập luyện nữa thôi.

Vô Danh nhảy xuống phía dưới mặt đất, hắn lập tức chạy về phía đầm lầy rộng lớn kia. Ở khu vực đầm lầy này đa số mọc các loại cỏ lau sậy chứ không có những loại cây thân gỗ nào cả, đồng thời cả khu vực đầm lầy này hầu như đều ngập bởi nước và bùn lầy cho nên rất thích hợp với mấy loại yêu thú sinh sống ở đây.

Vô Danh không hề che dấu một chút khí tức nào của bản thân, đồng thời tiếng động mà hắn phát ra cũng không phải là nhỏ. Những chỗ Vô Danh đi qua đều bắn ra bọt nước tung tóe, những chỗ cỏ lau sậy bị Khai Thiên Dạ Đao đưa qua cũng nhẹ nhàng đứt gãy.

Vô Danh phát ra động tĩnh lớn và rõ ràng như vậy thì đám cá sấu đầm lầy cùng với rắn đầm lầy kia cũng chú ý tới được, cho nên chúng lập tức đi về phía Vô Danh.

Thân hình nhẹ nhàng phiêu dật của Vô Danh nhảy lên trên không trung cao tới vài trượng sau đó hắn liền bỏ ra một đao, Toái Thiên đao.

Vô văn màn đao màu đen quét ngang qua những chỗ có yêu thú phía bên dưới, khiến cho vô số cá sấu đầm lầy bị chém thành bụi phấn, đồng thời từ phía bên dưới mặt đất cũng hình thành vô số màn đao màu đen đâm thẳng lên trên trời cao. Những màn đao này tung hoành ngang dọc bên trong thế giới của nó.

-Ầm... ầm... ầm...

Khi một đao này vừa mới chém ra đầm lầy phía dưới đã bị rạch thành những khe rãnh dài tới vài trượng, mặt nước cũng bị chém ra vô số bọt nước văng lên.

Vô Danh thân hình liền chạm xuống bên trên mặt nước, vô số cá sấu đầm lầy bắn ra những đạo thủy tiễn về phía hắn, đồng thời rắn đầm lầy cũng phun ra rất nhiều tia độc. Vô Danh hoàn toàn bỏ qua những đợt tấn công này. Đao của hắn lại vung lên, không gian xung quanh đột nhiên trở nên lạnh tới thấu xương. Một giọt nước mắt màu băng lam rơi trên lưỡi đao của Khai Thiên Dạ Đao.

Vô Danh gương mặt cực kỳ lạnh lùng, chém ra một đao thứ hai, Hàn Lệ đao.

Khi một đao này vừa mới chém ra thì không gian xung quanh cũng đã bị hàn khí lạnh lẽo của nó làm cho đóng băng hết thảy, toàn bộ mặt nước phía dưới cũng đã bị đóng băng. Vị trí đóng băng bắt đầu từ chỗ của Vô Danh rồi liền lan ra những khu vực xung quanh.

Toàn bộ những tia thủy tiễn cùng độc tiễn mà cá sấu đầm lầy và rắn đầm lầy phun ra đều bị khí tức băng hàn kia làm đóng băng lại hết thảy ở giữa không trung. Thân thể của những con cá sấu đầm lầy và rắn đầm lầy ở trong phạm vi thi triển Hàn Lệ đao cũng đã bắt đầu bị đóng băng từ phía bên trong cơ thể. Một đao này chưa chém qua nhưng vô số yêu thú đã bị đóng băng mà chết.

-ẦM....

Một vết đao màu đen dài tới hơn mười trượng bỏ ra ở giữa đầm lầy tạo thành một khe nứt sâu hoắm. Toàn bộ những con yêu thú bị một đao này chém qua đều bị cắt đôi thân hình. Cả một khu vực rộng tới vài trăm mét đều đã bị một đao vừa rồi chém ra làm cho đóng băng hết thảy.

Vô Danh vẫn chưa dừng lại ở đây, đầm lầy này cũng hết sức rộng lớn cho nên hắn tiếp tục đi sâu vào phía bên trong để tập luyện đao ý.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Một quyền sắp mặt

Tại khu vực mà Vô Danh vừa thi triển Hàn Lệ đao bây giờ vẫn còn bị đóng băng, vô số bọt nước bị chém văng tung tóe do Vô Danh thi triển Toái Thiên đao cũng bị khí tức băng hàn làm cho đóng băng lại ở trên không trung, vô số rân đâm lầy cùng với cá sấu đâm lầy cũng bị đóng băng lại thành những bức tượng băng. Cảnh tượng ở đây nhìn rất là vui mắt, tuy nhiên cảm giác thì hoàn toàn ngược lại.

Vô Danh quyết định sẽ không chế uy lực của Hàn Lệ đao nhiều hơn, để trong cùng một khu vực hắn có thể xuất ra được nhiều đao hơn. Mặc dù hắn có thể chọn một nơi cố định để tập đao, có yêu thú hay không cũng không ảnh hưởng với việc tập luyện của hắn. Nhưng mà do hắn thích nên hắn làm thôi, đồng thời chém giết nhiều yêu thú như vậy cũng đem lại sát khí cho hắn.

Vô Danh lại tiếp tục càn quét yêu thú bên trong khu đầm lầy rộng lớn này, hắn đã đánh liên tục không biết bao nhiêu ngày rồi, trên người của hắn cũng đã xuất hiện những vết thương nhỏ, đây hầu hết đều là những vết thương ngoài da.

Trong khu đầm lầy không ngừng vang lên những đạo âm thanh do mặt đất cùng với mặt nước bị bở ra, vô số yêu thú đã bị giết chết, máu của những con yêu thú chảy ra khiến cho những khu vực xung quanh đều bị nhuộm đỏ bởi màu máu.

Mặt nước phía trên đều là máu của yêu thú nổi lênh lảng, đồng thời cũng có những mùi hôi thối bốc lên. Vô Danh nhấc đao lên chém ra một đao, Hàn Lệ đao.

Một đao này chém ra thì đầm lầy phía dưới đã bị cắt ra một đạo khe nứt dài tới hơn mười trượng, toàn bộ mặt nước nhuộm máu đỏ phía dưới đều bị đóng băng lại thành những mảng huyết băng.

Trong suốt hơn một tháng tập luyện, đao ý của Vô Danh từ tản mạn đã dần dần ngưng tụ lại, khiến cho sức chiến đấu cùng với Đạo Đạo tiềm lực đã tăng lên rất nhiều.

Vô Danh sau khi xem miếng ngọc giản kia mới biết rằng có được một vị sư phụ tốt chỉ dạy là cỡ nào may mắn. Được một người sư phụ tốt chỉ dạy thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian thay vì tự mình tìm tòi, bất luận là trên một phương diện gì cũng đều được học theo một loại hệ thống, mà điều này hiển nhiên là rất tốt bởi vì nó có thể giúp cho một người nâng cao thực lực một cách nhanh chóng.

Còn Vô Danh hắn thì lại cảm thấy may mắn khi kiếm được miếng ngọc giản này, miếng ngọc giản này cũng không khác gì một vị sư phụ chỉ dạy trực tiếp, có lẽ nó còn hơn ấy chứ. Ngọc giản này là do vị Đạo Thánh Mộng Tuân viết ra, cho nên có thể nói rằng hắn đã tìm được một vị sư phụ đỉnh cấp rồi.

Vô Danh lại tiếp tục đi vào sâu bên trong đầm lầy, hơn một tháng qua khu vực đầm lầy này cũng sắp bị hắn làm cho đóng băng hết thảy rồi.

Cuối cùng thì sau nửa tháng nữa, Vô Danh đã khiến cho toàn bộ đầm lầy rộng lớn này bị đóng băng. Vô Danh thấy đã không còn một con yêu thú nào sống sót nữa rồi thì hắn liền đi tới một khu vực khác để tìm kiếm yêu thú.

.....

-ẦM...

Vô Danh đang đi ngang qua một mảnh rừng thì đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn sau đó là mặt đất rung chuyển. Vô Danh dừng lại sau đó nhìn về nơi phát ra tiếng động, hắn đã nhìn thấy ở đằng xa nơi có động tĩnh vừa rồi liên tục có những gốc cây cao bị đổ rạp xuống. Vô Danh có chút hiếu kỳ cho nên liền chạy qua bên đó xem thử.

Ngay khi Vô Danh tới gần thì liền phát hiện hóa ra động tĩnh vừa rồi chính là do Hồng Mông cùng với một con Hắc Viên tạo ra. Vô Danh nhìn cảnh tượng xung quanh giữa cuộc chiến đấu của Hồng Mông và con Hắc Viên kia thì thấy dường như con Hắc Viên đang chiếm lợi thế.

Con Hắc Viên kia dù gì cũng là một con yêu thú cấp ba đỉnh phong, tức là gần tiếp cận tới cảnh giới Kim Đan, cho nên Hồng Mông ăn chút thua thiệt cũng không phải là điều gì bất ngờ.

-ẦM...

Hồng Mông với trạng thái kim thân đã lạnh lẽo đâm trúng một quyền vào trên mặt của con Hắc Viên kia, khiến cho con Hắc Viên ngã văng ra sau làm đổ rất nhiều cây cối.

Con Hắc Viên kia ngược lại cũng rất trâu bò, nó vừa bị đánh ngã thì lại đứng lên, sau đó liền tung một quyền về phía Hồng Mông. Hồng Mông mặc dù cũng đã nghiêng cơ thể đi để né tránh nhưng có vẻ vẫn không thể thoát khỏi được một quyền kia.

-ẦM...

Hồng Mông bị đâm một quyền trúng bụng khiến cho nhóc bị đánh bay ra phía sau đập vào một tảng đá.

Vô Danh nhìn thấy như vậy thì liền lắc đầu, phản ứng của Hồng Mông này quá chậm, nếu không thì làm sao có thể bị con Hắc Viên kia đánh trúng một quyền dễ dàng như vậy được.

Vô Danh nhìn về phía Hồng Mông rồi truyền âm tới:

-Ngươi làm ta quá thất vọng a, nếu như đến ngay cả một con yêu thú cấp ba đỉnh phong cũng không đánh được thì đừng có về gặp ta a.

Hồng Mông vốn còn đang xoa xoa chỗ bụng vừa bị đánh thì khi nghe thấy âm thanh mà Vô Danh truyền tới liền dựng thẳng người lên. Hồng Mông lập tức quay người về phía sau, mà quả nhiên Vô Danh đang ở ngay phía sau nhóc. Hồng Mông ngay lập tức truyền âm lại:

-Lão đại yên tâm, ta chỉ là đang chơi đùa một chút mà thôi, con Hắc Viên này đối với ta cái gì cũng không phải.

Vô Danh nghe vậy thì khóe miệng cũng chỉ hơi nhếch lên không nói gì cả. Vô Danh thấy nếu như hấn không kích Hồng Mông một chút thì nhóc vẫn không thể nào thi triển được toàn bộ sức mạnh vốn có.

Hồng Mông thì lại nhìn về phía con Hắc Viên kia chừ thâm, nếu như không phải nó không được sử dụng chân nguyên thì con Hắc Viên kia tuổi gì.

Hồng Mông bây giờ đã không còn biết đau là gì nữa rồi, nhóc lập tức vỗ đôi cánh màu vàng bay về phía con Hắc Viên kia.

-ẦM...ẦM...ẦM...

Hai bên liên tiếp đụng quyền vào nhau, Hồng Mông lần này vậy mà lại có thể ngạnh kháng mấy chục quyền liên tiếp.

Vô Danh sau một hồi quan sát thì cũng thấy được rằng hai bên chiến đấu cũng đều dùng lực lượng của thân thể. Con Hắc Viên kia cũng rất trâu, mỗi khi nó tung ra một quyền thì không khí xung quanh cũng giống như bị nén lại bởi một quyền đó, sau đó liền dòn ép khí thể của một quyền kia về phía Hồng Mông.

Nhưng Hồng Mông hiển nhiên cũng không phải dạng vừa, nó dù gì cũng đã luyện thể tới tầng thứ hai rồi, sức mạnh của một quyền đánh ra cũng là tương đối với một quyền kia của con Hắc Viên.

Mà lần này Hồng Mông không có chọn cách ngạnh kháng giống như trước, hai cánh của nhóc hơi động, sau đó đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu của con Hắc Viên kia.

-Bình...

Một quyền mạnh mẽ giáng xuống đỉnh đầu, khiến cho con Hắc Viên kia nằm sấp mặt ở dưới đất. Hồng Mông thì cũng không phải dạng quân tử gì, thấy đối phương bị đánh ngã xuống rồi thì liền tiếp tục công tới.

Quyền phong như vũ bão của Hồng Mông liên tiếp đánh vào trên đầu của con Hắc Viên kia khiến cho con Hắc Viên đó phải đưa tay lên đầu che lại.

-Bình...

Hồng Mông đột nhiên bị một quyền của con Hắc Viên khua trúng, khiến cho thể tấn công đã bị ngăn lại.

Con Hắc Viên gầm lên một tiếng, sau đó hai tay liên tiếp đánh vô ngực của nó. Con Hắc Viên này khí thể dường như đã tăng lên rất nhiều.

Mà cũng đúng lúc này, Vô Danh đột nhiên phát hiện trên cổ con Hắc Viên kia còn có một chiếc vòng, và chiếc vòng này còn được xỏ vào một chiếc nhẫn nữa. Vô Danh đoán chắc chắn chiếc nhẫn kia chính là nhẫn trữ vật, chỉ là không biết tại sao trên cổ của con Hắc Viên kia lại có chiếc nhẫn đó. Nếu như không phải con Hắc Viên kia tự đâm vào ngực khiến cho chiếc vòng kia bay lên thì Vô Danh cũng không hề để ý tới.

Hồng Mông ngược lại cũng là máu xông lên não, gầm một tiếng tỏ rõ long uy sau đó lại tiếp tục nhào tới ầu ẩu với con Hắc Viên kia.

Chỉ sau một lát thì cả hai bên đều đã máu me be bét rồi, Hồng Mông thì rõ ràng cũng đã tiến bộ không ít, tốc độ né tránh cũng đã tăng lên rất nhiều, khiến cho vết thương cũng không tăng lên quá nhiều. Ngược lại con Hắc Viên kia lại chứng rất nhiều đòn của Hồng Mông, cho nên chiến ý cũng đã giảm đi phần nào.

Sau nửa canh giờ tiếp theo, con Hắc Viên kia đã đầu hàng vì kiệt sức. Hồng Mông lúc này đang đề người ở trên đầu của con Hắc Viên kia, nhóc cũng đã cực kỳ mệt mỏi rồi. Hồng Mông thấy Hắc Viên đã đập tay chịu hàng thì cũng liền thả lỏng ra, sau đó lấy đi chiếc nhẫn trên cổ của con Hắc Viên kia. Hồng Mông từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một gốc Tụ Đan thảo rồi vút ra phía trước mặt con Hắc Viên nói:

-Nể tình hôm nay ngươi đã hợp tác chơi đùa với ta, cho nên ta tha cho ngươi lần này, còn đây là phần thưởng của ngươi.

Con Hắc Viên kia nghe vậy thì cũng chỉ kêu lên một tiếng, nó đương nhiên hiểu Hồng Mông nói gì. Nếu như không phải lúc trước Hồng Mông đã đưa ra thù lao không thể hấp dẫn hơn là một gốc Tụ Đan thảo thì còn lâu nó mới đồng ý với yêu cầu chiến đấu không dùng chân nguyên của Hồng Mông. Con Hắc Viên kia còn nghĩ là cho dù nó không dùng chân nguyên thì vẫn có thể thắng được Hồng Mông, nhưng không ngờ Hồng Mông lại trâu bò tới như vậy. Dù sao thì phần thưởng một gốc Tụ Đan thảo này cũng hoàn toàn xứng đáng với nó, chỉ cần nó có thể ăn được gốc Tụ Đan thảo này thì chắc chắn

nó sẽ tiến vào hàng ngũ yêu thú cấp bốn.

Vô Danh cũng là hết sức ngạc nhiên nhìn một màn này, không ngờ Hồng Mông kia lại có thể hào phóng tới mức như vậy, chẳng những tha mạng cho con Hắc Viên kia mà còn để lại một gốc Tụ Đan thảo nữa, Tụ Đan thảo kia dù chưa dùng tới nhưng cũng chỉ có mỗi một gốc mà thôi.

Hồng Mông sau khi đã phân thắng bại được với con Hắc Viên kia thì liền vỗ cánh bay tới chỗ của Vô Danh. Hồng Mông nhìn Vô Danh nói:

-Lão đại thấy ta thế nào, không tệ chứ.

Hồng Mông vừa nói vừa đưa chiếc nhẫn chữ vật lấy được trên cổ con Hắc Viên vừa nãy cho Vô Danh. Vô Danh từ từ cầm lấy chiếc nhẫn kia rồi quét thần thức vào bên trong, ngay lập tức hẳn liền phát hiện trong chiếc nhẫn chữ vật này chẳng có thứ gì đáng giá ngoài một chiếc ngọc giản cả.

Vô Danh quét thần thức vào bên trong chiếc ngọc giản này rồi gật đầu nói:

-Không tệ, quả thực không tệ.

Hồng Mông nghe vậy thì liền cười hắc hắc nói:

-Hắc hắc, đương nhiên rồi lão đại, suốt hơn một tháng qua ta đã tập luyện không ngừng nghỉ, cho nên đã có tiến bộ rất nhiều, con Hắc Viên vừa rồi chẳng qua là nháp nhẹ mà thôi.

-Ta nói miếng ngọc giản này không tệ, chứ không phải nói ngươi được.

Vô Danh liếc mắt nhìn qua phía Hồng Mông, giọng nói cũng là hết sức lạnh lùng.

-Này thì nháp nhẹ này, dùng linh túy trị cùng với cực phẩm tiên linh mạch của ta để tu luyện mà lại phải mất tới mấy giờ để giải quyết con Hắc Viên kia, ngươi còn mặt mũi để gặp ta hay sao. Tháng sau ngươi tập luyện cùng với ngươi chính là ta, liệu mà chuẩn bị tinh thần đi.

Vô Danh vừa nói vừa tung ra một quyền đâm thẳng về phía Hồng Mông khiến cho cậu nhóc nằm sấp mặt phía dưới mặt đất.

-Hic hic lão đại, đừng tuyệt tình như vậy a.

Hồng Mông lúc này thì cũng chỉ biết khóc mà thôi, nó còn tưởng rằng như vậy đã rất tốt rồi, ai dè vừa tới gần thì đã bị đâm một quyền sấp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Quyền Ý

Tại bên trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện, trên một con đường đầy gió và hoa, có một nhóm nữ sinh đang vừa đi dạo vừa trò chuyện với nhau.

Nhóm nữ sinh này có bốn người, đặc biệt nổi bật trong số đó chính là một thiếu nữ đứng ở vị trí gần cuối bên phải. Nàng thiếu nữ này vận một bộ y phục màu hồng nhạt, gương mặt hơi tròn, ngũ quan tinh xảo trông cực kỳ xinh đẹp. Điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt của nàng chính là đôi mắt màu xanh của nước mùa thu, cả người nàng toát lên một loại cảm giác cực kỳ yên ả thanh tịnh. Nàng chính là con gái của thành chủ Vũ Phong ở Hoài Nam thành, Vũ Thủy Yên.

Những nữ sinh còn lại ở xung quanh thì ai cũng có nét đẹp riêng của mình, tuy nhiên để có thể so sánh với Thủy Yên thì vẫn còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm.

Một cô gái mặc hoàng y đứng ngay bên cạnh Thủy Yên đưa tay ra đằng sau lưng của Thủy Yên rồi vòng ra phía trước bóp nhẹ trên ngực nàng (Thủy Yên) nói:

- Thủy Yên của chúng ta hôm nay ngực lại lớn hơn lúc trước rồi a, có phải là được chàng soái ca nào chăm nom nên mới phát triển như vậy.

- Á...

Thủy Yên còn đang nghịch nọn tóc của mình trên tay, đột nhiên bị bị người ta chạm vào chỗ nhạy cảm như vậy thì liền kêu lên một tiếng vì bị giật mình.

Thủy Yên hai má đỏ lên nhìn sang cô gái bên cạnh nói với giọng ngượng ngùng:

- Ta thì làm gì có chàng soái ca nào chứ.

Ba người kia nghe vậy thì liền cười rộ lên, cô gái mặc hoàng y lại tiếp tục trêu:

- Vậy người giải thích tại sao ngực của người mỗi hôm lại to hơn một chút đây.

Thủy Yên bĩu môi đáp:

- Còn không phải là tại đám dân nữ các người, lúc nào cũng tại trên ngực của ta sờ mó, nếu không có thể lớn như vậy sao.

Mấy cô gái kia nghe thấy vậy thì tất cả liền ồ lên một tiếng. Một cô gái mặc tử y đứng ở phía bên trái cười trêu:

- Ô, vậy mà chúng ta cứ tưởng là người được chàng soái ca tên Vô Danh gì đó yêu thương cho lên ngực mới to như vậy đây, hóa ra là vẫn nhờ chúng ta lên mới được như vậy a.

Thủy Yên vừa nghe tới hai chữ Vô Danh thì mặt lại càng đỏ hơn trước, mấy người này chẳng chịu thừa lại cho nàng chút mặt mũi gì cả, biết trước như vậy nàng đã không kể chuyện về Vô Danh cho mấy người này nghe rồi.

- Ô, các tỷ muội nhìn kia, Thủy Yên nhà chúng ta mỗi lần nhắc tới vị soái ca kia thì lại đỏ hết cả mặt lên, các người thử đoán xem liệu giữa hai người này có chuyện gì mờ ám không đây, nếu không đâu cần phải đỏ mặt tới mức như vậy a.

Cô gái mặc hoàng y vừa nhìn hai người còn lại vừa nói.

- Đúng vậy a, ta đoán cái này thì không thể nào chỉ là nói chuyện đơn thuần được rồi, nhất định có điều mờ ám a.

Cô gái mặc thanh y đứng ở phía bên ngoài cũng hòa theo.

Mặc dù Thủy Yên hôm nào cũng bị ba người bạn của mình trêu ghẹo thành quen rồi, nhưng mà nàng cũng là con gái cho nên vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng mỗi khi nhắc đến nam nhân khác. Thủy Yên bực mình giậm chân nói:

- Các người im đi, ta chẳng phải đã nói chỉ là một mối quan hệ hết sức bình thường thôi sao, Vô Danh đại ca thể nhưng lại là bạn của cha ta, ta tại lúc hai người đó đang nói chuyện nên có gặp qua, chứ làm gì có chuyện mờ ám như các người nói chứ. Ta giận rồi, chẳng thèm nói chuyện với các người nữa.

Thủy Yên nói xong, cước bộ đã tăng nhanh, nàng lập tức sai bước đi về phía phòng trọ của mình.

Vốn ba nữ sinh kia còn muốn gọi Thủy Yên lại, nhưng bất quá Thủy Yên hình như đã giận thật rồi, mặc cho mấy nữ sinh kia gọi thế nào cũng chẳng quay lại.

Thực ra cũng không phải vì Thủy Yên giận mấy người kia cho nên mới bỏ đi, mà là nàng có chuyện quan trọng hơn cần làm. Nàng hôm nay cũng đã có thể tự khì thành công rồi, việc bây giờ mà nàng muốn làm nhất chính là kiểm tra chiếc nhẫn trữ vật ở bên trong túi trữ vật lần trước mà Vô Danh đại ca đánh rơi.

Thủy Yên rất nhanh đã trở về phòng của mình, nàng lập tức đóng chặt cửa lại sau đó liền chui lên giường của mình. Thủy Yên lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng cổ, trên chiếc vòng cổ này còn có một chiếc nhẫn được thiết kế rất đơn giản, hiển nhiên đây chính là chiếc nhẫn trữ vật của Vô Danh lúc trước.

Thủy Yên gỡ chiếc nhẫn trữ vật ra khỏi vòng cổ sau đó liền thăm thấu thần thức của mình vào bên trong. Thủy Yên rất vui vẻ khi chiếc nhẫn trữ vật này không ngờ lại không có cấm chế, cho nên nàng có thể dễ dàng đưa thần thức của mình vào bên trong để xem xét.

Ngay khi Thủy Yên vừa mới quét thần thức vào bên trong nhẫn trữ vật này thì liền ngốc trệ, bởi vì thứ nàng nhìn thấy chính là một cái chậu tắm lớn đựng đầy linh túy tuyền trì.

Thủy Yên bây giờ đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngẩn rồi, cả người cứ như mất hồn mà nhìn vào trong chậu tắm lớn đựng đầy linh túy tuyền trì kia. Một lát sau Thủy Yên mới có thể trấn tĩnh lại được.

Thủy Yên không thể ngờ được rằng Vô Danh lại có một thứ quý giá tới vậy, đây chính là một chậu tắm lớn đựng đầy linh túy tuyền trì a, không những thế nồng độ lại còn cực kỳ đậm đặc cùng tinh khiết.

Thủy Yên nghĩ nếu như nàng hấp thu được hết chậu linh túy tuyền trì này thì tu vi của nàng sẽ tăng nhanh tới mức nào đây, chắc chắn là vượt ngoài mức tưởng tượng của nàng. Thủy Yên nghĩ có lẽ Vô Danh đại ca còn có thể giàu hơn thế này nhiều, nếu không thì làm sao khi đánh rơi chiếc túi trữ vật kia Vô Danh đại ca lại không quay lại tìm, nàng thế nhưng cũng đã chờ Vô Danh đại ca quay lại lâu lắm rồi.

Thủy Yên đoán Vô Danh đại ca chắc chắn sẽ không quan tâm một chút linh túy tuyền trì này bị mất đi, cho nên nàng có thể thoải mái sử dụng. Nàng cũng đã không thể chờ được nữa rồi, nàng muốn bây giờ ngay lập tức vào trong nhà tắm rồi cởi hết quần áo ra mà nhảy vào bên trong chậu linh túy tuyền trì này.

.....

ẦM...

Một con Sa Hạt (Bọ Cạp cát:v) cấp hai đột nhiên bị đánh thành một màn huyết vụ. Sau khi bắt đầu cuộc hành trình tập luyện kéo dài bên trong Bình

Nghiêu sâm lâm, suốt hai tháng vừa qua Vô Danh đã không ngừng càn quét những nơi có yếu thú bên trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Bây giờ Vô Danh đang ở giữa một bầy Sa Hạt đông tới hàng vạn con. Bình Nghiêu sâm lâm này Vô Danh hẳn đã càn quét tới hơn một nửa rồi, địa điểm bây giờ mà hắn đang chiến đấu chính là một khu hoang mạc bên trong Bình Nghiêu sâm lâm. Để cho Vô Danh cảm thấy ngạc nhiên là không ngờ bên trong Bình Nghiêu sâm lâm này lại có nhiều loại địa hình như vậy, chỗ thì cây cỏ mọc xanh tươi, chỗ thì khô cằn, chỗ thì toàn đầm lầy, còn bây giờ thì hắn đang ở một hoang mạc khá rộng với toàn những con Sa Hạt to bằng một đứa trẻ mười tuổi.

Trong suốt khoảng thời gian này, Vô Danh đã luyện tập Đạo Đạo ý cảnh tới trình độ “tiểu thành” rồi, kết quả này hiển nhiên là không thể tốt hơn, chỉ trong thời gian một tháng ý cảnh có năm cấp độ thì Vô Danh đã luyện tới cấp độ thứ hai rồi. Vô Danh chắc chắn rằng bây giờ mình đã có tư cách nói chuyện với bất kì kẻ nào được gọi là thiên tài ở Tam Sinh đại lục này. Khi hắn đạt tới cảnh giới tiểu thành bên trong ý cảnh thì bất luận là sức chiến đấu hay Đạo Đạo tiềm lực đều đã tăng vọt, để cho hắn cảm thấy con đường của bản thân sau này cực kỳ rộng mở.

Chính vì đã đạt được một bước tiến quan trọng như vậy rồi, cho nên Vô Danh cũng tạm thời dừng lại việc luyện tập đạo để nghiên cứu thứ được ghi chép lại ở bên trong miếng ngọc giản lần trước mà Hồng Mông lấy được từ trên cổ của con Hắc Viên.

Sau khi Vô Danh đưa thần thức của mình vào bên trong miếng ngọc giản đó thì hắn liền thấy đây là một miếng ngọc giản ghi lại quyền kỹ. Tuy nhiên miếng ngọc giản này lại không đầy đủ, thông tin về sau đã càng lúc càng mờ nhạt dần, nhưng Vô Danh cảm thấy nó hẳn cũng không có vấn đề, hắn coi như vẫn có cơ sở để tập luyện một quyền trong ngọc giản này.

Theo như trong miếng ngọc giản này nói thì khi xuất quyền ra có thể khống chế được không gian xung quanh kẻ địch, khiến cho kẻ địch bị bao bọc lại bởi sát khí của bản thân, đồng thời còn khiến cho kẻ địch giống như bị rơi vào một vùng bùn lầy không thể cử động. Thế nhưng mà Vô Danh hẳn đã luyện tập một quyền trong ngọc giản này được gần một tháng rồi, vậy mà vẫn còn chưa cảm thấy được cái gì gọi là khống chế không gian cùng với tạo ra bùn lầy cả. Hắn đã luyện đi luyện lại một quyền này rồi, ngoài việc có thể sử dụng sát khí của bản thân để trói buộc kẻ địch thì hắn vẫn chưa thể làm được giống như giới thiệu trong ngọc giản kia.

Hắn đã từng lĩnh ngộ được hai đạo ý là "Toái Thiên đao" và "Hàn Lệ đao" rồi, vậy mà đến khi luyện một quyền này hắn vẫn không thể chạm được vào chỗ tinh túy của nó.

Vô Danh mặc dù cũng đã đọc đi đọc lại ngọc giản kia nhiều lần, nhưng kết quả suốt gần một tháng tập luyện thì vẫn không đâu vào đâu.

Mà lúc này Vô Danh lại phát hiện có một con Sa Hạt khổng lồ cấp bốn lao tới chỗ hắn. Vô Danh có chút bất cần đòi tung ra một quyền, một quyền này chính là một quyền bên trong ngọc giản kia.

Một quyền này Vô Danh đánh ra chỉ có suy nghĩ là đập chết mẹ con Sa Hạt kia cho bỏ tức, ai dè khi hắn đánh ra một quyền này lại có cảm giác như cuốn lên hết thấy sát khí, mặc dù chưa đánh ra một quyền này nhưng hắn lại có một loại cảm giác giống như một quyền này của hắn đã có thể tុđ sát khí hắn muốn rồi tiến hành khống chế không gian xung quanh.

Nắm tay của Vô Danh giống như kéo ra một ngọn núi từ trong hư không, tiếp theo đằng sau đó chính là một ngọn núi kéo theo một ngọn núi. Cả ba ngọn núi mang theo sát khí của Vô Danh cứ thế mà oanh ra ngoài.

Khi một quyền này vừa mới được đánh ra thì sát khí dày đặc của Vô Danh đã tiến hành khống chế không gian xung quanh, tạo thành một loại áp lực vô hình khiến cho thể tiến công của con Sa Hạt khổng lồ cấp bốn kia bị dừng lại, sau đó chỉ thấy ba tòa núi lớn đánh xuống giống như thái sơn áp đỉnh ở ngay tại trên đầu của con Sa Hạt cấp bốn kia.

Cái này chính là quyền ý?? Vô Danh không ngờ hắn đánh ra một quyền bất cần đòi như vậy lại có thể thi triển ra được quyền ý, thứ mà hắn muốn chạm tới gần một tháng nay lại có thể đơn giản như vậy với tới được.

Phanh!!

Con Sa Hạt kia bị ba tòa núi lớn mờ ảo đổ ập xuống ngay tại trên đỉnh đầu thì liền vang lên những tiếng rầm rắc, sau đó liền bị một quyền này của Vô Danh đè bẹp.

Vô Danh rất là bất ngờ, người ta đánh ra một quyền thì tức là đánh ra một nắm tay, nhưng hắn đánh ra một quyền lại có thể kéo theo ba tòa núi lớn chồng lên nhau từ trong hư không, rồi giống như thái sơn áp đỉnh mà đè bẹp xuống con Sa Hạt kia. Không những thế hắn lại có cảm giác được mình khống chế cả không gian xung quanh, sát khí của hắn tuôn ra vậy mà lại có thể tạo thành một loại áp lực vô hình tiến hành khống chế không gian cùng trói buộc con Sa Hạt kia lại. Vô Danh có cảm giác rằng khi hắn đánh ra một quyền này thì mọi thứ đều đã ở trong tầm tay của hắn, không thể nào mà trốn thoát được.

Giống như trong thơ của Nguyễn Ái Quốc:

“Tàu lộ tài tri tàu lộ nan

Trùng san chi ngoại hựu trùng san

Trùng san đặng đảo cao phong hậu

Vạn lý dư đồ cổ miện gian.” (1)

Dịch nghĩa:

"Có đi đường mới biết đường đi khó,
Hết lớp núi này lại tiếp đến lớp núi khác;
Khi đã vượt các lớp núi lên đến đỉnh cao chót,
Thì muôn dặm nước non thu cả vào tầm mắt."
Còn quyền ý trong một quyền của hần lại là:
“Tập quyền mới biết quyền tập khó
Núi cao lại hợp ngọn núi cao
Quyền ta như thái sơn áp đỉnh
Không gian hết thấy nắm trong tay.”(2)

Vô Danh cảm thấy rằng khi hần đánh ra một quyền này thì hần cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng không hiểu sao tinh thần của hần lại luôn luôn phấn khởi, giống như biết rằng chặng đường sắp tới dù có khó khăn, nhưng chỉ cần nghĩ tới mục tiêu cuối cùng thì hết thấy mệt mỏi đều có thể vượt đi.

Vô Danh thấy rằng hần đã bắt đầu học được một quyền trong ngọc giản này, hần tin tưởng một quyền này của hần vừa lĩnh ngộ được còn có thể vượt qua một quyền trong ngọc giản. Đợi đến khi một quyền này của hần đại thành thì chắc chắn hần có thể làm được như “vạn lý dư đồ cố miện gian”. Vô Danh quyết định đặt tên cho một quyền này của hần là “Trùng San quyền”, không những đơn giản dễ hiểu mà còn đầy khí thế.

Chú thích (1): Bài thơ "Tẩu Lộ" của Nguyễn Ái Quốc - vị lãnh tụ vĩ đại của nước Việt Nam chúng ta.

Chú thích (2): Tác tự chế ha ha, không hay thì cũng cho tác một like nhé:v.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Kim đan tầng ba

Vô Danh thở ra một hơi, cuối cùng sau một tháng tập luyện thì hần cũng đã chạm tới được một quyền này.

Sau khi con Sa Hạng cấp bốn kia bị Vô Danh một quyền đánh chết thì đám Sa Hạng còn lại cũng không dám tiến tới, chúng chỉ đứng xung quanh nhìn về phía Vô Danh đầy cảnh giác.

Vô Danh biết hiển nhiên vừa rồi hần đánh chết con Sa Hạng cấp bốn kia đã khiến cho những con còn lại cảm thấy sợ hãi, chúng không dám tiến lên tấn công hần nữa, bởi vì chúng biết nếu như tiến lên thì cũng chỉ nhận cùng một loại kết cục mà thôi.

-Gréccc

Đột nhiên có một con Sa Hạng kêu lên một tiếng, sau đó chỉ thấy đám Sa Hạng này bắt đầu rút lui về phía sau. Vô Danh đoán vừa rồi có lẽ cũng là tiếng kêu của một con Sa Hạng cấp bốn. Hiển nhiên nó biết là không thể ngăn cản được hần cho nên mới ra hiệu cho đồng loại rời đi, nếu đánh thêm thì cũng chỉ có đàn Sa Hạng kia phải chịu thiệt thòi mà thôi.

Vô Danh thấy đàn Sa Hạng kia đã lui đi thì cũng không có tiếp tục tiến lên công kích đám Sa Hạng nữa, hần nghĩ đợt luyện tập lần này dừng lại ở đây thôi, bây giờ hần muốn rời khỏi Bình Nghiêu sâm lâm này rồi.

Trong suốt khoảng thời gian hai tháng này Vô Danh cũng đã sắp thẳng cấp tới Kim Đan tầng ba, việc tập luyện suốt hai tháng qua hiển nhiên có lợi ích không nhỏ.

Vô Danh bây giờ muốn tìm một chỗ nào đó kín đáo rồi tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn để trùng kích tới Kim Đan tầng ba, sau khi lên tới Kim Đan tầng ba rồi thì hần sẽ rời khỏi Bình Nghiêu sâm lâm.

Sau một khoảng thời gian thì Vô Danh cũng đã tìm được một hang động thích hợp. Vô Danh tiện tay bố trí hai trận pháp, một là trận pháp ẩn nấp và hai là trận pháp phòng ngự, ngay sau đó hần liền tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh sau khi tiến vào bên trong thế giới hỗn độn thì liền té ra hai vụn linh thạch thượng phẩm rồi ngồi xuống xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Vô Danh vừa mới vận chuyển Vô Cực quyết thì linh thạch xung quanh cũng liên tiếp vang lên những tiếng vỡ vụn, linh khí nồng đậm từ linh thạch hòa vào linh khí ở bên trong thế giới hỗn độn, khiến cho linh khí xung quanh Vô Danh bây giờ cực kỳ đậm đặc, không những thế cực phẩm tiên linh mạch cũng bị Vô Danh đem ra sử dụng, khiến cho tu vi của hắn tăng lên một cách nhanh chóng.

Vô Cực quyết vừa mới vận chuyển thì trên đầu Vô Danh cũng đã xuất hiện hai lốc xoáy linh khí cực lớn, chúng giống như cái cối xay khổng lồ nuốt chửng toàn bộ linh khí ở xung quanh rồi cuốn hết vào bên trong Vũ Trụ mạch của Vô Danh.

Linh khí thông qua Vũ Trụ mạch áp súc lại một lần thì tiếp tục được luồng khí tức bản nguyên lưu động mài rửa một lần nữa, khiến cho linh khí sau khi được hấp thu chuyển hóa thành chân nguyên thì hết sức cô đọng.

Đồng thời linh khí sau khi được chuyển hóa thành chân nguyên thì liền tụ lại bên trong cây Vũ Trụ. Đan điền của Vô Danh trong quá trình hấp kết đan đã biến thành cây Vũ Trụ. Cây Vũ Trụ cùng với tu vi của Vô Danh tăng lên thì nó cũng lớn hơn, cành lá cũng là dài ra. Trên cây Vũ Trụ bây giờ có hai đốm nhỏ màu vàng, nó giống như là quả ở trên cây vậy, thực chất đây chính là Kim Đan của Vô Danh.

Khi Vô Danh kết đan thành công thì hắn cũng không có hình thành Kim Đan chân chính mà là tại bên trong cây Vũ Trụ của hắn xuất hiện những chấm nhỏ màu vàng, mỗi khi hắn lên cấp thì lại có thêm được một chấm nhỏ màu vàng nữa, hiện tại thì hắn đã có hai chấm nhỏ màu vàng rồi.

Mà lúc này theo tu vi của Vô Danh tăng lên thì chấm nhỏ màu vàng thứ ba cũng bắt đầu xuất hiện trên cây Vũ Trụ, chấm nhỏ màu vàng này ban đầu hết sức mờ nhạt, nhưng sau đó càng lúc càng rõ ràng hơn. Tu vi của Vô Danh lúc này đã tiến vào Kim Đan tầng hai đỉnh phong rồi, chỉ một chút nữa thôi thì hắn có thể tiến vào Kim Đan tầng ba.

Răng rắc!!

Linh thạch xung quanh Vô Danh vang lên những tiếng răng rắc vỡ vụn, linh khí nồng đậm từ bên trong linh thạch toát ra đều bị Vô Danh cuốn hết vào bên trong Vũ Trụ mạch. Vô Danh đã bắt đầu cảm nhận được bình chương ngăn cách tiến vào Kim Đan tầng ba rồi, hắn đầu trùng kích bình chương ngăn cách này.

ẦM...

Một tiếng ầm vang lên bên trong cơ thể của Vô Danh, cuối cùng hắn đã thành công tiến vào Kim Đan tầng ba sơ kỳ rồi. Mà ngay khi Vô Danh tiến vào Kim Đan tầng ba sơ kỳ thì trong cây Vũ Trụ của hắn lại xuất hiện thêm một chấm nhỏ tròn màu vàng.

Khi Vô Danh tiến vào Kim Đan tầng ba thì toàn bộ hai vạn linh thạch cũng đều đã bị hắn hấp thu hết thảy, cực phẩm tiên linh mạch cũng không có dấu hiệu bị giảm đi là bao.

Ao linh tùy cũng đã bị Hồng Mông hấp thu hết từ lâu rồi, Vô Danh tiện tay cuốn lại cực phẩm tiên linh mạch dài một trăm trượng lại, mỗi khi cực phẩm tiên linh mạch này ngắn đi thì trong lòng của hắn cũng có chút đau xót, chỉ khi nào hắn tu luyện thì mới lấy cái cực phẩm tiên linh mạch này ra dùng thôi.

Vô Danh sau khi thăng cấp lên tới Kim Đan tầng ba thì hắn cũng không có liền đi ra bên ngoài, hắn muốn ở lại trong thế giới hỗn độn luyện chế một chút y phục.

Y phục trong nhẫn trữ vật của hắn bây giờ cũng đã ít đi rất nhiều rồi, hầu hết đều tại bên trong chiến đấu bị phá hỏng cho nên bây giờ hắn muốn luyện chế một chút y phục mới, tầm mấy trăm bộ là đủ dùng rồi.

Luyện chế y phục cũng không phải là một việc gì khó khăn, chỉ cần có một chút tài liệu cấp thấp là có thể dễ dàng luyện ra được, chân hỏa của bản thân cũng là đủ để sử dụng. Luyện chế y phục cũng là một loại đồ vật cơ bản nhất mà mỗi tu sĩ đều có thể làm được, không có gì khó khăn cả.

Vô Danh thấy tự mình luyện chế y phục thì có thể luyện theo sở thích của bản thân, đồng thời cũng có thể không ngừng sáng tạo để tạo ra những bộ y phục đẹp.

Vô Danh cũng không định luyện chế y phục giống như những tu sĩ ở tu chân giới hay mặc, hắn là định luyện chế ra mấy bộ áo dài Việt Nam giống như khi còn sống ở địa cầu.

Mặc dù mặc những bộ y phục giống như tu sĩ ở tu chân giới cũng rất được, nhưng mà Vô Danh thấy nó quá rườm rà, hắn cần chính là sự đơn giản mà vẫn có thể làm toát lên khí chất của bản thân mình.

Mặc y phục giống tu sĩ ở tu chân giới nhìn cũng không khác gì những bộ y phục ở Trung Hoa ngày xưa mà hắn từng thấy qua các bộ phim. Tuy nhiên những bộ y phục như vậy lại có chút cầu kỳ, hắn cũng phải cuốn thêm một mảnh vải thắt lưng nữa.

Vô Danh thấy rằng hắn thích mặc áo dài hơn là y phục giống như những tu sĩ khác, khi mặc áo dài mang lại cho hắn cảm giác gọn gàng không lộn lạo, đồng thời khiến cho người khác nhìn vào sẽ thấy thon gọn cùng cân đối.

Tuy nhiên hắn cũng chẳng chê loại y phục nào hết, mỗi loại y phục đều mang lại một cảm giác riêng, đối với con gái thì hắn lại thích nhìn những bộ y phục giống như của Trung Hoa, nhìn chúng thực sự rất đẹp mắt. Còn áo dài của Việt Nam thì khi người con gái mặc vào sẽ tôn lên được vóc dáng của người đó, dù là to hay nhỏ thì cũng đều lộ ra hết thảy, y phục của Trung Hoa thì lại có hạn chế về mặt này.

Cũng từ những điều đó mà Vô Danh nhận ra một điều rằng, đối với mấy đứa ngực nhỏ thì lên mặc y phục Trung Hoa, bởi vì y phục loại này có khá nhiều lớp áo có thể che đi khuyết điểm, còn mấy em mà có vóc dáng tuyệt vời thì tốt nhất là mặc áo dài Việt Nam, toàn bộ đường cong cơ thể đều có thể

khoe ra hết thây mà không lộ liễu.

Vô Danh thích mặc áo dài là bởi vì tính cách của hắn vốn đơn giản, chỉ cần có thể thoải mái không vướng víu là tốt rồi, nhưng nếu như có thể vừa đơn giản mà lại phong cách thì đó là điều tốt nhất.

Vô Danh rất nhanh liền bắt đầu luyện chế y phục mới, luyện chế ra một bộ y phục cũng không mất quá nhiều thời gian. Chỉ cần vài ngày bên trong thế giới hỗn độn là hắn đã có thể luyện chế ra được mấy trăm bộ áo dài với nhiều loại màu sắc cùng hoa văn khác nhau rồi. Vô Danh quyết định luyện chế thêm vài bộ áo dài cho nữ nữa, chắc chắn Nguyệt Nhi sẽ rất phù hợp với loại y phục này. Bởi vì...

Vô Danh sau khi đã luyện chế xong y phục thì hắn lại tiếp tục luyện chế giày, hắn quyết định không luyện mấy loại giày giống như thời xưa nữa mà loại hắn muốn luyện chính là giày thể thao thời trang. Giày thể thao thời trang mà kết hợp với áo dài thì chắc chắn là khác biệt mà không đụng hàng chẳng nào. (Có vẻ khảm ^^)

Trong số những bộ áo dài nam mà Vô Danh luyện chế ra thì hết một nửa là màu trắng rồi. Chỉ trong vòng mười ngày bên trong thế giới hỗn độn, Vô Danh đã luyện chế thành công hàng trăm bộ áo dài cùng giày, hắn thấy bản thân có thể mở tiệm được rồi.

Vô Danh liền cởi bộ y phục trên người ra sau đó liền thử những bộ áo dài mới mà hắn vừa luyện chế.

Vô Danh mặc cho mình một bộ áo dài màu trắng, hoa văn thiết kế hết sức đơn giản, chân đi dày thể thao, phần cẳng chân còn quấn hai sợi dây vắt chéo nhau để bó sát ống quần lại (giống mấy thằng trong thiếu lâm tự ấy), trên đầu thì Vô Danh đã đổi thành tóc màu đen rồi búi tóc củ hành ở phía sau (đàn ông Việt Nam xưa thường búi tóc như vậy), phần trước mặt còn để tủa tủa ra vài lọn tóc nữa. Vô Danh bây giờ thực sự nhìn rất khác biệt, chỉ là phong cách này có hơi điên điên một chút.

Vô Danh dùng thần thức quét một vòng rồi mới gật đầu, hắn tiện tay thu lại toàn bộ y phục đã luyện chế vào trong nhẫn trữ vật sau đó liền biến mất khỏi bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh sau khi ra bên ngoài thì liền truyền ra tin tức tới cho Hồng Mông, bây giờ hắn muốn rời khỏi Bình Nghiêu sâm lâm này để tới một khu vực khác, nếu như muốn tiến xa trên con đường tu luyện thì bắt buộc hắn phải rời khỏi chỗ này, chỉ có không ngừng tiếp xúc với những tu sĩ có đẳng cấp cao thì hắn mới có thể nâng cao khả năng của mình.

Hồng Mông vốn còn đang luyện tập thì nhận được tin tức của Vô Danh, nhóc lập tức giải quyết nhanh đối thủ của mình sau đó liền chạy tới vị trí của Vô Danh.

Chỉ sau một lát Vô Danh và Hồng Mông đã ở cùng một chỗ. Hồng Mông nhìn Vô Danh rồi hỏi:

-Lão đại, huynh định rời khỏi chỗ này sao??

Vô Danh nghe vậy thì liền gật đầu rồi nói:

-Đúng vậy, nếu như muốn mạnh hơn nữa thì bắt buộc phải rời khỏi chỗ này, ở đây đã không thể chứa nổi chúng ta được rồi.

Nói xong thân hình của Vô Danh cũng lập tức chuyển động, Hồng Mông cũng không chậm trễ chút nào mà chạy theo Vô Danh. Chỉ sau một cái chớp mắt cả hai đều đã biết mất khỏi vị trí ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Nhóm Người Trong Bình Nghiêu Sâm Lâm

Vô Danh lúc này đã chạy được một đoạn rồi, bây giờ hắn chợt nhớ ra một điều rằng hắn không biết đường nào thì có thể ra khỏi Bình Nghiêu sâm lâm.

Lúc đầu khi hắn nghe thấy Vũ Phong nói rằng ở Bình Nghiêu sâm lâm có Lôi Dương thảo thì hắn liền đi rồi, lúc tới thành Hóa Châu hắn cũng quên mua luôn bản đồ của Bình Nghiêu sâm lâm.

Vô Danh bây giờ cũng có chút bối rối, bây giờ không biết đường nào đi ra được khỏi Bình Nghiêu sâm lâm thì có lẽ hắn phải chọn bừa một hướng để đi rồi.

Vô Danh nhìn một chút rồi quyết định đi theo hướng tây, lúc đầu hắn cũng là từ hướng tây đi vào Bình Nghiêu sâm lâm, bây giờ mà muốn ra thì chọn hướng tây có lẽ cũng thích hợp.

Vô Danh quay sang nhìn Hồng Mông rồi nói:

-Trọng đoạn thời gian ta tìm đường ra khỏi đây, ngươi tốt nhất là đi vào trong thế giới hỗn độn tu luyện đi. Ta thấy lối hỏ bên trong rất thích hợp với

người, tốt nhất là luyện thể nhanh một chút, như vậy mới tốt cho người.

Vô Danh lúc trước còn ở bên trong lõi hồ hắc đã dựa vào Lôi Tâm hóa hình mà luyện thể tới tầng thứ tư “Hư cảnh”, sau đó hắc cũng liền tóm luôn Lôi Tâm hóa hình kia vút vào bên trong thể giới hỗn độn. Ở trong đó bây giờ cũng đã có một lõi hồ riêng rồi, Vô Danh thấy rất thích hợp để cho Hồng Mông luyện thể, nhóc có thể dựa vào Lôi Tâm hóa hình mà rèn luyện thân thể tới tầng thứ tư như hắc. Lúc đầu Vô Danh còn định để Lôi Tâm hóa hình kia lại cho Hồng Mông sử dụng, nhưng sau khi hắc đọc ngọc giản “Đạo Tâm” kia rồi thì liền đổi ý. Bởi vì Lôi Tâm kia là một loại đồ vật dùng để luyện chế bảo đao rất tốt, nó có thể giúp cho thanh đao có thêm linh tính, hiển nhiên việc này khiến cho thanh đao mạnh hơn rất nhiều.

Hồng Mông nghe Vô Danh nói vậy thì cũng lập tức gật đầu, cậu nhóc liền đi vào bên trong thể giới hỗn độn rồi tìm lõi hồ để luyện thể. Vô Danh cũng không có đóng lại thể giới hỗn độn, cho nên Hồng Mông có thể tùy ý ra vào.

Sau khi Hồng Mông đã vào bên trong thể giới hỗn độn rồi thì Vô Danh cũng bắt đầu di chuyển về phía tây. Vô Danh không chút do dự tề Khai Thiên Dạ Đao ra, hắc cũng chẳng ngại gì mà không dám phi hành ở bên trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Mặc dù những luồng đao gió được hình thành từ pháp tắc kia rất mạnh, nhưng Vô Danh vẫn muốn liều một phen, hắc muốn cảm nhận những luồng đao gió kia rồi tránh né nó. Vô Danh cũng không sợ Khai Thiên Dạ Đao của hắc bị chém nát, bởi vì Khai Thiên Dạ Đao không thể bị phá hủy được.

Cứ như vậy Vô Danh bay với tốc độ rất nhanh ở trên khoảng không của Bình Nghiêu sâm lâm, thỉnh thoảng hắc lại điều khiển đao tránh đi những luồng đao gió. Vô Danh sau khi đã tiếp xúc qua dài “hồng mông đạo vận” thì hắc cũng đã có đôi chút hiểu biết thể nào pháp tắc, và hắc đoán rằng những luồng đao gió này có lẽ cũng không phải được hình thành từ pháp tắc, mà nói đúng hơn thì có lẽ đó là một loại quy tắc.

Vô Danh lúc này đột nhiên phát hiện trong phạm vi thần thức của hắc có bóng người, hướng mà hắc phát hiện ra có bóng người cũng chính là hướng mà hắc đang đi tới.

Vô Danh lập tức dừng phi hành lại rồi bắt đầu chạy ở phía dưới mặt đất, Hỗn Độn Thiên Mục của hắc cũng âm thầm phóng ra quan sát, hắc không muốn dùng thần thức bình thường, vì hắc sợ sẽ khiến cho bản thân bị lộ nếu như kẻ địch mạnh hơn hắc.

Khoảng cách giữa vị trí của Vô Danh và nơi hắc phát hiện ra có người càng lúc càng gần, Vô Danh cũng đã vận chuyển công pháp Ẩn Linh thuật tới mức cực hạn rồi liền tăng hình ẩn dấu đi thân thể.

Khi Vô Danh đã tiến tới gần rồi thì hắc cũng phát hiện ra phía trước hắc bây giờ chính là một hồ băng, khu vực xung quanh chỗ hồ băng đó khoảng một dặm cũng đều đã bị đóng băng hết, cây cối xung quanh cũng đều phủ đầy tuyết trắng. Mà lúc này ở phía trước mặt hồ đang có ba người đứng ở đó.

Hỗn Độn Thiên Mục của Vô Danh quét tới thì phát hiện ba người này gồm hai nam một nữ, nam nhân đứng ở giữa thì thân hình cũng có chút cao ráo, khuôn mặt cũng rất ưa nhìn, tu vi đang tại Kim Đan viên mãn. Còn nam nhân đứng ở bên cạnh thì thấp hơn nam nhân ở giữa một cái đầu, trên mặt còn có một chùm râu dê, tu vi của người này đang ở tại Kim Đan tầng năm trung kỳ.

Khi Vô Danh nhìn tới nữ nhân đứng ở bên cạnh người nam nhân có tu vi Kim Đan viên mãn thì liền hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì đây chính là một đại mỹ nhân. Vô Danh thấy người con gái này không những cực kỳ xinh đẹp mà còn rất trẻ, cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi một chút mà thôi. Nếu như đem Nguyệt Nhi cùng với Ma Tiểu Uyên đi so sánh với đại mỹ nhân trước mặt này thì có lẽ vẫn phải chịu thua thiệt ít nhiều.

Hôm nay đúng là để cho Vô Danh được mở rộng tầm mắt, người con gái trước mặt này không có chỗ nào để chê cả. Mà đúng lúc này Vô Danh liền nghe thấy giọng người nam nhân có tu vi Kim Đan viên mãn nói với đại mỹ nhân đứng ở bên cạnh:

-Thanh Kiều sư muội, chúng ta đến nơi rồi.

Đại mỹ nhân tên Thanh Kiều kia nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu không nói gì, nhưng nam tử có chùm râu dê ở bên cạnh thì lại nhìn người nam nhân có tu vi Kim Đan viên mãn nói:

-Hạ Đào sư huynh, huynh nói ở dưới đáy hồ này thật sự có Hàn Anh Quả sao??

Hạ Đào vốn đang nhìn Thanh Kiều có chút mê đắm thì liền nghe thấy câu hỏi của nam nhân có chùm râu dê bên cạnh, Hạ Đào cũng chỉ có thể gật đầu nói:

-Đúng vậy, ở dưới mặt hồ này chắc chắn có Hàn Anh Quả.

Vô Danh sau khi nghe thấy người nam nhân tên Hạ Đào kia gọi vị đại mỹ nhân bên cạnh là Thanh Kiều thì trong lòng liền thầm than một tiếng, hắc lúc đầu khi nhìn thấy vị mỹ nhân này cũng đoán tên nàng rất có thể là Kiều, vậy mà ai ngờ lại đúng là như thế. Vô Danh thấy để miêu tả người con gái tên Thanh Kiều này thì không có gì thích hợp hơn mấy câu thơ của Nguyễn Du khi miêu tả chị em Thúy Kiều, Thúy Vân, hắc cũng liền tiện sửa lại một chút tên trong thơ:

“Mai cốt cách, tuyết tinh thần

Mỗi người mỗi vẻ mười phân vẹn mười

Nhi, Uyên trang trọng khác vời

Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang

Hoa cười ngọc thốt đoan trang

Mây thua nước tóc tuyết nhường màu da

Kiều càng sắc sảo mặn mà

So bề tài sắc lại là phần hơn

Làn thu thủy nét xuân sơn

Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh.”

Vô Danh thấy mấy câu này chính là để nói về Thanh Kiều kia. Mà không những nhan sắc “mười phần vẹn mười”, Thanh Kiều này vóc dáng cũng là không chê vào đâu được, chỗ nào cần cong thì cong mà chỗ nào cần lồi thì lồi. Thanh Kiều này quả thật đúng là hại nước hại dân, Vô Danh nhìn vào cũng không khỏi có chút thất thố. Mà hiển nhiên ánh mắt của Hạ Đào kia nhìn Thanh Kiều say đắm như vậy cũng không qua nổi mắt của Vô Danh.

Mà cũng để cho Vô Danh ngạc nhiên không kém là ở dưới mặt hồ kia lại có Hàn Anh Quả, một vật trân quý như vậy lại có thể xuất hiện ở Bình Nghiêu sâm lâm này.

Hàn Anh Quả chính là chính là nguyên liệu chính dùng để luyện chế Ngưng Anh đan. Mà Ngưng Anh đan chính là loại đan được gì, nó chính là dùng cho tu sĩ Kim Đan viên mãn thăng cấp tới Nguyên Anh kỳ, độ quý giá càng khỏi cần phải nói. Ngưng Anh đan là một loại đan được yêu cầu luyện đan sư phải đạt tới cấp bậc Đan Vương nhất phẩm thì mới có thể luyện chế được, mà Đan Vương nhất phẩm hiển nhiên cũng không phải rau bán ngoài chợ, liền có thể dễ dàng tìm kiếm như vậy được. Tuy nhiên trong Hàn Anh Quả này cũng đã ẩn chứa pháp tắc thiên địa rất phù hợp với đạo tắc của Nguyên Anh kỳ rồi, cho nên nếu như không thể tìm được một vị Đan Vương nhất phẩm để luyện chế Ngưng Anh đan thì cũng có thể trực tiếp sử dụng, tuy nhiên hiệu quả của nó không thể nào tốt bằng sử dụng Ngưng Anh đan được.

Nhưng Vô Danh biết rằng để có thể lấy được Hàn Anh Quả ở dưới đáy băng hồ kia cũng không phải đơn giản như vậy, Hỗn Độn Thiên Mục của hắn mặc dù không có quét tới phía dưới đáy hồ nhưng cũng đã có thể cảm nhận được một loại khí tức mập mờ ở phía dưới rồi.

Mà lúc này ở phía bên cạnh mặt hồ băng kia, nam tử có chòm râu dê quay sang nhìn Hạ Đào rồi hỏi:

-Hạ Đào sư huynh, theo như huynh nói trước đó thì ở dưới đáy hồ này có một con Băng Xà cấp bốn đỉnh phong phải không?? Lát nữa chúng ta xuống phía dưới thu Hàn Anh Quả thì chắc chắn là phải vượt qua con Băng Xà cấp bốn đỉnh phong kia rồi.

Thanh Kiều nghe vậy thì cũng liếc nhìn Hạ Đào một cái rồi thu lại ánh mắt, Hạ Đào thì vốn đã chết mê chết mệt Thanh Kiều từ lâu rồi cho nên luôn chú ý tới Thanh Kiều, vừa này nâng liếc hắn ta một cái thì hắn cũng đã nhận ra được. Hạ Đào luôn muốn giữ phong độ trước mặt Thanh Kiều cho nên khi nghe thấy nam tử có chòm râu dê kia hỏi thì cũng liền đáp lại, thể hiện ra phong phạm của một vị sư huynh:

-Không sai, ở dưới đáy hồ này còn có một con Băng Xà cấp bốn đỉnh phong bảo vệ Hàn Anh Quả, thông tin ở dưới đáy hồ này có Hàn Anh Quả cũng là ta tìm được bên trong ngọc giản của kẻ khác, kẻ đó vì đắc tội với ta cho nên đã bị ta giết đi rồi, chính vì thế mà ta mới biết được thông tin về Hàn Anh Quả.

Thanh Kiều vốn im lặng ở một bên thì lúc này cũng đã mở miệng ra nói chuyện, thanh âm trong trẻo như ngọc truyền ra:

-Vậy nếu như sau khi lấy được Hàn Anh Quả này rồi, chúng ta sẽ phân chia như thế nào đây.

Vấn đề phân chia thành quả sau khi thu hoạch hiển nhiên cũng rất quan trọng, Hạ Đào nghe vậy thì liền cười vui vẻ nói:

-Mỗi một cây Hàn Anh Thảo khi kết trái đều có năm quả, ai bỏ ra công sức nhiều hơn thì được hưởng lợi nhiều hơn, còn với Thanh Kiều sư muội thì ta cũng không ngại tặng riêng cho muội một quả làm quà đi.

Thanh Kiều nghe thấy Hạ Đào nói như vậy thì cũng chẳng có biểu hiện gì giống như là vui mừng cả, thậm chí trong lòng của nàng còn có chút chán ghét, mặc dù lúc trước nàng và Hạ Đào này cũng rất thân, nàng cũng biết rằng Hạ Đào có ý với nàng, thế nhưng nàng cũng đã có hôn ước với một người khác rồi, vậy mà Hạ Đào này mặc dù biết nhưng vẫn cứ bám dính lấy nàng giống như đĩa muối.

Nam nhân có chòm râu dê ở bên cạnh nghe vậy thì cũng chỉ gạt đầu, sau đó lại quay sang hỏi ý kiến Hạ Đào:

-Vậy Hạ Đào sư huynh, khi nào thì chúng ta bắt đầu lấy Hàn Anh quả đây.

-Cũng không vội, chúng ta trước tiên còn phải nghĩ cách đối phó với con Băng Xà ở phía dưới trước đã.

Hạ Đào nghe vậy thì cũng liền đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Băng xà cấp năm

Hạ Đào đưa mắt nhìn Thanh Kiều sau đó lại chuyển qua nhìn nam tử có chòm râu dê kia, trên tay Hạ Đào lúc này xuất hiện ba viên đan dược giống hệt nhau, hần nói:

- Theo như trong ngọc giản ghi lại thì con Băng Xà cấp bốn đỉnh phong kia có độc tính âm hàn rất mạnh, chỉ cần bị nó đánh trúng thì chắc chắn sẽ bị trúng độc, khi trúng độc của con Băng Xà này thì chân nguyên trong cơ thể cũng sẽ bị áp chế lại khiến cho cơ thể đóng băng. Vì thế trước khi động thủ tốt nhất là lên sử dụng đan dược này để phòng việc bị Băng Xà đánh trúng mà không có thuốc giải độc kịp thời.

Nói xong Hạ Đào cũng không có để cho hai người kia tự đưa tay tới lấy mà trực tiếp phân phối. Nam tử râu dê và Thanh Kiều sau khi cầm lấy đan dược mà Hạ Đào đưa cho thì cũng đưa tay lên nhìn ngắm một chút xem có vấn đề gì không, thấy vậy Hạ Đào liền nói:

- Mọi người yên tâm, đan dược này chính là thuốc giải độc ta lấy được ở bên trong nhẫn trữ vật của kẻ kia, chắc chắn là không có vấn đề gì đâu.

Hạ Đào nói xong thì cũng liền nuốt viên thuốc trên tay vào trong cổ họng của mình để cho nam tử râu dê và Thanh Kiều tin tưởng, mà quả nhiên sau khi Hạ Đào nuốt đan dược kia vào xong thì hai người còn lại cũng từ từ đưa đan dược lên miệng rồi nuốt vào.

Vô Danh nhìn một màn này thì liền lắc đầu, Hồn Độn Thiên Mục của hắn vẫn luôn âm thầm quét ra, mà khi này Hạ Đào kia lấy ra ba viên đan dược kia thì Hồn Độn Thiên Mục của hắn cũng đã quét ra một lần rồi.

Nhìn bên ngoài thì có vẻ ba viên đan dược kia đều nhìn giống hệt nhau, mà cho dù là dùng thần thức để quét thì cũng đều chỉ cảm thấy như vậy. Ba viên đan dược này vậy mà lại được luyện chế một cách hết sức tinh vi, chỉ cần thay đổi một chút nguyên liệu nhỏ bên trong thì có thể khiến cho dược tính của đan dược thay đổi hoàn toàn, nếu như dùng thần thức bình thường thì khó mà phát hiện ra điểm gì không đúng.

Khi này Hồn Độn Thiên Mục của Vô Danh quét ra thì phát hiện đan dược trong tay của Hạ Đào chính là đan dược thật dùng để áp chế độc tính của Băng Xà, còn hai viên đan dược còn lại đều là giả. Mà trong hai viên đan dược giả kia thì viên mà nam tử râu dê kia nuốt vào chính là độc dược, loại độc dược này sau khi nuốt vào thì cũng không lập tức phát tác mà phải đợi sau một phần tám canh giờ nó mới bắt đầu phát tác. Loại độc dược này chính là một loại cực kỳ mạnh, Kim Đan tu sĩ ăn vào thì cũng chết là cái chắc. Còn viên đan dược còn lại mà Thanh Kiều nuốt vào thì lại chính là một viên xuân dược, không những thế xuân dược này cũng còn hết sức mạnh mẽ, loại xuân dược này sau khi dùng vào thì rất khó áp chế, không những thế nó còn khiến cho người ăn vào không thể sử dụng chân nguyên trong vòng ba ngày.

Vô Danh thầm chửi tên Hạ Đào kia vô sỉ, không ngờ lại có thể dùng độc dược và xuân dược hại huynh đệ đồng môn như vậy. Vô Danh đoán chắc rằng Hạ Đào thật sự có ý giết chết nam tử râu dê kia nhưng mà lại không có ý giết Thanh Kiều. Đan dược mà Thanh Kiều nuốt vào chính là xuân dược cực kỳ mạnh mẽ cho nên ý đồ của Hạ Đào kia chắc chắn là lợi dụng lần này để chiếm đoạt Thanh Kiều. Nhưng mà Vô Danh cũng có chút khó hiểu, chẳng lẽ Hạ Đào kia không sợ sau khi mọi chuyện đã xảy ra rồi thì hắn cũng sẽ bị phát giác hay sao. Hành động của hắn cũng lộ liễu như vậy việc bị phát hiện chắc chắn là một trăm phần trăm.

Vô Danh cũng để ý một chút y phục của ba người này, sau đó hắn liền biết rằng ba người này chính là đệ tử của một môn phái nào đó, để có thể có loại đệ tử giống như ba người này thì môn phái kia chắc chắn cũng có thực lực không nhỏ, cho nên Vô Danh cảm thấy rất khó hiểu, Hạ Đào kia dựa vào cái gì mà dám làm ra chuyện như vậy.

Mà lúc này Vô Danh cũng đã thấy nhóm người kia bắt đầu động thủ. Hạ Đào lấy ra một thanh kiếm màu vàng cấp bậc linh khí thượng phẩm, sau đó hắn liền vung tay lên chém ra một kiếm làm cho mặt hồ băng kia nứt ra.

- ẦM...

Đột nhiên có một tiếng rít vang lên sau đó liền có một con Băng Xà từ dưới mặt hồ băng phóng lên trên cao, vô số bọt nước cũng văng lên tung tóe.

Vô Danh thấy con băng xà này phải dài tới gần mười trượng, cả thân thể của nó được bao bọc bởi những lớp vảy bằng băng lam sáng loáng. Đầu của con Băng Xà này hơi nhọn, phía trên đầu còn có một lớp vảy giống như những chiếc sừng nhọn ngắn mọc nghiêng về phía sau, khi con Băng Xà này rít lên thì hai bên mang cũng bành to ra. Mà điều quan trọng là, con Băng Xà này lại không phải cấp bốn đỉnh phong mà nó đã lên tới cấp năm rồi. Tức là thực lực của con Băng Xà này đã tương đương với một tu sĩ Nguyên Anh.

Con Băng Xà này hiển nhiên đang rất tức giận vì có người giám phá rồi nó nghỉ ngơi, nó nhìn ba người với ánh mắt cực kỳ giận giữ.

- Xoẹt!!

Ánh mắt con Băng Xà kia lóe lên một cái rồi đột nhiên quét chiếc đuôi của mình đánh về phía đám người Hạ Đào. Ba người kia thấy vậy thì liền ngay lập tức tránh đi một đòn này của con Băng Xà.

- ẦM!!

Đuôi của con Băng Xà kia đánh hụt khiến cho mặt đất phía dưới bị đánh một vết nứt rộng.

Cả ba người kia sau khi tránh được một đòn của con Băng Xà kia thì liền thở phào một hơi, mà ai cũng đều tỏ ra vẻ mặt rất ngạc nhiên, tốc độ đòn đánh vừa rồi của con Băng Xà kia lại cực kì nhanh khiến cho cả ba người thiếu chút nữa thì không tránh kịp. Nam tử râu dê thấy vậy thì thất kinh nói:

-Đây là một con Băng Xà cấp năm.

Thanh Kiều ở một bên đồng dạng cũng rất kinh ngạc, nàng liếc mắt sang nhìn Hạ Đào nói với giọng chất vấn:

-Hạ Đào sư huynh, không phải lúc trước ngươi nói chỉ có một con Băng Xà cấp bốn đỉnh phong canh giữ gốc Hàn Anh Thảo thôi sao, vậy tại sao bây giờ lại có một con Băng Xà cấp năm rồi.

Hạ Đào khuôn mặt cũng rất ngạc nhiên, hần vội vàng quay sang nhìn Thanh Kiều giải thích:

-Ta..ta..cũng không biết tại sao lại là như vậy, lúc trước ta xem ở bên trong ngọc giản kia thì chỉ nói là một con Băng Xà cấp bốn đỉnh phong, vậy mà bây giờ lại là một con Băng Xà cấp năm. Chẳng lẽ là con Băng Xà cấp bốn đỉnh phong kia đã thăng cấp lên cấp năm rồi.

Con Băng Xà cấp năm kia đang rất tức giận, nó làm gì có thời gian cho đám người kia nghỉ ngơi, cho nên nó lập tức rít lên một tiếng, một luồng hàn khí từ trong miệng con Băng Xà này phun ra.

Khi con Băng Xà kia nhả ra một luồng hàn khí dày đặc thì nhiệt độ xung quanh liền giảm xuống nhanh chóng, mỗi chỗ luồng hàn khí này đi qua đều phát ra những âm thanh xèo xèo giống như bị ăn mòn vậy.

-Cẩn thận, có độc...

Nam tử râu dê thấy luồng hàn khí kia lợi hại như vậy thì liền hét lên một tiếng sau đó bắt đầu nín thở, Hạ Đào và Thanh Kiều ở một bên hiển nhiên cũng đã nhìn thấy rõ cho nên cũng liền ngưng thở lại tránh việc hút vào luồng hàn khí có độc tính kia.

Mà luồng hàn khí mang theo độc tính kia nó lan ra xung quanh rất nhanh, ngay cả chỗ của Vô Danh cũng bắt đầu bị luồng hàn khí này bao trùm.

Vô Danh cũng không hề chậm chạp, hần nín thở lại sau đó liền ném ra một cái trận bàn, đây chính là một cái trận bàn phòng ngự cấp bốn.

Đúng lúc Vô Danh đang định khởi động cái trận bàn này thì Hồng Mông liền xuất hiện ở ngay bên cạnh, Hồng Mông cản Vô Danh khởi động trận bàn rồi nói:

-Lão đại, hàn khí này rất có ích đối với ta, huynh không cần phải sử dụng trận bàn này làm gì, để ta làm hết cho.

Vô Danh nghe vậy thì liền vứt cái trận bàn phòng ngự cấp bốn kia vào bên trong nhẫn trữ vật. Mà lúc này Hồng Mông cũng há miệng ra rồi hút hết những đám hàn khí ở xung quanh vào bên trong miệng.

Hồng Mông làm cũng hết sức nhẹ nhàng, nhóc chỉ hút đi hàn khí đi tới khu vực của nhóc và Vô Danh đang núp chứ không hút đi toàn bộ hàn khí này, nếu hút đi toàn bộ thì chắc chắn sẽ bị đám người kia phát giác.

Luồng hàn khí mang theo độc tính kia cũng đã bao phủ lại chỗ của đám người Hạ Đào, lớp phòng hộ chân nguyên xung quanh cơ thể ba người cũng vang lên những tiếng xèo xèo vì bị ăn mòn, không những thế cả ba đều cảm thấy khó cử động hơn lúc trước vì hàn khí này quá lạnh.

Nam tử râu dê quay sang nhìn Hạ Đào rồi nói:

-Hạ Đào sư huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao đây??

Hạ Đào nghe vậy thì hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

-Trước tiên Phùng La sư đệ cùng với Thanh Kiều sư muội hãy giúp ta cản con Băng Xà cấp năm này lại, bây giờ ta muốn bố trí một cái khốn sát trận trước đã, sau đó liền cũng hai người vây đánh con Băng Xà này.

-Vậy huynh tốt nhất là bố trí nhanh lên một chút, đây là một con Băng Xà cấp năm, chúng ta cũng không thể nào cầm cự lâu được.

Thanh Kiều nói với giọng ngưng trọng:

-Được, mọi người yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức bố trí khốn sát trận thật nhanh rồi quay ra giúp mọi người. Bây giờ hai người hãy chia ra động thủ đi.

Hạ Đào nghe Thanh Kiều nói vậy thì liền gật đầu nói.

Sau khi đã vạch rõ kế hoạch thì cả ba người liền chia ra hành động, còn Vô Danh với Hồng Mông thì ở một bên nhàn nhã quan chiến. Hàn Anh Quả này hiển nhiên là một vật cực kỳ trân quý, mặc dù Vô Danh không muốn dùng đan dược để tấn cấp nhưng hần cũng muốn có Hàn Anh Quả này.

Bởi vì hai người Phùng La và Thanh Kiều phải giúp Hạ Đào cản con Băng Xà lại cho nên cả hai lập tức tề ra pháp bảo của mình rồi tấn công về phía con Băng Xà kia.

Phùng La dùng chính là một thanh thái đao, còn pháp bảo của Thanh Kiều thì cũng là một thanh Hồng Kiếm. Cả hai không chút do dự nào đánh về phía

con Băng Xà kia.

Con Băng Xà cấp năm thấy vậy thì liền rút lên một tiếng sau đó nó lại nhả ra thêm một luồng hàn khí nữa, khiến cho thế tiến công của hai người Phùng La cùng với Thanh Kiều bị cản lại.

Cả hai không những phải đối phó với đòn tấn công của con Băng Xà mà còn phải đối phó với lớp hàn khí kia, hiển nhiên như vậy có chút quá sức với hai người.

Nhưng hai người bây giờ cũng chỉ có thể dốc toàn bộ sức lực ra để đối phó với con Băng Xà này mà thôi, chỉ cần đợi Hạ Đào bố trí khôn sát trận xong thì cả hai sẽ nhẹ nhõm đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Hạ đào giả tạo

Vô Danh thì không có vất vả như đám người kia, hắn đang nhàn nhả ở một bên vừa quan sát vừa ăn hoa quả. Đồng hoa quả này là hắn hái được ở bên trong Bình Nghiêu sâm lâm, ăn vừa ngon lại vừa lạ miệng. Hồng Mông ở một bên thấy vậy thì cũng lấy ra một chiếc ghế rồi ngồi xuống nói:

- Lão đại cho ta ăn chung với a.

- Tự nhiên.

Vô Danh vừa ăn vừa nói. Hồng Mông cũng không hề khách khí nhét một lúc hai quả vào mồm rồi nhai tóp tép, đồng thời mỗi khi có hàn khí tiến tới thì nhóc lại há miệng ra hút vào một hơi cho mát họng.

Hàn khí này tuy độc nhưng lại rất có ích với Hồng Mông, nó có thể giúp Hồng Mông tăng cấp tu vi của bản thân lên. Nếu như có thể thì Hồng Mông cũng không ngại mà ăn luôn cả con Băng Xà kia, chỉ có điều nếu như nhóc muốn ăn thì phải đợi đám người kia xử lý xong đã.

- ẦM...ẦM..

Mà lúc này ở phía hồ băng kia chiến đấu diễn ra cũng hết sức kịch liệt. Hai bên va chạm với nhau khiến cho chân nguyên nổ tung vang lên những tiếng ầm ầm. Vô số bọt nước bị đánh văng tứ tung, người trông có nhàn nhả nhất trong đám người kia thì chỉ có thể là Hạ Đào.

Nhìn Hạ Đào thì có vẻ như hắn đang rất gấp rút bố trí trận pháp, nhưng trên thực tế thì không phải. Vô Danh nhìn trận pháp mà Hạ Đào đang bố trí thì hẳn liền đoán đó là một khôn sát trận cấp bốn. Vô Danh cũng thấy rằng Hạ Đào kia rõ ràng là đang câu kéo thời gian chứ không phải rất gấp rút hoàn thiện bố trí trận pháp, người khác có thể không nhìn ra chứ Vô Danh lại là một Đại Sư trận pháp cấp năm cho nên có thể dễ dàng nhìn ra.

Quả thật Hạ Đào bây giờ chính là đang câu kéo thời gian, hắn muốn chờ cho tới lúc thích hợp thì mới hoàn thiện khôn sát trận cấp bốn này. Mọi thứ đều đang diễn ra theo đúng như kế hoạch của hắn.

Lúc đầu Hạ Đào cũng sớm đã biết ở dưới mặt hồ này có một con Băng Xà cấp năm rồi. Lúc trước hắn cũng đã tới đây thăm dò một lần, và cũng đã đụng độ qua con Băng Xà kia, lần đó hắn đã có thể rút đi mà không bị một chút thương tích nào.

Chính vì Hạ Đào rất thích Thanh Kiều, cho nên ngay khi hắn quay trở về liền đi tìm Thanh Kiều để nói về việc này. Nhưng mà lúc Hạ Đào gặp được Thanh Kiều rồi thì lại thấy Phùng La cũng là đang ở bên cạnh. Thanh Kiều lúc trước vốn cũng rất là tôn trọng Hạ Đào, nhưng mà khi người nam nhân kia xuất hiện thì Thanh Kiều cũng không có thân thiết với Hạ Đào như lúc trước nữa. Sau đó Thanh Kiều và nam nhân kia cũng đã được cả hai môn phái đặt hôn ước. Mà Hạ Đào kia mặc dù biết chuyện này rồi nhưng vẫn luôn kiếm cớ bám lấy Thanh Kiều, cho nên Thanh Kiều cũng bắt đầu sinh lòng chán ghét Hạ Đào này.

Lúc đó Thanh Kiều đã giữ Phùng La lại cho nên chuyện về Hàn Anh Quả ở dưới hồ băng này Hạ Đào không thể không nói cho cả Phùng La nghe được.

Mà hiển nhiên hành động này của Thanh Kiều cũng khiến cho Hạ Đào nổi lên sát ý với Phùng La. Bởi vậy Hạ Đào cũng đã dời ngày đi tới hồ băng này lại, hẳn cần có thời gian để tìm người luyện chế đan dược. Mà đan dược hắn nhờ người luyện chế cũng chính là ba viên đan dược vừa rồi cả ba người ăn vào. Trong đó có một viên độc dược và một viên xuân dược.

Hạ Đào lần này vừa muốn xử lý Phùng La vừa muốn chiếm đoạt luôn cả Thanh Kiều. Lúc đó hắn chỉ cần tìm một cái lý do là có thể đơn giản qua mặt tông môn mà không bị phát lệnh truy sát hay đuổi khỏi tông môn.

Bây giờ Hạ Đào chỉ cần đợi thêm một chút nữa là hắn có thể hoàn thành kế hoạch của mình.

Lúc này con Băng Xà kia đột nhiên lại nhìn về phía của Hạ Đào, mắt nó lóe lên một cái, sau đó lập tức liền phóng ra một chùm tia độc dịch kèm theo hàn khí lạnh buốt về phía của Hạ Đào.

Nhìn chùm tia độc dịch kia có vẻ chỉ giống như là nước bình thường, nhưng thực chất đó lại chính là độc của con Băng Xà kia, độc tố trong chùm tia độc dịch này còn mạnh hơn hàn khí kia rất nhiều.

Hạ Đào vốn đang cười thầm trong lòng về kế hoạch hoàn hảo của hắn thì đột nhiên cảm thấy cả người bị sát khí bao phủ sau đó là một chùm tia độc dịch màu lam bắn tới kèm theo hàn khí cực kỳ lạnh buốt.

Hạ Đào cảm thấy cơ thể cử động có chút khó khăn, hắn lập tức phóng ra chân nguyên của mình đẩy lùi đi cảm giác đông cứng khó chịu kia. Đột nhiên Hạ Đào té ra thêm bốn thanh phi kiếm nữa cộng thêm một thanh phi kiếm từ trước đó là năm thanh kiếm, hắn phóng năm thanh phi kiếm này bắn về phía chùm tia độc dịch kia của con Băng Xà.

Vô Danh nhìn thấy cảnh này thì cũng có chút bất ngờ, hắn nhận ra rằng năm thanh phi kiếm kia của Hạ Đào chính là đang hình thành lại một trận pháp đánh về phía con Băng Xà. Trận pháp được hình thành từ phi kiếm này chính là một cái trận pháp cấp bốn, Vô Danh không ngờ rằng trận pháp còn có ứng dụng như vậy.

-ẦM...ẦM...

Năm thanh phi kiếm kia của Hạ Đào hình thành lên một trận pháp vây chùm tia độc dịch cùng hàn khí của con Băng Xà kia ở giữa, chỉ sau hai hơi thở đòn tấn công của con Băng Xà kia đã bị Hạ Đào cản lại.

Hạ Đào biết rằng chắc chắn bản thân đã bị con Băng Xà kia nhận ra rồi, bởi vì lúc trước hắn cũng đã từng giao thủ với con Băng Xà này. Hạ Đào nhìn về phía hai người kia nói:

-Hai người giúp ta cản lại con Băng Xà này thêm một đoạn thời gian nữa, ta sắp bố trí xong trận pháp rồi. Nếu như ta không thể hoàn thành được trận pháp này thì không thể ngăn lại được con Băng Xà này đâu.

Cũng đúng lúc sau khi Hạ Đào đã cản lại được chùm tia nước kia của con Băng Xà thì Phùng La và Thanh Kiều cũng đã kịp tới hỗ trợ, cả hai đều cũng gạt đầu một cái rồi tiếp tục tấn công về phía con Băng Xà kia. Cả hai người hiển nhiên đều hiểu rằng nếu như Hạ Đào còn bị con Băng Xà kia tấn công nữa thì không thể nào hoàn thành được trận pháp đang bố trí, mà lúc đó cả hai người cũng không thể kháng cự được lại con Băng Xà này.

Thanh Kiều vung thanh Hồng Kiếm lên, lập tức xung quanh liền hình thành hàng ngàn đường kiếm quang tấn công về phía con Băng Xà kia.

Đồng thời Phùng La ở bên cạnh cũng chém ra một đao, một dải đao văn gọn sóng chém về phía con Băng Xà.

Con Băng Xà cấp năm kia hiển nhiên cảm thấy có một chút uy hiếp, nó rít lên một tiếng rồi sau đó liền phóng ra rất nhiều chùm tia độc dịch kèm theo hàn khí tấn công về phía Phùng La và Thanh Kiều.

Những chùm tia nước kia sau khi bắn ra thì liền hình thành những tấm chắn phía trước con Băng Xà sau đó cản lại những đòn tấn công của Phùng La và Thanh Kiều.

-ẦM...ẦM...ẦM...

Hàng ngàn đường kiếm quang cùng với đao văn gọn sóng tấn công vào tấm chắn bằng độc dịch của con Băng Xà kia, những tiếng ầm ầm do chân nguyên va chạm vang lên liên tiếp.

Mặc dù một chiêu kiếm và một chiêu đao của Thanh Kiều cùng với Phùng La khá mạnh mẽ nhưng vẫn không thể nào vượt qua được tấm chắn kia của con Băng Xà, rất nhanh thể tấn công của cả hai người đều đã bị cản lại.

Con Băng Xà lúc này lại phóng ra một chùm tia độc dịch về phía Phùng La, sau đó nó liền quét chiếc đuôi của mình về phía Thanh Kiều.

Một chiêu vừa rồi của Phùng La mặc dù đã tung hết sức nhưng vẫn không thể đánh xuyên qua được tấm chắn của con Băng Xà khiến cho máu huyết trong người của Phùng La có chút nhộn nhào. Mà lúc này con Băng Xà kia lại tấn công tới, hiển nhiên Phùng La khó có thể đỡ nổi một chiêu này.

Phùng La khuôn mặt có chút tái nhợt mà chém ra một đao giống như vừa nãy.

-Phốc!!

Một đao của Phùng La vừa rồi hiển nhiên cũng đã yếu đi rất nhiều cho nên không thể nào mà cản lại được một đòn vừa rồi của con Băng Xà kia. Phùng La trúng đòn thì trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi rồi bị bắn ngược về phía sau hơn chục trượng.

Mà cũng đúng lúc đó Thanh Kiều cũng bị một đòn quét đuôi vừa rồi của con Băng Xà kia đánh bay về phía sau. Ngay lập tức trên cánh tay của Thanh Kiều liền xuất hiện một vết thương, không những thế nhìn từ biểu hiện bên ngoài thì rõ ràng Thanh Kiều cũng đã bị trúng độc của con Băng Xà kia.

Trúng một đòn này cũng khiến cho Thanh Kiều phải nôn ra một ngụm máu, khuôn mặt của nàng tái nhợt hẳn đi. Thanh Kiều không chút chậm trễ nào lấy ra mấy viên đan dược chữa thương rồi nuốt vào.

Phùng La sau khi bị đánh bay đi còn chưa kịp chữa thương thì đã thấy con Băng Xà lao tới phía mình, hắn kinh hoàng hét lên một tiếng:

-Hạ Đào sư huynh cứu ta.

Hạ Đào rõ ràng nghe thấy tiếng hét này của Phùng La nhưng hắn chỉ cười gằn một tiếng rồi Phùng La đáng chết. Hạ Đào cũng không có ngay lập tức ra tay giúp Phùng La, hắn liền bỏ ra thêm mấy miếng trận kỳ nữa để hoàn thành khốn sát trận cấp bốn. Hạ Đào hét lên một tiếng:

-Phùng La sư đệ!!

Hạ Đào vừa hét lên thì đồng thời cũng là chạy tới chỗ Phùng La nhưng hiển nhiên đã không kịp. Phùng La kia đã bị con Băng Xà một ngụm nuốt vào.

Con Băng Xà kia sau khi đã xử lý xong Phùng La rồi thì liền nhào về phía của Thanh Kiều, nó lại bắn ra thêm một chùm tia nước nữa.

Thanh Kiều thấy vậy thì liền vội vàng điều động chân nguyên đánh ra một kiếm, nhưng để cho nàng cảm thấy hoảng hốt là không ngờ chân tay của nàng lại cứng đờ ra, chân nguyên cũng không thể nào điều động được. Thanh Kiều lúc này mới nhận ra rằng mình đã trúng độc của con Băng Xà kia. Nhưng khiến cho nàng càng cảm thấy khó hiểu hơn là rõ ràng vừa rồi nàng cũng đã uống thuốc phòng độc tính trước rồi, tại sao bây giờ vẫn bị độc tính bằng hàn của con Băng Xà kia làm cho không thể điều động chân nguyên được. Mà cũng đúng lúc này một luồng khí nóng liền chảy quanh người của Thanh Kiều, áp chế đi độc tính của con Băng Xà kia. Thanh Kiều cũng đã thấy mình có thể điều động được một chút chân nguyên rồi, nhưng chùm tia nước của con Băng Xà kia đã đánh tới nàng cho nên nàng chẳng kịp làm gì cả.

Thanh Kiều lúc này có chút hối hận, nàng đáng lẽ ra không lên tới đây rồi. Thanh Kiều nhắm chặt mắt lại, chờ đợi chùm tia nước kia bắn xuyên qua cơ thể mình.

Nhưng đúng lúc chùm tia độc kia sắp đánh tới Thanh Kiều thì lại bị năm thanh kiếm màu vàng cản lại. Hạ Đào lúc này đã xuất hiện ngay phía trước Thanh Kiều, cản lại một đòn của con Băng Xà kia.

Hạ Đào nhẹ nhàng nhếch môi lên một chút, đây chính là kịch bản mà hắn chờ đợi bấy lâu. Kế hoạch của hắn đã có thể thành công tới chín mươi phần trăm rồi, chỉ cần hắn giết nốt con Băng Xà này thì bước tiếp theo của kế hoạch cũng có thể đơn giản thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Không sợ kẻ địch mạnh chỉ sợ đồng đội ngu

Thanh Kiều thấy chùm tia độc dịch kia đã được Hạ Đào cản lại thì liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt có chút cảm kích nhìn Hạ Đào nói:

-Hạ Đào sư huynh, cảm ơn người.

Hạ Đào nghe thấy Thanh Kiều nói như vậy thì trong lòng liền vui vẻ, nhưng trên mặt hắn không có biểu hiện ra sự vui mừng, Hạ Đào nói với giọng cực kỳ nghiêm túc:

-Thanh Kiều sư muội không cần lo lắng, đợi một lát nữa ta giải quyết xong con Băng Xà này thì sẽ quay trở lại giúp muội áp chế độc tính. Bây giờ muội hãy cố gắng áp chế lại độc tính trong người trước đã.

Thanh Kiều nghe vậy thì chỉ gạt đầu một cái rồi tiếp tục điều động chân nguyên áp chế lại độc tính của con Băng Xà. Bởi vì đan dược phòng độc lúc trước có tính nóng cho nên khi gặp độc tính mang tính hàn của Băng Xà thì liền trung hòa lại với nhau, khiến cho cảm giác lạnh lẽo đã giảm đi rất nhiều.

Hạ Đào bây giờ cảm thấy hết sức vui vẻ, kế hoạch của hắn ấp ủ bao lâu nay cuối cùng cũng đã có thể thực hiện được rồi. Hạ Đào lại nhìn về phía con Băng Xà kia, nó đã bị vây lại trong trận pháp của hắn rồi, bây giờ hắn chỉ cần giải quyết con Băng Xà này là xong.

Mặc dù con Băng Xà cấp năm này rất mạnh, nhưng mà Hạ Đào lúc này không còn lo điều đó nữa, hắn vốn đã là tu vi Kim Đan viên mãn, bây giờ lại có trận pháp hỗ trợ, hắn cũng không sợ mình đánh không lại con Băng Xà kia. Mà điều quan trọng hơn đó chính là độc dược trong cơ thể của con Băng Xà kia một lát nữa cũng sẽ phát tác thôi, hắn cũng không cần quá gắng sức thì liền có thể giải quyết được rồi.

Bởi vì lúc trước Phùng La ăn vào chính là một viên độc dược cho nên sau khi con Băng Xà kia nuốt Phùng La vào trong bụng thì cũng sẽ bị trúng độc dược kia. Độc dược này vốn có độc tính rất mạnh, cho nên con Băng Xà cấp năm kia lần này khó có thể tránh khỏi cái chết.

Hạ Đào không hề chậm trễ mà nhảy vào bên trong trận pháp, rất nhanh hắn đã cùng con Băng Xà kia quấn lại với nhau.

Vô Danh ở một bên nhìn mà cũng không thể không vỗ tay khen ngợi Hạ Đào kia. Kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân hắn đã thấy nhiều trên phim ảnh rồi, nhưng mà những cảnh được xây dựng một cách công phu và thực tế như vậy thì hắn chưa có thấy qua bao giờ.

Hạ Đào cùng con Băng Xà kia đã giao thủ với nhau qua vài chục chiêu, nhưng vẫn chưa có bên nào giành được lợi thế. Mặc dù Băng Xà cấp năm kia tương đương với tu sĩ Nguyên Anh nhưng lại bị vây lại bên trong khốn sát trận cấp bốn thì cũng khó mà có thể phát huy được toàn bộ sức mạnh, đồng thời kiếm trận của Hạ Đào cũng rất là mạnh mẽ khiến cho con Băng Xà kia nhiều phen chịu thiệt.

Đột nhiên con Bãg Xà kia rít lên một tiếng, trên cơ thể của nó liền xuất hiện những vết tím đen, hiển nhiên độc tính từ đan dược kia đã bắt đầu xâm thực cơ thể của nó.

Con Bãg Xà giống như phát điên lên, nó liên tục đánh vào vách trần pháp vậy khổng hòng thoát ra, bây giờ nó đã bị độc tính kia lan ra khắp cơ thể, nếu như không thể kịp thời áp chế thì chắc chắn phải chết.

Hạ Đào nhìn thấy một màn này thì khóe miệng liền nhếch lên, hiển nhiên con Bãg Xà kia đã bị độc tính phát tác rồi. Viên độc dược kia của hắn cũng không phải chỉ là độc dược bình thường mà nó còn có khả năng áp chế chân nguyên nữa, nếu như con Bãg Xà kia mà đã bị trúng độc rồi thì chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Năm thanh kiếm màu vàng của Hạ Đào lại cuốn lên một lần nữa, sau đó liền đánh về phía con Bãg Xà kia.

Con Bãg Xà kia sau khi bị trúng độc thì cũng đã không còn ý chí chiến đấu nữa rồi, mà chân nguyên trong cơ thể của nó cũng đã bị áp chế thì làm sao có thể chống lại đòn tấn công kia của Hạ Đào đây.

-Phốc, phốc, phốc...

Năm thanh kiếm màu vàng kia của Hạ Đào đơn giản xuyên qua những vị trí trọng yếu trên cơ thể của con Bãg Xà, con Bãg Xà kia đã bị Hạ Đào cắt ra thành từng khúc rồi.

Hạ Đào thu lại yêu đan của con Bãg Xà kia vào trong túi trữ vật sau đó liền phóng từng quả cầu lửa thiêu rụi đi xác của con Bãg Xà. Khi xác của con Bãg Xà kia bị thiêu cháy thì một chiếc nhẫn trữ vật liền hiện ra, đây chính là nhẫn trữ vật của Phùng La. Hạ Đào cũng thu nốt chiếc nhẫn trữ vật này vào rồi liền quay qua phía Thanh Kiều nói:

-Thanh Kiều sư muội, ta đã giải quyết xong con Bãg Xà kia rồi, bây giờ chúng ta có thể xuống dưới lấy Hàn Anh Quả. Chỉ cần có thể thăng cấp tới Nguyên Anh kỳ thì Chiến Trường Cổ sắp tới chúng ta cũng không cần phải quá lo lắng người của những môn phái khác.

Thanh Kiều bây giờ cũng không có để ý những lời mà Hạ Đào nói, bởi vì bây giờ nàng đang phải không chế lại luồng khí nóng đang chảy khắp cơ thể của mình. Lúc đầu khi luồng khí nóng áp chế lại độc tính băng hàn trong cơ thể thì Thanh Kiều rất vui mừng, lúc đó hai luồng khí nóng và lạnh trung hòa lại với nhau khiến cho cơ thể của Thanh Kiều cảm thấy rất dễ chịu. Nhưng khiến cho Thanh Kiều cảm thấy hoảng hốt là luồng hàn khí kia khi gặp phải luồng khí nóng lại bị ăn mòn dần, sau đó luồng khí nóng kia càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, nàng cảm thấy như trong luồng khí nóng kia giống như có thứ gì đó gặp phải độc tính của luồng khí lạnh thì liền bùng phát lên, khiến cho nàng không thể áp chế xuống được.

Bây giờ Thanh Kiều đang cảm thấy hết sức khó chịu, cả người nóng bừng, giống như có một ngọn lửa vô hình thiêu đốt bên trong khiến cho máu huyết trong cơ thể nàng sôi lên.

Vô Danh lúc này thì không hề để ý tới Thanh Kiều kia, cái mà hắn quan tâm chính là Chiến Trường Cổ mà vừa nãy Hạ Đào kia nói. Hắn nhất định phải tìm hiểu xem Chiến Trường Cổ kia là cái gì, liệu có thể khiến cho tu vi của hắn tăng lên được hay không a.

Hạ Đào lúc này cũng đã đi tới gần Thanh Kiều, khi hắn nhìn thấy cả người Thanh Kiều đỏ hồng lên thì trong lòng liền cười thầm một tiếng. Cảnh tượng này hắn đã không ít lần tưởng tượng trong đầu rồi, nhưng bây giờ hắn mới có dịp nhìn thấy tận mắt.

Cả người Thanh Kiều bây giờ nóng bừng, làn da cũng chuyển sang màu hồng đỏ trông cực kỳ quyến rũ, từ hai bên mông cho tới mang tai rồi lan xuống cổ, tất cả đều là một mảnh xuân hồng chỉ sắc, khiến cho bất kể nam nhân nào nhìn vào cũng đều bị nó mê hoặc.

Hạ Đào bây giờ đã thêm chảy dãi ra rồi, nhưng hắn vẫn phải cố gắng giả vờ, âm thanh có hoảng hốt của Hạ Đào truyền ra:

-Thanh Kiều sư muội, Thanh Kiều sư muội, muội làm sao vậy...

Hạ Đào vừa nói hai tay vừa bám vào hai bên cánh tay của Thanh Kiều mà lắc. Tay của hắn giống như đang cố gắng cảm nhận cảm giác mềm mại từ Thanh Kiều mang tới vậy, hắn vừa lắc vừa sờ.

-Sao người của muội lại nóng như vậy, Thanh Kiều sư muội, muội mau trả lời ta đi.

Giọng của Hạ Đào bây giờ lại càng hoảng hốt hơn, sau đó hắn liền vòng qua phía sau lưng của Thanh Kiều rồi ngồi xuống, hai tay của hắn áp vào lưng của Thanh Kiều sau đó liền truyền chân nguyên của bản thân sang.

Thanh Kiều bây giờ có khổ mà không thể nói được, nàng chẳng thể làm gì ngoài việc cố gắng khống chế bản thân lại để đừng làm ra chuyện gì ngu ngốc. Bất chợt một giọt nước mắt lăn dài xuống gò má hồng hào của Thanh Kiều, hôm nay nàng thật sự mất rồi....

Vô Danh nhìn một màn này mà suýt nữa thì cười thành tiếng, đúng là sến súa hết chỗ nói, cứ như là trong mấy bộ phim kiếm hiệp hắn từng xem vậy. Hạ xuân dược con gái nhà người ta rồi ra lắc lắc, nói mấy câu cực kỳ khảm lợ rồi sau đó lại bắt đầu truyền chân nguyên của mình áp chế dục hỏa cho con nhà người ta, về sau không áp chế được thì liền thật luôn, mọi sự đã thành rồi thì nói “ta cũng là vì bất đắc dĩ, ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm với nàng”, ôi Vô Danh hắn cũng muốn được như vậy a.

-Phụt...

Vô Danh nhỏ một đồng nước bọt đầy sự khinh bỉ. Hồng Mông ở bên cạnh thấy như vậy thì cũng cười hắc hắc.

Thanh Kiều bây giờ đã không thể khống chế nổi dục hỏa trong lòng được nữa rồi, nàng bây giờ cảm thấy rất nóng, một tay của nàng đưa lên vai sau đó liền kéo một phần áo xuống.

Một bên áo bị Thanh Kiều kéo tụt xuống tận khuỷu tay khiến cho một mảnh xuân sắc lộ ra. Mãng lưng phía sau đã lộ ra một góc, nhưng phía trước đã bị nội y che lại. Bất kể kẻ nào nhìn thấy cảnh này chắc chắn cũng đều không thể nào chịu nổi.

Hạ Đào ở đằng sau thấy như vậy thì liền chảy dãi ra, việc tiếp theo hẳn cần làm chỉ là chờ miếng thịt đưa tới tận miệng mà thôi.

Mà lúc này Hồng Mông ở một bên cũng cười thâm trong lòng một tiếng, lão đại đã hành nó không ít rồi, bây giờ nó liền chơi lão đại một phen xem sao.

-Uầy lão đại, hai người ở phía trước kia đang làm gì vậy, giữa thanh thiên bạch nhật mà một nam một nữ lúi lúi kéo kéo ở chỗ hoang vắng như vậy rốt cục là có chuyện gì a.

Hồng Mông nhìn về phía Vô Danh rồi nói với giọng hết sức ngây thơ, âm thanh cũng không có một chút nào giữ lại, đảm bảo Hạ Đào đằng kia cũng có thể nghe thấy.

Vô Danh còn đang có chút nhàm chán nhai trái cây trong miệng thì đột nhiên nghe thấy câu này của Hồng Mông, hai mắt của hắn trợn trừng lên rồi phun hết tất cả hoa quả trong miệng ra. Một câu này của Hồng Mông đề cho hắn tí nữa sặc chết.

-Bốp.

Vô Danh quay sang phía Hồng Mông và bốp một cái, đúng là không sợ kẻ địch mạnh chỉ sợ đồng đội ngu. Hồng Mông ăn phải một đòn này thì không kịp tránh, liền bị Vô Danh đánh một phát dính vào gốc cây đại thụ bên cạnh, toàn bộ tuyết trên cây cũng là đổ ập xuống đầu của Hồng Mông.

-Đúng là làm ơn mắc oán.

Hồng Mông bây giờ cũng chỉ biết vừa cười vừa khóc mà thôi.

-Kẻ nào...

Hạ Đào vốn còn đang nhìn chằm chằm những chỗ da dẻ lộ ra của Thanh Kiều trước mắt thì cũng bị một câu của Hồng Mông vừa rồi làm cho giật mình. Hắn lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh rồi quát lên một tiếng.

Hạ Đào cảm thấy rất bức tức, thức ăn đến ngay miệng của hắn rồi, vậy mà lại không biết có kẻ nào phá đám như vậy, khiến cho tiểu đệ khí thế đang dương cao của hắn phải xẹp xuống.

Hạ Đào từ trong người liền lấy ra một cái trận bàn sau đó liền khởi động nó, đây chính là một cái trận pháp vây khốn cấp hai, hắn sử dụng để cho Thanh Kiều không chạy đi đâu mất. Còn việc của hắn bây giờ chính là xem xem kẻ nào vừa mới phát ra âm thanh rồi xử lý kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Của Tào Hôa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chiến Hạ Đào (1)

Vô Danh liếc mắt một cái về phía Hồng Mông, sau đó gương mặt của hắn không một chút cảm xúc nào đi về phía trước. Bây giờ cũng đã bị Hạ Đào phát hiện ra rồi, hắn có núp tiếp cũng chẳng để làm gì. Vô Danh rất nhanh đã xuất hiện trước tầm mắt của Hạ Đào.

Hạ Đào lúc này cũng đã thủ thế sẵn rồi, năm thanh kiếm màu vàng không ngừng bay xung quanh trên đầu của hắn, ánh mắt Hạ Đào nhìn Vô Danh có chút khó hiểu.

Hạ Đào khi đưa mắt nhìn về phía trước thì hắn liền thấy một thiếu niên gương mặt cực kỳ trẻ tuổi, chỉ khoảng mười sáu tuổi mà thôi. Khi nhìn vào trang phục của người thiếu niên này thì thấy một thân áo dài màu trắng, hai tay áo không quá rộng ôm lấy cánh tay, chân thì đi một đôi giày cũng lạ hoắc luôn, phong cách của người này hết sức lạ lẫm, Hạ Đào cũng chưa có nhìn thấy ai mặc như vậy bao giờ, chỉ là phong cách kia cũng rất là không tệ. Để cho Hạ Đào càng thấy khó hiểu hơn là thiếu niên này lại đeo trên lưng một thanh trường đao phệ phẩm đen xỉ.

Nhưng khi Hạ Đào nhìn thấy tu vi của người thiếu niên này thì lại càng kinh ngạc hơn, chỉ mới mười sáu tuổi mà tu vi đã là Kim Đan tầng ba, tất cả những kẻ được gọi là thiên tài mà đi so sánh với thiếu niên trước mắt này thì đúng là cái gì cũng không phải. Ngay cả tiểu sư muội thiên tài ở đằng kia của hắn cũng chẳng thể nào so sánh được với thiếu niên trước mắt này.

Hạ Đào nhíu mày nhìn Vô Danh nói:

- Tiểu tử, ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây??

Hạ Đào nhìn qua người trước mặt một vòng thì cũng chẳng nhận ra được là người của môn phái hay học viện nào, bởi vì hắn chưa có thấy qua người của môn phái hay học viện nào có phong cách ăn mặc như thế kia cả.

- Ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây??

Vô Danh không trả lời câu hỏi của Hạ Đào mà hỏi lại một câu giống như vừa nãy Hạ Đào nói.

Hạ Đào nghe vậy thì hiển nhiên có chịu, thiếu niên trước mặt này chẳng những không trả lời câu hỏi của hắn mà còn hỏi ngược lại hắn nữa, biểu hiện của người trước mặt kia thì giống như là lãnh thổ của mình bị người khác xâm phạm vậy. Hạ Đào nhìn Vô Danh đáp:

- Ta là Hạ Đào, đệ tử của Thanh Sơn Cốc, ta cùng với sư muội của ta tới đây rèn luyện. Còn ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây cản trở hai người chúng ta??

Vô Danh nghe vậy thì liền gật đầu một cái nói:

- Ô, hóa ra là ngươi tới đây cùng với tiểu sư muội của mình rèn luyện một chút kỹ năng quan hệ phụ nữ trước khi thành thân sao?? Ta cũng là lần đầu tiên thấy có người tới một nơi như Bình Nghiêu thâm lâm làm chuyện này đây, địa điểm ngươi chọn xem như cũng không tệ.

Vô Danh vừa nói vừa đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó hắn lại nhìn về chỗ Thanh Kiều đang bị vây lại ở bên trong khốn trận cấp hai. Vô Danh vừa nhìn tới chỗ Thanh Kiều thì liền giật mình, toàn bộ y phục bên trên đều đã bị nàng ta xé rách hết cả rồi, để lộ ra cặp núm phong màu hồng cao vút giống như những đóa hoa đào điểm điểm trên đỉnh tuyết sơn trắng ngần.

Thanh Kiều bây giờ đang bị dục hỏa áp chế, khiến cho cả người không ngừng vận vẹo, hai tay cũng tại trên người không ngừng nắn qua, khiến cho cơ thể xuất hiện những vết tím, cảnh tượng này khiến cho bất kể kẻ nào nhìn vào cũng đều cảm thấy nóng ở trong người, Vô Danh cũng không phải ngoại lệ.

Vô Danh tiện tay ném ra một cái trận bàn ngăn cản thần thức cùng với một cái trận bàn ẩn nấp, đánh nhau đến nơi rồi mà còn xem mỹ nhân ở một bên không ngừng khiêu khích thì thắng thế nào được.

Trận bàn vừa được khởi động thì hình ảnh kiều diễm của Thanh Kiều đã biến mất đi, Vô Danh lúc này cũng đã có thể tập trung được rồi.

Ánh mắt Hạ Đào thêm thường tới cực điểm nhìn Thanh Kiều không ngừng uốn éo ở một bên thì đột nhiên phát hiện Thanh Kiều biến mất, hắn vừa phóng thần thức ra thì liền bị chặn lại ở bên ngoài. Hạ Đào cũng không có tiếp tục quét thần thức vào trong, hắn nhìn sang Vô Danh rồi nói:

- Không phải chuyện của ngươi.

Giọng nói lạnh lùng kèm theo sát khí của Hạ Đào truyền ra.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Ngươi cho nữ nhân kia ăn xuân được đương nhiên không phải chuyện của ta, nhưng nàng ta cứ ở một bên uốn éo như vậy thì tiểu đệ của ta cũng không chịu được, ngươi nói xem có phải chuyện của ta hay không.

Hạ Đào vừa nghe Vô Danh nói xong thì hai con mắt trừng lên, đôi mắt đầy sát khí nhìn về phía Vô Danh:

- Ngươi biết??

- Ta đương nhiên biết.

Vô Danh nhìn Hạ Đào vừa cười vừa đáp. Hạ Đào nghe vậy thì ánh mắt lại càng lạnh lẽo hơn, hắn nhìn Vô Danh hỏi tiếp:

- Ngươi biết được những gì??

- Ta biết toàn bộ, từ lúc ba người các ngươi tới đây cho đến bây giờ, bao gồm cả những toan tính của ngươi.

Vô Danh nhàn nhạt đáp. Hạ Đào nghe xong thì ánh mắt cũng thu liễm lại, sát khí quanh thân cũng đã tản đi, hắn ta nhìn Vô Danh nói:

- Ta ngược lại cũng muốn nghe một chút.

- Ta không có nói chuyện miễn phí, nếu như ngươi muốn nghe thì buộc phải bỏ linh thạch ra nghe.

Vô Danh đáp. Hạ Đào nhú mày mà nói:

- Ngươi muốn bao nhiêu??

- Mười vạn linh thạch thượng phẩm.

Vô Danh trả lời. Hạ Đào nghe vậy thì liền nhếch miệng cười một tiếng:

- Mười vạn linh thạch thượng phẩm, ngươi là đang ăn cướp sao, trong người ta cũng không có nhiều linh thạch như vậy.
- Không có linh thạch vậy thì liền cắt đi.

Vô Danh chỉ tay về một hướng rồi nói:

- Khẩu khí thật lớn, Kim Đan tăng ba mà cũng dám nói chuyện với ta như vậy sao. Chẳng lẽ ngươi vẫn còn chưa biết ta là ai.

Hạ Đào lạnh giọng nói. Vô Danh nghe vậy thì cũng chẳng có biểu hiện gì giống như sợ hãi, hần nhàn nhạt nói:

- Không phải chỉ là một cái đệ tử Kim Đan viên mãn của Thanh Sơn Cốc thôi sao, ta quả thực còn chưa có nghe qua.

Hạ Đào vừa nghe Vô Danh nói xong thì liền kinh ngạc, không ngờ kẻ trước mặt này lại có thể nhìn ra được tu vi của mình. Một kẻ chỉ có tu vi Kim Đan tăng ba mà lại có thể nhìn ra được tu vi của mình thì quả thật là một chuyện kinh dị. Hạ Đào không biết thiếu niên trước mặt này rốt cục là người của môn phái nào, để có thể đào tạo ra được một cái thiên tài như vậy thì quả thực môn phái kia chắc chắn cũng không nhỏ, nếu như nói thiếu niên trước mặt này chỉ là một tán tu thì quả thực đúng là rất khó tin, bởi vì làm gì có tán tu nào có thể chỉ trong vòng hai năm tu luyện mà lại có thể đạt tới Kim Đan tăng ba. Hạ Đào thận trọng nhìn Vô Danh nói:

- Ngươi chỉ là Kim Đan tăng ba mà lại có thể nhìn ra được tu vi của ta, ắt hẳn ngươi cũng không phải là một kẻ tầm thường. Ta không cần biết ngươi là người của môn phái nào, nhưng mà chuyện của ta ngươi cũng đừng có xen vào, nếu không ta cũng không tiếc để cho đại lục này mất đi một thiên tài đầu.

Hạ Đào cũng có chút e dè Vô Danh, bởi vì hần vẫn chưa biết được Vô Danh là người của môn phái nào, nếu như chỉ là một môn phái bình thường thì không nói, còn nếu là một môn phái lớn hơn cả Thanh Sơn Cốc thì Hạ Đào cũng không dám tùy tiện hạ thủ. Chính vì như vậy cho nên Hạ Đào quyết định giải quyết chuyện này một cách tốt đẹp nhất, hần không muốn xảy ra bất kì một xung đột gì trước khi biết được kẻ trước mặt này là ai.

Vô Danh nghe vậy thì cũng rất ngạc nhiên, hần cứ tưởng rằng Hạ Đào kia sẽ ý mình có tu vi cao mà muốn giết hần, nhưng không ngờ Hạ Đào lại có ý để cho hần đi. Vô Danh thấy Hạ Đào này cũng không phải kẻ lỗ mãng, ngược lại rất thận trọng, hần đoán rằng Hạ Đào kia hình như đang e dè hần là người của một môn phái lớn nào đó cho nên mới không động thủ mà để cho hần đi, nếu không thì có lẽ hai bên đã đánh nhau từ lâu rồi.

Vô Danh còn đang định trả lời thì Hồng Mông từ đâu bay tới bên cạnh rồi chen mồm nói:

- Lão đại, ta thấy huynh nên xử lý tên kia đi, đừng nói nhiều như vậy làm gì, một kẻ lại có thể hạ xuân được sư muội của mình thì cũng không lên lưu lại.

Hạ Đào cũng bị sự xuất hiện của Hồng Mông làm cho ngạc nhiên, thần thức của hần không ngừng quét tới Hồng Mông. Hai mắt của Hạ Đào sáng lên, không ngờ lại còn có một yêu thú giống như vậy, mặc dù hần chưa bao giờ thấy qua loại yêu thú như thế nhưng hần có thể khẳng định rằng con yêu thú trước mặt này nhất định là bất phàm.

Đối với ánh mắt tham lam kia của Hạ Đào thì Vô Danh cũng đã nhìn ra được, hần hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Ta ngược lại rất muốn biết xem ngươi có thể làm gì khiến cho ta biến mất khỏi đại lục này đây.

Hạ Đào vốn còn định để cho người trước mặt rời đi, nhưng sau khi nhìn thấy yêu thú kia cùng với nghe câu nói vừa nãy thì hần liền đổi ý, hần lần này nhất định phải giết chết kẻ trước mặt này:

- Rượu mời không uống, ngươi lại muốn uống rượu phạt, đã thế ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thiên tài thì đoán mệnh.

Hạ Đào vừa nói xong thì năm thanh kiếm màu vàng ở trên đầu cũng đã bay đi rồi tấn công về phía Vô Danh.

Vô Danh cười khẩy nhìn năm thanh kiếm màu vàng kia đánh tới, giọng nói của hần truyền ra:

- Ta cũng không ngại để cho Thanh Sơn Cốc của ngươi mất đi một đệ tử ưu tú đâu.

Vô Danh vừa nói xong thì Khai Thiên Dị Dao ở sau lưng cũng đã phóng ra đánh thẳng về phía năm thanh kiếm màu vàng kia của Hạ Đào.

Hồng Mông thấy hai bên đã bắt đầu đánh nhau rồi thì liền tránh qua một bên quan chiến. Trận đấu lần này không cần đánh thì nhóc cũng có thể biết được ai là người thắng cuối cùng rồi, nếu như không phải là lão đại của nhóc thắng thì nhóc liền cắn đầu xuống đất mà chạy.

Àm...âm.

Lúc này thì Thanh Kiều cũng đã không thể nào chịu đựng thêm được, dục hỏa đã khống chế toàn bộ cơ thể của nàng ta. Thanh Kiều thân thể cũng đã không phải do nàng điều khiển nữa rồi, từ bên trong trận pháp nhìn ra ngoài, trong đầu nàng ta cũng chỉ có thể nhận biết được hai chữ nam nhân mà thôi, chỉ có tìm được nam nhân thì nàng ta mới có thể được giải thoát. Chính vì thế Thanh Kiều bắt đầu công kích vào trận pháp vây khốn cấp hai này, nàng ta muốn được thoát khỏi cảm giác khó chịu này.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Chiến Hạ Đào (2)

Năm thanh kiếm của Hạ Đào kéo theo những tia kim quang tấn công về phía của Vô Danh, đồng thời Khai Thiên Dạ Dao với tốc độ rất nhanh xẹt qua không trung để lại hắc quang nhàn nhàn tấn công về phía năm thanh kiếm màu vàng kia của Hạ Đào.

Năm thanh kiếm màu vàng kia của Hạ Đào vừa mới bay tới gần chỗ Khai Thiên Dạ Dao thì cũng liền hình thành một trận pháp cuốn Khai Thiên Dạ Dao vào giữa.

Khai Thiên Dạ Dao bị kiếm trận kia bao lại thì nhất thời không thể thoát ra được, kiếm trận kia cũng đã dần dần áp sát tới chỗ của Vô Danh.

Chỉ trong vòng một giây thôi, Vô Danh cùng với Khai Thiên Dạ Dao đã bị vây lại bên trong kiếm trận kia.

Keng...keng...keng...

Hai bên không ngừng va chạm vào nhau vang lên những tiếng keng keng. Vô Danh mặc dù bị kiếm trận này vây lại nhưng hắn không có vẻ gì giống như là nao núng cả, hắn hết sức bình tĩnh chống đỡ thế tấn công của Hạ Đào.

Vô Danh cười nhạt một tiếng, kiếm trận này đối với hắn mà nói thì chẳng đáng là gì, hắn rất nhanh liền có thể nhìn ra điểm sơ hở. Vô Danh điều động chân nguyên của bản thân sau đó hắn liền đâm ra một quyền.

Một quyền này vừa mới bắt đầu đánh ra thì toàn bộ sát khí trong cơ thể của Vô Danh đã ào ạt tuôn ra, toàn bộ sát thế trong không gian này đã bị một quyền của Vô Danh cuốn lên hết thảy.

Không gian xung quanh cũng giống như chậm lại, toàn bộ đều bị khống chế bởi sát khí dày đặc. Một quyền của Vô Danh kéo ra từ trong hư không một ngọn núi lớn, sau đó lại có một ngọn núi nổi tiếp một ngọn núi. Cả ba ngọn núi này ngay tại trên đầu của Hạ Đào đánh xuống.

Hạ Đào đang điều khiển kiếm trận tấn công Vô Danh thì thấy Vô Danh đánh ra một quyền. Hạ Đào cười khẩy một tiếng, kẻ trước mắt này đúng là ngu dốt, quả thật không biết chữ chết viết như thế nào. Bị trận pháp của hắn vây lại mà không tìm cách chống đỡ lại còn đánh một quyền về phía hắn, tên này quả thực là muốn chết rồi, đã vậy thì hắn liền thành toàn cho kẻ ngu dốt này.

Nhưng Hạ Đào vốn còn đang cười Vô Danh thì liền cảm nhận được không gian xung quanh bản thân giống như bị khóa lại bởi sát khí dày đặc, khiến cho cơ thể của hắn không thể nào cử động được. Rất nhanh Hạ Đào liền nhìn thấy ba tòa núi lớn từ trong hư không xuất hiện ngay tại trên đỉnh đầu của hắn đánh xuống, một cảm giác nặng trĩu bao phủ lên trên thân thể của hắn.

Hạ Đào cả kinh, hắn ngay lập tức thiêu đốt máu huyết để thoát ra khỏi khống chế một quyền kia của Vô Danh.

Răng rắc...

Rất nhanh Hạ Đào đã có thể cử động được một chút, hắn ngay lập tức đưa thân niệm vào bên trong nhẫn trữ vật sau đó liền phóng ra một chiếc chuông năm cạnh.

Chiếc chuông năm cạnh này vừa được Hạ Đào tế ra thì liền phóng lớn lên sau đó che ngay ở phía trên đầu của Hạ Đào.

Bên ngoài chiếc chuông năm cạnh này hình thành một lớp phòng ngự chân nguyên hết sức chắc chắn, tiếp đón một quyền kia của Vô Danh.

Oong...Oong...Oong...

Ba tòa núi lớn liền tiếp đánh vào bên trên chiếc chuông năm cạnh, khiến cho chiếc chuông năm cạnh kia liền tiếp vang lên những tiếng oong oong rung động. Ba tòa núi lớn được hình thành từ chân nguyên của Vô Danh đánh vào lớp phòng hộ chân nguyên bên ngoài của chiếc chuông năm cạnh kia khiến cho màu sắc bên ngoài của chiếc chuông này ngày càng ảm đạm dần.

Chiếc chuông năm cạnh bị một quyền mạnh mẽ của Vô Danh đánh cho không ngừng rung lắc, nhưng cuối cùng nó cũng đã có thể cản lại được một quyền kia của Vô Danh.

- Phốc...

Hạ Đào trực tiếp phun ra một ngụm máu, mặc dù đã được chiếc chuông năm cạnh kia bảo vệ nhưng hắn cũng đã bị chân nguyên phản phệ, không thể không nói một quyền kia của Vô Danh rất mạnh.

Vô Danh trong người bây giờ cũng có chút nhộn nhạo, một cảm giác ngọt ngào xông lên tới cổ, hắn cố gắng kìm chế để không phun ra một ngụm máu trong ngực.

Vô Danh rất ngạc nhiên, không ngờ Hạ Đào kia lại có một thứ đồ tốt như vậy, lại có thể ngăn cản được một quyền vừa rồi của hắn. Vô Danh nghĩ nếu như hắn có được chiếc chuông năm cạnh kia thì coi như cũng có thêm một món đồ bảo vệ tính mạng, phòng ngự của chiếc chuông năm cạnh kia cũng đủ để rơi vào trong mắt của hắn. Món pháp bảo chuông năm cạnh kia hiển nhiên tốt hơn linh giáp hạ phẩm của hắn rất nhiều.

Vô Danh ngạc nhiên vì Hạ Đào có chiếc chuông năm cạnh tốt thì Hạ Đào cũng đồng dạng như vậy. Hạ Đào không ngờ rằng Vô Danh lại có thể tìm được ra chỗ sơ hở trong kiếm trận vừa rồi của hắn, rồi sau đó lại có thể đánh ra một quyền mạnh mẽ như vậy.

Mà một quyền kia vừa rồi đã làm cho Hạ Đào rung động không ngừng, bởi vì đó chính là quyền ý. Hạ Đào không thể nào tin tưởng được rằng thiếu niên trước mặt này không những có thiên phú về mặt tu luyện mà còn có năng lực linh ngộ cao tới mức như vậy. Chỉ mới mười sáu tuổi thôi nhưng đã là Kim Đan tầng ba đồng thời còn có thể linh ngộ được quyền ý nữa. Hạ Đào không thể nào hiểu nổi tại sao lại có một kẻ yêu nghiệt như vậy, không biết tông môn nào có thể đào tạo ra được kẻ yêu nghiệt này.

Hạ Đào biết rằng nếu như không phải vừa rồi hắn có món pháp bảo chuông năm cạnh kia thì khó mà có thể cản được một quyền vừa rồi của Vô Danh. Mặc dù hắn còn có cách khác để cản được một quyền vừa rồi, nhưng nếu như hắn dùng cách đó thì chắc chắn cũng vẫn sẽ bị đánh trọng thương mà thôi, bởi vì hắn thiếu thời gian.

Hạ Đào bây giờ cảm thấy rất nguy hiểm, hắn không biết một quyền vừa rồi có phải là chiêu thức mạnh nhất của người trước mặt hay không, nếu như người trước mặt kia vẫn còn có chiêu thức mạnh hơn thì hắn không thể nào thắng nổi. Nhưng người kia lại còn có thể tung ra được một chiêu mạnh hơn nữa hay sao, theo hắn thấy thì quyền ý vừa rồi cũng đã tiêu hao không ít chân nguyên của người kia rồi, một quyền đó quả thực rất mạnh, còn có pháp kỹ nào có thể so sánh được với quyền ý mạnh như vừa rồi đây. Hạ Đào không biết, nhưng hắn biết rằng nếu như bản thân không dốc hết sức lực ra thì hắn nhất định sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Hạ Đào giờ hai tay lên, lập tức trên không trung liền xuất hiện hàng chục thanh kiếm, mỗi thanh đều giống nhau như đúc. Năm mươi thanh kiếm màu vàng này liền phóng thẳng về chỗ của Vô Danh.

Vô Danh nhìn thấy một màn này thì cũng hết sức ngạc nhiên, năm mươi đường kiếm màu vàng kia nhìn thì giống như là được hình thành từ chân nguyên nhưng trên thực tế thì lại không phải như vậy, đây hoàn toàn là pháp khí thật sự.

Vô Danh không thể nào hiểu được, một người thì làm sao có thể điều khiển được một lúc nhiều pháp khí như vậy. Tối đa một người cũng chỉ có thể sử dụng được ba món pháp bảo mà thôi, thứ nhất là vũ khí sử dụng rồi thứ hai là chiến giáp và thứ ba là một món pháp bảo nào đó. Nhưng mà trước mặt của hắn đây là cái gì, chính là năm mươi lăm thanh kiếm màu vàng đang bay lơ lửng trên đầu của hắn, đây hoàn toàn đều là kiếm thật chứ không phải được ngưng tụ từ chân nguyên, điều này làm sao có thể đây, thần niệm dù mạnh tới đâu thì cũng không thể sử dụng cùng một lúc nhiều món đồ như vậy được.

Nhưng Vô Danh cũng rất nhanh liền hiểu ra, nhất định phải có một sự liên kết nào đó để có thể sử dụng được cùng lúc năm mươi lăm thanh kiếm giống như vậy, mà liên kết này chắc chắn phải là hình thành từ trận pháp, chỉ có như vậy thì mới có thể giúp cho Hạ Đào kia cùng lúc sử dụng nhiều thanh kiếm như vậy.

Mà cũng chính là như thế, năm mươi thanh kiếm màu vàng kia của Hạ Đào vừa mới phóng ra thì liền nhập vào bên trong năm thanh kiếm kia sau đó liền hình thành lên một kiếm trận mới, mà kiếm trận này uy lực đã mạnh hơn kiếm trận lúc trước không chỉ mười lần.

Năm mươi lăm thanh kiếm này giống như một con trườn xà màu vàng cuốn quanh Vô Danh, nó không ngừng chuyển động bao vây Vô Danh vào bên trong.

Vô Danh bây giờ đã bị vây lại ở bên trong kiếm trận này, hắn thấy đây là một kiếm trận cấp bốn rất mạnh mẽ. Điều Vô Danh bây giờ có thể làm chính là không ngừng chống đỡ kiếm trận này đồng thời tìm ra sơ hở của nó để đánh ra một đòn phản kích.

Mà việc điều khiển năm mươi lăm thanh kiếm hình thành một trận pháp như vậy cũng không phải là điều dễ dàng gì, khuôn mặt của Hạ Đào bây giờ có chút tái nhợt, thần thức cùng với chân nguyên của hắn đã tiêu hao không ít rồi. Hạ Đào không chút do dự nào lấy ra đan dược nuốt vào, đan dược vừa mới bỏ vào trong miệng thì đã ngay lập tức tan ra, được lực ẩm áp truyền đi khắp cơ thể, đồng thời chân nguyên của hắn cũng đang từ từ khôi phục lại.

Kiếm trận giống như trườn xà màu vàng kia không ngừng quấn lấy Vô Danh khiến cho cơ thể của hắn đã xuất hiện một số vết thương, tuy nhiên mấy vết thương này cũng không quá nặng, đa phần sát thương đều đã bị linh giáp hạ phẩm ở trên người chống đỡ rồi.

Răng rắc...

Một lúc sau thì kiện linh giáp hạ phẩm kia đã vang lên những tiếng răng rắc, hiển nhiên nó đã không thể nào tiếp tục trụ lại được nữa rồi.

Hạ Đào bây giờ càng cảm thấy kinh hoàng, kiếm trận của hắn đã duy trì lâu như vậy rồi mà cuối cùng vẫn chỉ có thể đánh nát được kiện linh giáp hạ phẩm trên người của kẻ trước mặt, hắn không thể nào tin được rằng kiếm trận mạnh mẽ của hắn lại không thể gây được một chút thương tích nặng nề nào cho người kia.

- Luyện thể tầng thứ tư.

Hạ Đào kêu lên một tiếng kinh sợ, không ngờ kẻ trước mặt này vậy mà còn là một tu sĩ luyện thể tới tầng thứ tư, điều này là không thể nào, hắn mới có bao nhiêu tuổi. Hạ Đào lúc này không thể nào hiểu được, kẻ kia rốt cục là yêu nghiệt phương nào mà lại khủng bố tới mức như vậy, đáng lẽ ra hắn nên chuẩn từ sớm mới phải rồi. Chiến ý của Hạ Đào cũng đã giảm đi, hắn bây giờ chỉ nghĩ là làm sao để chạy trốn thôi.

Mà đúng lúc này Vô Danh cũng cười nhạt một tiếng, hắn cũng đã có thể nhìn ra được điểm sơ hở trong trận pháp kia của Hạ Đào. Mà khi chiến ý của Hạ Đào giảm đi thì sơ hở trong trận pháp kia lại càng rõ ràng hơn, Vô Danh đã biết được điểm này rồi thì hắn cũng không chút nào chậm trễ mà tận dụng cơ hội này. Vô Danh lập tức chém ra một đao, Hàn Lệ đao. Nhưng chỉ là một đao này đã không còn giống như lúc trước nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp

Khi phát hiện ra chiến ý của Hạ Đào đã giảm đi, Vô Danh liền muốn tận dụng cơ hội này, hắn sẽ ra một đòn kết liễu luôn Hạ Đào kia. Vô Danh ở bên trong kiếm trận kia của Hạ Đào vung tay lên, sau đó chính là một đao chém ra, Hàn Lệ đao. Một đao này đã không còn là một đao giống như lúc trước nữa rồi.

Một giọt nước mắt màu lam băng lạnh lẽo rơi trên lưỡi Khai Thiên Dạ Đao, cả một vùng không gian xung quanh nhiệt độ đột ngột hạ thấp xuống, một loại cảm giác “lạnh lẽo suốt xương da” ngập tràn trong vùng không gian này. Toàn bộ không gian này bắt đầu đóng băng hết thảy, một đao của Vô Danh đã chém ra bên ngoài.

Khai Thiên Dạ Đao trong tay Vô Danh chém ra, hóa thành những màn đao liên miên màu đen. Những màn đao màu đen liên miên vô cùng vô tận nối tiếp nhau quét ngang ra khắp không gian, đồng thời một đạo màn đao liên miên màu đen từ trong hư không quét xuống ngay tại chỗ của Hạ Đào.

Một đao này của Vô Danh đã không còn là đao ý tàn mẫn như lúc trước nữa rồi, nó đã mơ hồ hình thành đao thế, màu đen ở khắp nơi giống như đao mang thực chất xẹt qua.

Hạ Đào vốn còn đang ôm trong mình ý định chạy trốn, nhưng đột nhiên hắn cảm thấy không gian xung quanh bản thân đóng băng hết thảy, một loại cảm giác băng hàn cực kỳ lạnh lẽo lan tỏa khắp trong xương tủy của hắn, khiến cho cả người của hắn cứng đờ. Hạ Đào cực kỳ kinh hoàng, vội vàng thiêu đốt máu huyết để thoát khỏi loại cảm giác lạnh lẽo băng hàn này, thế nhưng màn đao liên miên vô cùng vô tận hình thành từ trong hư không đã bỏ ngay xuống cơ thể của hắn, ngay lập tức Hạ Đào đã bị chém ra thành bốn mảnh.

Mặc dù trên đầu của Hạ Đào có pháp bảo chuông năm cạnh kia bảo vệ, nhưng mà khả năng phòng ngự của nó đã bị giảm đi nhiều khi tiếp một quyền Trùng San lúc trước của Vô Danh rồi. Cho nên bây giờ khi gặp phải một đao này của Vô Danh thì nó cũng không thể nào chống đỡ nổi được nữa, màu sắc trên môn pháp bảo chuông năm cạnh nhạt dần rồi tắt hẳn sau đó liền rơi ra bên trên mặt đất.

Vô Danh cảm thấy rằng một đao này của hắn không chỉ là đao ý đơn giản như vậy, nó có lẽ đã gần tiếp cận tới cấp bậc thần thông rồi.

Hạ Đào cho đến lúc chết vẫn không thể nào tin được tại sao kẻ trước mặt hắn lại vẫn còn một chiêu kinh khủng tới như vậy, một chiêu này để cho cơ thể của hắn đã bị chém ra thành bốn mảnh mà không thể kêu được dù chỉ một tiếng.

Hạ Đào đã chết rồi thì sự liên kết của hắn và pháp khí cùng pháp bảo cũng đã bị cắt đứt. Năm mươi lăm thanh kiếm màu vàng giống như kim vũ rơi từ trên không trung xuống quanh người của Vô Danh.

Vô Danh phát tay một cái, năm mươi lăm thanh kiếm đều cắm sạch vào trên những thân cây ở bên cạnh, mà Vô Danh hình như không để ý rằng hướng này chính là hướng mà Hồng Mông đang ngồi.

Năm mươi lăm thanh kiếm bay với tốc độ rất nhanh hướng về phía của Hồng Mông. Hồng Mông còn đang nhàn nhã ở một bên vừa quan sát trận đấu vừa ăn hoa quả thì đột nhiên cảm thấy có rất nhiều luồng gió phóng tới.

- Pháp...

Một tay vừa mới cầm hoa quả lên thì đột nhiên nghe thấy pháp một tiếng, một thanh kiếm màu vàng đã ghim quả chuối ở ngay trên thân cây.

- Bịch..

Một nửa quả chuối bên dưới bị cắt đứt thì liền rơi xuống dưới mặt đất, Hồng Mông lúc này mới tỉnh táo lại, thân hình lập tức chuyển động.

- Vuu...vuu...vuu...

- Pháp...pháp...pháp...

Hồng Mông cơ thể hết sức nhanh lẹ tránh né đi những đường kiếm kia, toàn bộ những thanh kiếm này đều cắm hết lên gốc cây phía sau lưng của nhóc.

- Chuyện nhỏ ha ha...

Hồng Mông vừa phui tay vừa cười nói.

- Âm...

Đột nhiên một tảng tuyết lớn từ trên gốc cây lá kim kia rơi xuống trên đầu của Hồng Mông, mà theo sau đó lại là những tảng tuyết lớn hơn nữa rơi xuống. Hồng Mông đã bị chôn trong đồng tuyết trắng này rồi.

Vô Danh sau khi giải quyết xong Hạ Đào rồi thì liền vung tay ra, hắn muốn ném ra một quả cầu lửa thiêu rụi xác của Hạ Đào đi.

- Bạch...

Vô Danh còn chưa kịp ném ra một quả cầu lửa thì đột nhiên có một bóng người lao tới chỗ hắn, sau đó xô hắn ngã xuống dưới đất.

Bóng người kia lao tới kéo theo một luồng nhiệt độ ấm áp, theo sau đó là một mùi hương mềm mại của xứ nữ. Mùi hương từ cơ thể trên người Thanh Kiều ập thẳng vào mũi của Vô Danh khiến cho hắn hít vào có chút ngáy ngất.

Một loại cảm giác mềm mại cực điểm dán tại trên người của Vô Danh. Vô Danh còn chưa kịp hoàn hồn lại thì đột nhiên thấy ở trước mắt có hai tòa tuyết son ập tới khiến cho hắn không kịp trở tay. Trước mắt Vô Danh bây giờ chỉ cảm thấy tối thui, một loại cảm giác ngọt ngào truyền đến khiến cho hắn có chút khó thở, nhưng mà cảm giác mềm mại đàn hồi cùng với hương thơm nhẹ nhàng kia lại khiến cho hắn cảm thấy yên lòng.

Thân thể mềm mại không xương của Thanh Kiều dán tại trên người Vô Danh, đè hắn xuống dưới nền băng lạnh. Hai tay của Vô Danh giống như không có điểm tựa trong không trung thì liền rơi ngay phía trên người của Thanh Kiều, một loại cảm giác săn chắc mềm mại kèm theo sự đàn hồi tiếp xúc nơi tay khiến cho đầu của Vô Danh giống như muốn nổ tung.

Pắc...

Vô Danh tròn tròn mắt, đột nhiên thanh kiếm liền thân của hắn bị nắm lấy khiến cho hắn không kịp trở tay, người này rốt cục là ai, tại sao tốc độ lại nhanh tới như vậy. Chỉ mới một vài giây thôi trước mắt của hắn liền đen thui sau đó vị trí trọng yếu nhất trên cơ thể của hắn đã bị người ta bắt được rồi. Còn nữa, mị lực của người này quá mạnh khiến cho tay chân cùng với não của hắn không kịp hoạt động, hắn vậy mà chưa kịp điều động chân nguyên trong cơ thể thì đã hoàn toàn bị đánh bại rồi. Vô Danh bây giờ thực sự rất bối rối, đây rốt cục là tu vi gì mà lại khủng bố tới mức như vậy, đối thủ mạnh như thế thì hắn phải làm sao đây.

- Ừm...ừ...

Thanh Kiều rên lên một tiếng hết sức trong trẻo, cơ thể nàng giống như không phải nàng điều khiển liền trượt nhẹ xuống phía dưới. Trước mặt Vô Danh cuối cùng cũng đã lộ ra được một chút khoảng trống, nhưng một chút khoảng trống này cũng đã đủ để cho Vô Danh quan sát hết tất cả.

Trước mắt Vô Danh bây giờ chính là một hình ảnh hết sức kiều diễm, để cho hắn có chút thất thần, không ngờ người đang đè trên người hắn lại chính là Thanh Kiều.

Nhiệt độ từ cơ thể của Thanh Kiều ập tới cũng khiến cho Vô Danh cảm thấy nóng, nền băng phía dưới cũng bởi vì nhiệt độ của hai người mà bắt đầu tan ra.

Cảnh tượng trước mắt này thực sự khiến cho Vô Danh cảm thấy cực kỳ bối rối, đôi mắt ướt át như mập mờ từng tầng thủy yên vụ khí kia khiến cho hắn không khỏi xao động, đôi má đỏ hồng hào trợt xuống tới cổ rồi chỗ xương quai xanh kia khiến cho hắn thêm khát. Cổ họng của Vô Danh bây giờ khô khốc, miệng cũng là một vị đắng ngắt, hắn khát.

Vô Danh lại đưa mắt xuống dưới nữa chính là hai tòa tuyết son điểm điểm những cánh đào hồng tại trên đỉnh núi, trắng ngần và đẹp đẽ.

Đột nhiên áo của hắn bị cởi phanh ra, cảm giác mát lạnh truyền vào khiến cho hắn giật mình bừng tỉnh. Đôi tay trắng muốt giống như bạch ngọc kia đã đặt tại trên ngực hắn từ lúc nào không biết, Vô Danh đưa hai tay gạt ra, nhưng mà ánh mắt kia nhìn hắn khiến cho hắn có chút không nỡ, bất giác một giọt nước mắt lăn dài trên gò má hồng hào kia. Tay của Vô Danh còn đang định đẩy Thanh Kiều ra thì khi nhìn thấy cảnh tượng này làm cho hắn xao lòng, Vô Danh cắn chặt môi của mình lại, nếu như bây giờ hắn tránh đi thì nàng ta cũng sẽ bị xuất huyết mà chết. Khi hắn sống ở trong chùa cũng đã được dạy rằng “cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp”, nhưng nếu như bây giờ hắn giúp nàng ta thì chẳng phải hắn sẽ phạm vào giới luật hay sao, mặc kệ, hắn hoàn tục rồi, hắn có thể cứu người, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.

Trong lúc Vô Danh còn đang đấu tranh tư tưởng thì y phục trên người của hắn đã bị cởi ra hết từ lúc nào không biết.

- Á...um...

Thanh Kiều kêu lên một tiếng như xé rách da thịt, đoản kiếm của Vô Danh đã phá lớp phòng ngự mỏng manh bên ngoài của “tiểu hồn động” mà công phá vào trong, nhưng mà là hắn hoàn toàn thụ động.

Hồng Mông lúc trước bị đóng tuyết trên cây rơi vào đầu thì mới bò lên được, tiếng kêu vừa rồi khiến cho cậu nhóc chú ý, lập tức đầu của Hồng Mông liền thò lên trên lớp tuyết, nhưng thứ mà nhóc thấy chỉ là một thanh trường đao dài màu đen đang bay thẳng về phía mặt của nhóc. Hồng Mông vội vàng cúi thấp đầu xuống tránh đi một đao này.

- Phập....

Toàn bộ phần lưỡi đao cắm phập vào bên trong thân cây, hàn khí lạnh lẽo vẫn còn vòn quanh tại lưỡi đao và chỗ tiếp xúc, Hồng Mông biết rằng chương trình tiếp theo không dành cho thiếu nhi.

Xuân quang mang theo cảm giác ấm áp lan tỏa khắp vùng không gian lạnh giá này, khiến cho cảnh thì lạnh lẽo mà lòng người lại ấm áp. Cuộc chiến vẫn cứ kéo dài cho tới khi mặt trời lặn.

.....

Khi màn đêm buông xuống, cái lạnh của thời tiết về đêm thật khiến cho con người ta phải run lên. Thanh Kiều thì vẫn như vậy, toàn bộ thân thể vẫn đang nằm trên người của Vô Danh, nhưng nó không mạnh mẽ như lúc ban đầu mà là một sự mệt mỏi kéo dài. Trên người của Vô Danh và Thanh Kiều được phủ lại bởi một lớp chăn dày, nhưng lớp chăn này vẫn chẳng thể nào mang lại cảm giác ấm áp cho Thanh Kiều, tuy nhiên cơ thể của Vô Danh đã bù đắp đi điểm thiếu sót này.

Thanh Kiều sau một hồi triển miên với Vô Danh cũng đã không còn sức mà ngủ thiếp đi, cơ thể của nàng vẫn còn chịu tác dụng phụ của xuân dược kia khiến cho chân nguyên trong cơ thể không thể nào điều động được, vì vậy mà việc giữ nhiệt độ là một điều gì đó hết sức khó khăn.

Vô Danh đương nhiên biết điều này cho nên chân nguyên của hắn luôn tại bên trong cơ thể của Thanh Kiều lưu động, đồng thời hắn cũng ôm chặt lấy nàng để giữ nhiệt.

Vô Danh nhìn lên trên bầu trời đầy sao, sau đó hắn lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngủ say bên trong lồng ngực mình, hắn nhẹ nhàng đưa tay lên, gạt đi những giọt nước mắt trên má nàng, bất chợt đôi mắt của hắn cũng nhỏ lệ. Đúng là tạo hóa trêu ngươi, hồng nhan thì bạc mệnh. Hắn cũng đã có những dự đoán từ trước rồi, quả nhiên là vận xui tới thì không thể cản được, nhưng may mắn đối với nàng chính là trong cuộc đời của nàng hiện tại đã có sự xuất hiện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Quan trọng là kiểm pháp

Vô Danh bất chợt lại nghĩ đến một hồi ân ái với Thanh Kiều, một loại cảm giác khó miêu tả xông lên trên đầu của hắn, bất chợt ma thủ lại bắt đầu có chút không yên phận, liền tại trên tấm lưng ong mềm mại trượt xuống.

Ừm...

Thanh âm phát ra từ trong cổ họng của Thanh Kiều như một con mèo nhỏ được vuốt ve nằm trong lồng ngực của Vô Danh kêu lên. Ma thủ đang vuốt ve tại phía dưới hương đồn của Thanh Kiều bất chợt dừng lại, Vô Danh không muốn để cho Thanh Kiều bị tỉnh giấc.

Xột xoạt...

Cơ thể của Thanh Kiều đột nhiên động đậy một chút, đôi mắt của nàng hơi chớp sau đó liền từ từ mở ra. Một hình ảnh mờ ảo hiện lên trong mắt Thanh Kiều, nó dần dần hiện ra rõ ràng hơn, Thanh Kiều nói nhỏ:

- Dương Lâm??

Hình ảnh mờ ảo của một nam nhân hiện ra trong đầu của Thanh Kiều, mặc dù khuôn mặt kia không được rõ ràng, nhưng có một vài đường nét cùng với mái tóc dài màu đen khiến cho Thanh Kiều liền nghĩ tới Dương Lâm.

- A..

Thanh Kiều đầu có hơi chút đau nhức, nàng đưa tay lên xoa lấy một bên đầu của mình, cổ cũng hơi ngẩng lên một chút. Thanh Kiều cảm thấy cơ thể có hơi đau nhức, nàng không hiểu sao đột nhiên mình lại bị như vậy, và tại sao Dương Lâm lại ở bên cạnh nàng.

- Dương Lâm là ai??

Trong lúc Thanh Kiều còn đang suy nghĩ, một âm thanh trầm thấp có chút khàn khàn liền vang lên bên tai của nàng, âm thanh này khiến cho Thanh Kiều cảm thấy như sét đánh bên tai. Nàng vội vàng mở to mắt ra, người trước mắt nàng bây giờ vậy mà không phải là Dương Lâm mà là một người hoàn toàn xa lạ.

Vô Danh vẫn luôn luôn để ý tới Thanh Kiều, ánh mắt của hắn luôn tại trên khuôn mặt xinh xắn kia chú ý. Khi Vô Danh thấy Thanh Kiều đã tỉnh lại thì khóe miệng của hắn giương lên một nụ cười khó có thể thấy được, nhưng mà khi hắn thấy Thanh Kiều nhìn hắn nhưng lại nhắc tới tên của một người đàn ông khác thì nụ cười kia liền biến mất, đôi lông mày của Vô Danh nhíu lại, ánh mắt cũng giống như rơi vào trong màn đêm u tối.

Câu hỏi nói ra không có một tiếng đáp lại, âm thanh khàn khàn trầm thấp của Vô Danh lại cất lên:

- Dương Lâm là ai??

Thanh Kiều bây giờ có chút dờ ra, nàng không biết người thiếu niên này là ai và tại sao nàng lại đang nằm ở trên người của hắn. Mà lúc này một luồng gió lạnh thổi vào bên trong tấm chăn đang che hai người lại khiến cho Thanh Kiều cảm giác lạnh lạnh, mà cũng ngay tại lại lúc này cả người nàng liền đại ra.

Thanh Kiều bây giờ mới để ý rằng trên người nàng thậm chí còn không có một mảnh vải che thân, toàn bộ cơ thể nàng đang lộ ra hết thảy dưới ánh mắt của con người xa lạ kia.

Thanh Kiều không hiểu nổi, nàng thật sự không hiểu, tại sao nàng lại làm chuyện như vậy, tại sao nàng có thể phát sinh quan hệ với một kẻ nàng thậm chí còn chưa nhìn thấy bao giờ. Mà bây giờ nàng chẳng những đã có quan hệ thể xác với kẻ lạ mặt này, nàng còn đang dán cả người mình lên trên cơ thể của hắn, mặc cho hắn ôm lấy mộng của nàng nằm ngủ như vậy.

Giống như một loại bản năng, Thanh Kiều vùng người dậy muốn tránh xa người lạ mặt đang ôm lấy nàng kia, thế nhưng khi nàng vừa mới động chân một chút thì một cơn đau từ phía bên dưới hạ thân truyền tới.

- A..

Thanh Kiều kêu lên một tiếng, cơn đau từ bên dưới hạ thân cùng với cả người ể ảm khiến cho nàng không thể nào đứng dậy nổi. Mà đôi bàn tay đang đặt tại trên hông của nàng cũng giống như một tòa núi nặng trĩu vậy, liền giữ cả người nàng ở lại. Thanh Kiều bắt chợt òa khóc:

- Hu hu..

Vô Danh đưa một tay lên lưng của Thanh Kiều sau đó kéo nàng sát vào lồng ngực của hắn, tay còn lại thì giữ chặt lấy eo của nàng khiến cho nàng không thể nào động đậy được.

- Cứ khóc đi...

Vô Danh bây giờ cảm thấy Dương Lâm kia là ai cũng không hề quan trọng, quan trọng là bây giờ Thanh Kiều đã là người của hắn, bất kể kẻ nào có dính líu với nàng, hắn đều sẽ loại bỏ hết thảy. Vô Danh cũng không biết phải an ủi Thanh Kiều như thế nào, hắn cũng chỉ có thể mặc cho nàng khóc như vậy...

- Tại sao...??

Thanh Kiều ngược đôi mắt đỏ hoe còn rưng rưng nước mắt lên nhìn Vô Danh nói. Vô Danh nhìn sâu vào trong đôi mắt kia, hắn biết rằng rất có thể nàng đang tự trách bản thân mình, nhưng trong chuyện này nàng cũng không có lỗi. Vô Danh đưa một tay lên xoa đầu nàng an ủi, giọng nói trầm thấp mà ấm áp của Vô Danh truyền ra:

- Không phải lỗi của nàng, ta sẽ chịu trách nhiệm...

Thanh Kiều nghe xong cũng không giống như bớt buồn hơn mà ánh mắt của nàng có lẽ càng ảm đạm hơn trước. Nàng không hiểu, cái gì cũng không hiểu, nàng chỉ nhớ rằng nàng đang cùng với Hạ Đào và Phùng La đi vào Bình Nghiêu sâm lâm để tìm Hàn Anh Quả, sau đó Phùng La bị con Bàng Xà kia giết chết, nàng cũng bị thương sau đó Hạ Đào liền đỡ cho nàng một chiều, còn lúc sau nàng cái gì cũng không nhớ.

Trong trí nhớ của nàng từ đầu đến cuối đều chưa từng xuất hiện hình ảnh của người thiếu niên này, hắn so với nàng có lẽ còn kém tới vài tuổi. Vậy mà tại sao bây giờ nàng lại có thể cùng với hắn làm ra chuyện động trời như vậy, rốt cục chuyện gì đã xảy ra, sau khi quay về nàng làm sao ăn nói với sư phụ, làm sao dám nhìn mặt những người trong môn phái, từ bây giờ nàng làm sao có thể đối mặt với Dương Lâm đây. Nàng cũng không thể hiểu nổi, đàn ông chính là như vậy sao, chỉ một câu "ta sẽ chịu trách nhiệm" liền có thể phủi sạch mọi chuyện, hắn đâu biết rằng trong chuyện này nàng mới chính là người phải chịu tổn thương nhiều nhất, hắn chà đạp nàng xong rồi liền có thể dùng một câu chịu trách nhiệm là có thể giải quyết được mọi chuyện hay sao.

Thanh Kiều càng lúc càng cảm thấy chán nản, nàng ước gì bây giờ có một thanh kiếm để cho nàng tự sát, như vậy có lẽ nàng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn là chấp nhận sống tiếp như vậy.

Vô Danh đương nhiên biết bây giờ Thanh Kiều đang nghĩ gì, có lẽ sau khi hắn nói câu kia ra thì nàng liền nghĩ rằng hắn cũng giống như bao kẻ đàn ông khác, chỉ một câu liền có thể phủi bỏ hết thảy trách nhiệm, hắn không phải là người như thế. Vô Danh kéo người Thanh Kiều cao lên, sau đó hắn liền hôn lên trán nàng an ủi:

- Đừng nghĩ nhiều, ta không phải người như vậy...

Nói xong Vô Danh lại tiếp tục giải thích hết tất cả mọi chuyện cho Thanh Kiều nghe, hắn hy vọng nàng sau khi nghe hắn giải thích thì liền có thể bình tâm trở lại, không vì những chuyện đã qua mà làm ra những hành động đại dột. Đồng thời hắn kể hết mọi chuyện ra cũng mong nàng có thể tin tưởng hắn, tin tưởng giao cuộc đời nàng về sau cho hắn.

- Những điều người nói là thật.

Thanh Kiều sau khi nghe Vô Danh nói xong thì liền hỏi lại một câu, nàng hiển nhiên cũng không quá tin tưởng chuyện này. Vô Danh cũng đã nói hết rồi, nếu như nàng vẫn không tin thì hắn cũng không biết phải nói như thế nào nữa:

- Là thật, ta có thể thế.

Mà đúng lúc này, Hồng Mông ở một bên nhóm lửa cũng chen miệng vào nói:

- Đúng vậy a tẩu tẩu, lão đại của ta nói hoàn toàn là sự thật, nếu như tẩu tẩu không tin thì ta cũng có bằng chứng để chứng minh đây.

Hồng Mông nói xong thì liền ném ra một thủy tinh cầu ghi hình, Vô Danh thấy vậy thì liền đưa tay tóm lấy sau đó phát đoạn ghi hình ở bên trong thủy tinh cầu lên. Vô Danh liếc mắt nhìn Hồng Mông một cái, trong ánh mắt đều là sự biết ơn chân thành. Hồng Mông hiển nhiên cũng nhận thấy ánh mắt này, nhóc cười cười sau đó liền đưa tay lên ra dấu “ok”.

Sau khi Vô Danh cho chạy thủy tinh cầu thì bên trong liền hiện lên hình ảnh cùng âm thanh hết sức rõ ràng. Từ lúc ba người Thanh Kiều đứng bên cạnh bờ hồ băng ăn đan dược vào cho đến lúc xuân dược trong cơ thể Thanh Kiều phát tác, năng như thế nào xé rách y phục, rồi Vô Danh xuất hiện ra sau, giết chết Hạ Đào như thế nào, sau đó là Thanh Kiều như thế nào chủ động tại trên người Vô Danh phát sinh quan hệ sự tình, âm thanh hình ảnh hết thấy đều rõ ràng và chân thực.

Thanh Kiều lúc đầu xem đoạn ghi hình trong thủy tinh cầu thì rất tức giận, nhưng càng xem về sau thì nàng càng đỏ mặt, nàng không ngờ rằng chính mình lại là người chủ động như vậy, không những thế âm thanh lúc đó cũng rất lớn nữa. Thanh Kiều liền đưa mắt nhìn Vô Danh một cái, ngay khi thấy ánh mắt si mê của hắn nhìn vào trong thủy tinh cầu thì nàng lại càng ngượng ngùng hơn, Thanh Kiều xấu hổ tới mức chỉ biết cúi gằm mặt vào bên trong ngực Vô Danh mà không dám ngẩng đầu lên.

Vô Danh thấy vậy thì liền cười, Hồng Mông kia quả nhiên không có phụ công lao dạy dỗ của hắn, lại có thể cơ linh như vậy, lần này để cho hắn có thể nhận được toàn bộ sự tin tưởng của Thanh Kiều. Mà xem xong đoạn ghi hình vừa rồi, lửa nóng trong người Vô Danh lại bùng lên một lần nữa, để cho tiểu đệ của hắn phía dưới lại tiếp tục khí thế dương cao.

Phản ứng này của Vô Danh cũng liền ảnh hưởng tới Thanh Kiều, khuôn mặt vốn đã đỏ bừng thì bây giờ liền lan xuống tới cổ, trông hết sức xinh đẹp. Chẳng những trước kia nàng đã cực kỳ xinh đẹp rồi, sau khi bị Vô Danh cướp đi nguyên âm thì lại càng trở nên kiều diễm hơn, Vô Danh nhìn cảnh tượng này quả thực có chút không chịu nổi.

Dục hỏa trong lòng giống như gặp phải kho xăng liền bùng cháy lên, khiến cho Vô Danh cảm thấy cực kỳ ngứa ngáy, Thanh Kiều bây giờ đến động một chút cũng không dám, chỉ sợ động một chút cũng liền khiến cho Ma Đầu kia bùng phát.

Vô Danh lấy ra một tấm vải dày, sau đó liền xoay người Thanh Kiều nằm trên đó, đôi mắt của hắn đỏ bừng nhìn người con gái trước mặt, khuôn mặt này, cơ thể này, mỗi chỗ đều để cho hắn nhớ mãi không quên. Hắn cũng không phải là Từ Hải “ nửa năm hương lửa đang nồng – trượng phu thoát đã động lòng bốn phương” giống như trong Truyện Kiều của Nguyễn Du, hắn không phải một cái nam nhân có định lực tốt “lướt trong trăm khóm hoa, không dính một mảnh diệp” nào đó. Hắn là Vô Danh, hắn chính là một cái “thiếu niên đa tình”, nhưng hắn đa tình cũng ở mức giới hạn, bởi vì chỉ có hắn mười biết “vô tình sao biết đa tình khổ”, cái này chính là bản tính không bỏ được.

Thanh Kiều biết lần này quả thực không xong rồi, nàng vội vàng nói:

- Đừng mà, chỗ đó... vẫn còn rất đau...

Thanh Kiều càng nói càng đỏ mặt, mà cũng chính là cảm thấy được khi nàng vừa nói xong thì Ma Đầu kia cũng đã thoát khỏi xiềng xích rồi.

Vô Danh cúi sát vào tai Thanh Kiều rồi nói nhỏ:

- Không phải là rất thích dùng kiếm sao, lần này ta sẽ cho nàng biết thế nào mới là kiếm pháp thực sự. Còn đây là tâm pháp nàng phải nhớ kỹ “Kiếm dài hay ngắn không quan trọng, quan trọng là kiếm pháp”, nhưng mà nếu như nàng muốn học được kiếm pháp của ta thì bắt buộc phải sử dụng kiếm dài, nếu không thì không thể nào đạt tới được chỗ tinh túy của nó.

Nói xong, Vô Danh đã ngay tại trên vành tai của Thanh Kiều hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Mơ giữa ban ngày

Thanh Kiều bây giờ cả người đau nhức, nhưng nàng lại có một loại cảm giác hạnh phúc cực kỳ khó miêu tả. Kiếm pháp của Vô Danh quả nhiên tuyệt diệu, để cho nàng có chút không chống đỡ được, nàng trong lòng cũng có chút hối hận, đáng lẽ ra trước đó nàng không nên bị ma đầu kia dụ dỗ sử dụng đan dược chữa thương, nếu không thì bây giờ cũng đâu có khổ như vậy.

Thanh Kiều bây giờ chỉ biết nằm dính trên người Vô Danh, khóa chặt lấy cơ thể của hắn để cho hắn không cử động được, tránh cho ma đầu này lại tác oai tác quái. Nếu như không phải thần thức cùng chân nguyên của nàng đều đã bị khóa lại thì đâu có ra nông nỗi này.

Vô Danh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thanh Kiều, hần nhìn nàng hỏi:

- Thanh Kiều, lúc trước ta có nghe Hạ Đào kia nói về Chiến Trường Cổ, muội có biết Chiến Trường Cổ này là sự tình gì không??

Thanh Kiều nghe vậy thì liền suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Muội nghe nói Chiến Trường Cổ này chính là một bí cảnh. Theo sư phụ của muội nói thì Chiến Trường Cổ này mới được phát hiện cách đây không lâu, có lẽ chỉ sau hai tháng nữa thì Chiến Trường Cổ này sẽ được mở ra.

- Vậy trong bí cảnh này có cái gì đặc biệt hay sao mà lại thu hút nhiều người tới như vậy.

Vô Danh lại tiếp tục hỏi. Thanh Kiều nghe vậy thì cũng gật đầu sau đó liền đáp:

- Trong Chiến Trường Cổ này chắc chắn là sẽ có điểm thu hút các tu sĩ đi vào rồi, bởi vì bên trong những bí cảnh như vậy thì thường xuyên sẽ xuất hiện rất nhiều thiên tài địa bảo, mà mỗi thứ ở trong đó đều có thể khiến cho hết thảy tu sĩ lao vào tranh đấu với nhau. Muội nghe nói mỗi đồ vật trong đó đều là những thứ cực kỳ ít xuất hiện ở bên ngoài đại lục, hầu hết tất cả đều là những loại tài liệu cao cấp và quý hiếm. Không những thế ở trong đó còn xuất hiện rất nhiều cơ duyên khác nhau nữa, tóm lại thì chỉ cần tham gia những bí cảnh như vậy thì thực lực sẽ được tăng lên nhanh chóng.

- Nếu như ở trong đó có nhiều cơ duyên như vậy thì chắc chắn cũng phải có nguy hiểm kèm theo chứ đúng không.

Vô Danh lại tiếp tục hỏi. Thanh Kiều nghe vậy thì có chút khó hiểu, đó chẳng phải là điều mà ai cũng biết hay sao, vậy mà hần lại có thể hỏi nàng một câu ngây thơ như vậy. Thanh Kiều có chút hiếu kỳ nhìn Vô Danh nói:

- Tỷ rất nghi ngờ người a, liệu người có phải là người từ trên trời rơi xuống hay không, ở ngàn này tuổi mà đã có tu vi cao tới mức như vậy, nhưng mà kiến thức của người lại không giống tu vi của người chút nào a, sao lại có thể ngốc nghếch như vậy chứ.

Vô Danh nghe vậy thì liền cười nói:

- Vậy vị tỷ tỷ xinh đẹp này có thể giải đáp một chút thắc mắc mà “tiểu khờ” ta vừa mới hỏi hay không.

- Hừ, chỉ được cái miệng. Nhưng mà cũng không thể trả lời không công a.

Thanh Kiều hừ một tiếng nói. Vô Danh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chỉ cần nàng có thể trả lời được hết câu hỏi của ta, ta chắc chắn sẽ cho nàng một món quà hết sức bất ngờ.

Sau một hồi nói chuyện, Vô Danh cũng đã biết được tên đầy đủ của Thanh Kiều, tên đầy đủ của nàng chính là Mộc Thanh Kiều. Hần không ngờ rằng, cô gái nhỏ nhắn nằm trong vòng tay của hần bây giờ lại chính là đệ tử thân truyền của trưởng môn Thanh Sơn Cốc, nàng về sau rất có thể cũng sẽ là trưởng môn đời tiếp theo cũng nên. Thanh Sơn Cốc này cũng chính là một môn phái năm sao có tu sĩ Hư Thần tọa trấn, trưởng môn các đời cũng đều có nam có nữ, chỉ cần là người có phẩm chất cùng thực lực ưu tú nhất thì liền có thể làm trưởng môn đời tiếp theo sau khi trưởng môn hiện tại thoái vị.

Mà để cho Vô Danh càng cảm thấy phải trân trọng Thanh Kiều hơn đó chính là nàng đã mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nàng là được sư phụ của nàng tìm về nuôi dưỡng, nếu không phải vậy thì có lẽ hần cũng không thể nào gặp được Thanh Kiều rồi. Vô Danh thấy rằng những người con gái như vậy thường sống rất nội tâm, nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ chăm sóc chắc chắn là rất thiếu thốn tình cảm, tuy biểu hiện bên ngoài mạnh mẽ nhưng thực chất bên trong lại rất là mềm yếu, chỉ khi nào thật sự gặp người mình thích thì có lẽ tính cách này mới bộc lộ ra. Những cô gái như Thanh Kiều có lẽ khi yêu sẽ thiên về tình cảm hơn, hần cũng có thể thấy rằng mùi nước hoa trên người nàng rất nhạt, thậm chí có thể là không có.

Vô Danh xoa đầu Thanh Kiều rồi nói:

- Muội mau ngủ đi.

Vô Danh nói xong cũng là nhắm mắt lại, hần bây giờ cảm thấy rất mệt và buồn ngủ, hần cũng đã lâu rồi chưa ngủ được một giấc. Thanh Kiều mặc dù nghe Vô Danh nói vậy nhưng nàng cũng không có nhắm mắt lại, nàng hình như đang có chuyện gì rất khó nói, hai mắt liên tục nhìn về phía Vô Danh sau đó lại thu lại, Thanh Kiều giống như lấy hết dũng khí của bản thân ra, sau đó nói:

- Vô Danh, ta có chuyện muốn nói với huynh.

- Muội muốn nói chuyện gì, ta lúc nào cũng rất sẵn lòng nghe muội nói.

Vô Danh nghe vậy thì liền đáp, hần biết Thanh Kiều phải thật sự có chuyện rất quan trọng thì mới nói như vậy, nếu như hần mà nói rằng “có gì để mai nói” thì liền xong rồi.

Thanh Kiều có chút do dự, nàng không biết có nên nói chuyện này ra không, mặc dù trước đó nàng muốn nói chính là vấn đề này nhưng sau đó nàng lại không có đủ tự tin, suy nghĩ một hồi Thanh Kiều quyết định chuyện này chắc chắn nàng phải nói ra. Thanh Kiều giọng nói có chút ngập ngừng:

- Lúc trước huynh có hỏi ta Dương Lâm là ai... hần thực ra chính là vị hôn phu của ta. Hôn sự của ta đã được sư phụ định từ lúc trước rồi.

Vô Danh nghe vậy thì liền đáp:

- Muội có hôn ước với ai không quan trọng, quan trọng là muội có thực sự thích người đó hay không. Và giữa hấn và huynh muội chọn ai. Muội cũng không cần phải trả lời câu hỏi này của ta, câu trả lời trong lòng muội biết là được rồi, bây giờ đi ngủ đi.

Thanh Kiều ánh mắt có chút cảm kích nhìn Vô Danh, nàng không ngờ rằng Vô Danh lại có thể dễ dàng nói chuyện như vậy, hấn vậy mà không bắt nàng trả lời bất kỳ câu hỏi nào cả, toàn bộ đều để cho nàng tự quyết định. Thanh Kiều trong lòng có chút nhẹ nhõm, nàng liền tựa đầu vào trong ngực Vô Danh mà ngủ cho tới sáng.

Vô Danh thấy Thanh Kiều đã ngủ rồi thì hấn cũng mới bắt đầu nhắm mắt vào, tất cả đều là số trời, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Một đêm trôi qua rất nhanh, Vô Danh và Thanh Kiều đều ngủ rất ngon, nhưng mà Hồng Mông lại không cảm thấy như vậy chút nào. Hồng Mông bây giờ cũng ước rằng giả như nhóc có một em “Tiểu Long Nữ” để bầu bạn thì tốt biết mấy, nếu được như vậy thì nhóc cũng không phải nghe hai cái người chẳng có chút ý tứ nào ở đằng kia rên rỉ suốt cả ngày như vậy rồi. Hồng Mông cảm thấy hình như sau khi lão đại có tẩu tẩu thì liền bơ nhóc luôn rồi, lão đại suốt ngày cũng chỉ cuốn lấy tẩu tẩu, chẳng thèm để ý nhóc một chút nào, thật uổng công nhóc ghi lại thủy tinh cầu giúp lão đại.

Hồng Mông ngồi dưới đêm tối bơ vơ bên cạnh đồng lửa hồng, nhóc ngẩng đầu lên trời rồi hai tay chấp lại:

- Lão thiên a, xin người hãy phù hộ cho ta kiếm được một “Tiểu Long Nữ” để thương xinh xắn giống như là tẩu tẩu vậy, ta cô đơn quá.

Hồng Mông vừa mới nói xong, bất chợt trên bầu trời hiện lên hình ảnh mập mờ của một con Thanh Long bay qua, Hồng Mông thấy vậy thì hai cánh lập tức vũ động sau đó liền thốt lên một tiếng:

- Đại Long Nữ, chờ ta, chờ ta a Đại Long Nữ.

Hồng Mông không thể tin được rằng nhóc chỉ vừa mới chấp tay cầu nguyện tìm được một em “Tiểu Long Nữ” thôi mà lão thiên liền cho nhóc nhìn thấy một em “Đại Long Nữ” rồi. Hồng Mông nghĩ thầm quả nhiên ở hiền thì gặp lành, cầu “tiểu” liền được “đại”.

Hồng Mông nghĩ nếu như nhóc cầu tìm được một “Đại Long Nữ” thì có phải hay không liền nhìn thấy “Tiểu Long Nữ” a, Hồng Mông vừa nghĩ liền làm, hai tay lại tiếp tục chấp vào rồi cầu nguyện.

- Lão thiên a, ta đã cô đơn lâu ngày, xin ngài hãy phù hộ cho ta gặp được một em “Đại Long Nữ” để bầu bạn, nếu không cuộc đời này của ta trôi qua thật là uổng phí.

Mà quả nhiên sau khi Hồng Mông nói xong thì liền thấy đi theo phía sau đuôi con Thanh Long kia chính là một con Bạch Long nhỏ nhắn đáng yêu. Hồng Mông thấy vậy thì càng vỗ cánh mạnh hơn, chỉ có điều là dù cho nhóc có vỗ cánh mạnh tới đâu thì vẫn không thể nhích lên nổi dù chỉ một chút.

Bình...

Đột nhiên Hồng Mông cảm thấy một cơn đau tê dại ngay tại trên đầu của mình, ngay sau đó Hồng Mông liền nghe thấy giọng nói của Vô Danh truyền tới:

- Suốt ngày “Tiểu” với “Đại”, ta thì còng lưng bỏ công bỏ sức ra giúp người tu luyện, người thì lại suốt ngày mơ “Tiểu Long Nữ” với “Đại Long Nữ”, mơ với mộng cái gì, mơ với mộng cái gì.

Hồng Mông ôm đầu có chút đau nhức, trong lòng của nhóc bây giờ tổn thương cực kỳ, không ngờ “Tiểu Long Nữ” cùng với “Đại Long Nữ” của nhóc đều chỉ là mơ mà thôi, không những thế nhóc còn đang nằm mơ giữa ban ngày nữa, mặt trời vậy mà đã leo cao tới tận đỉnh đầu rồi.

- Hic hic...

Hồng Mông một mảnh thương tâm khốc thảm trong lòng, nhưng rất nhanh Hồng Mông liền gạt đi sự yếu đuối này, nhóc tin đây chắc chắn không phải là mơ, rồi nhất định sẽ có một ngày nhóc sẽ tìm được “Tiểu Long Nữ” cùng với “Đại Long Nữ”.

Mặt trời lúc này cũng đã lên tới trên đỉnh đầu, Vô Danh cùng với Thanh Kiều cũng mới tỉnh dậy không lâu, Thanh Kiều bây giờ đang mặc chính là một bộ áo dài màu hồng do chính Vô Danh luyện chế, quả nhiên sau khi Thanh Kiều mặc vào thì nét đẹp gợi cảm cùng quyến rũ đều được tôn lên hết thảy mà không hề hở hang một chút nào. Thanh Kiều vốn chẳng cần trang điểm cũng đã rất đẹp rồi, trên người của nàng cũng chẳng hề mang bất kỳ một món trang sức nào cả, vậy mà nàng vẫn cứ như vậy đẹp không có bất kỳ một chỗ nào có thể chê được, tất cả hoàn toàn tự nhiên. Mà món quà bất ngờ Vô Danh nói muốn tặng cho Thanh Kiều cũng chính là bộ áo dài này, mà thực sự cũng không chỉ có một bộ, Vô Danh đã để vào bên trong nhẫn trữ vật của Thanh Kiều rất nhiều bộ áo dài khác nhau, nàng cũng rất là thích mặc loại y phục này.

Vô Danh bây giờ định xuống dưới đáy hồ này lấy Hân Anh Quả, từ sau khi giết Hạ Đào xong thì hấn cũng chẳng có thời gian để mà xuống đó dưới đáy hồ tìm Hân Anh Quả.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Phát hiện dưới đáy hồ

Vô Danh sau khi dạy dỗ Hồng Mông xong thì liền quay người lại đi tới chỗ Thanh Kiều đang đứng gần hồ băng.

Thanh Kiều vốn còn đang ngẩn ngơ nhìn xuống phía dưới mặt hồ thì đột nhiên có một vòng tay rắn chắc vòng qua eo nàng rồi kéo lại, một cổ mùi hương cơ thể tràn đầy dương khí ập vào trong mũi nàng, kéo theo đó là một giọng nói khàn khàn trầm ấm:

- Muội mặc như vậy không sợ lạnh sao??

Vô Danh cúi sát đầu vào gần tóc của Thanh Kiều, vừa nói vừa cảm nhận mùi hương từ mái tóc mềm mại của nàng. Thanh Kiều vốn còn đang ngẩn ngơ thì bị Vô Danh kéo vào trong lòng khiến cho nàng cảm thấy có chút bất ngờ, Thanh Kiều hai tay ôm lấy tay của Vô Danh rồi cười nói:

- Huynh đừng lo, ta không thấy lạnh đâu, ta dù sao cũng là tu sĩ luyện thể một tầng đó.

- Vậy sao??

Vô Danh đột nhiên ghé sát vào tai Thanh Kiều hỏi. Thanh Kiều đột nhiên cảm thấy một luồng hơi thở nóng ấm phả vào trong tai, cả người nàng bất chợt liền run lên, cả người cứ như vậy bần rần chẳng có chút sức lực nào. Thanh Kiều hai má đỏ lên, giọng nói có chút ngượng ngùng:

- Huynh muốn làm gì??

- Ta chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn ôm muội một lát.

Vô Danh hai mắt nhắm lại, giọng nói nhẹ nhàng truyền ra. Thanh Kiều nghe xong thì cũng thở ra một hơi, vẫn là nàng nghĩ nhiều rồi.

Cả hai người cứ đứng như vậy một lúc, mãi sau Vô Danh mới lên tiếng:

- Muội ở trên đây cùng với Hồng Mông, đừng đi đâu cả, ta xuống dưới đáy hồ lấy Hàn Anh Quả xong thì sẽ lên ngay.

- Được vậy huynh đi đi.

Thanh Kiều gật đầu nói. Vô Danh hai tay dùng sức quay người Thanh Kiều lại, sau đó liền nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi hồng căng mọng kia. Hai cánh môi vừa chạm vào nhau thì đã đứt ra, Vô Danh cũng đã rất nhanh đi xuống phía dưới đáy hồ kia, hẳn chỉ sợ mình chỉ chậm một chút thì liền không thể đứt ra được.

Hồng Mông đang đứng ở một bên nhìn hai người lúc này cũng chạy tới gần chỗ Thanh Kiều, ánh mắt cùng khuôn mặt giống hệt như đứa trẻ đang làm nũng mẹ:

- Tàu tàu, ta cũng muốn được tàu hôn a...

Thanh Kiều nghe thế thì liền đưa tay che miệng cười khúc khích, nàng nhìn Hồng Mông rồi nói:

- Vậy ngươi nhắm mắt lại trước đi...

Hồng Mông nghe thế thì hai mắt sáng lên, nhóc cũng cúi thấp mình xuống để cho Thanh Kiều có thể với tới. Hồng Mông không ngờ rằng tàu tàu của nhóc lại có thể đồng ý nhanh như vậy, mọi khi nhóc cũng muốn được lão đại hôn, nhưng mà chỉ thấy một cái nắm tay bay vào mặt mà thôi. Hồng Mông thấy rằng tàu tàu quả nhiên tốt hơn lão đại rất nhiều.

Thanh Kiều sau khi thấy Hồng Mông đã nhắm mắt lại rồi thì liền nhẹ nhàng đưa hai ngón tay lên sau đó chạm vào miệng của Hồng Mông rồi nói chụt một cái:

Chụt..

Hồng Mông cứ tưởng rằng mình vừa được tàu tàu hôn thật, nhóc lập tức đưa hai tay che lấy miệng, sau đó tâm tình cực kỳ kích động mà bay vòng vòng. Thanh Kiều thấy vậy thì cũng chỉ biết cười mà thôi.

Vô Danh sau khi nhảy xuống hồ băng thì trước đó hẳn cũng đã tạo ra một lớp phòng hộ bằng chân nguyên xung quanh cơ thể để cho không bị dính nước, sau đó cơ thể của hắn liền hướng phía dưới đáy hồ mà bơi xuống.

Thần thức của Vô Danh phóng xuống phía bên dưới đáy hồ để tìm Hàn Anh Quả, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn hẳn liền đã định vị được vị trí.

Vô Danh thấy hồ băng này vậy mà cũng rất sâu, có lẽ cũng phải tới chục trượng. Sau một lát Vô Danh cũng đã tới được phía bên dưới đáy hồ băng. Vô Danh cũng đã thấy Hàn Anh Quả ở ngay trước mắt của hắn.

Vô Danh quan sát thấy rằng trên cây Hàn Anh Thảo kia cũng chỉ có bốn viên Hàn Anh Quả mà thôi, vậy mà lại có thể thiếu mất một quả. Bình thường thì Hàn Anh Thảo mỗi lần kết trái đều là một trăm năm mới kết một lần, mà mỗi lần thì đều cho năm quả, vậy mà gốc Hàn Anh Thảo này lại chỉ có bốn viên Hàn Anh Quả mà thôi.

Nhưng mà Vô Danh cũng rất nhanh liền đoán ra được lý do, chắc là bởi vì trước đó con Băng Xà kia đã dùng mất một quả rồi cho nên bây giờ chỉ còn lại bốn quả. Nếu như không phải như vậy thì Vô Danh thật sự nghi ngờ, trong Bình Nghiêu sâm lâm này làm sao có thể có được yêu thú cấp năm đây.

Vô Danh cũng đã đứng ngay bên cạnh gốc Hàn Anh Thảo kia rồi, hắn cẩn thận thu lấy bốn trái Hàn Anh Quả ở trên lại rồi sau đó liền nhỏ gốc Hàn Anh Thảo kia lên trồng vào bên trong thế giới hỗn độn.

Mà lúc này Vô Danh đột nhiên nhìn về một phía, hắn thấy nơi đó có lẽ là nơi trú ngụ của con Băng Xà lần trước. Vô Danh quyết định đi vào bên trong xem một chút.

Vô Danh bây giờ đang đứng trước một cửa động bằng đá cao khoảng nửa trượng, hắn cúi người sau đó liền đi vào bên trong hang động này.

Vô Danh vừa cúi người đi vào bên trong cửa động bằng đá thì cơ thể của hắn đã đi xuyên qua một lớp kết giới mỏng manh, Vô Danh đoán có lẽ lớp kết giới này chính là để ngăn không cho nước chảy vào bên trong hang động.

Vô Danh vừa đi xuyên qua lớp kết giới kia thì không gian bên trong liền hoàn toàn khác hẳn. Thần thức của hắn phóng ra khắp bên trong hang động này.

Vô Danh sau khi đi vào bên trong hang động này thì cũng không có cảm thấy tối giống như trong tưởng tượng của hắn, toàn bộ vách tường bên trong hang động này không ngờ đều là ngọc thạch, chúng liên tục phát ra những ánh sáng xanh nhẹ nhàng hết sức mờ ảo, đồng thời cũng khiến cho toàn bộ không gian bên trong hang động này đều được chiếu sáng.

Vô Danh sau khi đưa thần thức quét qua toàn bộ không gian này thì cũng không phát hiện ra có điều gì đặc biệt, ngoài việc phát hiện có xương của một số yêu thú ra thì Vô Danh cũng không tìm thấy gì nữa, hắn đoán xương của một số loài yêu thú kia chắc là bị con Băng Xà bắt vào sau đó làm thịt, cho nên mới có một đồng xương trắng này.

Vô Danh còn đang định quay người rời đi thì hắn đột nhiên nhìn về phía một bên vách tường, hắn cảm thấy vách tường này có chút kỳ lạ, dường như có điểm gì đó không được đúng cho lắm, hắn thấy có một điểm nào đó không được chính xác hoàn hảo ở đây.

Vô Danh lập tức đi tới gần vách tường đằng kia sau đó một tay của hắn liền từ từ chạm về phía vách tường.

Bịch...

Tay của Vô Danh đã chạm vào bên trên mặt vách tường bằng ngọc thạch này, hắn nhắm mắt lại sau đó hai tay liền từ từ đi chuyển trên mặt vách tường này. Vô Danh cảm nhận từng chút từng chút một nơi hắn chạm tay qua để có thể chắc chắn mình không bỏ sót bất kì thứ gì, thần thức của hắn cũng là không ngừng thâm thấu vào bên trong vách tường này.

Chỉ sau một lát Vô Danh liền tìm ra được điểm khác biệt, hắn không ngờ rằng ở đây lại có một cái thiên nhiên trận pháp ẩn nấp cấp sáu.

Vô Danh ngay lập tức muốn bắt đầu cảm ngộ cái thiên nhiên trận pháp này, biết đâu nó có thể giúp cho hắn tìm được cơ duyên bước vào trận pháp Đại Sư cấp sáu thì sao.

Nhưng cuối cùng Vô Danh liền gạt bỏ đi suy nghĩ này trong đầu của mình, nếu như bây giờ mà hắn ngồi xuống đây cảm ngộ trận pháp thì có lẽ liền phải mất mấy tháng. Chẳng những tốn nhiều thời gian mà còn khiến cho Thanh Kiêu ở bên trên phải lo lắng, và hắn cũng sợ mình sẽ bỏ lỡ mất thời gian vào Chiến Trường Cổ nếu như ở đây cảm ngộ trận pháp.

Vô Danh không do dự nữa, hắn lập tức lấy Khai Thiên Dạ Dao ở bên trong thế giới hỗn độn ra rồi bắt đầu công kích lên trận pháp thiên nhiên này. Đồng thời hắn cũng vẩy ra vài miếng trận kỳ vào chỗ trận pháp kia, chỉ một lúc sau thiên nhiên trận pháp ẩn nấp này liền bị hắn phá vỡ.

Sau khi thiên nhiên trận pháp ẩn nấp này bị phá vỡ thì Vô Danh liền cảm thấy một luồng khí lạnh ập vào bên trong cơ thể, mà luồng khí lạnh này chính là phát ra từ phía sau chỗ trận pháp thiên nhiên vừa mới bị phá vỡ. Ngay lúc này Vô Danh liền nhìn thấy trước mắt mình chính là một hang động bằng băng lam cực kỳ lạnh lẽo.

Từng luồng khí lạnh lẽo ủa ra nơi kẻ hở, Vô Danh bây giờ cũng cảm thấy cơ thể của hắn có chút lạnh. Với thể chất của hắn bây giờ thì đáng lẽ một chút khí lạnh này cũng chẳng thể nào làm cho hắn phát rét được, vậy mà không ngờ sau khi hắn đi vào trong hầm băng này thì liền cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Vô Danh ngay lập tức điều động chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể để làm ấm, thần thức của hắn cũng phóng ra xung quanh hầm băng này dò xét.

Vô Danh thấy rằng hầm băng này có lẽ cũng không phải một hầm băng bình thường, nhiệt độ của nó có lẽ cũng phải âm tới ngàn độ, mà hiển nhiên hầm băng này có lẽ cũng đã được hình thành từ rất lâu.

Thần thức của Vô Danh vừa mới quét ra được một đoạn thì hắn liền phát hiện ra một dòng nước nhỏ, hắn ngay lập tức liền di chuyển về phía dòng nước đó.

Vô Danh lập tức quét thần thức vào trong dòng nước nhỏ này, chỉ là hắn không biết đây rốt cục là loại nước gì. Vô Danh quan sát thì thấy loại nước này nhặng nhặng giống như là miếng đậu phụ vậy, nó có màu xanh lam và phát ra một loại khí tức lạnh lạnh.

Vô Danh mặc dù không biết đây rốt cục là thứ gì, nhưng hắn có thể đoán chắc rằng thứ này nhất định bất phàm. Vô Danh ngay lập tức đưa một ngón tay về phía dòng nước nhặng nhặng này chấm một cái sau đó liền đưa tay lên mũi.

Ngay khi Vô Danh vừa mới mút đầu ngón tay dính thứ nước nhụng nhụng kia thì gương mặt của hắn giống như là phê kẹo bạc hà uống chung với nước vậy, một loại cảm giác mát lạnh xông tới cổ họng giống như muốn đóng băng.

Nhưng điều khiến cho gương mặt của hắn phê tới mức như vậy cũng không phải hoàn toàn là vì cảm giác mát lạnh nơi cổ họng này mà chính là sau khi hắn sử dụng loại nước nhụng nhụng kia thì thần thức của hắn không ngờ lại có thể tăng lên một chút.

Vô Danh chắc chắn một điều rằng thần thức của hắn vừa mới nhích lên một chút, mặc dù một chút này không nhiều nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra. Vô Danh không biết rốt cục đây là loại nước gì mà lại có thể khiến cho thần thức của hắn tăng lên như vậy. Không, không phải là thần thức của hắn tăng lên mà là thần thức của hắn được cô đọng lại khiến cho nó mạnh mẽ hơn. Cảm giác này không khác gì lần hắn ở bên dưới đáy Phong Ma vực luyện tập cô đọng thần thức bên trong lớp vụ khí kia.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Hàn Tủy Vạn Niên Châu

Vô Danh lắc lắc đầu, hắn ngay lập tức tỉnh táo lại, hắn liền lấy ra một chậu ngọc, hắn muốn thu lại chỗ nước nhụng nhụng này.

Vô Danh vừa mới thò tay xuống thì lại rụt vào một lần nữa, hắn vừa mới nhớ ra rằng, chỗ nước nhụng nhụng lạnh lạnh này cũng không chỉ có ở dòng nước nhỏ này, nó còn đang chảy tới một nơi nào đó.

Ánh mắt của Vô Danh len theo dòng nước chảy mà tìm tới điểm dừng chân cuối cùng, sau một lát thì hắn cũng đã tìm ra. Ngay bây giờ, trước mặt của Vô Danh chính là một hồ nước màu xanh lam nhỏ rộng khoảng hơn hai trượng.

Vô Danh bây giờ quả thực có chút ngây ngốc, vừa rồi chỉ ném một chút trên đầu ngón tay đã khiến cho hắn phê như vậy rồi, thế mà bây giờ còn có cả một hồ nước như thế này, hắn đây là muốn phê tới chết luôn sao.

Vô Danh cũng không lập tức thu lại chỗ nước màu xanh lam này, hắn còn muốn tìm một thứ khác. Vô Danh tin rằng tất cả mọi thứ đều có điểm bắt đầu và điểm kết thúc, lúc này hắn xuôi theo dòng nước kia đi tới được chỗ hồ nước này, vậy bây giờ hắn sẽ đi ngược lại dòng nước để tìm kiếm nơi thượng nguồn.

Vô Danh chắc chắn rằng dòng nước màu lam này không thể nào xuất hiện một cách vô lý như vậy được, nó là thứ đồ vật gì cơ chứ, chính là đồ vật để cho tu sĩ sau khi sử dụng liền có thể tăng cường thần thức, chỉ nói tới có thể tăng cường thần thức thôi cũng đủ để cho người khác phải thèm nhỏ dãi rồi.

Nếu như Vô Danh hắn đoán không nhầm thì ở phía thượng nguồn chắc chắn sẽ tìm được nguyên nhân của sự xuất hiện dòng nước màu lam kia, nó sẽ không vô cớ xuất hiện như vậy.

Nếu như suy đoán của hắn đúng, vậy thì thứ có thể tạo ra được dòng nước màu lam này chắc chắn phải lợi hại hơn rất nhiều, và điều quan trọng chính là nó có thể cung cấp thứ nước màu lam này một cách vô hạn hay không.

Vô Danh theo dòng nước đi ngược lên phía thượng nguồn, ngay lập tức hắn liền phát hiện ra dòng nước màu lam này chảy ra từ bên trong một tảng băng lớn màu xanh. Vô Danh hết sức cẩn thận quét thần thức vào bên trong tảng băng lớn màu xanh này. Chỉ sau chốc lát Vô Danh liền nhìn thấy một viên lam châu to bằng quả bóng bàn nằm giữa tảng băng lam lớn này.

Ngay khi Vô Danh nhìn thấy viên lam châu này thì hắn cũng ngay lập tức phát hiện được có những dòng nước màu lam chảy ra từ bên trong viên lam châu đó. Vô Danh liền biết thứ hắn cần tìm rốt cục cũng đã tìm thấy.

Ngay lập tức Vô Danh liền lấy Khai Thiên Dạ Dao ra rồi chém một cái. Tảng băng màu lam kia sau khi bị chém thì liền vỡ ra nhiều mảnh, mà viên lam châu kia cũng đã lộ ra trước tầm mắt của Vô Danh.

Vô Danh ngay lập tức liền lao tới tóm viên lam châu này vào trong tay, để cho hắn cảm thấy kinh ngạc là không ngờ sau khi hắn tóm viên lam châu này vào trong tay rồi thì tay của hắn giống như muốn đóng băng vậy. Vô Danh lập tức liền điều động Kim Đan chân hỏa bao lấy bàn tay của mình, ngay khi Kim Đan chân hỏa vừa mới được phóng ra bao lấy bàn tay Vô Danh và xung quanh hạt lam châu kia thì cảm giác băng hàn liền giảm bớt, Vô Danh đã không còn cảm thấy tay của mình bị đông cứng lại nữa mà cảm giác băng hàn cũng đã biến mất.

Vô Danh đưa mắt nhìn ngắm hạt lam châu này, chỉ một hạt châu bé như vậy mà lại có thể chảy ra cả một hồ nước màu lam ở đằng kia. Ngay khi Vô Danh giữ lại hạt châu này ở trên tay thì những dòng nước màu lam kia vẫn tiếp tục chảy ra, tuy nhiên nó đã bị giữ lại ở bên trong tay của Vô Danh.

Vô Danh thấy hạt lam châu này cứ khoảng ba giây mới chảy ra một giọt nhỏ xíu, vậy nó cần bao nhiêu thời gian thì mới có thể chảy ra được một hồ nước như thế kia.

Vô Danh ngay lập tức liền dùng Hỗn Độn Thiên Mục quét tới hạt châu này, hắn muốn biết xem đây rốt cục là hạt châu gì mà lại lợi hại tới như vậy.

Ngay lập tức Vô Danh liền nhận được thông tin từ Hỗn Độn Thiên Mục, hạt lam châu này không ngờ lại được gọi là Hàn Tỳ Vạn Niên Châu, tuy nhiên ngoài năm chữ này, hắn cũng không nhận được bất cứ thông tin nào khác.

Vô Danh có chút nhú mày, không hiểu sao Hỗn Độn Thiên Mục này lại thất thường như vậy, lúc thì kiếm được thông tin khá đầy đủ mà lúc thì lại chẳng có chút thông tin nào. Vô Danh nghĩ chẳng lẽ việc thế giới hỗn độn của hắn chưa hoàn thiện cũng là do Hỗn Độn Thiên Mục của hắn chưa hoàn thiện hay sao. Nếu như Hỗn Độn Thiên Mục của hắn hoàn thiện thì có phải hay không thế giới hỗn độn cũng hoàn thiện, mà sau khi Hỗn Độn Thiên Mục hoàn hảo rồi thì có lẽ vạn vật trong vũ trụ có lẽ Hỗn Độn Thiên Mục cũng đều có thể nhìn ra tới.

Nhưng cái khiến cho Vô Danh cảm thấy mờ mịt là hắn phải làm gì để có thể hoàn thiện được Hỗn Độn Thiên Mục này đây.

Giống như cảm nhận được câu hỏi của Vô Danh, Hỗn Độn Thiên Mục liền rung nhẹ một cái sau đó một dòng thông tin liền được truyền tới não của Vô Danh.

“Thất bản nguyên châu hoàn thiện thế giới; Thiên Đạo thập trang, Thiên Mục thành”

Vô Danh hơi nhú mày lại vì đầu đầu, ngay sau đó dòng thông tin kia hắn liền đọc được, mà sau dòng thông tin này thì hắn còn nhìn thấy một loạt các hình ảnh.

Một loạt hình ảnh trong đầu của hắn có lẽ chính là “thất bản nguyên châu” cùng với “Thiên Đạo thập trang”, bởi vì hình ảnh của hắn nhìn thấy chính là bảy hạt châu với các màu sắc khác nhau và còn có cả mười trang giấy cũng với màu sắc đồng dạng, tất cả các màu sắc kia chính là biểu tượng cho các loại nguyên tố trong vũ trụ.

Vô Danh sau khi nhìn thấy một loạt hình ảnh này thì liền vui mừng, không ngờ Hỗn Độn Thiên Mục liền truyền tới cho hắn cách làm thế nào để hoàn thiện nó, vậy thì từ nay hắn liền có thêm một mục tiêu nữa đó chính là tìm đủ bảy loại bản nguyên châu cùng với Thiên Đạo thập trang để hoàn thành Hỗn Độn Thiên Mục.

Vô Danh vui mừng cầm trong tay Hàn Tỳ Vạn Niên Châu, hắn ngay lập tức thu vào bên trong thế giới Hỗn Độn, đồng dạng hắn cũng chạy tới chỗ hồ nước màu lam kia rồi ném ra một cái trận bàn, ngay lập tức cả hồ nước màu lam liền bị hắn di dời vào bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh bây giờ có thể đơn giản đoán được tác dụng của Hàn Tỳ Vạn Niên Châu kia, nó chính là dùng để hấp thu tăng cường thần thức. Mà Hàn Tỳ Vạn Niên Châu này có lẽ cũng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể hình thành, sau đó lại mất rất nhiều thời gian nữa mới có thể chảy ra được Hàn Tỳ Vạn Niên, rồi lại cần thêm rất nhiều thời gian nữa cũng mới có thể chảy thành một hồ nước như vậy. Thời gian của toàn bộ quá trình này có lẽ cũng phải xấp xỉ ba vạn năm đi.

Vô Danh lắc đầu ngao ngán, là ba vạn năm a, cuối cùng sau ba vạn năm thì lại rơi vào trong tay của hắn.

Vô Danh sau khi thu lại hết tất cả Hàn Tỳ Vạn Niên rồi thì cũng liền xóa sạch toàn bộ dấu vết mà hắn từng tới đây, xong hết tất cả hắn mới bắt đầu rời đi chỗ này.

Thời gian từ lúc hắn đi xuống đáy hồ này cùng với việc thu lại Hàn Tỳ Vạn Niên Châu có lẽ cũng không tới nửa canh giờ. Vô Danh cũng rất nhanh liền xuất hiện tại bên trên mặt hồ.

Ngay khi Vô Danh vừa mới lên tới phía trên thì hắn liền nhìn thấy Thanh Kiều đang nhìn hắn mà cười, quả nhiên là anh hùng cũng khó thoát khỏi được nụ cười của mỹ nhân. Vô Danh thấy vậy thì cũng mỉm cười đáp lại.

Cũng chẳng cần Vô Danh chạy tới thì Thanh Kiều cũng đã chủ động đi tới phía trước mặt của hắn.

Vô Danh nhìn Thanh Kiều nói:

- Nàng chờ ta lâu chưa??

Thanh Kiều nghe vậy thì cũng chỉ lắc đầu cười, bước chân cũng là tiến sát tới chỗ Vô Danh.

Vô Danh lúc này lấy ra một chiếc bình ngọc, ở trong đó chẳng có gì ngoài hai viên Hàn Anh Quả. Vô Danh cầm chiếc bình ngọc này đưa tới trước mặt của Thanh Kiều rồi nói:

- Khi này bên dưới đáy hồ ta có thu được bốn viên Hàn Anh Quả, hai viên này cho nàng.

Nói xong Vô Danh cũng đã đặt chiếc bình ngọc vào trong tay của Thanh Kiều. Thanh Kiều thấy vậy thì cũng mỉm cười nói:

- Cảm ơn huynh.

Thanh Kiều vừa nói vừa thu bình ngọc vào bên trong nhẫn trữ vật của mình. Mà cũng nhờ vậy Vô Danh mới để ý rằng hình như chân nguyên cùng thần thức của Thanh Kiều đã có thể khôi phục lại được rồi, nàng bây giờ có lẽ cũng đã có thể hoạt động bình thường.

Thanh Kiều lúc này chợt tiến tới sát người của Vô Danh, người của nàng cùng với Vô Danh giống như dính sát lại với nhau, cả hai đều có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của đối phương.

Hành động này của Thanh Kiều cũng khiến cho Vô Danh có chút bất ngờ, hắn còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Thanh Kiều ngược khuôn mặt đỏ hồng lên nhìn hắn, ánh mặt ửng ửng kia cực kỳ câu hồn:

- Vô Danh....

Thanh Kiều nói xong thì ngay lập tức liền ôm lấy Vô Danh, dán đôi môi đỏ hồng căng mọng vào trên môi của hắn, nàng cực kỳ chủ động.

Vô Danh bây giờ quả thực không đỡ nổi sự chủ động này của Thanh Kiều, rồi giọng nói kia nữa, nó hoàn toàn khơi dậy dự vọng bên trong cơ thể của hắn. Vô Danh đầu óc hoàn toàn trống rỗng, hắn ngay lập tức đáp trả hành động khiêu khích của Thanh Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Trình nữ thể

(Mấy chương này không phải tác viết 18+ đâu...giải thích một chút vấn đề mà thôi... cái này liên quan tới một hồi huyết chiến...các đạo hữu đừng hiểu nhầm a)

Nếu như tính thời gian chính xác thì có lẽ Mộc Thanh Kiều cũng phải cần tới gần hai ngày nữa mới có thể xóa đi được áp chế chân nguyên cùng thần thức từ loại xuân dược kia.

Thế nhưng mà sau lần bị Vô Danh lấy đi nguyên âm Mộc Thanh Kiều mới phát hiện thân thể của mình có một cái cải biến mạnh. Ngay khi Vô Danh truyền tinh hoa của hắn sang người nàng thì công pháp của nàng tự động vận chuyển một cách chậm chạp, nhưng sau đó thì lại bắt đầu tăng tốc độ. Khi công pháp của nàng vận chuyển thì tinh hoa kia liền bị cơ thể của nàng hấp thu sau đó liền chuyển hóa thành chân nguyên, mà tầng áp chế từ xuân dược kia cũng bắt đầu bị công kích vào. Sau lần tới hôm qua với Vô Danh thì tầng áp chế kia cũng đã bị đánh ra một cái khe.

Mãi cho tới sáng hôm nay, sau khi Vô Danh đi xuống dưới đáy hồ kia thì tầng áp chế từ xuân dược mang lại mới được phá bỏ, mà toàn bộ tinh hoa từ Vô Danh truyền sang cơ thể của nàng cũng đều đã bị thân thể của nàng chuyển hóa thành tu vi. Nhưng càng khiến cho Mộc Thanh Kiều bất ngờ là chân nguyên này hết sức cô đọng và tinh khiết, khiến cho nàng từ Kim Đan tầng tám sơ kỳ tăng một mạch tới Kim Đan tầng tám hậu kỳ, không những thế Mộc Thanh Kiều còn cảm thấy rằng tu vi của nàng cũng liền muốn tăng tới Kim Đan tầng tám viên mãn rồi.

Mộc Thanh Kiều không biết nguyên nhân là từ thân thể của nàng hay là do Vô Danh, nên khi Vô Danh vừa mới lên tới nơi thì nàng liền muốn kiểm tra thử một lần. Giữa nàng và Vô Danh cũng đã không còn bất kì cái gì khoảng cách nữa rồi, cho nên cái gì ngượng ngùng nàng cũng đều vứt bỏ hết.

Tại thời điểm bị Mộc Thanh Kiều cuốn lấy, Vô Danh cũng là đáp trả mãnh liệt, vòng tay của hắn giống như một cái kim kéo sát người Mộc Thanh Kiều lại, nàng có hơi hận thì cũng không thể chạy thoát được.

- Yêu thiếp đi...

Giọng nói của Thanh Kiều có chút mơ hồ vang lên bên tai của Vô Danh. Nhiệt độ thân thể hai người bất chấp giá lạnh tại hồ băng mà kịch liệt kéo lên, Vô Danh sớm đã không giữ được, bây giờ một tiếng kia liền để hắn phá vỡ toàn bộ xiềng xích. Vô Danh cuộn tay một cái, ba cái trận bàn đã được hắn tế ra, hình ảnh cả hai người rất nhanh liền biến mất tại ven hồ băng này.

Vô Danh vừa rồi ném ra chính là ba cái trận bàn gồm ẩn nấp trận pháp, cách âm trận pháp và ngăn cản thần thức trận pháp. Không có bất kì một hình ảnh hay âm thanh nào vang lên cả, nơi đây giống như chưa từng có người nào đi qua.

.....

Hơn một canh giờ (một canh giờ bằng hai tiếng) sau, lúc Vô Danh sắp không giữ được nữa, hắn đột nhiên phát hiện tu vi của Thanh Kiều kéo lên một chút, nàng vậy là lại đang vận chuyển công pháp.

Vô Danh có chút ngạc nhiên, công pháp của nàng chẳng lẽ lại là công pháp song tu hay sao, nếu không tại sao trong lúc như vậy là có thể tăng tu vi của bản thân lên được.

Vô Danh cơ thể gồng lên, thi triển chiêu thức tinh hoa tuôn chảy, mà cũng ngay tại thời điểm này khí thể của Mộc Thanh Kiều đột nhiên tăng cao, giương như muốn thăng cấp.

Vô Danh nhìn thấy cảnh tượng này thì trợn trừng mắt, Hỗn Độn Thiên Mục của hắn quét ra, toàn bộ thân thể của Thanh Kiều trước mắt hắn chính là không có bất kì một chút che chắn nào.

Toàn bộ xương cốt, kinh mạch, huyết vị, cơ quan trong cơ thể Thanh Kiều đều lộ rõ trước Hỗn Độn Thiên Mục của Vô Danh. Ngay cả từng đường vận chuyển chu thiên cũng bị hắn nhìn thấy rõ ràng. Để cho Vô Danh cảm thấy choáng váng chính là tinh hoa của hắn lại giống như thuốc bổ để cho Thanh

Kiều hấp thu, tu vi của nàng cũng nhờ vậy mà từ Kim Đan tầng tám hậu kỳ liền tăng cấp tới Kim Đan tầng chín.

Trong lòng Vô Danh đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì cái gì mà Thanh Kiều lại tu luyện loại công pháp tà đạo như vậy, nàng trước đó rõ ràng nguyên âm vẫn còn, tại sao lại tu luyện loại công pháp này.

Mà cũng đúng lúc này, một luồng thông tin từ Hỗn Độn Thiên Mục truyền tới. Để cho Vô Danh bất ngờ là thông tin lần này rất nhiều chứ không phải vụn vặt mấy chữ giống như lúc trước.

- Trình Nữ thể??

Vô Danh ngạc nhiên kêu lên, Thanh Kiều vậy mà lại có một loại tiên thiên chi thể kêu là “Trình Nữ thể”.

Một Thanh Kiều vốn là cơ thể mệt mỏi, lúc đó cũng chỉ có thể nằm yên hưởng thụ, nhưng ngay tại một khắc khí thể trên cơ thể nàng kéo lên xông phá tầng ngăn cách tiến vào Kim Đan tầng chín thì toàn bộ mệt mỏi đều đã bị xóa đi, thay vào đó chính là cảm giác cực kỳ thoải mái, nàng bây giờ cảm thấy cơ thể của mình khoan khoái gấp hai lần.

Đôi mắt Thanh Kiều bây giờ nhìn càng câu hồn hơn trước, những tầng nước mỏng tại mắt của nàng càng tăng thêm vẻ kiêu diễm. Giọng nói trong trẻo của Thanh Kiều truyền ra:

- Trình Nữ thể là cái gì??

Thanh Kiều cũng không biết Vô Danh nói "Trình Nữ thể" là cái gì, nàng cũng chưa có nghe qua, cho nên Thanh Kiều cũng chỉ có thể hỏi lại.

Vô Danh bây giờ vẫn còn đang có chút ngây ngắc, bởi vì "Trình Nữ thể" kia khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ rung động.

“Trình Nữ thể” chính là một loại thể chất tiên thiên, những người sở hữu loại thể chất này thường là những cô gái phi thường xinh đẹp. Nhưng đây cũng không phải là tác dụng chính của loại thể chất này.

Những cô gái sở hữu "Trình Nữ thể" thường có tiềm lực tu luyện cực kỳ cao, tiềm lực này cũng giống như là linh căn của những tu sĩ bình thường. Tiềm lực “Trình Nữ Thể” được chia ra làm ba cấp bậc là “Phàm căn”, “Địa căn” và “Thiên căn”. Nhưng thường thì loại tiềm lực này thường được che dấu đi bởi một lớp nguy linh căn bên ngoài, cho nên thời điểm kiểm tra sẽ không thể nào phát hiện được. Nhưng nếu như loại thân thể này được kích phát thì lớp nguy linh căn kia cũng bị xóa đi, nhưng nó cũng không có nghĩa là “Trình Nữ thể” bị người khác dễ dàng phát hiện.

“Trình Nữ thể” cũng còn có một loại khả năng nữa đó chính là có thể hấp thu toàn bộ được lực từ các loại toái nguyên sau khi phục dụng, đồng thời các chất như khí độc, độc dịch hay là tinh dịch gì đó cũng đều sẽ bị hấp thu toàn bộ và chuyển thành một loại thuốc bổ cho chủ thể sử dụng để tăng cao tu vi. Loại thuốc bổ này hoàn toàn không có bất cứ cái gì gọi là tạp chất, chúng hoàn toàn cô đọng và tinh khiết, hấp thu vào cũng không sợ phá hỏng căn cơ, ngược lại tu vi càng là vững chắc hơn.

“Trình Nữ thể” này còn giúp cho nữ tu sở hữu loại thân thể này có thể khôi phục lại nguyên âm bị mất đi sau một khoảng thời gian dài, chính vì thế nó mới có cái tên là “Trình Nữ thể”. Một nữ tu mặc dù sau khi trải qua quan hệ nam nữ nhưng nếu có “Trình Nữ thể” thì người khác nhìn vào cũng không thể phát hiện ra được nữ tu đó đã bị mất nguyên âm. Vô Danh lúc trước cũng có phát hiện ra điểm này, nhưng hắn cũng không quá rõ ràng, bây giờ thì hắn đã hiểu tại sao rồi.

Mà Vô Danh không ngờ rằng thể chất của hắn cũng có tác dụng mạnh mẽ tới vậy, “Tạo Hóa Thần Thể” của hắn lại chính là chìa khóa để kích phát “Trình Nữ thể” tới mức cực đại, “Trình Nữ thể” sau khi được kích phát thì mới có khả năng hấp thu các loại chất độc, đồng thời khả năng khôi phục của loại thân thể này cũng là vô cùng nhanh.

Chính là sau khi tiên thiên chi thể của Thanh Kiều bị kích phát thì tốc độ tu luyện của Thanh Kiều lại càng tăng cao, bây giờ hai chữ thiên tài cũng không có thể hình dung được loại tiềm lực này, linh căn của nàng bây giờ chính là cấp độ "Thiên căn".

Vô Danh cũng không lo lắng hắn và Thanh Kiều không thể sinh con, nếu như là Thanh Kiều cùng với một kẻ khác quan hệ mà nói thì ngay khi tinh hoa vừa mới ra tới liền bị phân giải thành tu vi cho Thanh Kiều, nhưng mà hắn có Tạo Hóa Thần Thể cho nên tinh hoa của hắn không sợ bị Thanh Kiều phân giải, ngược lại tinh hoa của hắn chính là chứa một lượng lớn năng lượng cực kỳ thuần khiết.

Vô Danh đột nhiên cảm thấy tinh hoa của mình quý giá, hắn không biết có nên đem ra bán một chút kiếm linh thạch hay không đây. Vô Danh nghĩ một lúc thì cũng quyết định là không bán, cái này để cho Thanh Kiều với Nguyệt Nhi dùng thì có ích hơn, tinh hoa của hắn mà đem đi luyện hóa năng lượng trong đó thì không chừng tu vi liền tăng vù vù mấy cái cấp độ cũng có thể.

Vô Danh lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, hóa ra Thanh Kiều cũng không có tu luyện cái gì gọi là công pháp song tu, hoàn toàn là do thể chất của nàng.

Vô Danh cũng nghe được câu hỏi của Thanh Kiều, cho nên hắn liền đáp:

- Nàng muốn nghe sao??

- Thiếp thực sự muốn nghe một chút??

Thanh Kiều gật đầu nói, nàng thật sự muốn biết xem "Trình Nữ thể" của mình có tác dụng gì.

- Vậy ta sẽ nói cho nàng nghe một chút.

Vô Danh đồng ý xong thì liền giải thích cho Thanh Kiều nghe. Thanh Kiều mặt vốn đã đỏ bừng thì bây giờ lại càng đỏ hơn, nhưng mà nàng cũng đã tìm được câu trả lời cho câu hỏi của mình, tu vi của nàng có thể tăng nhanh như vậy cũng là do công pháp của nàng luyện hóa năng lượng từ bên trong tinh hoa của Vô Danh, nếu không có Vô Danh mà nói thì nàng cũng không thể tăng cấp tới Kim Đan tầng chín chỉ trong vòng hai ngày như vậy.

Thanh Kiều đột nhiên chuyển mình, nàng đè Vô Danh xuống dưới rồi ghé sát vào tai hắn nói nhỏ:

- Nửa nha. ...

Vô Danh nghe xong thì liền tròn tròn mắt, hắn mặc dù là tu luyện Vô Cực quyết, nhưng cũng không đồng nghĩa là hắn có thể sinh ra tinh hoa một cách vô hạn a. Vô Danh lúc đầu còn tưởng Thanh Kiều chính là một cô gái rất hay thẹn thùng, nhưng không ngờ trong chuyện này nàng lại mãnh liệt giống như một ngọn lửa vậy, hắn hình như có chút nhận thức sai lầm rồi thì phải.

Mà cũng có thể không phải là nàng như vậy, mà là sau khi nghe hắn có thể giúp nàng tăng cao tu vi mà không sợ phá hỏng căn cơ cho nên nàng mới như vậy. Nhưng bất luận là vì lý do gì, Vô Danh hắn đều thích.

.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Gấp rút tăng cường thực lực

Vô Danh gương mặt ửng đỏ, hắn mặc dù đã luyện thể tới tầng thứ tư “Hư cảnh” nhưng với cường độ như vậy thì quả thật hắn cũng không chịu được. Vô Danh thân thể kiệt sức nằm đè lên trên người Thanh Kiều mà ngủ, hắn thậm chí không còn sức để xoay người nữa. Nếu như để cho Vô Danh hắn làm thêm lần nữa thì có lẽ “tinh tấn nhân vong” là điều khó có thể tránh khỏi.

Thanh Kiều mặc dù tinh thần thăng hoa nhưng thân thể của nàng cũng giống như Vô Danh, nàng cố gắng lật ngửa người Vô Danh sang một bên sau đó gối đầu lên ngực hắn mà ngủ cho tới sáng.

Một đêm qua đi, Mộc Thanh Kiều vậy mà đã xông phá tới Kim Đan tầng chín hậu kỳ, để có thể đạt được tới trình độ như vậy thì toàn bộ đều là công lao của Vô Danh.

Hồng Mông mặc dù đứng ở bên ngoài trận pháp không thấy gì cả, nhưng nhóc cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra bên trong trận pháp kia. Hồng Mông cũng chỉ biết lắc đầu, cái này tẩu tẩu quả nhiên là hại nước hại dân, suốt ngày cuốn lấy lão đại của hắn, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, lão đại sớm muộn cũng sẽ trở thành một vị “hôn quân”, không có gì tốt đẹp.

Mà cũng chỉ có thể trách định lực của lão đại quá kém, chỉ một cái tẩu tẩu cũng khiến cho lão đại bỏ bê hết thấy mọi thứ, Hồng Mông nhóc thể nhưng nhìn tẩu tẩu cũng không có chút phản ứng gì a.

Hồng Mông lúc này đột nhiên nhớ tới “Đại Long Nữ” cùng với “Tiểu Long Nữ”, ánh mắt của nhóc hướng về nơi xa xăm, đến ngay cả việc bản thân chảy đầy nước dãi lúc nào cũng không biết.

Sáng sớm hôm sau, trận pháp mà Vô Danh đặt ra cũng đã bị hắn thu hồi, Mộc Thanh Kiều lúc này cũng trở lại bộ dáng giống như ngày đầu tiên tới băng hồ này, một thân thanh y bay bay trong gió, lộ ra hình ảnh một cô gái xinh đẹp tuyệt sắc, thiên nhiên cũng phải thua kém vào phần.

Mộc Thanh Kiều ôm trầm lấy Vô Danh, giọng nói trong trẻo mang theo một tia buồn bã:

- Vô Danh, thiếp bây giờ phải quay trở về tông môn, chàng hãy bảo trọng.

Vô Danh hai tay cũng là ôm chặt lấy Mộc Thanh Kiều giống như muốn hòa tan nàng vào trong ngực của hắn. Vô Danh cúi đầu hít thật sâu một hơi, hắn muốn ghi nhớ mùi hương này thật rõ:

- Được rồi, nàng đi đi, bảo trọng.

Vô Danh thở dài một hơi rồi nói, hai tay của hắn nắm lấy cổ tay Mộc Thanh Kiều ở đằng sau, dứt khoát kéo ra. Vô Danh chỉ sợ mình yếu lòng một chút liền không thể nào dứt ra được.

- Tạm biệt!!

Mộc Thanh Kiều tạm biệt một tiếng xong thân thể cũng chậm rãi quay đi, thân hình nhún nhẹ đã bay ở trên không trung.

- Tẩu tẩu, tạm biệt!!

Hồng Mông nhìn Mộc Thanh Kiều hét to một tiếng.

Vô Danh lặng nhìn theo bóng Mộc Thanh Kiều, đến khi hình ảnh của nàng dần dần mờ đi và cuối cùng chỉ còn lại một dấu chấm nhỏ thì hắn mới quay phắt người lại.

Lần này từ biệt không biết bao giờ mới có thể gặp lại, hắn chính là phải tỉnh táo một chút, quá xúc động cũng sẽ không tốt. Nhưng mà pháp tắc “Đạo Tâm” kia quả thực có sức ảnh hưởng quá lớn, hắn muốn khống chế cảm xúc cũng thật khó.

Vô Danh nhìn về phía Hồng Mông rồi nói:

- Ngươi đi theo ta.

Vô Danh nói xong cũng không đợi Hồng Mông trả lời, hắn ngay lập tức nhảy xuống bên dưới hồ băng, sau đó liền đi tới hầm băng lúc trước hắn phát hiện ra Hàn Tuy Vạn Niên Châu.

Hồng Mông nghe vậy thì gật đầu một cái, không có bất cứ ý kiến gì đi theo phía sau Vô Danh.

Sau khi đã đi vào bên trong hầm băng rồi, Vô Danh liền tiện tay bố trí một cái trận pháp ẩn nấp cùng che đầy thần thức cấp năm, đồng thời trận pháp phòng ngự cũng được hắn bố trí ngay tại cửa ra vào của hầm băng.

Mấy chục miếng trận kỳ vẩy ra, rất nhanh ba cái trận pháp cấp năm liền được Vô Danh bố trí hoàn tất. Vô Danh nhìn về phía Hồng Mông nói:

- Bây giờ ta và ngươi lập tức đi vào bên trong thế giới hỗn độn tu luyện, chỉ còn hai tháng nữa Chiến Trường Cổ sẽ mở ra. Trong đó thiên tài không ít, tu vi thấp một chút liền sẽ nhận lấy thiệt thòi.

- Được, lão đại.

Hồng Mông nghe vậy thì liền gật đầu đáp, sau đó liền thả lỏng tâm thần. Vô Danh vừa động niệm một chút, cả hai ngay lập tức xuất hiện tại bên trong thế giới hỗn độn.

- Hồng Mông, ngươi thử nói một chút cho ta nghe công pháp ngươi tu luyện.

Vô Danh nhìn Hồng Mông nói. Hồng Mông nghe vậy liền trả lời:

- Lão đại, công pháp tu luyện của ta gọi là Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, còn công pháp luyện thể của ta là Hồng Mông Tổng Cương Luyện Thể quyết.

Hồng Mông sau khi giới thiệu tên công pháp tu luyện cùng tên công pháp luyện thể thì liền nói hết cho Vô Danh nghe về các đường vận chuyển chu thiên, tất cả đều nói rõ ràng.

Vô Danh nghe vậy thì cũng gật đầu, công pháp của Hồng Mông có lẽ cũng sẽ không thua kém công pháp của hắn nhiều, hai cái này công pháp cũng rất là trâu bò.

- Công pháp của ngươi không tệ, chăm chỉ tu luyện chắc chắn sẽ đạt thành tựu không nhỏ. Bây giờ trước nhất hãy qua hồ Hàn Tuy Vạn Niên kia tu luyện, nó có thể giúp cho ngươi tăng cường thần thức, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một cái cấp bậc không nhỏ. Được rồi, ngươi mau đi tu luyện đi.

Hồng Mông cũng không hỏi gì thêm, nhóc ngay lập tức chạy qua hồ Hàn Tuy Vạn Niên kia tu luyện, nhảy ùm một cái liền ngấp mình ở bên trong hồ nhỏ.

Vô Danh thấy vậy thì gật đầu một cái sau đó bản thân cũng là đi qua một bên. Vô Danh từ trong nhẫn trữ vật lấy ra Hàn Tuy Vạn Niên Châu, hắn bây giờ cũng muốn dùng Hàn Tuy Vạn Niên Châu này tu luyện.

Cảm giác lạnh lẽo đông cứng nơi tay khiến cho da đầu của Vô Danh tê lên, hắn ngay lập tức ngồi xuống vận chuyển Vô Cực quyết sau đó hấp thu Hàn Tuy Vạn Niên bên trong hạt châu.

Vô Danh vừa mới vận chuyển Vô Cực quyết, Hàn Tuy Vạn Niên bên trong Hàn Tuy Vạn Niên Châu giống như gặp phải một cái lỗ đen, bị hút vào bên trong cơ thể của Vô Danh một cách điên cuồng.

Bên trong thể nội của Vô Danh có một cảm giác mát lạnh khó tả, Hàn Tuy Vạn Niên vừa bị Vũ Trụ mạch lạc của hắn hấp thu thì liền khiến cho thần thức của hắn được tăng cường. Vô Danh có thể cảm nhận rất rõ ràng thần thức của hắn đang cô đọng một cách rõ rệt, đồng thời hắn cũng cảm giác được thức hải của mình thanh linh hơn bao giờ hết, giống như những tạp chất trong thức hải của hắn đã bị Hàn Tuy Vạn Niên tẩy rửa qua một lần vậy.

Thần thức của hắn tăng cường hơn lúc trước thì tu vi của hắn cũng đang từ từ tăng lên. Tu vi của hắn bây giờ cũng đang tại tu vi Kim Đan tầng ba hậu kỳ, bởi vì Mộc Thanh Kiều có “Trinh Nữ thể” cho nên hắn song tu với nàng cũng khiến cho thực lực của hắn tăng lên, thân thể cũng là sạch sẽ hơn lúc trước, đó chính là lợi ích mà “Trinh Nữ thể” mang lại cho cả hai bên.

Từng luồng Hàn Tuy Vạn Niên lạnh băng được hấp thu vào bên trong Vũ Trụ mạch lạc hình thành lên một vòng xoáy màu xanh, chúng từ từ được Vũ

Trụ mạch lạc của Vô Danh hấp thu chuyển hóa. Thần thức càng lúc càng được tăng cường một cách mạnh mẽ, Vô Danh cảm giác rằng chỉ cần hần tu luyện bên trong thế giới hỗn độn một năm tám tháng thì có lẽ thần thức của hần liền có thể đạt tới một cái cấp độ mới, mà thần thức của hần tăng cao thì cũng kéo theo tu vi tăng lên, nhưng nó tăng lên một cách chậm rãi.

Vô Danh cũng rất muốn bỏ linh thạch ra để tu luyện, nhưng hần còn phải luyện hóa Hàn Tùy Vạn Niên cho nên không thể nào đồng thời vừa hấp thu Hàn Tùy Vạn Niên vừa tu luyện bằng linh thạch được.

Nếu như muốn đồng thời hấp thu được cả Hàn Tùy Vạn Niên và linh thạch thì có lẽ hần cũng cần phải có thêm một loại công pháp tu luyện thần thức nữa. Từ đó hần có thể đồng thời vận chuyển cả hai loại công pháp sau đó hấp thu năng lượng từ hai nguồn.

Nhưng mà Vô Danh đoán công pháp tu luyện thần thức cũng không phải là dễ kiếm như vậy, loại công pháp này chỉ cần vừa mới xuất hiện thì có lẽ cũng khiến cho vô số tu sĩ đổ mắt tranh đoạt, dù là loại công pháp kém cỏi nhất thì vẫn sẽ có rất nhiều người giành cướp.

Thời gian cứ như vậy trôi qua rất nhanh bên trong thế giới hỗn độn, chẳng những tu vi của Vô Danh từ từ tăng lên mà tu vi của Hồng Mông cũng leo vù vù mấy cái cấp độ.

Tại thời điểm một năm trôi qua bên trong thế giới hỗn độn tu vi của Vô Danh đã là Kim Đan tầng năm trung kỳ, còn Hồng Mông thì đã tu luyện tới Trúc Cơ tầng bảy.

Tư chất của Hồng Mông cực kỳ tốt cho nên chỉ trong vòng một năm thì nhóc liền tăng lên được bốn cái cấp độ, tăng vọt một phát từ Trúc Cơ tầng ba tới Trúc Cơ tầng bảy.

Còn Vô Danh thì lại không có tốc độ tu luyện nhanh như là Hồng Mông, hần chính là người sở hữu mười loại linh căn cho nên tốc độ tu luyện rất là chậm, cơ hồ không thể đem ra so sánh với Hồng Mông được. Vô Danh cũng cảm thấy bản thân may mắn khi có Hỗn Độn Thiên Mục, nếu không hần không thể nào từ một người bình thường trở thành một tu sĩ Kim Đan trung kỳ chỉ trong vòng một năm được. Nhưng để có được Vô Danh của hần ngày hôm nay thì cũng không chỉ có công lao của Hỗn Độn Thiên Mục mà còn là nhờ vận khí của hần tốt.

Nếu như không phải hần tại Phong Ma Vực nhặt được một đầu cực phẩm tiên linh mạch cùng với năm viên cực phẩm tiên tinh và một hồ linh tùy tri thì có lẽ bây giờ hần vẫn còn đang tại Tụ Khí kỳ bởi hồi cũng nên.

Mà nhắc đến cực phẩm tiên linh mạch thì Vô Danh mới nhớ ra rằng bản thân hần bây giờ không có dùng nó để tu luyện, bảo sao suốt một năm qua trong thế giới hỗn độn hần chỉ có thể tăng cấp tới Kim Đan tầng năm trung kỳ.

Vô Danh ngay lập tức đem đầu cực phẩm tiên linh mạch dài một trăm trượng ra cắm ngay bên dưới chỗ hần đang tu luyện, linh khí nồng nặc xông vào bên trong thế nội khiến cho Vô Danh cực kỳ thoải mái. Mà Hồng Mông tu luyện ở hồ Hàn Tùy Vạn Niên kia đồng dạng cũng được thom lây một chút từ Vô Danh, tu vi của nhóc lại càng kéo lên nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Thực lực tăng cao

Vô Danh vừa mới đem ra một đầu trăm trượng cực phẩm tiên linh mạch thì linh khí xung quanh cơ thể hần liền trở nên nồng nặc, toàn bộ linh khí ở một khoảng phạm vi nhất định bên trong thế giới hỗn độn đều bị đầu linh mạch này hút tới. Chẳng những linh khí nồng đậm, đầu trăm trượng cực phẩm tiên linh mạch này còn toát ra tiên khí cực kỳ tinh khiết, khiến cho Vô Danh cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Sau khi đầu cực phẩm tiên linh mạch này được cắm xuống, Vô Danh rõ ràng cảm thấy tu vi của hần giống như nói lỏng ra, hần có thể cảm thấy tu vi của mình đang tăng lên với tốc độ nhanh hơn lúc trước gấp mấy lần.

Hồng Mông ở bên cạnh tu luyện cũng được thom lây, nhờ tiên khí nồng đậm toát ra từ đầu trăm trượng cực phẩm tiên linh mạch này mà tu vi của nhóc cũng đang tăng lên một cách nhanh chóng, đồng thời linh khí nồng đậm xung quanh cũng có công lao không nhỏ.

Chỉ nửa năm sau tu vi của Hồng Mông đã tăng tới Trúc Cơ viên mãn, chỉ một chút xíu nữa là nhóc có thể phá tan gông cùm xiềng xích của Trúc Cơ viên mãn mà tiến vào Kim Đan kỳ.

Hồng Mông đành chỉ tu luyện bên trong thế giới hỗn độn, nhóc bây giờ cần phải đi ra bên ngoài độ lòi kiếp Kim Đan của nhóc. Mặc dù Hồng Mông có thể ở bên trong thế giới hỗn độn tu luyện tới Kim Đan rồi mới đi ra ngoài độ kiếp, thế nhưng nhóc không có lựa chọn cách làm như vậy.

Quá trình độ lòi kiếp tăng cấp là một quá trình hết sức quan trọng, cho lên nó phải đồng thời diễn ra trong lúc bản thân chuẩn bị tiến một đại cảnh giới, chỉ có như vậy thì mới khiến cho căn cơ của bản thân vững chắc lên được, mà không những thế còn có thể nhờ lòi kiếp nói lỏng tu vi để có thể trong thời gian lòi kiếp đang đánh xuống tăng lên mấy cái cấp độ.

Nhưng quan trọng hơn đó chính là nếu như Hồng Mông lựa chọn tu luyện tới Kim Đan kỳ sau đó mới ra độ kiếp thì có lẽ đại đạo của nhóc liền có vấn

đề. Nếu như lựa chọn tu luyện một cách an toàn như vậy thì chẳng tu luyện còn hơn, điều đó chỉ khiến cho tâm cảnh của nhóc càng ngày càng rớt xuống. Tu tiên có biết bao nhiêu rủi ro xảy ra, nếu như không dám đối mặt với chút ấy nguy hiểm thì người sớm muộn cũng bị Thiên Đạo đào thải mà thôi. Nếu như không có một viên “cường giả chi tâm” thì có lẽ đừng mong có thể tiến xa được.

Hồng Mông lập tức đi ra bên ngoài sau đó tìm kiếm một chỗ thích hợp độ kiếp. Ngay khi nhóc vừa ra tới nơi thì trên đầu nhóc đã xuất hiện mây đen kìn kịt rồi, Hồng Mông tìm một chỗ đáp xuống sau đó liền té ra một cái trận bàn cấp ba, tiếp theo nhóc liền rải ba vạn linh thạch thượng phẩm ra xung quanh chỗ ngồi của mình.

Trận bàn cấp ba kia chính là một cái tụ linh trận pháp mà Vô Danh luyện chế cho nhóc, trình độ của Vô Danh bây giờ cũng chỉ có thể luyện được trận bàn cấp ba mà thôi, bởi vì Vô Danh không có được một ngọn lửa tốt cho nên trình độ luyện khí cũng không được tốt cho lắm. Bởi vì muốn luyện chế được trận bàn thì cũng yêu cầu một trận pháp sư phải có trình độ luyện khí cao, nếu không dù trình độ trận pháp có cao tới đâu mà trình độ luyện khí dở tệ thì cũng chỉ có thể luyện chế ra được một chút trận bàn kém cỏi mà thôi.

Nguyên liệu dùng để luyện khí thì Vô Danh cũng không có quá nhiều cho nên hẳn không thể thường xuyên luyện tập được, nhưng quan trọng là hẳn vẫn thiếu khuyết một ngọn lửa, dù là trong luyện khí hay luyện đan thì việc có một ngọn lửa tốt là điều hết sức quan trọng.

Hồng Mông vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa quyết sau đó cũng đồng dạng kéo tới lốc xoáy linh khí, mà linh thạch xung quanh cũng vang lên những tiếng rầm rầm vỡ vụn.

Hồng Mông Tạo Hóa quyết của Hồng Mông cũng chỉ kém Vô Cực quyết của Vô Danh một chút mà thôi, cho nên khi tu luyện thì thể nội của Hồng Mông cũng giống như một cái cối xay vậy, bao nhiêu linh khí tràn vào cũng đều không thấm vào đâu.

Chỉ sau một phần tư canh giờ, Hồng Mông liền cảm nhận được bức tường ngăn cách tới Kim Đan, mà đúng lúc đó thì lôi kiếp cũng đã giáng xuống.

Rầm rầm rầm ...

Đợt lôi kiếp đầu tiên của Hồng Mông chính là chín tia sét màu đen, nó rất nhanh hướng tới cơ thể của Hồng Mông đánh xuống.

.....

Sau khi tu luyện một năm bên trong thể giới hỗn độn mà không có sự trợ giúp của cực phẩm tiên linh mạch thì tu vi của Vô Danh đã tăng tới Kim Đan tầng năm trùng kỳ.

Về sau nhờ có sự trợ giúp của đầu trăm trọng cực phẩm tiên linh mạch kia thì Vô Danh chỉ cần dùng một tháng rưỡi liền tiến vào Kim Đan tầng sáu sơ kỳ.

Sau đó Vô Danh phải mất ba tháng nữa mới có thể từ Kim Đan tầng sáu sơ kỳ trùng kích vào Kim Đan tầng thứ bảy. Bởi vì giữa Kim Đan trung kỳ và Kim Đan hậu kỳ có một khoảng cách lớn cho nên Vô Danh phải tốn nhiều thời gian hơn thì mới có thể tiến vào được Kim Đan tầng bảy.

Sau đó Vô Danh lại dùng hết một tháng rưỡi nữa để từ Kim Đan tầng bảy sơ kỳ tiến vào Kim Đan tầng bảy trung kỳ. Vô Danh đoán rằng với tiến độ này thì có lẽ hẳn chỉ cần dùng chưa tới một tháng nữa thì liền có thể tiến vào Kim Đan tầng bảy hậu kỳ rồi.

Mà cũng quả nhiên giống như Vô Danh dự đoán, hẳn chưa cần tới một tháng liền tiến vào Kim Đan tầng bảy hậu kỳ. Hẳn vậy mà phải cần dùng tới bảy tháng mới có thể từ Kim Đan tầng năm trung kỳ tiến vào Kim Đan tầng bảy hậu kỳ.

Đây là Vô Danh còn cần tới sự hỗ trợ của đầu trăm trọng cực phẩm tiên linh mạch cùng với Hàn Tùy Vạn Niên, nếu không hẳn Kim Đan tầng bảy cũng không tới.

Nhưng mà Vô Danh cũng chỉ thất vọng vì hẳn tu luyện chậm một chút mà thôi, còn trên thực tế thì tu vi của hẳn xa xa mạnh hơn những kẻ cùng giai, trong tu vi Kim Đan có lẽ không có người nào có thể là đối thủ của hẳn.

Mặc dù tốc độ tu luyện của hẳn chậm nhưng ngược lại chân nguyên của hẳn cực kỳ cô đọng, mà đồng thời thần thức của hẳn cũng cô đọng không kém.

Trong suốt một năm bảy tháng này hẳn liên tục hấp thu Hàn Tùy Vạn Niên bên trong Hàn Tùy Vạn Niên Châu cho nên thần thức của hẳn trong khoảng thời gian này liên tục được cô đọng, mà thức hải của hẳn cũng cực kỳ sạch sẽ. Vô Danh cảm thấy rằng thức hải của mình rộng ra không biết bao nhiêu lần.

Vô Danh đoán rằng trong khoảng thời gian này thần thức của hẳn đã tăng liền mấy cái cấp độ cũng lên, thậm chí còn cho hẳn cảm giác tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng không thể nào có được thần thức mạnh như hẳn.

Nhưng để cho Vô Danh có một chút tiếc nuối đó chính là Hàn Tùy Vạn Niên này càng dùng nhiều về sau thì hiệu quả càng kém đi, sau một năm đầu tiên hấp thu Hàn Tùy Vạn Niên thì về sau hiệu quả đã không còn được như lúc trước nữa rồi, nhưng dù sao thì Vô Danh cũng cảm thấy khá hài lòng rồi.

Vô Danh không tiếp tục tu luyện nữa, thời gian mà Chiến Trường Cổ mở ra có lẽ sắp đến rồi, hẳn phải chuẩn bị một chút trước khi Chiến Trường Cổ được mở ra. Với trình độ của bản thân bây giờ hẳn cũng có thể hài lòng được rồi, thần thức tăng mạnh là điều khiến cho hẳn cảm thấy vui mừng nhất bây giờ, chỉ cần có thần thức mạnh mẽ thì những thứ khác liền trở nên dễ dàng hơn.

Vô Danh hơi lắc đầu một chút, hẳn vẫn là quá đáng trí, nếu như không phải hẳn quên mất rằng chính mình có cực phẩm tiên linh mạch thì có lẽ bây giờ

hắn cũng chuẩn bị độ kiếp Nguyên Anh kỳ đến nơi cũng nên. Nếu như hắn thăng cấp tới Nguyên Anh kỳ thì có lẽ đi vào Chiến Trường Cỏ cũng có thể tung hoành ngang dọc mà không có chút cảm kích nào, nếu như gặp đối thủ mạnh một chút thì chạy cũng không phải là không có cách.

Mà điều khiến cho hắn cảm thấy bức mình vì bản thân hơn đó chính là trước khi Mộc Thanh Kiều đi hắn không có để lại cho nàng Hàn Tùy Vạn Niên. Nếu như hắn đưa cho Mộc Thanh Kiều “Hàn Tùy Vạn Niên” thì cũng có thể trợ giúp được cho nàng rất nhiều. Hắn cũng không phải người ích kỷ, chẳng qua là bởi vì bản thân không kìm nén được cảm xúc, liền cùng Thanh Kiều triền miên suốt một ngày, khiến cho hắn cái gì cũng không nhớ.

Vô Danh tự tát cho mình hai cái bạt tai thật mạnh, hai cái bạt tai này chính là để cho hắn tỉnh táo lại, đồng thời cũng chính là tự mình cảnh tỉnh, nhất định lần sau phải không chế lại dục vọng của chính bản thân.

Vô Danh hít sâu một hơi sau đó lại thở ra, lúc này hắn mới đem ra hai chiếc nhẫn trữ vật, hai chiếc nhẫn này chính là của Phùng La cùng với Hạ Đào.

Vô Danh đầu tiên cầm lên một chiếc nhẫn sau đó liền phóng thần thức vào, ngay khi hắn vừa mới đưa thần thức tới thì liền gặp phải cấm chế ngăn cản, nhưng mà cấm chế trên chiếc nhẫn này cũng thuộc loại cùi bắp. Bởi vì trình độ trận đạo của Vô Danh đã là Đại Sư trận pháp cấp năm rồi cho nên chỉ với loại cấm chế cấp thấp này thì cũng không thể nào ngăn lại ánh mắt của hắn.

Vô Danh thần niệm bây giờ cũng đã không thể đem so với lúc trước, thần niệm của hắn đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần rồi cho nên liền dễ dàng xuyên qua cấm chế trên chiếc nhẫn trữ vật này.

Ngay khi Vô Danh vừa mới đưa thần thức vào bên trong thì hắn liền nhìn thấy hơn năm mươi gốc linh thảo cấp hai và cấp ba, sau đó hắn liền nhìn thấy một đồng linh thạch nhỏ. Vô Danh sau khi thần thức đảo qua thì liền đếm được trong đó có khoảng hơn hai vạn thượng phẩm linh thạch, trung phẩm linh thạch thì có năm mươi vạn, không có hạ phẩm linh thạch. Ngoài chỗ đó ra thì hắn chỉ phát hiện thêm vài lọ đan dược khôi phục chân nguyên với chữa thương mà thôi, nói chung chiếc nhẫn trữ vật này xa xa không thể đem so sánh với nhẫn trữ vật của hắn.

Vô Danh không chút do dự phá tan cấm chế trên chiếc nhẫn trữ vật tiếp theo sau đó quét vào trong. Ngay khi vừa quét vào bên trong thì hắn liền phát hiện một viên yêu đan cấp năm, Vô Danh đoán rằng đây có lẽ chính là yêu đan của con Băng Xà cấp năm kia. Mà chiếc nhẫn trữ vật này có yêu đan của Băng Xà thì cũng chứng tỏ đây là nhẫn trữ vật của Hạ Đào.

Bảo sao vừa nãy khi Vô Danh quét vào bên trong chiếc nhẫn trữ vật lúc trước thì chỉ phát hiện có một chút linh thạch, còn lại chẳng có gì đáng giá, bởi vì đó chính là nhẫn trữ vật của Phùng La. Vô Danh âm thầm lắc đầu, cái kia Phùng La cũng là quá nghèo một chút, mang tiếng là đệ tử của tông môn năm sao nhưng cuối cùng so ra còn kém hắn xa xa a, hắn thế nhưng cũng chỉ là một cái tán tu mà thôi. Vô Danh hy vọng nhẫn trữ vật của Hạ Đào sẽ không khiến cho hắn thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Xin được hủy hôn

Mộc Thanh Kiều sau khi rời đi khỏi Bình Nghiêu sâm lâm thì liền quay trở về Thanh Sơn Cốc. Thanh Sơn Cốc cách Bình Nghiêu sâm lâm cũng rất xa cho nên nàng phải mất tới một tháng thời gian phi hành thì mới có thể trở về tới tông môn.

Đến khi chỉ còn cách tông môn khoảng một dặm thì lúc này Mộc Thanh Kiều mới dừng lại, nàng cất pháp bảo phi hành Thanh Toa của mình vào bên trong nhẫn trữ vật sau đó từ từ đi tới phía tông môn.

Một lúc sau Mộc Thanh Kiều đã đứng tại phía dưới chân một ngọn núi, đây chính là nơi Thanh Sơn Cốc khai tông lập phái.

Từ phía dưới chân núi này nhìn lên trên đỉnh cũng phải cao tới hai đến ba ngàn trượng, phạm vi trải rộng cũng khoảng trăm dặm tả hữu. Ngọn núi này quanh năm đều có đặc tính bốn mùa của cây lá, tuy nhiên nếu đi vào giữa lòng ngọn núi thì lại nhìn thấy một khung cảnh hoàn toàn khác.

Mộc Thanh Kiều đứng tại chân núi đưa đôi mắt trong veo nhìn lên, mặc dù nàng đã từng không ít lần đi ra bên ngoài Thanh Sơn Cốc rồi lại trở về, nhưng chưa có lần nào nàng lại cảm thấy lo lắng giống như lần này. Mộc Thanh Kiều nhắm mắt lại sau đó hít vào một hơi rồi thở ra, bước một bước chính là hướng phía trên ngọn núi đi tới.

Mộc Thanh Kiều với mới đi lên cao được ngàn trượng thì nàng đã nhìn thấy ba chữ Thanh Sơn Cốc lơ lửng giữa không trung, ở phía trước đó một chút còn có hai người đệ tử của Thanh Sơn Cốc làm nhiệm vụ canh gác.

Hai người này vừa mới thấy Mộc Thanh Kiều đi tới liền cúi người chào một tiếng:

- Mộc sư tỷ.

Mộc Thanh Kiều cũng không bận tâm hai người này, nàng vẫn tiếp tục đi lên phía trước. Mộc Thanh Kiều bước qua một cánh cổng gỗ sau đó tiếp tục đi vào bên trong.

Khi Mộc Thanh Kiều vừa bước qua cánh cổng gỗ kia thì nàng cũng đã đi vào khu vực ngoại môn của Thanh Sơn Cốc. Thanh Sơn Cốc được chia ra làm hai tầng, phía bên ngoài ngọn núi chính là khu vực ngoại môn dành cho các đệ tử ngoại môn cư trú và tập luyện, còn phía bên trong lòng ngọn núi này chính là khu vực nội môn của Thanh Sơn Cốc.

Mộc Thanh Kiều bởi vì là một thiên tài của Thanh Sơn Cốc và là đệ tử thân truyền của tông chủ Thanh Sơn Cốc Mai Vân Lan cho nên ai ai ở trong Thanh Sơn Cốc cũng biết tới nàng. Mộc Thanh Kiều chẳng những được toàn bộ người bên trong Thanh Sơn Cốc biết tới bởi tài năng mà còn được nhiều người yêu mến hơn bởi ngoại hình xinh đẹp chẳng khác gì Thiên Tiên của nàng.

Mộc Thanh Kiều vừa mới đi vào khu vực ngoại môn thì cũng có rất nhiều người chào hỏi nàng, thậm chí còn có những nam đệ tử vừa nhìn đã say.

Mộc Thanh Kiều chẳng có tâm trạng mà quan tâm tới những người này, trong lòng của nàng còn có một việc quan trọng hơn. Mộc Thanh Kiều vẫn tiếp tục sải bước về phía trước.

Từ khu vực ngoại môn đi tới trên đỉnh núi không có bất kì một trận pháp nào giúp cho người ta có thể di chuyển cả, cho nên Mộc Thanh Kiều cũng chỉ có thể tự mình đi tới trên đỉnh núi.

Một lát sau Mộc Thanh Kiều đã đứng tại phía trên đỉnh núi. Mà nói là đỉnh núi thì có lẽ cũng không được chính xác cho lắm, bởi vì ngọn núi này cũng không có đỉnh, nơi Mộc Thanh Kiều đứng chẳng qua là nơi cao nhất của ngọn núi mà thôi.

Ngọn núi này từ phía trên nhìn xuống thì chẳng khác gì một ngọn núi lửa đã dừng hoạt động, cho nên mới nói nó làm gì có đỉnh. Chỗ cao nhất của ngọn núi này chính là phủ đầy tuyết trắng bên ngoài, tuy nhiên nếu như nhìn vào bên trong lòng núi thì có thể thấy rõ một khung cảnh hoàn toàn khác biệt, trong lòng núi này chính là một màu xanh ngắt của cây cối.

Bên trong lòng núi này được dựng lên vô số kiến trúc, cũng có không ít cảnh quan tươi đẹp như sông suối và thác nước. Thanh Kiều tóm lấy sợi dây xích to vài dài sau đó trượt xuống phía dưới Thanh Sơn Cốc.

Chỉ một lát sau Mộc Thanh Kiều đã xuất hiện phía dưới đáy cốc, chỗ nàng đang đứng chính là một khối ngũ thạch lớn màu trắng. Mộc Thanh Kiều đi dọc theo con đường trải dài Xích Hoa Thanh Diệp Thảo ở hai bên, một lát sau nàng đã đứng trước một căn phòng lớn, ở đây chính là nơi mà tông chủ Thanh Sơn Cốc Mai Vân Lan nghỉ ngơi.

Mộc Thanh Kiều đưa tay gõ cộc cộc hai tiếng bên ngoài cửa sau đó gọi vào trong:

- Sư phụ...

Mai Vân Lan vốn đang nhắm mắt dưỡng thần ở bên trong thì liền nghe thấy tiếng của Mộc Thanh Kiều, giọng nói của Mai Vân Lan truyền ra:

- Vào đi.

Mộc Thanh Kiều sau khi nghe thấy giọng nói của Mai Vân Lan thì liền từ từ mở cửa sau đó đi vào bên trong. Vừa mới bước vào thì Mộc Thanh Kiều đã nhìn thấy Mai Vân Lan ngồi ở trên ghế tại giữa phòng nhìn nàng bước tới.

Mộc Thanh Kiều từ từ đi tới phía trước rồi cúi người nói:

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

Mai Vân Lan ánh mắt đảo qua Mộc Thanh Kiều sau đó gật đầu vui mừng nói:

- Không hổ là đệ tử của ta, vừa đi ra ngoài một chuyến liền từ Kim Đan tầng tám bước vào Kim Đan tầng chín hậu kỳ. Con mau ngồi xuống đi.

Mai Vân Lan nói xong chính là chỉ chiếc ghế ở bên phía tay phải kêu Mộc Thanh Kiều ngồi xuống.

- Dạ

Mộc Thanh Kiều đáp dạ một tiếng sau đó liền hướng chiếc ghế kia ngồi xuống. Mộc Thanh Kiều ngồi còn chưa được ấm lòng thì liền hướng Mai Vân Lan nói:

- Sư phụ, đệ tử tới đây là muốn xin phép sư phụ một chuyện.

Mai Vân Lan nghe vậy thì nhìn Mộc Thanh Kiều một chút rồi nói:

- Con nói đi.

Mộc Thanh Kiều lúc này trong lòng có chút hồi hộp lo lắng, dù nàng biết sư phụ chắc chắn sẽ không đồng ý chuyện này, nhưng mà nàng vẫn phải nói ra. Mộc Thanh Kiều giọng nói có chút ngập ngừng:

- Sư phụ...con muốn...hủy hôn ước với Dương Lâm.

Mai Vân Lan vừa mới đưa cốc trà lên tới miệng thì liền dừng lại, ánh mắt bà ta nhìn Mộc Thanh Kiều rồi nói:

- Con nói cái gì??

Mộc Thanh Kiều nuốt xuống một ngụm nước bọt, giọng nói cực kỳ chắc chắn:

- Con muốn xin sư phụ hủy hôn ước giữa con và Dương Lâm.

- ẦM

Mai Vân Lan tay cầm chén trà đập mạnh xuống bàn, giọng nói cực kỳ giận giữ:

- Tuyệt đối không được...

.....

Vô Danh tay cầm nhẫn trữ vật của Hạ Đào, thần thức tiếp tục quét sâu vào bên trong, ngay lập tức Vô Danh trong lòng mừng rỡ, Hạ Đào này quả nhiên là giàu có hơn Phùng La kia nhiều, trong nhẫn trữ vật là có không ít đồ tốt.

Thần thức của Vô Danh đảo qua đã phát hiện trong nhẫn trữ vật của Hạ Đào này có khoảng mười vạn linh thạch thượng phẩm, hơn một trăm gốc linh thảo cấp ba trong đó còn có cả mấy gốc linh thảo cấp bốn nữa, mấy gốc linh thảo cấp bốn này hầu hết đều là linh thảo phụ trợ luyện chế Ngung Anh đan. Ngoài chỗ đó ra thì Vô Danh còn phát hiện một món pháp khí phi hành thượng phẩm và một chiếc mặt nạ. Vô Danh thần thức quét tới một cuốn sách cũ kĩ ở một góc trong chiếc nhẫn, ngay lập tức cuốn sách này liền xuất hiện ở trên tay của hắn.

Vô Danh vừa mới cầm cuốn sách này lên trên tay thì liền đọc được ba chữ "Kiếm Trận Quyết". Vô Danh trong lòng có chút hào hứng, chẳng lẽ đây là cuốn sách giúp cho Hạ Đào kia có thể liên kết được cùng lúc mấy chục món pháp khí tạo thành trận pháp hay sao, nếu như hắn cũng có thể làm được như vậy thì có lẽ hắn liền có thêm một biện pháp đối địch mới.

Vô Danh trong lòng có chút chờ mong, hy vọng cuốn sách này sẽ không làm cho hắn thất vọng. Vô Danh liên tục dùng thần thức đảo qua các trang sách, quả nhiên trong này có chỉ cách để liên kết cùng lúc nhiều món pháp khí lại với nhau, nhưng mà càng đọc về sau thì Vô Danh càng thất vọng.

Cuốn sách này cấp bậc quá cùi một chút, thủ đoạn bên trong quả thực không đáng để cho Vô Danh hắn đi học. Đối với người khác thì có thể cuốn sách này rất đáng giá, nhưng mà đối với hắn lại không có chút tác dụng nào.

Sau khi hắn đọc xong hết cuốn sách này thì chỉ thấy kiếm trận tới cấp bốn đã là cao lắm rồi, không còn kiếm trận cấp năm trở lên nữa. Cái kiếm trận cấp bốn này mà đối đầu với một đạo của hắn thì cũng còn kém xa a.

Nếu có thể thì Vô Danh muốn học một loại đạo trận cao cấp hơn, trình độ trận pháp của hắn không tệ cho nên cũng phải kiếm lấy một cuốn đạo trận vừa ý, như loại kiếm trận này cấp bậc hơi thấp một chút cho nên hắn không có nguyện ý đi học.

Vô Danh tiện tay vứt cuốn sách này vào bên trong nhẫn trữ vật của hắn, sau đó hắn liền lấy ra món pháp khí phi hành thượng phẩm cùng với chiếc mặt nạ kia ra để luyện hóa.

Sau lần đầu đi vào Bình Nghiêu sâm lâm thì món pháp khí phi hành trung phẩm lấy được từ Phan Kim Dịch cũng đã bị quy tắc đạo gió ở bên trong Bình Nghiêu sâm lâm đánh thành bã vụn rồi, cho nên bây giờ hắn lấy được món pháp khí phi hành thượng phẩm này từ chỗ Hạ Đào quả nhiên là rất cần thiết.

Tam Sinh giới rộng lớn như vậy, tùy tiện thả Trái Đất vào trong cũng chẳng bay lên tí bụi nào, nếu như không có một món phi hành khí thì quả thực là tiêu tốn rất nhiều thời gian di chuyển.

Vô Danh bắt đầu tìm cách chế trên chiếc phi hành khí này, hắn muốn luyện hóa nó để sử dụng. Chỉ sau một lát thì Vô Danh cũng đã sờ thấy được cách chế đầu tiên, sau đó hắn cần tới năm ngày để hoàn toàn luyện hóa xong chiếc phi hành khí này.

Sau khi đã luyện hóa xong chiếc phi hành khí này rồi thì Vô Danh lại đem chiếc mặt nạ kia ra để luyện hóa.

Cũng nhờ Mộc Thanh Kiều nói cho hắn thì hắn mới biết rằng bản thân đang bị Vạn Kiếm Môn dán giấy truy nã khắp nơi. Tuy nhiên dù Mộc Thanh Kiều không nói cho hắn thì hắn cũng đã có thể đoán trước được việc này. Với nội tình của một ngũ tinh tông môn như Vạn Kiếm Môn thì có lẽ cũng không khó để có thể điều tra ra được hắn là người đã giết chết Lưu Trạch.

Mà cái kia Lưu Trạch hắn cũng là cầm tài sản của tông môn để đi tới hội đấu giá, cho nên hắn sau khi cướp hết linh thạch trên người của Lưu Trạch đi rồi mà không bị truy nã mới là lạ đó.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Cùng chung một mẹ

Vô Danh cầm chiếc mặt nạ kia lên thì liền nhìn thấy mấy chữ được khắc ở trên, Thập Hình Biến. Vô Danh nhìn lướt qua ba chữ này sau đó liền bắt đầu tìm kiếm cảm chế để luyện hóa, chỉ một lát sau hắn liền luyện hóa xong chiếc mặt nạ Thập Hình Biến này.

Để cho Vô Danh vui mừng là cấp bậc của Thập Hình Biến này khá cao, là một món mặt nạ linh cấp. Thập Hình Biến này có khả năng là giúp cho người sử dụng có thể dịch dung thành mười loại gương mặt khác nhau, không những thế nó còn che dấu đi khí tức của người sử dụng, tu sĩ cấp bậc Hư Thần cũng không thể nào đoán ra được gương mặt thật của người sử dụng.

Vừa hay Vô Danh lúc này lại cần một món mặt nạ như vậy, hắn thế nhưng là đắc tội với một tông môn năm sao a, nếu như có chiếc mặt nạ Thập Hình Biến này rồi thì hắn cũng không còn sợ bị người của Vạn Kiếm Môn nhận ra, như vậy sẽ bớt đi biết bao nhiêu phiền phức, chỉ cần đợi hắn thực lực mạnh mẽ lên rồi thì hắn sẽ đi qua hỏi thăm cái kia Vạn Kiếm Môn một chuyện.

Vô Danh sau khi đã luyện hóa xong chiếc mặt nạ Thập Hình Biến này rồi thì cũng liền đem nó vứt vào nhẵn trừ vật của hắn, sau đó liền sắp xếp lại nhẵn trừ vật.

Vô Danh sau khi đã sắp xếp xong nhẵn trừ vật rồi thì liền tính được trên người của hắn bây giờ có khoảng mười sáu vạn linh thạch thượng phẩm, năm mươi vạn linh thạch trung phẩm kia thì cũng có thể tính bằng năm vạn linh thạch thượng phẩm rồi, vậy là tổng cộng hắn có hai mươi một vạn linh thạch thượng phẩm.

Ngoài số linh thạch này ra thì hắn còn có khoảng ba bốn trăm gốc linh thảo cùng với hơn trăm bình đan dược khác nhau, vật liệu luyện khí cũng là có một đồng, tuy nhiên chẳng có loại vật liệu nào quý giá ngoài Thiên Kim Tinh.

Vô Danh quyết định luyện chế thêm một chút y phục, hắn thế nhưng ra ngoài vẫn là phải mặc loại y phục giống như tu sĩ khác a, không thể nào mặc áo dài được, bởi vì hắn là đang trốn cái kia Vạn Kiếm Môn.

Một khi đã dịch dung thì phải làm cho thật hoàn hảo để không bị nổi bật quá, nếu không sẽ rất dễ bị người khác chú ý, cho nên hắn phải luyện chế thêm chút y phục, dù sao mặc những loại y phục này cũng rất được, mỗi kiểu một phong cách khác nhau.

Vô Danh nghĩ luyện chế thêm một chút âu phục cũng có thể, hắn khi mặc y phục như những tu sĩ khác thì sẽ mang lại một loại cảm giác tiêu sái phong trần, còn khi mặc áo dài lại mang một nét mới mẻ thon gọn, khi mặc âu phục thì lại hiện lên sự lịch lãm, chuẩn soái ca.

Vô Danh tưởng tượng lúc bản thân mặc âu phục đen rồi vác theo một thanh trường đao màu đen bên người, ngẫu quá là ngẫu luôn rồi.

Vô Danh vừa nghĩ liền bắt tay vào luyện chế y phục cùng âu phục, chỉ ngắn ngủi mấy ngày liền có thể luyện chế được rất nhiều, sau khi đã chuẩn bị hoàn tất thì Vô Danh mới đi ra khỏi thế giới hỗn độn.

Vô Danh vẫn tiếp tục sở thích của bản thân, một thân bạch y với mái tóc dài búi cao, sau lưng thì vác theo một thanh trường đao đen xì, Khai Thiên Dạ Đao.

Quả thực khi Vô Danh diện loại y phục này thì anh tuấn tiêu sái không gì sánh bằng.

Vô Danh quét thân thức ra, ngay lập tức hắn liền nhìn thấy vị trí của Hồng Mông. Vô Danh ngay lập tức phi thân tới, khi lên cảnh giới Kim Đan thì bản thân đã có thể bay ở trên không trung rồi.

Vô Danh vừa mới bay tới gần chỗ Hồng Mông khoảng vài dặm thì liền nhìn thấy Hồng Mông đang ngồi tu luyện, mà từ vết tích xung quanh thì cũng có thể đoán được rằng Hồng Mông vừa mới độ kiếp xong.

Vô Danh nhìn Hồng Mông mà gật gật đầu, quả nhiên tư chất của Hồng Mông rất tốt vậy mà đã có thể đạt tới Kim Đan tầng hai rồi, với tốc độ này thì sớm muộn cũng có thể đuổi kịp hắn.

Vô Danh thấy Hồng Mông tuy tu vi khá cao nhưng mà thủ đoạn đối chiến thì lại quá đơn giản, đợi hắn tìm được một ngọn lửa tốt sau đó nâng cao trình độ luyện khí thì hắn sẽ tự tay luyện chế cho Hồng Mông một món pháp khí thật tốt, vừa vặn bây giờ hắn đang có một khối Thiên Kim Tinh, dùng Thiên Kim Tinh cùng với một số loại vật liệu phụ trợ khác thì chắc cũng có thể luyện chế ra được một món pháp khí tốt.

Có Thiên Kim Tinh dùng để luyện chế pháp khí thì không có gì tốt hơn, pháp bảo được luyện chế từ Thiên Kim Tinh có thể khiến cho nó thăng cấp được, chỉ cần nửa đường không ngừng gia nhập tài liệu đỉnh cấp thì có thể giúp cho pháp khí thăng cấp cao hơn.

Còn Khai Thiên Dạ Đao kia của hắn thì chỉ cần tìm được một nửa còn lại là Khai Thiên Minh Đao sau đó dung hợp lại là được. Lúc dung hợp lại Khai Thiên Dạ Đao và Khai Thiên Minh Đao vào làm một thì hắn có thể dựa vào thủ đoạn bên trong ngọc giản kia của vị tiên bối Mộng Tuân mà dung hợp.

Khi tiến hành dung hợp thì hắn sẽ truyền toàn bộ linh ngộ về đạo ý của mình vào bên trong bảo đao để thay thế cảm chế, từ đó thanh đao của hắn có thể hấp thu linh khí thiên địa mà tấn cấp. Đồng thời thanh đao của hắn được thay thế cảm chế bởi đạo ý thì hắn cũng không sợ bất kì kẻ nào có thể lấy đi được đao của hắn. Mà hình như đao của hắn bây giờ cũng chẳng có kẻ nào có thể cầm được thì phải, vừa muốn luyện hóa liền bị hút sạch tinh huyết rồi.

Mà Vô Danh lại nhớ tới mình còn có Lôi Tâm hóa hình ở bên trong thế giới hỗn độn, dùng Lôi Tâm hóa hình cùng với Thiên Kim Tinh luyện chế pháp khí (vũ khí) cho Hồng Mông thì không còn gì tốt hơn rồi. Trước hắn còn muốn để lại Lôi Tâm hóa hình cho bản thân dùng, nhưng bây giờ hắn thấy nó

không cần thiết đối với hắn, để cho Hồng Mông dùng quả thực là tốt hơn rất nhiều. Khai Thiên Dạ Dao của hắn tuy không phải là một thanh đao hoàn chỉnh, thể nhưng cấp bậc của nó thì không có thứ gì có thể so sánh. Vô Danh đoán rất có thể Khai Thiên Dạ Dao này chính là bảo vật khai thiên tích địa, chẳng có bất kì loại vật liệu nào có thể chém hồng được nó, nhưng nó thì lại có thể đánh vỡ vô số vật liệu.

Theo như Vô Danh đoán thì nếu như hắn có thể dung hợp được Khai Thiên Dạ Dao và Khai Thiên Minh Dao vào một chỗ thì rất có thể thanh đao mới sẽ đạt tới cấp bậc Tiên Khí cũng nên.

Hắn sờ dĩ đoán là Tiên Khí chẳng qua cũng là đoán bừa mà thôi, bởi vì trong ngọc giản của tiền bối Mộng Tuân kia cũng có nhắc tới tiên giới cùng với tiên nhân, không những thế thân giới cũng được nhắc sơ qua bên trong ngọc giản đó.

Vô Danh lúc đó đọc xong ngọc giản quả thực cũng rất sốc, và hắn biết rằng con đường phía trước của hắn còn rất dài, nhưng hắn sẵn sàng tiếp đón tất cả mọi thứ.

Ngoài việc luyện chế cho Hồng Mông một món pháp khí, hắn cũng phải tìm cho Hồng Mông một loại pháp kỹ thích hợp nữa. Hồng Mông bây giờ chỉ chiến đấu dựa vào thể chất thân thể quả thực là ăn rất nhiều thiệt thòi.

Vô Danh lúc này cũng đã thấy tu vi của Hồng Mông ổn định xuống, đã vững chắc ở Kim Đan tầng hai trung kỳ rồi. Vô Danh thân hình vừa động đã xuất hiện ngay tại gần chỗ của Hồng Mông.

- Lão đại.

Hồng Mông thấy Vô Danh tới thì liền chào hỏi một tiếng. Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu rồi nói:

- Ngươi tu vi không tệ, lại có thể trong thời gian một năm rưỡi liền bước vào Kim Đan tầng hai trung kỳ, tốc độ này quả thực rất nhanh.

Hồng Mông mặc dù là được khen nhưng cũng rất khiêm tốn nói:

- Lão đại quá khen, ta cũng là nhờ thơm lây đầu cực phẩm tiên linh mạch kia của lão đại nên mới có thể nhanh như vậy bước vào hàng ngũ Kim Đan.

Vô Danh nhìn Hồng Mông hỏi:

- Trong nhẫn trữ vật của ngươi còn bao nhiêu linh thạch??

Hồng Mông nghe thế liền đáp:

- Lão đại, trong nhẫn trữ vật của ta còn hơn ba vạn linh thạch thượng phẩm.

- Đưa nhẫn trữ vật của ngươi cho ta.

Vô Danh đưa tay ra sau đó nhìn Hồng Mông nói. Hồng Mông cũng không có bất kì ý kiến gì, lập tức đưa nhẫn trữ vật của mình ra cho Vô Danh.

Vô Danh sau khi thu lấy nhẫn trữ vật của Hồng Mông thì liền chuyển năm mươi vạn linh thạch trung phẩm cùng với hai vạn linh thạch thượng phẩm sang cho Hồng Mông. Hồng Mông thấy vậy thì liền nói:

- Lão đại, linh thạch của ta vẫn còn nhiều a, huynh đừng chuyển sang cho ta làm gì, ta thế nhưng cũng không có dùng linh thạch nhiều như vậy.

- Ta cho ngươi thì ngươi cứ cầm lấy, trong nhẫn trữ vật của ta cũng còn khoảng mười bốn vạn linh thạch thượng phẩm. Nếu như không đủ dùng mà nói, đợi sau khi Chiến Trường Cô kết thúc, ta với ngươi liền đi qua mấy cái tông môn thu phí bảo kê.

Vô Danh vừa cười vừa nói, sau đó hắn lại chuyển sang cho Hồng Mông một nửa số đan dược mà hắn có rồi mới đưa lại nhẫn trữ vật cho Hồng Mông.

- Lão đại, cảm ơn nhiều.

Hồng Mông vừa cầm lấy nhẫn trữ vật vừa nói.

- Không cần cảm ơn, ta với ngươi tình như huynh đệ, một chút này không đáng là gì, cần gì phải tính toán.

Vô Danh xoa tay nói. Hồng Mông nghe vậy thì cũng rất là cảm động.

Lúc này Vô Danh lại vỗ tay Hồng Mông cười:

- Nếu như tính ra thì ta với ngươi có lẽ cũng là một mẹ sinh ra.

Hồng Mông nghe vậy thì mờ mịt hỏi:

- Là sao hả lão đại??

- Ngươi chính là một dải Hồng Mông đạo vận kết hợp với Hỗn Độn Chi Khí, Thái Nhất Khí và Huyền Hoàng Khí thai nghén mà thành một quả trứng

sau đó nở ra. Còn ta cũng chính là nở ra từ một quả trứng do tạo hóa sinh ra. Ta với ngươi cùng chung một người mẹ chính là “Tạo Hóa”

Vô Danh từ từ giải thích. Hồng Mông nghe xong liền tròn tròn mắt, nhóc với lão đại vậy mà lại có thể cùng chung người mẹ, cái này cũng quá là trùng hợp đi. Hồng Mông nhìn Vô Danh nói:

- Vậy từ nay ta liền gọi lão đại là đại ca đi.

- Cũng được.

Vô Danh gật đầu.

- Đại ca, tiếp theo chúng ta đi tới Chiến Trường Cổ sao??

Hồng Mông nhìn Vô Danh rồi hỏi. Vô Danh nghe vậy thì gật đầu đáp:

- Đúng vậy, tiếp theo chúng ta sẽ đi tới chỗ cửa vào Chiến Trường Cổ, có lẽ nó cũng sắp mở ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tới Chiến Trường Cổ

Mọi tu sĩ tới tham gia Chiến Trường Cổ đều biết nó có ý nghĩa như thế nào. Trong đó chính là cơ duyên, là đầy rẫy những thiên tài địa bảo quý hiếm, là vô số bảo vật khiến cho người ta đổ mắt tranh đoạt.

Nhưng đi cùng với cơ duyên cũng chính là tử địa, trong này đồ vật quý hiếm vô số ai ai cũng muốn mình có được một chân trong đó cho nên không khỏi dẫn tới tranh đoạt. Mà mỗi lần tranh đoạt thì cũng đồng nghĩa với việc lại có vô số tu sĩ yếu kém bị đào thải.

Nguy hiểm là thế, tranh đoạt là điều không thể tránh khỏi, nhưng thử hỏi xem có tu sĩ nào lại sợ những điều như vậy. Không tranh đoạt với người khác, không làm bản thân mình lớn mạnh hơn thì làm sao có thể sống được ở một thế giới như vậy đây. Cho nên mỗi một bí cảnh đều là nơi những thiên tài được sinh ra và bồi dưỡng, đồng thời cũng là nơi những kẻ yếu kém bị loại bỏ.

Vô Danh cũng như vậy, hắn rất muốn tới Chiến Trường Cổ này, chỉ có vào Chiến Trường Cổ thì hắn mới có thể tìm kiếm cơ duyên của bản thân. Hắn đồng dạng cũng là một người ưa thích va chạm, vào Chiến Trường Cổ này cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ đối mặt với vô số kẻ được gọi là thiên tài, là thiên kiêu chi tử. Nhưng Vô Danh hắn không yếu, hắn sẽ chứng minh rằng ai mới là con cưng của trời.

Để có thể vào Chiến Trường Cổ thì bắt buộc mỗi tu sĩ đều phải là những người dưới một trăm tuổi, nếu như trên một trăm tuổi thì không thể nào đi vào bên trong Chiến Trường Cổ được. Không những phải có độ tuổi phù hợp, mỗi tu sĩ muốn đi vào Chiến Trường Cổ còn phải có một tấm “Chiến Trường Cổ bài”.

Chỉ có “Chiến Trường Cổ bài” thì các tu sĩ mới có thể đi vào bên trong Chiến Trường Cổ, trước khi Chiến Trường Cổ mở ra sẽ có các chấp sự kiểm tra vấn đề này.

Vô Danh vừa vặn cũng có một tấm “Chiến Trường Cổ bài”, tấm thẻ bài này chính là hắn lấy được từ chỗ Hạ Đào. Bởi vì Thanh Sơn Cốc là Ngũ Tinh tông môn cho nên được phân phát năm tấm “Chiến Trường Cổ bài”, mà Hạ Đào lại chính là đệ tử có tu vi cao nhất của Thanh Sơn Cốc cho nên một danh ngạch tham gia Chiến Trường Cổ nhất định sẽ là của hắn. Mà cuối cùng tấm thẻ bài này lại rơi vào tay của Vô Danh.

Vô Danh thầm than bản thân may mắn, lại có thể kiếm được “Chiến Trường Cổ bài” dễ dàng như vậy, phải biết rằng một tấm “Chiến Trường Cổ bài” này mà đem bán ra thì cũng phải có giá trị cực kỳ cao, “Chiến Trường Cổ bài” này chính là đại biểu cho cơ duyên to lớn của mỗi người nên không có ai là không muốn có được một tấm.

Vô Danh sau khi đã chuẩn bị đầy đủ thì liền kêu Hồng Mông đi vào bên trong thế giới hỗn độn tu luyện, đợi đến khi nào Vô Danh đi vào bên trong Chiến Trường Cổ rồi thì mới đưa nhóc ra.

Theo như bản đồ được Mộc Thanh Kiều ghi lại ở bên trong ngọc giản thì Vô Danh thấy chỗ của hắn bây giờ cũng cách nơi mở ra Chiến Trường Cổ không xa, hắn chỉ cần mất một ngày thời gian di chuyển là có thể đi tới nơi rồi.

Vô Danh trước khi đi cũng không quên dịch dung một lượt, bởi vì hắn bị Vạn Kiếm Môn phát lệnh truy sát cho nên hắn phải cải trang thật kỹ để không bị nhận ra, hắn thực lực còn yếu cho nên một chút cẩn thận này vẫn phải có.

Vô Danh cải trang thành một nam tử râu quai nón khoảng ba bốn mươi tuổi, gương mặt toát ra vẻ tang thương, quanh thân hắc y, tóc búi cao trông cực kỳ phong trần, Khai Thiên Dạ Dao vẫn được hắn luôn mang ở trên lưng.

Vô Danh đưa thần thức quét một vòng rồi mới gạt đầu, bởi vì hắn có Thập Hình Biến cho nên chỉ cần là tu sĩ cấp bậc Hư Thần trở xuống đều sẽ không thể nhận ra hắn là đang dịch dung, nếu như có tu sĩ Hợp Thể thì lớp mặt nạ của hắn mới bị phát hiện.

Vô Danh cũng không tin cái kia Vạn Kiếm Môn còn có tu sĩ Hợp Thể đây, theo như hắn biết thì một tông môn năm sao cũng chỉ có tu sĩ đạt tới cấp bậc Hư Thần mà thôi.

Sau khi chắc chắn bản thân sẽ không bị người khác phát hiện ra thì lúc này Vô Danh mới bắt đầu di chuyển. Bởi vì đạt tới cấp bậc Kim Đan là có thể bay ở trên không trung rồi cho nên dù Vô Danh không thể phi hành thì hắn cũng chỉ mất một ngày thời gian là có thể đi tới chỗ mở ra Chiến Trường Cổ.

Cuối cùng sau một ngày dài di chuyển thì tới sáng sớm của ngày thứ hai Vô Danh đã có mặt ở nơi mở ra Chiến Trường Cổ. Ngay khi hắn vừa mới tới nơi thì đã phát hiện ở đây có rất nhiều người tới rồi, hắn tính sơ sơ cũng phải có tới mấy vạn người, cái này không khỏi khiến cho da đầu của Vô Danh cảm thấy tê dại. Quả nhiên là Chiến Trường Cổ, người tới tham gia lại có thể đông đến như vậy.

Vô Danh quét mắt ra xung quanh nhìn một vòng, ở đây chính là một bãi đất trống cực kỳ lớn giống như đã bị người ta dọn qua một lần vậy, trên khu vực này đa phần đều là những động phủ được các tu sĩ dựng lên hoặc là các sạp bày bán. Vô Danh thấy ở phía xa hơn còn có khoảng hai mươi đài thi đấu lớn nhỏ, ở đó có không ít người vây quanh xem những người trên đài thi đấu.

Lướt mắt tới chỗ khác thì Vô Danh còn phát hiện ra có rất nhiều chấp sự đang làm việc, mỗi đài thi đấu đều có một vị chấp sự trông coi, những chỗ khác cũng là có không ít chấp sự làm việc.

Vô Danh phát hiện ra thực lực của mấy người này cũng không phải là thấp, hắn nhìn ra có mấy người là Kim Đan hậu kỳ, có người thì là tu vi Nguyên Anh, thậm chí có một số người hắn còn không nhìn thấy được tu vi nữa, mấy người đó có lẽ cũng là tu sĩ cấp bậc Hư Thần.

Khi Vô Danh vừa mới đi tới đây cũng có không ít người để mắt tới hắn, nhưng đa phần đều chỉ là nhìn lướt qua một cái rồi lại tiếp tục làm việc của mình. Vô Danh liền đi tới phía trước hòa vào trong đám người này.

Sau khi ở đây nghe ngóng một thời gian, Vô Danh còn biết được một tin là Chiến Trường Cổ này còn thu hút cả các tông môn ở các châu khác tới, ngay cả Lục Tinh tông môn ở trung châu cũng bị thu hút. Chiến Trường Cổ này vậy mà lại có thể làm cho nhiều người chú ý tới vậy thì chắc chắn nó không phải là một bí cảnh nhỏ. Vô Danh vẫn còn nhớ Mộc Thanh Kiều nói với hắn rằng Chiến Trường Cổ này chỉ mới được người ta phát hiện ra gần đây, vậy nên trong Chiến Trường Cổ này đa phần đồ vật đều được giữ nguyên vẹn. Vô Danh có thể khẳng định rằng chính vì lý do này cho nên mới thu hút nhiều người chú ý tới như vậy, ngay cả những tông môn ở trung châu cũng phải đệ tử tới tham gia.

Mà để cho Vô Danh cảm thấy ngạc nhiên hơn là các tu sĩ ở các đại lục khác như Huyền Nguyên đại lục, Dạ Hân đại lục và Quang Minh đại lục cũng tới tham gia Chiến Trường Cổ này. Vô Danh có chút thắc mắc, không phải giữa bốn tinh cầu đang xảy ra chiến tranh hay sao, tại sao còn có các tu sĩ ở đại lục khác tới đây tham gia vào Chiến Trường Cổ vậy, chẳng lẽ mấy người này là đang bị ngựa đôn.

Vô Danh tùy tiện tìm tới một tu sĩ sau đó hỏi:

-Xin lỗi vị đạo hữu này, ta có thể hay không hỏi một chút vấn đề??

Người mà Vô Danh vừa mới hỏi chính là một nam tử mặt sẹo tu vi Trúc Cơ tầng bảy, lúc đầu nam tử này bị Vô Danh kéo lại còn có chút khó chịu, nhưng sau khi phát hiện ra mình không nhìn thấy tu vi của Vô Danh thì mới ôm quyền nói:

-Đạo hữu mời nói.

Vô Danh thấy nam tử mặt sẹo Trúc Cơ tầng bảy này đồng ý thì mới cười một cái rồi nói:

-Chẳng là ta vừa mới nghe một số người nghị luận rằng Chiến Trường Cổ này còn có các tu sĩ ở đại lục khác tới tham gia. Ta thắc mắc là không phải Tam Sinh đại lục cùng với ba đại lục khác đang có chiến tranh hay sao, vậy tại sao các tu sĩ ở đại lục khác còn có thể tới tham gia Chiến Trường Cổ này vậy.

Vị nam tử mặt sẹo Trúc Cơ tầng bảy kia sau khi nghe xong câu hỏi của Vô Danh thì trên mặt cũng hiện ra vẻ khó hiểu, vị nam tử mặt sẹo nhìn Vô Danh đáp:

-Đạo hữu có điều không biết, Tam Sinh đại lục cùng với ba đại lục còn lại đã sớm kết thúc chiến tranh mấy trăm năm nay rồi. Quan hệ giữa các đại lục bây giờ đều rất tốt, bất kể là có bí cảnh hay di tích gì thì các đại lục đều phân phát danh ngạch tham gia cho nhau, chính vì vậy mới có các tu sĩ ở các đại lục khác tới tham gia Chiến Trường Cổ này.

-Ồ hóa ra là vậy, cảm ơn đạo hữu đã giải đáp thắc mắc này của ta.

Vô Danh ôm quyền nói.

-Không có gì.

Vị nam tử mặt sẹo kia cũng ôm quyền đáp lại.

Vô Danh sau khi chào một tiếng thì mới quay người rời đi, hắn là muốn đi xung quanh nhìn một chút.

Vô Danh sau khi đi dạo một vòng thì cũng là nghe được không ít thông tin, hẳn quyết định đi tới chỗ đài thi đấu xem thử, nghe nói ở đó là nơi thi đấu dành cho các tân tu muốn tranh đoạt thẻ bài danh ngạch đi vào Chiến Trường Cổ.

Theo như Vô Danh nghe được thì có khoảng một trăm thẻ bài danh ngạch dành cho các tân tu, hầu hết những tu sĩ tới tham gia đài thi đấu đều là các tu sĩ Trúc Cơ trở xuống, họ đều là những người không có tông môn hay học viện che chở cho nên phải tự mình tìm kiếm cơ hội.

Vô Danh mặc dù chưa đi tới đài thi đấu nhưng hẳn cũng biết những đài thi đấu này đều hết sức khốc liệt, tân tu thì có không ít nhưng “Chiến Trường Cổ bài” cũng chỉ có một trăm tấm thôi a.

Thi đấu đài này cũng đã diễn ra mấy ngày liền rồi, mà ngày hôm nay cũng chính là ngày cuối cùng để cho các tu sĩ tới dự thi, không lâu sau thì Chiến Trường Cổ cũng sẽ được mở ra, ai cũng gấp rút muốn kiếm cho mình một tấm thẻ bài danh ngạch để đi vào bên trong Chiến Trường Cổ.

-Các người tại sao lại chặn đường của ta.

Vô Danh vừa mới đi tới gần chỗ đài thi đấu thì liền nghe thấy tiếng một cô gái hét lên, ánh mắt của hắn lập tức nhìn qua phía phát ra âm thanh.

Để cho Vô Danh ngạc nhiên là người vừa mới hét lên lại chính là Vũ Thủy Yên, con gái của Vũ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 143: Minh Thương Phái Rất Ngưu Sao ??

Vô Danh cũng không ngờ là mình lại có thể nhìn thấy cô bé Vũ Thủy Yên này ở bên ngoài Chiến Trường Cổ, hắn và Vũ Thủy Yên mặc dù không thân nhưng cũng coi như là có quen biết, hẳn quyết định ra đó xem một chút là có chuyện gì xảy ra.

Vô Danh không biết làm thế nào mà cô bé Vũ Thủy Yên này lại có thể xuất hiện ở chỗ này, thành Hoài Nam cách Bình Nghiêu sâm lâm này cũng không phải là gần a, chưa nói đến việc đi đường rất dễ gặp phải sự cố nữa.

Vô Danh thần thức đảo qua người Vũ Thủy Yên, hắn vậy mà nhìn thấy tu vi của Thủy Yên bây giờ lại có thể là Tụ Khí tầng tám, cái này cũng quá trâu bò đi.

Vô Danh nhớ là mình gặp Vũ Thủy Yên này cách đây khoảng gần một năm, sau gần một năm thì hắn lại nhìn thấy nàng ở bên ngoài Chiến Trường Cổ này. Mà trong gần một năm này nàng lại có thể từ một phạm nhân tăng cấp tới Tụ Khí tầng tám.

Vô Danh chỉ biết thở dài trong lòng, mấy nữ nhân mà hắn biết toàn là những người có tốc độ tu luyện kinh dị, từ Nguyệt Nhi rồi đến Ma Tiểu Uyên có vẻ thần bí, mới trước đó mấy ngày thì chính là Mộc Thanh Kiều, bây giờ lại đến cô nàng Vũ Thủy Yên này.

Vũ Thủy Yên bây giờ bất quá cũng chỉ mới gần mười năm tuổi, tuy là tu vi Tụ Khí tầng tám nhưng một mình đến đây thì có lẽ cũng quá nguy hiểm đi, hắn thần thức quét ra cũng không có thấy bất kì cái gì gọi là người quen của Vũ Thủy Yên ở đây cả.

Theo như hắn đoán thì sau khi Vũ Thủy Yên đủ tuổi tu luyện thì chắc chắn sẽ gia nhập Hoài Nam Nhị Tinh học viện a, vậy mà nàng lại có thể đi một mình tới chỗ này.

Vô Danh cũng đã đi tới rất sát chỗ Vũ Thủy Yên, hắn bất quá cũng chỉ cách chỗ nàng có mười bước chân mà thôi. Vô Danh thấy rằng sau khi Vũ Thủy Yên bị người chặn lại thì cũng có một số người khác nhìn qua, nhưng mấy người đó đều rất nhanh nhìn qua chỗ khác. Theo như Vô Danh thấy thì đáng lẽ sau khi Vũ Thủy Yên hét lên một tiếng như vậy thì sẽ có rất nhiều người chú ý tới sau đó vây lại xem, nhưng mà không ngờ lại chẳng có ai như vậy cả.

Vũ Thủy Yên cũng có suy nghĩ giống hệt như Vô Danh, nhưng khiến cho nàng thất vọng đó chính là chẳng có người nào vây lại xem hay có ý giúp nàng cả, họ giống như là không có thấy chuyện gì xảy ra vậy.

Vũ Thủy Yên biết đám người đang đứng chặn trước mặt nàng bây giờ có ý đồ gì, bọn chúng chắc chắn là muốn cướp đi tấm “Chiến Trường Cổ bài” trên người của nàng, nàng phải chiến đấu vất vả lắm mới có thể lấy được một tấm “Chiến Trường Cổ bài” này, nàng trên người cũng bị thương vài chỗ rồi.

Đám người đứng chặn đường đi của Vũ Thủy Yên sau khi nghe câu hỏi của nàng thì liền có một tên nam tử râu dê đứng ra phía trước nói:

-Chúng ta cũng không có ý gì cả, chỉ là muốn cô bé nhường lại cho chúng ta “Chiến Trường Cổ bài” kia, chúng ta sẽ ra cái giá hợp lý.

Vũ Thủy Yên nghe thấy vậy thì liền hừ lạnh một tiếng, “Chiến Trường Cổ bài” này quý giá như vậy dù có là ra giá gì thì nàng cũng sẽ không bán, mà hơn hết là đám người kia thì có thể đưa ra được thứ gì đáng giá so với tấm “Chiến Trường Cổ bài” này. Vũ Thủy Yên lắc đầu nói:

-Dù các người có ra giá như thế nào thì ta cũng sẽ không bán, các người liền tránh sang một bên nào.

Nam tử râu dê kia cười lạnh một tiếng rồi nói:

-Không bán?? Ta thấy cô bé nên suy nghĩ lại a, với năng lực của cô bé bây giờ thì không thể nào giữ nổi thứ đáng giá như vậy đâu, tốt nhất là bán lại cho chúng ta với một cái giá hợp lý sau đó rời đi, nếu không...

Nam tử râu dê kia nói tới đây thì ánh mắt liền đảo qua người Vũ Thủy Yên một vòng, gương mặt hết sức là dâm đãng.

Vũ Thủy Yên thấy ánh mắt của nam tử râu dê kia đảo qua người mình thì liền cảm thấy cực kỳ ghê tởm, nàng tức giận nói:

-Người năm mơ, dù thế nào thì ta cũng không bán, người cút đi.

-Hừ, con nhóc không biết điều, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu như người không giao ra thì chẳng những “Chiến Trường Cổ bài” người cũng không giữ được mà một linh thạch người cũng không có.

Nam tử râu dê nói tới đây thì liền liếc mắt qua đám người sau lưng rồi nhìn Vũ Thủy Yên một vòng nói:

-Người rất xinh đẹp, đêm nay nếu như biết đường phục vụ chúng ta cho tốt thì ta còn có thể xem xét người có thể hay không làm một cái hầu gái a.

Nam tử râu dê này vừa nói xong thì đám người sau lưng cũng đồng loạt tiến tới chỗ Vũ Thủy Yên, giống như muốn bắt nàng đi vậy.

Vũ Thủy Yên thấy vậy thì gương mặt tái nhợt, nàng mặc dù là tu vi Tụ Khí tầng tám thế nhưng lại chẳng phải là đối thủ của bất kì kẻ nào trong đám người kia, đến ngay cả tên yếu nhất trong đó nàng cũng không đánh lại được.

Vô Danh sau khi đứng ở một bên quan sát thì cũng đã biết được đại khái là chuyện gì xảy ra, có lẽ là Vũ Thủy Yên tham gia thi đấu đài dành cho tán tu cấp bậc Tụ Khí sau đó giành được một tấm “Chiến Trường Cổ bài”, mà đám người kia đứng chặn lại đường đi của nàng chắc chắn là muốn cướp đi tấm “Chiến Trường Cổ bài” kia rồi.

Vô Danh thấy rõ ràng rằng, cho dù Vũ Thủy Yên không bị đám người này cướp đi “Chiến Trường Cổ bài” thì cũng sẽ bị những kẻ khác chặn lại mà thôi.

Hắn thần thức đảo qua cũng đã phát hiện có mấy nhóm như vậy đang nhìn về phía Vũ Thủy Yên, ý đồ có lẽ cũng giống như đám người phía trước này.

Quả thật chính là như vậy, dù cho đám người của Minh Thương phái này không chặn lại Vũ Thủy Yên thì cũng sẽ có những nhóm khác đứng chặn lại. Chỉ là những nhóm khác thấy nhóm người Minh Thương phái kia đã tiến tới rồi thì cũng chỉ có nước rút lại mà thôi. Minh Thương phái này thế nhưng cũng đã cướp đoạt đi không ít “Chiến Trường Cổ bài” cũng những tán tu rồi, bọn chúng ý vào thực lực mạnh mẽ lại có hậu thuẫn đằng sau lên không ngại cướp đi mấy cái danh ngạch tán tu này.

Vô Danh thật sự rất không vừa mắt với những hành động như vậy, bọn người này chẳng những vô liêm sỉ mà còn làm rất công khai, thế nhưng cũng chẳng có người nào đứng ra giải quyết, khiến cho những tán tu kia sau khi vất vả giành được “Chiến Trường Cổ bài” lại bị cướp đi trắng trợn như vậy.

Theo như Vô Danh đoán thì có lẽ chắc chắn là một loại cam kết ngầm nào đó ở đây rồi, Chiến Trường Cổ này chính là bị một nhóm các môn phái liên kết lại tiến hành tổ chức phân phát danh ngạch, mà những danh ngạch tán tu kia được tổ chức theo một loại thi đấu cũng chỉ là để che mắt mà thôi, chỉ cần sau khi những tán tu đó giành được thẻ bài thì cũng có người của các môn phái ra chặn đường đoạt lại, cho nên bọn người kia mới có thể làm công khai như vậy a.

Vô Danh ánh mắt lướt qua một vòng, sự khinh bỉ không khỏi hiện lên trong mắt, đám người của những môn phái này cũng chỉ biết ý mạnh mà ăn hiếp những tán tu nghèo nàn ngoài kia mà thôi, xui xẻo cho đám người kia là hôm nay lại gặp phải hắn.

Vô Danh thân hình lóe lên, trực tiếp đứng chắn ngay phía trước người của Vũ Thủy Yên. Nếu như hôm nay đổi lại là một người hắn không quen biết thì hắn cũng sẽ nhắm mắt cho qua, nhưng Vũ Thủy Yên kia hắn cũng có ấn tượng không tệ cho nên hắn sẽ giúp nàng lần này.

Đám người của Minh Thương phái kia sau khi đột nhiên thấy có người đứng chắn trước mặt thì liền dừng lại, sợ dĩ bọn chúng không dám tiến tới là do chúng không nhìn thấy được tu vi của người đứng trước mặt.

Tên nam tử râu dê kia vốn còn đang cười dâm ở đằng sau thì gương mặt đột nhiên biến đổi, hai hàng lông mày nhíu lại nhìn về phía trước. Tên nam tử râu dê này gạt đám người phía trước ra rồi tiến lên nhìn Vô Danh nói:

-Không biết đạo hữu là người của môn phái nào, tại sao lại cản trở Minh Thương phái chúng ta làm việc.

Vô Danh nghe thế thì liền quay đầu nhìn sang hai bên sau đó lại nhìn đám người phía trước nói:

-Các người là đang nói ta sao??

Nam tử râu dê nghe vậy thì cũng không có thái độ gì, người trước mặt này nhất thời hắn không nhận ra được là người của môn phái nào, quan trọng hơn là hắn cũng không nhìn ra được tu vi của người này. Nam tử râu dê gạt đầu nói:

-Đúng vậy. Ta là Chu Văn Du của Minh Thương phái, bây giờ có việc gấp cần xử lý, đạo hữu có thể hay không nể mặt Minh Thương phái của chúng ta mà tránh qua một bên cho chúng ta làm nhiệm vụ.

Vô Danh nghe vậy thì ra vẻ đăm chiêu, một lát sau hần mới nhìn đám người Chu Văn Du nói:

-Minh Thương phải là cái nào này, Minh Thương phải rất ngu sao, ta còn chưa có nghe nói qua này, vì sao lại phải nể mặt các người tránh qua một bên a. Chỗ này không phải là dành cho tất cả mọi người sao, ta đứng ở đây lại có thể ảnh hưởng tới các người.

Chu Văn Du mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng người đứng trước mặt hần thực lực sâu không lường được, hần cũng chỉ có thể nhẫn nhịn nói:

-Ở đây đúng là chỗ dành cho mọi người đi lại, thế nhưng người đứng đằng sau đạo hữu lại đắc tội với Minh Thương phải chúng ta, bây giờ chúng ta cần bắt người này về cho tông môn xét xử. Đạo hữu có thể hay không cho chúng ta chút mặt mũi, chỉ cần chúng ta đem người này về thì sẽ không tiếp tục làm phiền đạo hữu ở đây đi đạo.

Vô Danh nghe vậy thì liền cười lớn nói:

-Mặt mũi của người còn có thể to hơn cái đít trâu sao, đến ta cũng phải cho người mặt mũi.

-Đạo hữu đây là muốn xen vào việc của Minh Thương phải chúng ta? Đạo hữu có phải hay không quá mức bá đạo, ý vào mình có tu vi cao liền muốn bắt nạt mấy người chúng ta.

Nam tử râu dê kia giọng nói có chút không kiên nhẫn, hần hướng Vô Danh nói.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Chính là gia gia của người đây

Ngay lúc đám người Minh Thương phải kia bắt đầu tiến lên, Vũ Thủy Yên còn nghĩ rằng mình lần này thực sự xong rồi. Nếu như nàng chỉ bị cướp mất “Chiến Trường Cổ bài” thì nàng cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi, nhưng nếu như lần này nàng mà bị đám người kia làm nhục thì quả thực chuyện gì xảy ra tiếp theo nàng cũng không dám nghĩ nữa.

Nhưng để cho Vũ Thủy Yên mừng rỡ là không ngờ lại có một nam nhân lạ mặt đứng che trước người nàng, đám người kia cũng không dám tiến lên bắt nàng nữa.

Vũ Thủy Yên nhận ra rằng bản thân quả thực còn không nhìn thấy tu vi của nam nhân trước mặt này, hần ta xuất hiện như thế nào nàng còn không biết nữa.

Vũ Thủy Yên mặc dù rất vui mừng khi có người đứng ra giúp nàng, nhưng nàng cũng không biết người này là ai và tại sao lại giúp nàng nữa. Liệu người này có phải hay không cũng giống như đám người kia, đến đây cũng chỉ là muốn lấy đi “Chiến Trường Cổ bài” trong tay của nàng. Vũ Thủy Yên trong lòng thầm than vận khí không tốt, nếu như người này thực sự là tới lấy “Chiến Trường Cổ bài” thì nàng có tránh cũng không được, người nam nhân này so ra còn mạnh hơn đám người Minh Thương phải kia nhiều.

Nam tử râu dê kia giọng nói có chút không kiên nhẫn, hần hướng Vô Danh nói:

-Đạo hữu đây là muốn xen vào việc của Minh Thương phải chúng ta? Đạo hữu có phải hay không quá mức bá đạo, ý vào mình có tu vi cao liền muốn bắt nạt mấy người chúng ta.

-Ha ha

Vô Danh đột nhiên cười lớn, hần quả thực là không nhịn được cười, đám người kia mới vừa rồi nói hần bá đạo, hần sống tới từng này tuổi rồi mà đây là lần đầu hần nghe có người nói với hần như vậy đấy. Vô Danh làm ra vẻ ngạc nhiên sau đó tự chỉ vào trên mặt mình nói:

-Người là vừa nói ta bá đạo sao?? Ta cũng là lần đầu tiên thấy có người dám ở trước mặt ta nói ta bá đạo đấy.

Vô Danh nói tới đây thì lại chỉ vào Chu Văn Du nãy:

-Người có phải hay không một tên ngớ ngẩn, ta rõ ràng đang đi dạo ngắm nhìn xung quanh, năm người các người đột nhiên đứng chặn phía trước đường đi của ta rồi lại nói là ta bá đạo, ý vào tu vi cao bắt nạt mấy người các người. Theo như ta thấy rõ ràng mấy người các người là đang ý đồng hiếp yếu a.

Chu Văn Du biết mình có nói tiếp thì cũng vô dụng, người trước mặt hần bây giờ thực lực còn chưa rõ ràng, đồng thời bọn hần cũng đuối lý cho nên cũng không thể nào tới bắt đi con nhóc đằng sau được. Chu Văn Du nhìn Vô Danh nói:

-Nếu đạo hữu đã nói như vậy, ta cũng không làm phiền đạo hữu đi dạo. Chúng ta đi.

Chu Văn Du quay người lại nói với đám người đằng sau rồi bắt đầu dời đi. Chu Văn Du biết với thực lực Trúc Cơ tầng tám của hần cũng không thể nào

đánh lại được người nam tử râu quai nón trước mặt cho nên hắn quyết định đi tìm người khác giúp đỡ.

Vũ Thủy Yên sau khi thấy đám người Minh Thương phái kia đã rời đi rồi thì mới thở phào nhẹ nhõm, lần này thật may mắn, nếu như không phải có người đứng ra giúp đỡ thì nàng đã thực sự xong rồi. Vũ Thủy Yên nhìn người nam nhân đứng chắn trước người mình rồi nói:

- Vô Danh đại ca, cảm ơn huynh đã giúp muội giải vây.

Vô Danh vừa mới nghe xong câu này thì giật bắn mình, hắn quay người nhìn lại phía sau thì thấy cô nàng Vũ Thủy Yên kia đang ngược đôi mắt long lanh màu xanh lên nhìn hắn mà cười.

Vô Danh quay đầu ngo sang hai bên, sau khi không phát hiện thấy có điều gì bất thường thì mới nhìn Vũ Thủy Yên hỏi:

- Muội có thể nhận ra ta??

Vũ Thủy Yên nghe vậy thì gật đầu đáp:

- Đúng vậy, mặc dù huynh dịch dung nhưng muội vẫn biết huynh chính là Vô Danh đại ca a.

Vô Danh nghe thấy vậy thì cực kỳ ngạc nhiên, hắn bắt đầu nghi ngờ chiếc mặt nạ Thập Hình Biến này, chẳng phải nó có thể ngăn cản được cả thần thức của tu sĩ Hư Thần hay sao, vậy tại sao hắn vừa đứng trước mặt một cô nhóc chỉ mới Tụ Khí tầng tám thì liền bị phát hiện rồi. Vô Danh có chút khó hiểu nói:

- Muội làm sao có thể nhận ra ta a.

- Hi hi, bởi vì muội nghe thấy giọng nói của huynh rất quen, lúc đầu muội còn chưa nhận ra là ai, nhưng sau đó muội liền nhớ ra chính là huynh, người lần trước ở trong đại sảnh nói chuyện với cha muội. Với cả lần trước khi muội gặp huynh thì huynh cũng đeo thanh trường đao màu đen này ở trên lưng

Vũ Thủy Yên cười hi hi nói.

- À, hóa ra là như vậy.

Vô Danh bây giờ cũng đã biết tại sao Vũ Thủy Yên lại có thể nhận ra hắn rồi. Nhưng mà lần này cũng để cho hắn nhận ra được một điều rằng, bản thân cần phải chú ý hơn nữa, hắn tuy đã dịch dung nhưng lại quên thay đổi giọng nói, và còn thanh Khai Thiên Dạ Đao mang ở trên lưng kia nữa, dù hắn có dịch dung thì người khác vẫn có thể nhận ra hắn.

Vô Danh nghĩ tới lần trước đi hội đấu giá, may mà hắn không có để Khai Thiên Dạ Đao ở trên lưng, nếu không thì lần này cho dù hắn có dịch dung thì vẫn bị người ta nhận ra. Người có sở thích vác trường đao trên lưng cũng không phải có quá nhiều.

Vô Danh nhìn Vũ Thủy Yên hỏi:

- Muội đến đây một mình sao, ta thấy ở đây rất nguy hiểm, không thích hợp với muội chút nào cả.

- Đúng vậy Vô Danh đại ca, muội chính là đến đây một mình, nếu như vừa nãy không phải có huynh giúp thì muội thực sự không biết làm như thế nào cả.

Vũ Thủy Yên gật gật đầu, ánh mắt cực kỳ cảm kích nhìn về phía Vô Danh.

Vô Danh đưa tay xoa xoa đầu Vũ Thủy Yên nói:

- Được rồi, nếu như muội đã tới đây một mình thì ta cũng sẽ chăm sóc muội thật tốt. Nhưng mà muội phải nhớ rằng, lần sau không được tới những nơi như vậy một mình, một cô gái nhỏ bé thực lực yếu kém như muội tới đây một mình thì rất dễ bị người ta khi dễ đó.

- Muội biết rồi Vô Danh đại ca.

Vũ Thủy Yên cười đáp. Vô Danh thu bàn tay đang đặt ở trên đầu Vũ Thủy Yên lại sau đó nói:

- Được rồi, bây giờ chúng ta liền kiếm một chỗ nghỉ ngơi đi, đứng mãi ở đây cũng không được thích hợp cho lắm.

Vô Danh nói xong thì liền quay người đi, hắn muốn tìm chỗ để nghỉ ngơi chờ đến khi Chiến Trường Cổ mở ra.

Vũ Thủy Yên đưa tay lên đầu sờ sờ sau đó lại cười tủm tỉm, sau khi Vô Danh đã đi được mấy bước rồi thì nàng mới đi theo phía sau.

Vô Danh đoán chừng không lâu nữa thì Chiến Trường Cổ sẽ mở ra rồi, hắn cũng rất chờ mong đến lúc đó.

Vũ Thủy Yên lúc này chạy tới bên cạnh Vô Danh rồi nói:

- Vô Danh đại ca, có phải lần trước khi còn ở thành Hoài Nam, huynh đã giết Vũ Phi hay không.

- Đúng vậy.

Vô Danh nhàn nhạt đáp, hần cũng chẳng ngại nói thật, chuyện này chắc chắn Vũ Thủy Yên cũng đã được nghe cha của nàng nói rồi, hần cũng không cần phải giấu diếm làm gì.

-Thực ra muội cũng không trách gì huynh, tên Vũ Phi đó chết quả thực rất đáng đời. Muội chỉ mong là huynh đừng trách cha của muội, cha của muội không giống như huynh nghĩ đâu, ông ấy cũng chỉ vì nhất thời nóng giận nên mới làm như vậy.

Vũ Thủy Yên vừa nói ánh mắt vừa quan sát Vô Danh, nàng nói lời này chính là hy vọng Vô Danh đại ca có thể tha thứ cho cha của nàng.

Vô Danh quả thực không trách cha của Vũ Thủy Yên, hần hiểu cảm giác của Vũ Phong lúc đó như thế nào, nếu như ông ta không giận tới mức muốn giết hần thì mới là lạ đó. Có trách thì trách tên Vũ Phi kia quá ngu dốt mà thôi.

-Ta không trách cha của muội, nhưng không phải Vũ Phi chính là anh trai ruột của muội sao, tại sao lại nói hần chết là đáng đời.

Vũ Thủy Yên nghe thế thì xua tay nói:

-Vô Danh đại ca, Vũ Phi đó không phải là anh trai ruột của muội, tên đó chẳng qua là con nuôi của cha muội mà thôi.

-Con nuôi mà lại có thể hống hách ở trong thành như vậy sao, người cũng có thể tùy tiện giết được.

Vô Danh quả thực cũng không thể nào hiểu được, một kẻ chỉ là con nuôi của thành chủ mà lại có thể hống hách tới như vậy.

-Vũ Phi đó thực ra chính là con trai ruột của đại ca của cha muội, không biết bởi vì lý do gì mà đại thúc muội chết đi, cha muội lúc đó cũng không có năng lực trợ giúp. Vũ Phi kia lòng sinh ra oán hận cho nên mới trở thành như vậy.

Vũ Thủy Yên vội vàng giải thích.

-Ồ, hóa ra là như vậy sao, ta hiểu rồi.

Vũ Thủy Yên lúc này lại nhìn Vô Danh nói:

-Cha của muội thế nhưng là một người rất tốt, ông ấy quả thực chính là một bậc đại trượng phu, làm việc gì cũng hết sức rõ ràng, ngay cả khi mẹ của muội đột nhiên mất tích ông ấy cũng không có thu nạp thêm bất kì người nữ nhân nào khác cả. Lúc trước cha muội bắt huynh về chẳng qua là cảm thấy có lỗi với người đại ca đã chết của mình mà thôi, nếu không một kẻ như Vũ Phi kia chết đi thì cha muội cũng chẳng để ở trong lòng.

Vũ Thủy Yên hy vọng mình nói nhiều như vậy có thể khiến cho Vô Danh hiểu ra mà tha thứ cho hành động lỗ mãng của cha mình, nàng biết cha mình là người như thế nào cho nên nàng không muốn Vô Danh đại ca làm tổn hại đến cha nàng. Có lúc Vũ Thủy Yên còn nghĩ nếu như lần đó nàng không kịp thời xuất hiện thì có phải hay không cha của nàng cũng bị Vô Danh đại ca giết chết.

Nếu như quả thực lúc đó Vũ Thủy Yên không có đến thì Vũ Phong xác thực là đã chết rồi. Cũng chính vì Vũ Thủy Yên cho nên Vô Danh cũng không có giết Vũ Phong.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu không nói gì, hần vẫn tiếp tục đi về phía trước. Vô Danh đi được một đoạn thì đột nhiên có người đứng ra chặn ngay giữa đường đi của hần.

Vô Danh quan sát thì thấy đó là một tên nam tử người to lớn, râu hùm, trên tay còn mang theo một thanh cự phủ, tu vi Kim Đan tầng năm.

Tên nam tử râu hùm này nâng chiếc cự phủ lên chỉ vào mặt Vô Danh nói:

-Ngươi có phải là cái tên vừa rồi ngăn cản đệ tử Minh Thương phái chúng ta làm nhiệm vụ không??

Vô Danh nghe vậy thì quả thực biết chuyện này vẫn còn chưa xong, cho nên hần trực tiếp nói:

-Đúng vậy, chính là gia gia của ngươi đây.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Một quyền

Vô Danh nhìn lướt qua đám người Minh Thương phái này một vòng, ngoài tên nam tử to lớn râu hùm kia là Kim Đan tầng năm ra thì toàn bộ mấy kẻ còn lại đều là Trúc Cơ với Tụ Khí, kèo này quả thực là quá dễ dàng.

Nam tử râu hùm nhìn Vô Danh nói:

-Ngươi đi theo ta qua đây.

Vô Danh nghe vậy thì cũng rất ngạc nhiên, hắn tưởng đâu sẽ phải tốn thêm chút nước bọt, không ngờ tên nam tử râu hùm này dứt khoát như vậy, chủ động gọi hắn ra chỗ khác giải quyết lun, vừa hay hắn cũng có ý như vậy.

Vô Danh thấy rằng động thủ ở nơi nhiều người như vậy cũng không phải là tốt, vớ vẫn lại dính phải mấy lão quái thì mệt, tốt nhất cứ qua chỗ vắng người giải quyết cho tiện.

Vô Danh nhân nhân nói:

-Dẫn đường đi.

Nam tử râu hùm thấy Vô Danh điềm tĩnh như vậy thì cũng có chút ngạc nhiên, hắn không biết có phải kẻ kia bị dọa sợ đến nỗi có vấn đề rồi hay không mà lại còn chủ động bảo hắn dẫn đường.

Nam tử râu hùm này mặc dù không nhìn thấy được tu vi của Vô Danh nhưng hắn đoán rằng đó chẳng qua chỉ là sử dụng một loại công pháp ẩn nấp nào đó rất lợi hại mà thôi, mấy kẻ thích ra vẻ thần bí như vậy thì có gì mà đáng sợ.

Nam tử râu hùm trực tiếp quay người dẫn theo đám người phía sau đi tới một hướng khác, Vô Danh thấy vậy thì cũng lười nhác đi theo.

Vũ Thủy Yên kéo kéo tay áo Vô Danh nói:

-Vô Danh đại ca, muội thấy bọn người này rất đông, hay là chúng ta tạm thời rời đi chỗ khác, không nên dây dưa với đám người này.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ cười nói:

-Muội cứ yên tâm, đám người này không làm gì được chúng ta đâu.

Vũ Thủy Yên nghe vậy thì cũng chỉ có thể gật đầu im lặng đi theo phía sau, lần này may mà có Vô Danh đại ca giúp đỡ, nếu không nàng cũng không biết bây giờ mình là cái dạng gì rồi.

Vô Danh lúc này lại nhìn đám người Minh Thương phái nói:

-Các ngươi có thể hay không đi nhanh lên một chút.

Nam tử râu hùm kia nghe thế thì chỉ hừ lạnh một tiếng không nói gì, đối với hắn thì hai người phía sau chính là hai cái người chết rồi, nói gì thì cũng chỉ là vung vẩy trước khi chết mà thôi.

Nam tử râu hùm bước chân cũng là nhanh hơn một chút, chỉ một lát sau đám người Minh Thương phái đã dừng lại ở một chỗ khá vắng vẻ, Vô Danh nhìn lướt qua khung cảnh xung quanh thì cũng gật đầu một cái, đám người kia chọn chỗ này hắn cũng rất là vừa ý.

Chu Văn Du lúc này đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, hắn có một loại dự cảm không được tốt cho lắm. Chu Văn Du nhìn nam tử râu hùm kia rồi nói:

-Trương trưởng lão, đột nhiên đệ tử cảm thấy kẻ kia có cái gì đó kì quái, hay là chúng ta tha...

-Câm miệng, ngươi thì hiểu cái gì, ngươi biết một tấm “Chiến Trường Cổ bài” có giá trị như thế nào sao, tên kia bắt quá cũng chỉ là làm ra vẻ thần bí, mấy kẻ như vậy thì có cái gì đáng sợ, hắn chỉ là đang giả hồ mà thôi.

Chu Văn Du còn chưa nói hết lời thì đã bị cái kia Trương trưởng lão cắt ngang. Nam tử râu hùm họ Trương lúc này chỉ cây cự phù của mình về phía Vô Danh, giọng nói có chút không kiên nhẫn.

-Ngươi bây giờ có hai lựa chọn, một là tự nói ra tên họ của mình, sau đó giao ra “Chiến Trường Cổ bài” cùng với nhẫn trữ vật rồi tự sát, hai là ta sẽ trực tiếp dùng cây cự phù này của ta bổ ngươi ra làm hai mảnh. Nhưng dù ngươi chọn phương án thứ hai hay phương án thứ nhất thì ngươi cũng phải nói ra tên tuổi của mình trước đã, cây cự phù này của ta không có thói quen giết những kẻ vô danh.

Vô Danh vừa nghe tên họ Trương này nói vừa đưa tay lên ngoáy lỗ tai. Sau khi thấy tên họ Trương này nói xong rồi thì hắn mới cười khẩy nói:

-Ta cũng không có thói quen nói ra danh tính của mình cho những kẻ sắp chết biết.

Họ Trương kia nghe vậy thì liền hai mắt tròn trừng tức giận, râu hùm vểnh lên, giọng nói như sấm truyền ra:

-Hỗn láo, Trương Phi Hồ ta cũng là lần đầu tiên thấy có kẻ dám nói như vậy trước mặt ta, hôm nay không giết ngươi ta liền không phải là Trương Phi Hồ.

Trương Phi Hồ sau khi nói xong thì thanh cự phù trên tay cũng vũ động, lập tức một búa chém ra, phù văn ngọn sóng đánh về phía của Vô Danh.

Vô Danh thấy vậy thì liền cười lạnh:

-Đây cũng là lần đầu tiên ta thấy có kẻ dám như vậy lớn tiếng ở trước mặt ta, hôm nay không giết ngươi thì ta cũng vẫn là ta.

Vô Danh nói xong một quyền đưa lên, toàn bộ sát thế xung quanh đều bị một quyền này cuốn lên hết thảy, Vô Danh không chút do dự đâm ra một quyền Trùng San.

Toàn bộ sát thế trong không gian bị một quyền vừa rồi của Vô Danh không chế, lập tức không gian xung quanh Trương Phi Hổ liền trở nên chậm lại, ba tòa núi lớn chui ra từ hư không ập thẳng xuống đầu của Trương Phi Hổ.

Trương Phi Hổ vừa mới đánh ra một búa còn chưa kịp thu về thì liền cảm thấy cả người bị bao bọc lại bởi một loại sát khí khiến cho hắn không thể nào cử động được, cũng ngay lúc đó hắn liền nhìn thấy trên đầu của mình xuất hiện ba tòa núi lớn mờ ảo ập xuống. Trương Phi Hổ lúc này cảm nhận được cái chết rõ ràng hơn bao giờ hết, hắn ngay lập tức nhận ra mình không phải là đối thủ của người trước mắt. Trương Phi Hổ lập tức hét lên:

-Ngươi không được giết ta..

Trương Phi Hổ còn chưa có kịp nói hết câu thì tòa núi đầu tiên đã đập thẳng xuống đầu của hắn, lập tức mấy tiếng rắc rắc phát ra.

-Phanh...

Tòa núi thứ nhất còn chưa có qua đi thì tòa núi thứ hai đã ập tới đè lên tòa núi trước, lập tức cả người của Trương Phi Hổ liền bị đánh thành một màn huyết vụ.

Vô Danh một quyền này bỏ qua hoàn toàn phủ văn của Trương Phi Hổ đánh tới, khiến cho Trương Phi Hổ chết cũng không biết tại sao mình chết.

Phủ văn đánh về phía Vô Danh vẫn còn chưa có tiêu tán, thế nhưng Vô Danh cũng chẳng thèm để ý cái loại phủ văn cùi rách này, hắn chỉ tiện tay quét một cái, phủ văn của Trương Phi Hổ đánh tới liền tán loạn không còn một mảnh.

Vô Danh đã tiến vào ý cảnh tiểu thành từ mấy tháng trước rồi, cái loại phủ văn vừa nảy quả thực tán loạn không chịu nổi, ngay cả cấp độ nhập môn cũng không chạm tới, cho nên hắn chỉ cần tùy tiện phát ra ý cảnh của mình liền có thể khiến cho đạo phủ văn kia trở lên tán loạn không còn một mảnh.

Vô Danh sau khi chỉ cần dùng một quyền liền oanh Trương Phi Hổ thành bã vụn thì cuốn tay một cái, lập tức nhẫn của Trương Phi Hổ liền rơi vào trong tay của hắn.

Đám người của Minh Thương Phái sau khi nhìn thấy cảnh này thì liền trợn mắt há mồm, sau đó kẻ nào gương mặt cũng hết sức sợ hãi, không dám nhìn thẳng về phía Vô Danh.

Chu Văn Du thăm than đen đui, lúc này hắn cũng đã phát hiện ra người trước mặt không tầm thường, thế nhưng cái kia Trương Phi Hổ cũng không có nghe lời của hắn, mà lại còn mắng hắn nữa. Chu Văn Du liếc mắt nhìn về phía người trước mặt, nếu như lần này người đó thật sự giết hắn thì hắn cũng không thể sống thêm một giây.

Nhưng Vô Danh không có đi làm loại chuyện nhảm chán này, hắn thế nhưng cũng đã phát hiện có người chú ý về phía này rồi, nếu như tiếp tục ra tay giết đám người này thì có lẽ hắn liền rước vào người thêm chút phiền phức, bọn chấp sự này thế nhưng hắn cũng không thể dây vào được.

Vô Danh nhìn về phía đám người Minh Thương phái nói:

-Khôn hồn thì giao hết nhẫn trữ vật ra đây sau đó rút đi, nếu như lần sau ta còn nhìn thấy mấy người các ngươi thì cũng đừng trách ta giết sạch không còn một mống.

Đám người Minh Thương phái lúc này nào có ý nghĩ gì khác nữa, bọn chúng lập tức tháo nhẫn trữ vật trên tay của mình ra sau đó đưa cho Vô Danh.

Chu Văn Du khi nghe thấy Vô Danh không giết bọn hắn thì liền vui mừng, tay lập tức tháo nhẫn trữ vật rồi đưa về phía Vô Danh nói:

-Đa tạ tiền bối tha mạng, đây là nhẫn trữ vật của tiểu nhân.

-Cút..

Vô Danh cầm lấy nhẫn trữ vật sau đó lạnh lùng nói một tiếng.

Chu Văn Du bây giờ chỉ nghĩ làm sao chạy cho nhanh, hắn nào dám ở lại đây thêm một giây nào nữa, nghe được câu nói này của Vô Danh cũng giống như là nghe được “tiên âm” vậy.

-Dạ dạ, tiểu nhân lập tức rút ngay.

Chu Văn Du gật gật như gà mổ thóc sau đó lập tức liền ba chân bốn cẳng chạy đi.

Mấy tên đảng sau cũng lần lượt bước tới đưa nhẫn trữ vật cho Vô Danh rồi chuồn đi, không có kẻ nào nguyện ý ở lại thêm một giây nào cả.

Vô Danh cầm tất cả mười chiếc nhẫn trữ vật trên tay, thần thức của hắn rất nhanh quét qua toàn bộ mười chiếc nhẫn trữ vật này. Sau khi thấy không có đồ gì vừa mất thì Vô Danh mới giữ lại nhẫn trữ vật của Trương Phi Hổ rồi đưa lại chín chiếc nhẫn trữ vật còn lại cho Vũ Thủy Yên.

-Cái này cho muội.

Vũ Thủy Yên lúc này vẫn còn bị đờ ra sau một màn vừa rồi, nàng thế nhưng cũng không dám tin vào mắt mình, lần nào nhìn thấy Vô Danh đại ca thì nàng cũng liền nhìn thấy một bức tường cao không với tới được, thực lực của Vô Danh đại ca mạnh mẽ quá sức tưởng tượng. Khi thấy Vô Danh chìa tay về phía mình thì Vũ Thủy Yên mới có thể lấy lại được tinh táo:

-Cái này huynh cho muội thật à.

Vũ Thủy Yên vừa nói vừa chia tay ra cầm lấy chỗ nhẫn trữ vật kia, Vô Danh đại ca quả nhiên là hào phóng, cho nàng một lúc chín chiếc nhẫn trữ vật. Đây quả thực là một nguồn bổ sung kinh tế không nhỏ đối với nàng, nàng thế nhưng cũng chỉ có mấy chục ngàn linh thạch hạ phẩm đi đường thôi a.

Vô Danh gật đầu “ừ” một tiếng sau đó liền đảo mắt ra đằng sau một cái rồi mới quay người rời đi, bây giờ chỉ cần chờ tới khi Chiến Trường Cổ mở ra là được.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Ngũ Hành Chung

Vô Danh ánh mắt lúc này đảo qua mấy căn động phủ cho thuê, nhìn qua một lượt thì hắn liền lắc đầu, động phủ này cho thuê quá đắt một chút hắn cũng không có nhiều linh thạch như vậy để thuê mấy căn động phủ này.

Vô Danh cùng với Vũ Thủy Yên lúc này tùy tiện tìm một bãi đất trống sau đó liền lấy một vài vật liệu ra làm hai chiếc lều nhỏ. Bởi vì cả hai người cùng bắt tay vào làm cho nên chỉ cần chưa tới nửa canh giờ thì hai chiếc lều nhỏ được trang trí trông khá đẹp mắt cũng đã hoàn thành.

Vô Danh quan sát thấy mặt trời cũng đã lên cao, ánh nắng cũng rất là chói chang, hắn nhanh chóng lấy ra hơn trăm miếng trận kỳ sau đó bắt đầu bố trí trận pháp.

Vô Danh tính bố trí một cái trận pháp phòng ngự cùng với trận pháp ngăn cản thần thức. Vô Danh bây giờ đã là Đại Sư trận pháp cấp năm, hắn tin tưởng với trình độ trận pháp của mình mà bố trí một cái trận pháp ngăn cản thần thức thì đến ngay cả tu sĩ Hư Thần cũng không thể nào quét vào trong được, cái hắn cần chỉ là thời gian mà thôi.

Vô Danh ngay lập tức vẫy từng miếng trận kỳ trên tay ra, hắn bắt đầu bố trí một cái trận pháp phòng ngự cấp năm trước sau đó mới bố trí một cái trận pháp ngăn cản thần thức ở bên ngoài.

Mãi cho đến tầm chiều tối Vô Danh mới có thể bố trí xong mấy cái trận pháp này. Mặc dù tốc độ bố trí trận pháp của hắn rất nhanh, nếu chỉ là bố trí một cái trận pháp phòng ngự cấp năm thì liền xong chỉ trong chớp lát, thế nhưng lần này hắn bố trí một cái trận pháp ngăn cản thần thức đến tu sĩ Hư Thần cũng không quét vào bên trong được cho nên phải mất rất nhiều thời gian.

Vô Danh lúc này đã bố trí trận pháp xung quanh hai chiếc lều xong xuôi rồi thì mới quay sang nhìn Vũ Thủy Yên nói:

- Được rồi, trận pháp ta đã bố trí xong hết rồi, muội mau vào trong lều nghỉ ngơi đi, trận pháp này ta đã liên kết với khí tức của muội rồi cho nên muội có thể tùy ý ra vào mà không bị ngăn trở.

Vũ Thủy Yên nghe thế thì vui mừng nói:

- Oa thật sao, Vô Danh đại ca thật lợi hại, huynh vậy mà lại là một trận pháp sư a.

Vũ Thủy Yên nhìn về phía Vô Danh, tay của nàng làm ra một cái thủ thế sau đó giọng nói trong trẻo truyền ra:

- Vô Danh đại ca, huynh bây giờ cũng nên đi nghỉ ngơi đi, muội vào trước nhé.

- Ừm

Vô Danh gật đầu “ừm” một tiếng sau đó cũng đi vào bên trong chiếc lều của hắn. Vô Danh làm chiếc lều này cũng khá là rộng rãi, không gian cũng khoảng một trượng vuông, hắn vì không thích gõ bó cho nên làm cái gì cũng lớn một chút.

Bởi vì trong lều có gắn “Thông Minh thạch” cho nên ánh sáng luôn được cung cấp đầy đủ, chăn gối cũng là rất sạch sẽ gọn gàng. Vô Danh lúc này lại ngồi xuống phía dưới thảm lụa, hắn muốn sắp xếp một chút đồ trong nhẫn trữ vật của Trương Phi Hổ, đồng thời một đêm này hắn cũng muốn dành thời

gian để luyện hóa chiếc chuông năm cạnh mà lần trước lấy được từ chỗ Hạ Đào.

Sở dĩ lúc đó hắn không có luyện hóa chiếc chuông năm cạnh kia là bởi vì hắn không có nhớ ra trong nhẫn trữ vật của hắn có thứ đó. Lúc đó là hắn nhờ Hồng Mông thu dọn Hạ Đào cho nên cũng không có biết là chiếc chuông năm cạnh đó lại ở trong nhẫn trữ vật của mình. Chính vì vậy mà hắn giành khá nhiều thời gian để tu luyện, sau đó vì sợ chậm trễ Chiến Trường Cổ lên cũng một mực bỏ qua chiếc chuông năm cạnh đó.

Vô Danh nhìn xung quanh rồi lập tức đưa tay ra làm vài cái chỉ ấn, hắn là muốn đánh thêm một chút cảm chế cho chắc ăn, cẩn thận thực sự là không thừa.

Vô Danh sau khi đã ổn định xuống thì liền tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn, trận pháp ngăn cản thần thức mà hắn bố trí ra đến cả tu sĩ Hư Thần cũng không thể quét vào trong được cho nên hắn rất yên tâm khi tiến vào bên trong thế giới hỗn độn.

Vô Danh vào bên trong thế giới hỗn độn xong thì liền lấy ra nhẫn trữ vật của Trương Phi Hồ kiểm tra một chút. Vô Danh thần thức đơn giản phá tan cảm chế bên ngoài sau đó liền quét vào bên trong không gian của nhẫn trữ vật.

Vô Danh thần thức vừa quét vào thì liền phát hiện trong nhẫn trữ vật của Trương Phi Hồ có khá nhiều linh thạch, hắn đếm sơ sơ cũng khoảng gần trăm vạn linh thạch thượng phẩm, linh thạch trung phẩm cũng là có hơn hai triệu. Vô Danh không biết rõ ràng Trương Phi Hồ này làm sao mà có nhiều linh thạch như vậy, nhưng hắn đoán rằng chuyện này có liên quan tới việc chặn đường những tu sĩ tán tu tham gia thi đấu đại đoạt được “Chiến Trường Cổ bài”, nếu như Vô Danh hắn đoán không nhầm thì đây rất có thể là tiền lời mà bọn chúng sau khi bán đi “Chiến Trường Cổ bài” có được.

Vô Danh ngay lập tức chuyển một trăm vạn linh thạch thượng phẩm cùng với hơn hai triệu linh thạch trung phẩm sang nhẫn trữ vật của mình. Vô Danh lại tiếp tục quét vào bên trong nhẫn trữ vật của Trương Phi Hồ, nhưng mà ngoài mấy cọng linh thảo cùng với một số ít vật liệu ra thì Vô Danh cũng không phát hiện ra có cái gì đáng giá cả.

Vô Danh nhìn về phía Hồng Mông đang ở bên trong lõi hồ luyện thể, đợi sau khi Hồng Mông đi ra thì hắn sẽ đưa hết toàn bộ linh thạch trung phẩm cho Hồng Mông sử dụng, hắn sử dụng linh thạch trung phẩm không có hợp, bởi vì sai quen cực phẩm tiên linh mạch rồi cho nên hắn dùng linh thạch cũng không có được quen cho lắm.

Vô Danh lúc này nhìn vào nhẫn trữ vật của mình mà có chút hài lòng, hắn bây giờ lại giàu trở lại rồi, tuy hơn một triệu linh thạch thượng phẩm này cũng không thể so sánh được với mấy đại môn phái, thế nhưng đối với một tán tu mà nói thì đó là một con số không nhỏ.

Vô Danh sau khi đã sắp xếp xong một lượt đồ đạc thì mới lấy chiếc chuông năm cạnh bên trong nhẫn trữ vật của hắn ra. Bởi vì đây chính là một món pháp bảo cho nên nó có thể biến lớn nhỏ tùy ý, lúc này nó chỉ nằm gọn trong tay của Vô Danh.

Vô Danh quan sát chiếc chuông năm cạnh thì thấy xung quanh năm mặt của chiếc chuông này có năm loại ký hiệu cùng với màu sắc khác nhau, hắn chắc chắn đây là biểu tượng cho ngũ hành nguyên tố. Hỏa thì có hình ngọn lửa màu đỏ, mộc thì có hình chiếc lá màu xanh lục, thủy thì có hình giọt nước màu xanh lam, thổ thì là hình tròn màu nâu, kim là hình một hình ngôi sao tám cánh màu vàng.

Vô Danh thần thức đảo qua một vòng thì thấy ở bên trong chiếc chuông có khắc lấy ba chữ hết sức rõ ràng “Ngũ Hành Chung”. Sau khi nhìn thấy ba chữ này Vô Danh liền có chút kinh ngạc, lại có thể lấy hai chữ Ngũ Hành làm tên thì chiếc chuông này nhất định cũng không đơn giản, hắn thế nhưng cũng cảm thấy chiếc Ngũ Hành Chung này cũng không đơn giản một chút nào.

Vô Danh trong lòng có chút hồi hộp, nếu chiếc Ngũ Hành Chung này thật có uy lực như uy lực của nó thì quả là một món lợi cho hắn, nhưng mà Vô Danh lại nhớ tới lúc trước Hạ Đào dùng chiếc Ngũ Hành Chung này tiếp một quyền của hắn, một quyền của hắn đánh ra tuy bị ngăn trở thế nhưng chiếc Ngũ Hành Chung này cũng không còn chống đỡ được chiêu thứ hai. Điều này khiến cho Vô Danh có chút nghi ngờ thực lực của Ngũ Hành Chung này, hắn chỉ lo mình là nhặt phải hàng giả thôi a.

Thần thức của Vô Danh bắt đầu thẩm thấu vào bên trong Ngũ Hành Chung này để tìm kiếm cảm chế. Thần thức của Vô Danh bây giờ đã mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần rồi, nếu như chỉ là tìm kiếm một cái cảm chế mà nói thì cũng hết sức là đơn giản.

Một lúc sau Vô Danh ánh mắt mờ mịt đứng lên, hắn đã tìm kiếm suốt nửa canh giờ, vậy mà không có tìm thấy bất kể cái gì gọi là liên quan tới cảm chế của chiếc Ngũ Hành Chung này. Vô Danh trong lòng tự hỏi có phải chiếc Ngũ Hành Chung này không có cảm chế hay không, nếu như thật sự không có cảm chế hay gì đó thì cái này Ngũ Hành Chung chẳng những là hàng giả mà còn là một cái phế phẩm.

Vô Danh quả thực có chút không tin tưởng cho lắm chiếc Ngũ Hành Chung này, nếu nó thực sự là một cái hàng giả hàng kém chất lượng thì liền có thể giải thích tại sao khi Hạ Đào dùng chiếc chuông này tiếp một quyền của hắn thì liền không còn khả năng tiếp chiêu thứ hai, bởi vì nó chính là một cái hàng giả không hơn không kém.

Vô Danh cảm giác giống như bản thân vừa bị ăn một cú lừa cực lớn vậy, tên chiếc chuông này khá kêu khiến cho hắn đặt rất nhiều hy vọng vào đó, vậy mà cuối cùng lại là một cái hàng giả.

Vô Danh quả thực có chút không phục, Hỗn Độn Thiên Mục không chút cố kỵ quét thẳng vào bên trong chiếc Ngũ Hành Chung này.

Vô Danh ngay khi vừa quét chiếc Ngũ Hành Chung này một lượt bằng Hỗn Độn Thiên Mục thì liền đơ ra, hắn vậy mà lại ăn tới hai cú lừa, Ngũ Hành Chung này vậy mà lại là một cái hàng thật cực kỳ chất lượng.

Vô Danh dùng Hỗn Độn Thiên Mục quét vào thì nhìn rất rõ ràng, trên chiếc chuông này có tổng cộng một trăm lẻ tám cảm chế, nhưng trên một trăm lẻ tám cảm chế này còn có một trăm lẻ tám đạo tắc bao phủ ở trên khiến cho toàn bộ cảm chế của Ngũ Hành Chung này bị che đi. Chính vì chiếc Ngũ

Hành Chung này có một trăm lẻ tám đạo tắc bao phủ ở trên một trăm lẻ tám cảm chế cho nên Vô Danh không tài nào tìm kiếm nổi cảm chế để bắt đầu luyện hóa.

Vô Danh bây giờ rốt cục cũng đã hiểu ra tại sao lúc đối chiến với Hạ Đào chiếc chuông này chỉ có thể tiếp nổi một quyền của hắn, lúc đó chắc chắn là do Hạ Đào kia cưỡng chế phóng Ngũ Hành Chung ra phòng ngự cho bản thân, chính vì như vậy cho nên chân nguyên tiêu hao hết sức mạnh mẽ làm cho không đủ chân nguyên cung cấp tới Ngũ Hành Chung, vì thế mà Ngũ Hành Chung này chỉ có thể tiếp nổi một quyền.

Vô Danh trong lòng bây giờ quả thực đang rất là rung động, Ngũ Hành Chung này quả nhiên lại lịch không nhỏ, chỉ tiếc là hắn không có sỡ tới được một trăm lẻ tám đạo tắc kia, nếu như hắn có thể sỡ tới được một trăm lẻ tám đạo tắc đó thì cũng đồng nghĩa với việc luyện hóa được một trăm lẻ tám cảm chế kia. Việc cảm ngộ đạo tắc bên trong chiếc Ngũ Hành Chung này liên quan tới luyện hóa cảm chế trong đó, chỉ cần có thể cảm ngộ được đạo tắc đầu tiên thì sẽ có thể luyện hóa được cảm chế thứ nhất, cứ như vậy cho tới khi hoàn toàn luyện hóa được một trăm lẻ tám cảm chế.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Ngũ Hành Chung Nhận Chủ

Vô Danh sau khi đã phóng Hỗn Động Thiên Mục ra quan sát Ngũ Hành Chung thì cũng không chút do dự nào dựa vào Hỗn Động Thiên Mục bắt đầu cảm ngộ đạo tắc ở bên trong Ngũ Hành Chung này.

Nếu như hắn dùng thần thức bình thường không nhìn ra được cảm chế gì trên Ngũ Hành Chung thì bây giờ hắn đã có Hỗn Động Thiên Mục rồi cho nên có thể dễ dàng tìm kiếm toàn bộ cảm chế.

Nhưng vì trên một trăm lẻ tám đạo tắc cảm chế này có thêm một trăm lẻ tám đạo tắc bao phủ ở trên cho nên hắn phải cảm ngộ đạo tắc trong đó trước đã.

Thần niệm vừa động, Hỗn Động Thiên Mục lập tức bao quát toàn bộ đạo tắc đầu tiên. Vô Danh bắt đầu chìm vào trong cảm ngộ loại đạo tắc bên trong Ngũ Hành Chung này.

Hỗn Động Thiên Mục của Vô Danh vừa mới bao quát lấy đạo tắc đầu tiên này thì liền cảm nhận được một loại khí tức ngũ hành mệnh mông rộng lớn.

Loại khí tức ngũ hành này khiến cho Vô Danh cảm thấy rằng bản thân mình như bị cuốn chìm vào trong vũ trụ mệnh mông không có điểm dừng. Mỗi khi Vô Danh muốn biết nó lớn như thế nào thì hắn lại càng không thể biết được, càng muốn biết thì nó lại càng to lớn hơn, có nghĩ một người cũng không biết vũ trụ này rốt cuộc lớn như thế nào, nghĩ mãi cũng không ra, vũ trụ này thực sự to lớn quá.

Khi loại khí tức ngũ hành này cảm nhận được Vô Danh đang nhìn nó thì nó ngay lập tức ồ ạt tiến vào, Vô Danh càng lúc càng cảm nhận rõ ràng hơn loại khí tức ngũ hành mệnh mông này.

Theo thời gian tăng lên cảm ngộ với loại khí tức này thì tu vi của Vô Danh cũng từ từ nhích lên từng chút một, Kim Đan tăng bảy hậu kỳ bắt đầu nói lỏng, tu vi đang từ từ tăng tới Kim Đan tăng bảy viên mãn.

Sau một ngày bên trong thế giới hỗn độn Vô Danh đã nắm bắt được đạo tắc thứ nhất này, tu vi của hắn cũng nhờ đó mà tiến vào Kim Đan tăng tám không một chút trở ngại.

Sau khi đã nắm bắt được đạo tắc đầu tiên bên trong Ngũ Hành Chung thì Vô Danh thấy rằng lý giải của bản thân về mọi thứ xung quanh cũng sâu sắc hơn trước, đạo tắc này hắn cũng đã có thể cảm ngộ rõ ràng, nhờ đó mà hắn có thể tăng tu vi của mình lên tới Kim Đan tăng tám một cách dễ dàng.

Mặc dù Vô Danh có thể nắm bắt rõ ràng đạo tắc thứ nhất này nhưng hắn thấy rằng đạo tắc thứ nhất này cũng chưa phải là hoàn thiện cho lắm, nó vẫn có là một thứ gì đó rất nhỏ bé, có khi hắn phải cảm nhận được đạo tắc thứ hai thì mới có thể hoàn thiện hơn.

Khi đã cảm nhận được đạo tắc đầu tiên bên trong Ngũ Hành Chung thì Vô Danh bắt đầu luyện hóa cảm chế đầu tiên. Bởi vì đạo tắc thứ nhất hắn đã cảm ngộ được rồi cho nên cảm chế đầu tiên này hắn có thể dễ dàng sỡ tới được, cho dù hắn không có dùng Hỗn Động Thiên Mục thì vẫn có thể chạm tới cảm chế đầu tiên này mà luyện hóa.

Nhưng để cho Vô Danh cảm thấy ngạc nhiên là mặc dù hắn có thể sỡ tới được cảm chế đầu tiên này nhưng luyện hóa nó lại không phải là dễ dàng tới như vậy.

“Nan hành năng hành” mà, những việc càng khó làm thì cũng hãy thử làm xem sao, xem cuối cùng có thể làm được không. Vừa nghĩ tới đó thì Vô Danh cũng bắt đầu thâm thấu thần thức vào bên trong mà luyện hóa cảm chế đầu tiên này.

Vô Danh cứ ngồi yên bất động thâm thấu thần thức của mình vào bên trong đạo tắc cảm chế đầu tiên này, nhưng khó khăn cho hắn là đạo tắc cảm chế đầu tiên này cũng không dễ luyện hóa tới như vậy.

Một đêm bên ngoài trôi qua rất nhanh, thời gian bên trong thế giới hỗn độn cũng đồng dạng như vậy, sau hơn ba ngày bên trong thế giới hỗn độn Vô

Danh vẫn còn đang sờ cái cảm chế đầu tiên này.

Bên ngoài chỉ còn một chút nữa là trời muốn sáng, Vô Danh vẫn đang tại bên trong thế giới hỗn độn sờ cái cảm chế đầu tiên. Khi thời gian bên trong thế giới hỗn độn sắp trôi qua một ngày nữa thì Vô Danh lúc này mới dừng lại, hắn vẫn còn đang sờ cái cảm chế đầu tiên này. Vô Danh trong lòng rõ ràng có một loại cảm giác thất vọng, hắn vậy mà mất tới mấy ngày liền cũng không thể nào luyện hóa được cái cảm chế đầu tiên của Ngũ Hành Chung này.

Vô Danh thấy không luyện hóa được nữa thì mới dừng lại sau đó mở mắt ra, để cho hắn kinh hoàng là hắn không thấy Ngũ Hành Chung đâu nữa. Vô Danh thần thức quét toàn bộ ra bên ngoài, nhưng hắn cũng không có phát hiện bất cứ dấu vết gì của Ngũ Hành Chung.

Nhưng rất nhanh sau đó Vô Danh liền phát hiện ra rằng Ngũ Hành Chung đang nằm lơ lửng bên trong thức hải của hắn. Vô Danh có chút ngạc nhiên, hắn còn chưa có luyện hóa được cảm chế đầu tiên, vậy mà tại sao Ngũ Hành Chung kia đã nằm ở bên trong thức hải của hắn rồi.

Vô Danh bắt đầu suy nghĩ, hắn sau đó cũng đã biết được nguyên nhân tại sao Ngũ Hành Chung lại nằm bên trong thức hải của hắn rồi, có lẽ là Ngũ Hành Chung cũng đã nhận hắn làm chủ.

Mặc dù nói hắn chưa có luyện hóa được cảm chế đầu tiên nhưng mà hắn cũng đã bắt được đạo tắc đầu tiên trong Ngũ Hành Chung này rồi, tuy nhiên Vô Danh biết đó cũng chưa phải là lý do mà Ngũ Hành Chung nhận hắn làm chủ.

Sở dĩ mà Ngũ Hành Chung nhận hắn làm chủ cũng bởi vì trong người của hắn có Hỗn Độn Thiên Mục, không những thế hắn còn có một dải "hồng mông đạo vận" cùng với "mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp".

Mấy thứ kia trong người của hắn đều là những thứ vô cùng quý giá, không thể đem những thứ tầm thường khác ra để so sánh được. Mỗi thứ trong người của hắn đều có uy lực vô tỷ, khó có thứ gì có thể so sánh được, cho nên Ngũ Hành Chung kia chủ động nhận hắn làm chủ cũng không có gì là ngạc nhiên cả.

Bởi vì không thể luyện hóa được cảm chế đầu tiên của Ngũ Hành Chung nên trong lòng Vô Danh có chút khó chịu, nhưng sau khi Ngũ Hành Chung này đã chủ động nhận hắn làm chủ rồi thì toàn bộ những khó chịu kia đều đã bị Vô Danh tổng khứ hết thảy, một chút đều không ảnh hưởng.

Vô Danh biết rằng với thực lực của hắn bây giờ mà muốn luyện hóa được toàn bộ cảm chế của Ngũ Hành Chung này thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày, tuy nhiên theo thực lực của hắn tăng lên thì từ từ hắn cũng có thể luyện hóa được toàn bộ cảm chế trong Ngũ Hành Chung này.

Nhưng một cảm chế đã khiến cho Vô Danh hắn cảm thấy cực kỳ khó luyện hóa rồi, nói gì là một trăm lẻ tám cảm chế đây, mỗi một cảm chế về sau đều càng khó luyện hóa hơn trước. Vô Danh nghĩ rằng nếu như bản thân muốn thật sự luyện hóa được toàn bộ một trăm lẻ tám cảm chế này thì có lẽ là hắn phải có thực lực mạnh mẽ giống như là vị sư phụ Mộng Tuân kia vậy.

Mặc dù Mộng Tuân kia cũng không có trực tiếp chỉ dạy Vô Danh, nhưng mà Vô Danh hắn vẫn coi Mộng Tuân kia là sư phụ của mình, nếu không có miếng ngọc gian kia thì có lẽ Vô Danh cũng không có được như ngày hôm nay.

Vô Danh tâm trạng cực kỳ vui vẻ đứng lên, bây giờ trong người của hắn đã có thêm Ngũ Hành Chung làm một món đồ vật bảo mệnh rồi

-Àm.àm..

Mà đúng lúc này đột nhiên Vô Danh phát hiện trận pháp của mình vậy mà lại bị kẻ khác công kích vào, thần thức của Vô Danh lập tức vọt ra bên ngoài xem ai đang gây sự với hắn.

Sau khi Vô Danh vừa mới đưa thần thức ra bên ngoài thì liền phát hiện ra là Vũ Thủy Yên, coi bộ có vẻ đang rất gấp gáp.

Vô Danh nghĩ hắn cũng nên ra ngoài rồi, dù sao trời cũng đã sáng, Chiến Trường Cổ chẳng mấy chốc cũng sẽ mở ra. Vũ Thủy Yên có lẽ cũng là do không gọi được hắn cho nên mới công kích vào bên trên trận pháp như vậy.

Vô Danh vừa động niệm thì đã xuất hiện trở lại trong lều nhỏ của hắn, ngay sau đó hắn liền đi ra bên ngoài.

Vô Danh vừa mới đi ra ngoài thì Vũ Thủy Yên đã tiến tới gần nói:

-Vô Danh đại ca, huynh làm gì trong đó vậy, muội mãi không thấy huynh ra cho nên mới công kích vào trận pháp, hy vọng huynh không trách muội.

Vô Danh lắc đầu đáp:

-Không sao.

Bởi vì đây là Vũ Thủy Yên nên Vô Danh mới nói như vậy, nếu đổi lại là kẻ khác thì Vô Danh chắc chắn sẽ hỏi lý do trước rồi sau đó đập luôn.

Vũ Thủy Yên lúc này lại nhìn Vô Danh nói:

-Vô Danh đại ca, Chiến Trường Cổ cũng sắp mở ra rồi, muội với huynh cùng đi ra chỗ tập trung nhé.

-Được, đi thôi.

Vô Danh gật đầu đáp.

Vô Danh cùng với Vũ Thủy Yên liền đi tới chỗ quảng trường tập trung, ngay khi hai người vừa mới tới thì cũng đã phát hiện có rất nhiều người đã đứng chờ sẵn ở đó, số người đang đứng ở đây cũng phải trên vạn người.

Nhưng cũng không chỉ có những người đứng tập trung ở đây, Vô Danh còn phát hiện phía sau hắn cũng có rất nhiều người đang di chuyển tới vị trí quảng trường này.

Theo như Vô Danh quan sát thì mỗi người tới đây đều xếp hàng một cách rất có trật tự, người tới trước thì đứng trước, người tới sau thì đứng sau, có những chỗ thì tụ tập người của một môn phái lại.

Vô Danh cùng với Vũ Thủy Yên tới sau cho nên cũng đứng vào đằng sau hàng ngũ này, ai tới đây cũng như vậy, đều rất biết quy củ.

Về sau người tới càng lúc càng đông, nhìn số người đang đứng tụ tập lại nơi này cũng khiến cho người ta cảm thấy náo nhiệt. Xung quanh cũng có không ít những tiếng bàn tán nghị luận, có cả những tiếng cười đùa đan xen nhau nữa, không khí ở đây quả thực rất ồn ào.

Đợi cho tới nửa ngày, lúc này Vô Danh mới phát hiện có một lão giả áo đen đi tới phía thượng đài trước quảng trường. Ngay khi lão giả này vừa mới đi tới thì âm thanh ồn ã xung quanh cũng im bặt, không có bất kì một tiếng động nào, đến cả một chiếc kim rơi xuống thôi cũng có thể nghe thấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Chiến trường cổ mở ra

Lão giả áo đen vừa mới tiến lên thượng đài phía trước quảng trường thì ở phía dưới liền yên tĩnh hẳn đi, đợi mấy hơi thở sau lão giả mới gật đầu nói:

-Chào tất cả các vị đạo hữu, ta là Ngụy Thâm Điền. Lần này ta xin được thay mặt toàn bộ chấp sự ở đây nói với chư vị đạo hữu vài lời.

Ngụy Thâm Điền nói tới đây thì liền dừng lại một lúc sau đó mới tiếp tục nói:

-Như mọi người cũng đã biết, Chiến Trường Cổ này chẳng lâu nữa sẽ mở ra, tuy nhiên ta cần phải nhắc lại với mọi người một lần cuối cùng rằng chỉ có những ai mang trong mình “Chiến Trường Cổ bả” thật thì mới có thể đi vào bên trong Chiến Trường Cổ. Đối với những kẻ cố ý sai phạm hy vọng tìm một đường đi vào bên trong Chiến Trường Cổ chỉ cần chúng ta phát hiện ra đều sẽ trực tiếp bị giết chết tại đương trường, không cần biết các người là người của môn phái nào từ đâu đến, chỉ cần vi phạm đều bị giết chết không tha. Mọi người hiểu ý ta nói rồi chứ.

Tất cả những người ở phía dưới đồng thanh hô to một tiếng sau đó lại tiếp tục bảo trì trạng thái yên lặng. Ngụy Thâm Điền lúc này mới ưng ý gật đầu nói:

-Được rồi, Chiến Trường Cổ lập tức sẽ mở ra sau ít thời gian nữa, tất cả mọi người hãy di chuyển thành từng hàng về phía cổng Chiến Trường Cổ. Ở đó sẽ có các chấp sự làm công việc kiểm tra “Chiến Trường Cổ bả”, không những thế còn có một cái máy kiểm tra ở đó, chỉ cần ai có ý vi phạm nội quy đều sẽ bị phát hiện ra, ngay cả “Chiến Trường Cổ bả” giả đều sẽ bị phát hiện. Tất cả các chấp sự ở đây đều làm việc hết sức nghiêm túc để đảm bảo tính công bằng cho mọi người. Được rồi, ta cũng sẽ không nói nhiều nữa, mọi người mau mau di chuyển thôi.

Ngụy Thâm Điền vừa nói xong thì các tu sĩ cũng đã di chuyển được một nửa đường rồi, chẳng mấy chốc toàn bộ các tu sĩ đều đã đứng ở phía trước cổng vào Chiến Trường Cổ.

Trong lòng mỗi tu sĩ đang đứng ở đây cũng đều có cùng một loại cảm giác hồi hộp giống nhau, mặc dù có không ít người cũng đã từng tham gia qua các loại bí cảnh nhưng mà Chiến Trường Cổ này lại hoàn toàn khác. Chiến Trường Cổ này mới được phát hiện ra rằng sẽ mở lần đầu tiên vào ngày hôm nay, cho nên toàn bộ những thứ bên trong Chiến Trường Cổ đều sẽ được giữ lại nguyên vẹn, chính vì vậy cho nên ai cũng có cảm giác hồi hộp giống nhau.

Vô Danh cũng rất là mong chờ Chiến Trường Cổ lần này, hắn mong đó sẽ thật sự là một “chiến trường” đúng nghĩa.

Vô Danh lúc này thấy rằng ở phía trước quả thực có một cái máy kiểm tra, nhìn sơ qua thì nó giống như mấy cái máy kiểm tra rà soát đồ vật bằng tia hồng ngoại gì đó ở địa cầu vậy. Mà bên cạnh đó cũng có mấy vị chấp sự đang làm công việc kiểm tra “Chiến Trường Cổ bả”.

Vô Danh thấy rằng tất cả những ai muốn đi vào Chiến Trường Cổ thì phải cầm “Chiến Trường Cổ bả” trên tay sau đó đi qua cái máy kiểm tra kia, chỉ cần nó không phát ra tín hiệu thì có thể thông qua.

Sau khi thông qua chốt kiểm tra này rồi thì các tu sĩ sẽ đợi ở quảng trường phía sau chờ đến khi Chiến Trường Cổ mở ra. Bởi vì có chiếc máy kiểm tra này cho nên công việc kiểm tra rất nhanh, dù có bao nhiêu người đi nữa thì vẫn có thể kiểm tra trong vòng một khoảng thời gian ngắn.

Sau khi Vũ Thủy Yên đã thông qua kiểm tra rồi thì người phía sau cũng chính là Vô Danh, Vô Danh cũng đưa “Chiến Trường Cổ bả” của mình ra để chiếc máy kiểm tra. Mà đúng lúc này chiếc máy kiểm tra kêu tí tí liên tục.

Vô Danh nhủ vậy, sao lại có thể trùng hợp tới như vậy, lúc trước kiểm tra thì chiếc máy này không kêu, nhưng đến lượt của hắn thì nó lại kêu. Vô Danh quả thực lo lắng, liệu “Chiến Trường Cổ bài” của hắn có phải hay không chính là một cái hàng giả.

-Kẻ nào dám gian lận.

Ngay khi chiếc máy kiểm tra kia vừa mới kêu lên một cái thì liền có một giọng nói giận giữ thét lên. Ngay sau đó Vô Danh lập tức phát hiện có một kẻ bị chấp sự bắt ra rồi trực tiếp giết chết tại đương trường. Vô Danh thở phào một hơi, may là “Chiến Trường Cổ bài” của hắn là hàng thật, nếu không thì kết cục cũng không tốt đẹp hơn kẻ kia là mấy.

Vô Danh rất dễ dàng thông qua đợt kiểm tra lần này mà tiếp tục tiến vào bên trong. Hắn cũng giống như những tu sĩ khác đều đứng đợi ở một phía quảng trường.

Đợt kiểm tra chỉ diễn ra trong vòng nửa canh giờ thì đã kết thúc, toàn bộ mấy vạn người chỉ cần ngắn đó thời gian liền kiểm tra xong. Mà trong mấy vạn người tới đây cũng chỉ phát hiện ra có một trường hợp là sử dụng “Chiến Trường Cổ bài” giả, và trường hợp này cũng đã bị giết trực tiếp tại đương trường.

Vô Danh cùng với Vũ Thủy Yên bây giờ cũng giống như tất cả các tu sĩ khác, hai người đều đang chờ đợi thời khắc mà Chiến Trường Cổ mở ra.

Chỉ chốc lát sau Chiến Trường Cổ đã mở ra, toàn bộ mấy vạn người ở đây đều ồ ạt tiến lên đi thẳng vào cổng Chiến Trường Cổ.

Cổng đi vào Chiến Trường Cổ là một cánh cổng rất rộng lớn, nó giống như một màn sáng dựng thẳng lên vậy, toàn bộ tu sĩ đi xuyên qua màn sáng này đều biến mất không thấy đâu nữa.

Vô Danh lúc này thấy cổng Chiến Trường Cổ đã mở ra rồi thì hắn cũng muốn tiến vào trong. Vô Danh đưa tay ra nắm lấy tay của Vũ Thủy Yên sau đó nhún một cái cả hai người đã bay lên trên rồi.

Bởi vì trong Chiến Trường Cổ đồ tốt rất nhiều cho nên Vô Danh cũng muốn đi vào bên trong sớm một chút, chậm mấy giây thôi cũng đã rất thiệt thòi rồi.

Vũ Thủy Yên lúc đầu bị Vô Danh nắm lấy cổ tay thì cũng có chút hốt hoảng, nhưng rất nhanh sau đó nàng liền bình tĩnh lại, gương mặt cũng là đỏ hồng lên trông cực kỳ khả ái. Nàng quả thực thích được Vô Danh nắm tay như vậy.

Vô Danh lúc này đột nhiên dụng lực một chút, ngay lập tức đẩy Vũ Thủy Yên đi qua màn sáng kia, hắn cũng là đi theo ngay sát phía sau.

Ngay một khắc Vô Danh tóm lấy Vũ Thủy Yên bay lên vượt qua vạn người thì cũng có hàng vạn ánh mắt đổ vào trên người của hắn, hiển nhiên hành động này khiến cho vô số tu sĩ cảm thấy bất bình.

Tuy nhiên bất bình thì bất bình, cũng không có ai nói ra bất kỳ một câu nào hay có bất kỳ hành động gì, bởi vì toàn bộ những người ở đây đều không nhìn thấy tu vi của Vô Danh.

Chính vì không nhìn thấy được tu vi của tu sĩ phách lối kia cho nên ai ai cũng chỉ biết dương mắt ra mà nhìn một nam một nữ bay ở trên đầu của họ.

Vô Danh ngay lúc này tay trái vòng qua ôm lấy eo thon của Vũ Thủy Yên mà kéo gần vào trong người của hắn, hắn sợ sau một khắc đi qua màn sáng kia thì không biết cả hai sẽ bị truyền tống tới nơi nào, cho nên hắn phải ôm lấy Vũ Thủy Yên nếu không thì hai người bị truyền tống tới nơi khác nhau là rất cao, như thế đối với Vũ Thủy Yên thực sự rất nguy hiểm.

Vũ Thủy Yên bởi vì cũng chỉ mới tu luyện tới Tụ Khí tầng tám cho nên bị Vô Danh ném bay tới trên không trung này quả thực có chút không thích ứng được. Với khả năng của nàng bây giờ thì vẫn chưa thể bay được lên trên không trung giống như là Vô Danh. Vũ Thủy Yên bị Vô Danh vòng tay qua ôm lấy eo thì cũng chỉ biết ôm chặt lấy Vô Danh nếu không thì rớt xuống lúc nào cũng không biết.

Vũ Thủy Yên ngay một khắc được Vô Danh ôm lấy thì giống như là con nai vàng ngơ ngác vậy, tim của nàng đập nhanh liên tục. Vũ Thủy Yên quả thực có chút ngượng ngùng không dám đưa mắt lên nhìn Vô Danh, chỉ có thể để cho hắn ôm lấy như thế mà đi vào bên trong màn sáng kia.

Mọi người ở bên dưới vừa rồi cũng bị một màn kích thích không nhẹ, một nam một nữ kia quả thực quá mực táo bạo một chút, lại có thể không chút cố kỵ làm chuyện xấu hổ như vậy trước mặt mọi người. Nhưng mà những hình ảnh như thế lại khiến cho mấy tên không có đạo lý ở phía dưới chịu đựng một màn tra tấn cực kỳ mạnh mẽ, đại đa số tu sĩ ở đây đều là cô nam quả nữ.

Ngay khi Vô Danh vừa mới đi xuyên vào màn sáng kia thì đầu óc liền cảm thấy một trận choáng váng, thần thức vừa mới phóng ra cũng bị xoắn nát hết thấy. Vô Danh thấy như vậy thì hết sức giật mình, hắn chỉ biết thu hồi lại thần thức rồi sau đó cố gắng giữ cho đầu óc thanh tịnh. Mặc dù cố gắng không để cho đầu óc bị mê đi nhưng Vô Danh cũng vẫn cảm thấy một trận choáng váng như vậy. Vô Danh lúc này lại càng ôm chặt lấy Vũ Thủy Yên hơn, trong lúc như thế này hai người rất dễ bị tách nhau ra, nếu không giữ chặt thì chắc chắn sẽ bị truyền tống tới nơi khác nhau.

Vũ Thủy Yên đồng dạng cũng hiểu điều này cho nên nàng cũng không dám nói lỏng Vô Danh một chút nào, hai người chính là dán chặt lại với nhau. Vô Danh bởi vì vẫn còn giữ được một tia ý thức cho nên cũng cảm giác được cực kỳ rõ ràng hoàn cảnh lúc này.

-Bịch...

Cả hai người Vô Danh và Vũ Thủy Yên rơi bịch một tiếng trên mặt đất trong tư thế nam dưới nữ trên.

Chương 149: Phong hào nam đế

Cả hai rơi bịch xuống đất một tiếng, tuy nhiên ngoài bị rơi xuống đất ra thì cũng không có vấn đề gì quá nghiêm trọng, Vô Danh thế nhưng cũng là luyện thể tới tầng thứ tư “Hư cảnh” rồi. Nhưng dù cho Vô Danh không phải tu sĩ luyện thể thì hẳn vẫn bình yên vô sự mà thôi.

-A

Vũ Thủy Yên đột nhiên kêu lên một tiếng, cú ngã vừa rồi hẳn nhiên có một chút ảnh hưởng tới nàng, rơi xuống đất thì có thể còn mềm một chút, nhưng mà rơi vào trên người Vô Danh thì lại không giống như vậy.

Vô Danh hai mắt từ từ mở ra, hẳn chính là nhìn thấy Vũ Thủy Yên cũng đang nhìn mình như vậy. Vô Danh quả thực thấy tư thế bây giờ có chút không thích hợp, hẳn ngay lập tức đẩy Vũ Thủy Yên sang một bên.

Vũ Thủy Yên bây giờ cũng đang rất ngượng ngùng, nhưng trong đầu vẫn là hiện lên hình ảnh nàng cùng Vô Danh ôm lấy nhau dưới mắt đất, thật là một tư thế khiến cho người ta cảm thấy đỏ mặt.

Vô Danh thì cũng không có ngượng ngùng như vậy, việc này rõ ràng là hẳn chiếm tiện nghi, tỏ ra ngượng ngùng quả thực không thích hợp. Mà quan trọng hơn hẳn cũng không phải cái kia trai tân, hẳn thế nhưng cũng đã trải qua sự đời rồi a, Mộc Thanh Kiều chẳng những thành thực mà còn xinh đẹp hơn Vũ Thủy Yên nhiều lắm, hẳn nhìn Vũ Thủy Yên ngoài cảm giác đó là một cô gái nhỏ ra thì chẳng có một chút tạp niệm nào hết.

Vô Danh rất nhanh liền quên đi một chút không thích hợp vừa rồi, ánh mắt của hắn ngay lập tức quét ra xung quanh, ngoài một chiếc cột trụ màu vàng rất lớn ra thì xung quanh toàn bộ chính là bãi cỏ xanh trải rộng giống như một vùng thảo nguyên tươi đẹp vậy.

Vô Danh thân hình lập tức động một cái, hẳn rất nhanh đã đứng trước cột trụ màu vàng kia. Vô Danh ánh mắt đảo trên cột trụ một vòng, hẳn ngay lập tức nhìn thấy mấy chữ “Phong Hào Trụ”

-Phong Hào Trụ.

Vô Danh trong miệng đọc lại mấy chữ kia một lần, hẳn quả nhiên có chút hiếu kỳ, không biết “Phong Hào Trụ” này có tác dụng gì.

Vũ Thủy Yên cũng đã sớm đem ngượng ngùng vứt bỏ sang một bên, nàng bây giờ cũng đã đi tới ngay phía sau Vô Danh rồi. Vũ Thủy Yên cũng là nhìn thấy “Phong Hào Trụ” kia rồi, nàng nhìn Vô Danh hỏi:

-Vô Danh đại ca, huynh biết “Phong Hào Trụ” này để làm gì không.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ lắc đầu không nói gì, hẳn cũng đang suy nghĩ xem “Phong Hào Trụ” này dùng để làm gì. Vũ Thủy Yên thấy Vô Danh chỉ lắc đầu không nói gì thì cũng im lặng suy nghĩ.

Một lúc sau Vô Danh mới nhìn lên một chỗ ở trên “Phong Hào Trụ”, ở đó hắn thấy có một dấu bàn tay lõm xuống. Vô Danh đưa tay phải của mình lên sau đó đặt vào bên trên chỗ dấu bàn tay này.

Vô Danh sau khi đặt tay phải của mình lên chỗ bàn tay lõm xuống này thì nó liền bị đẩy vào trong, tay của hắn cũng bị lấy đi một giọt máu. Ngay khi chỗ bàn tay lõm xuống này bị đẩy vào trong thì ở ngay phía trên bàn tay này liền mở ra một cái thông đạo nhỏ hình vuông. Vô Danh liền thấy một khối ấn từ từ đi ra.

Vũ Thủy Yên thấy vậy thì cũng có chút ngạc nhiên, ánh mắt cũng rơi vào trên khối ấn này. Khi khối ấn này vừa mới di chuyển ra ngoài thì liền phát ra một đoạn hình ảnh giống như mấy chiếu lên trên không trung. Khi đoạn hình ảnh này được phát lên thì cũng có chữ chạy ở trên đó, Vô Danh cùng với Vũ Thủy Yên đồng dạng cũng chú ý lên trên những dòng chữ này.

Sau khi đọc qua mấy dòng chữ đầu tiên thì Vô Danh liền biết đây có lẽ là luật ở bên trong Chiến Trường Cổ này. Vô Danh đưa tay cầm lấy chiếc ấn kia rồi quan sát một vòng. Chiếc ấn này thoạt nhìn giống hệt như “ngọc tỷ” của các vị vua thời phong kiến vậy, ở trên là hình con rồng, phía dưới chính là một khối ngọc vuông.

Mặc dù chiếc ấn này nhìn giống như “ngọc tỷ” thế nhưng nó lại không phải là “ngọc tỷ”, chiếc ấn này được gọi với một cái tên khác “Đế Ấn”.

Vô Danh xoay ngược “Đế Ấn” lên sau đó nhìn xuống mặt đáy của ấn, hẳn đã nhìn thấy hai chữ “Nam Đế” ở ngay phía dưới, hai chữ “Nam Đế” này chính là phong hào mà hắn được sắc phong, bây giờ hẳn cần phải ghi tên của mình cùng với tên quân đội lên trên đó.

Vô Danh suy nghĩ một hồi thì liền viết lên hai chữ “Nam Quốc” ở góc trên bên trái chữ “Nam Đế”, sau đó hắn lại viết thêm hai chữ “Vô Danh” vào góc dưới bên phải chữ “Nam Đế”.

Thực ra phong hào “Nam Đế” kia cũng không phải hẳn tự phong cho mình mà là nó đã có ở đó từ trước rồi, bởi vì “Phong Hào Trụ” này chính là nằm ở phía nam và là cây cột trụ duy nhất cho nên nó đã tự có phong hào.

Chính vì như thế cho nên Vô Danh liền thêm hai chữ “Nam Quốc” làm tên quân đội của mình. Vô Danh sau khi đã khắc xong mấy chữ này thì liền để lại “Đế Ấn” vào trong thông đạo nhỏ hình vuông kia.

Sau khi Vô Danh đã để lại “Đế Ấn” vào trong “Phong Hào Trụ” thì nó liền di chuyển vào bên trong, tiếp theo chỉ thấy “Phong Hào Trụ” phát ra những tiếng oong oong rồi một lực xung kích phóng ra xung quanh.

Vô Danh đưa mắt nhìn lên trên, ở đó hẳn thấy mấy chữ xếp thành hai hàng dọc. Vô Danh ánh mắt rơi vào dòng chữ đầu tiên đọc từ trên xuống có ba chữ “Nam Quốc quân”, hàng thứ hai thì có bốn chữ “Nam Đế Vô Danh”

Vô Danh gật đầu một cái, hẳn biết là quá trình phong hào cũng đã xong rồi, Vô Danh đưa tay ra thu lại “Đế Ấn” của mình, từ giờ hẳn chính là vua của một quân đội.

Chỉ là quân đội này có chút “hữu danh vô thực”, hẳn bây giờ một binh một lính cũng không có. Nếu như bây giờ hẳn muốn gây dựng quân đội của mình thì hẳn phải đi thu thập những “binh sĩ cổ” bên trong Chiến Trường Cổ này. Đồng thời hẳn cũng có thể thu những tu sĩ làm tướng lĩnh dưới chướng của mình.

Vũ Thủy Yên lúc này tiên tới nói:

-Vô Danh đại ca, để muội.

Vũ Thủy Yên vừa mới nói xong thì liền cắn lên ngón tay một cái, một giọt máu lập tức rơi vào trên “Đế Ấn”. Ngay sau đó một chiếc lệnh bài lam thạch liền hiện ra. Chiếc lệnh bài lam thạch nhìn có hơi giống những lệnh bài mà các vị quan thời phong kiến trước khi xử trảm kẻ có tội thường ném ra, thế nhưng chiếc lệnh bài lam thạch này nhìn rất nhỏ gọn.

Vũ Thủy Yên sau khi nhận lấy lệnh bài thân phận thì liền khắc tên của mình lên đó, bây giờ nàng chính là một vị tướng dưới chướng của Vô Danh rồi, và cũng chỉ khi có lệnh bài thân phận này thì Vũ Thủy Yên cũng mới có thể di chuyển được bên trong Chiến Trường Cổ. Nếu như để lệnh bài thân phận bị vỡ nát thì ngay lập tức sẽ bị truyền tống ra khỏi Chiến Trường Cổ.

Theo như thông tin về luật bên trong Chiến Trường Cổ vừa rồi mà Vô Danh đọc thì chỉ có một trăm “Phong Hào Trụ” mà thôi. Sau khi một trăm “Phong Hào Trụ” đã được sử dụng để phong hào rồi thì không ai có thể tiếp tục phong hào được nữa, những người tới sau cũng chỉ có thể nhỏ một giọt máu trên “Đế Ấn” mà nhận lệnh bài thân phận mà thôi.

Tuy nhiên cũng có một cách để có thể được phong hào, cách đó chính là giết chết kẻ đang giữ “Đế Ấn” sau đó tự mình phong hào cho bản thân, như vậy là có thể dễ dàng thay thế.

Những người sau khi đã nhận lệnh bài thân phận rồi thì có thể tùy ý đi lại bên trong Chiến Trường Cổ, chỉ cần lệnh bài thân phận không tồn tại thì lập tức bị truyền tống ra ngoài.

-Àm.àm...

Vô Danh lúc này đột nhiên phát hiện “Phong Hào Trụ” bắt đầu rung lắc sau đó từ từ đi xuống phía dưới lòng đất. Chỉ một lát sau đã không còn phát hiện ra bất kì một dấu vết nào của “Phong Hào Trụ” nữa rồi.

Từ việc “Phong Hào Trụ” này bị chôn xuống dưới lòng đất, Vô Danh rất nhanh liền biết đã có một trăm người thành công phong hào cho bản thân mình, chính vì vậy cho nên một trăm cột “Phong Hào Trụ” này liền trở về lòng đất.

Ngay khi “Phong Hào Trụ” này trở về lòng đất thì Vô Danh liền nhìn thấy ở phía trên có một chiếc bảng lớn hiện ra. Toàn bộ chiếc bảng lớn này toát ra những ánh sáng vàng kim, ba chữ to màu vàng kim lấp lánh hiện lên.

-Phong Hào Bảng

Vô Danh đọc lên ba chữ kia, ngay sau đó hẳn liền phát hiện ở phía dưới chính là tên của một trăm quân đội cùng với tên của một trăm người được phong hào, bên cạnh chính là điểm số “chiến tích” mà đội quân đó đạt được. Bây giờ toàn bộ “chiến tích” của một trăm quân đội đều là con số không tròn trĩnh.

“Phong Hào Bảng” luôn luôn hiện ra phía trên không trung với ánh sáng vàng kim lấp lánh, ai ai cũng có thể nhìn thấy “Phong Hào Bảng” này.

Vô Danh nhìn vào “Đế Ấn” trong tay của mình, bây giờ nó đang có màu bạch ngọc, chỉ cần điểm chiến tích của hắn tăng lên tới một con số nhất định thì màu sắc của “Đế Ấn” cũng sẽ thay đổi, đó cũng là cấp bậc của “Đế Ấn”

“Đế Ấn” của Vô Danh bây giờ có màu bạch ngọc cho nên nó được gọi là “Bạch Đế Ấn”, nếu như cấp bậc của “Bạch Đế Ấn” này tăng lên một cấp bậc thì nó được gọi là “Lam Đế Ấn”, cứ thế theo cấp bậc tăng lên mà gọi tên

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150: Tòa Thành Đầu Tiên

Vô Danh cầm “Bạch Đế Ấn” của mình trên tay, hắn làm ra vài đạo thủ quyết sau đó liền thấy “Bạch Đế Ấn” thu nhỏ lại giống như một chiếc nhẫn rồi đeo ngay ở trên ngón tay giữa của mình.

Vô Danh sau khi đã thu gọn lại “Bạch Đế Ấn” rồi thì lại nhìn lên phía trên Phong Hào Bảng, ở trên có ghi một mốc thời gian đếm ngược, thời hạn trên đó ghi là ba năm. Từ con số này Vô Danh liền nghĩ rằng Chiến Trường Cổ có lẽ chỉ diễn ra trong vòng ba năm rồi kết thúc, đó cũng không phải là một khoảng thời gian dài.

Vũ Thủy Yên lúc này nhìn Vô Danh rồi hỏi:

-Vô Danh đại ca, bây giờ chúng ta đi đâu trước tiên??

Vô Danh nghe vậy thì liền đưa cánh tay phải lên, ngay lập tức “Bạch Đế Ấn” liền phát ra một bản đồ nhỏ, nó chính là bản đồ mô phỏng lại Chiến Trường Cổ một cách chân thật nhất, giống như là bản thân đang xem ti vi vậy. Tuy nhiên trên bản đồ này cũng chỉ có vị trí thành trì cùng với vị trí của các binh sĩ cổ, ngoài ra không có chú thích bất kì vị trí nào khác.

Vô Danh nhìn vào tòa thành trì đầu tiên, đó cũng là tòa thành trì gần với chỗ của hắn nhất, hắn quyết định sẽ đến chỗ đó đầu tiên. Vô Danh chỉ tay vào trên bản đồ rồi nói:

-Bây giờ chúng ta sẽ tới tòa thành này đầu tiên.

Vô Danh nói xong thì thân hình cũng ngay lập tức chuyển động ra phía ngoài, sau khi Phong Hào Trụ đã trở về dưới lòng đất thì khung cảnh bên trong Chiến Trường Cổ cũng hiện rõ mồn một trước mắt của Vô Danh.

Sau khi thấy Vô Danh cũng đã di chuyển rồi thì Vũ Thủy Yên cũng di chuyển theo phía sau. Vô Danh thấy di chuyển thế này thì quả thực hơi chậm một chút, không chút do dự hắn liền tề ra chiếc phi thuyền pháp khí thượng phẩm lần trước lấy được từ chỗ của Hạ Đào. Cả hai người Vô Danh và Vũ Thủy Yên đều nhảy lên phi thuyền sau đó bay đi.

Ngay khi Vô Danh vừa mới dùng phi thuyền bay lên cao thì đột nhiên cảm nhận được một loại quy tắc, hắn vừa mới lắc phi thuyền một cái thì một chùm tia dao gió liền chém qua không trung.

Ngoài Vô Danh cảm nhận được những tia quy tắc dao gió này ra thì Vũ Thủy Yên cũng không thể nào cảm nhận được, thực lực của Vũ Thủy Yên còn quá kém để có thể cảm nhận được những tia quy tắc dao gió kia.

Vô Danh lúc này mới nhìn Vũ Thủy Yên nói:

-Muội mau vào trong tu luyện đi, khi nào tới thì ta sẽ gọi muội ra sau.

-Được, Vô Danh đại ca. Muội vào trong trước đây.

Vũ Thủy Yên gật đầu nói sau đó liền đi vào căn phòng bên trong phi thuyền. Phi Thuyền này cũng khá rộng, bên trong cũng là có vài căn phòng để nghỉ ngơi.

Vô Danh tùy tiện vớt thêm vài viên linh thạch vào trong chỗ chứa nguyên liệu của phi thuyền, sau đó hắn liền tăng tốc lên, Vô Danh muốn chơi một chút ở trên không trung của Chiến Trường Cổ này.

Mặc dù trong Chiến Trường Cổ này cấm bay, nhưng mà cảm giác của Vô Danh lại rất nhạy bén, hắn cũng đã từng được tiếp xúc loại quy tắc này rồi cho nên có thể tránh né những tia dao gió bất chợt phóng tới chỗ phi thuyền.

Vô Danh ở bên trên không trung lái càng lúc càng mượt, mấy tia dao gió quy tắc này không có một chút uy hiếp nào đối với hắn cả, di chuyển rất là thuận tiện.

Vô Danh vừa di chuyển vừa ngắm không gian xung quanh, hắn thấy khung cảnh trong Chiến Trường Cổ này cũng rất đẹp và rất hùng vĩ. Trời xanh mây trắng, những đỉnh núi xanh cao chót vót, những cánh rừng bạt ngàn không có điểm cuối, ao, suối, sông, hồ đều có đủ cả. Vô Danh cũng phát hiện ra trong Chiến Trường Cổ này cũng có rất nhiều yêu thú trú ngụ, yêu thú cấp bốn cấp năm cũng có không ít, những yêu thú cấp thấp hơn lại càng có nhiều gấp bội, tuy nhiên hắn chưa có nhìn thấy con yêu thú cấp sáu nào cả.

Vô Danh vừa di chuyển vừa trải rộng ra thần thức của mình, chẳng mấy chốc hắn đã thấy hình ảnh một tòa thành mập mờ trong gió bụi ở phía trước rồi.

Quả nhiên là có phi thuyền thì di chuyển rất là nhanh chóng, chẳng cần tới hai canh giờ hắn đã có thể đi tới được vị trí của tòa thành đầu tiên.

Thần thức Vô Danh vừa đảo qua thì liền phát hiện trong đó có những binh sĩ đang đi lại ở bên trong thành, ngay cả trên tường thành cao cũng có không ít binh sĩ, nhưng đặc điểm chung của những binh sĩ này đều là những binh sĩ cát. Vô Danh đoán chắc chắn rằng đây chính là binh sĩ cỏ.

Vô Danh lập tức truyền thông tin cho Vũ Thủy Yên để nhắc nhở nàng rằng đã tới nơi rồi, Vũ Thủy Yên nghe vậy thì cũng rất là phấn khởi, nàng lập tức rời phòng đi ra phía bên ngoài boong thuyền.

Mặc dù Vô Danh đang dùng phi thuyền bay ở trên không với tốc độ cao, thế nhưng cũng không có cảnh tượng gió thổi tóc bay phấp phới nào ở đây cả, bởi vì xung quanh phi thuyền này đều được Vô Danh lắp đặt các loại trận pháp ở trên đó rồi.

Vũ Thủy Yên ánh mắt nhìn ra xung quanh một vòng sau đó reo lên một tiếng:

-Oa, khung cảnh xung quanh đẹp quá, muội là lần đầu tiên được nhìn thấy đó.

-Ta cũng vậy.

Vô Danh cũng cười đáp.

-Muội nhìn thấy phía trước không, ở đó có một tòa thành, ở ngoài thành có một số binh sĩ cỏ cấp bậc Tụ Khí tầng sáu trở xuống, trên tường thành thì có binh sĩ cỏ cấp bậc Tụ Khí tầng 8 trở nên. Máy binh sĩ cỏ ở dưới giao cho muội, ở trên ta lo.

Vũ Thủy Yên nghe Vô Danh nói vậy thì cũng cười gượng đáp:

-Vô Danh đại ca, mặc dù muội không nhìn thấy phía trước có tòa thành nào cả, nhưng mà theo như lời huynh nói thì muội cũng biết đại khái tình hình rồi, muội chắc chắn sẽ làm tốt.

Vô Danh nghe vậy thì cũng hơi ngó ra một chút, hẳn quên mất rằng Vũ Thủy Yên chỉ mới có Tụ Khí tầng tám, nàng cũng không thể đưa thần thức của mình ra xa tới như vậy.

-Vậy muội cứ nhớ theo lời ta nói là được, khi nào tới nơi thì lập tức hành động, chiếm thành này xong chúng ta qua thành khác coi sao.

Vô Danh ánh mắt vẫn nhìn thẳng, giọng nói không nhanh không chậm.

-Được, muội nhớ rồi.

Vũ Thủy Yên gật đầu coi như đã hiểu.

Vô Danh tay lái càng lúc càng lẹ, tốc độ bay cũng rất nhanh, chỉ sau một chút thời gian phi thuyền của hắn đã tiếp cận tòa thành kia trong phạm vi một ngàn mét. Vô Danh quay đầu sang nhìn Vũ Thủy Yên nói:

-Chuẩn bị, ta sẽ hạ thấp phi thuyền rồi sau đó muội hãy nhảy xuống một kiểm tất sát.

Vũ Thủy Yên nghe vậy thì liền gật đầu, Thanh Uyên Kiếm cũng đã nắm chặt trong tay tùy thời mà chém ra.

Khi phi thuyền chỉ còn cách tường thành khoảng nửa dặm, Vô Danh lập tức thu lại phi thuyền, cả hai người giống như một quả tên lửa lao vun vút về phía tòa thành trước mặt.

Hướng mà Vũ Thủy Yên lao tới chính là phía bên ngoài tường thành, ở đó có khoảng hơn gần hai mươi sĩ binh cỏ cấp bậc từ Tụ Khí tầng sáu trở xuống. Còn Vô Danh thì lao ngay lên trên phía tường thành, ở đó cũng có khoảng gần năm mươi sĩ binh cỏ cấp bậc Tụ Khí tầng tám và tầng chín, ngoài ra Vô Danh còn nhìn thấy có năm sĩ binh cỏ cấp bậc Trúc Cơ.

Vô Danh chính là lao thẳng hướng sĩ binh cỏ Trúc Cơ tầng bốn mà đánh tới, Khai Thiên Dị Dao đã nắm chắc ở trên tay.

Hai người bay với tốc độ xé gió khiến cho không khí xung quanh cũng muốn bốc hơi, Vũ Thủy Yên kéo theo một đường thanh mang phóng thẳng xuống phía dưới.

-ẦM..

Một tiếng ầm lớn vang lên, Thanh Uyên Kiếm của Vũ Thủy Yên lập tức đâm xuyên qua một sĩ binh cỏ rồi cắm thẳng xuống đất, từng luồng linh lực xung kích phóng ra xung quanh, phạm vi mười mét ngập tràn khói bụi.

-Phanh, phanh, phanh...

Vũ Thủy Yên sau khi đáp xuống giết chết một sĩ binh cỏ Tụ Khí cấp sáu thì liền chém ngang ra một kiếm, thanh quang giống như cánh cung tách mở từng tầng khói bụi, ngay lập tức lại có thêm năm sĩ binh cỏ bị Vũ Thủy Yên chém rụng.

-Bịch, bịch, bịch...

Lập tức có mấy tiếng bịch bịch rơi xuống đất, chỉ thấy có mấy viên “cổ linh đan” phát ra ánh sáng trắng dịu nhẹ nằm trên mặt đất, đây chính là thành quả

sau khi giết chết sĩ binh cổ.

-Kiểm tốt.

Vô Danh thấy vậy thì cũng liền khen một tiếng, sau đó Khai Thiên Dạ Dao của hắn cũng đồng dạng chém ra.

-Phốc..

Sĩ binh cổ cấp bậc Trúc Cơ tầng bốn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Vô Danh nhẹ nhàng một đao chém từ vai phải xuống eo trái, chân nguyên lập tức từ chỗ vết thương tàn phá ra. Một đao nhanh gọn liền giải quyết xong sĩ binh cổ Trúc Cơ tầng bốn này.

Sau khi Vô Danh giết xong sĩ binh cổ Trúc Cơ tầng bốn này thì cũng nhìn thấy một viên “cổ linh đan” rớt ra, viên “cổ linh đan” này so với mấy viên “cổ linh đan” phía chỗ Vũ Thủy Yên thì còn tinh khiết và sáng hơn rất nhiều lần.

Vô Danh cũng chẳng buồn thu lại “cổ linh đan” này vội, bởi vì hai bên sĩ binh cổ ở trên tường thành cũng đã kịp phản ứng rồi. Vô Danh không chút do dự chém ra hai đao liên tục, xung quanh Khai Thiên Dạ Dao lập tức hình thành lên từng luồng đao quang.

Một đao quang, hai đao quang, hai mươi đao quang...

Mỗi một đao Vô Danh bỏ ra đều kéo theo hơn hai mươi luồng đao quang phóng ra, đao quang này lập tức hướng sĩ binh cổ hai bên mà đánh tới.

Đao quang lao với tốc độ cực kỳ nhanh, đao mang mập mờ kéo theo phía sau, toàn bộ đều hướng sĩ binh cổ đâm xuyên qua.

-Phốc, phốc...

Những tiếng phốc phốc vang lên liên tục, hơn bốn mươi luồng đao quang tàn đi, đồng dạng hơn bốn mươi sĩ binh cổ từ Tự Khí tầng tám trở lên cũng đều bị chém rụng chỉ trong một đao. Đối với Vô Danh, giết mấy cái sĩ binh cổ này quả thực quá dễ dàng

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Ba đánh một ngàn

Ngay khi Vô Danh giết chết toàn bộ sĩ binh cổ ở trên tường thành xong thì ở phía bên ngoài thành Vũ Thủy Yên cũng đã dọn dẹp xong toàn bộ.

Vô Danh đưa tay ra cuốn một cái, toàn bộ “cổ linh đan” ở phía dưới mặt đất đều bị hắn thu lại hết. Vô Danh cầm trên tay một viên “cổ linh đan” của sĩ binh cổ Trúc Cơ tầng bốn mà nắm một vòng. Vô Danh trong miệng lầm bầm:

-"Cổ linh đan" này lại là thứ dùng cho linh quang quán đỉnh sao??"

Theo như Vô Danh đọc thông tin ở trên “Bạch Đế Ấn” thì “cổ linh đan” này chính là dùng cho linh quang quán đỉnh, càng thu được nhiều “cổ linh đan” thì linh quang quán đỉnh càng tốt.

Linh quang chính là một loại vật chất cao năng lượng được hấp thu từ thiên địa qua nhiều năm tích lũy cô đọng mà thành. Sau đó dùng loại vật chất cao năng lượng này để tịnh hóa thân thể từ đầu tới chân, khiến cho xương cốt đều biến thành bạch ngọc, quá trình này được gọi là quán đỉnh. Toàn bộ quá trình đó được gọi là linh quang quán đỉnh một cách chân chính.

Vô Danh nhìn ngắm một hồi viên “cổ linh đan” này sau đó lại thu vào bên trong “Bạch Đế Ấn”, hắn phải chăm chỉ kiểm “cổ linh đan” này một chút bởi vì có nhiều “cổ linh đan” thì linh quang quán đỉnh càng tốt, từ đó có thể khiến cho tu vi tăng mạnh, đồng thời còn khiến cho tiềm lực của bản thân cũng tăng lên.

Sau khi Vô Danh thu toàn bộ số “cổ linh đan” vào trong “Bạch Đế Ấn” rồi thì liền phát hiện bản thân nhận được bốn ngàn bốn trăm mười lăm điểm chiến tích. Vô Danh nhìn sang bên cạnh thì thấy tổng điểm chiến tích mà quân đội của hắn bây giờ kiếm được chính là năm ngàn bảy trăm tám mươi lăm điểm. Hiển nhiên số điểm còn lại kia chính là của Vũ Thủy Yên kiếm được sau đó cộng dồn lại.

Vô Danh lúc này mới quay về phía Vũ Thủy Yên nhìn một cái, Vũ Thủy Yên thấy vậy cũng ra hiệu rằng mình đã giải quyết toàn bộ sĩ binh cổ. Vô Danh mỉm cười gật đầu, ngay lập tức hắn liền nhảy từ trên tường thành xuống phía mặt đất rồi sau đó mở cổng thành ra để cho Vũ Thủy Yên có thể tiến vào bên trong thành.

-Rầm...rầm...rầm...rầm...

Vô Danh vừa mới mở cổng thành ra thì liền nghe thấy từ phía sau có những tiếng rầm rầm liên miên, hắn có thể cảm nhận rõ ràng mặt đất đang rung chuyển.

Vô Danh vừa mới quay lại thì đã thấy phía trước mặt mình chính là một đội quân sĩ binh cổ. Vô Danh thần thức vừa phóng ra thì cũng đã đếm được sơ sơ ở đây cũng phải có khoảng hơn một ngàn binh sĩ cổ, thực lực tất cả đều là từ Tụ Khí tầng bảy cho tới Trúc Cơ tầng sáu, ngoài ra Vô Danh còn phát hiện có một tên sĩ binh cổ cấp bậc Kim Đan tầng một sơ kỳ ở phía sau cùng.

Mỗi một sĩ binh cổ này đều được hình thành từ cát vàng, ngay cả trên người cũng khoác những bộ giáp bằng cát vàng. Trên tay của mỗi một sĩ binh cổ ở đây không phải là trường thương thì cũng là kiếm và đao.

Vô Danh nhìn lướt qua một vòng, đây chính là một quân đội chứ đâu. Nhìn những cây trường thương, kiếm, đao và cung tên kia thì có vẻ rất thô sơ, nhưng mà đó cũng chỉ là vẻ bên ngoài, mỗi món vũ khí mà các sĩ binh cổ cầm trên tay đều có cấp bậc Pháp Khí trung phẩm trở lên, lực sát thương không phải là nhỏ.

Vũ Thủy Yên cũng đã chạy tới bên cạnh Vô Danh, khi nàng nhìn thấy hàng ngàn sĩ binh cổ đang cầm vũ khí chạy tới phía này thì cũng rất hết hoảng, hiển nhiên trong thành này cũng có quá nhiều sĩ binh cổ. Vũ Thủy Yên ánh mắt ngưng trọng, giọng nói có vẻ không được bình tĩnh:

-Vô Danh đại ca, ở đây có quá nhiều sĩ binh cổ, hai người chúng ta bây giờ phải làm thế nào, muội thấy trước hết nên rời đi trước rồi tính sau, nếu không với hơn một ngàn sĩ binh cổ này mà cùng đánh tới thì muội với huynh cũng chưa chắc đã có thể đỡ được.

Vô Danh cũng nghe thấy lời góp ý của Vũ Thủy Yên, lời nàng nói cũng không hề sai, nhưng trên mặt của hắn vẫn là nụ cười đó, một nụ cười hết sức tự tin. Vô Danh nhìn hơn ngàn sĩ binh cổ phía trước đang chạy tới, giọng nói vẫn hết sức thản nhiên:

-Hai người thì có thể là hơi mệt, nhưng nếu như có thêm một sự trợ giúp nữa thì lại đơn giản hơn một chút.

Vô Danh vừa mới nói xong thì lập tức truyền thông tin tới cho Hồng Mông, hắn cần Hồng Mông giúp hắn một tay. Vô Danh vừa mới truyền thông tin tới thì Hồng Mông cũng liền nhận được ngay lập tức, nhóc liền từ bên trong thế giới hỗn độn đi ra:

-Đại ca.

Hồng Mông vừa đi ra thì liền chào Vô Danh một tiếng, ngay sau đó ánh mắt liền dừng lại ở trên người Vũ Thủy Yên:

-Đại ca, đây là...

Vũ Thủy Yên bây giờ cũng đang rất là ngạc nhiên, tự nhiên ở đâu liền chui ra một con rồng, nàng cũng là có chút không kịp thích ứng. Nhưng mà rất nhanh sau đó Vũ Thủy Yên liền hiểu ra, đây có lẽ chính là sự trợ giúp mà Vô Danh đại ca vừa mới nói tới.

Vũ Thủy Yên bây giờ lại càng hiếu kỳ hơn về Vô Danh, người thiếu niên này khiến cho nàng không thể nào hiểu rõ được nông sâu, còn quá nhiều thứ nàng chưa biết về hắn.

Vô Danh thấy Hồng Mông chỉ tay về phía Vũ Thủy Yên mà hỏi thì hắn cũng giải thích luôn:

-Đây là bạn của ta, nàng tên là Vũ Thủy Yên.

Vô Danh giới thiệu Vũ Thủy Yên xong thì cũng liền hướng về phía Vũ Thủy Yên giới thiệu:

-Đây là Hồng Mông, cũng là tiểu đệ của ta.

Vũ Thủy Yên nghe vậy thì cũng gật đầu cười nói:

-Chào người, ta là Vũ Thủy Yên.

Hồng Mông thấy vậy thì cũng gật đầu đáp lễ:

-Gọi ta là Hồng Mông được rồi.

Hồng Mông trong lòng có chút nghi hoặc, hắn là chưa có nhìn thấy cô bé gọi là Vũ Thủy Yên này bao giờ, mặc dù cơ thể cũng chưa có được thành thực lắm, nhưng mà lại rất là xinh đẹp, so ra cũng chỉ kém đại tẩu Mộc Thanh Kiều của nhóc vài phần. Hồng Mông có chút nghi ngờ liệu cô bé này có phải là bạn của đại ca hay là nhị tẩu sắp tới của nhóc đây a, từ trước tới giờ nhóc cũng chưa có nhìn thấy cô bé này bao giờ.

Đồng dạng trong lòng Vũ Thủy Yên cũng rất là ngạc nhiên, không ngờ bên cạnh Vô Danh đại ca còn có một con rồng có thể nói tiếng người, cái này nàng cũng là lần đầu nhận thức được.

Hồng Mông lúc này cũng lại nhìn về phía đám sĩ binh cổ kia nói:

-Đại ca, đám người cát này chúng ta giải quyết sao đây??

Vô Danh nghe vậy thì cũng gật đầu ừm một tiếng rồi nói:

-Lát nữa cứ chia ra ba hướng mà đánh, chỗ nào có nhiều sĩ binh cổ từ Tụ Khí tầng bảy trở xuống thì Thủy Yên muội chống đỡ, còn ta với đệ thì chia sao

cũng được.

Hồng Mông và Vũ Thủy Yên nghe vậy thì cũng gật đầu một cái, sau đó chỉ thấy Vô Danh lấy ra mấy cái trận bàn đưa về phía hai người nói:

-Đây là trận bàn sát trận cấp ba, Thủy Yên muội cùng với Hồng Mông mỗi người một nửa, chỉ cần khởi động liền có thể dùng. Không nói nhiều nữa, chúng ta lên thôi.

Vô Danh vừa nói dứt lời thì đã nhảy bỏ về phía trước, Vũ Thủy Yên cùng với Hồng Mông thấy vậy thì mỗi người cũng cầm lấy ba tấm trận bàn sau đó chia ra hai bên mà đánh tới.

Sĩ binh cổ trong thành này có tới hơn một ngàn, mỗi bước chạy tới đều vang lên những tiếng rầm rập rung cả mặt đất, chúng chỉ còn cách đám người Vô Danh khoảng hơn mười trượng, chớp mắt liền có thể áp sát tới.

Vô Danh vừa mới lao tới thì chính là chém ra một đao Hàn Lệ. Một giọt nước mắt màu băng lam rơi trên lưỡi đao của Khai Thiên Dạ Dao, Vô Danh không chút do dự chém ra.

Ngay tức khắc khi một đao này chém ra không gian xung quanh liền bắt đầu đóng băng, bước chạy của những sĩ binh cổ kia cũng đã bị đông cứng lại ở trên mặt đất, theo đó người cát cũng đã biến thành người băng hết thấy.

Hàn Lệ đao vừa mới chém ra thì liền hình thành những màn đao văn liên miên đánh ập tới phía những sĩ binh cổ kia, hắc mang bao phủ toàn bộ không gian xung quanh của nó.

-Ầm... ầm... ầm...

Ngay lập tức một vết nứt dài hơn mười trượng dưới mặt đất liền bị một đao vừa rồi của Vô Danh bổ ra, gần hai trăm sĩ binh cổ liền bị một đao này của Vô Danh chém nát hết thấy.

Vô Danh chạy men theo con đường trống hán vừa mới bỏ ra giữa hàng trăm sĩ binh cổ này mà chạy thẳng tới phía trước. Bất giác thì phải bắt tướng, hướng mà hán lao tới chính là vị trí của cửa sĩ binh cổ Kim Đan tầng một, chỉ cần giết được sĩ binh cổ Kim Đan tầng một thì đám sĩ binh cổ kia cũng lập tức đầu hàng ngay.

Vô Danh ngay từ lúc mới quét tới sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia thì đã phát hiện ở trên trán của nó một có loại văn tự, mà loại văn tự này còn có một mối liên kết mơ hồ với những sĩ binh cổ còn lại, chính vì thế cho nên Vô Danh đoán rằng chỉ cần hán bắt được tướng thì binh cũng sẽ tự hàng.

Hồng Mông trên tay cầm một thanh kiếm màu vàng, đây chính là thanh kiếm của Hạ Đào lúc trước, bởi vì Hồng Mông hiện giờ chưa có vũ khí nào vừa tay cho nên chỉ có thể dùng tạm thanh Linh Khí này mà thôi.

Hồng Mông tay vừa ném ra ba cái trận bàn vừa nâng tay lên chém ra một kiếm. Ngay lập tức mấy trăm đường kiếm quang liền được hình thành sau đó không chút chậm trễ nào lao thẳng tới đám sĩ binh cổ trước mặt. Đồng thời ba chiếc trận bàn vừa mới ném ra cũng đã được kích hoạt, chỉ cần có sĩ binh cổ chạy vào liền bị sát mạng chém giết không còn mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Toàn phong lưỡng cực trận

Sát trận cấp ba vừa mới được kích hoạt thì đã phát huy ra tác dụng của nó, sĩ binh cổ vừa mới lao vào bên trong trận pháp liền bị không gian sát mạng chém qua, “cổ linh đan” cũng rơi đầy trên mặt đất.

Tuy nhiên bởi vì số lượng sĩ binh cổ ập tới quá nhiều khiến cho không gian sát mạng cũng không thể nào ôm hết được toàn bộ, sát trận cũng bắt đầu bị những sĩ binh cổ này công kích vào.

-Ầm... ầm... ầm...

Sát trận bị sĩ binh cổ công kích vào vang lên những tiếng ầm ầm liên tục, cứ với cái đà này thì chẳng mấy chốc trận pháp cũng sẽ bị hủy hết. Tuy nhiên Hồng Mông cũng không quá lo lắng về việc sát trận sắp bị phá vỡ bởi vì nhiệm vụ của sát trận chỉ tới đây là kết thúc mà thôi, còn lại nhóc sẽ làm tất.

Hồng Mông vừa mới chém ra một kiếm ngay lập tức hình thành lên những kiếm quang xung quanh, từ ban đầu chỉ có một kiếm quang sau đó cứ theo bội số mà nhân lên, ngay lập tức liền có hai trăm năm mươi sáu đường kiếm quang liền được hình thành sau đó lao thẳng về phía những sĩ binh cổ kia.

-Phốc... phốc... phốc...

Hai trăm năm mươi sáu đường kiếm quang vừa mới lao qua thì liền vang lên những tiếng xé rách liên tục, gần một trăm sĩ binh cổ bị một kiếm này xé nát toàn bộ, mà theo đó kiếm quang cũng đã biết mất không còn.

“Cổ linh đan” giống như mưa đá rơi xuống kêu lộp bộp ở dưới mặt đất, Hồng Mông cũng không có thời gian rảnh để thu lấy những viên “cổ linh đan” này, nhóc đã thấy xung quanh mình bị bao phủ bởi đầy những đường kiếm quang và đao văn, vô số mũi thương nhọn cũng theo đó mà công tới.

Hồng Mông cười một tiếng cực kỳ khoái chí, đến hết đây a, hấn không ngại bất cứ một kẻ nào.

Thủy Yên bây giờ cũng không có thoải mái hơn Hồng Mông là mấy, trên người nàng cũng đã xuất hiện khá nhiều những vết thương, sĩ binh cổ trong này nhiều quá khiến cho nàng cũng không thể nào chống lại hết toàn bộ. Mặc dù đã có sự trợ giúp của sát trận cấp ba, thế nhưng chỉ với ba cái sát trận cũng không thể ngăn cản lại mũi tấn công hung bạo của đám sĩ binh cổ kia.

Vũ Thủy Yên bây giờ cũng không có sự lựa chọn nào khác, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn xông vào giữa vòng vây mà đánh tới thôi. Thanh Uyên Kiếm trên tay Vũ Thủy Yên vừa mới chém qua cũng khiến cho không ít sĩ binh cổ cấp thấp phải bỏ mạng, tuy nhiên con số đó cũng ít tới đáng thương.

Vũ Thủy Yên nuốt vào mấy viên đan dược kiếm được từ chỗ mấy chiếc nhẫn lần trước mà Vô Danh đại ca cho nàng, dược lực ầm ập vừa mới lan tỏa trong cơ thể thì các vết thương cũng đã từ từ lành lại, linh lực cũng đang từ từ khôi phục.

Vũ Thủy Yên biết bây giờ nàng bắt buộc phải đánh tiếp, nếu như nàng chạy thì bản thân sẽ không bao giờ mạnh lên được, nàng chỉ có thể ở trong đám sĩ binh cổ này mà ma luyện chính bản thân mình, từ đó tích lũy thêm kinh nghiệm chiến đấu.

Có thể nói đây vừa là khổ nạn mà cũng vừa là cơ duyên. Thanh Uyên Kiếm lại lần nữa chém ra, lần này Vũ Thủy Yên nàng nhất quyết không lùi bước, nếu như nàng lùi bước thì sẽ mãi thụ lùi mà thôi.

Vũ Thủy Yên vừa mới nghĩ tới đây thì tu vi bất chợt nói lòng, khí thế của nàng đang chậm rãi tăng lên. Vũ Thủy Yên thấy vậy thì cũng hết sức là kích động, chính vì nàng lựa chọn thẳng tiến không lùi cho lên tu vi của nàng mới được nói lòng ra, tu vi của nàng có thể tăng lên cũng chính là liên quan tới vấn đề giác ngộ, nếu như cái tâm kia mà cứ chọn đi lùi mãi thì bao giờ mới có thể tăng lên, chính vì vậy lựa chọn vừa rồi chính là một quyết định không thể chính xác hơn.

Vũ Thủy Yên khí thế vừa mới kéo lên thì lập tức liền cảm thấy hưng phấn, nàng không chút do dự nhảy thẳng vào bên trong đám sĩ binh cổ kia mà đánh tới, Thanh Uyên Kiếm chém ra từng dải kiếm văn xé nát toàn bộ những vật cản phía trước.

Vô Danh cũng phát hiện ra khí thế trên người của Vũ Thủy Yên, hấn cũng không thể không gật đầu khen ngợi cô bé này, trong chiến đấu ác liệt như vậy mà cũng có thể kéo tu vi tăng lên một bậc.

Vô Danh ánh mắt lạnh lẽo bỏ qua toàn bộ đao văn cùng với kiếm văn đang đánh tới cơ thể của hấn, thương khí ập vào trên cơ thể hấn cũng chẳng quan tâm, Vô Danh lại lần nữa chém ra một đao, không gian cũng vì vậy mà đông băng hết thảy.

-ẦM...ẦM...ẦM...

Lại một con đường băng nữa được Vô Danh mở ra, hướng thẳng tới vị trí sĩ binh cổ Kim Đan tầng một, từng màn đao liên miên xé rách toàn bộ những mũi tấn công mà hướng thẳng về phía trước. Chỉ khi cách chỗ sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia khoảng gần mười trượng thì mới tấn đi.

Xung quanh Vô Danh có không ít sĩ binh cổ bị đóng băng lại ở trên mặt đất, hấn vừa mới chém ra hai đao liền giải quyết xong gần một nửa số sĩ binh cổ trong tòa thành này.

Sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia hiển nhiên cảm thấy bản thân gặp nguy hiểm, nó gầm lên một tiếng vang vọng, âm thanh lập tức tác động tới những sĩ binh cổ còn lại.

Vốn những sĩ binh cổ kia đang đánh loạn không có bất kì một trật tự gì thì bây giờ chúng đột nhiên lui lại, không gian xung quanh Vũ Thủy Yên cùng với Hồng Mông lập tức thoáng hấn đi, sau đó cũng không còn một sĩ binh cổ nào bao vây cả.

Vũ Thủy Yên biết mình không thể giúp gì cho Vô Danh đại ca cho nên cũng chỉ có thể rải linh thạch ra xung quanh bản thân sau đó liền bắt đầu vận chuyển công pháp mà tu luyện. Nàng cần phải thừa lúc tu vi được noi lòng mà trùng kích tới Tụ Khí tầng chín, nếu không thì sẽ phải mất nhiều thời gian hơn mới có thể tăng tới cấp độ ấy.

Vốn ở phía trước sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia đã bị Vô Danh bỏ ra một con đường rộng rãi, thế nhưng sau khi sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia thét lên một tiếng thì những sĩ binh cổ xung quanh liền lập tức lui trở về sau đó liền lấp đầy khoảng trống ở phía trước.

Vô Danh thấy rõ ràng những sĩ binh cổ này từ thế trận tán loạn mà bắt đầu dung hợp lại, dần dần càng trở nên có quy tắc hơn trước, Vô Danh rõ ràng rằng đám sĩ binh cổ này đang bày trận.

Vô Danh vừa mới nghĩ tới đây thì liền thấy sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia liên tục phát ra âm thanh, sau đó những sĩ binh cổ ở phía trước liền bắt đầu xếp thành một loại trận pháp.

Quanh người Vô Danh liên tục có những sĩ binh cổ chạy qua, hấn thấy đám sĩ binh cổ kia đã mơ hồ hình thành một thế trận rồi. Vô Danh quả thực muốn thử xem đám sĩ binh cổ linh trí yếu ớt này thì có thể hình thành được trận pháp gì có thể vây khốn hấn đây.

Thần thức của Vô Danh phát hiện đám sĩ binh cổ này đang hình thành một thể trận khá lớn vây hãm vào giữa. Hơn năm trăm sĩ binh cổ đang xếp thành từng vòng nối tiếp nhau, mỗi bước chạy qua đều mờ mịt khói bụi, dần dần Vô Danh phát hiện mình đã bị bao lại bởi một vòng tròn binh sĩ cổ, đám binh sĩ cổ này đang theo hướng kim đồng hồ mà chạy quanh người hắn, Vô Danh đã mập mờ cảm nhận được một loại khí thể lan tỏa ra từ đội quân sĩ binh cổ kia.

Lúc này Vô Danh lại thấy đám sĩ binh cổ kia bắt đầu hình thành thêm một vòng tròn nữa bao lại vòng tròn ở bên trong, tuy nhiên giữa hai vòng tròn này lại có những lối thông đạo. Rất nhanh vòng tròn thứ hai rộng hơn vòng tròn thứ nhất đã được hình thành, Vô Danh rõ ràng nhìn thấy ở đây có một loại quy luật trận pháp. Vòng tròn thứ hai kia chẳng những liên kết với vòng tròn thứ nhất mà còn đang chạy ngược theo hướng của vòng tròn thứ nhất.

Vô Danh rõ ràng cảm nhận được một mối liên kết khá chặt chẽ giữa hai vòng tròn này, năng lượng liên tục được điều phối thông suốt, rất nhanh thể trận đã được hình thành.

Vô Danh lúc này phát hiện khói bụi xung quanh ngày càng dày đặc, chứng cứ như thế mà bốc lên tận trên cao sau đó hình thành hai vòng xoáy cát chạy ngược chiều nhau mà bao phủ hãm ở lại bên trong.

Vô Danh ánh mắt ngưng trọng nhìn trận pháp kia không ngừng biến đổi, hắn đang tìm quy luật cùng kẻ hờ. Y phục cùng tóc của Vô Danh không ngừng bị thổi bay phần phật, nhưng gió càng lúc càng yếu đi, Vô Danh lúc này đã phát hiện mình bị vây trong một ảo cảnh rồi.

Ảo cảnh xung quanh Vô Danh bây giờ chẳng khác gì như lúc ban đầu, tuy nhiên hắn cũng chỉ nhìn thấy hai vòng xoáy lớn ngoài ra không còn nhìn thấy bất kể thứ gì khác, không gian xung quanh đều tối đen như mực.

Vô Danh phát hiện khí thể trận pháp này càng lúc càng mạnh, hiển nhiên trận pháp này đang duy trì ở trạng thái cao nhất. Vô Danh lúc này đột nhiên cảm nhận được bản thân bị công kích, thần thức vừa đảo qua hắn đã thấy những luồng xoáy nhỏ hình thành lên một loại thể trận mà tấn công về phía hắn.

Vô Danh nâng tay lên chính là bỏ ra một đạo, ngăn cản những luồng xoáy này hình thành thể trận tấn công về phía hắn. Vô Danh đã có thể đoán được trận pháp này tên là gì rồi, hắn chắc chắn đây chính là Toàn Phong Luân Cự Trận. Trận pháp này đã tiếp cận cấp ba binh trận cơ sở rồi.

Ngay lúc này Vô Danh lại thấy hai vòng xoáy lớn ở ngoài bắt đầu di chuyển vào bên trong, chúng xoay ngược hướng khác nhau theo một loại quy luật, từ đó không ngừng thu hẹp và phát phóng năng lượng cùng không gian sát mang.

Vô Danh thấy hai vòng xoáy này càng lúc càng nhỏ lại và áp sát về phía hắn, theo hai vòng xoáy này nhỏ lại thì càng có nhiều không gian sát mang từ bên trong đó phóng thẳng ra, càng lúc càng nhiều và liên tục.

Vô Danh nâng đao lên không ngừng ngạnh kháng với không gian sát mang này, thế nhưng trên người hắn cũng bắt đầu xuất hiện không ít vết thương rồi, tuy nhiên đó đều là những vết thương không quá nặng.

Vô Danh thân trong ảo trận nhưng lại không hề mất đi sự tỉnh táo, hắn là một Đại Sư trận pháp cấp năm rồi, Toàn Phong Luân Cự Trận này làm sao có thể làm khó hắn được. Từ những quy luật biến đổi rất nhỏ bên trong trận pháp, Vô Danh đều có thể quan sát rõ ràng và tìm cách phá trận, chỉ trong mấy hơi thở hắn đã có thể tìm ra chỗ sơ hở của trận pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Hạng năm mươi ba phong hào bằng

Hồng Mông ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn về phía chỗ Vô Danh đang đứng. Nhóc phát hiện đám sĩ binh cổ kia có lẽ đang gây một chút khó khăn cho đại ca của nhóc.

Từ bên ngoài nhìn về chỗ mấy trăm sĩ binh cổ kia thì có lẽ cũng chỉ thấy rằng chúng là đang xếp lại thành một thể trận bao Vô Danh vào giữa, còn Vô Danh thì đang đứng im bất động ở giữa trận pháp đó. Nhưng Hồng Mông biết rằng nó cũng không phải đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

Thoạt nhìn thì thấy đám sĩ binh cổ kia đang tạo thành hai vòng tròn sau đó chạy ngược chiều nhau và bao vây lại một người ở giữa, đám sĩ binh cổ thì cứ chạy như thế còn người ở giữa thì vẫn đứng im bất động hoặc là thì thoáng lại múa may vài đường.

Nhìn thì đúng là như vậy nhưng chỉ có người ở bên trong trận mới biết tình thế thực tại ra sao mà thôi, Hồng Mông biết chắc chắn rằng đại ca đang lâm vào ảo cảnh mà trận pháp kia tạo dựng lên, cho nên đại ca mới ở trong vòng tròn kia mà múa may ở đó.

Nhìn vẻ bề ngoài thì rất giống trò cười nhưng vào trong đó mới biết nó nguy hiểm ra sao.

Hồng Mông không biết tại sao đại ca lại lựa chọn cho đám sĩ binh cổ kia hình thành trận pháp rồi vây nhốt bản thân lại, tuy nhiên nhóc vẫn sẽ tin tưởng quyết định của đại ca, đại ca thích thì đại ca làm thôi, nhóc đứng ngoài xem là được rồi.

Kỳ thật Vô Danh chính là đang lâm vào trong ảo cảnh của Toàn Phong Lưỡng Cực Trận, trận pháp này đang hình thành hai lối xoáy cát lớn ngược chiều nhau mà ép dần về phía hắn, lối xoáy đang thu hẹp càng lúc càng nhanh và hắn cũng đang bị lối xoáy này gây rất nhiều khó khăn.

Ở bên trong trận pháp chẳng những phải thừa nhận áp lực khổng lồ tới thân thể mà còn bị những không gian sát mang kia liên tục đánh tới, những không gian sát mang đó cũng giống như vòng xoáy tàn sát xung quanh thân thể của Vô Danh.

Vô Danh đôi mắt chậm rãi mở ra, hắn đã tìm được khe hở của trận pháp này và đó cũng chính là cửa sinh.

Vô Danh lập tức nâng Khai Thiên Dạ Dao lên, nước mắt chảy dọc theo lưỡi dao tới mũi dao rồi đóng băng lại ở đó, Vô Danh không chút chậm trễ chém ra dao thứ nhất trong Dao Tâm, Hàn Lệ.

Dao văn màu đen liên miên hình thành lên màn đao tung hoành ngang dọc bên trong Toàn Phong Lưỡng Cực Trận, hắc mang nhàn nhạt khắp nơi bên trong trận pháp, sau đó hướng thẳng tới vị trí yếu nhất của trận pháp mà đánh tới.

Khi hàn lệ đao vừa mới được tung ra thì những lối xoáy cát kia rõ ràng cũng bị ảnh hưởng mà trở nên chậm lại, từ đó điểm sơ hở của trận pháp cũng càng lúc càng lộ ra một cách rõ ràng.

Những màn đao văn liên miên màu đen hướng thẳng tới chỗ sơ hở đó mà công kích trực diện vào.

- Ầm... ầm...

Dao văn liên miên màu đen va chạm với trận pháp lập tức phát ra những tiếng ầm ầm rung động. Ngay sau đó một kẽ hở liền bị đánh toang ra.

Vô Danh sau khi đã mở ra được kẽ hở này rồi thì liền có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, hắn không chút ngại ngần mà chém ra thêm một dao nữa.

Hồng Mông đang đứng bên ngoài xem đại ca phá trận thì đột nhiên hai mắt lóe lên, vừa nãy nhóc rõ ràng nhìn thấy đám sĩ binh cổ kia đang chạy với tốc độ rất cao thì đột nhiên bị làm chậm lại, một số sĩ binh cổ còn bị đóng băng ngay tại đó, nhóc rõ ràng cũng nhìn thấy trận pháp kia liền bị ngưng trệ một đoạn thời gian khiến cho nó không được thông suốt mạch lạc. Quả nhiên như Hồng Mông dự đoán, đại ca của nhóc đã tìm được chỗ sơ hở của trận pháp kia mà đánh vào.

Hồng Mông ở bên ngoài để ý rất kỹ, một đao đầu đại ca đánh vào chỗ sơ hở khiến cho trận pháp bị gián đoạn, sĩ binh cổ cũng vì không gian xung quanh bị đóng băng mà không kịp lấp đầy trận pháp để hoàn thiện trạng thái tốt nhất, trận pháp này đã bị lỗ đi mấy nhịp. Ngay sau đó Hồng Mông lại nhìn thấy những màn đao văn màu đen mang theo khí tức lạnh lẽo lan tỏa ra khiến cho không ít sĩ binh cổ tiếp tục bị đánh nát, trận pháp này đã bị phá tới loạn mất rồi.

Vô Danh sau khi thi triển hai đao đã có thể phá tan được Toàn Phong Lưỡng Cực Trận rồi, sơ hở lộ ra một cách rõ ràng, hắn nhân lúc trận pháp hỗn loạn mà đột phá vòng vây.

Vô Danh vừa mới xông ra khỏi trận pháp thì đã tiếp cận rất gần sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia, hắn lại tiếp tục chém ra một đao nữa.

Sĩ binh cổ Kim Đan tầng một thấy Vô Danh lao tới thì liền gầm lên một tiếng, thanh kiếm bằng cát ở trên tay của nó lập tức vũ động, chém thẳng về phía Vô Danh.

Sĩ binh cổ Kim Đan tầng một vừa mới chém ra một kiếm thì liền lập tức hóa thành một lối xoáy kiếm văn khổng lồ ập thẳng tới chỗ của Vô Danh.

Nhưng chỉ là khí thế của lối xoáy kiếm văn khổng lồ này ở trước loại đao ý kia của Vô Danh thì giống như trò trẻ con vậy, chưa chạm nhau nhưng đã muốn tán loạn đi mất rồi.

Những màn đao văn liên miên màu đen vừa mới bỏ ra thì cũng hướng thẳng loại lối xoáy kiếm văn kia mà ập tới, đồng thời từ trong hư không cũng hình thành ra những màn đao văn màu đen liên miên đổ ập xuống ngay chỗ sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia.

Ngay thời điểm lối xoáy kiếm văn kia sắp va chạm vào màn đao văn màu đen liên miên kia thì đột nhiên trở nên tán loạn, kiếm văn tản ra không còn một mảnh. Một đao của Vô Danh dễ dàng xé nát toàn bộ lối xoáy kiếm văn kia mà hướng thẳng tới chỗ sĩ binh cổ Kim Đan tầng một.

-Phanh...

Sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia không một chút khả năng chống cự nào bị bỏ ra thành bốn mảnh, màn đao văn màu đen liên miên bắt tạt để lại hắc mang nhàn nhạt xé rách không trung rồi bắt đầu tiêu tán đi. Sĩ binh cổ Kim Đan tầng một liền bị giải quyết chỉ trong vòng ba hơi thở.

-Bộp...

Một viên “cổ linh đan” tròn xoe tinh khiết phát ra ánh sáng lấp lánh rơi ở phía trên mặt đất, Vô Danh quay đầu lại quan sát hết thảy khu vực phía sau.

Vô Danh nhovn miệng cười một cái, quả nhiên giống như hắn dự đoán, chỉ cần hắn giết được sĩ binh cổ Kim Đan tầng một kia thì những sĩ binh cổ còn lại cũng chẳng thể làm gì.

Toàn bộ những sĩ binh cổ vừa rồi còn tạo lập trận pháp vây hắn vào trong bây giờ đều đứng yên bất động giống như những bức tượng được làm bằng

cát.

Vô Danh từ từ nâng chân lên sau đó giậm mạnh xuống đất.

-Âm. . .

Một tiếng ầm vang lên, toàn bộ những sĩ binh cổ đang đứng im như bức tượng kia đột nhiên đều vỡ nứt ra thành cát bụi mà phủ trên mặt đất. “Cổ linh đan” cũng vì những sĩ binh cổ này chết đi mà rơi lộp bộp giống như mưa đá ở phía dưới mặt đất.

Vô Danh cơ thể có chút mệt mỏi thu lại toàn bộ những “cổ linh đan” rơi đầy ở phía trên mặt đất vào bên trong “Bạch Đế Ấn”. Một trận vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều chân nguyên của hắn, đây cũng là trận đầu tiên mà hắn phải tiêu hao nhiều chân nguyên tới như vậy.

Vô Danh tiện tay lấy ra mấy viên đan dược trong nhẫn trữ vật rồi sau đó nuốt vào, hắn cần phải hồi phục lại chân nguyên thật nhanh để còn tiếp tục lên đường, một khi đã vào bên trong Chiến Trường Cổ này rồi thì hắn cũng không mang trong mình ý định nghỉ ngơi quá lâu, chậm một chút thì đồ tốt liền bị người ta đoạt mất hết rồi.

Vô Danh sau khi đã thu lại hết tất cả những “cổ linh đan” còn rơi đầy trên mặt đất vào trong “Bạch Đế Ấn” rồi thì lúc này mới nhìn lên trên Phong Hào Bảng.

Vô Danh lập tức phát hiện đội quân của hắn đang đứng ở vị trí thứ năm mươi ba trên Phong Hào Bảng với một trăm mười bảy ngàn hai trăm năm sáu điểm chiến tích. Vô Danh ánh mắt cũng lướt lên trên phía mười vị trí đầu tiên của Phong Hào Bảng, hắn thể mà thấy mười vị trí đầu này đều đã thu thập được hơn hai trăm năm mươi ngàn điểm chiến tích trở nên rồi, trong ba vị trí đầu thì cả ba quân đội đều kiếm được hơn ba trăm ngàn điểm chiến tích.

Vô Danh thầm nghĩ là quả nhiên người đông thì thể mạnh, càng nhiều người cùng trong một quân đội thì lại càng có thể kiếm được nhiều điểm chiến tích hơn và nhanh hơn. Trong đội của hắn thể nhưng cũng chỉ có ba người kiếm chiến tích hơi lâu một chút.

Vô Danh nghĩ bản thân cần phải đẩy nhanh tiến độ hơn một chút, nếu hắn còn chậm chạp nữa thì người ta thu hết sạch sĩ binh cổ của hắn rồi, đến lúc đó linh quang quán đỉnh hắn cũng chẳng muốn làm.

Vô Danh ánh mắt nhìn lướt về chỗ Vũ Thủy Yên, cô bé này vậy mà đang xung kích Tụ Khí tầng tám viên mãn để bước vào Tụ Khí tầng chín.

Vô Danh đoán rằng công pháp của Vũ Thủy Yên có vẻ cũng khá tốt, so với mấy cuốn công pháp ở trong Hoài Nam Nhị Tinh học viện kia còn muốn tốt hơn gấp trăm lần, hắn thể nhưng cũng đang nhìn thấy Vũ Thủy Yên tu luyện tạo thành lốc xoáy linh khí cơ đấy.

Vô Danh mặc dù khá hiếu kỳ, nhưng hắn cũng không có làm ra ba cái chuyện đi dòm thân thể người ta mà nhìn đường vận chuyển kinh mạch của công pháp đó, hắn mà nhìn một cái thì hết thấy tư ân trên người Vũ Thủy Yên đều giống như mặt trời rực rỡ mà hiện lên trước mắt của hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Chia ra hai hướng

Vô Danh nhân lúc trong thành vẫn còn bị cát bụi thổi mù thì liền lấy ra một bộ y phục mới rồi thay vào, khi hắn vừa thay xong thì đã thấy Hồng Mông đang lững thững đi về phía mình. Đội Hồng Mông tới gần thêm chút nữa Vô Danh mới nói:

-Hồng Mông, đệ qua đây nhỏ một giọt máu của mình vào trong chiếc “Bạch Đế Ấn” này.

Vô Danh vừa nói vừa đưa “Bạch Đế Ấn” ra phía trước để cho Hồng Mông nhỏ máu vào.

-Đại ca chờ chút.

Hồng Mông nghe vậy thì liền gật đầu một cái sau đó liền lấy kiếm cắt ra một miếng vết thương nhỏ để cho máu chảy ra.

Hồng Mông cẩn thận nhỏ máu của mình vào trên “Bạch Đế Ấn”, ngay sau đó một chiếc lệnh bài thân phận liền hiện ra. Vô Danh cầm lấy chiếc lệnh bài thân phận này rồi đưa cho Hồng Mông:

-Đệ tự khắc tên mình vào đây. Sau này khi lẫn lộn bên trong Chiến Trường Cổ này đệ có thể bỏ “cổ linh đan” vào trong lệnh bài thân phận của mình.

-Đại ca, đệ hiểu rồi.

Hồng Mông cầm lấy lệnh bài thân phận của mình sau đó tự khắc tên của bản thân lên trên. Hồng Mông vừa mới khắc tên của bản thân lên trên đó thì liền thấy trong lệnh bài đã có sẵn ba mươi ngàn điểm chiến tích, Hồng Mông biết chắc chắn đây là đại ca cho nhóc.

Mặc dù Hồng Mông có thể đi lại tự do trong Chiến Trường Cổ vì Hồng Mông không phải là con người, nhưng mà Vô Danh vẫn đưa cho Hồng Mông một cái lệnh bài thân phận để nhóc có thể thu thập “cổ linh đan” mà cất vào trong.

Vũ Thủy Yên lúc này cũng vừa mới thành công xung kích tới Tụ Khí tầng chín sơ kỳ, thực lực lại tăng thêm một bước nhỏ nữa. Trên người của nàng bây giờ đầy là những vết thương, vải cũng chẳng đủ để che thân, duy chỉ có mấy chỗ nhạy cảm là vẫn còn che chắn tốt, còn lại toàn bộ những chỗ khác đều để lộ ra hết, nước da trắng nõn pha với một chút máu hồng bám trên thân thể lại khiến cho Vũ Thủy Yên có một loại nhàn nhạt huyết tính.

Vô Danh đương nhiên không thừa lúc người ta gặp nạn mà chiếm tiện nghi, hắn ngay lập tức quay người về phía sau rồi đi thẳng tới chỗ cột cờ khổng lồ ở giữa thành.

Vô Danh hắn chính là một người rất quân tử, nếu như không phải lúc trước tại hồ băng xảy ra chuyện liên quan tới mạng người thì hắn cũng sẽ không để cho Mộc Thanh Kiều đối xử với hắn như vậy. Vô Danh chính là vì thương hoa tiếc ngọc cho nên mới để cho Mộc Thanh Kiều động thủ ở trên người hắn, nếu không thì hôm đó Mộc Thanh Kiều chắc chắn sẽ bị đục hỏa công tâm mà chết. Đấy vốn là do Vô Danh xuất tâm từ bi mà ra tay cứu người hoạn nạn.

Hồng Mông thấy Vô Danh di chuyển thì cũng đi theo phía sau, rất nhanh cả hai đều đã đứng trước cột cờ khổng lồ ở giữa thành.

Vô Danh đứng cách chỗ cột cờ này khoảng mười mét, hắn thấy cột cờ này nhìn rất quen thuộc, ngoài việc trên đỉnh cột có treo một lá cờ trắng ra thì nhìn giống hệt Phong Hào Trụ.

Vô Danh thần thức đưa một vòng ra xung quanh, khi thần thức không phát hiện ra điều gì khả nghi thì mới tiếp tục đi về phía trước.

Vô Danh để ý thấy chỗ đất quanh cột trụ này mười mét có hai vòng tròn lớn, một vòng khắc hình còn rỗng, còn một vòng chính là khắc hình phụng hoàng, điều khắc rất là tỉ mỉ công phu.

Vô Danh đưa tay phải lên rồi sau đó tháo “Bạch Đế Ấn” của mình ra. Sau đó hắn lại đưa “Bạch Đế Ấn” đánh vào một cái lỗ ở trên cột cờ. Cột cờ này vừa mới được “Bạch Đế Ấn” của Vô Danh gắn vào thì liền kêu lên một tiếng, sau đó Vô Danh thấy lá cờ màu trắng ở phía trên đã đổi thành là cờ nền màu đỏ có thêm một chữ vàng là “Nam”. Vô Danh biết đây chính là lá cờ quân đội của hắn, chữ “Nam” ở trên lá cờ kia chính là chữ “Nam” trong “Nam Quốc quân”.

- Ầm... ầm... ầm...

Đột nhiên lúc này vang lên những tiếng ầm ầm rung động, mặt đất cũng như muốn rung chuyển theo, ngay tại chỗ mà Vô Danh đang đứng thì hai vòng tròn kia cũng bắt đầu xoay chuyển.

Một lúc sau thì đợt rung chuyển này mới dừng lại, Vô Danh cũng thấy rằng hộ trận của tòa thành này cũng đã được kích hoạt, chính là một cái cấp năm hộ trận.

Không chỉ Vô Danh thấy rằng hộ trận của tòa thành này đã được kích hoạt mà rõ ràng hắn còn thấy rằng có thể tu luyện tại trong thành tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Ở trong Chiến Trường Cổ này tuy rằng linh khí đậm đặc nhưng lại không thể nào tu luyện được, chỉ có thể tìm tại những nơi như thành trì hoặc các địa điểm đặc biệt nào đó thì mới có thể tiếp tục tu luyện mà thôi.

Lúc này hắn có thấy Vũ Thủy Yên tu luyện ở bên trong thành, tuy nhiên việc tu luyện đó có vẻ cũng không được như ý muốn, nhưng nếu như bây giờ ngồi xuống tu luyện một lần nữa thì chắc chắn là muốn trôi chảy hơn rất nhiều lần.

Lúc này Vũ Thủy Yên cũng đã thay một bộ y phục mới sau đó liền đi đến bên cạnh chỗ Vô Danh và Hồng Mông đang đứng. Vũ Thủy Yên rất là vui mừng nói:

- Vô Danh đại ca, muội vừa mới thăng cấp lên Tụ Khí tầng chín rồi.

Vũ Thủy Yên vừa mới tới bên cạnh chỗ Vô Danh thì liền khoe ngay thành quả mới đạt được của mình. Vô Danh thấy vậy thì cười một tiếng chúc mừng:

- Chúc mừng muội tu vi lại được đề cao, chúng ta sau này còn phải nhờ muội gồng gánh a.

- Vô Danh đại ca cứ trêu muội, muội thì làm gì có được cái bản sự ấy, muội so ra còn xa mới có thể bì được với huynh.

Vũ Thủy Yên biết là Vô Danh đang trêu mình, nhưng nàng vẫn tỏ ra ngượng ngùng mà đáp.

Vô Danh lại nhìn Vũ Thủy Yên nói:

- Ta quả thực cũng không có nói đùa, muội có thể ở trong chiến đấu mà giác ngộ khiến cho tu vi bản thân được đề cao là đã hơn xa rất nhiều người rồi. Chẳng những tư chất tốt mà còn có công pháp cực kỳ mạnh mẽ, sớm muộn muội cũng có thể đuổi kịp được chúng ta.

Vũ Thủy Yên được khen vậy thì đồ mừng cả mặt, tuy nhiên trong lòng cũng rất là vui thích. Vũ Thủy Yên lúc này lại nhớ tới một chuyện, nàng trực tiếp đổi chủ đề:

- Vô Danh đại ca, không biết tu vi của huynh bây giờ là đang ở tầng nào.

- Ta đang ở Kim Đan tầng tám sơ kỳ.

Vô Danh không chút do dự đáp. Vũ Thủy Yên nghe thế thì cũng rất là ngạc nhiên nói:

- Oa, huynh chỉ hơn muội có mấy tuổi mà đã là Kim Đan tầng tám sơ kỳ, vậy muội lúc nào mới có thể bắt kịp huynh được đây.

Vô Danh nghe vậy thì cũng chỉ cười trừ không nói gì, trong lòng của hắn muốn nói chính là muội còn xa xa mới có thể đuổi kịp được ta, tuy nhiên hắn cũng sẽ không nói lời đả kích như vậy.

Vô Danh cũng không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa, thay vì phí thời gian ở đây nói nhảm thì hắn đi ra ngoài chém giết còn khoái hơn. Vô Danh liếc mắt nhìn hai người nói:

- Tòa thành này bây giờ chính là của chúng ta, chúng ta cũng không nên ở trong thành này quá lâu. Bây giờ chúng ta nên tới một nơi khác mà tiếp tục mà luyện, trong này bảo vật vô số nếu như không nhanh chân thì liền bị người ta đoạt mất, cho nên chúng ta bây giờ lập tức lên đường.

Vô Danh nói tới đây lại nhìn Hồng Mông nói:

- Ta thấy bây giờ ta và đệ nên tách nhau ra thì hơn, mỗi người chia ra một hướng mà tìm kiếm, như vậy thì mới có thể thu được nhiều đồ tốt cùng với điểm chiến tích.

Vô Danh lúc này lại lấy ra mấy cái truyền tin châu sau đó đưa cho Hồng Mông và Vũ Thủy Yên:

- Sau này mọi người chính là dùng truyền tin châu này mà liên lạc với nhau, chỉ cần gặp phải chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng hoặc chuyện cực kì quan trọng thì ta sẽ lập tức tới ứng cứu.

Hồng Mông với Vũ Thủy Yên mỗi người nhận lấy một cái truyền tin châu sau đó cất đi. Vô Danh lúc này hướng về phía Vũ Thủy Yên nói:

- Đưa lệnh bài thân phận của muội cho ta.

Vũ Thủy Yên không chút do dự đưa lệnh bài thân phận của mình cho Vô Danh, Vô Danh sau khi cầm lấy lệnh bài thân phận của Vũ Thủy Yên thì lập tức chuyển sang đó ba mươi ngàn điểm chiến tích. Sau khi đã chuyển xong thì Vô Danh mới trả lại lệnh bài thân phận cho Vũ Thủy Yên rồi nói:

- Muội bây giờ tu vi còn yếu, cho nên phải theo sát bên cạnh ta, trên đường di chuyển ta sẽ không ngừng huấn luyện cho muội, đảm bảo việc muội có thể phát triển một cách an toàn.

- Muội nghe huynh.

Vũ Thủy Yên nghe vậy thì lập tức vui vẻ trả lời, nàng cũng chính là muốn chọn lựa như vậy, nếu như để nàng đi ra ngoài lịch luyện một mình mà nói thì có lẽ cũng chẳng sống được quá lâu.

- Được rồi, chúng ta bây giờ bắt đầu chia nhau ra làm hai hướng, khi có chuyện gì cần giúp đỡ thì lập tức dùng truyền tin châu thông báo.

Vô Danh sau khi đã dặn dò kĩ lưỡng thì lúc này mới bắt đầu lên đường. Hồng Mông cũng hiểu ý của Vô Danh cho nên cũng không chút chần chừ mà đồng ý, nhóc biết đại ca là đang muốn nhóc một mình mà luyện ở bên ngoài để có thể nâng cao thực lực, nếu như cứ đi bên cạnh đại ca suốt thì nhóc cũng không có cơ hội mà tự mình rèn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Phía sau một cô gái

Sau khi đã phân rõ hướng đi, cả ba bắt đầu chia ra làm hai hướng. Vô Danh và Vũ Thủy Yên thì đi cùng nhau còn Hồng Mông tự mình tìm một hướng khác mà đi.

Hồng Mông tự bản thân có một đôi cánh cho nên có thể di chuyển rất nhanh bên trong Chiến Trường Cổ mà không cần dùng tới pháp bảo phi hành. Hồng Mông cũng là tự mình cải trang để che đi diện mạo thật sự của bản thân, cả người đều được bọc vải kín mít, không những thế còn trùm một áo bào đen rộng thùng thình bên ngoài, trừ đôi cánh để lộ ra ngoài ra thì cái gì cũng đều được che đi.

Mặc dù phải lộ ra đôi cánh để có thể di chuyển, nhưng Hồng Mông nghĩ như vậy cũng không có gì phải lo lắng cả, chỉ cần phát hiện ra có người tới thì nhóc liền thu cánh lại là được rồi, thần thức của nhóc cũng được Hàn Tùy Vạn Niên rèn luyện qua cho nên cũng rất là cô đọng, thần thức tương đối cường hãn.

Vô Danh thì đi cùng với Vũ Thủy Yên, hai người trực tiếp sử dụng pháp bảo phi hành mà di chuyển trên không, người khác thì có thể không dám sử dụng thế nhưng Vô Danh lại hoàn toàn ngược lại.

Suốt dọc đường đi, Vô Danh không ngừng trải rộng thần thức của bản thân ra để tìm kiếm yêu thú, hắn sở dĩ tìm kiếm yêu thú là để cho Vũ Thủy Yên có thể dựa vào việc chiến đấu liên tục với yêu thú mà tăng cường kinh nghiệm chiến đấu của bản thân lên cao. Đồng thời việc liên tục sử dụng thần thức như vậy cũng khiến cho Vô Danh tiêu hao rất nhiều, nhưng bù lại thần thức của hắn có thể nhờ vậy mà được tăng cường lên một chút. Một chút này mà so ra dùng Hàn Tủy Vạn Niên Châu thì đúng là không thấm vào đâu.

Một tháng ròng rã đi qua, hai người Vô Danh và Vũ Thủy Yên không ngừng tại bên trong Chiến Trường Cổ săn lùng yêu thú. Vô Danh ngoài việc làm công tác huấn luyện cho Vũ Thủy Yên ra thì chẳng làm gì cả, tu vi của hắn cũng vì vậy mà không có chút tiến triển nào, một phần cũng là do trong này không thể tu luyện được.

Thi thoảng di chuyển gặp một số hang động có thể tu luyện thì Vô Danh mới dừng lại để cả hai có thể cùng tu luyện một hoặc hai ngày sau đó lại tiếp tục lên đường. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó thì Vô Danh cũng trực tiếp đem Hàn Tủy Vạn Niên Châu ra cho Vũ Thủy Yên sử dụng.

Hàn Tủy Vạn Niên Châu mặc dù quý giá thế nhưng lại không có chút nào tác dụng đối với hắn nữa rồi, hắn đã không thể dùng Hàn Tủy Vạn Niên ở trong đó mà hấp thu tăng cường thần thức được nữa. Chính vì thế Vô Danh liền đem Hàn Tủy Vạn Niên Châu ra cho Vũ Thủy Yên sử dụng, khi nào dùng xong thì hắn lại thu lại.

Vũ Thủy Yên cũng nhờ Hàn Tủy Vạn Niên Châu này mà thu được lợi ích không nhỏ, chẳng những tu vi tiến triển mà thần thức cũng mạnh lên rất nhiều. Vũ Thủy Yên trong lòng cũng rất là cảm kích Vô Danh, suốt khoảng thời gian qua nàng đã từ trên người hắn mà thu được không ít chỗ tốt.

Mặc dù tu vi của Vũ Thủy Yên đã bước vào Tụ Khí tầng chín hậu kỳ đỉnh phong từ nửa tháng trước thế nhưng Vô Danh cũng không có cho nàng trùng kích vào Trúc Cơ.

Sở dĩ hắn không muốn cho Vũ Thủy Yên tiến vào Trúc Cơ là bởi vì nếu như sử dụng Trúc Cơ đan để bước vào Trúc Cơ thì thành tựu sau này sẽ bị hạn chế lại rất nhiều, chỉ có không dùng đan dược mà bước vào Trúc Cơ kỳ thì mới là con đường đúng đắn nhất.

Trong khoảng thời gian một tháng thì Vũ Thủy Yên cũng đã thăng cấp tới Tụ Khí tầng chín viên mãn, tuy nhiên khoảng cách để có thể thăng cấp tới Trúc Cơ thì vẫn còn rất xa.

Vô Danh lại tiếp tục cho Vũ Thủy Yên rèn luyện bên trong rừng rậm với yêu thú nửa tháng nữa, thế nhưng Vũ Thủy Yên cũng chưa thể chạm tới được Trúc Cơ kỳ.

Vô Danh biết lúc này nếu như không cho Vũ Thủy Yên dùng Trúc Cơ đan thì không thể nào tiến vào Trúc Cơ kỳ được, thế nhưng nếu để nàng sử dụng đan dược tăng cấp thì chính là đã phá bỏ đi con đường tu luyện rộng rãi sau này của nàng. Nếu cứ để Vũ Thủy Yên tiếp tục rèn luyện với yêu thú đồng thời tu luyện như vậy thì còn lâu mới có thể trùng kích vào Trúc Cơ.

Vô Danh trong lòng bây giờ cũng đang rất là nóng ruột, thứ hạng đội quân của hắn trên Phong Hào Bảng đã rớt xuống dưới đáy luôn rồi, ngoài việc Hồng Mông kiếm thêm được một số điểm chiến tích ra thì suốt một tháng nay hắn cũng chẳng kiếm thêm được chút điểm chiến tích nào. Thứ hạng của “Nam Quốc quân” vẫn cứ đứng bết ở hạng một trăm.

Mặc dù hắn có thể dùng pháp bảo phi hành để có thể di chuyển nhanh hơn thế nhưng việc rèn luyện Vũ Thủy Yên gần hai tháng nay cũng khiến cho hắn bị chậm đi rất nhiều, nếu như còn tiếp tục như vậy nữa thì hắn thật sự sẽ bị người ta cướp hết chỗ tốt mất.

Mặc dù trong người Vô Danh hắn bây giờ có cực phẩm tiên tinh cùng với cực phẩm tiên linh mạch thế nhưng mấy cái này đều là đồ vật chỗ tiên giới, hắn cũng không thể nào đem ra cho người khác sử dụng mà không chút đau lòng.

Vô Danh loay hoay suy nghĩ một hồi không biết phải làm như thế nào để cho Vũ Thủy Yên có thể bước vào Trúc Cơ được. Vô Danh căn cứ một cái, để Vũ Thủy Yên một mình bên trong động phủ dưới đất mà tu luyện, còn hắn thì nhân lúc đêm thâu tịch lặng mà đi ra bên ngoài một chuyến.

Vô Danh tâm trạng có chút buồn bực, hắn chính là cũng không muốn phải dùng tới hạ sách này, thế nhưng không dùng thì không được.

Vô Danh vừa mới đi ra bên ngoài liền ngửa mặt lên trời quan sát một vòng. Hắn thấy hôm nay quả là một ngày đẹp trời, trăng sáng dịu nhẹ cũng khiến cho con đường phía trước không còn tối tăm mù mịt nữa, từng luồng gió đêm se lạnh thổi qua khiến cho con người ta không khỏi nổi lên chút cảm xúc riêng biệt trong lòng.

Vô Danh để ý trên trời hai chòm sao “Ngưu Lang” và “Chức Nữ” vậy mà lại sáng tỏ lạ thường, hai chòm sao này vậy mà lại ở gần nhau tới vậy. Vô Danh đoán đêm nay hẳn là đêm “thất tịch” đi, Ngưu Lang cùng với Chức Nữ vậy mà lại có thể gặp lại nhau trong đêm nay, còn họ làm gì thì Vô Danh cũng không biết được.

Vô Danh trong lòng quả thực có chút xót xa, người ta có đôi có cặp đi chơi “thất tịch” còn hắn lại khá giống Ngưu Lang kia, có người thương mà lại bị xa cách, tuy nhiên Ngưu Lang cũng không có thăm bằng hắn được.

Sở dĩ nói Ngưu Lang không thăm bằng hắn là bởi vì đêm nay Ngưu Lang kia còn có thể cùng Chức Nữ thủ thi tâm tình, còn đêm nay hắn lại chẳng có ai ở bên cạnh cả, nếu có thì cũng chỉ có thể cùng “ngũ cô nương” mà thôi.

Vô Danh gạt bỏ buồn phiền trong lòng sang một bên, đêm nay trăng thanh gió mát như vậy thì phải tìm một nơi giải tỏa tâm tình mới đúng là thiên ý a.

Vô Danh giống như đi dạo ở bên trong rừng sâu, trong này yêu thú nào mà chẳng biết mặt hấn, nếu như không chạy nhanh mà nói thì có khi cũng bị làm thịt mất rồi chứ làm gì mà có tâm tình đi ra cùng hấn cộ sát một phen.

Chẳng mấy chốc Vô Danh đã đi tới gần một thác nước, hấn từ phía xa đã nghe thấy tiếng nước chảy cho nên chạy một mạch tới đây. Vô Danh tâm tình lúc này cũng khá tốt, nghe thấy “tiếng suối trong như tiếng hát xa” khiến cho tâm trạng của hấn được giải tỏa không ít, loại âm thanh này quả thực khiến cho con người ta cảm thấy cực kỳ thư giãn. Tâm tình tốt lên không ít, Vô Danh bất chợt ngâm lên một bài:

“Tiếng suối trong như tiếng hát xa,

Trăng lồng cổ thụ bóng lồng hoa.

Cảnh khuya như vẽ, người chưa ngủ,

Chưa ngủ vì lo nỗi nước nhà.” (1)

Hấn ngâm mấy câu này lên quả thực là rất phù hợp với tâm trạng cũng như khung cảnh bây giờ. Chẳng những có tiếng suối trong mà chính là bầu không khí đêm nay cũng hoàn toàn phù hợp với câu “Trăng lồng cổ thụ bóng lồng hoa”, trên đầu hấn chính là ánh trăng bạc sáng soi từng gốc cổ thụ từng gốc hoa bên trong cánh rừng này, khung cảnh đêm nay lại còn có “người chưa ngủ” chính là hấn, và hấn cũng đang rất lo lắng về việc quân đội của mình cứ đứng mãi ở hạng chót như vậy, lại còn thêm cả chuyện của Vũ Thủy Yên nữa.

Vô Danh vừa đi vừa suy nghĩ thì đã đi tới rất gần chỗ thác nước kia rồi. Vô Danh bước chân đang đều đều bỗng dừng lại, sau đó lập tức tấp vào một bên gốc cây mà ngó ra phía trước.

Đêm nay vậy mà hấn lại phát hiện chẳng những có tiếng thác nước, tiếng suối trong mà còn có cả tiếng hát xa ở đây nữa. Vô Danh là người tu luyện cho nên mặc dù nhìn trong đêm tối nhưng cũng sáng rõ như ban ngày, hấn chính là nhìn thấy ở con suối bên dưới chân thác nước kia có một cô gái cực kỳ xinh đẹp đang vừa tắm vừa hát.

Vô Danh trong lòng đang rất là rạo rức, tự nhiên ở đâu lại nhảy ra một mỹ nhân khỏa thân như vậy cơ chứ, cái này chẳng phải là đang muốn hấn làm chuyện xấu hay sao. Vô Danh ánh mắt cũng chỉ có thể quan sát được phần sau lưng của cô gái này, nàng ta đang quay lưng về phía của hấn.

Mặc dù Vô Danh không thể nhìn thấy khuôn mặt thật của cô gái này thế nhưng hấn cũng có thể đoán được đây chính là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, từ mái tóc đen dài bóng bệh trên mặt nước tới vóc dáng cực kỳ hoàn hảo kia rồi đến giọng hát trong veo, ai dám nói đó không phải là một cô gái đẹp.

Hình ảnh mập mờ khiêu gợi dưới ánh trăng kia quả thực quá kích thích, may mắn cho cô gái này là Vô Danh hấn chính là một chính nhân quân tử, chỉ nhìn đằng sau chứ không nhìn đằng trước, nếu không...hắc hắc.

Vô Danh đột nhiên cười hắc hắc một tiếng, sau đó hấn ôm quyền đưa tay về phía hai chòm sao “Ngưu Lang” và “Chức Nữ” rồi nói:

-Chúc mừng hai người a, đêm nay lại có thể cùng nhau tâm sự. Còn Vô Danh ta đây thì thực tốt, phía trước có hồng nhan nhưng lại chỉ có thể nhìn từ phía sau mà không thể động, số ta thực khổ, đêm nay lại chỉ có thể cùng “ngũ cô nương” tâm tình mà thôi.

Vô Danh nói xong thì ánh mắt lại nhìn về phía bóng hồng đằng trước, sau đó lại cùng “ngũ cô nương” giải tỏa tâm tình.

(1): bài "Cảnh Khuya" của Hồ Chí Minh.

Cầm chỉ mấy lão cùng "ngũ cô nương" tâm tình nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Kiểm Ý Của Nguyệt Nhi

“Ngũ cô nương” vừa mới hướng phía dưới tìm xuống thì đột nhiên gặp phải chiếc đai lưng khiến cho “ngũ cô nương” không thể tiếp tục đi vào trong được. Vô Danh có chút bực mình, những lúc quan trọng như vậy mà lại gặp phải tình cảnh như thế này thì đúng là tức chết.

Chỉ có thể trách loại y phục này có chút vướng víu, mặc dù mặc vào trông rất đẹp nhưng mà nhiều dây quá. Vô Danh lập tức đưa tay lên tháo đai lưng của hấn xuống.

Vô Danh vừa mới đưa tay lên tháo đai lưng ra thì chiếc quần ngoài cũng theo đó mà tụt xuống, nhưng mà vẫn còn quần trong che lại.

Cô gái xinh đẹp ở dưới dòng suối vốn đang vừa ca vừa tắm thì đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, giống như là có ai đó đang nhìn chằm chằm vào

nàng vậy, cô gái theo bản năng quay đầu nhìn lại phía sau. Cô gái vừa mới quay đầu ra phía sau thì đột nhiên hét lên một tiếng:

-Biến thái...

Nàng vốn đang yên đang lành tắm ở dưới dòng suối này, vừa mới cảm nhận được giống như có ai đó nhìn mình thì liền quay lại xem. Khi nàng vừa mới quay lại nhìn thì cũng liền thấy cảnh tượng không nên thấy, không ngờ ở đằng sau nàng lại là một tên cực kỳ biến thái, chẳng những đôi mắt giống như lang sói đang nhìn chằm chằm vào cơ thể nàng mà y phục trên người của hắn cũng đang cởi ra.

Trước đó nàng cũng đã quan sát kỹ xung quanh một vòng rồi, thấy không có ai ở gần cho nên nàng mới chọn chỗ này để tắm rửa, vậy mà đâu có thể ngờ được rằng lại có một tên biến thái tới gần như vậy mà nàng không hề hay biết. Nếu như không phải hắn là một tên háo sắc luôn nhìn chằm chằm nàng như vậy thì có lẽ tới lúc nàng tắm xong cũng không biết là có người đang nhìn trộm mình.

Nhận phải sự sỉ nhục này nàng làm sao có thể không tức giận cho được đây, nàng lập tức lấy ra một chiếc khăn sau đó che lại cơ thể của mình vào trong, một thanh Lưu Ly Phong Tinh Kiếm liền xuất hiện ở trong tay của nàng.

Lưu Ly Phong Tinh Kiếm vừa mới được tể ra thì liền phóng thẳng tới chỗ Vô Danh mà đâm. Lưu Ly Phong Tinh Kiếm phát ra những ánh hào quang màu đỏ rạch thẳng một đường trong không trung.

Vô Danh quần ngoài vừa mới tụt xuống thì hắn liền cúi người định cúi cả quần trong ra, thế nhưng hắn còn chưa kịp làm gì thì đột nhiên cảm thấy có một đường kiếm khí đánh tới, sát khí trong này cũng khá nặng khiến cho hắn lập tức cảm nhận được một loại hàn khí ở phía trước.

Vô Danh vừa mới ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy một thanh kiếm phát ra ánh lưu ly màu đỏ đánh tới chỗ của hắn. Vô Danh còn chưa kịp động đao thì liền nhìn thấy thanh Lưu Ly Phong Tinh Kiếm kia đột nhiên rung lên một chút sau đó nó liền phân tách ra thành nhiều đường kiếm khác nữa.

Thần thức Vô Danh nhẹ nhàng đảo qua một cái thì đã phát hiện có tới một ngàn hai trăm năm mươi sáu đường kiếm quang ở đây rồi, toàn bộ đều là Lưu Ly Phong Tinh Kiếm, thanh nào cũng giống nhau hết, toàn bộ hơn một ngàn đường kiếm quang này đang lao thẳng tới chỗ của hắn.

Vô Danh chẳng có chút tâm tình nào mà sách quần lên, nhiều kiếm quang ở trước mắt như vậy mà hắn còn có thời gian kéo quần thì mới là lạ đó.

Vô Danh lập tức đá chiếc quần của mình sang một bên hắn chỉ mặc mỗi quần trong để chiến đấu thôi. Vô Danh đưa tay ra nắm lấy Khai Thiên Dạ Đao ở phía sau, xung quanh hắn bây giờ cũng mang theo một ngàn hai trăm năm mươi sáu đường đao quang.

Vô Danh quả thực là muốn thử một chút xem đao của hắn mạnh hơn hay kiếm của cô gái kia mạnh hơn. Vô Danh thần thức vừa mới đảo qua hơn một ngàn đường kiếm quang kia thì đã nhìn ra được đâu là kiếm chủ.

Vô Danh không chút ngại ngùng mà đánh thẳng tới chỗ kiếm chủ đó, hơn một ngàn đường đao quang màu đen của hắn lập tức đối đầu với hơn một ngàn đường kiếm quang màu đỏ kia.

-ẦM...ẦM...ẦM...

Kiếm quang cùng với đao quang còn chưa chạm vào nhau thì những hàng cây cổ thụ ở xung quanh cũng bị đánh cho đổ gãy hết thấy rồi, toàn bộ đều bị chặt đứt la liệt ở phía dưới mặt đất.

Kiếm quang cùng với đao quang rít lên từng đợt âm thanh trong không trung, mặc dù đã chém đứt rất nhiều cây cối hai bên nhưng khí thế vẫn không hề giảm một chút nào.

Chỉ trong chốc lát kiếm quang cùng với đao quang đã đụng vào nhau.

-Bang, bang, bang...

Kiếm quang cùng với đao quang vừa mới đụng vào nhau thì ngay lập tức liền vang lên tiếng bang bang nổ vỡ, chân nguyên mãnh mẽ va chạm vào nhau khiến cho lực xung kích toàn bộ thổi quét ra bên ngoài, ngay tại chỗ đao kiếm giao nhau đã bị đánh ra một cái hố rất lớn.

-Rắc...rắc...

Kiếm quang cùng với đao quang vừa va chạm vào nhau thì chẳng mấy chốc đã vang lên những tiếng răng rắc vỡ vụn. Vô Danh nhếch miệng lên cười một cái, quả nhiên là đao của hắn lúc nào cũng mạnh hơn.

Kiếm quang vừa gặp đao quang thì chẳng mấy chốc đã không giữ nổi nữa, kiếm quang liên tục vang lên những tiếng răng rắc gãy vụn sau đó đao quang cũng thừa thế mà chém gãy toàn bộ kiếm quang.

Chẳng mấy chốc kiếm quang liền tiêu biến toàn bộ không còn một mảnh, chỉ mới một chiêu nhưng đã phân rõ thắng bại.

Nguyệt Nhi chỉ có thể trơ mắt nhìn hơn một ngàn đường đao quang kia đánh tới, một chiêu nàng cũng không thể nào đỡ nổi.

Một chiêu vừa rồi đã hoàn toàn nói ra ai mới là người mạnh hơn, chẳng những chân nguyên của nàng không cô đọng bằng tên biến thái trước mặt, mà đến ngay cả thần thức cũng xa xa không bằng hắn được. Nàng vừa mới đánh ra một kiếm thì hắn đã nhìn thấy kiếm chủ trong hơn một ngàn đường kiếm của nàng, vừa va chạm thì nàng cũng không trụ nổi một giây, toàn bộ kiếm quang đều vỡ vụn hết.

Bây giờ đã không còn kiếm quang đỏ rực nữa mà hoàn toàn là những đường đao quang hòa nhập vào trong màn đêm đen tối mang theo sức mạnh kinh người đánh về phía Nguyệt Nhi.

Vô Danh thần thức vừa đảo qua thì đã nhìn ra được tu vi của cô gái trước mặt, nàng ta cũng chỉ mới có Kim Đan tầng một thể mà cũng dám ra tay động thủ trước, đây chính là bài học dành cho nàng, hấn vừa rồi một nửa thực lực cũng không có dùng tới.

Ngay tại thời điểm đao quang sắp hướng về phía thân thể của Nguyệt Nhi mà đâm qua thì chúng liền đổi hướng, toàn bộ đao quang đều hướng về phía dưới mặt nước mà đánh tới.

- Ầm... ầm... ầm...

Mặt nước tĩnh lặng bị đao quang đánh vào liền nổ tung lên vô số bọt nước trắng xóa, xung quanh Nguyệt Nhi phạm vi hai mét mặt nước không ngừng nổ tung.

Mặc dù đao quang này không đánh trực tiếp lên thân thể của Nguyệt Nhi nhưng chỉ với chân nguyên còn dư lại xung kích ra xung quanh cũng đủ để khiến cho Nguyệt Nhi phải thụ thương rồi.

Vô Danh cũng chẳng có tâm tình mà nhìn cô gái kia thế nào, hấn lập tức lấy lại chiếc quần ngoài của mình rồi sau đó mặc vào. Vô Danh cũng chẳng muốn biết cô gái kia có bị thương nặng hay không, hấn dù sao cũng đã nương tay rồi, cô ta cũng chẳng thể nào chết được đâu.

Vô Danh sau khi đã mặc lại quần áo cho chỉnh tề thì liền quay người rời đi.

Nguyệt Nhi có chút không thừa nhận nỗi chân nguyên còn dư lại ở xung quanh đánh tới, nàng trực tiếp nôn ra một búng máu, chỉ là một chút chân nguyên còn sót lại nàng cũng chẳng chịu đựng được.

Nguyệt Nhi trong lòng cực kỳ tức giận, chẳng những đau về thể xác mà còn đau về cả tinh thần nữa. Tên biến thái kia muốn tới là tới muốn đi là đi, chẳng những nhìn trộm nàng tắm mà còn vũ nhục nàng như vậy. Đây quả thực là một sự sỉ nhục to lớn đối với nàng.

Mặc dù trong người của nàng lúc nào cũng phải chịu sự ảnh hưởng của công pháp mà nàng đang tu luyện, thể nhưng thân thể này nàng luôn luôn giữ cho nó được sạch sẽ, nàng làm như vậy cũng chỉ để chờ có một người. Vậy mà hôm nay tắm thân trong trắng này của nàng lại có thể bị kẻ khác nhìn thấy hết, bảo nàng làm sao có thể chịu đựng được đây.

Hôm nay nếu như kẻ kia không chết thì nàng chết.

Nguyệt Nhi đôi mắt đỏ ngầu lên vì tức giận, nước mắt cũng vì thế mà chảy dài xuống gò má xinh đẹp. Bất chấp chiếc khăn tắm rách te tua không đủ che đi thân thể, Nguyệt Nhi vẫn vùng lên chạy thẳng về phía tên biến thái kia.

Lưu Ly Phong Tinh Kiếm lại cuốn lên thêm một lần nữa, chân nguyên mạnh mẽ ào ạt tuôn vào bên trong thanh Linh Khí thượng phẩm này.

Lưu Ly Phong Tinh Kiếm vừa cuốn lên, kiếm văn ồ ạt tuôn ra giống như những con sóng liên miên nối tiếp nhau mà đánh tới chỗ Vô Danh.

Vô Danh vốn đang từ từ di chuyển về phía trước đột nhiên cảm thấy một loại kiếm ý đánh tới từ phía sau, thần thức của hấn vừa quét ra thì liền phát hiện kiếm văn liên miên như những con sóng cuồn cuộn ập tới phía trên thân thể của hấn. Vô Danh vậy mà lại cảm nhận được trong loại kiếm ý này tràn ngập những ý và tình ở trong đó.

Loại kiếm ý này gọi lên cho hấn một loại cảm giác buồn thương nhớ người yêu, kiếm ý mang theo trong đó một loại tình cảm dạt dào như những con sóng. Ý tình dạt dào như vậy thể nhưng lại khiến cho con người ta cảm thấy một nỗi buồn vô cớ. Vô Danh thở dài một hơi:

-“Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” (1), kiếm ý không tệ, thể nhưng vẫn còn thiếu một chút.

Vô Danh vừa quay người lại thì kiếm văn dạt dào tình ý kia cũng đã tiến sát tới người của hấn, tán loạn kiếm ý tràn ngập khắp không gian.

(1) Truyện Kiều của Nguyễn Du.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha, đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Biến Thái

Vô Danh miệng nhoen lên cười một cái, loại kiếm ý này thoát nhìn thì tưởng là mạnh mẽ, nhưng thật ra lại tán loạn không chịu nổi. Vô Danh biết rõ rằng

Kiểm ý này bất quá cũng chỉ là trình độ nhập môn mà thôi, so với đao ý của hần bây giờ thì vẫn còn muốn kém một bậc.

Kiểm ý này tán loạn không chịu nổi giống như đao ý của hần ngày trước vậy, loại này kiếm ý cũng chỉ để nhìn giống như là bắn pháo hóa mà thôi, nếu đem ra sử dụng thì quả thực là rất buồn cười.

Vô Danh lại đưa Khai Thiên Dạ Đao lên, hần sẽ cho cô gái trước mặt xem cái gì mới gọi là đao ý. Một giọt nước mắt màu băng lam rơi lên trên lưỡi đao màu đen khiến cho Khai Thiên Dạ Đao lập tức đóng băng, hàn ý lạnh lẽo bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.

Khai Thiên Dạ Đao của Vô Danh cuốn lên một lần nữa, ngay lập tức hần chém ra một đao, Hàn Lệ.

Đao vẫn màu đen liên miên mang theo hàn ý lạnh lẽo bao phủ toàn bộ không gian xung quanh, đao vẫn đi tới đâu ở đó liền bị hàn ý trong đao vẫn làm cho đóng băng toàn bộ. Đao vẫn liên miên mang theo một loại ý chí tự do tung hoành không chút vướng bận.

Một đao này vừa mới bỏ ra, bước chân của Nguyệt Nhi lập tức như muốn đóng băng lại, loại đao vẫn liên miên mang theo hàn ý kinh khủng kia mặc dù chưa đánh tới thể nhưng trong lòng của nàng đã cảm thấy lạnh lẽo không chịu được, hàn ý vậy mà lại sinh ra từ trong lòng của nàng rồi lan tỏa ra toàn bộ cơ thể, một loại cảm giác “lạnh lẽo suốt xương da” ngập tràn khiến cho Nguyệt Nhi muốn cử động cũng thật khó.

Chẳng những có những màn đao vẫn màu đen liên miên từ phía trước đánh tới, trên hư không cũng ngay lập tức xuất hiện những màn đao vẫn liên miên đổ ập xuống chỗ của nàng. Nguyệt Nhi bây giờ giống như một bộ phim quay chậm, chậm chạp không chịu nổi.

Kiểm vẫn đạt dào tình ý của Nguyệt Nhi vừa mới chém ra còn chưa chạm tới được chỗ của Vô Danh thì loại đao vẫn màu đen liên miên mang theo hàn ý kinh khủng kia đã ập tới phía trước chặn đầu.

- ẦM...

Kiểm vẫn vốn tán loạn không chịu nổi vừa gặp đao vẫn màu đen liên miên kia thì lại càng tán loạn hơn bao giờ hết, chưa nổi một giây thì toàn bộ kiếm vẫn đã tan đi không còn một chút nào.

Kiểm ý của Nguyệt Nhi bởi vì mới chỉ đạt tới cấp độ nhập môn cho nên vừa gặp đao ý của Vô Danh thì liền tán loạn không chịu được rồi tan đi mất, trong màn đêm bây giờ chỉ còn lại đao vẫn màu đen liên miên mang theo hàn ý kinh khủng. Trời đêm đã se lạnh thì bây giờ lại còn muốn đóng băng.

Đao vẫn liên miên cứ như thế đánh tới gần chỗ Nguyệt Nhi rồi mới dần dần tan đi không còn, Vô Danh một đao này lại là hạ thủ lưu tình.

Chẳng những cây cối hoa cỏ xung quanh đều bị một đao này đóng băng mà ngay cả mặt hồ phía sau cũng mơ hồ hình thành những tầng băng mỏng ở trên mặt nước.

Trên lớp mặt nạ bên ngoài kia của Nguyệt Nhi cũng đồng dạng có những giọt băng nhỏ đọng lại, ngay cả mái tóc đen dài mượt mà kia cũng bị một đao này làm cho đóng băng lại rồi.

Nguyệt Nhi trong lòng quả thực rất là tuyệt vọng, đến ngay cả chiêu thức mà nàng ưng ý nhất cũng không chịu nổi một chiêu của kẻ biến thái kia, vậy bảo nàng làm sao có thể giết chết được hần đây.

Nàng đánh ra một kiếm hần cũng đánh ra một đao tương tự, nàng vừa sử dụng kiếm ý thì hần cũng sử dụng đao ý so chiêu với nàng. Chiêu đầu tiên nàng thua bởi vì chân nguyên và thần thức không mạnh mẽ bằng hần, chiêu thứ hai nàng thua vì ý cảnh cũng không bằng hần. Nàng dùng cái gì hần đều đánh trả lại một chiêu tương tự như vậy, nàng điểm nào cũng thua hần.

Nguyệt Nhi quả thực không thể nào chịu được loại vũ nhục này, phải đợi mất vài giây nàng mới có thể phá giải được cái loại hàn ý kinh khủng ở trong lòng kia ra mà cử động thoải mái hơn, tuy nhiên bởi vì đao ý kia cũng quá kinh khủng cho nên mái tóc của nàng cũng không thể khôi phục lại được như lúc ban đầu, nó vẫn cứ đóng băng giống như vậy.

Nguyệt Nhi không hiểu tại sao kẻ kia lại có thể cao ngạo tới mức như vậy, chẳng những làm sai không chịu nhận nổi mà còn trực tiếp vũ nhục nàng. Thà hần giết chết nàng luôn ngay từ chiêu đầu tiên còn hơn là sỉ nhục nàng như thế, mỗi một chiêu nào sắp đánh tới gần chỗ nàng rồi thì hần đều cho đánh chệch đi hoặc trực tiếp cho nó biến mất, đây chẳng phải sỉ nhục nàng thì là gì.

Nguyệt Nhi trong lúc nóng giận không khống chế được thì liền kè Lưu Ly Phong Tình Kiếm lên cổ của mình, nàng muốn tự sát, để cho nàng tự sát còn hơn là chịu cái loại sỉ nhục này.

Vô Danh nhìn thấy cô gái kia có hành động như vậy thì liền nhíu mày, đây là đánh không lại người ta thì liền muốn tự sát sao. Vô Danh không cần suy nghĩ gì cả, chân nguyên cùng thần thức mạnh mẽ ồ ạt tuôn ra bao vây lại không gian xung quanh cô gái trước mặt, đồng thời thân hình của hần cũng lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Nguyệt Nhi còn đang muốn đưa kiếm lên tự sát thì đột nhiên cảm thấy không gian xung quanh thân thể liền chậm hần đi, nàng cảm nhận được chân nguyên cùng với thần thức cực kỳ mạnh mẽ bao phủ toàn bộ cơ thể nàng khiến cho nàng muốn động cũng khó.

Lưu Ly Phong Tình Kiếm vừa mới đưa lên được gần tới cổ thì đột nhiên dừng lại, Nguyệt Nhi thấy giống như có một luồng gió vừa thổi qua người của mình sau đó Lưu Ly Phong Tình Kiếm cũng bị một bàn tay thon dài nắm lại.

Nguyệt Nhi lúc này muốn động cũng không thể nào động được dù chỉ một chút. Nguyệt Nhi giọng nói nức nở thét lên:

- Người buông ta ra..

Vô Danh nghe vậy thì cũng không nói gì, chỉ lấy đi thanh kiếm trên tay của nàng sau đó cắm thẳng xuống dưới đất. Tay của Vô Danh cũng lập tức hạ lên người Nguyệt Nhi vài đạo cấm chế, khiến cho nàng không thể sử dụng chân nguyên của mình.

Vô Danh tiện tay xóa bỏ đi hàn ý còn sót lại trên người của Nguyệt Nhi sau đó liền lấy ra một bộ y phục màu đỏ khoác lên người của nàng. Làn da trắng nõn vốn mập mờ dưới lớp khăn tắm te tua thì bây giờ liền được bộ y phục màu đỏ kia che đi toàn bộ. Vô Danh sau khi khoác lên người Nguyệt Nhi một bộ y phục mới rồi thì mới lấy tay gạt đi chiếc khăn tắm ở trong ra. Nguyệt Nhi thấy thế thì giật giữ thét lên:

- Người... đồ biến thái.

Nguyệt Nhi nói xong lại khóc càng nức nở hơn lúc trước, trước hần nhìn trộm ở đằng sau thì đã đành, bây giờ hần còn trực tiếp gạt đi khăn tắm trên người, cái này chẳng phải đồng nghĩa với việc hần đã nhìn thấy hết cơ thể của nàng hay sao, bảo nàng làm sao có thể chịu nổi được loại sỉ nhục này.

Vô Danh quả thực rất ghét cái loại âm thanh này, hần lạnh giọng nói:

- Người khóc cái gì, ta ăn thịt người sao.

- Người còn dám nói, nếu không phải người sỉ nhục, vũ nhục ta thì ta có thể như vậy sao, không bằng người giết ta đi còn hơn.

Nguyệt Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng bây giờ trông thực thảm thiết.

Vô Danh hai bàn tay kéo xiết lại một cái, bộ y phục rộng rãi liền bị hần dùng dải lụa đỏ ôm chặt lại ở eo của Nguyệt Nhi. Vô Danh gật gù nói:

- Rất vừa vặn.

Vô Danh vừa mặc y phục vào cho Nguyệt Nhi xong thì liền nhìn xung quanh một vòng, thân thể của nàng vốn đã đẹp bây giờ khoác bộ y phục này vào lại càng lộ vẻ hấp dẫn hơn. Nguyệt Nhi bây giờ thì lại không có cảm giác như vậy, nàng chỉ biết là kẻ biến thái trước mặt này rõ ràng là đang làm nhục nàng, chỉ tiếc là bây giờ nàng chẳng thể nào cử động được, chỉ có thể để cho hần làm bừa như vậy.

- Người quả đúng là đồ biến thái, đến ngay cả đồ của nữ nhân mà người cũng có thể cất trong người được. Ta dù có chết cũng không cho phép người được làm nhục ta.

Vô Danh nghe vậy thì cũng không giải thích cái gì cả, hần từ đầu tới cuối thay y phục cho nàng ta đến nhìn một cái cũng chẳng thèm nhìn chứ nói gì đến làm nhục, nếu như không phải vừa này vì quá đau bụng thì hần cũng không cời quần ra làm cái gì.

Nguyệt Nhi bây giờ tay chân không thể động, chỉ có cái miệng là vẫn còn dùng được, nàng hết sức buông lời lăng mạ Vô Danh, câu gì cũng có thể nói được. Vô Danh nghe thế thì cũng chẳng nói gì, hần chỉ coi đó như là gió thổi ngoài tai vậy, dù sao chuyện này vẫn là hần sai trước.

Vô Danh vạch lên trên đất mấy câu thơ:

"Buồn trông cửa bể chiều hôm

Thuyền ai thấp thoáng cánh buồm xa xa

Buồn trông ngọn nước mới sa

Hoa trôi man mác biết là về đâu

Buồn trông nội cỏ rầu rầu

Chân mây mặt đất một màu xanh xanh

Buồn trông gió cuốn mặt duềnh

Ầm ầm tiếng sóng kêu quanh ghế ngồi"(*)

Sau khi đã viết xong rồi thì hần mới nhìn cô gái trước mặt nói:

- Kiếm ý của người quá tệ, mấy câu này liền tặng cho người, còn cả miếng ngọc giản này nữa, coi như là ta bồi thường về mặt tinh thần vậy.

Vô Danh sau khi nói xong mấy câu thì liền bố trí thêm mấy cái trận pháp rồi mới rời đi.

(*) Kiều ở lầu Ngưng Bích, trích Truyện Kiều của Nguyễn Du.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha, đừng đọc lướt nhé.

Chương 158: Vũ thủy yên trúc cơ thành công

Nguyệt Nhi nhìn thấy kẻ biến thái trước mặt bắt đầu bố trí trận pháp thì đột nhiên hoảng lên, nàng không biết tự nhiên hấn bố trí trận pháp là để làm gì nữa, chẳng lẽ hấn muốn...

Nguyệt Nhi càng nghĩ đến càng sợ, cơ thể nàng bây giờ mệt mỏi không chịu được, bởi vì trên người của nàng đã bị tên biến thái kia hạ cấm chế. Chính vì cơ thể của nàng bị hạ cấm chế cho nên nàng chẳng thể làm được gì, đến ngay cả tự sát cũng không có sức nữa. Nếu như bây giờ hấn thật sự muốn làm nhục nàng thì nàng có phản kháng cũng vô ích, nếu thực sự như vậy thì nàng phải làm sao đây. Nguyệt Nhi giọng nói cực kỳ hốt hoảng:

-Này, tên biến thái kia, ngươi bố trí trận pháp để làm gì chứ, mau thả ta ra, mau lên...thả ta ra...

Nguyệt Nhi vừa nói vừa cố gắng vùng vẫy, tuy nhiên nàng có làm gì cũng vô ích.

Vô Danh quả thực nghe mà cảm thấy phiền không chịu được, hấn lập tức bố trí một cái trận pháp cách âm nữa, chẳng tốn mất nhiều thời gian thì trận pháp cách âm cũng đã bố trí xong. Lúc này tuy Vô Danh nhìn thấy miệng cô gái kia nói liên tục nhưng hấn cũng chẳng nghe thấy gì cả. Một lúc sau Vô Danh đã hoàn toàn bố trí xong tất cả những trận pháp cần thiết, lúc này hấn mới quay người rời đi.

-Này, tên biến thái kia, ngươi muốn đi đâu, thả ta ra mau lên, mau thả ta ra...

Nguyệt Nhi thấy tên biến thái kia không có ý làm gì mình thì trong lòng thở phào một hơi nhưng miệng thì vẫn cứ hét lên liên tục, chẳng mấy chốc ngoài phạm vi năm mét xung quanh thì nàng chẳng thể nhìn thấy gì nữa.

Nguyệt Nhi bị nhốt trong trận pháp này thì tức giận nói:

-Đợi khi nào ta gặp lại được Vô Danh ca ca, ta chắc chắn sẽ báo với huynh ấy đi giết chết người đồ biến thái.

Nguyệt Nhi bây giờ có khổ mà không nói được, chẳng những bị nhốt trong trận pháp mà đến ngay cả chân nguyên hay thần thức cũng không thể sử dụng được. Nhưng vẫn còn may cho nàng là mấy cái cấm chế này theo thời gian thì sẽ biến mất đi nếu không thì có lẽ nàng sẽ bị nhốt ở đây cho tới chết mất.

Nguyệt Nhi lúc này cả người mệt mỏi, thế nhưng vì bị hạ cấm chế cho nên muốn ngủ cũng không thể nào ngủ được, nàng ở trong này chán muốn chết rồi.

Nguyệt Nhi liếc mắt tới mấy chữ được khắc ở phía dưới mặt đất, trong miệng cũng lầm bầm theo:

-"Buồn trông cửa bể chiều hôm

Thuyền ai thấp thoáng cánh buồm xa xa

Buồn trông ngọn nước mới sa

Hoa trôi man mác biết là về đâu

Buồn trông nội cỏ rầu rầu

Chân mây mặt đất một màu xanh xanh

Buồn trông gió cuốn mặt duềnh

Ầm ầm tiếng sóng kêu quanh ghế ngồi."

Nguyệt Nhi hai mắt đột nhiên mở lớn ra, nàng vừa đọc xong một lần bài thơ phía dưới lại có thể cảm nhận được trong đó một loại ý cảnh, loại ý cảnh này vậy mà lại có thể tương đồng với một chiêu kiếm "Bạch Lăng Sâu" của nàng.

Chẳng những cảm nhận được ý cảnh, khi nàng cảm nhận ý cảnh trong đó thì còn có thể làm cho cấm chế trên người bị xóa nhanh hơn một chút.

Nguyệt Nhi trong lòng quả thực rất vui mừng, một chiêu "Bạch Lăng Sâu" mà nàng học được quả thực rất tốt, tuy nhiên nàng lại chẳng thể cảm nhận được sâu hơn về nó, nay có loại ý cảnh ở trong mấy câu thơ này thì nàng làm sao có thể không biết tận dụng cho được.

Thần thức của Nguyệt Nhi từ khi đọc mấy câu thơ được khắc dưới mặt đất kia thì liền được nói lỏng ra, càng lúc càng có thể sử dụng nhiều thần thức hơn lúc trước. Nguyệt Nhi bắt đầu chìm vào trong cảm ngộ kiếm ý y cảnh.

.....

Vô Danh sau khi quay người rời đi thì liền tìm một chỗ vắng vẻ sau đó tụt quần xuống, lần trước ăn tạp nhiều quá cho nên bây giờ hắn bị đau bụng, không giải quyết gấp thì quả thực liền có thể ra quần mất.

Vô Danh quyết định là sẽ không cho Vũ Thủy Yên dùng thứ đó của bản thân để tấn cấp Trúc Cơ nữa, hắn sẽ để cho nàng tu luyện đến khi nào có thể tấn cấp Trúc Cơ thì thôi, việc dùng đan dược là không thể nào được phép.

Dù sao với thực lực Tụ Khí tầng chín viên mãn của Vũ Thủy Yên bây giờ thì hắn cũng không cần phải quá mức lo lắng. Bởi vì Vũ Thủy Yên chẳng những có công pháp tốt mà còn có được sự trợ giúp từ Hàn Tuyết Vạn Niên nữa, mà lúc trước nàng cũng là dùng linh túy trị của hắn cho nên linh lực cùng với thần thức hết sức cô đọng, hẳn nghĩ Vũ Thủy Yên cũng có thể chiến đấu được với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ trở xuống.

-A, thôi quá...

Vô Danh vừa hít vào một hơi thì liền tròn tròn mắt, đây chính là hậu quả sau khi ăn tạp thịt yêu thú trong Chiến Trường Cổ đây sao, rõ ràng lúc đó ăn vào còn rất ngon miệng mà, sao bây giờ lại có thể thải ra thứ thối như vậy chứ.

Vô Danh hít vào một hơi liền muốn toàn thân kiệt sức rồi, hắn vội vàng đánh ra một chưởng phong để đẩy lùi đi cái mùi hôi thối này.

-ÀM...

Vô Danh vừa mới đánh ra một chưởng phong thì đột nhiên nghe thấy tiếng thứ gì đó vừa mới rơi xuống đất, hắn vừa mới quay đầu lại thì liền phát hiện có hai con quạ đen gãy cánh nằm ở dưới mặt đất.

-Cái này cũng quá mạnh mẽ đi...

Vô Danh quả thực có chút ghen tị, hai con quạ đen này thật sự rất xấu số, hắn vừa mới đánh ra một chưởng phong thì hai con quạ đen này liền bay qua sau đó hít phải cái mùi kia cho nên mới bị rơi xuống đất gãy cánh như vậy.

-Ông ọc...ọc...ọc..ọc...

Vô Danh lại một lần nữa tròn tròn mắt lên, bây giờ mới chính là đoạn cao trào, so với lần trước còn muốn dữ dội hơn gấp mấy lần. Vô Danh lúc này đột nhiên làm ra vài đạo thủ ấn, trong miệng thì đọc lên một đoạn khẩu quyết:

-Trăm mạch cùng chuyển, chân nguyên tụ hậu...Nổ...

Vô Danh vừa đọc xong một đoạn khẩu quyết thì cả người nhô về phía trước, song chưởng đẩy ra, mông hướng về phía sau.

-BÙM!!!

Chưởng lực kinh người phát phóng ra phía sau giống như là cuồng phong bạo nộ, khiến cho cả một mảnh rừng rung lắc không thôi.

Vô Danh chỉ với một tiểu thuật nhỏ nhoi liền giải quyết xong cơn đau bụng dữ dội của mình, hắn tiện tay đánh ra mấy cái khứu thần quyết rồi mới bắt đầu thay một bộ đồ mới.

Vô Danh phát hiện trời cũng sắp sáng tới nơi rồi, bây giờ hắn cần phải trở lại động phủ dưới mặt đất thôi.

Vô Danh vừa mới di chuyển một đoạn thì cánh rừng phía sau bắt đầu đổ ầm ầm, chỉ thấy thân cây toàn thân bị ăn mòn, bốc lên mùi thối cực kỳ khủng khiếp, đến ngay cả một con Độc Giác Hắc Lang cấp ba cũng bị choáng váng một hồi. Toàn bộ phạm vi xung quanh mảnh rừng nhỏ này khoảng hơn hai mươi trượng không có một bóng yêu thú nào dám bén mảng tới.

Vô Danh rất nhanh liền quay trở về chỗ động phủ dưới mặt đất trước khi trời sáng, khi hắn vừa mới tiến vào trong động phủ thì liền tròn mắt kinh ngạc. Vô Danh vậy mà lại nhìn thấy Vũ Thủy Yên ở Trúc Cơ tầng một sơ kỳ, cái này rốt cục là thể nào đây.

Vô Danh quả thực không thể hiểu được, hắn vừa mới đi có một đêm thì cô bé này liền đột phá tới Trúc Cơ, rõ ràng trước đó vẫn còn ở Tụ Khí viên mãn và cách một đoạn dài mới có thể đột phá tới Trúc Cơ, vậy mà sau khi hắn trở về liền nhìn thấy nàng đã là Trúc Cơ tầng một sơ kỳ.

Vô Danh vừa vào tới nơi thì Vũ Thủy Yên cũng đã nhìn thấy, nàng ngay lập tức khoe thành quả mới đạt được của mình:

-Vô Danh đại ca, muội mới thành công đột phá tới Trúc Cơ tầng một sơ kỳ rồi.

Vô Danh thần thức đảo qua một vòng quanh người nàng, hắn vậy mà thấy chân nguyên lưu động xung quanh thân thể, chứng tỏ Vũ Thủy Yên cũng đã chuyển hóa được toàn bộ linh lực thành chân nguyên rồi, đây chắc chắn là đã vững chắc ở Trúc Cơ tầng một sơ kỳ.

Vô Danh quả thực rất tò mò, không biết Vũ Thủy Yên làm sao có thể thành công Trúc Cơ trong khi không sử dụng đan dược gì, nàng Trúc Cơ hoàn

toàn là dựa vào bản thân cũng không có dấu hiệu sử dụng đan dược gì cả.

Vô Danh có chút sững sốt nhìn Vũ Thủy Yên hỏi:

-Muội làm sao có thể thành công Trúc Cơ được vậy.

Vũ Thủy Yên nghe vậy thì liền chỉ tay vào Hàn Tuy Vạn Niên Châu rồi cười nói:

-Tất cả cũng là nhờ vào Hàn Tuy Vạn Niên Châu này của huynh, muội cảm nhận được ở trong đó có một tia đạo tắc, sau khi muội tiếp xúc với tia đạo tắc này thì tu vi của muội liền xông thẳng tới Trúc Cơ, vậy là muội liền thăng cấp tới Trúc Cơ rồi.

Vô Danh vừa nghe Vũ Thủy Yên nói xong thì liền hít vào một ngụm khí lạnh, cái này làm sao lại có thể như thế a, hần hấp thu Hàn Tuy Vạn Niên Châu này suốt gần hai năm trời vậy mà cô cảm nhận được tia đạo tắc nào đâu. Thế mà cô bé Vũ Thủy Yên này mới có sử dụng mấy lần liền có thể cảm nhận được trong đó một tia đạo tắc, cái này có phải quá bất công đối với hần hay không a.

Vô Danh dựng ngón tay cái lên nói:

-Vận khí của muội thật tốt, liền có thể cảm nhận được một tia đạo tắc trong đây. Chúc mừng muội Trúc Cơ thành công a.

Vũ Thủy Yên vẫn khiêm tốn nói:

-Nếu không phải huynh cho muội mượn Hàn Tuy Vạn Niên Châu này thì không biết bao giờ muội mới có thể Trúc Cơ được. Muội có thể thành công Trúc Cơ toàn bộ công lao đều là của huynh.

Vô Danh xua tay nói:

-Được rồi, không nói về việc này nữa, trời cũng đã sáng, muội cũng đã Trúc Cơ rồi, chúng ta cũng không tiếp tục đi tìm yêu thú nữa. Việc quan trọng bây giờ chính là thu thập sĩ binh cổ cùng với tìm kiếm cơ duyên trong Chiến Trường Cổ này.

-Được, Vô Danh đại ca. Muội bây giờ đã Trúc Cơ rồi, cũng có thể giúp huynh được chút việc, bây giờ chúng ta đi luôn sao.

Vũ Thủy Yên gật đầu đáp. Vô Danh nghe vậy thì cũng gật đầu sau đó hai người lập tức rời khỏi động phủ này.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chân chính ý cảnh

Nguyệt Nhi sau khi đã có thể sử dụng được thần thức của bản thân thì cũng không lập tức cố gắng phá giải cấm chế trên người, thay vì phá đi cấm chế đó thì nàng liền bắt đầu chìm ngập trong kiếm ý ý cảnh.

Cũng đã hơn một ngày qua đi, Nguyệt Nhi vẫn còn tại chỗ cũ bên trong trận pháp cảm ngộ kiếm ý ý cảnh, mặc dù nàng đã ở đây cảm ngộ suốt hơn một ngày thế nhưng nàng vẫn chưa thể nắm bắt được điểm trọng yếu trong ý cảnh của mấy câu thơ này.

Trong hơn một ngày này Nguyệt Nhi cũng đã đánh ra không biết bao nhiêu đường kiếm, thế nhưng nàng vẫn cứ dậm chân tại chỗ, trận pháp cũng bị nàng đánh tới sắp hỏng luôn rồi. Thế nhưng Nguyệt Nhi lúc này chẳng có tâm trạng để chú ý tới những điều đó, cái nàng muốn bây giờ chính là có thể hiểu được điểm then chốt trong kiếm ý ý cảnh kia.

Nguyệt Nhi càng đánh càng thấy không hiểu được, nàng thất vọng thở dài một hơi sau đó vứt kiếm của mình sang một bên. Mỗi lúc thế này Nguyệt Nhi lại nhớ tới những ngày tháng đã phải trải qua, những ngày tháng vui vẻ trộn lẫn với những ngày đầy rẫy nguy hiểm. Mỗi lúc cảm thấy khó khăn không giải quyết được nàng lại nhớ tới hình ảnh cậu thiếu niên tuấn tú xuất hiện bất ngờ phía sau lưng nàng rồi giải quyết khó khăn mà nàng đang gặp phải. Đúng vậy, nàng rất nhớ Vô Danh, nàng rất nhớ hần, hần nói hần sẽ về sớm thôi thế nhưng đã hơn một năm trôi qua rồi nàng vẫn chưa có nhìn thấy hần dù chỉ một lần, nhưng nàng vẫn tin hần sẽ về với nàng sớm thôi.

Nguyệt Nhi càng lúc càng ngồi co người lại, hai tay vẫn cứ ôm lấy đầu gối, khuôn mặt vẫn cúi gằm xuống mặt đất, thời gian lại lặng lẽ trôi.

Một ngày, hai ngày, mười lăm ngày....

Đến ngày thứ mười lăm Nguyệt Nhi đột nhiên bừng tỉnh, tay nàng lập tức cầm lấy Lưu Ly Phong Tinh Kiếm rồi chém ra. Chân nguyên ồ ạt tuôn vào bên trong Lưu Ly Phong Tinh Kiếm, Lưu Ly Phong Tinh Kiếm vừa mới chém ra liền cuộn lên vô số kiếm văn, kiếm văn liền miên hóa thành những con sóng bạc đầu tràn ngập trong không gian, hết lớp này lại tới lớp khác, cứ như thế đập thẳng lên trên trận pháp bao phủ xung quanh.

-ẦM...

Một kiếm vừa chém ra ngay lập tức liền đánh nát trận pháp vây khốn ở bên ngoài, toàn bộ trận pháp xung quanh cũng đã bị hủy đi hết thảy.

Một chiêu “Bạch Lăng Sầu” này không còn là một chiêu “Bạch Lăng Sầu” như lúc trước nữa. Con sóng bạc ngày xưa chỉ buồn một cách giả tạo thì nay nó chẳng những thật sự buồn mà cái tình trong đó còn khiến cho không gian xung quanh cũng phải biến đổi theo. Nguyệt Nhi thấy rằng kiếm ý ngày trước của nàng tàn mạn không chịu nổi thì bây giờ nó đã ngưng thực hơn trước rất nhiều rồi, nó không còn quá mức tàn mạn như ngày trước nữa.

Nguyệt Nhi cũng nhận ra kiếm ý ngày xưa của nàng thật buồn cười cỡ nào, cho dù kiếm ý đó có đạt đến cấp độ cao nhất trong ý cảnh đi nữa thì đó vẫn chỉ là giả ý, hoàn toàn là một cái ý cảnh chết, chỉ có ý niệm và quy tắc mà lại chẳng có tình, chính về thế mới nói nó là giả ý giả cảnh.

Bây giờ trong kiếm ý của nàng còn có tình, trong cảnh có tình thì cảnh mới sống lên được, đây mới chính là chân ý chân cảnh. Nguyệt Nhi bây giờ cũng đã hiểu tại sao nàng lại kém xa kẻ kia tới vậy, vốn kiếm ý của nàng chỉ là giả ý thì làm sao có thể đánh thắng lại được đạo ý chân chính của hắn đây, vừa gặp liền muốn tán loạn hết thảy.

Nguyệt Nhi rốt cục không hiểu nổi tại sao kẻ kia lại có thể đáng sợ tới như vậy, nàng tuy được người ta gọi là thiên kiều chi tử, thế nhưng đem so sánh với kẻ kia thì còn muốn kém xa mười vạn tám ngàn dặm.

Nhưng càng nghĩ càng tức, một kẻ như hắn sao lại có thể biến thái tới mức đi nhìn trộm người khác tắm như vậy được, chẳng lẽ ý mình mạnh mẽ liền muốn làm gì thì làm.

Nguyệt Nhi buồn bực nhất tấm ngọc giản dưới đất lên sau đó thần thức liền quét vào bên trong, ngay khi thần thức của nàng vừa quét vào trong thì lại một lần nữa kẻ biến thái kia khiến cho nàng phải choáng ngợp.

Miếng ngọc giản này không ngờ lại là một miếng ngọc giản nói về ý cảnh cũng như cách để luyện tập nâng cao trình độ ý cảnh. Nguyệt Nhi thần thức lướt qua một vòng, tay của nàng thật sự muốn run lên rồi, thứ này đối với nàng quả thực rất là trọng yếu, kẻ biến thái kia không ngờ lại có thể để lại cho nàng một thứ quý giá như vậy.

-Nguyệt Nhi...

Nguyệt Nhi tay còn đang run run cầm miếng ngọc giản thì liền nghe thấy một âm thanh trong trẻo gọi nàng, Nguyệt Nhi vừa mới ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy Ma Tiểu Uyên mặc một thân thanh y đang từ từ bay tới chỗ này. Nguyệt Nhi cũng lên tiếng đáp lại:

-Uyên tỷ...

Ma Tiểu Uyên vừa mới đứng xuống ngay bên cạnh chỗ Nguyệt Nhi thì liền gõ đầu nàng một cái:

-Nguyệt Nhi suốt nửa tháng nay muội làm gì vậy, có biết ta tìm muội cực khổ như thế nào không, đi cũng chẳng thèm nói với ta một tiếng.

-A, xin lỗi Uyên tỷ, bởi vì lúc đó trong người muội đột nhiên nóng không chịu được cho nên mới đi ra ngoài một chuyến. Nhưng không ngờ lại là nửa tháng trôi qua rồi.

Nguyệt Nhi xoa xoa đầu đáp.

Lúc này Ma Tiểu Uyên đột nhiên nhìn xung quanh Nguyệt Nhi một vòng rồi nhìn hồ nước phía sau, lúc này nàng mới nhìn Nguyệt Nhi nói:

-Muội không sao là tốt rồi...nhưng mà cho dù nóng như thế nào thì sau khi tắm xong cũng phải mặc nội y vào chứ, sao muội lại có thể thả lỏng như vậy được.

Ma Tiểu Uyên dù sao cũng là con gái, ánh mắt vừa mới đảo qua người Nguyệt Nhi một vòng thì liền biết ngay là nàng không mặc nội y, cái này không cần dùng thần thức cũng có thể đoán được. Ma Tiểu Uyên có thể đoán được Nguyệt Nhi không mặc nội y là do nàng biết được thói quen của Nguyệt Nhi. Nàng cùng với Nguyệt Nhi đều mặc loại nội y giống nhau, khi mặc loại nội y này thì ngực sẽ được nâng cao lên, chính vì thế Ma Tiểu Uyên nhìn lướt qua liền có thể đoán được.

Nguyệt Nhi nghe vậy thì mới bừng tỉnh, tay nàng đột nhiên đưa lên che lại, khuôn mặt cũng đỏ bừng. Nguyệt Nhi ngượng ngùng nói:

-Muội đột nhiên quên mất.

Nói xong Nguyệt Nhi bắt đầu cởi bộ y phục này ra sau đó mới mặc nội y vào trong, lúc nàng đang định lấy một bộ y phục khác ra mặc vào thì lại nghe thấy Ma Tiểu Uyên hỏi:

-Nguyệt Nhi, ta thấy muội hôm nay rất lạ, có phải muội giấu ta chuyện gì không.

Ma Tiểu Uyên không hổ là một vị tỷ tỷ, vừa nhìn liền nhận ra chỗ không đúng, chẳng những ánh mắt cùng với hành động của Nguyệt Nhi hôm nay rất lạ, mà còn cả bộ y phục này nữa, nàng cũng chưa nhìn thấy Nguyệt Nhi mặc nó bao giờ.

-Muội...đâu có gì lạ đâu...

Nguyệt Nhi ngay lập tức đáp lại, sau đó liền lấy một bộ bạch y ra mặc vào, trông cực kỳ thoát tục. Nhưng nàng không biết rằng hành động này của nàng

lại càng làm cho Ma Tiểu Uyên chắc chắn hơn về suy đoán của mình.

Ma Tiểu Uyên lúc này mới nhìn Nguyệt Nhi nói:

-Muội mau nói thật cho ta biết, trong nửa tháng này muội đã làm gì, có phải muội ra ngoài với nam nhân khác không. Nếu không muội làm sao giải thích việc muội không mặc nội y cùng với cả bộ y phục này nữa. Muội nhìn đi, trên này rõ ràng còn có mấy chữ “tặng Nguyệt Nhi” rành rành đây. . .

.....

Vô Danh bây giờ hoàn toàn không biết rằng sự vô ý của hắn đã đẩy Nguyệt Nhi vào thế khó. Lúc trước trong lúc cấp bách hắn mới lấy bừa một bộ y phục ra mặc vào cho cô gái kia, đến lúc sau khi hắn rời đi rồi thì hắn mới nhớ ra rằng bộ đó là đồ tặng cho Nguyệt Nhi.

Mặc dù nhớ ra đó là đồ tặng cho Nguyệt Nhi nhưng hắn cũng không có ý định lấy lại, đồ cũng đã mặc cho người ta rồi mà bây giờ còn đòi lại thì quả thực là không được hợp lý cho lắm, cho nên hắn cũng không có quay lại lấy đi bộ y phục đó.

Mà sau khi rời đi Vô Danh mới nhận ra một điểm đặc biệt ở trên người cô gái kia, hắn thấy khuôn mặt của cô ta cùng với thân thể đó hình như không được hài hòa cho lắm, ở đó giống như là có một điểm nào sai biệt vậy. Phải mất rất lâu Vô Danh mới biết tại sao lại có điểm sai biệt đó, hóa ra là cô gái kia mang mặt nạ.

Sau khi Vũ Thủy Yên đã thành công tăng cấp tới Trúc Cơ rồi thì lúc này Vô Danh mới bắt đầu đi thu thập sĩ binh cổ, linh quang quán đỉnh quả thực rất quan trọng, hắn không thể nào bỏ lỡ được.

Trong suốt khoảng thời gian nửa tháng thì Vô Danh đã liên tục cần quét những điểm có sĩ binh cổ, tuy nhiên mấy địa điểm này toàn là những nơi nhỏ lẻ, điểm chiến tích thu được cũng chỉ có hơn ba mươi ngàn.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian nửa tháng này Vô Danh cũng đã tìm được một địa điểm thành khá lớn, trong này có tới ba bốn ngàn sĩ binh cổ. Hắn và Vũ Thủy Yên phải rất cẩn thận mới có thể quét sạch được tòa thành đó.

Chẳng những phải bố trí liên hoàn khốn sát trận mà còn phải bỏ ra rất nhiều sức lực mới có thể giết được toàn bộ mấy ngàn sĩ binh cổ đó. Sau khi giết được mấy ngàn sĩ binh cổ này thì điểm chiến tích mà Vô Danh kiếm được cũng đã lên tới năm trăm mười hai ngàn điểm. Với điểm chiến tích này cũng chỉ giúp cho Vô Danh có thể đứng ở vị trí thứ bảy mươi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Huyết thần cốt thảo

Trong hai tháng nay, Vô Danh ngoài việc tập luyện cho Vũ Thủy Yên và thu thập sĩ binh cổ ra thì cũng chẳng tìm được di tích hay là một bóng người nào khác cả. Giống như trong Chiến Trường Cổ này chỉ có mỗi một mình hắn và Vũ Thủy Yên vậy. Trừ một ngoại lệ đó chính là cô gái xinh đẹp mà lần trước hắn gặp ở dưới chân một thác nước.

Hai tháng này của Vô Danh là như vậy nhưng Hồng Mông thì hoàn toàn ngược lại. Trong hai tháng này Hồng Mông đi đào được khá nhiều di tích, linh thảo cùng với khoáng vật được nhóc cất đầy trong nhẫn trữ vật, không những thế nhóc cũng kiếm được khoảng hơn hai triệu linh thạch thượng phẩm nữa, con số này quả thực không nhỏ.

Hồng Mông giàu có là thế nhưng cũng gặp phải không ít nguy hiểm, đặc biệt là nhóc còn đang bị một nhóm mấy trăm người săn đuổi để bắt làm thú cưng. Đây đối với Hồng Mông quả thực là một loại sỉ nhục cực kỳ lớn, đại ca còn không có đối xử với nhóc như vậy thế mà nhóm người này lại quá mức to gan, muốn bắt nhóc để làm thú cưng. Hồng Mông trong lúc tức giận cũng đã giết không biết bao nhiêu người, cũng nhờ bản thân có đôi cánh cho nên mới có thể chạy thoát được đám người kia.

Trong đoạn thời gian này tu vi của Hồng Mông cũng không có phát triển quá nhanh, nhóc vẫn đang ở Kim Đan tầng một hậu kỳ. Bởi vì suốt một tháng nay ngoài đi đào trộm và chạy trốn ra thì nhóc cũng chẳng có thời gian mà tu luyện.

.....

Vô Danh đi mãi đi mãi cũng không nhìn thấy một bóng người nào, suốt nửa tháng tiếp theo hắn liên tục di chuyển, nhưng cũng không gặp bất kì một thành trì nào cả. Hắn mặc dù có bản đồ thế nhưng địa điểm thành mà hắn đang hướng tới cũng còn cách rất xa.

Vô Danh đi mãi suốt nửa tháng thì liền đi tới một bờ biển rất rộng lớn, hắn cứ dọc theo bờ cát vàng này mà di chuyển, đi mãi đi mãi.

Vũ Thủy Yên bởi vì đoạn thời gian này cũng đã chiến đấu liên tục rất nhiều trận rồi cho nên Vô Danh bảo nàng vào trong phi thuyền nghỉ ngơi. Vô Danh thì liên tục điều khiển phi thuyền di chuyển trong chiến trường cổ, thần thức của hắn lúc nào cũng phóng ra với phạm vi rất rộng.

Vô Danh đang di chuyển thì đột nhiên sắc mặt biến đổi, gương mặt cứng ngắc đã được thay bằng nụ cười mỉm. Vô Danh vừa nẩy thân thức phóng ra rất rộng cho nên hắn phát hiện ra một hòn đảo nhỏ, mà trên hòn đảo nhỏ này không ngờ lại có hai gốc “Huyết Thần Cốt Thảo”, đây chính là linh thảo cấp chín a, mỗi một gốc đều là bảo vật có giá trị liên thành, hắn làm sao có thể không thu vào tay cho được.

Vô Danh lập tức đảo cánh bay thẳng tới chỗ hòn đảo mà hắn vừa mới quét qua, hắn phải mau chóng thu lấy hai gốc “Huyết Thần Cốt Thảo” này.

“Huyết Thần Cốt Thảo” chẳng những là linh thảo cấp chín cực kỳ quý giá mà nó còn có tác dụng khôi phục nhục thân và thức hải, chính vì có tác dụng to lớn như vậy cho nên nó mới rất là quý giá, mỗi một gốc đều cực kỳ hiếm thấy.

Vô Danh cảm thấy bản thân thực sự rất may mắn, một gốc đã rất khó tìm vậy mà hắn còn mới nhìn thấy tận hai gốc “Huyết Thần Cốt Thảo”.

Vô Danh lập tức tăng tốc độ của phi thuyền tới mức tối đa hướng thẳng tới chỗ của hòn đảo kia.

Vô Danh chẳng mấy chốc đã tiếp cận gần hòn đảo nhỏ này, hắn bây giờ rất là vui mừng kích động, “Huyết Thần Cốt Thảo” vậy mà lại mọc ở một hòn đảo nhỏ như thế này.

Vô Danh ước chừng hòn đảo này cũng chỉ rộng khoảng chục trượng vuông, trên đảo nhỏ này còn có một động đá nhỏ, xung quanh được bao bọc bởi rất nhiều bụi cỏ rậm rạp. “Huyết Thần Cốt Thảo” kia mọc ở ngay giữa cửa động đá.

Vô Danh tâm tình kích động đáp phi thuyền xuống sau đó liền chạy thẳng tới chỗ “Huyết Thần Cốt Thảo”. Chỉ khi cách “Huyết Thần Cốt Thảo” này một bước nữa thì Vô Danh mới hạ người xuống sau đó đưa tay ra định nhổ gốc “Huyết Thần Cốt Thảo” này lên.

Vô Danh tay chỉ còn cách “Huyết Thần Cốt Thảo” một chút nữa thôi thì đột nhiên cảm thấy không ổn, cả người hắn đột nhiên toát mồ hôi lạnh, hắn còn chưa kịp thu tay lại thì liền nhìn thấy một luồng tử khí từ trong động đá kia lao thẳng ra.

Vô Danh trong lúc hoảng hốt chỉ muốn lui người trở lại thế nhưng hắn đột nhiên phát hiện ra bản thân giống như rơi vào một vùng bùn lầy. Vô Danh cả người không thể nào cử động được, hắn chỉ có thể nhìn luồng tử khí dày đặc kia ập tới.

Vô Danh rõ ràng nhìn thấy trong luồng tử khí này còn có một cái đại thủ ấn chộp về phía bản thân, cũng bởi vì đại thủ ấn này mà hắn không thể nào di chuyển nổi, đến cả cơ thể cũng cảm thấy ngột ngạt khó chịu.

Vô Danh trong ngực đột nhiên xông lên một ngụm máu, hắn không tài nào chịu nổi mà phun ra một ngụm máu này, đại thủ ấn kia còn chưa có tới mà hắn đã bị chấn cho học máu rồi. Nếu như không phải hắn đã luyện thể tới tầng thứ tư “Hư cảnh” thì có lẽ chỉ với khí thể của đại thủ ấn này cũng đủ chấn cho thân thể của hắn nát bét.

Tử khí ào ạt từ trong động đá tuôn ra kéo theo một đại thủ ấn to bự chộp về phía Vô Danh, chỉ trong tích tắc nó liền tiếp cận tới thân thể Vô Danh.

Đại thủ ấn còn chưa có tới thể nhưng loại tử khí kia đã bao bọc Vô Danh vào trong rồi. Ngay khi đại thủ ấn màu tím kia sắp bắt được Vô Danh thì đột nhiên Ngũ Hành Chung ở bên trong thức hải của hắn rung lên dữ dội sau đó liền phóng ra bên ngoài bảo hộ thân thể của Vô Danh vào trong.

-ẦM...

-Oong...oong...oong...

Đại thủ ấn màu tím vừa mới va chạm vào Ngũ Hành Chung thì liền mang tới chấn động dữ dội, Ngũ Hành Chung cũng vì thế mà kêu oong oong liên tục.

Khi đại thủ ấn kia công kích vào trên Ngũ Hành Chung thì Ngũ Hành Chung cũng đồng thời cản trả, nó lập tức phát ra một loại sóng âm cực kỳ mạnh mẽ va chạm với đại thủ ấn kia.

Sóng âm mạnh mẽ ồ ạt tuôn ra va chạm với đại thủ ấn khiến cho đại thủ ấn kia lập tức bị chấn vỡ tung, tử khí xung quanh đại thủ ấn cũng bị tản đi hết. Thế nhưng sóng âm còn không có dừng lại ở đó, nó vẫn tiếp tục công kích tới chỗ động đá kia.

-Không thể nào...

Một âm thanh khàn khàn quái dị vọng ra từ bên trong động đá kia, từ giọng nói này có thể nghe được sự kinh hãi nồng đậm.

-ẦM...ẦM...ẦM...ẦM...

Sóng âm mang theo năng lượng ngũ hành va chạm kịch liệt với yêu nguyên ở bên trong động đá khiến cho dư lực mạnh mẽ lan tỏa ra khắp không gian xung quanh.

Vụ nổ sau pha va chạm vừa rồi quả thực rất mạnh mẽ, năng lượng phát phóng ra ngoài sau vụ nổ lập tức khiến cho động đá kia bị chấn cho nát tan, không những thế năng lượng sau vụ nổ còn tiếp tục phóng ra bên ngoài.

-ẦM...ẦM...ẦM...ẦM...

Mặt biển vốn yên lặng thì lúc này cũng bị loại năng lượng còn sót lại kia chấn cho rung chuyển dữ dội, mặt nước liền tiếp vang lên những tiếng nổ vang, bọt nước trắng xóa phóng thẳng tới trời xanh.

-Phốc...

Vô Danh khuôn mặt trắng bệnh nôn ra liên tiếp mấy ngụm máu, sau khi đại thủ ấn kia đánh tới đã chấn cho hắn bay ra phía sau hơn chục mét.

Cơ thể Vô Danh bây giờ bên ngoài trông thì lành lặn nhưng bên trong xương cốt đã đứt gãy rất nhiều rồi, đến bây giờ hắn vẫn còn bị một trận vừa rồi làm cho sợ hãi.

-Á...a...a...a...a...

Một tiếng hét thảm truyền ra từ bên trong động đá bị đánh nát kia, ngay sau đó liền có rất nhiều tử khí bao quanh động đá này. Vô Danh ánh mắt cực kỳ sợ hãi nhìn về phía luồng tử khí kia, hắn hoàn toàn không nhận ra đó là thứ quý giá gì.

Nếu như không phải lần này có Ngũ Hành Chung trợ giúp thì hắn đã bị đại thủ ấn vừa rồi bóp chết, ngay tại thời khắc đại thủ ấn đó sắp bắt tới hắn thì hắn liền cảm nhận được cái chết rõ ràng hơn bao giờ hết.

Vô Danh cố gắng gượng dậy sau đó liền ngay lập tức vận chuyển Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết, trong này tuy không thể tu luyện được nhưng vận chuyển công pháp luyện thể thì cũng không có vấn đề gì.

Vô Danh vừa vận chuyển công pháp luyện thể vừa lấy ra trong người mấy lọ đan dược trị thương tốt nhất rồi nuốt vào, hắn phải khôi phục thân thể thật nhanh sau đó rồi đi khỏi chỗ này mới được.

Vô Danh dựa vào Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết khôi phục thương thể thì chẳng mấy chốc xương cốt bị đứt gãy của hắn liền rất nhanh được khôi phục lại như lúc ban đầu. Được lực âm áp từ trong đan dược hòa tan ra khắp cơ thể cũng giúp cho thương thể của hắn khôi phục nhanh hơn.

Mà trong lúc Vô Danh đang vận chuyển công pháp luyện thể để chữa thương thì Vũ Thủy Yên ở bên trong phi thuyền cũng liền đi ra bên ngoài, hiển nhiên vụ va chạm vừa rồi hết sức mạnh mẽ khiến cho Vũ Thủy Yên ở bên trong phi thuyền cũng có thể cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Tử Yêu Nhân

Vũ Thủy Yên vừa mới bước xuống phi thuyền liền bị cảnh tượng bên ngoài làm cho kinh sợ, chẳng những khói bụi mù mịt mà đặc biệt là luồng tử khí dày đặc đang bao phủ thành một nửa mặt cầu ở phía bên kia còn đang không ngừng làm cho không gian xung quanh nó bị méo mó, thực vật xung quanh cũng vì thế mà mất hết sức sống. (tử khí này có nghĩa là khí màu tím, nhưng nó cũng có công dụng tước đoạt sinh mệnh)

Vũ Thủy Yên lần đầu nhìn thấy loại tử khí này cũng khiếp sợ không thôi, trong lòng của nàng có một loại cảm giác bài xích cực kỳ mạnh mẽ, nàng không muốn tiếp xúc với loại tử khí này.

Vũ Thủy Yên nhìn xung quanh một vòng thì cũng phát hiện Vô Danh đang chữa thương ở phía trước, nàng vội vàng tiến lên hỏi:

-Vô Danh đại ca, huynh có sao không??

Vô Danh nghe vậy thì chỉ lắc đầu nhẹ một cái, thần thức vẫn đang quan sát luồng tử khí dày đặc trước mặt, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy loại tử khí này.

Vô Danh lại một lần nữa tự trách bản thân mình, nếu không phải do hắn quá bất cẩn thì hắn cũng sẽ không bị đại thủ ấn màu tím kia đánh lên như vậy, nếu như lần này không phải có Ngũ Hành Chung trợ giúp thì quả thực hắn liền bị đại thủ ấn kia bóp chết tươi.

Cũng chỉ tại lần này hắn quá nôn nóng, nhìn thấy Huyết Thần Cốt Thảo là linh thảo cấp chín thì liền không giữ nổi mình để cho cảm xúc thao túng bản thân hành sự, đây quả thực là một bài học quá đắt giá đối với hắn.

Vũ Thủy Yên sau khi bước xuống phi thuyền thì cũng đã nhìn thấy ở phía trước có hai gốc linh thảo khá kỳ lạ, toàn bộ thân cây đều đỏ như máu nhưng lại phân thành từng khúc từng khúc, giữa mỗi một khúc lại mang theo một vệt trắng nhợt nhạt. Dù nàng không biết đây rốt cục là linh thảo gì nhưng nàng cũng biết nó rất không tầm thường, ý nghĩ phải hái loại linh thảo này lập tức xuất hiện trong đầu của Vũ Thủy Yên.

Tuy nhiên khi Vũ Thủy Yên vừa mới tiến lên phía trước một bước để hái hai gốc linh thảo này thì đột nhiên lùi lại, nàng chợt nhận ra một điều rằng tới đây trước nàng còn có Vô Danh đại ca, nếu như nàng nhìn thấy thì chắc chắn Vô Danh đại ca cũng đã nhìn thấy rồi.

Nếu Vô Danh đại ca đã nhìn thấy hai gốc linh thảo này rồi thì chắc chắn cũng nhận ra được điểm đặc biệt khác thường của nó. Vậy tại sao hai gốc linh thảo kỳ lạ kia vẫn còn ở đó?

Vũ Thủy Yên quay đầu lại nhìn Vô Danh rồi nhìn vùng tử khí dày đặc ở phía trước, nàng đã biết tại sao hai gốc linh thảo kia không có bị đào đi rồi.

Từ thương thế trên người Vô Danh, Vũ Thủy Yên đoán chắc chắn rằng có liên quan tới vùng tử khí dày đặc kia, hiển nhiên giữa hai bên đã xảy ra tranh chấp. Đến ngay cả Vô Danh còn không thể đánh lại vùng tử khí kia thì nàng làm sao có thể đấu lại đây, nàng chỉ cần tiến lên hái gốc linh thảo kia liền có thể bị vùng tử khí đó giết chết rồi.

Vũ Thủy Yên quyết định không hái gốc linh thảo kia nữa mà chờ đợi Vô Danh đại ca đưa ra quyết định.

Ngay khi Vũ Thủy Yên vừa mới tiến lên một bước định đào đi hai gốc Huyết Thần Cốt Thảo phía trước thì Vô Danh cũng đã nhìn ra ý định của nàng. Hắn chỉ hơi nhíu mày một chút rằng chẳng lẽ cô bé kia ngốc tới mức không đoán ra được tình thế hiện tại hay sao, chỉ cần nàng tiến tới gần hai gốc Huyết Thần Cốt Thảo đó thì rất có thể liền bị vùng tử khí kia nuốt trọn, mà đặc biệt là kẻ đã đánh ra một đại thủ ấn để bắt hắn ở bên trong vùng tử khí đó nữa.

Nhưng để cho Vô Danh thờ phào một hơi là Vũ Thủy Yên cũng rất thông minh, nàng quyết định đứng tại phía sau hắn là một điều hoàn toàn đúng đắn.

Vô Danh phải mất tới hai canh giờ mới có thể chữa lành vết thương trên cơ thể của mình, sau khi vết thương đã khỏi hẳn thì Vô Danh liền phóng Hồn Động Thiên Mục nhìn vào trong luồng tử khí kia.

Hồn Động Thiên Mục của Vô Danh dễ dàng nhìn xuyên qua vùng tử khí kia, ngay lập tức hắn liền nhìn thấy một kẻ có ngoại hình cực kỳ kì dị ở bên trong vùng tử khí đó.

Kẻ này quanh thân đều là tử khí, ngoại hình thì nhìn giống con người nhưng khuôn mặt lại hết sức tà ác, Vô Danh còn phát hiện hắn đã bị mất một bên cánh tay phải rồi.

Vô Danh không biết kẻ này có lai lịch như thế nào nhưng từ đặc điểm bên ngoài hắn có thể đoán chắc chắn kẻ này không phải người của thế giới này. Vô Danh cũng chỉ có thể gọi kẻ này là Tử Yêu Nhân, ngoài cái tên này ra hắn cũng không biết phải gọi như thế nào cho hợp. Cái này Tử Yêu Nhân quanh thân đều là tử khí, nhìn lại không giống người cũng chẳng phải ma, gọi một tiếng Yêu Nhân quả nhiên là rất thích hợp.

Vô Danh phát hiện ra Tử Yêu Nhân này hình như cũng đang ngồi khôi phục thương thế, Vô Danh đoán rằng một bên cánh tay phải bị mất kia có lẽ là hậu quả của việc vừa rồi đụng độ với Ngũ Hành Chung của hắn mà thành ra như vậy.

Hồn Động Thiên Mục của Vô Danh đảo quanh một vòng, cái này Tử Yêu Nhân hết sức kỳ dị, rõ ràng trong Chiến Trường Cổ này không thể tu luyện nhưng hắn lại thấy Tử Yêu Nhân kia có thể hấp thụ linh khí xung quanh sau đó chuyển hóa thành tử khí mà hấp thu vào bên trong cơ thể.

Tử Yêu Nhân bên trong vùng tử khí dày đặc kia đột nhiên mở banh mắt ra nhìn về phía trước, hắn vừa mới cảm giác như mình bị thứ gì đó nhìn vào, toàn bộ thân thể đều bị thấu suốt.

Nhưng khi Tử Yêu Nhân mở mắt ra thì chỉ phát hiện ở phía trước vẫn là tên nhãi con mặt trắng nhìn về phía của hắn, cái này Tử Yêu Nhân quả thực không tin một tên nhãi ranh chỉ mới mười mấy tuổi lại có thể nhìn xuyên thấu cơ thể của hắn, có lẽ hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Nhưng rất nhanh Tử Yêu Nhân lại cảm thấy bất an, hắn đường đường là một Tử Yêu Hoàng mà lại bị một tên nhãi con không rõ danh tính chỉ mới mười sáu tuổi dùng một món pháp bảo làm cho bị trọng thương. Tử Ma Long hắn từ lúc bình sinh tới giờ còn chưa có lần nào phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, cho dù bây giờ thân thể của hắn chưa được khôi phục chỉ còn lại yêu thần chống đỡ, thế nhưng cũng không đến nỗi một Tử Yêu Hoàng như hắn lại có thể chịu thiệt thòi dưới tay một tên nhãi con Kim Đan tầng tám sơ kỳ.

Tử Ma Long hắn thực sự không hiểu món pháp bảo kia tại sao lại có thể mạnh mẽ tới như vậy, hắn vừa rồi đã phải dùng toàn bộ thực lực còn sót lại mới có thể ngăn lại được một đòn của món pháp bảo đó. Mà rõ ràng hơn bao giờ hết, món pháp bảo kia hiển nhiên cũng không có dùng tới một phần trăm sức mạnh của nó, nếu không Tử Ma Long hắn liền đi đời rồi.

Dù món pháp bảo kia là gì đi nữa thì cũng không phải thứ mà Tử Ma Long hắn có thể động vào được, ngay cả tên nhãi con kia cũng vậy, hắn bây giờ yêu thần bị tổn thương cực kỳ nặng, chỉ sợ nếu như tên nhãi con kia đột nhiên đánh vào thì hắn cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Vô Danh dùng Hồn Động Thiên Mục nhìn vào vùng tử khí kia mà không khỏi nhíu mày, kẻ trong vùng tử khí kia lai lịch không rõ ràng, thực lực so với hắn còn muốn mạnh hơn gấp ngàn lần, từ việc hắn có thể ngưng tụ ra một đại thủ ấn như vậy thì Vô Danh liền biết Tử Yêu Nhân chỉ còn lại nguyên thần trong kia hắn không thể chơi nổi. Dù sao Tử Yêu Nhân này có thể ngưng tụ ra đại thủ ấn thì sức mạnh cũng tương đương với tu sĩ Độ Kiếp kỳ rồi, hắn chạy nhanh thì hơn.

Vô Danh lúc này mới đứng lên, hắn định rời khỏi chỗ quái quỷ này, Vô Danh nhìn sang Vũ Thủy Yên nói:

-Chúng ta đi thôi, nơi này không thể ở lâu.

Vũ Thủy Yên nghe vậy thì cũng gật đầu đồng ý sau đó liền quay người bước lên trên phi thuyền. Vô Danh cũng là quay người đi lên phi thuyền.

Tử Ma Long ở bên trong vùng tử khí kia thấy hai kẻ trước mắt không có ý định tới gần thì liền thờ phào một hơi, nếu như thật sự chúng mà đánh vào trong này thì hắn cũng khó mà chống đỡ.

Chỉ là Vô Danh vừa mới đi được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, hắn mới nhận ra một vấn đề, vấn đề này quả thực khiến cho hắn phải chú ý.

Nếu như cái kia Tử Yêu Nhân thật sự mạnh mẽ như vậy thì tại sao không có giết chết hắn đây nè. Mặc dù hắn là có Ngũ Hành Chung trợ giúp nên mới

thoát một mạng, nhưng dù sao cái kia Tử Yêu Nhân cũng tương đương với tu sĩ Độ Kiếp, đầu thế nào có tiếng mà không có miếng như vậy chứ.

Vô Danh rất nhanh liền đoán ra sở dĩ Tử Yêu Nhân kia không tiếp tục động thủ nữa có lẽ là do vừa rồi bị Ngũ Hành Chung làm cho trọng thương cho nên mới không có tiếp tục giết hấn, chỉ sợ Tử Yêu Nhân kia lúc này quả thực quá suy yếu rồi.

Tuy nhiên Vô Danh vẫn hết sức thận trọng, hấn tin với một kẻ tương đương tu sĩ Độ Kiếp thì bản sự liền không thể nào tầm thường được, cho dù bây giờ hấn liều chết đánh vào cũng chưa chắc có thể giết được Tử Yêu Nhân kia.

Vô Danh đột nhiên cười gian một cái, hấn lập tức lấy Khai Thiên Dã Dao xuống sau đó liền hướng vùng tử khí kia mà bỏ tới.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Đại Thủ Ấn

Khai Thiên Dã Dao vừa chém ra liền cuốn lên vô số màn đao văn liền miên tấn công về phía Tử Yêu Nhân kia, hàn ý lạnh lẽo bao trùm khắp hòn đảo nhỏ này.

Vô Danh vừa mới chém ra một đao thì liền lập tức lại cuốn lên một lần nữa, đao thứ hai lại được hấn bỏ ra sau đó.

Đao văn liền miên mang theo hàn ý lạnh lẽo cuốn ra từ hư không tung hoành ngang dọc khắp không gian của nó, tất cả đều bị loại hàn ý lạnh lẽo kia làm đóng băng hết thảy.

Từ Ma Long vừa mới thở phào một hơi, còn chưa kịp định thần lại thì đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh hạ xuống, tiếp đó là những màn đao văn liền miên mang theo hàn ý cực kỳ lạnh lẽo từ phía xa cùng với phía trên đầu áp xuống. Từ Ma Long cực kỳ tức giận, hấn không ngờ con kiến hôi Kim Đan tầng tám này lại dám đánh lên hấn.

Từ Ma Long bây giờ yêu thần hết sức suy yếu, tuy nhiên hai đao này vẫn có thể ngăn trở được. Từ Ma Long lập tức hóa ra một đại thủ ấn ngăn lại hai đao kia của Vô Danh.

Đại thủ ấn vừa mới được Từ Ma Long hóa ra liền cuốn theo vô số tử khí khiến cho không gian xung quanh trở nên vặn vẹo, linh khí xung quanh cũng vì đại thủ ấn này mà trở nên tán loạn ra xung quanh.

Đại thủ ấn vừa mới tế ra thì Vô Danh lại một lần nữa cảm thấy bản thân giống như rơi vào một vùng bùn lầy khiến cho hấn không thể nào di chuyển được, chẳng những không thể di chuyển hấn còn cảm nhận được một loại áp lực rất lớn về cả chân nguyên cũng như thần thức.

Vô Danh lúc đầu bị đại thủ ấn này đánh lên cũng có cảm giác giống hệt như bây giờ, nhưng lúc đó hấn còn chưa kịp suy nghĩ là có chuyện gì xảy ra. Nhưng bây giờ hấn có thể biết được tại sao bản thân lại có cảm giác như vậy rồi, bởi vì đây chính là lĩnh vực của tu sĩ Độ Kiếp kì cho nên hấn mới có cảm giác bản thân bị rơi vào một vùng bùn lầy như vậy.

Kỳ thực lĩnh vực này chính là một loại không chế không gian, khi bản thân bị rơi vào loại lĩnh vực này thì tức là đã rơi vào một vùng không gian không do bản thân khống chế mà là bị người khác khống chế cho nên mới có cảm giác bị rơi vào bùn lầy không thể cử động được.

Vô Danh trong lòng quả thực có chút gấp gáp, nếu cứ để lĩnh vực này khống chế bản thân thì rất có thể hấn liền bị cái kia Tử Yêu Nhân đánh chết, cho nên hấn phải tìm cách thoát ra khỏi lĩnh vực khống chế này.

Vô Danh bây giờ chẳng còn cách nào khác ngoài việc thiêu đốt máu huyết để thoát khỏi lĩnh vực của Tử Yêu Nhân kia, mặc dù thiêu đốt máu huyết khiến cho tuổi thọ của hấn bị giảm xuống thế nhưng đây là cách duy nhất để hấn giữ lấy mạng sống của mình. Nếu chỉ mất vài năm thọ nguyên mà đổi được mạng sống thì chẳng có kẻ nào lại từ chối cả.

Vô Danh điên cuồng thiêu đốt máu huyết để thoát khỏi lĩnh vực của Tử Yêu Nhân kia, thế nhưng chẳng đợi hấn thoát khỏi được lĩnh vực khống chế thì đại thủ ấn đã va chạm với Hàn Lệ đao của hấn.

- ẦM...ẦM...

Đại thủ ấn vừa mới va chạm với đao văn liền miên mang theo hàn ý lạnh lẽo kia thì lập tức xé toạc đao ý ra làm hai nửa, đao văn bắt đầu trở nên tán loạn không chịu nổi.

Đại thủ ấn với khí thế mạnh mẽ liền đánh tan hai đao của Vô Danh, lập tức chân nguyên quay lại phản phệ lên trên thân thể của hấn.

Đại thủ ấn vừa mới đánh tan đao văn liền miên kia thì lại tiếp tục đánh tan đao thứ hai, cả hai đao của Vô Danh đều bị đại thủ ấn này đơn giản xé rách sau đó hướng thẳng tới thân thể của hấn mà đánh tới.

Bởi vì chân nguyên phản phệ khiến cho Vô Danh không nhịn nổi mà phải phun ra một ngụm máu, mà ngay lúc này thì hân cũng đã thoát khỏi lĩnh vực khống chế của Tử Yêu Nhân kia.

Nhưng mặc dù Vô Danh đã có thể thoát khỏi khống chế của Tử Yêu Nhân thế nhưng đại thủ ấn kia chỉ cách người của hân mấy bước chân, một cái nháy mắt liền có thể đánh lên trên thân thể của hân.

Tuy nhiên thời gian một cái nháy mắt cũng đủ để cho Vô Danh có thể giữ lại mạng sống của mình rồi. Vô Danh lập tức lấy ra hai kiện Linh Giáp sau đó mặc lên trên người.

Hân tin đại thủ ấn kia mặc dù có thể xé rách được đạo ý của hân thế nhưng cũng đã suy yếu đi một phần rồi, chỉ cần lần này hân có thể ngăn cản được đại thủ ấn đó thì hân liền có thể sống tốt.

Ngay khi Vô Danh vừa mới thoát ra được khỏi lĩnh vực khống chế của mình thì Tử Ma Long hết sức kinh ngạc, một con kiến hôi Kim Đan tăng tám lại có thể đẩy khỏi được lĩnh vực của hân hay sao, cái này thần thức cùng với chân nguyên phải có bao nhiêu cô đọng mới có thể làm được.

Mặc dù là con kiến hôi kia có thể thoát ra được lĩnh vực của hân thì làm sao, đại thủ ấn kia hân chắc chắn rằng tiểu tử đó không thể nào ngăn cản được.

Vô Danh sau khi đã mặc vào trên người hai kiện Linh Giáp hạ phẩm thì ngay lập tức liền vận chuyển công pháp Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết, hân tin với hai kiện Linh Giáp này cùng với cường độ nhục thân của hân bây giờ có thể đỡ được đại thủ ấn kia đánh lên trên người mà không chết.

-Phanh!!

Chỉ trong chớp mắt đại thủ ấn mang theo tử khí dày đặc lập tức hướng lên trên ngực Vô Danh giáng mạnh xuống, Vô Danh ngoài việc lấy chân nguyên hộ thể ra thì cũng chỉ biết điên cuồng vận chuyển Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết.

Đại thủ ấn vừa mới đánh lên trên ngực của Vô Danh thì lập tức xé tan lớp phòng ngự của kiện Linh Giáp đầu tiên, tử khí trên đại thủ ấn cũng lập tức len lỏi vào trên cơ thể của Vô Danh sau đó bắt đầu ăn mòn đi lớp giáp bên ngoài.

- Răng rắc...

Lớp giáp bên ngoài vừa mới tiếp xúc với đại thủ ấn kia thì liền không chịu nổi mà vang lên những tiếng vỡ vụn, vô số mảnh vỡ bị đánh tung tóe ra.

Kiện hộ giáp thứ hai cũng có số phận không khác biệt lắm so với kiện hộ giáp thứ nhất, vừa mới tiếp xúc với đại thủ ấn kia liền bị đánh vỡ tan tành.

Đại thủ ấn sau khi đã đánh tan hai lớp hộ giáp thì liền hướng thẳng tới chân nguyên hộ thể trên người Vô Danh mà đánh tới, tử khí cũng theo đó mà len lỏi vào trong.

-Xèo xèo...

Tử khí vừa mới tiếp xúc thì chân nguyên hộ thể của Vô Danh đã bị bào mòn, tốc độ ăn mòn của nó quá nhanh khiến cho Vô Danh không thể nào kịp thời điều động chân nguyên hộ thể thay thế, mà lúc này đại thủ ấn cũng đã đập mạnh lên trên ngực của hân.

-Răng rắc...

-Phốc...

Đại thủ ấn vừa mới hạ xuống liền khiến cho ngực của Vô Danh xuất hiện một vết lõm lớn, trên ngực của hân cũng đã bị đục ra một lỗ to.

Đại thủ ấn vừa mới xé rách ngực của Vô Danh ra thì tử khí cũng điên cuồng tràn vào trong tàn phá thân thể của hân, cho dù Vô Danh có điều động chân nguyên thế nào cũng không thể ngăn trở được tốc độ ăn mòn kinh khủng kia.

Vô Danh không thể nào nhịn được một chương vừa rồi mà phun ra một ngụm máu lớn, xương ngực của hân toàn bộ đều bị đánh nát nát, vết thương còn đang không ngừng lan rộng ra khắp thân thể.

Vô Danh cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng lấy ra một nắm đan dược sau đó nuốt xuống, Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết cũng được hân liên tục vận chuyển tới cực hạn.

Dưới sự giúp sức của Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết cùng với đan dược trị thương thì Vô Danh rất nhanh liền có thể khống chế được sự ăn mòn kinh khủng của tử khí kia.

Đại thủ ấn vừa rồi quá mạnh mẽ, lực lượng còn sót lại vẫn còn đang lan truyền khắp cơ thể của Vô Danh.

Vô Danh giống như là điều đứt dây, một đại thủ ấn này lập tức đánh bay hân ra khỏi hòn đảo nhỏ này, tại chỗ cũ mà Vô Danh vừa đứng vẫn còn in rõ mồn một dấu bàn tay khổng lồ.

Một đại thủ ấn này cũng khiến cho nhục thân cấp bốn “Hư cảnh” của Vô Danh cũng không thừa nhận nổi, nếu như không phải hân có nhục thân mạnh mẽ thì đại thủ ấn vừa rồi cũng đủ để đập hân ra thành bã vụn rồi.

Trên ngực Vô Danh bây giờ có một dấu tay tím đen, nội tạng bên trong cũng đã bị chấn nát, tuy nhiên như vậy cũng chưa thể giết chết được hắn.

- Vô Danh đại ca...

Vũ Thủy Yên lúc này mới kịp nhận thức được chuyện gì vừa mới xảy ra, nàng lập tức hét lên một tiếng.

Thân thể của Vô Danh bây giờ trôi lênh bênh ở trên mặt biển thể nhưng hắn vẫn còn chưa có chết, bây giờ chỉ cần cố gắng vận chuyển Vô Cực Hóa Thần Luyện Thể quyết thì nội tạng cùng với xương bị đánh nát cũng có thể khôi phục lại được, hắn lại một lần nữa dạo chơi tại Quỷ Môn quan.

Vũ Thủy Yên trong lòng rất là lo lắng, nàng vội vàng phóng thân thức ra xem Vô Danh thế nào. Vũ Thủy Yên sau đó liền thở phào một hơi, Vô Danh đại ca bây giờ thương thể rất nặng nhưng vẫn không có chết.

Vũ Thủy Yên lập tức bước lên phi thuyền sau đó liền bay vút về phía Vô Danh, sau khi tới gần chỗ của hắn thì nàng liền nâng người của hắn lên sau đó kéo lên trên phi thuyền.

Vô Danh sau khi lên trên phi thuyền thì vẫn điên cuồng vận chuyển công pháp luyện thể để trị thương, phi thuyền này bây giờ cũng chỉ có thể giao lại cho Vũ Thủy Yên lái mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Thú Triều

Từ Ma Long nhìn theo bóng chiếc phi thuyền đang bay ở phía trước mà trong lòng rung động không thôi, một đại thủ ấn của hắn vậy mà còn không có giết nổi một con kiến hôi Kim Đan tầng tám.

Kiến hôi Kim Đan tầng tám kia chẳng những có chân nguyên và thần thức hết sức cô đọng có thể thoát khỏi lĩnh vực của hắn mà còn có cường độ nhục thân tốt như vậy.

Từ Ma Long trông lòng bây giờ hết sức giận dữ và lo lắng. Hắn tức giận bởi vì nếu như không phải yêu thần của hắn quá mức suy yếu thì con kiến hôi mặt trắng kia làm sao có thể chạy thoát được khỏi lòng bàn tay của hắn. Và hắn cũng lo lắng vì đã để con kiến hôi này chạy thoát, chẳng những có thiên phú rất tốt mà kiến hôi Kim Đan tầng tám này lại còn mang trên mình pháp bảo cực kỳ mạnh mẽ, lần này đã không thể giết được thì hậu họa khôn lường.

Nhưng bây giờ Từ Ma Long hắn cũng không có lo được nhiều như vậy, hắn bây giờ cần phải chữa thương gấp, ngoài ra hắn cũng phải kiếm được một con kiến hôi nào đó để kí sinh nếu không thì nguyên thần của hắn cũng phải tan rã mà thôi.

.....

Vô Danh vừa mới để Vũ Thủy Yên lái phi thuyền thì liền nhận ra một vấn đề hết sức quan trọng, Vũ Thủy Yên sẽ làm hỏng phi thuyền của hắn mất thôi.

Ở trong Chiến Trường Cổ này đã có cấm chế không được bay, Vũ Thủy Yên thì lại không thể cảm nhận được quy tắc đạo gió ở trên không này, nếu như để nàng ta lái phi thuyền thì chẳng mấy chốc sẽ bị quy tắc đạo gió cắt qua mất thôi.

Vô Danh vừa mới nghĩ tới đây thì liền bắt đầu chỉ cách làm sao để cho Vũ Thủy Yên có thể tránh qua những chùm quy tắc đạo gió, hắn vừa ở một bên trị thương vừa nói cách di chuyển cho Vũ Thủy Yên.

Mấy ngày nữa lại trôi qua, Vô Danh cuối cùng cũng đã có thể khôi phục toàn bộ thương thể trên người. Sau khi đã khôi phục thương thể trên người rồi thì hắn lập tức giành lấy điều khiển phi thuyền.

Vô Danh đã điều khiển phi thuyền rồi thì Vũ Thủy Yên cũng chỉ có thể đứng bên cạnh ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, nàng quả thực không muốn đi vào trong phòng nghỉ ngơi, như vậy thật chán.

Vô Danh điều khiển phi thuyền hơn mười ngày thì liền phát hiện ở phía dưới có một tòa thành khá rộng, tòa thành này nằm cách bờ biển không xa. Vô Danh lập tức cho phi thuyền bay về hướng đó, hắn cần phải thu thập điểm chiến tích.

Vô Danh khi đã tới gần tòa thành này rồi thì liền thu phi thuyền của hắn lại vào bên trong nhẫn trữ vật, sau một hồi quan sát tòa thành này thì hắn liền bắt đầu bố trí khôn sát trận xung quanh.

Hắn cần phải tiêu diệt đám sĩ binh cổ này thật nhanh, bây giờ hắn không có thời gian nhàn rỗi để chơi với chúng nữa.

Vô Danh vừa mới bố trí thành công khôn sát đại trận xong thì liền cùng Vũ Thủy Yên xông vào bên trong thành sau đó bắt đầu giết sĩ binh cổ ở trong đó.

Đám sĩ binh cổ này linh trí rất thấp chẳng mấy chốc liền bị hai người Vô Danh và Vũ Thủy Yên càn quét hết sạch. Vô Danh sau khi thu thập hết “cổ linh

đan” vào Bạch Đế Ấn thì liền thấy điểm chiến tích của hấn đã lên tới sáu trăm năm mươi tư ngàn điểm rồi, tuy nhiên ngàn này điểm chiến tích cũng không tính là quá nhiều so với các đội quân khác.

Vô Danh liền hướng tới cột cờ khổng lồ ở giữa thành, hấn cần phải làm một vài động tác quen thuộc đồng thời hấn muốn chiêu thêm một số sĩ binh cổ để sử dụng.

Việc chiêu mộ sĩ binh cổ này cần phải dùng tới chiến tích của bản thân, tại địa điểm là các tòa thành thì có thể sử dụng điểm chiến tích của bản thân để chiêu mộ sĩ binh cổ, từ đó hình thành lên một đội quân do bản thân khống chế.

Vô Danh cũng không tính chiêu quá nhiều sĩ binh cổ, hấn định chiêu một ngàn sĩ binh cổ cấp bậc Kim Đan tầng một mà thôi. Vô Danh vừa mới chiêu mộ thành công một ngàn sĩ binh cổ Kim Đan tầng một thì điểm chiến tích của hấn liền bị trừ đi một trăm bốn mươi ngàn điểm, từ sáu trăm năm mươi tư ngàn điểm tụt xuống thành năm trăm mười bốn ngàn điểm chiến tích.

Vô Danh định chiêu mộ sĩ binh cổ có phẩm chất tốt hơn, tuy nhiên sĩ binh cổ có cấp bậc cao nhất mà hấn từng tiêu diệt cũng chỉ có Kim Đan tầng một cho nên hấn cũng chỉ có thể chiêu mộ được sĩ binh cổ Kim Đan tầng một mà thôi.

Mặc dù đám sĩ binh cổ này linh trí kém, thế nhưng Vô Danh cũng có thể nhờ “quân văn” mà điều khiển những sĩ binh cổ này làm theo ý định của mình.

Vô Danh không có thu lại một ngàn sĩ binh cổ này vào trong “Bạch Đế Ấn”, bây giờ mỗi ngày hấn đều phải kéo theo đám người cát này để huấn luyện chúng, hấn cần phải huấn luyện cho đám người cát này xếp trận khi chiến đấu để nâng cao thực lực của chúng lên, nếu không với linh trí thấp như vậy thì rất dễ bị tiêu diệt.

- ẦM... ầm... ầm...

Trong lúc Vô Danh đang quan sát số sĩ binh cổ này thì đột nhiên có một con rung lắc nhẹ truyền tới, thần thức của Vô Danh vừa mới phóng ra thì liền nhìn thấy thú triều cuộn cuộn đang chạy về phía này.

Vũ Thủy Yên rõ ràng cũng cảm nhận được đợt rung lắc nhẹ này, nàng lập tức nhìn Vô Danh rồi hỏi:

- Vô Danh đại ca, chuyện gì xảy ra vậy??

- Không có vấn đề gì lớn, chỉ là thú triều mà thôi.

Vô Danh lập tức trả lời. Hấn thấy thú triều lần này tới thật đúng lúc, vừa vặn hấn muốn thử đội quân vừa mới chiêu mộ này.

Thú triều mặc dù còn cách nơi này hơn trăm dặm thế nhưng số lượng hết sức đông đảo và tốc độ di chuyển cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc thì sẽ đi tới đây mà thôi.

Vũ Thủy Yên thần thức cũng phóng ra ngoài xem thử, lập tức nàng liền nhìn thấy mấy chục vạn yêu thú đang chạy về phía này mà không khỏi choáng ngợp. Ngàn này yêu thú càn quét qua thì thứ gì còn có thể sống được đây.

Vô Danh lúc này nhìn Vũ Thủy Yên nói:

- Muội cùng với ta đi ra phía ngoài thành chặn đầu đám yêu thú này, lần này chúng ta ở trong thú triều rèn luyện một chút.

- Được, Vô Danh đại ca.

Vũ Thủy Yên lập tức gật đầu đồng ý, mặc dù đám yêu thú này rất nhiều nhưng đa số đều là yêu thú cấp ba trở xuống, yêu thú cấp bốn cũng chỉ có mấy ngàn mà thôi.

Vô Danh vừa đi ra phía ngoài chặn đầu thú triều vừa không ngừng diễn luyện trận pháp cho một ngàn sĩ binh cổ của hấn. Một ngàn sĩ binh cổ này vừa chạy vừa làm theo lệnh của Vô Danh, lúc tan lúc hợp, cứ như thế không biết bao nhiêu lần.

Bởi vì số lượng sĩ binh cổ không quá nhiều cho nên Vô Danh có thể dễ dàng điều khiển, đồng thời thần thức của hấn vẫn còn dư sức điều khiển một ngàn sĩ binh cổ này.

Vô Danh trình độ trận pháp rất tốt, đặc biệt là hấn có được truyền thừa về mặt binh trận của tu sĩ Nguyên Anh. Chính vì có kiến thức về binh trận cho nên hấn mới có thể thao túng sĩ binh cổ hình thành trận pháp theo ý đồ của hấn.

Vô Danh hiện giờ đang bố trí một Ngư Luân Bách Biến trận đơn giản, chính vì đơn giản nên cho phép hấn có thể diễn luyện trong thời gian ngắn mà có thể đạt tới sức mạnh lớn nhất của trận pháp này. Thú triều chỉ còn cách ở phía trước rất gần, nếu như hấn không thể thao túng một ngàn sĩ binh cổ này xếp thành binh trận thì liền hỏng rồi.

- Grào...

Những tiếng gầm của yêu thú không ngừng vang lên, đi đầu ở phía trước chính là hơn vạn con Nhị Giác Giao đang lao tới, phía sau còn có Giao Long Bạch Cốt, Hắc Sí Ngư, Tam Sắc Thủy Xà... thú triều này quả thực có quá nhiều thủy yêu thú dị dạng, mà mấy loại thủy yêu thú này đều là từ dưới nước tới.

Khoảng cách giữa hai bên cũng càng lúc càng gần, nhào tới trước tiên chẳng phải là Vô Danh hay Vũ Thủy Yên mà chính là đội quân sĩ binh cổ kia.

Mặc dù đội quân này nhìn hết sức nhỏ bé, chỉ có đúng một ngàn quân, thế nhưng khí thế của nó lại hết sức mạnh mẽ. Đội quân này vừa mới xông vào giữa thú triều liền cuốn lên vô số thú huyết, toàn bộ yêu thú bị vây vào bên trong trận pháp đều bị sa đao xé nát ra thành nhiều mảnh.

Thế trận của đội quân kia không ngừng thay đổi, biến ảo khôn lường, xông vào trong thú triều mà như là đi vào nơi không có yêu thú vậy.

Chỉ trong nháy mắt mà mấy ngàn yêu thú liền bị đội quân này miểu sát, khí thế của đội quân còn đang ngày càng tăng cao.

Trong lúc Nam Quốc quân với một ngàn sĩ binh cổ đang lao vào giữa thú triều thì Vũ Thủy Yên cùng với Vô Danh cũng đã xông vào theo.

Vô Danh bởi vì vừa không chế Nam Quốc quân vừa đánh nhau với yêu thú cho nên thần thức cùng chân nguyên tiêu hao cũng rất mau, hần thỉnh thoảng lại phải sử dụng đan dược để khôi phục lại chân nguyên của mình.

Khai Thiên Dạ Đao của Vô Danh vừa mới cuốn lên thì rất nhiều yêu thú liền bị một đao của hắn chém chết tươi, thú huyết giống như là con suối chảy lênh láng ở phía dưới mắt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Kim Luân Vương

Nam Quốc quân mặc dù mạnh mẽ như vũ bão, thế nhưng đứng giữa thú triều hàng vạn này thì cũng không thể tránh khỏi tổn thất. Nam Quốc quân mỗi lần cuốn lên vô số thú huyết thì cũng bị tổn thất mấy chục sĩ binh cổ, tuy nhiên nó cũng không ảnh hưởng quá mạnh mẽ tới thế trận mà Vô Danh đã gây dựng sẵn.

Nam Quốc quân bị tiêu hao thì cũng đồng nghĩa với việc sức mạnh của trận pháp giảm xuống, nhưng đã là binh trận thì trận pháp biến đổi khôn lường, tùy theo số sĩ binh cổ mà tạo thành một thế mới.

Ngư Lân Bách Biến trận mà Vô Danh sử dụng có nhiều thể biến hóa khác nhau để sao cho phù hợp nhất với hoàn cảnh hiện tại của quân đội. Khi thì giống như một con đại ngư uốn lượn trong thú triều, khi thì lại biến đổi thành long lân với những trào thủ sắc bén xé nát cả những con yêu thú cấp bốn có nhục thân mạnh mẽ, rất nhiều loại biến hóa khác nhau được thể hiện bên trong Ngư Lân Bách Biến trận này.

Vũ Thủy Yên bởi vì mới lên Trúc Cơ không lâu cho nên còn chưa có làm quen được với sức mạnh hiện tại, lúc đầu chân nguyên phát ra khá là cuồng bạo nhưng về sau lại được Vũ Thủy Yên khống chế hết sức phù hợp. Cũng bởi vì mới thăng cấp Trúc Cơ không lâu cho nên Vũ Thủy Yên còn khá chật vật ở bên trong thú triều này, yêu thú cấp ba tương đương với tu vi của nàng cũng có tới mấy vạn con, mà những yêu thú có thực lực hơn xa nàng thì nhiều không kể xiết, chính vì thế Vũ Thủy Yên chiến đấu khá là vất vả.

Vô Danh cũng nhận ra điểm này cho nên hắn liền điều khiển Nam Quốc quân tới hỗ trợ một phần cho Vũ Thủy Yên, còn hắn thì lại một lần nữa cuốn lên hàng vạn luồng đao quang xông vào giữa thú triều.

Nửa ngày qua đi, mấy chục vạn yêu thú đã bị tiêu diệt chỉ còn lại một nửa, tuy nhiên số lượng sĩ binh cổ của Vô Danh cũng đồng dạng tiêu hao mất hai trăm.

Vũ Thủy Yên bây giờ trông rất là chật vật, trên người toàn là máu của yêu thú, chân nguyên mấy lần tiêu hao hết đều phải phục dụng đan dược để hồi phục lại, nếu không phải có Nam Quốc quân ở một bên trợ giúp thì nàng còn không thể chạy ra khỏi thú triều này.

Vô Danh bây giờ trông hoàn toàn ngược lại, hắn đang điên cuồng chém giết yêu thú ở bên trong thú triều. Vô Danh bây giờ thực sự đã đuổi tới ra ngoài biên luôn rồi, tiếng chém giết, tiếng yêu thú kêu và tiếng sóng vỗ ầm ầm liên tục vang lên.

Vô Danh hai mắt hoàn toàn nhắm lại, Khai Thiên Dạ Đao không ngừng vũ động, mỗi một đao chém ra lại kéo theo hơn trăm con thủy yêu lớn nhỏ.

- Grào....

Hành động chém giết không có điểm dừng của Vô Danh hiển nhiên đã chọc giận những con thủy yêu cao cấp. Ba con Tứ Sắc Thủy Xà dài cả chục trượng uốn mình ẩn hiện dưới mặt nước xông tới phía sau của Vô Danh.

Vô Danh thì giống như không hề để ý ba con Tứ Sắc Thủy Xà cấp bốn này, Khai Thiên Dạ Đao của hắn vẫn giống hắc thần ác sát cuốn lên vô số thú huyết.

Mặt biển xanh rì rào sóng vỗ bây giờ đã được thay một màu áo mới, cả mặt nước hoàn toàn đều là màu đỏ của máu, chẳng những bốc lên hơi mặn của biển cả mà còn cuốn lên mùi tanh hôi nồng nặc.

-ÀO..ÀO..ÀO..

Ba con Tứ Sắc Thủy Xà cấp bốn giống như những mũi tên sắc nhọn phóng mạnh lên trên không trung, chúng đang lao chiếc đầu nhọn hoắt của mình về phía Vô Danh.

Vô Danh cả người lẫn không, đột nhiên hắn phát hiện có ba luồng thủy mang tứ sắc phóng tới từ phía sau. Vô Danh thần thức vừa quét qua liền biết ba luồng thủy mang tứ sắc này là từ đâu mà tới, ngoài ba con Tứ Sắc Thủy Xà cấp bốn kia ra thì còn có thể là ai.

Vô Danh lập tức xoay người lại phía sau, Khai Thiên Dạ Dao lại tiếp tục cuốn lên một lần nữa. Chân nguyên mạnh mẽ của Vô Danh truyền tới Khai Thiên Dạ Dao sau đó hắn không chút chậm trễ chém ra một đao, Hàn Lệ.

Hàn Lệ đao vừa chém ra liền cuốn lên vô số màn đao văn liền miên mang theo hàn ý lạnh lẽo kinh người, không gian xung quanh cũng vì thế mà trở nên chậm chạp, hàn ý lạnh lẽo đóng băng toàn bộ không gian xung quanh.

Một màn đao văn liền miên lạnh lẽo từ hư không đổ ập xuống ngay phía trên đầu của một con Tứ Sắc Thủy Xà khiến cho nó còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bổ đôi ra làm hai nửa, một đao chém qua liền biến thành thịt rắn đông lạnh.

Đao văn liền miên lạnh lẽo từ hư không xuất hiện vừa mới tàn đi thì đao văn liền miên ở phía trước lại ập tới, ba luồng thủy mang tứ sắc giống như hàn khí đông dạng bốc hơi.

-Phanh...phanh...phanh...

Một đao của Vô Danh đi qua ngay lập tức chém rớt ba cái đầu rắn, không gian xung quanh thì giống như là kho lạnh, liên tục phát ra hàn khí lạnh lẽo.

Mặt biển bây giờ thì trông giống hệt như những bát tiết đông lạnh gọn sóng, mặt nước đóng băng, sóng cũng đóng băng thành những loại hình dạng khác nhau, một màu máu huyết lan tràn.

-ÀM...ÀM...ÀM...ÀM...

Vô Danh còn chưa kịp nghỉ ngơi thì liền thấy mặt biển rung động dữ dội, ngay sau đó hắn liền nhìn thấy một con thủy quái khổng lồ nhô lên từ dưới mặt biển.

-Gaooooo...ồ....

Con thủy quái khổng lồ này vừa mới nhô lên khỏi mặt nước thì phạm vi trăm dặm xung quanh liền bị cái bóng của nó che phủ, con thủy quái này phải cao tới gần ba mươi trượng.

- ÀO..ÀO..ÀO...

Con thủy quái khổng lồ vừa mới nhô người lên thì mặt biển xung quanh cũng ầm ào dữ dội, nước biển từ trên người con thủy quái khổng lồ này chảy xuống làm cho mặt biển liên tục rung động.

Con thủy quái này đầu hổ thân sư tử, trên lưng còn có đôi cánh vàng sải rộng năm, sáu chục trượng, phía sau còn có một chiếc đuôi dài nhọn hoắt, cả người cùng tứ chi giống như được bao bọc bởi một lớp vỏ hoàng kim sáng loáng.

Vô Danh ánh mắt cực kỳ ngưng trọng, Hỗn Độn Thiên Mục của hắn lập tức quét ra nhìn con thủy quái to lớn này. Vô Danh ngay lập tức hai mắt sáng lên, hắn vậy mà nhìn thấy một con Kim Luân Vương cấp năm.

Trong mắt của Vô Danh bây giờ không hề có một chút sợ hãi nào cả, trong mắt của hắn hoàn toàn là một sự vui sướng nồng đậm, trước mắt hắn chính là một con Kim Luân Vương cấp năm a.

Con Kim Luân Vương cấp năm này thoát nhìn to lớn hùng vĩ như thế, nhưng thực chất nó cũng chỉ là một con Kim Luân Vương chưa trưởng thành mà thôi.

Kim Luân Vương này chẳng những có sức mạnh kinh người mà nó còn có cả thần thông của bản thân mình. Nếu hỏi nó có thần thông kinh người gì thì chính là khả năng xé rách hư không, một trào của nó cũng có thể xé ra một vết rách hư không rồi.

Vô Danh vui sướng chính là có thể thuận phục được con Kim Luân Vương này làm thú sủng của hắn, nếu như có con Kim Luân Vương này thì hắn có thể di chuyển nhanh hơn là dùng pháp bảo phi hành. Thử tưởng tượng mỗi lần dùng Kim Luân Vương di chuyển thì chỉ cần bảo nó xé rách hư không một cái, sau đó lập tức lại có thể xuất hiện ở một vị trí khác.

Con Kim Luân Vương mà Vô Danh nhìn thấy bây giờ thực chất nó chỉ to hơn con hổ gấp đôi mà thôi, nó bây giờ là đang dùng một loại thần thông biến cho nó to lớn hơn để dọa người, có thể sở hữu một con thánh thú thượng cổ khiến cho Vô Danh vui sướng khôn tả.

Vô Danh lại lấy ra một nắm Đại Bồi Nguyên Đan, hắn cần phải khôi phục chân nguyên gấp, đánh nhau với con Kim Luân Vương này chắc chắn sẽ phải hao tổn rất nhiều sức lực, nếu không đủ chân nguyên thì chỉ có thể chạy trốn thật nhanh hoặc chờ nó cho một vài chết tươi mà thôi.

Vô Danh trong lòng bây giờ nóng hơn bao giờ hết, trong Chiến Trường Cổ này quả nhiên có nhiều đồ tốt, vừa mới đi dạo mấy tháng trong đây liền có thể nhìn thấy một con thánh thú thượng cổ Kim Luân Vương cấp năm. Nếu như để cho hắn đi dạo hết một vòng Chiến Trường Cổ này thì có thể thu được bao nhiêu đồ tốt đây.

Vô Danh lập tức đánh ra một đạo tin tức kêu Vũ Thủy Yên rút lui vào trong thành, hắn bây giờ cần phải triệu tập toàn bộ lực lượng để đánh con Kim Luân Vương này, cho nên hắn không thể nào giữ lại sĩ binh cổ bảo vệ cho Vũ Thủy Yên được, hắn cần sĩ binh cổ để đánh Kim Luân Vương.

Vô Danh lúc này lại đột nhiên nhớ ra một điều, với sáu trăm sĩ binh cổ bây giờ của hắn thì thực sự quá yếu, con Kim Luân Vương kia một vẫy liền có thể đánh chết sạch sĩ binh cổ. Hắn cần phải nhờ Vũ Thủy Yên chiêu mộ cho hắn mấy ngàn sĩ binh cổ nữa thì mới có thể đánh được Kim Luân Vương này.

Vô Danh lấy ra một thanh phi kiếm truyền tin sau đó đặt “Bạch Đế Ấn” lên đó rồi truyền đi cho Vũ Thủy Yên.

-GAOOO....Ồ

Con Kim Luân Vương kia lại gầm lên một tiếng rung trời chuyển đất, nó lập tức há cái miệng với cặp răng nanh dài nhọn hoắt ra, một vòng Kim Luân xuất hiện kéo theo một chùm kim mang sáng chói như ánh mặt trời bắn thẳng về phía Vô Danh.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Thần thông của kim luân vương

Trước đầu của Kim Luân Vương đột nhiên xuất hiện một vòng kim luân rất lớn, nó lập tức há to miệng của mình rồi bắn ra một chùm kim mang xuyên qua vòng kim luân này.

Chùm kim mang nhỏ bé vừa mới bắn xuyên qua vòng kim luân thì lập tức phóng đại lên gấp mấy chục lần sau đó liền thẳng hướng Vô Danh đánh tới.

-Xoẹt...

Chùm kim mang hướng thẳng chỗ Vô Danh phóng tới, nhìn hắn bây giờ quả thực giống như một con kiến nhỏ vậy. Nếu người khác nhìn vào thì liền nghĩ ngay tới con người nhỏ bé đứng trước Kim Luân Vương kia sẽ bị một chiêu này giết chết tươi.

Vô Danh ánh mắt ngưng trọng nhìn chùm kim mang sáng chói kia đánh về phía hắn, chùm kim mang này quả thực rất mạnh mẽ, không gian xung quanh đều chỉ nhìn thấy rực rỡ ánh vàng kim lóe sáng mà thôi.

Vô Danh nâng Khai Thiên Dạ Dao lên sau đó lại chém ra một đạo. Hàn Lệ dao vừa mới chém ra thì lại cuốn lên vô số màn đao vẫn liên miên mang theo hàn ý lạnh lẽo hướng thẳng tới chùm kim mang sáng chói kia. Đồng thời từ trong hư không liền xuất hiện thêm vô số màn đao vẫn liên miên mang theo hàn ý đổ ập xuống trên đầu của con Kim Luân Vương. Hắc mang mờ nhạt tràn ngập khắp không gian.

-ẦM....

Chẳng mấy chốc chùm kim mang đã va chạm với vô số màn đao vẫn liên miên lạnh lẽo kia của Vô Danh, chân nguyên hai bên vừa mới va chạm vào nhau thì liền vang lên những tiếng ầm ầm nổ tung, lực lượng xung kích ra bên ngoài khiến cho mặt biển cuốn lên vô số làn sóng cao thấp, bọt nước văng tung tóe.

Ngay khi những màn đao vẫn liên miên xuất hiện từ trong hư không ở phía trên đỉnh đầu của Kim Luân Vương vừa đổ ập xuống thì nó liền gặp một chân lên khỏi mặt nước, lập tức một trào cực kỳ mạnh mẽ quét qua.

Kim Luân Vương vừa mới đánh ra một trào thì không gian xung quanh liền hiện ra những vết rách đen kịt, hiển nhiên không gian mà một trào này vừa mới quét qua đã bị xé rách.

Một trào của Kim Luân Vương vừa mới đánh ra hướng thẳng tới những màn đao vẫn liên miên đổ ập xuống từ trong hư không kia. Một trào này của Kim Luân Vương quả thực có chút chậm chạp.

Sự chậm chạp này hiển nhiên là do một đao kia của Vô Danh mang tới, bởi vì không gian xung quanh đã bị bao trùm bởi hàn khí lạnh lẽo của Hàn Lệ đao rồi.

- ẦM... ầm... ầm...

Một trào của Kim Luân Vương vừa rồi vừa mới quét qua màn đao vẫn liên miên đổ ập xuống từ trong hư không thì liền xé một đao này ra làm hai nửa, chân nguyên vỡ vụn văng tung tóe ra xung quanh, một đao của Vô Danh đã bị ngăn trở đi một nửa rồi.

Mặc dù một trào vừa rồi của Kim Luân Vương đã xé rách màn đao vẫn liên miên hình thành từ trong hư không, nhưng mà những màn đao vẫn liên miên

mang theo hàn ý lạnh lẽo ở phía trước kia thì chùm kim mang của nó có vẻ không chống đỡ được.

- Răng rắc

Những màn đao văn liên miên mang theo hàn ý lạnh lẽo của Vô Danh giống như một cái máy chém lập tức bổ đôi chùm kim mang trông như cây cột vàng kia ra làm hai nửa, kim mang bắn tung tóe ra xung quanh.

Đao văn liên miên mang theo hàn ý bức người vừa bổ đôi chùm kim mang của Kim Luân Vương ra thì liền hướng thẳng tới bên mép trái của con Kim Luân Vương.

-Keng..keng...keng..keng...

Những màn đao văn liên miên vừa mới va chạm vào lớp da hoàng kim bên ngoài của Kim Luân Vương thì liền vang lên những tiếng keng keng giòn giã. Chân nguyên mạnh mẽ tại trên mặt của con Kim Luân Vương nổ tung sau đó len lỏi vào trong chỗ vết thương không ngừng tàn phá.

-ẦM...

Con Kim Luân Vương kia không ngăn cản nổi được một đao của Vô Danh thì liền bị một đao đó đánh bay ra phía sau rồi lặn xuống dưới mặt biển.

Bởi vì con Kim Luân Vương này quá to lớn cho nên vừa mới ngã xuống thì liền khiến cho mặt biển rung chuyển dữ dội, mặt biển cuộn lên những con sóng liên miên cao tới gần hai trượng.

Toàn bộ sóng nước bắn ra đều bị bức tường phòng thủ bằng chân nguyên của Vô Danh cản lại. Mặt biển lại đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Vô Danh hai hàng lông mày nhíu chặt lại, thần thức của hắn vậy mà không có nhìn thấy con Kim Luân Vương kia đâu nữa. Con Kim Luân Vương này là thánh thú thượng cổ cho nên hắn không thể nào coi thường nó được, nếu như chủ quan liền có thể bị nó và cho một trào chết tươi.

Ngay tại lúc Vô Danh đang định dùng Hỗn Độn Thiên Mục thì hắn đột nhiên phát hiện có một bàn chân yêu thú khổng lồ thò ra từ trong hư không và đang hướng về phía của hắn đánh tới.

Để cho hắn càng kinh dị hơn là hắn vừa mới quay người lại thì toàn bộ cơ thể của con Kim Luân Vương kia đã từ trong hư không lao ra, nhảy bổ về phía của hắn.

Vô Danh vừa mới nâng đao lên định chém ra một đao thì đã thấy ở phía trước mặt của hắn xuất hiện một vòng kim luân khổng lồ, sau đó hắn chỉ thấy một đại cước ẩn từ trong đó bay ra.

-Bang!!!

Một đại cước ẩn này con Kim Luân Vương kia vừa mới đánh ra thì liền ập thẳng tới trên người của Vô Danh, tốc độ này Vô Danh quả thực không thể hiểu nổi.

Vô Danh đột nhiên nhận ra không phải tốc độ một cước này của con Kim Luân Vương kia quá nhanh mà là một cước này đột nhiên xuất hiện trước người của hắn, rồi đánh ngay tại trên thân thể của hắn.

-Phốc....

Vô Danh bị một cước này đánh trúng, nhện không nổi mà phun ra một ngụm máu lớn, sau đó thân thể của hắn cũng giống như là điều đứt dây vậy bị một cước này của con Kim Luân Vương đánh bay về phía sau một dặm.

Để cho Vô Danh cảm thấy càng hoảng hốt hơn là hắn bị con Kim Luân Vương này đánh bay đi nhưng lại không thể ngăn cản bản thân dừng lại được, giống như là không gian cùng cơ thể này đã không phải là của hắn vậy, hắn muốn dừng lại cũng không được.

Đồng thời ngay tại lúc Vô Danh bị một đại cước ẩn vừa rồi của Kim Luân Vương ập vào trên thân thể thì “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” liền phát ra cho hắn một loại tín tức. Vô Danh tại thời điểm nhận được loại tín tức này thì liền hiểu là chuyện gì xảy ra.

Hắn rốt cục đã hiểu được tại sao đại cước ẩn kia lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, rồi hắn cũng hiểu tại sao hắn không thể ngăn bản thân mình dừng lại và có cảm giác như không gian xung quanh cùng thân thể đã không thuộc về hắn. Toàn bộ những thứ đó đều là do pháp tắc thần thông không gian của con Kim Luân Vương kia.

Chính vì con Kim Luân Vương đó sử dụng pháp tắc thần thông không gian cho nên hắn mới bất lực tới mức như vậy. Mà đồng thời cũng để cho Vô Danh cảm thấy kinh hi đó chính là khi hắn nhận được loại tín tức kia từ “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” phát ra thì hắn lại cảm nhận được một loại pháp tắc, tuy nhiên pháp tắc này không được rõ ràng cho lắm.

-ẦM....

Thân thể Vô Danh trượt dài trên mặt biển sau đó rơi ầm xuống dưới nước.

-Khụ...khụ...

Vô Danh lập tức ho sặc sụa, trên ngực vẫn còn cảm giác của một cước kia đập vào, một cước ấn hết sức rõ ràng in ở trên ngực của hắn, may là cường độ nhục thân của hắn tốt nên chỉ bị gãy mất vài cái xương.

-Xoẹt...

Vô Danh còn chưa kịp đứng lên thì lại nhìn thấy con Kim Luân Vương kia chui ra từ trong hư không, kim luân khổng lồ với những hoa văn sáng chói lại xuất hiện ngay trước người của hắn.

-Bành!!

Lần này Vô Danh nhìn thấy vẫn là đại cước ấn kia, nó lại một lần nữa xuất hiện ở ngay trước mặt của hắn.

-ẦM....

Vô Danh vừa mới nhô đầu lên khỏi mặt nước thì lại một lần nữa bị đại cước ấn kia đập cho dúm dùi dùi, cả người hắn giống như mũi tên lao thẳng xuống dưới lòng biển mà không thể dừng lại.

Một đại cước ấn kia vừa mới đập xuống liền khiến cho mặt nước bị xé đôi ra, lực lượng xung kích ra bên ngoài khiến cho vô số cột sóng nước bắn thẳng lên trên không trung rồi vỡ toang ra vô số bọt nước nhỏ.

-Răng rắc....

Trên mặt của Vô Danh đột nhiên phát ra một tiếng răng rắc vỡ vụn, chiếc mặt nạ mà hắn đeo ở trên mặt đã bị con Kim Luân Vương kia một cước đập vỡ tan...

Vô Danh lần này lại một lần nữa cảm nhận được loại pháp tắc mờ nhạt kia, nhưng lần này nó rõ ràng hơn lần trước rất nhiều lần.

Thân thể Vô Danh trôi lênh bênh ở trong lòng biển, hai mắt của hắn nhắm chặt, toàn bộ tâm thần đều đặt trong cảm ngộ pháp tắc. Từng làn sóng cuộn cuộn ở trong lòng sâu ập vào trên người của Vô Danh, thân thể hắn mặc cho sóng nước đưa đi.

Mà lúc này, khi thân thể của hắn bị sóng đánh trôi dạt dưới lòng biển thì hắn đột nhiên lại rơi vào một trạng thái cảm ngộ nữa, cái loại đạo ý cuốn lên những làn sóng đao văn liên miên mang theo cảm giác buồn vô cơ của cô gái kia lại đột nhiên hiện lên trong đầu của hắn, cảm giác đó hắn vẫn còn nhớ rõ lắm sao.

Một đoạn hình ảnh lại xuất hiện trong đầu Vô Danh giống như một đoạn phim quay nhanh, hắn lại rơi vào một loại trạng thái cảm xúc, “đạo tâm” lại một lần nữa ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn.

Vô Danh cảm giác giống như mình lại mình ngộ ra một chiêu thức mới, một chiêu tiếp theo của Đạo Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Kiến căn voi cũng bị thương

Vũ Thủy Yên mặc dù chỉ phải chiến đấu với những con thủy yêu cùng cấp độ hoặc thấp hơn thế nhưng nàng có vẻ đang rất là vất vả khi chiến đấu với đám thủy quái này.

Sở dĩ trông Vũ Thủy Yên chiến đấu khó khăn như vậy là bởi vì số lượng thủy quái quá nhiều, một mình nàng đối chiến với mấy ngàn con quả thực là rất khó. Đang lúc Vũ Thủy Yên cảm thấy mệt mỏi nhất thì nàng đột nhiên nhận được thông tin truyền tới từ Vô Danh, một thanh phi kiếm đang bay với tốc độ khá nhanh về phía nàng.

-Pặc...

Vũ Thủy Yên nhẹ nhàng đưa tay lên, thanh phi kiếm truyền tin đã nhẹ nhàng rơi vào trong tay của nàng. Vũ Thủy Yên thần thức thẩm thấu vào bên trong chiếc phi kiếm này, ngay tức khắc từng dòng chữ hết sức rõ ràng hiện ra.

Vũ Thủy Yên sau khi đọc xong thông tin bên trong phi kiếm truyền tin thì ngay lập tức thu lấy “Bạch Đế Ấn” được gắn ở trong đó. Vũ Thủy Yên hai tay nâng “Bạch Đế Ấn” lên trước trán sau đó thần thức cùng ý niệm thẩm thấu vào bên trong “Bạch Đế Ấn”, chỉ chớp lát sau trước trán của nàng đã xuất hiện một đạo “quân văn” màu trắng.

Đạo “quân văn” màu trắng này chính là do “Bạch Đế Ấn” xuất ra, chỉ cần có được sự đồng ý của chủ ấn thì có thể nhận được “quân văn”. “Quân văn” này có thể giúp cho người sở hữu nó điều khiển một phần quân đội theo ý muốn mình, từ đó cũng có thể gánh vác một phần sức mạnh của quân đội, giúp

cho người đứng đầu quân đội có thể giảm gánh nặng về việc thần thức không đủ thao túng hết tất cả đội quân.

-Grào....

Một con Hắc Lôi Ngạc gầm gào xông tới Vũ Thủy Yên, nó há cái miệng của mình rồi phun ra một chùm tia hắc lôi. Vũ Thủy Yên sắc mặt lạnh lùng vùng Thanh Uyên Kiếm lên, một dải đao văn màu xanh nhẹ nhàng thanh thoát hướng về phía con Hắc Lôi Ngạc kia chém tới.

-Phanh...

Chùm tia hắc lôi vừa mới đụng phải đao văn màu xanh kia liền bị đánh ra vô số tia hắc lôi vỡ vụn bắn tung tóe ra xung quanh, đao văn màu xanh kia vẫn tiếp tục hướng tới phía con Hắc Lôi Ngạc rồi lập tức xé rách đôi thân thể của con Hắc Lôi Ngạc này.

Vũ Thủy Yên cũng không tiếp tục dây dưa với đám yêu thú này nữa. Ý niệm của Vũ Thủy Yên truyền ra điều khiển Nam Quốc quân yểm trợ cho nàng thoát ra khỏi thú triều này.

Nam Quốc quân mặc dù đã bị tiêu hao gần một nửa, thế nhưng vẫn có thể đơn giản từ trong thú triều này mở ra một con đường máu, dù sao mỗi một sĩ binh cổ này đều là tu sĩ Kim Đan tầng một, bọn yêu thú bây giờ bất quá cũng chỉ là cấp ba trở xuống, Nam Quốc quân liền có thể dễ dàng phá vỡ vòng vây dù không còn trong trạng thái xếp binh trận.

Nam Quốc quân sở dĩ tổn thất tới gần một nửa cũng là do đối chiến với rất nhiều thủy yêu cấp bốn, thủy yêu cấp bốn có tới hơn vạn con vậy mà bây giờ chỉ còn lại có lẻ tẻ mấy chục con mà thôi, điều đó cũng đã chứng tỏ được sức mạnh của Nam Quốc quân.

Sau khi Vũ Thủy Yên đã dùng Nam Quốc quân để mở ra một con đường máu cho bản thân thì nàng liền chạy vọt ra sau đó hướng thẳng tới tòa thành phía sau mà chạy.

Vũ Thủy Yên sau khi chạy vào được trong thành rồi thì liền để Nam Quốc quân ở lại bên ngoài thành ngăn cản không cho yêu thú tràn vào, còn nàng thì liền chạy tới cột cờ giữa thành bắt đầu chiêu binh, ngay cả thể bài thân phận của mình nàng cũng lấy ra dùng, toàn bộ điểm chiến tích đều được dùng để chiêu mộ sĩ binh cổ.

Vũ Thủy Yên không chút do dự chiêu tất tay, toàn bộ chiến tích còn lại đều được sử dụng để chiêu mộ sĩ binh cổ. Ngay lập tức Vũ Thủy Yên liền chiêu mộ thành công ba ngàn sáu trăm bảy mươi hai sĩ binh cổ, cộng với năm trăm hai mươi tám sĩ binh cổ còn đang chiến đấu ở ngoài thành kia thì bây giờ Nam Quốc quân có tổng cộng là bốn ngàn hai trăm sĩ binh cổ.

Vũ Thủy Yên không chút chậm trễ liền kết bản thân với bốn ngàn hai trăm sĩ binh cổ này, thần thức của nàng ngoài việc dùng để điều khiển đám sĩ binh cổ này thì không còn có chỗ dư để làm việc khác.

Vũ Thủy Yên sau khi đã liên kết thành công bản thân với bốn ngàn hai trăm sĩ binh cổ thì liền thu lại số sĩ binh cổ vừa mới chiêu mộ vào trong “Bạch Đê Ân”, đợi tới khi nào nàng tới gần vị trí của Vô Danh thì liền có thể trao lại cho hắn.

Vũ Thủy Yên bước chân hết sức nhanh lẹ chạy thẳng ra phía ngoài thành, sau đó lại một lần nữa nhờ Nam Quốc quân từ trong mấy vạn yêu thú đánh ra một cái thông lộ rồi hướng thẳng phía biển mà chạy.

Vũ Thủy Yên cùng với Nam Quốc quân đi tới đâu thú huyết liền văng ra tới đấy, số lượng thủy yêu lại giảm đi một chút. Bởi vì Nam Quốc quân cùng với Vũ Thủy Yên chém giết quá nhiều thủy yêu cho nên bị rất nhiều thủy yêu đuổi theo tấn công.

Vũ Thủy Yên cơ thể có chút mệt mỏi, thế nhưng nàng không dám dừng lại, Vô Danh đại ca còn đang gặp phải một con yêu thú rất lớn ngoài kia, nếu như nàng dừng lại thì Vô Danh đại ca sẽ gặp nguy hiểm mất. Vũ Thủy Yên lập tức lấy ra một viên đan dược chữa thương cùng với ba viên Bồi Nguyên Đan, nàng không chút chần chừ nuốt vào mấy viên đan dược này, vừa chạy vừa từ từ luyện hóa dược lực.

Vũ Thủy Yên chẳng mấy chốc liền chạy ra phía bờ biển, cảnh tượng nàng vừa mới nhìn thấy khiến cho nàng cảm thấy choáng ngợp.

Trước mắt nàng chính là một con yêu thú khổng lồ, nàng so với nó thì đúng là lấy kiến đi so với voi. Con yêu thú này toàn thân phát ra ánh sáng màu vàng kim, đầu hổ bờm sư tử, hai cánh dài rộng hết sức uy vũ, còn chiếc đuôi đằng sau không khác gì một cây hoàng kim trường thương uốn dẻo linh hoạt.

Mà thời điểm nàng vừa mới tới đây chính là nhìn thấy Vô Danh đại ca bị con yêu thú khổng lồ này đánh trúng mà không thể phản kháng. Ngay tại thời điểm con yêu thú khổng lồ này một cước đạp dúi đầu Vô Danh xuống dưới lòng biển thì Vũ Thủy Yên trong lòng hết sức giận giữ. Nàng lập tức triệu hồi toàn bộ Nam Quốc quân sau đó chỉ tay thẳng hướng con yêu thú khổng lồ kia hét lên một tiếng:

-Sát.....

Nam Quốc quân với bốn ngàn hai trăm binh sĩ cổ quân trang chỉnh tề đồng thời hét lên một tiếng sau đó cùng lúc hướng thẳng tới con yêu thú khổng lồ kia mà đánh.

Phía trước là mặt biển rộng lớn với con yêu thú khổng lồ lấp lánh ánh vàng kim, phía sau chính là thú triều cuộn cuộn mấy vạn con, Vũ Thủy Yên chính là không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể dẫn đầu Nam Quốc quân hướng tới con yêu thú khổng lồ kia sống chết một trận.

Vô Danh lúc này vẫn còn đang chìm trong cảm ngộ về chiêu thức mới, nó càng ngày càng rõ ràng trong đầu của hắn, kiếm ý kia, cảm xúc kia, tất cả mọi thứ từ ngoại cảnh đến tâm tình của hắn đều đang đặt hết vào trong một loại ý cảnh đặc định, tất cả những thứ đó đều đang giúp hắn hình thành chiêu thức

thứ hai trong Đạo Tâm.

Vô Danh tắt cả các giác quan bây giờ hết sức là miễn cảm, từ âm thanh đến cảm giác, tất cả mọi thứ đều được phóng đại và rõ ràng hơn bao giờ hết.

Hắn nghe trong âm thanh có tiếng sóng, từ trong tiếng sóng hắn lại cảm nhận được một loại tâm tình, hắn còn cảm thấy hình như con sóng đang nói chuyện với hắn, đang tâm sự với hắn.

Con sóng khi lặng lẽ khi ồn ào, khi thì dữ dội, có lúc thì lại trở nên êm dịu, nó hình như cũng mang theo tình cảm, có khi vui vẻ nhưng lại chẳng kém phần cô độc.

Từ trong tiếng sóng hắn lại nghe thấy tiếng gió, tiếng gió rít gào trong từng con sóng bạc. Trong mỗi con sóng đều mang theo gió, hay mỗi một làn gió đều cuốn theo những con sóng.

Hắn nghe thấy gió kia nói về bầu trời về biển cả, có những câu chuyện buồn và cũng có những câu truyện cất giấu ở sâu bên trong. Một cổ cảm giác tang thương kéo dài theo năm tháng bên trong Chiến Trường Cổ này ồ ạt dồn vào trong cảm nhận của Vô Danh.

Chiến Trường Cổ này hình như cũng nói lên câu chuyện của nó cho hắn nghe, từ mảnh đất xanh tươi đầy sức sống, bỗng nhiên sau một ngày tràn ngập từ khí, tràn ngập loại khí tức tang thương, tràn ngập những nỗi đau trời cao không thấu.

Xé rách thiên địa, tình chơi vơi,

Lôi phong gầm thét một phương trời.

Ba đào cuồng nộ, lòng thương nhớ,

Mập mờ thân ảnh, bóng cổ nhân.(1)

Hình bóng của cổ nhân vẫn còn mập mờ đâu đây, nhưng có sao lại làm cho lòng ta buồn đến thế, từ hạt cát đến bụi cây ngọn cỏ, hình ảnh cậu bé lấy lá che chim ngày nào đã lớn dần theo thời gian, nhưng cuối cùng tất cả đều kết thúc bởi một đường kiếm, Thuận Thiên.

Hết thấy các loại tín tức phát ra đều được Vô Danh bắt trọn, toàn bộ đều minh bạch rõ ràng, hắn cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Ngay tại thời điểm Vô Danh mở mắt, hắn chỉ nhìn thấy trước mắt xuất hiện hai vòng kim luân khổng lồ, một vòng ngay tại trên không trung, một vòng ngay tại trong mặt biển.

Vô Danh lại một lần nữa nhìn thấy con Kim Luân Vương kia giờ móng vuốt của mình lên, lại một cước chuẩn bị đạp xuống.

Kim Luân Vương vừa mới giờ móng vuốt của mình lên thì những vết rách đen kịt dài chừng mười trượng liền xuất hiện, toàn bộ không gian cũng trở nên vặn vẹo.

Vết rách không gian kia càng lúc càng mở rộng ra, nó giống như đang thôn phệ những thứ xung quanh vậy, toàn bộ, tất cả mọi thứ. Vô Danh rõ ràng cảm nhận được rằng, một cước này mà hạ xuống thì hắn liền thần hồn câu diệt.

-GAO.....Ồ....

Ngay tại thời điểm con Kim Luân Vương kia sắp đạp một cước kia từ trong hư không xuống thì ở đâu liền xuất hiện mấy ngàn binh sĩ cát lao tới tấn công lên người của nó. Một sĩ binh cổ cấp độ Kim Đan tăng một đánh không thấm thoát gì, nhưng cùng lúc bốn ngàn hai trăm sĩ binh cổ đánh vào cùng một điểm thì lại có lực sát thương hết sức to lớn.

Con Kim Luân Vương nửa người ở trong hư không, nửa người ở bên ngoài, nó bị đánh một đòn vào trên cổ đau quá mà phải gầm lên một tiếng dữ dội. Mặc dù là Kim Luân Vương này thần thông rất mạnh mẽ, thế nhưng thực lực cũng chỉ tương đương tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, tại thời điểm công kích không chút phòng thủ nào mà bị đánh lên dẫn tới bị thương thì cũng không có gì là lạ.

(1) Theo như một số đạo hữu bình luận góp ý, tác liền thử tự viết một bài thơ lồng vào, hay dở thì mọi người liền bình luận nhận xét coi sao.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Trốn vào hư không

Kim Luân Vương mặc dù là thánh thú thượng cổ, uy lực cùng thần thông mạnh hơn xa những con yêu thú thông thường khác, mặc dù nó chỉ là yêu thú cấp năm nhưng nó lại có thực lực tương đương với yêu thú cấp sáu, tức là nó có thể chiến đấu với đối thủ cao hơn bản thân một giai.

Như vậy con Kim Luân Vương này cũng có điểm tương đồng với Vô Danh. Vô Danh bởi vì có thần thức cùng với chân nguyên cô đọng hết sức mạnh mẽ cho nên hắn cũng có thể vượt giai chiến đấu, mặc dù hắn đang ở Kim Đan tầng tám sơ kỳ đỉnh phong thể nhưng thần niệm của hắn mà đem ra so sánh thì cũng không thua kém gì tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cả, thậm chí còn có thể là hơn. Tuy nhiên thần thức của hắn mạnh nhưng chân nguyên cũng không theo kịp thần thức, chân nguyên của hắn mặc dù cô đọng nhưng cũng chỉ có thể đối chiến được với tu sĩ Nguyên Anh tầng ba trở xuống, nếu như đánh lên trên một chút nữa thì quả thực là quá sức đối với hắn.

Chính vì thế mà khi Vô Danh đánh nhau với Kim Luân Vương này thì không có sức lực để mà phản kháng, thứ nhất là bởi vì Kim Luân Vương chân nguyên mạnh mẽ hơn hắn, thứ hai là Kim Luân Vương có thần thông cho nên hắn xa xa cũng không thể đánh lại.

Nếu như không phải Kim Luân Vương này lúc đầu chưa ra hết sức lực thì hắn có lẽ đã bị đánh bại bởi một chiêu thần thông đầu tiên rồi.

Mà một cước xuất hiện hai vòng kim luân vừa rồi chắc chắn là một đòn đánh hết sức của con Kim Luân Vương kia. Sở dĩ chiêu đầu tiên hắn có thể làm tổn thương được Kim Luân Vương cũng là do nó khinh địch cho nên mới dẫn tới kết quả như vậy.

Vô Danh mặc dù chân nguyên không mạnh mẽ bằng Kim Luân Vương, thể nhưng nhục thân của hắn cũng tương đối mạnh mẽ nên có thể chịu được đòn, nếu không thì chỉ với một cước thần thông đầu tiên thì có lẽ hắn cũng đã bị Kim Luân Vương đạp chết.

Nhưng hắn yếu hơn Kim Luân Vương cũng không phải là không có cách giết chết nó được, chỉ cần hắn có thể ra chiêu thì rất có khả năng giành được lợi thế.

Nếu như là lúc trước thì hắn bắt buộc phải lợi dụng sĩ binh cổ để xếp thành trận pháp đánh bại Kim Luân Vương, thể nhưng Kim Luân Vương này còn mạnh mẽ hơn so với hắn tưởng tượng, hắn còn chưa kịp dùng Nam Quốc quân đánh Kim Luân Vương thì đã bị đánh cho thể thảm như vậy rồi.

Vô Danh ước chừng khuôn mặt của hắn cũng muốn méo mó đi mất, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể vì một cước vừa rồi mà xém nữa thì nát bét hết cả, may mà hắn căn cơ vững chắc, nhục thân cũng không phải giống những tu sĩ bình thường nên còn có thể chịu được. Nhưng quan trọng hơn đó chính là hắn có đỉnh cấp công pháp luyện thể cho nên mới có thể giữ được lực phủ ngũ tạng nguyên vẹn.

Đánh nhau với Kim Luân Vương đúng là hắn không có cửa thắng, cho dù là lúc trước hắn có thể sử dụng được Nam Quốc Quân thì chắc gì đã có thể đánh được Kim Luân Vương kia.

Kim Luân Vương rất giỏi về thần thông không gian cho nên cho dù hắn có xếp binh trận thì cũng bị nó tìm ra được kẽ hở mà xé rách trận pháp.

Tuy nhiên bây giờ thì đã khác rồi, chỉ cần có thể cho hắn một chút thời gian thì hắn có thể xé mở ra được lớp phòng thủ của Kim Luân Vương kia.

Kim Luân Vương một cước vừa rồi chính là bỏ qua khoảng cách không gian mà xuất ngay một cước tại trên ngực của hắn, ngay cả không gian xung quanh hắn cũng không thuộc về mình. Bây giờ hắn cũng có thể làm ngược lại giống như vậy, Kim Luân Vương kia liệu có thể có được nhục thân tốt tới mức như hắn, sức mạnh tương đương tu sĩ Hư Thần thì có sao, nếu đã không thể đón đỡ được một đao của hắn thì cũng giống như một người thường mà thôi, một đao hắn đều có thể đơn giản giải quyết.

Mặc dù một đao của hắn không thể trực tiếp giết chết Kim Luân Vương, nhưng hắn chắc chắn rằng hắn có thể khiến cho Kim Luân Vương bị trọng thương. Và lại hắn cũng chỉ muốn bắt sống Kim Luân Vương chứ không có ý giết chết nó.

Chính là Vô Danh có suy nghĩ như vậy cho nên hắn mới cần có thời gian, cho hắn thời gian hắn có thể lật ngược tình thế.

Mà để cho Vô Danh cảm thấy cực kì kinh hi đó chính là hắn đã có thời gian để ra tay. Ngay tại lúc hắn nhìn thấy mấy ngàn sĩ binh cổ kia công kích vào trên cổ của Kim Luân Vương thì hắn đã biết mình có thể ra tay được rồi, nếu như không chớp thời cơ đánh lên Kim Luân Vương thì rất khó để có thể đánh bại được nó.

Vô Danh cắn răng cố nén sự đau đớn trên cơ thể lại, cả người hắn giống như mũi tên bắn thẳng từ trong biển lên trên không trung, cả người hắn bay xuyên qua hai vòng kim luân kia rồi phá vỡ trứng.

Trong lúc Kim Luân Vương đang bị choáng vì bị đánh lên thì Vô Danh cả người lẳng không, hai tay nắm chặt Khai Thiên Dạ Đao dựng thẳng lên trời, quanh thân đao còn vang lên những tiếng rẹt rẹt của lôi điện.

-Rẹt..rẹt...xoẹt...xoẹt...!!

Khai Thiên Dạ Đao bắt chợt vang lên những tiếng lôi điện kêu, quanh thân đao đều được bao bọc bởi hắc lôi ẩn hiện.

-Vù...vù...

Không gian xung quanh Vô Danh cũng bắt chợt nổi gió, y phục vốn đã ướt đầm cũng bị chân nguyên cùng với cơn gió mạnh xung quanh hong khô khiến cho chúng bay phấp phật trong gió.

Vô Danh khuôn mặt có chút bầm tím, sống mũi cũng đã lênh đi, nhưng hắn bây giờ trông vẫn cực kỳ tiêu sái làm sao, cả người phiêu dật ở trong không trung.

Hắc lôi bao bọc quanh Khai Thiên Dạ Đao xuất hiện ngày càng nhiều trông nó giống như là một thanh đao được hình thành từ hắc lôi vậy, ngay cả trên người của Vô Danh cũng có hắc lôi ẩn hiện quanh thân.

Gió xung quanh thổi càng lúc càng dữ dội, giống như là cuồng phong đang gầm thét vậy, mặt biển vì thế mà cũng bắt đầu rung lắc ầm ầm.

-ÀO..ÀO...

Mặt biển rung chuyển dữ dội, cuồng phong gào thét, lôi điện vờn quanh, Vô Danh nhẹ nhàng chém xuống một đao. Nói thì dài nhưng toàn bộ quá trình diễn ra cũng chỉ mất một giây.

Một đao này của Vô Danh vừa mới hạ xuống thì đao khí giống như lôi phong gầm thét ồ ạt tuôn ra, không gian nơi đao khí đi qua đều giống như xuất hiện cuồng phong cùng với lôi điện, đao thể mờ nhạt hình thành.

Một đao của Vô Danh vừa rồi chém ra giống như hai con hắc lôi long cùng với hắc phong long uốn lượn vờn quanh nhau hình thành một mũi khoan hướng thẳng tới phía trước cổ của con Kim Luân Vương đánh tới. Một đao này của Vô Danh mang theo khí thế cực kỳ điên cuồng.

-ẦM....ẦM...ẦM...

-Phốc!!

Con Kim Luân Vương vừa rồi bị sĩ binh cổ đánh lên còn chưa kịp ổn định thân hình thì lại bị một đao này của Vô Danh chém tới, khiến cho nó không kịp ra chiêu cản lại. Kim Luân Vương cũng chỉ có thể hình thành lớp chân nguyên hộ thể mỏng manh để giảm sức tấn công của một đao kia.

Mặc dù cường độ nhục thân của Kim Luân Vương khá tốt, thể nhưng chỉ với thân thể đó cùng với lớp chân nguyên hộ thể mỏng manh kia thì vẫn không thể nào ngăn cản hoàn toàn được một đao của Vô Danh.

Trước phần nối tiếp cổ và thân của Kim Luân Vương ngay lập tức bị đánh ra một cái lỗ lớn, máu tươi từ trong đó ồ ạt chảy ra, loại đao khí điên cuồng kia lập tức từ chỗ vết thương len vào bên trong thân thể của Kim Luân Vương mà tàn phá, hắc lôi tại trên thân thể Kim Luân Vương kêu rẹt rẹt liên tục.

-Gao...ồ...

Kim Luân Vương vừa mới trúng phải một đao này thì liền vang lên những tiếng rống giận đau đớn, sau đó cả thân thể của nó liền bị đánh bay vào trong hư không rồi biến mất.

Sau khi con Kim Luân Vương kia rống lên một tiếng đau đớn giận giữ thì mấy vạn yêu thú xung quanh giống như là bị kích động mà ồ ạt tiến lên tấn công về phía Vô Danh cùng với Vũ Thủy Yên.

Vũ Thủy Yên vừa mới thở ra một hơi chưa kịp nghỉ ngơi thì đã phải tiếp tục chiến đấu, nàng không có trực tiếp xông lên trước nữa mà nàng chỉ đứng ở phía sau rồi dùng ý niệm của mình điều khiển Nam Quốc quân tấn công về phía thú triều.

Vô Danh sau khi chém ra một đao kia thì hắn còn nhận ra rằng một đao đó cũng không phải đến đó là kết thúc, hắn nhìn thấy rằng đằng sau lôi phong điên cuồng gầm thét kia còn muốn kéo theo những con sóng liên miên cuồng nộ nữa, nhưng chỉ tiếc là đao thể của hắn đã yếu đi, không thể tiếp tục hình thành sóng.

Sóng bắt đầu từ gió, chính xác là như vậy. Vô Danh vừa nghĩ tới đây thì liền đoán rằng nếu như hắn tiếp tục chém ra một đao nữa thì chắc chắn sẽ hình thành những con sóng liên miên cuồng nộ.

Vô Danh nhìn thân ảnh của Kim Luân Vương biến mất ở trong hư không thì liền cười nhạt một tiếng, muốn mượn cơ hội đó để chạy thoát hẳn sao, làm sao có thể dễ dàng như vậy.

Hỗn Độn Thiên Mục của hắn ngay lập tức quét ra tới mức rộng nhất. Hỗn Độn Thiên Mục của hắn có tác dụng gì cơ chứ, thần thức bình thường làm sao có thể đem ra so sánh.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Phong lôi đao, liệt không đao

Thần thức có cấu tạo như thế nào?? Thần thức có tác dụng ra sao?? Hầu hết tất cả các tu sĩ đều cho rằng nó chính là con mắt thứ ba của bản thân, nói rằng nó có thể nhìn thấy hết thảy mọi thứ, ngay cả cấu tạo từ sâu bên trong. Nó quả thực là có khả năng như vậy.

Nhưng các tu sĩ đâu chỉ dùng thần thức để nhìn mà họ còn dùng thần thức của mình như một loại công cụ chiến đấu, nó là một thứ không thể thiếu trong chiến đấu, và nó còn có nhiều công dụng khác nữa.

Thần thức nói đơn giản chính là một loại vật chất cao năng lượng mang theo công năng, khi các tu sĩ có thể tụ khí thành công thì có thể khai mở thức hải,

mà bên trong thức hải chính là chứa đựng thần thức.

Thần thức này sau khi quét ra thì liền phản ánh hết thấy hình ảnh vào trong đại não, các tu sĩ đều có thể nhìn thấy cấu tạo thật sự sâu bên trong của một món đồ vật nào đó. Nếu đem thứ đồ vật của người thường ra so sánh thì nó có vẻ giống như sự kết hợp của kính viễn vọng cùng với kính hiển vi vậy.

Thần thức có thể quét ra thật xa dựa vào khả năng thần thức của tu sĩ đó mạnh đến đâu, và thần thức đó có thể nhìn thấy thật sâu vào cấu tạo bên trong của một vật, nó cũng đều phụ thuộc vào độ mạnh yếu của thần thức. Nó chẳng phải giống như là kính viễn vọng với kính hiển vi của người thường hay sao, trên mặt lý thuyết thì có vẻ gần giống, nhưng thần thức này còn có khả năng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nếu kính viễn vọng và kính hiển vi chỉ là nhìn những thứ ở nơi cực kỳ xa xôi và các loại vật chất cực kỳ nhỏ bé như vi khuẩn vi trùng và nguyên tử hay phân tử các loại thì thần thức này thật sự có thể quét sâu xuống hơn nữa.

Kính hiển vi nhìn được con vi khuẩn đã là rất ghê gớm rồi, nhưng nhìn sâu xuống hơn nhiều tầng nữa xem, cũng chỉ là nhìn thấy các loại phân tử nguyên tử. Còn thức thức nó có thể quét tới những vật chất nhỏ bé hơn nữa, có thể nhìn thấy tại tầng vi quan nhất, nhưng cái vi quan này cũng chỉ có hạn thôi, nó không có mạnh mẽ tới mức có thể nhìn thấy được vật chất nhỏ bé nhất trong vũ trụ này.

Nếu như đôi mắt thịt này chỉ phản ánh hết thấy tất cả những gì biểu hiện bên ngoài của các vật chất trong vũ trụ thì thần thức lại có thể nhìn thấy được cấu tạo thực sự bên trong, nhìn nó thực sự khác xa so với hình ảnh bên ngoài, thứ mà mắt thường nhìn thấy được hết thấy đều là giả tượng.

Đó chính là một loại công dụng của thần thức, có người thì nói thần thức của tôi là một loại ý niệm, nó là thần niệm, nhưng thực chất nó là một loại vật chất cao năng lượng giống như chân nguyên vậy, nó cũng có thể dùng để tấn công đối thủ, dùng để điều khiển đồ vật, và nhiều khả năng khác nữa. Chính vì nó không phải ý niệm gì đó cho nên mới có khả năng dùng để tấn công, điều khiển đồ vật, nếu không thì không có tác dụng đó. Ý niệm của con người nó đơn giản chẳng là cái gì hết, nó không có tác dụng như vậy.

Thần thức của một tu sĩ càng mạnh thì có thể quan sát được các loại đồ vật cao cấp hơn, cho nên mới có hiện tượng có đồ vật dùng thần thức thì nhìn được, có đồ vật thì không nhìn được.

Thần thức chính là có cấu tạo và tác dụng như vậy, thế còn Hỗn Độn Thiên Mục của hắc thì sao. Hỗn Độn Thiên Mục của hắc mới chính là con mắt chân chính, nó cũng có khả năng giống như thần thức, nhưng nó có thể nhìn thấy được loại vật chất nhỏ nhất của vũ trụ này là gì, nhìn thấy hết thấy các tầng không gian khác nhau nơi không gian hiển hiện. Hỗn Độn Thiên Mục của hắc có thể nhìn từ không gian này tới không gian khác, chỉ cần năng lực của hắc đủ mạnh là có thể nhìn thấy hết được. Hỗn Độn Thiên Mục của hắc còn có thể nhìn thấy các điểm kết nối giữa không gian, nhìn được tất cả các giới diện, chỉ cần hắc đủ mạnh thì còn có thể nhờ Hỗn Độn Thiên Mục tìm điểm kết nối không gian để xé mở chúng rồi đi vào trong hư không giống như Kim Luân Vương. Hay hắc có thể xé mở các giới diện để đi từ vị diện này tới vị diện khác. Tất cả đều có thể.

Chính vì Hỗn Độn Thiên Mục của hắc có tác dụng to lớn như vậy cho nên dù Kim Luân Vương kia có trốn vào trong hư không đi nữa thì hắc có thể tìm ra.

Mà để cho Vô Danh càng ngạc nhiên hơn là khi hắc vừa mới dùng Hỗn Độn Thiên Mục để nhìn thì liền phát hiện trong một khoảng không gian rất rộng ở đây còn có một loại kết giới.

Không, không phải, đó không phải là kết giới, Vô Danh bây giờ có một chút choáng váng, đây rõ ràng là một trận pháp cực kỳ cao minh. Trận pháp này thoát nhìn thì không thể nào phát hiện ra, cũng khó mà có thể cảm nhận được, trận pháp này gần giống với trận pháp ở bên dưới Phong Ma Vực lúc trước, nó có thể cho người khác tùy tiện ra vào, nhưng thứ đã bị cố định ở bên trong thì không thể ra được.

Trận pháp này thậm chí còn đang liên kết cả không gian bên ngoài lẫn hư không. Hư không là một loại không gian ở giữa các không gian, nó chính là một tầng không gian khác ở dưới tầng không gian hiển hiện.

Mà dường như trận pháp này đang giam lại Kim Luân Vương vào trong thì phải, bởi vì Kim Luân Vương sau khi trốn vào trong hư không thì chẳng thể nào chạy đi xa được, nó vẫn đang ở đây, chẳng qua là thân thể của nó ở tại một tầng không gian khác, không gian đó không thể dùng mắt thường hay thần thức để quét được, nó chính là hư không.

Bởi vì trận pháp kia đã liên kết không gian hiển hiện cùng với hư không lại rồi, cũng tức là đã liên kết các tầng không gian trong cùng một tầng lại với nhau rồi cho nên Kim Luân Vương kia có muốn trốn đi cũng không trốn được.

Kim Luân Vương bây giờ có chút cui cút ở bên trong góc hư không, Vô Danh đâu có thời gian để cho nó hồi phục, hắc lại một lần nữa chém ra một đao.

Khi đao thứ nhất chém ra thì liền cuốn theo lôi phong điên cuồng gầm thét, mà ở phía sau lôi phong điên cuồng gầm thét này lại chính là ba đao cuồng nộ, nhưng chỉ tiếc là đao thể đã yếu đi cho nên không thể hình thành. Mà ngay khi đao thứ hai này của Vô Danh vừa mới chém xuống thì ba đao cuồng nộ kia ngay lập tức được hình thành.

Khai Thiên Dạ Đao vừa mới cuốn lên một lần nữa thì đao vẫn ồ ạt tuôn ra giống như những con sóng liên miên cuồng nộ nối tiếp nhau hướng thẳng tới hư không.

Đao vẫn giống như những con sóng liên miên cuồng nộ mới đi một nửa đoạn đường thì đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, đến cả một chút khí tức cũng không cảm nhận được. Nhưng thực ra nó không phải là biến mất, nó chỉ là tiến nhập vào một tầng không gian khác nơi không gian hiển hiện mà thôi.

Đao vẫn giống như những con sóng liên miên cuồng nộ vừa mới biến mất thì ngay lập tức xuất hiện trong hư không, đánh ngay tại trên thân thể của Kim Luân Vương, một đao này giống hệt như một cước lúc trước của Kim Luân Vương.

- ẦM....

Đao vẫn giống như những con sóng liên miên cuồng nộ kia đánh thẳng vào trên người Kim Luân Vương không một chút chống cự. Ngay lập tức lại có một vết thương sâu nữa được rạch ra trên cơ thể của Kim Luân Vương, nó lại một lần nữa kêu lên đau đớn.

Ngay khi sóng đao vẫn liên miên kia vừa mới đánh vào trên thân thể của Kim Luân Vương thì nó lập tức nổ ra trên bề mặt, còn một phần thì lại tiếp tục len lỏi vào bên trong cơ thể của Kim Luân Vương.

Kim Luân Vương cơ thể đột nhiên khựng lại giống như là bị điện giật vậy, cả người liền đơ ra trong giây lát. Ngay khi sóng đao vẫn liên miên kia ập vào trên thân thể của Kim Luân Vương thì nó giống như là chút chấu nước vào trong ổ điện vậy, ổ điện ngay lập tức bị chập và bốc khói, bắt đầu trở nên tê liệt.

- Rầm...Rầm...Oanh...Oanh...

Tuy nhiên một đao này vẫn không chỉ dừng lại ở đó, sóng đao vẫn liên miên kia sau khi len lỏi vào trong thân thể của Kim Luân Vương thì nó đột nhiên nổ ra một trăm con sóng nhỏ sau đó bạo phá ra bên ngoài, một trăm con sóng nhỏ này vừa mới nổ ra thì tại bên trong cơ thể Kim Luân Vương tàn sát bừa bãi rồi xé rách thân thể của Kim Luân Vương mà đi ra bên ngoài. Một trăm con sóng nhỏ kia tại bên ngoài hư không còn cuốn theo lỏi phong rồi lập tức bạo liệt bên trong hư không. Đây mới chính là ám chiêu mạnh nhất của đao này.

Kim Luân Vương bây giờ đang sống dở chết dở, một đao vừa rồi Vô Danh đã phải điều chỉnh để không giết chết Kim Luân Vương, nếu không thì nó đã chết từ lâu rồi.

Thân thể te tua của Kim Luân Vương giống như điều đứt dây từ trong hư không rơi rớt ra ngoài, nó đã cạn kiệt sức lực rồi cho nên không thể tiếp tục trốn ở bên trong hư không được nữa, ngay cả thân thể cũng lập tức thu nhỏ lại chỉ lớn hơn con voi.

Vô Danh bây giờ cũng cả người mệt mỏi, chân nguyên cùng thần thức cũng đã gần như tiêu hao toàn bộ. Thế nhưng tinh thần của hắn bây giờ lại hết sức phấn khởi, luôn luôn ở trạng thái hướng lên trên, bởi vì hai đao vừa rồi đã mang lại cho hắn rất nhiều kinh nghiệm.

Cả hai đao đó đều là trong lúc bị Kim Luân Vương đánh xuống dưới biển mà ngộ ra. Vốn dĩ đó chỉ là một đao thôi, nhưng thế nào nó lại trở thành hai đao. Vô Danh đoán rằng sở dĩ trở thành hai đao là bởi vì thực lực của hắn chưa đủ, sau lỏi phong điên cuồng gầm thét kia chính là ba đao cuồng nộ, nhưng hắn chỉ có thể chém ra được lỏi phong điên cuồng ở đao đầu tiên, muốn chém ra ba đao cuồng nộ thì hắn bắt buộc phải chém thêm một đao nữa thì mới có thể hình thành.

Đao thứ nhất trong hai đao đó chính là chém ra đao khí giống như lỏi phong điên cuồng gầm thét tạo thành một mũi khoan hướng thẳng phía trên người kẻ địch mà đánh ra một lỗ rồi len lỏi đao khí vào trong ăn mòn tàn phá kẻ địch. Hắn sẽ gọi một đao này là Phong Lôi Đao. Phong chẳng những là gió mà còn có nghĩa là điện, một đao này của hắn chính là mang theo loại cảm giác điên cuồng đó.

Sau khi đao thứ nhất chém ra thì ở phía sau còn mơ hồ hình thành sóng, ngay khi đao thứ hai của hắn chém ra thì ngay lập tức hình thành ba đao cuồng nộ. Mà ba đao cuồng nộ này sau khi tấn công lên người của kẻ địch thì còn cộng hưởng với đao thứ nhất khiến cho kẻ địch bị tê liệt trong chốc lát sau đó lại tiếp tục ở trên người của kẻ địch nổ ra một trăm con sóng nhỏ, một trăm con sóng nhỏ này lại tiếp tục hướng ra bên ngoài đánh tới. Ngoài ra một đao này của hắn cũng chính là áp dụng pháp tắc không gian để chiến đấu. Vô Danh còn thấy rõ ràng một đao này còn mang theo cảm giác cô độc cùng sợ hãi, kẻ tiếp nhận một đao này của hắn chắc chắn sẽ cảm nhận được cảm giác này. Một đao này liền gọi Liệt Không Đao, đơn giản dễ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Thú triều thành biển lửa

ỪM!!

Thân thể Kim Luân Vương thu nhỏ lại rồi từ trong hư không rơi ầm xuống dưới mặt biển. Vô Danh đưa tay lên miệng nuốt mấy viên đan dược sau đó di chuyển tới chỗ của Kim Luân Vương vừa rơi xuống.

Vừa rồi chém ra hai đao kia quả thực là tiêu hao tới mức đáng sợ, hai đao liền để cho chân nguyên cùng thần thức của hắn trở về mức gần như cạn kiệt.

Vô Danh một tay xách con Kim Luân Vương lên rồi nhét vào trong miệng nó mấy viên đan dược, vết thương của nó quá nặng cho nên hắn cần phải chữa thương cho nó. Sau đó Vô Danh lại tiếp tục đánh lên người con Kim Luân Vương này vài đạo cấm chế để cho nó không thể làm loạn được, tất cả xong xuôi thì hắn liền vứt con Kim Luân Vương vào trong thế giới hỗn độn của hắn. Hôm nay bắt chớ thành công.

Cũng nhờ Kim Luân Vương này cho nên hôm nay hắn gặt hái được quá nhiều thứ tốt. Điều phải nhắc tới đầu tiên đó chính là hai đao hắn mới lĩnh ngộ được, trong đó đao thứ nhất cũng rất mạnh mẽ, còn đao thứ hai của hắn chính là thần thông, Liệt Không đao của hắn chính là áp dụng pháp tắc không gian chính vì thế mà nó có thể ước chế các tầng không gian khác cho nên mới nói một đao này chính là thần thông.

Và con Kim Luân Vương này cũng là một chiến lợi phẩm mà hần chính tay bắt được. Vô Danh sau lần này mặc dù cả người mệt mỏi nhưng tinh thần lại luôn luôn vui vẻ.

Sau khi Vô Danh đã bắt gọn con Kim Luân Vương này thì hần liền phóng tầm mắt ra chỗ Vũ Thủy Yên. Nếu như lần này không phải có Vũ Thủy Yên kịp thời đem sĩ binh cổ tới đánh lên thành công Kim Luân Vương thì hần cũng khó mà có thể đánh thắng được, thậm chí hần còn sẽ bị Kim Luân Vương đánh chết. Mặc dù hần có Ngũ Hành Chung nhưng nó cũng chỉ là đồng ý ở tại bên trong thân thể của hần chứ hần không thể ra lệnh cho nó, cho nên nếu như Ngũ Hành Chung không nguyện ý vì hần mà hỗ trợ thì hần cũng phải chết không nghi ngờ.

Thắng được thú triều hôm nay công đầu vẫn là phải kể tới Vũ Thủy Yên, không có nàng thì hết thảy đều chấm dứt cả, cho nên hần vẫn phải hướng nàng nói một tiếng cảm tạ.

Vũ Thủy Yên bởi vì không thể ngờ không cho nên nàng đang đứng ở trên vai của hai sĩ binh cổ, nhìn hết sức là oai phong. Vô Danh bất chợt cười nhẹ một cái, Vũ Thủy Yên cô bé này rất phù hợp làm một nữ tướng a.

Bởi vì Kim Luân Vương đã bị hần hạ gục rồi cho nên đám thủy yêu kia cũng không còn thủ lĩnh nữa, chúng bắt đầu trở nên tán loạn và bị sĩ binh cổ giết chết sạch, chẳng mấy chốc thú triều đã biến thành huyết triều rồi.

Thủy yêu bị giết chết nhiều như ngã rạ, toàn bộ một vùng này đều chỉ thấy xác cùng với máu của yêu thú. Vũ Thủy Yên cả người cũng hết sức mệt mỏi, mặc dù chân nguyên của nàng không tiêu hao nhiều thể nhưng thần thức lại sắp tiêu hao hết. Điều khiến mấy ngàn sĩ binh cổ này quả thực nàng có chút trụ không được. Sở dĩ Vũ Thủy Yên điều khiển số sĩ binh cổ này có phần quá sức đó là do nàng không biết cách bày binh trận, nếu như nàng có thể bày binh trận thì có thể giảm mức độ tiêu hao thần thức đi rất nhiều và cũng có thể điều khiển được nhiều sĩ binh cổ hơn.

Vô Danh sau khi thấy Vũ Thủy Yên đã tiêu diệt hết thú triều rồi thì lúc này mới đi tới bên cạnh nàng rồi nói:

-Thủy Yên, lần này thực sự rất cảm ơn muội.

Vũ Thủy Yên cả người mệt mỏi rồi, đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói của Vô Danh, nàng nhìn sang bên cạnh lúng túng nói:

-A, Vô Danh đại ca. Muội cũng đâu có làm được gì, huynh không cần phải cảm ơn muội đâu.

Vũ Thủy Yên gãi đầu nói tiếp:

-Nếu không phải lần này nhờ có đại ca giao Nam Quốc quân của huynh cho muội thì muội cũng không biết phải làm như thế nào, thú triều này toàn bộ đều là do Nam Quốc quân tiêu diệt cả.

Vô Danh cũng rất là thương thức cô bé Vũ Thủy Yên này, mặc dù nàng cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi nhưng cách ứng xử lại không thể chê vào đâu được, lúc nào cũng hết sức khiêm tốn. Vô Danh nhìn Vũ Thủy Yên rồi cười nói:

-Lần này ta nhất định phải nói lời cảm tạ muội, nếu như không phải có muội đánh lên con Kim Luân Vương kia một đòn thì có lẽ ta liền bị nó đánh chết rồi. Mạng của ta lần này chính là do muội cứu, ân huệ này cả đời ta cũng không thể quên được, nếu như muội có chuyện gì cần ta giúp đỡ thì ta chắc chắn sẽ không ngại dầu sôi lửa bỏng mà tới giúp muội.

Vô Danh nói lời này chính là thật lòng, lần này chính xác là nhờ có Vũ Thủy Yên dùng sĩ binh cổ đánh một đòn vào con Kim Luân Vương kia cho nên hần mới có thời gian sử dụng chiêu thức để lật ngược tình thế, nếu không một cước thần thông kia mà tiếp tục hạ xuống nữa thì hần nhất định tan xác.

Một đòn đó quả thực là không phải nhẹ nhàng gì đối với Kim Luân Vương, nếu như nói một tu sĩ Hư Thần mà đứng trước bốn ngàn hai trăm tu sĩ Kim Đan tăng một thì chắc chắn cũng không thể nào giết hết tất cả được, mà thậm chí còn có thể bị giết chết. Huống chi đằng này bốn ngàn hai trăm sĩ binh cổ kia còn là đánh lên con Kim Luân Vương, nó có thể bình yên vô sự mới là lạ đó.

Mà hần hôm nay không chết một phần cũng là do Kim Luân Vương kia khinh thường hần, không dùng hết sức khi chiến đấu với hần, cho nên hần mới giữ được cái mạng này. Con Kim Luân Vương đó nếu như dùng hết sức ngay từ đầu thì với một đòn thần thông của tu sĩ Hư Thần chắc chắn sẽ khiến cho hần thần hình câu diệt.

Vũ Thủy Yên nghe Vô Danh nói như vậy thì vội vàng đáp:

-Không, Vô Danh đại ca thật sự không cần phải cảm ơn muội, muội mới là người phải cảm ơn huynh mới đúng. Nếu như không phải Vô Danh đại ca giao cho muội Nam Quốc quân thì có lẽ muội cũng không thể làm gì được. Và lại nếu như lần đó không phải huynh tha chết cho nhà muội thì có lẽ muội cũng sẽ không xuất hiện ở đây rồi, cho nên muội mới là người phải cảm ơn huynh.

Vô Danh nghe vậy thì xua tay nói:

-Muội nói như vậy cũng sai rồi. Cái thứ nhất ta ân oán hết sức rõ ràng, muội lần này cứu ta một mạng thì đã không có thứ gì để có thể đem ra so sánh được. Nếu như ngày sau muội mà có xảy ra chuyện thì ta cũng sẽ không ngại dầu sôi lửa bỏng mà tới giúp muội. Vô Danh ta nói được làm được. Cái thứ hai đó chính là nếu như lần đó ta thực sự huyết tẩy phủ thành chủ thì có lẽ cũng sẽ không có ta ngày hôm nay đứng đây nói chuyện với muội như vậy. Cho nên một bái này xin muội hãy nhận cho.

Vô Danh nói tới đây liền dừng lại sau đó cung tay lại khom người một góc chín mươi độ, một bái này mười phần thành ý. Vũ Thủy Yên cũng thật không

ngờ Vô Danh đại ca lại bái mình ngay trước mặt như vậy, nàng bất chợt cuống lên rồi đỡ Vô Danh dậy:

- Vô Danh đại ca đừng làm vậy, muội thật sự không nhận nổi một bái này.

Vô Danh đột nhiên nghiêm mặt lại nói:

- Muội chớ có nói nhiều, một bái này ta cũng đã bái rồi, muội không nhận cũng không được.

Vũ Thủy Yên đột nhiên thấy Vô Danh nghiêm mặt lại như vậy thì mới giật mình chú ý, Vô Danh đại ca đâu có đeo mặt nạ bên ngoài nữa, gương mặt kia vẫn giống hệt như lần đầu nàng gặp ở phủ thành chủ, vẫn là gương mặt đó, góc cạnh đó, chỉ là Vô Danh đại ca cũng không phải soái ca đầu trọc ngày trước nữa, bây giờ mái tóc đen dài phía sau lại càng tô thêm phần anh tuấn. Vũ Thủy Yên có chút ngơ ngác nói:

- Vâng, muội biết rồi.

Vô Danh nghe vậy thì mới gật đầu thỏa mãn, hất khuỷu tay một vòng lập tức liền bắn ra rất nhiều hỏa cầu. Xác yêu thú nằm la liệt xung quanh bắt đầu bị thiêu rụi bốc lên mùi khét lẹt.

Vô Danh thở ra một hơi, nhìn về phía hoàng hôn rồi nói:

- Chúng ta trở về thôi.

Vô Danh nói xong liền bay về phía đất liền, vừa đi vừa phóng ra cầu lửa thiêu đốt xác yêu thú. Chỉ một ngày thú triều đã biến thành huyết triều, và rồi huyết triều lại biến thành biển lửa.

Vũ Thủy Yên có chút ngơ ngác nhìn về phía thân ảnh kia, nàng lắc đầu một cái rồi lại dẫn theo sĩ binh cưỡi rồng rời khỏi nơi này.

Vũ Thủy Yên sau khi đã đi tới đất liền rồi thì liền chạy nhanh tới chỗ Vô Danh rồi nói:

- Vô Danh đại ca, cái này muội trả lại cho huynh.

Vũ Thủy Yên vừa nói vừa tháo “Bạch Đế Ấn” trên tay của mình ra rồi đưa trả lại cho Vô Danh. Vô Danh thấy vậy thì liền cầm lấy rồi nói:

- Được rồi, cảm ơn muội.

Vô Danh nhìn thấy sắc trời đã tối, hẳn hôm nay cũng đã rất mệt rồi, Vũ Thủy Yên chắc chắn cũng sẽ không khá hơn hẳn, đêm nay liền ở lại trong thành nghỉ ngơi một đêm rồi hẵng đi tiếp.

- Trời cũng đã tối rồi, hôm nay liền tới đây thôi, trước chúng ta về thành nghỉ ngơi rồi ngày mai tiếp tục lên đường.

Vô Danh vừa đi vừa nói. Vũ Thủy Yên cũng gật đầu đáp:

- Vâng.

Vô Danh cuốn tay một cái đã thu lại toàn bộ sĩ binh cưỡi rồng vào trong “Bạch Đế Ấn”, cả người lững thững đi về phía thành cổ.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha, đừng đọc lướt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Khí Vận Linh Mạch

Trên một vách núi nhỏ ở đằng xa, có một bóng người mặc áo bào đen đang đứng lặng ở nơi đó rất lâu. Bóng người mặc hắc bào này giống như hòa lẫn vào trong màn đêm của Chiến Trường Cổ, hết sức tĩnh lặng.

Toàn thân hắc bào nhân này chính là trùm một chiếc áo bào đen rộng thùng thình, khuôn mặt được che lại bởi một lớp mặt nạ được làm bằng vật liệu khá giống kim loại. Đôi mắt của hắc bào nhân nhắm hờ hờ, đầu hơi cúi, hai chân đứng chụm lại vào nhau, hai tay cũng khoanh tại trước ngực, nhịp thở đều đều nhỏ tới cực điểm phát ra.

Hướng mà hắc bào nhân đang chú ý có lẽ là một tòa tông môn thượng cổ ở phía trước khoảng mười dặm, ở đó đang có vô số tu sĩ vây quanh.

- Mọi người cố lên, hộ trận này sắp bị phá vỡ rồi, chỉ cần phá vỡ được hộ trận này thì đồ vật bên trong mọi người đều được chia.

Ở phía trước tòa tông môn thượng cổ kia, giọng nói của một nam tử vang lên, hẳn đang thúc giục những người xung quanh ra tay mạnh mẽ hơn.

- Rầm...rầm...rầm...

Hộ trận của tông môn thượng cổ kia liên tục phát ra những tiếng rầm rầm lay động, xung quanh có mấy trăm tu sĩ đang liên tục công kích lên trên hộ trận này. Vô số pháp bảo được mọi người đem ra nhằm đánh vỡ hộ trận phía trước, hộ trận này chẳng mấy chốc cũng bị đánh vỡ thôi.

- Răng rắc...

Hộ trận này đột nhiên vang lên một tiếng răng rắc, sau đó giống như mạng nhện lan ra một khoảng lớn, ngay lập tức lỗ hồng đã bị đánh ra.

Ngay khi hộ trận của tông môn này bị đánh ra một cái lỗ hồng lớn thì dòng người ồ ạt liền hướng lỗ hồng này mà chạy vào bên trong, chẳng ai nói với nhau một câu gì nhưng mọi người đều biết việc tiếp theo sẽ phải làm như thế nào.

Hắc bào nhân vốn đang đứng lặng ở trên vách núi kia thì bây giờ đột nhiên mở mắt, đầu ngẩng lên nhìn về phía trước.

- Phùng...

Tại phía sau lưng của hắc bào nhân đột nhiên phùng một tiếng, một đôi cánh rồng màu trắng dài trùng hai trượng xòe ra, một chiếc đuôi trắng dài ngoe nguẩy phía sau.

Hắc bào nhân vừa mới sải đôi cánh ra liền ngay lập tức hướng về phía tông môn kia lao tới, chỉ trong vòng năm đến sáu hơi thở thì hắc bào nhân liền tiếp cận tới tông môn thượng cổ phía trước.

Hắc bào nhân vừa mới tiếp cận gần tông môn thượng cổ phía trước thì liền thu đôi cánh lại, ngay cả chiếc đuôi cũng được quán quanh thân.

- Xoạt..

Hắc bào nhân vừa đáp xuống vừa thay một bộ hắc bào mới chỉ trong nháy mắt sau đó liền đi vào bên trong tông môn thượng cổ kia.

Hắc bào nhân vừa mới đi vào bên trong tông môn thượng cổ thì liền cảm nhận được linh khí nơi đây cực kỳ nồng đậm. Hít vào một hơi, hắc bào nhân lập tức lấy ra một cái trận bàn.

Mấy trăm tu sĩ xung quanh cũng gần như không có ai để ý tới hắc bào nhân mới tới này, mọi người hiện tại còn đang điên cuồng tìm kiếm đồ vật, có kẻ thì còn chém giết lẫn nhau để cướp đoạt. Bên trong tông môn thượng cổ này đã bị họ lục tung cả lên rồi.

Hắc bào nhân thì vẫn bình tĩnh cầm trên tay cái trận bàn kia, vừa đi vừa nhìn vào trận bàn.

- Thấy rồi...hắc hắc

Hắc bào nhân đột nhiên cười hắc hắc một tiếng hết sức vui vẻ, ngay sau đó thân hình liền lập tức di chuyển tới vị trí chính giữa quảng trường của tông môn này.

Hắc bào nhân lập tức làm ra một vài đạo thủ ấn sau đó liền ném chiếc trận bàn này ra giữa quảng trường.

- Âm...Âm...Oanh...

Chỉ thấy trong tông môn này phát ra một tiếng động rung trời, sau đó ngay lập tức hắc bào nhân liền thu lại vào trong được viên giới chỉ của mình một đầu Khí Vận Linh Mạch dài khoảng hai mươi trượng.

Ngay khi đầu Khí Vận Linh Mạch dài khoảng hai mươi trượng này vừa được hắc bào nhân lấy đi thì lập tức toàn bộ hộ trận trong tông môn này liền mất đi tác dụng, đến ngay cả linh khí ở trong tông môn này cũng đã giảm đi rất nhiều.

Hiển nhiên đầu Khí Vận Linh Mạch này chính là ngọn nguồn của linh khí nồng đậm ở đây, đồng thời cũng là nguồn cung cấp năng lượng duy trì hộ trận trong tông môn này. Hắc bào nhân vừa mới lấy đi Khí Vận Linh Mạch thì linh khí trong tông môn này không giảm xuống và hộ trận không mất đi tác dụng mới là lạ đó.

Ngay khi trong tông môn này phát ra tiếng động rung trời thì gần như tất cả những tu sĩ trong đây đều chú ý tới nơi phát ra. Để cho tất cả đều đó nhất chính là họ đều nhìn thấy cái kia hắc bào nhân thu vào một đầu linh mạch dài khoảng hai mươi trượng.

Trong này linh khí đột nhiên giảm xuống rất nhiều cũng khiến cho nhiều người chú ý và họ cũng đã biết được nguyên nhân tại sao.

Hàng trăm ánh mắt đều đang đổ dồn lên người của hắc bào nhân, có kẻ thậm chí còn kèm theo cả sát khí.

Trong tông môn này đột nhiên tĩnh lại, toàn bộ ánh mắt dồn vào trên người hắc bào nhân, thế nhưng hắc bào nhân kia vẫn bình tĩnh lạ thường.

Hắc bào nhân thu xong đầu Khí Vận Linh Mạch thì liền cầm lấy trận bàn ở phía trước.

-Tạm biệt..

Hắc bào nhân vừa nói vừa vẫy tay, sau đó một tiếng cười dài truyền ra. Hắc bào nhân lại một lần nữa sải rộng đôi cánh của mình rồi bay đi.

-Không được để cho hắn chạy thoát, ai góp sức giết chết kẻ đó đều được chia phần.

Hắc bào nhân kia động tác ngược lại hết sức nhanh lẹ, chỉ mắt không tới mấy giây liền có thể lấy đồ rồi rời đi. Bởi vì khoảng cách của mọi người cũng khá xa cho nên cũng không thể ngay lập tức tới đoạt đi đầu lĩnh mạch kia, cuối cùng lại để cho hắc bào nhân chạy mất.

Ngay tại thời điểm hắc bào nhân chạy mất thì ai ai cũng tỉnh ngộ, đầu kia hai mươi triệu linh mạch thật khiến người ta phải say mê.

Ngay khi hắc bào nhân rời đi thì một nam tử mặc áo vàng liền gầm lên một tiếng, hắn chính là người ở bên ngoài kích động mọi người tấn công hộ trận.

Toàn bộ những người ở bên trong tông môn này đều nghe thấy được tiếng của nam tử áo vàng nói. Trong sự mê hoặc của đầu lĩnh mạch kia, tất cả mọi người lập tức bay lên rồi đuổi theo hắc bào nhân.

Người thì dùng pháp bảo phi hành, người thì cưỡi phi kiếm đuổi theo, tất cả đều đã quên một điều không thể làm ở bên trong Chiến Trường Cổ.

Hắc bào nhân sau khi rời đi trong lòng còn hết sức vui vẻ, lần này chẳng những thu được một đầu Khí Vận Linh Mạch mà còn không tổn chút sức nào.

Trong Chiến Trường Cổ này cũng chỉ có hắn là có bản lĩnh bay được ở trên không, bọn người kia làm sao có được bản lĩnh này, hắn thu xong đầu Khí Vận Linh Mạch liền có thể chuồn đi dễ dàng.

Hắc bào nhân sau khi di chuyển được hơn chục dặm trên không liền cảm thấy quả thực hắn di chuyển quá dễ dàng, mọi khi còn thấy quy tắc đao gió chém qua, vậy mà bây giờ liền không cảm thấy bất kì quy tắc đao gió nào đao động.

Hắc bào nhân trong lòng đột nhiên nổi lên một loại dự cảm không tốt, chỗ này chẳng lẽ lại không có quy tắc đao gió đi, cảm bay liền tại chỗ này vô dụng hay sao.

Hắc bào nhân lập tức phóng thần thức của mình ra phía sau xem xét, ngay lập tức sắc mặt của hắc bào nhân liền biến đổi.

-Chết tiệt.

Hắc bào nhân chửi thề một tiếng, ở chỗ này quả thực không có cấm chế phi hành, phía sau hắn liền có mấy trăm đạo quang mang đuổi theo.

Ở phía sau hầu hết đều là các tu sĩ dùng phi kiếm đuổi theo, còn lại chỉ có khoảng mấy chục người là sử dụng pháp bảo phi hành.

Những người sử dụng pháp bảo phi hành kia tốc độ rất là nhanh, chẳng mấy chốc liền có thể đuổi kịp hắc bào nhân phía trước.

Hắc bào nhân cảm thấy bản thân chẳng mấy chốc liền bị đám người kia đuổi kịp, hắn quyết định hạ xuống đánh một trận rồi tính tiếp.

Hắc bào nhân liệng người một cái liền hướng phía dưới mặt đất hạ xuống, một trận này không thể không đánh.

Sau khi hắc bào nhân đổi hướng chuyển xuống phía dưới thì ngay lập tức mấy trăm đạo quang mang phía sau cũng lập tức đuổi theo phía sau.

Hắc bào nhân liền chọn một chỗ đất trống khá rộng rãi, xung quanh cũng chỉ có toàn là đất vàng, thỉnh thoảng mới gặp một số bụi cỏ mọc thưa thớt. Gió xung quanh thổi liên tục cũng cuốn theo rất nhiều bụi bặm.

-Bịch..bịch...bịch...

Hắc bào nhân vừa mới hạ xuống phía dưới mặt đất thì ở phía sau cũng có rất nhiều đạo quang mang rơi xuống, ngay lập tức mặt đất trống phía trước người hắc bào nhân liền xuất hiện mấy trăm tu sĩ chặn đầu.

Hắc bào nhân quả thực muốn cười ra nước mắt, lúc đầu hắn tính bay ở trên cao để không bị đám người kia đuổi theo, vậy mà ai ngờ chỗ này lại không có cấm chế phi hành kia chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Siêu trộm đẹp trai

Ngay khi hắc bào nhân vừa mới hạ xuống mặt đất thì ở phía trước liền có mấy trăm tu sĩ đứng chặn đầu, ngay sau đó thì liền thấy mười thân ảnh đứng vây quanh hắc bào nhân này.

Hắc bào nhân ánh mắt lập tức nhìn lướt qua mười người phía trước, hắn thấy ở trong đó có một tên nam tử áo vàng là tu sĩ Kim Đan tầng chín hậu kỳ, còn lại có ba tên là Kim Đan tầng tám, hai tên Kim Đan tầng bảy và bốn tên Kim Đan tầng năm.

Hắc bào nhân lần này cảm thấy quả thực khó chơi, xung quanh hắn bây giờ có tới mười tên tu sĩ Kim Đan liền, trong đó có tới sáu tên Kim Đan hậu kỳ. Lần này quả thực là quá khó đánh a.

Tên nam tử áo vàng sau khi chặn đầu được hắc bào nhân rồi thì liền tiến lên trên một bước rồi nói:

-Mau giao đầu linh mạch vừa rồi ra đây cho ta, nếu không ngươi chết không thể nghi ngờ.

Hắc bào nhân nghe thế thì liền uể oải nói:

-Ngươi chẳng lẽ là muốn một mình sử dụng sao, xung quanh còn có nhiều người như vậy, ta mà đưa riêng cho ngươi thì quả thực là có chút lộ liễu a.

Sau khi hắc bào nhân nói câu kia xong thì mấy tên Kim Đan đứng vây quanh hắc bào nhân cũng đổ dồn ánh mắt về phía nam tử áo vàng, nam tử áo vàng thấy vậy thì liền tức giận nói:

-Ngươi đừng có nói láo, ở đây nhiều người như vậy ta đương nhiên sẽ không sử dụng một mình. Nhưng ngươi lại dám lợi dụng chúng ta lấy đi một đầu linh mạch như vậy, tại sao còn không mau đem trả lại cho chúng ta.

Tên nam tử áo vàng vừa mới nói xong thì một tên Kim Đan tầng tám hậu kỳ ở bên cạnh cũng nói:

-Hoàng huynh nói không sai, đầu linh mạch kia chúng ta sẽ cùng nhau chia phần. Còn ngươi lại dám lợi dụng chúng ta, chẳng phí một chút công sức nào phá đi hộ trận mà còn lấy đi một đầu linh mạch. Chỉ riêng với tội này của ngươi là chúng ta đã không thể để ngươi rời đi rồi.

Tên Kim Đan tầng tám vừa mới nói xong thì mấy kẻ ở xung quanh cũng gật đầu phụ họa.

Hắc bào nhân nghe vậy thì lại một lần nữa thở dài nói:

-Các ngươi có nhiều người như vậy, đếm sơ qua cũng mấy trăm người, còn đầu linh mạch này của ta cũng chỉ dài có hai mươi trượng, các ngươi nói ta làm sao chia a.

Hắc bào nhân vừa mới nói ra lời này thì giống như là nói ra suy nghĩ trong lòng của mấy trăm tu sĩ ở đây, đầu linh mạch kia mặc dù dài tới hai mươi trượng, nhưng lại khó có thể chia được cho mấy trăm người ở đây.

Chẳng cần nói ra thì mọi người ở đây cũng biết rằng ngoài mười tên tu sĩ Kim Đan đứng ở phía trước ra thì chẳng còn người nào có thể được chia phần từ đầu linh mạch kia.

Ngay khi lời vừa rồi của hắc bào nhân nói ra thì liền có rất nhiều tu sĩ ở phía sau rời đi, rất nhanh liền chỉ còn một nửa tu sĩ ở lại, nhóm người này chính là hy vọng có thể hôi một chút đồ trên người của hắc bào nhân.

Hắc bào nhân sau khi thấy đã có hơn một nửa số tu sĩ rời đi thì mới yên tâm một chút, tuy nhiên phía trước hắn cũng còn có hơn trăm người nữa, tu vi toàn bộ rơi vào Trúc Cơ và Tụ Khí.

-Ngươi đừng có nói nhiều, chỉ cần ngươi giao linh mạch ra đây, chúng ta liền có thể chia đều.

Nam tử áo vàng có chút mất bình tĩnh nói. Hắc bào nhân nghe vậy thì liền thở dài một hơi rồi nhìn đám người trước mặt nói:

-Được rồi, ta đưa các ngươi là được chứ gì.

Hắc bào nhân vừa mới nói xong thì liền ra về một mét, hai tay lui nhấc hướng về phía được viên giới chỉ định lấy ra đầu linh mạch kia.

Ánh mắt mấy tên xung quanh cũng có vẻ mong đợi nhìn theo hành động của hắc bào nhân, có kẻ liền nghĩ sau khi lấy được một phần từ đầu linh mạch này rồi thì tu vi sẽ tăng ra làm sao, bản thân mạnh như thế nào.

Hắc bào nhân hai tay vừa đưa xuống thì cặp mắt cũng đảo qua một vòng xung quanh, gương mặt của hắc bào nhân sau lớp mặt nạ liền cười khẩy một tiếng, ngay lập tức một thanh trường thương có xuyên chum tua đỏ liền xuất hiện trong tay của hắc bào nhân.

Hắc bào nhân vừa mới lấy ra một thanh trường thương có xuyên chum tua đỏ ở gần mũi thương thì chân nguyên liền ồ ạt tuôn vào trong trường thương rồi đâm mạnh xuống đất.

-Rầm!! Oanh!!

Hắc bào nhân vừa mới đánh xuống một thương thì thương khí phô thiên cái địa liền oanh kích ra bên ngoài. Mặt đất tại chỗ trường thương vừa đánh xuống liền xuất hiện một cái hố sâu hoắm, sau đó vết nứt lan rộng ra xung quanh. Mặt đất xung quanh cũng bị một thương này oanh kích vỡ vụn, cuốn lên vô số đất đá, mười tên Kim Đan cũng bị loại thương khí phô thiên cái địa này bao phủ tới.

Nhìn từ trên xuống thì một thương này thật giống như một quả bom nguyên tử vừa mới thả xuống, khói bụi mù mịt.

Hắc bào nhân vừa rồi làm ra vẻ mặt hiền nhiên là để đánh lừa những kẻ xung quanh khiến cho chúng mất tập trung rồi liền tung chiêu đánh lên, một chiêu này hiền nhiên đã thực hiện được ý đồ.

Mười tên Kim Đan vừa rồi quả thật cũng nhận được một sự bất ngờ bất ngờ không nhỏ, tưởng rằng sẽ lại được nhìn thấy đầu linh mạch kia nhưng ai ngờ lại nhìn thấy một thanh trường thương, theo sau đó chính là thương khí phô thiên cái địa bao phủ tới.

- Phốc!! Phốc!! Phốc!!

Một thương này quả thực để cho bọn chúng có phần bất ngờ mà khó lòng phòng bị, ngay lập tức bốn tên Kim Đan tầng năm còn chưa kịp làm gì thì đã bị thương khí phô thiên cái địa kia bao phủ tới rồi oanh thành bã vụn.

Ngược lại nam tử áo vàng họ Hoàng tu vi Kim Đan tầng chín hậu kỳ kia phản xạ cũng khá nhanh, ngay lập tức trong tay của hắn liền xuất hiện một thanh Kim Xà Kiếm. Kim Xà Kiếm kia vừa mới rung lên thì xung quanh liền xuất hiện rất nhiều kiếm quang giống như những con kim xà sau đó hướng thẳng tới phía thương khí phô thiên cái địa kia ngạnh kháng.

Mấy tên tu sĩ Kim Đan còn lại mặc dù xuất thủ chậm hơn tên họ Hoàng kia một chút nhưng cũng kịp thời lấy pháp bảo của mình ra chống đỡ với thương khí phô thiên cái địa kia.

-Ầm.ầm.oanh!!

Kiểm quang dày đặc giống như đàn kim xà hướng tới thương khí phô thiên cái địa đánh tới, hai bên vừa mới va chạm vào nhau liền vang lên những tiếng ầm ầm, chấn nguyên nổ tung oanh kích ra bên ngoài.

Kiểm quang giống như là kim xà đâm đầu tự tử đồng dạng, vừa mới va chạm vào thương khí phô thiên cái địa kia thì liền nổ tung lên rồi biến mất vô tung vô ảnh, kim quang giống như ánh sáng lóe lên rồi ngay lập tức biến mất.

- Oanh!!

Thương khí phô thiên cái địa sau khi đã đánh tan kiếm quang thì liền đánh ngay tại trên người của tu sĩ họ Hoàng kia, tuy nhiên thương khí còn không có chạm tới cơ thể của tu sĩ họ Hoàng thì đã bị lớp hộ giáp bên ngoài cản lại sau đó liền tiêu tán đi.

Hoàng Văn Trác cũng hết sức kinh hãi một thương này của hắc bào nhân, một kiếm của hắn vậy mà không thể hoàn toàn cản lại được, cuối cùng phải nhờ lớp linh giáp hạ phẩm này cản lại, mà sau khi lớp linh giáp hạ phẩm này cản lại một thương vừa rồi thì cũng đã không thể tiếp tục sử dụng thêm được nữa.

-Phốc!! Phốc!! Phốc!!

Mặc dù Hoàng Văn Trác có thể cản lại được thương khí phô thiên cái địa vừa rồi nhưng năm tên Kim Đan hậu kỳ còn lại cũng không có bản sự như vậy. Mặc dù chúng đã xuất ra pháp bảo để đối kháng lại thế nhưng chúng cũng không thể nào cản lại được một thương đó. Chúng cũng lại không có linh giáp hạ phẩm giống như Hoàng Văn Trác để chống đỡ thương khí phô thiên cái địa kia.

Năm tên Kim Đan hậu kỳ này lập tức phun ra một ngụm máu, trên người của chúng ngay lập tức bị đánh ra một đạo vết thương ngay trước ngực.

Cả sáu người sau khi đã lùi lại được thì cũng kinh hãi không thôi, bọn chúng chắc chắn rằng hắc bào nhân trước mắt này nhất định không phải là Kim Đan tầng năm.

-Ha ha, một chiêu Liệt Tinh thương của ta vừa rồi rất mạnh phải không, nếu muốn lấy được linh mạch trước tiên lại đây giết chết ta a.

Hắc bào nhân sau khi đánh lên thành công một thương thì liền ngửa mặt lên trời cười to, một chiêu này cũng không ngoài dự đoán của hắn, nếu như đánh lên thành công thì ngay lập tức liền có thể loại bỏ bốn tên Kim Đan trung kỳ ra ngoài.

-Ngươi...ngươi... ngươi chính là tên Hắc Tặc mà mọi người trong Chiến Trường Cổ nói tới, tên vô sỉ chuyên đi đào trộm di tích mà không tốn chút sức nào.

Một tên Kim Đan tầng bảy ôm ngực rồi chỉ tay về phía hắc bào nhân nói.

-Hóa ra là ngươi, đắc tội với không biết bao nhiêu tông môn rồi mà còn dám tới đây nằng tay trên của chúng ta, ngươi cũng thật là gan.

Hoàng Văn Trác nghe tên Kim Đan tầng bảy kia nói vậy thì cũng giật mình nhận ra, cái này hắc bào nhân quả thực là rất giống với miêu tả mà người ta thường nói.

-Ha ha, không sai, chính là Hồng Mông gia gia của ngươi đây, siêu trộm đẹp trai nhất Chiến Trường Cổ này.

Cái kia hắc bào nhân vừa cười ha ha vừa nâng một tay lên rồi kéo hắc bào bên ngoài ra vứt sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Chiến Đấu Kịch Liệt

Ngay tại thời điểm Hồng Mông vừa mới đưa tay lên kéo lớp áo choàng đen bên ngoài ra thì trong tay của hắn cũng đã xuất hiện năm viên đan dược, ngay lập tức hắn liền nuốt đan dược vào trong mà không hề có một người nào biết. Hành động này diễn ra hết sức nhanh chóng, hoàn toàn là hoàn hảo không một điểm sai sót.

Hắn chính là nhân lúc khói bụi xung quanh vẫn còn chưa tản đi liền phục dụng đan dược hồi phục chân nguyên, cho nên chắc chắn cũng không có mấy người để ý hắn mà phóng thần thức vào dò xét, chưa nói tới áo choàng đen của hắn cũng có thể ngăn chặn lại thần thức ở bên ngoài, muốn phát hiện hắn sử dụng đan dược thì còn khó lắm.

Bởi vì một chiêu Liệt Tinh thương vừa rồi rất mạnh mẽ cho nên tiêu hao chân nguyên của Hồng Mông cũng rất nhiều, cho nên hắn phải mau chóng phục dụng đan dược để khôi phục chân nguyên, nếu không tiếp tục đánh thì chân nguyên của hắn sẽ không đủ.

Áo choàng đen vừa mới được tháo ra thì liền xuất hiện hình ảnh một thiếu niên cao ráo, lớp da trắng của người xen lẫn với lớp vảy đen của rồng được bảo vệ bởi một lớp chiến giáp màu đỏ bên ngoài. Khuôn mặt của thiếu niên có vài nọn tóc đen dài bay phất phơ ở phía trước, khuôn mặt đẹp kiểu hết sức ma mị mang theo một nét lười nhác cực kỳ tự nhiên.

Hồng Mông khoác trên người một bộ Họa Long Chiến giáp, toàn thân cho đến hai bên vai và dưới chân đều có giáp che chở, hai bên vai là hai tấm ốp vai đầu rồng, quanh thân quấn một chiếc đai màu đỏ có hình đầu rồng ngậm một viên ngọc ở giữa. Trên đầu của Hồng Mông đội một chiếc mũ đỏ, phía trên còn có hai chiếc sừng mọc ngả ra phía sau. Hồng Mông bây giờ chẳng khác gì một chiến tướng mạnh mẽ, đáng đứng hết sức là oai phong.

Hồng Mông vốn mang thân rồng, thế nhưng trong một lần khai quật di tích ở bên trong Chiến Trường Cổ thì hắn đã lấy được một viên Họa Nhân Đan, sau khi hắn phục dụng viên Họa Nhân Đan này thì cơ thể của hắn liền biến thành nửa người nửa rồng. Thân của hắn bây giờ đã là thân người rồi thế nhưng hắn vẫn còn một chiếc đuôi dài và cặp cánh ở phía sau, hai chân và hai tay đều được bọc lại bởi một lớp vảy rồng màu đen. Thân thể của hắn vốn đặc biệt, một viên Họa Nhân Đan này cũng không đủ để cho hắn có thể chuyển từ thân rồng sang thân người hoàn toàn được, chỉ cần sau khi hắn có thể thăng cấp tới Nguyên Anh kỳ thì hắn liền có thể đắc được thân người một cách hoàn chỉnh.

Mặc dù là trong đêm tối, nhưng bộ chiến giáp trên người của Hồng Mông vẫn phát ra một loại ánh sáng đỏ rực rỡ khiến cho hắn nổi bật hoàn toàn trong đêm tối. Chùm tua đỏ rực rỡ của Họa Long Thương bay phấp phới giống như đang thêm khát mùi vị của máu, cả cây thương rung lên từng hồi thúc giục.

Hồng Mông cũng biết tình thế của mình bây giờ không được ổn cho lắm, chân nguyên của hắn sau khi đánh ra một đòn Liệt Tinh thương kia thì đã tiêu hao mất một phần tư, may là nhờ có đan dược khôi phục lại một chút nếu không thì hắn cũng không dám chắc mình có thể chạy được hay không.

Bốn tên Kim Đan tầng năm vừa rồi bị đánh cho thành bã vụn là bởi vì thực lực của chúng rất yếu, Hồng Mông hắn có thể cảm giác được chúng là do sử dụng đan dược nhiều để thăng cấp cho nên căn cơ cũng không được tốt, chỉ có sáu tên Kim Đan còn lại là căn cơ vững chắc cho nên có thể chống đỡ được một thương vừa rồi của hắn.

Còn lại những sáu tên Kim Đan hậu kỳ, hắn đối phó quả thực cũng rất khó, nhất là phía sau lại còn có khá là nhiều người, nếu như lại để cho đám người đó đánh tới thì hắn khó mà chạy được. Bây giờ hắn phải tính toán làm sao để có thể giết chết sáu tên Kim Đan trước mặt này mà mất ít sức nhất, nếu như tính sai thì mạng sống khó giữ.

Hồng Mông thấy để giết được tên Kim Đan tầng chín kia thì cũng phải tốn khá nhiều thời gian, tốt nhất là bây giờ hắn xử mấy tên Kim Đan tầng tám trước. Hồng Mông vừa nghĩ tới đó liền vung tay lên sau đó lập tức đánh ra một quyền. Một quyền này chính là một quyền trong miếng ngọc giản lần trước lấy được ở trong Bình Nghiêu sâm lâm.

Trùng San quyền của Hồng Mông vừa mới đánh ra thì liền cuốn theo ba tòa núi lớn từ trong hư không, ngay lập tức ba tòa núi lớn này rơi thẳng ngay phía trên đầu của hai tên Kim Đan tầng bảy và một tên Kim Đan tầng tám. Bởi vì một quyền này của Hồng Mông là tấn công nhiều mục tiêu cho nên liền hóa thành ba tòa núi đánh theo ba hướng.

Hồng Mông lần này xuất chiêu thì đám người kia cũng đã sớm có đề phòng rồi, chỉ là một quyền kia của Hồng Mông lại khiến cho không gian xung quanh bị chậm lại bởi sự bao bọc của sát thế, cho nên ba tên Kim Đan kia thời điểm ra tay có chút chậm chạp.

Hồng Mông vừa mới đánh ra một quyền thì ngay lập tức lại đánh ra thêm một thương nữa, một thương này của hắn là đánh về phía tên Kim Đan tầng tám hậu kỳ.

Hồng Mông vừa mới nâng thương lên chém ra một thương nữa thì mấy tên còn lại cũng đã xuất pháp bảo của mình ra sau đó công kích về phía của Hồng Mông. Hồng Mông vừa mới nâng Họa Long Thương lên thì liền vẽ ra ở phía trước một vòng khuyết nguyệt màu đỏ, ngay lập tức bốn đường thương văn hình khuyết nguyệt liền hướng thẳng tới phía tên Kim Đan tầng tám hậu kỳ mà đánh tới.

- ẦM...ẦM..ẦM...

Ba tòa núi lớn rơi từ trong hư không xuống ngay lập tức ngang kháng với pháp bảo của mấy tên Kim Đan tầng bảy và tầng tám kia. Chân nguyên bạo liệt nổ tung xung quanh, ngay lập tức Hồng Mông liền cảm thấy một loại ngon ngọt ở trong cổ họng, chân nguyên phản phệ khiến cho hắn phải phun ra một ngụm máu.

- Phốc!!

Hồng Mông thời điểm vừa mới phun ra một ngụm máu thì hai tên Kim Đan tầng bảy và Kim Đan tầng tám kia cũng phải phun ra một ngụm máu rồi lùi ra phía sau. Mà lúc này Hoàng Văn Trác cũng đã đánh tới phía của Hồng Mông một kiếm.

Đường kiếm khí kia thật giống như con kim xà độc ác uốn lượn trong không trung rồi đánh thẳng vào phía trên ngực của Hồng Mông.

- Bịch!!

Kiểm khí uốn lượn như kim xà vừa mới đánh tới trên ngực của Hồng Mông thì liền bị Hỏa Long Chiến giáp cản lại, trên giáp còn có tiếng xèo xèo giống như là bị nọc độc của rắn rơi vào, tuy nhiên loại kiếm khí ăn mòn này cũng chẳng thể làm gì được Hỏa Long Chiến giáp.

- Xèo...xèo...

Một ngọn lửa nhỏ khó có thể quan sát được từ trên bề mặt của chiến giáp ngay lập tức thiêu rụi loại kiếm khí ăn mòn này.

Hồng Mông bị một kiếm vừa rồi của Hoàng Văn Trác đánh ra phía sau mấy bước, nhưng hắn cũng đã kịp ổn định thân hình lại, vừa mới chịu đòn thì hắn lại tiếp tục đánh ra một thương nữa. Toàn bộ quá trình Hồng Mông chịu đòn cùng với xuất chiêu diễn ra hết sức nhanh chóng và liên mạch, bất quá mới chỉ có vài giây trôi qua.

Tốc độ xuất chiêu của Hồng Mông cũng rất nhanh, vừa chịu đòn hắn đã lại tung ra thêm một thương nữa trong Huyền Tinh Cửu thương. Lần này là Toàn Phong thương. Toàn Phong thương của Hồng Mông vừa mới đánh ra liền hình thành một lốc xoáy thương khí cuốn về phía tên Kim Đan tầng tám còn lại.

Khuyết Nguyệt thương của Hồng Mông chính là chiêu thức thứ tư trong Huyền Tinh Cửu Thương, thương văn hình khuyết nguyệt cuốn theo xích mang đỏ rực mập mờ cuốn về phía Kim Đan tầng tám hậu kỳ. Kim Đan tầng tám hậu kỳ thấy một thương kia đánh tới thì thanh cự phủ trong tay cũng đã bỏ ra, phủ khí mạnh mẽ quét ngang tới phía của Khuyết Nguyệt Thương.

- ẦM...ẦM...

Bốn đường Khuyết Nguyệt thương văn vừa mới đụng vào phủ khí ngang tàn kia thì ngay lập tức khiến cho không gian xung quanh bị chấn động. Khuyết Nguyệt thương văn va chạm với phủ khí ngang tàn khiến cho chân nguyên mạnh mẽ bạo liệt ra xung quanh, một vết nứt liền bị xé ra rồi cuốn lên vô số bụi đất.

- Răng rắc...

Khuyết Nguyệt thương văn lập tức bị phủ khí ngang tàn kia đã vỡ đi một đường, chỉ còn lại ba đường Khuyết Nguyệt thương văn. Ngay sau đó đường Khuyết Nguyệt thương văn màu đỏ thứ hai cũng bị phủ khí ngang tàn kia chém nát.

Mặc dù phủ khí ngang tàn kia mạnh mẽ tới mức đánh vỡ được hai đạo Khuyết Nguyệt thương văn, nhưng nó lúc này cũng chỉ còn lại cái vỏ bọc giả dối bên ngoài.

- ẦM...

Phủ khí ngang tàn thật giống như mảnh vải rách bị hai đạo Khuyết Nguyệt thương văn còn lại xé toang ra, chân nguyên bạo liệt rồi từ từ tiêu tán ở bên ngoài.

- Không thể nào...

Tên Kim Đan tầng tám hậu kỳ nhìn thấy một màn này thì không thể nào mà tin được, phủ khí ngang tàn của hắn mạnh mẽ như thế nào hắn đương nhiên biết, vậy mà phủ khí của hắn lại không thể ngăn lại được bốn đạo Khuyết Nguyệt thương văn kia.

- Phanh!! Phốc!! Phốc!!

Hai đạo Khuyết Nguyệt thương văn còn lại sau khi xé rách phủ khí ngang tàn kia ra thì liền hướng thẳng tới Kim Đan tầng tám hậu kỳ mà chém vào. Tên Kim Đan tầng tám hậu kỳ chỉ có thể trở mặt ra nhìn một thương này đánh vào trên thân thể.

Hai đạo Khuyết Nguyệt thương văn kia vừa mới đánh vào trên thân thể của Kim Đan tầng tám hậu kỳ thì liền đơn giản xé hắn ra làm mấy mảnh, huyết nhục nát bấy văng tung tóe ra xung quanh, Kim Đan trong đan điền của Kim Đan tầng tám hậu kỳ cũng chẳng khác gì nắm cát văng tiêu tán đi mất. Sáu tên Kim Đan bây giờ cũng chỉ còn lại có năm người.

.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 173: Băng Trâm

Hồng Mông nhú mảy nhìn về phía tên Kim Đan tăng tám hậu kỳ bị hấn đánh thành bã vụn. Tuy nói một chiêu Khuyết Nguyệt thương vừa rồi của hấn mạnh mẽ nhưng cũng không đến nỗi chỉ còn lại một nửa sức mạnh mà một Kim Đan tăng tám cũng không đỡ nổi chứ.

Một chiêu vừa rồi của hấn sau khi đánh ra cũng đã bị tên Kim Đan tăng tám đó ngăn chặn được một nửa, một chiêu chỉ còn một nửa sức mạnh mà rơi trên người của Kim Đan tăng tám hậu kỳ thì cũng sẽ không thể gây ra vết thương chí mạng. Hấn không nghĩ một chiêu đó của mình đủ mạnh để trực tiếp giết chết một kẻ có tu vi Kim Đan tăng tám hậu kỳ như vậy. Điều này khiến cho hấn cảm thấy hết sức ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Ngay cả mấy tên kim đan ở xung quanh cũng hết sức bất ngờ với một chiêu này của Hồng Mông, ai cũng không thể tin được rằng tên đồng bọn của mình lại bị giết chết dễ dàng như vậy. Nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi không hít vào một ngụm khí lạnh.

“Làm sao lại có thể mạnh như vậy?!”

“Tên này nhất định không phải là Kim Đan tăng năm, nếu không làm sao có thể một chiêu giết chết Kim Đan tăng tám như vậy được.”

“Kim Đan tăng tám kia cũng quá yếu một chút, nếu không làm sao ngay cả nửa chiêu cũng không đỡ được.”

.....

Đến ngay cả tên Kim Đan tăng tám vừa rồi mới bị giết chết cũng không hiểu tại sao mình lại chết một cách không rõ ràng như vậy. Một chiêu đó hấn đã ngăn cản lại được một nửa rồi, dù không thể hoàn toàn đỡ lại được nhưng bản thân vẫn có thể nghiêng người tránh đi những chỗ yếu hại, dù chúng một chiêu đó hấn cùng lắm là bị thương nặng một chút ở sườn mà thôi, cũng không đến mức trực tiếp mất mạng như vậy được.

Khi một thương kia sắp chạm tới người của tên Kim Đan tăng tám kia thì hấn cũng đã muốn nghiêng người tránh đi một thương đó. Nhưng đúng tíc tắc hấn định nghiêng người tránh né thì phía sau đột nhiên phóng tới một cây băng trâm hết sức nhỏ, nó giống như một điểm sáng lóe lên rồi biến mất. Ngay sau đó chỉ thấy tên Kim Đan tăng tám kia cả người đổ ra, trong mắt hiện lên một mảnh trống rỗng, cây băng trâm nhỏ xíu kia đã xuyên qua đầu của hấn từ đằng sau rồi bắn thẳng ra ngoài mi tâm và biến mất.

Hiển nhiên đây chính là lý do tại sao tên Kim Đan tăng tám kia lại không thể cản lại được một thương của Hồng Mông mà trực tiếp bị xé ra làm mấy mảnh. Kim Đan tăng tám kia chết cũng không biết mình chết thế nào.

Mấy tên Kim Đan ở đằng sau thấy vậy thì trong lòng âm thầm kinh hoàng, nếu cứ mỗi người một chiêu liền bị giết chết đơn giản như vậy thì bọn chúng làm sao có thể là đối thủ của thiếu niên trước mắt này.

Tất cả mọi người ở đây đều không tin rằng thiếu niên trước mắt kia có thực lực kinh khủng tới như vậy, nhất định là do tên Kim Đan tăng tám hậu kỳ kia quá khinh địch cho nên mới bị giết chết như vậy, chỉ cần mấy người bọn chúng liền thủ lại chắc chắn có thể giết chết được thiếu niên trước mắt kia.

Một tên Kim Đan tăng bảy nhìn về phía sau rồi hét lên một tiếng:

- Tất cả mọi người cùng xông lên giết chết tiểu tử này, trên người hấn có rất nhiều bảo vật, chỉ cần góp công giết chết hấn mỗi người đều được chia phần.

Hoàng Văn Trác nghe vậy cũng hét lên một tiếng:

- Trên người tiểu tử này nhất định không chỉ có một đầu linh mạch thôi đâu, mọi người cùng ra tay rồi cùng nhau chia phần. . .

Mấy tên Kim Đan vừa rồi nhìn thấy thực lực của Hồng Mông mạnh mẽ như vậy thì trong lòng cũng đã sinh ra cảm giác sợ hãi, nếu một thương vừa rồi đối lại là bọn chúng thì có lẽ cũng sẽ chung số phận giống như tên kim đan tăng tám kia.

Nhiều kẻ ở phía sau nghe được lời nói kích động của Kim Đan tăng bảy và Hoàng Văn Trác thì cũng đã có kẻ té pháp bảo của mình ra rồi tấn công về phía của Hồng Mông. Chỉ cần có một người tiến lên thì nhiều người phía sau cũng sẽ xông lên theo, rất nhanh gần một trăm người liền hướng pháp bảo của mình tấn công về phía Hồng Mông.

Mà ngay lúc này thì Toàn Phong thương của Hồng Mông cũng đã hướng về phía tên Kim Đan tăng tám sơ kỳ đánh tới. Kim Đan tăng tám sơ kỳ thấy vậy cũng đã sớm té pháp bảo của mình ra chống lại lốc xoáy thương khí kia.

Pháp bảo của Kim Đan tăng tám sơ kỳ này chính là một đôi song đao, song đao vừa mới chém ra liền hóa thành đao khí mênh mang quét ngang tới lốc xoáy thương khí. Chẳng mấy chốc lốc xoáy thương khí cũng đã bị đao khí mênh mang kia chặn lại, đồng thời đao khí mênh mang cũng đã tiêu tán đi.

Hai tên Kim Đan tăng bảy sau khi tiếp một quyền của Hồng Mông thì hết sức kinh ngạc, một quyền này lại có thể khiến cho bọn chúng bị chịu phản phệ

lại, rõ ràng đây là một quyền đánh ra ba hướng nếu như mỗi người bọn hắn đều phải tiếp trọn một quyền này thì liệu có đơn giản là phun ra một ngụm máu như vậy không. Hai tên Kim Đan tăng bảy đồng thời nhìn qua phía Kim Đan tăng tám trung kỳ ở bên cạnh, ngay cả Kim Đan tăng tám trung kỳ cũng bị thương lùi lại chứ huống chi là hai người bọn hắn.

Lúc đầu tất cả đều nghĩ rằng chỉ một tên Kim Đan tăng năm thì mười người bọn chúng liền có thể dễ dàng giải quyết cho nên ai cũng không vội tung ra hậu chiêu của mình, tất cả đều bảo toàn lại lực lượng. Nhưng để cho bọn chúng cảm thấy bất ngờ là Kim Đan tăng năm này lại không giống như vẻ yếu ớt bên ngoài mà hoàn toàn ngược lại, sức mạnh này không phải mấy người bọn chúng liền có thể giết chết ngay được.

Hai tên Kim Đan tăng bảy không vì bản thân bị đánh lui đi mà cảm thấy sợ hãi bỏ chạy, ngược lại trong ánh mắt của chúng lại càng hiện lên vẻ tham lam một cách nồng đậm, nếu như tên Kim Đan tăng năm kia mạnh mẽ như vậy thì chắc chắn trên người cũng có rất là nhiều đồ tốt. Chỉ cần tiểu tử này lại bị bọn chúng giết chết thì không sợ không lấy được đồ tốt.

Hai tên Kim Đan tăng bảy lập tức nâng trường kiếm trong tay lên đánh ra hai chiêu về phía Hồng Mông. Một kiếm mang theo kiếm khí bàng bạc quét ngang người của Hồng Mông, còn một kiếm thì lại hóa thành một cây cự kiếm đỏ rực hung hăng bổ xuống trên đầu của hắn.

Kim Đan tăng tám trung kỳ sau khi thấy hai người bên cạnh mình đã ra tay thì Phi Vũ Song Kiếm trong tay của hắn cũng đã biến không gian xung quanh nổi gió phần phật, sau đó từ trong không trung hóa ra từng đạo thủy kiếm được hình thành từ chân nguyên đánh thẳng tới trên người của Hồng Mông, nhìn giống như những hạt mưa nháy múa cùng với gió.

Hồng Mông mặc dù hết sức bất ngờ với một chiêu Khuyết Nguyệt thương của hắn nhưng hắn cũng không có thời gian để nghĩ nhiều, Hỏa Long trường thương trong tay lại nâng lên sau đó tiếp tục chém ra một chiêu Khuyết Nguyệt thương lần thứ hai.

Lần này Khuyết Nguyệt thương tiếp tục về ra từng đạo thương văn tấn công về phía tên Kim Đan tăng bảy sơ kỳ ở phía bên tay trái, Hồng Mông còn nhớ rõ chính kẻ này vừa rồi mới hô hào mọi người cùng tấn công về phía hắn.

Bốn đạo khuyết nguyệt thương văn của Hồng Mông vừa mới về ra liền hướng thẳng tới phía trên đạo kiếm khí bàng bạc kia đánh tới. Chỉ thấy kiếm khí bàng bạc thật giống như tấm giấy bạc mỏng bị bốn đạo khuyết nguyệt thương văn dễ dàng chém rách không còn một mảnh, chân nguyên bàng bạc nổ tung tóe ra xung quanh nhìn như những điểm sáng nhỏ trong đêm tối, rất nhanh đã biến mất.

Khuyết Nguyệt thương văn lúc này thật giống như vàng trắng máu trong đêm huyết nguyệt hướng thẳng tới phía tên Kim Đan tăng bảy sơ kỳ đánh tới. Kim Đan tăng bảy sơ kỳ thấy vậy thì hai mắt tròn tròn lên, không ngờ một kiếm mạnh nhất của hắn lại bị đối phương đơn giản xé mở như vậy.

Không đợi Kim Đan tăng bảy làm ra hành động gì thì Khuyết Nguyệt thương văn đã đánh lên trên người của hắn. Trong mắt Kim Đan tăng bảy sơ kỳ hiện lên vẻ hối hận nồng đậm, nếu như không phải vừa nãy hắn hô hào mọi người xung quanh tấn công tiểu tử trước mặt kia thì có lẽ người phải đỡ một thương này không phải là hắn mà là một kẻ khác, đáng tiếc hắn chính là kẻ phải chết dưới một thương này.

- Răng rắc!!

- Bành!!

Khuyết Nguyệt thương văn vừa mới đụng tới trên người Kim Đan tăng bảy sơ kỳ thì ngay lập tức đánh nát tám pháp khí hộ giáp trên người của hắn, sau đó bốn đạo khuyết nguyệt thương văn lập tức về ra một bức tranh máu dùng để hiển tể huyết nguyệt.

- Thịch! Thịch! Thịch!

Ngay tại thời điểm Hồng Mông giết chết Kim Đan tăng bảy sơ kỳ thì cự kiếm màu đỏ cùng với hơn nghìn đường thủy kiếm cũng đã đánh vào trên người của hắn. Bởi vì trên người Hồng Mông mặc một tấm chiến giáp cho nên hai kiếm này đều trước tiên đánh lên trên hộ giáp của hắn.

Mặc dù hai kiếm này hết sức mạnh mẽ nhưng cũng không thấy cảnh tượng máu me như trong tưởng tượng, toàn bộ hai chiêu này đều đã bị hộ giáp trên người của Hồng Mông cản lại toàn bộ, tuy nhiên dư chấn sau đó cũng khiến cho hắn bị đánh bay sang một bên chừng mười mét rồi mới ngừng lại được.

Rất may mắn cho Hồng Mông là trên người của hắn đang mặc một bộ chiến giáp cấp bậc Linh Khí thượng phẩm, nếu không thì hai kiếm kia mà rơi xuống thì hắn cũng chỉ có nước chết mà thôi.

Tuy nhiên điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của Hồng Mông, hắn chính là muốn chịu đòn hai kiếm này để tung ra một thương giết chết tên Kim Đan tăng bảy sơ kỳ vừa nãy, với độ chắc chắn của tấm chiến giáp này hắn cũng không sợ mình bị thương, và một thương mà hắn chém ra chắc chắn có thể giết chết được tên Kim Đan tăng bảy sơ kỳ kia.

Mặc dù chiến giáp trên người Hồng Mông đã giúp hắn đỡ đi hai kiếm khá mạnh nhưng nó cũng đã bị ám đạm đi phần nào rồi, rất có thể tấm chiến giáp này ngày hôm nay sẽ không thể giữ được, bởi vì trước mắt Hồng Mông còn có quá nhiều kẻ địch.

- Phốc!!

Đột nhiên phốc một tiếng, chỉ thấy từ chân của Hồng Mông bắn ra một luồng huyết vụ, sau đó là cảm giác đau nhói truyền tới.

- Răng rắc!!

Từ chân của Hồng Mông vang lên một tiếng răng rắc, xương chân trái của hắn đã bị đánh gãy. Hồng Mông ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Hoàng Văn

Trắc, chân này của hấn bị gãy chính là do tên áo vàng kia đem tới. May mà lúc đó hấn nhận ra có một đường kiếm khí đánh tới sau đó kịp thời thu chân về nếu không thì cái chân này của hấn đã bị người ta chém đứt.

Hoàng Văn Trắc thấy một kiếm của mình đắc thủ thì liền cười khẩy một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ khiêu khích nồng đậm.

Mọi người đi qua nhớ để lại tìm nhé...đừng đọc lướt nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Bạch y tiểu mỹ nhân

Hồng Mông nhìn miệng vết thương sâu tới tận xương trên đùi của mình rồi đưa một tay ra điểm vài cái ở gần chỗ vết thương, tay còn lại lập tức lấy ra một lọ “Liệu Cốt Đan”.

Tay của Hồng Mông vừa mới điểm vài cái trên đùi thì vết thương lập tức ngừng chảy máu, mà sau khi hấn nuốt vào hai viên “Liệu Cốt Đan” thì xương đùi cũng đang từ từ lành lại, miệng vết thương cũng đang khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

“Mọi người cùng nhau xông lên giết chết tiểu tử này...”

“Hấn bị thương rồi, mọi người cùng nhau xuất thủ đừng để hấn chạy thoát...”

“Ai thực lực mạnh mẽ thì xông lên giết chết tiểu tử này, mấy người còn lại tu vi yếu một chút thì ở bên ngoài tạo thành vòng vây nhốt hấn vào trong, đừng để hấn chạy thoát.”

.....

Hồng Mông ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, trước mặt hấn bây giờ chính là hơn năm mươi món pháp bảo đánh tới, trong lòng của hấn bây giờ cảm thấy rất là khó chịu.

Hồng Mông không quan tâm chân trái của mình đang bị thương mà một lần nữa đứng lên, Hóa Long trường thương lại một lần nữa rung lên từng hồi thúc giục.

Hàng chục món pháp bảo bay ở trên không trung phát ra ánh sáng làm sáng cả một khoảng trời đêm đen kịt, tất cả đều hướng về một thân ảnh mặc chiến giáp đỏ rực lửa ở phía trung tâm.

Hồng Mông lúc này đích xác đã bị vây vào giữa đám người, pháp bảo từ bốn phương tám hướng đều hướng về phía hấn mà đánh tới. Hai tay nắm chặt trường thương, trong mắt của Hồng Mông hiện lên vẻ kiên định chưa từng thấy.

Cả người Hồng Mông đột nhiên bốc cháy, toàn bộ cơ thể hấn được bao bọc lại bởi một lớp giáp lửa ba màu, ngay cả mặt của hấn cũng đã chạy lên một ngọn lửa. Hồng Mông hai tay cầm trường thương đứng thẳng lên, cả người hấn có lại sau đó bắn thẳng lên trên không trung với một tốc độ rất nhanh.

- Liệt! Tinh! Thương!

Trong miệng Hồng Mông khẽ nói ra ba chữ sau đó cả người cũng thương động mạnh xuống dưới đất.

- Àm! Oanh! Oanh

Thương khí phô thiên cái địa lại một lần nữa lấy Hồng Mông làm trung tâm thổi quét ra bên ngoài, mặt đất phía dưới lại một lần nữa bị đánh thủng ra một cái hố, khói bụi cũng đất đá thật giống như những con sóng thần trên mặt đất càn quét bốn phương tám hướng.

“Mọi người cẩn thận, hấn lại định dùng chiêu cũ...”

“Mọi người mau mau lui lại, đừng để bị hấn đánh trúng một chiêu này”

“Không được lùi lại, lùi lại chính là chết, chỉ có dốc toàn lực tấn công mới có thể hy vọng...”

.....

Đám người ở bên ngoài nhìn thấy Hồng Mông lại một lần nữa dùng chiêu thức này thì có một số kẻ liền trở lên hoảng hốt, bởi vì trước đó chúng đã được chứng kiến uy lực của chiêu thức này trước đó, đến cả bốn tên Kim Đan tầng năm cũng bị một chiêu này trực tiếp giảo sát thì huống chi là mấy người bọn hấn.

Một số kẻ sợ sệt là thế, nhưng vẫn có một số kẻ hết sức tinh táo, toàn bộ người ở đây đã sớm tiến vào khu vực thi triển chiêu thức của thiếu niên trước mặt, đã không còn đường để lùi lại nữa rồi, nếu như lùi lại thì chỉ có con đường chết, chỉ có đứng mãnh tiến lên mới có thể hy vọng chống đỡ.

Tên Kim Đan tăng bảy trung kỳ lúc trước thi triển ra một chiêu cự kiếm đồ rực thấy những người xung quanh bị một chiêu này của thiếu niên trước mắt kia dọa cho sợ hãi thì lại một lần nữa hét lên khích lệ tinh thần mọi người:

- Tất cả cùng nhau tiến lên phóng ra pháp bảo của mình tấn công về phía trước, nếu như lùi lại thì sẽ chết không nghi ngờ.

Kim Đan tăng bảy trung kỳ nói xong thì bản thân cũng tiến lên phía trước một bước sau đó bảo kiếm trong tay lại một lần nữa vũ động, lần này chẳng những có một thanh cự kiếm dài chừng hai mươi trượng mà ở xung quanh cũng có vô số kiếm quang bao bọc lại, đêm qua cũng phải có hơn vạn đường kiếm quang.

Kim Đan tăng bảy trung kỳ vừa mới xuất ra một chiêu này thì lập tức chỉ thẳng hướng thương khí phổ thiên cái địa mà đánh, chỉ là hấn vừa đỉnh đánh ra một chiêu này thì đột nhiên cảm thấy dựng tóc gáy, trên lưng cũng là mồ hôi lạnh chạy xuống.

- Không ổn, có người đánh lên!

Kim Đan tăng bảy trung kỳ vừa mới nghĩ như vậy thì thần thức của hắn đã phát hiện một đạo ánh sáng nhỏ màu lam hướng về phía sau đầu của hắn đánh tới, đạo ánh sáng nhỏ màu lam này nếu như không quan sát thật kỹ thì khó mà có thể nhìn thấy, nó nhỏ tới mức gần như vô hình.

Chẳng kịp nghĩ nhiều, tên Kim Đan tăng bảy này lập tức quay người lại sau đó liền hướng một kiếm vừa mới xuất ra đánh về phía đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia.

Mà lúc này ở trong đám đông có thể nhìn thấy được một đạo thân ảnh nhỏ nhắn chỉ cao khoảng hơn mét rưỡi, cả người mặc một bộ y phục màu trắng làm nổi bật thân hình duyên dáng, chỗ nổi chỗ lõm, trên đầu cũng có một chiếc nón trùm màu trắng che đi khuôn mặt thật sự bên trong. Vừa mới nhìn lướt qua đạo thân ảnh này liền có thể thấy rõ đây chính là một tiểu mỹ nhân.

Đôi lông mày thanh tú đang sau lớp khăn che mặt khẽ nhú lên, nàng ta cũng không ngờ là tên Kim Đan tăng bảy kia lại có thể phát giác ra được “Long Cốt Băng Trâm” của nàng, điều này cũng có chút ngoài ý muốn.

Tiểu mỹ nhân khẽ nhếch cái miệng xinh xắn của mình lên thành một đường cong, hai tay làm ra một đạo thủ ấn sau đó liền điên cuồng rót chân nguyên cùng với thần thức vào bên trong “Lòng Cốt Băng Trâm”.

“Long Cốt Băng Trâm” lúc đầu vốn chỉ là một đạo ánh sáng nhỏ màu lam thì bây giờ lập tức rung lên một cái rồi sau đó liền hóa thành hàng ngàn đạo ánh sáng nhỏ màu lam giống hệt như vậy.

Toàn bộ hơn ngàn đạo ánh sáng nhỏ màu lam này lập tức hướng về phía hơn vạn đường kiếm quang cùng cự kiếm kia đánh tới, hai bên chẳng mấy chốc mà va chạm vào nhau.

Nhìn bên ngoài thì hơn ngàn đạo ánh sáng nhỏ màu lam của tiểu mỹ nhân kia có vẻ yếu đuối chẳng thể nào chống lại được hơn vạn đường kiếm quang cùng với thanh cự kiếm khổng lồ kia, nhưng chỉ có người sử dụng nó mới biết được uy lực của đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia mạnh mẽ cỡ nào. Nếu như ở đây có một vị cao thủ thì chắc chắn có thể nhìn ra trong hơn ngàn đạo ánh sáng màu lam kia chứa đựng một loại lực lượng hết sức tinh thuần đang chảy cuộn cuộn bên trong.

- Keng! Keng! Keng!

Hơn một ngàn đạo ánh sáng nhỏ xé gió lao tới hơn vạn đường kiếm quang phía trước. Hai bên vừa mới va chạm vào nhau liền ngay lập tức vang lên từng tiếng keng keng giòn giã. Chẳng mấy chốc liền có thể nhìn thấy hơn vạn đường kiếm quang kia thật giống như thủy tinh mỏng manh bị đạo ánh sáng nhỏ kia hung hăng đánh vỡ rồi từ từ tán trong không trung.

- Oong! Oong! Oong!

Trong khi những đường kiếm quang ở bên cạnh không ngừng bị đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia đánh vỡ thì ở giữa thanh cự kiếm dài gần hai mươi trượng cũng đang giằng co với đạo ánh sáng nhỏ màu lam chỉ dài có vài tấc.

Nhìn bên ngoài thì có vẻ như đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia chẳng khác gì lấy trứng chọi đá khi đối đầu với cự kiếm, nhưng thực tế thì lại hoàn toàn ngược lại, thanh cự kiếm màu đỏ đang rung lên bần bật giống như sắp không chống đỡ được.

Kim Đan tăng bảy thấy cảnh này thì liền điên cuồng rót chân nguyên vào trong thanh cự kiếm màu đỏ, từ từ mới thấy thanh cự kiếm màu đỏ đang rung bần bật mới từ từ yên tĩnh lại.

- Hừ!

Tiểu mỹ nhân mặc bạch y kia thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng sau đó lại thêm chân nguyên vào trong “Lòng Cốt Băng Trâm”. Long Cốt Băng Trâm vừa mới được tiếp thêm sức mạnh thì lập tức sáng lên sau đó đẩy lùi thanh cự kiếm màu đỏ kia.

Ở bên cạnh hơn vạn đường kiếm quang đang lấy số lượng để áp đảo lại hơn ngàn đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia, cứ một lớp kiếm quang bị đánh vỡ thì lại có một lớp kiếm quang đánh tới. Cứ như vậy số lượng kiếm quang cùng với đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia dần dần triệt tiêu lẫn nhau.

- Tinh! Tinh! Tinh!

Đúng lúc này thanh cự kiếm ở giữa đột nhiên phát ra âm thanh giống như thủy tinh bị đánh vỡ sau đó với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy đang liên tục vỡ ra, mỗi lần mà Long Cốt Băng Trâm tiến lên một chút thì thanh cự kiếm cũng từ từ vỡ ra từng chút một. Chẳng mấy chốc thanh cự kiếm dài gần hai mươi trượng liền bị Long Cốt Băng Trâm chỉ dài bằng ngón tay trở đánh tan.

- Không thể nào!!

Tên Kim Đan tăng bảy kinh ngạc hét lên một tiếng, hấn vậy mà không thể đánh tan được đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia.

Đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia ngày càng hiện rõ trong mắt của tên Kim Đan tăng bảy, chỉ sau một giây thì gần trăm đạo ánh sáng nhỏ màu lam liền hướng về phía trên thân thể của tên Kim Đan tăng bảy đánh vào.

- Thịch! Thịch! Thịch!

Gần trăm đạo ánh sáng nhỏ cùng với Long Cốt Băng Trâm vừa mới rơi vào trên người của Kim Đan tăng bảy thì liền phát ra những tiếng thình thịch.

Những đạo ánh sáng nhỏ là phân thân của Long Cốt Băng Trâm được ngưng tụ từ chân nguyên vừa mới đánh vào trên tấm hộ giáp kia thì cũng không gây ra lực phá hoại đáng kể gì, ngay lập tức liền bị tấm hộ giáp đó chặn lại. Chỉ là Long Cốt Băng Trâm kia dường như cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Tại chỗ mà hộ giáp tiếp xúc với Long Cốt Băng Trâm đã bắt đầu xuất hiện một vết nứt nhỏ, mà lực tấn công của Long Cốt Băng Trâm vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan hết, nó vẫn còn khá mạnh mẽ.

- Răng rắc!!

Lúc này đột nhiên có một tiếng răng rắc vang lên, tấm hộ giáp kia từ một điểm nhỏ bị nứt đã bắt đầu lan rộng ra xung quanh giống như mạng nhện.

Mọi người đi qua để lại tim ủng hộ tác nha. Điện thoại là "ta thích" còn pc là tìm ở góc dưới bên phải màn hình nha. Đừng đọc lướt nhé.

Ai hảo tâm thì cho tác cái đề cử với nhé hihì.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Ranh con đít xanh

Một chiều Liệt Tinh Thương mà Hồng Mông vừa thi triển ra lại lần nữa hóa thành thương khí phô thiên cái địa thổi quét ra ngoài, vô số khói bụi cùng đất đá đều bị một chiều này cuốn lên giống như sóng thần đỏ ập ra xung quanh.

- Âm! Âm! Âm!

Thương khí phô thiên cái địa mang theo âm thanh gào thét thổi quét ra ngoài chẳng mấy chốc liền muốn va chạm với vô số pháp bảo ở bên ngoài đánh tới.

- Keng! Keng! Keng!

Mây chục món pháp bảo của các tu sĩ ở bên ngoài vừa mới va chạm vào thương khí phô thiên cái địa của Hồng Mông thì liền vang lên những tiếng keng keng giống như va phải một bức tường sắt sau đó liền bị khí thế của thương khí đánh bật ra bên ngoài.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Một số kẻ dùng pháp bảo tấn công trực tiếp ngạnh kháng với thương khí phô thiên cái địa kia do thực lực không đủ liền bị chấn cho học máu bay ra bên ngoài, còn một số kẻ do đứng quá gần liền trực tiếp bị thương khí phô thiên cái địa này giáo sát.

Một chiều này của Hồng Mông vậy mà trực tiếp giết chết hơn hai mươi sinh mệnh, đa phần là các tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ trở xuống, còn một số người có thực lực mạnh hơn một chút thì chỉ bị thương khí phô thiên cái địa đánh bay ra bên ngoài và thụ thương nặng, mấy người bị thương nặng cũng đa phần đứng ở phạm vi xa vị trí trung tâm của thương khí phô thiên cái địa, nếu không thì chi cần là có thực lực dưới Kim Đan tăng sáu mà đứng gần liền có thể trực tiếp bị oanh thành bã vụn.

.....

Sau khi “Long Cốt Băng Trâm” đánh lên trên tấm hộ giáp bên ngoài của Kim Đan tầng bảy trung kỳ thì liền đánh ra một vết nứt nhỏ sau đó từ từ lan rộng ra xung quanh giống như mạng nhện, chớp mắt tấm hộ giáp này liền muốn bị đánh vỡ.

Kim Đan tầng bảy trung kỳ nhìn thấy cảnh này thì không khỏi kinh hoàng, ánh mắt lộ ra thần sắc hết sức kinh ngạc không hiểu tại sao đạo ánh sáng nhỏ màu lam kia lại có lực sát thương lớn đến như vậy.

- Ch à..chân. . .khí! Tuyệt đối không thể! Không thể nào!

Kim Đan tầng bảy trung kỳ sau khi nhìn thấy tấm hộ giáp linh khí của mình bị đánh tới mức sắp vỡ ra thì liền run run thốt lên một câu. Hắn không thể ngờ được rằng bóng người áo trắng trước mặt kia lại có thể đem ra một món Chân Khí.

Chân Khí đầu phải một món hàng nào đó được bán ngoài đường chỉ cần tìm là có thể mua được, từ trước tới giờ sự xuất hiện của pháp bảo cấp bậc Chân Khí cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà muốn sở hữu được loại pháp bảo như vậy thì chắc chắn phải là người của các đại tông môn bất tỉnh trở lên, hoặc các đại gia tộc mới có thể sử dụng, vậy mà người trước mặt này là ai làm sao lại có thể sở hữu được một món Chân Khí như vậy.

Kim Đan tầng bảy trung kỳ nghĩ mãi cũng không ra rốt cuộc hắn đã đắc tội với người trước mặt này như thế nào, nếu không tại sao người này lại muốn giết chết hắn. Kim Đan tầng bảy trung kỳ càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc đã làm gì sai đây.

- Răng rắc!

Một tiếng răng rắc vang lên sau đó chỉ thấy tấm hộ giáp vốn đã nứt nẻ bây giờ trực tiếp vỡ tan thành nhiều mảnh, Long Cốt Băng Trâm chớp mắt liền muốn đánh vào trên người Kim Đan tầng bảy trung kỳ.

Ánh mắt của tên Kim Đan tầng bảy trung kỳ lộ ra vẻ tuyệt vọng, nếu như bị một món Chân Khí đánh tới trên người thì hắn làm sao có thể sống được.

Nhưng rất nhanh Kim Đan tầng bảy trung kỳ hai mắt liền sáng lên đôi chút, bởi vì hắn thấy sau khi món Chân Khí kia đánh tan hộ giáp bên ngoài của hắn thì lực sát thương đã yếu đi rất nhiều, cho dù hắn bị đánh trúng thì cũng chỉ bị thương nặng mà thôi. Nếu như giữ được mạng sống thì hắn liền có thể thi triển huyết độn bỏ chạy.

- Phốc!

Quả nhiên sau khi Long Cốt Băng Trâm kia đánh lên trên người Kim Đan tầng bảy trung kỳ thì chỉ để lại một cái lỗ lớn trên ngực phải của hắn chứ không thể tước đi sinh mệnh.

Sau khi trúng chiêu Kim Đan tầng bảy liền bị đánh bay ra phía sau. Trong mắt hắn bây giờ lộ ra vẻ cuồng hỉ, giờ chỉ cần hắn thi triển huyết độn liền có thể chạy trốn ngay lập tức.

Chỉ là đúng lúc Kim Đan tầng bảy đang cường chế bản thân không tiếp tục lùi lại phía sau thì bên tai của hắn liền vang lên tiếng ầm ầm rung động, một loại khí thế che trời phủ đất đang hướng phía của hắn ập tới.

- Không!!!!

Tên Kim Đan tầng bảy trung kỳ sau khi thấy cảnh tượng này thì khuôn mặt liền tái mét, trong mắt hiện lên sự sợ hãi cùng tuyệt vọng mà hét lên.

- Bành!

Thương khí phô thiên cái địa của Hồng Mông vừa mới quét tới thì ngay lập tức đánh tên Kim Đan tầng bảy trung kỳ này ra thành bã vụn, chớp mắt đã biến mất khỏi thế gian.

Kim Đan tầng bảy trung kỳ trước khi chết cũng chỉ có thể trách hắn quá đen đủi, nếu không thì làm sao trong chớp mắt hắn sắp thoát đi lại đụng phải thương khí phô thiên cái địa của Hồng Mông ở phía sau như vậy được. Và hắn cũng chỉ có thể ngửa mặt lên hỏi ông trời tại sao nữ nhân mặc bạch y kia lại muốn giết chết hắn, hắn đã từng gặp và đắc tội người này trước đó sao?

Chỉ có thể trách tên Kim Đan tầng bảy này quá đen hay nên trách hắn quá ngu vì cái chết của hắn sớm đã định từ trước đó, sớm đã nằm trong dự đoán của bạch y tiểu mỹ nhân kia đây. Vào cái khoảnh khắc hắn quay lưng lại với thương khí phô thiên cái địa kia để chống đỡ Long Cốt Băng Trâm thì có lẽ số phận hắn đã được an bài, mạng sống của hắn đã sớm đặt vào giữa ranh giới của sự sống và cái chết rồi, chỉ cần một vài giây nữa thôi thì hắn liền sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Bóng dáng tiểu mỹ nhân mặc bạch y ở phía xa thấy thế liền cười khẩy một cái, giọng nói thanh thúy trong trẻo phía sau lớp khăn che mặt truyền ra:

- Ranh con đít xanh! Vậy mà cũng không chịu nổi một kích của bản cô nương.

Bạch y tiểu mỹ nhân sau khi giết chết tên Kim Đan tầng bảy trung kỳ này thì lại một lần nữa biến mất trong đám đông.

.....

Một chiều vừa rồi của Hồng Mông đánh ra liền lấy đi hơn hai mươi sinh mệnh và làm cho hơn mười người mất đi khả năng chiến đấu.

Thương khí phô thiên cái địa sau khi đã loại bỏ một phần ba kẻ địch thì cũng đã có dấu hiệu suy yếu đi, trước mắt liền muốn tan biến.

Bởi vì một chiêu này của Hồng Mông đã yếu đi cho nên liền có hơn chục đạo ánh sáng xuyên qua thương khí phô thiên cái địa kia mà lao thẳng tới vị trí của Hồng Mông.

- Xèo! Xèo! Xèo!

Hơn mười món pháp bảo lao với tốc độ rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đánh vào trên người Hồng Mông. Khi vừa mới đánh vào liền vang lên những tiếng xèo xèo giống như bị thứ gì đó đốt cháy.

Bởi vì bên ngoài lớp Hóa Long chiến giáp của Hồng Mông có Tam Vị Chân Đạo Hóa của hắc bao bọc cho nên đa phần các món pháp bảo vừa mới tấn công tới liền bị lực lượng của đạo hóa làm yếu đi rất nhiều phần, sau đó mặc dù đã tấn công được trên lớp giáp của Hồng Mông nhưng cũng không gây ra tổn thương gì đáng kể. Mấy món pháp bảo này sau khi tấn công thất bại thì liền bị thu hồi trở về.

Bởi vì Hóa Long chiến giáp của Hồng Mông được chế tạo rất đặc biệt cho nên nó có thể kết hợp với hỏa điểm của người sử dụng tạo ra một lớp lá chắn ở bên ngoài chắn đi rất nhiều sát thương, đồng thời khi sử dụng cả một bộ chiến giáp thì có thể tăng phẩm chất của chiến giáp lên khá nhiều. Như phẩm chất của Hóa Long chiến giáp bây giờ đã đạt tới Linh Khí trung phẩm rồi, muốn phá được tám chiến giáp này thật không phải chuyện trong nháy mắt.

Chỉ là lớp pháp bảo này vừa mới qua đi thì lớp pháp bảo tiếp theo đã lại tấn công tới phía của Hồng Mông, chẳng mấy chốc liền muốn lấy đi sinh mạng của hắn.

- Suru! Suru!

Lần này là gần mười lăm món pháp bảo các loại đánh tới, tốc độ của chúng bay rất nhanh, mà lớp pháp bảo này dường như tấn công còn mạnh hơn lớp trước nhiều.

Hồng Mông lúc này cũng chỉ có thể nghiêng mình tránh né đi một số món pháp bảo đánh tới, còn lại đều là lấy thân mình ra chặn lại, bởi vì trên người của hắn có một lớp Linh Giáp trung phẩm nên cơ thể vẫn còn khá lành lặn. Muốn lấy mệnh của hắn cũng đâu phải dễ như vậy.

- Rắc...

Đột nhiên lúc này trên người của Hồng Mông liền vang lên một tiếng “rắc” nhỏ, Hóa Long chiến giáp của hắn vậy mà lại xuất hiện vết nứt rồi, nếu hắn cứ tiếp tục chịu đòn như vậy thì Hóa Long chiến giáp sớm cũng muốn hỏng mất.

Sau đợt pháp bảo tấn công như mưa vừa rồi cũng đã không còn đợt thứ ba đánh tới, Hóa Long chiến giáp coi như vẫn còn nguyên vẹn chưa có bị đánh vỡ. Hồng Mông nhìn vết nứt nhỏ trên chiến giáp của mình mà không khỏi nhủ mảy mảy tức giận:

- Khốn kiếp!!

Hồng Mông tức giận gầm lên một tiếng, khí thế trên người cũng theo đó phát ra ngoài. Hồng Mông nhún người một cái sau đó lập tức liền để lại vị trí hắn vừa đứng một đạo tàn ảnh, cả người giống như tên lửa lao thẳng ra phía ngoài, Hóa Long trường thương sớm đã muốn đánh ra bên ngoài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Lại một thương

Thương khí phô thiên cái địa sau khi đã quét đi hơn hai mươi sinh mệnh và làm hơn mười người mất đi khả năng chiến đấu thì cũng đã suy yếu nhiều.

“Thương khí đã suy yếu rất nhiều, mọi người cùng nhau tấn công.”

Tiếng một tên tu sĩ Kim Đan tăng một vang lên kêu gọi mọi người, sau đó liền thấy rất nhiều pháp bảo tấn công vào trong vùng khói bụi mờ mịt kia. Qua hai đợt pháp bảo qua đi thì mọi người mới bắt đầu dừng tấn công mà nhìn về phía trước.

“Không biết tiểu tử kia đã chết chưa, ta thế nhưng cũng không cảm nhận được khí tức của hắn.”

“Nhiều pháp bảo như vậy đánh vào, ta nghĩ tiểu tử này cũng không thể sống tiếp được nữa rồi.”

“Hắn còn sống được mới là lạ đó, cho dù hắn có mấy cái mạng chẳng lẽ còn có thể chống đỡ được mấy chục món pháp bảo như vậy đánh tới hay sao.”

“Tiểu tử này thật không đơn giản, thực lực một người mà lại có thể giết chết được nhiều người như vậy.”

“Không đơn giản thì có thể thế nào, ta nghĩ bây giờ ngay cả xác của hắn cũng không còn a.”

Nhiều tu sĩ nhìn vào trong cũng lắc đầu tiếc nuối, mặc dù nói bọn chúng và thiếu niên kia là kẻ địch thế nhưng có ai là không ngưỡng mộ anh hùng, thiếu niên kia mới có bao nhiêu tuổi a, vẫn là còn quá trẻ.

“Đáng tiếc, còn trẻ như vậy mà đã có tài năng bậc này, nếu hắn còn có thể sống tiếp thì ngày sau chắc chắn là bậc thánh vương đứng trên vạn người, chỉ là hắn quá cuồng nên mới phải chết sớm như vậy.”

“Đúng là thiên tài thì thường hay chết yểu a...”

Trong lúc mọi người còn đang bàn tán bình luận về cái chết của Hồng Mông thì đột nhiên ở trong vùng xương khô mờ mịt kia đột nhiên truyền ra một tiếng hét tức giận:

- Khốn kiếp!

Vốn sau khi mọi người điều khiển pháp bảo của mình tấn công như mưa vào vị trí của Hồng Mông thì tưởng rằng hắn đã chết rồi, ai cũng đang vui vẻ bàn luận xem chia đồ như thế nào. Thế nhưng giọng hét giận dữ kia lại khiến cho tất cả đều phải sững sốt kinh ngạc.

“Hắn vậy mà không có chết...”

“Tiểu tử này quá ngu, nhiều pháp bảo tấn công như vậy mà vẫn còn sống được”

“Kẻ này quả thực là không đơn giản, hắn đúng là không có dễ dàng chết đi như vậy”

“Dù hắn còn sống thì thế nào, ta chắc chắn tiểu tử này cũng sẽ bị thương nặng khiến cho thực lực suy yếu, chẳng mấy chốc cũng sẽ bị giết chết mà thôi.”

Ai cũng tưởng rằng sau khi Hồng Mông chịu nhiều pháp bảo tấn công như vậy không chết thì cũng sẽ bị thương nặng, nhưng rất nhanh tất cả đều biết rằng mình đã nghĩ sai rồi, bởi vì bọn chúng đều nhìn thấy một thân ảnh rực lửa lao ra từ trong bóng tối, bóng người rực lửa này vậy mà một chút tổn thương cũng không có.

Hồng Mông vừa mới lao ra từ trong khói bụi thì Hỏa Long trường thương lại một lần nữa cuốn lên, ngay lập tức liền hóa thành những luồng sóng thương khí quyết tuyệt liễu mạng đánh tới vị trí của tên Kim Đan tăng tám sơ kỳ.

- Răng rắc! Răng rắc!

Khi Hồng Mông vừa mới đánh ra một thương này thì đột nhiên Hỏa Long chiến giáp trên người của hắn liền vang lên một tiếng răng rắc rồi vỡ vụn rơi xuống, ngay cả những tấm khiên vai cùng chân cũng đều vỡ vụn rơi xuống đất. Hiên nhiên sau một đợt công kích của nhiều món pháp bảo như vậy thì Hỏa Long chiến giáp cũng không thể nào chống đỡ được, chẳng qua nó không lập tức hỏng đi mà thôi, đến bây giờ nó mới thực sự không thể chống đỡ tiếp nữa.

Thế nhưng lúc này Hồng Mông không hề quan tâm điều đó, trong đầu của hắn bây giờ hoàn toàn bỏ qua mọi thứ xung quanh, hắn bây giờ chỉ có một ý niệm mà thôi.

Loại sóng thương khí quyết tuyệt liễu mạng này một khi đã đánh ra thì nhất định sẽ không lùi lại, một thương liễu mạng sống chết với kẻ địch, dù cho kẻ địch có chạy đi đâu thì cũng không thể thoát khỏi loại sóng thương khí này. Ngay cả người thi triển ra một thương này cũng đều có cảm giác điên cuồng liễu mạng như vậy, hoàn toàn không quan tâm mọi thứ xung quanh, trong đầu chỉ có một loại ý chí kiên cường muốn liễu mạng giết chết kẻ địch, không sợ hãi không lùi bước. Nếu trong lúc thi triển ra một thương này mà người sử dụng chỉ cần có một ý niệm sợ hãi trong đầu thì sẽ hoàn toàn thất bại.

Kim Đan tăng tám sơ kỳ nhìn thấy một thương này đánh tới vị trí của mình thì giật mình bất ngờ rồi rất nhanh sau đó liền biến thành kinh hãi. Từ trên khí thể của một thương kia hắn liền biết được cho dù hắn có chạy đi đâu thì một thương đó vẫn sẽ luôn theo sát hắn không lùi bước, nhất định phải giết chết hắn thì mới chịu dừng lại.

Mặc dù có chút sợ hãi thế nhưng song đao trong tay của Kim Đan tăng tám sơ kỳ cũng đã nâng lên chém ra một bức màn đao khí cuồng bạo trực tiếp nghênh kháng với loại sóng thương khí quyết tuyệt liễu mạng kia.

- Ầm! Ầm! Oanh! Oanh!

Sóng thương khí quyết tuyệt liễu mạng vừa va chạm với tám màn đao cuồng bạo thì liền vang lên tiếng chân nguyên nổ tung, chân nguyên cuồng bạo hóa thành từng làn sóng xung kích ra xung quanh, hai bên đang không ngừng triệt tiêu lẫn nhau.

Mặc dù bức màn đao cuồng bạo kia của Kim Đan tăng tám sơ kỳ khá lợi hại nhưng so ra vẫn muốn kém loại điên cuồng liễu mạng kia của sóng thương khí liên miên. Bức màn đao cuồng bạo chém ra từ cặp song đao kia đang không ngừng bị thương khí quyết tuyệt liễu mạng đẩy lùi, thậm chí sóng thương khí kia còn trực tiếp xuyên qua bức màn đao khí cuồng bạo.

- Phốc!

Cuối cùng bức màn đao khí cuồng bạo kia vẫn không thể chống đỡ được sức mạnh của sóng thương khí liễu mạng kia, tên Kim Đan tăng tám sơ kỳ cả người nhộn nhào không chịu được mà phun ra một búng máu. Loại sóng thương khí quyết tuyệt liễu mạng kia vẫn còn tiếp tục đánh về phía hắn.

Kim Đan tăng tám sơ kỳ học máu lùi lại mấy bước, trong mắt hấn hiện lên vẻ tuyệt vọng, đáng lẽ ra hấn không lên tham gia cuộc chiến này, tiểu tử phía trước quá kinh khủng.

- Bành!

Đúng lúc này thì sống thương khí liễu mạng kia cũng đã xuyên qua cơ thể của Kim Đan tăng tám sơ kỳ sau đó biến cơ thể của hấn thành một màn huyết vụ.

Sau khi giết chết tên Kim Đan tăng tám sơ kỳ này thì sự điên cuồng liễu mạng trong mắt Hồng Mông mới tan biến đi.

- Phốc! Phốc!

Cái loại ý chí điên cuồng liễu mạng kia của Hồng Mông vừa mới biết mất thì ngay lập tức cơ thể của hấn liền bắn ra vài đạo huyết tiễn. Sau khi không còn Hòa Long chiến giáp che chắn nữa thì cơ thể của hấn không còn được bảo hộ, các tu sĩ xung quanh đánh tới đều rơi hết vào trên người hấn.

- Răng rắc!

Chân trái của Hồng Mông còn chưa kịp lạnh lại thì lại tiếp tục bị một đạo thương ảnh đánh xuyên qua đùi của hấn, lập tức xương đùi lại tiếp tục vỡ ra, có thể nhìn rõ một lỗ thùng máu trên đùi của hấn.

Đùi trái vừa mới bị đánh gãy thì hai bên sườn của hấn cũng lập tức bị xé ra hai đạo vết thương sâu tới một ngón tay, sau đó hai bên xương sườn cũng vang lên tiếng tan vỡ.

Hồng Mông cả người khuyu xuống phun ra một ngụm máu, hấn cảm nhận được cơ thể của hấn đang yếu đi từng chút một, chân nguyên cũng không còn bao nhiêu nữa, hấn rất khó chống đỡ tiếp.

Hồng Mông sau khi chịu đựng được hai đợt pháp bảo tấn công như mưa sau đó nguyên vẹn trở ra cũng đã khiến cho nhiều kẻ ở bên ngoài chứng kiến hết sức chấn kinh. Xong rồi sau đó hấn lại tiếp tục một thương trực tiếp giết chết một tên Kim Đan tăng tám sơ kỳ lại càng khiến nhiều kẻ tâm tình nguội lạnh. Tất cả đều có chút dờ dẩn mà đứng nhìn thân ảnh thiếu niên trước mặt, bởi vì thực lực của hấn biểu hiện ra quả thực quá kinh khủng.

Trong khi nhiều người có ý định lùi bước thì đột nhiên bên tai lại vang lên một tiếng hét khiến tất cả mọi người bùng tỉnh:

- Hấn đã bị thương rồi, còn đứng được ra đó làm gì, mau giết chết hấn.

Người vừa mới nói chính là Hoàng Văn Trác, giọng nói của hấn cũng có chút tức giận, tiểu tử kia quả thực khó giết khiến cho hấn tốn rất nhiều sức lực. Trước đó tám hộ giáp của tiểu tử kia cũng chính là nhờ hấn đánh ra một kiếm cực kỳ mạnh mẽ kết hợp với rất nhiều pháp bảo xung quanh mới có thể đánh vỡ được, nếu không nhờ hấn thì tám giáp kia có lẽ bây giờ vẫn còn nguyên vẹn và tiểu tử trước mặt kia cũng không có bị thương nhiều như vậy. Trong đó vết thương ở sườn của Hồng Mông cũng chính là Hoàng Văn Trác hấn đánh ra

Mọi người xung quanh sau khi thấy sức mạnh kinh khủng của Hồng Mông thì rất bất ngờ, nhưng sau đó lại được Hoàng Văn Trác hét cho tỉnh ra, ai ai cũng thấy rõ ràng tiểu tử trước mặt kia đang bị thương khá nặng, có lẽ thực lực cũng đã giảm đi nhiều rồi.

“Hấn cuối cùng cũng đã bị thương rồi, mọi người cùng xông lên giết chết hấn.”

“Tiểu tử này khẳng định không chống đỡ được bao lâu, mọi người cùng xông lên đối phó tiểu tử này.”

Mấy người xung quanh chém gió cũng rất mạnh, ai cũng khích lệ lẫn nhau xông lên giết chết Hồng Mông, lại một đợt pháp bảo nữa tấn công về phía hấn, lần này cũng chẳng kém lần trước là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Đột phá trong lúc chiến đấu

Lại một đợt đau nhói truyền tới từ chỗ vết thương, một loại chân nguyên không thuộc về hấn đang tàn phá trong cơ thể của hấn. Hồng Mông tự cắn đầu lưỡi để khiến bản thân tỉnh táo, hấn không thể gục xuống lúc này được, hấn không thể chết được...

Hồng Mông lúc này đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hấn lập tức vận chuyển Hồng Mông Tào Hóa quyết, ngay khi hấn vừa mới vận chuyển vòng chu thiên đầu tiên thì loại chân nguyên không thuộc về hấn kia đã bắt đầu bị loại bỏ sau đó hoàn toàn bị hấn tiêu diệt. Mà lúc này Hồng Mông đột nhiên có cảm giác giống như bản thân sắp đột phá.

- Oanh!

Khuôn mặt của Hồng Mông đột nhiên biến thành dữ tợn sau đó hần ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, khí thế cả người lập tức kéo lên. Hần cuối cùng đã đột phá tới Kim Đan tầng sáu.

“Hần đột phá...”

“Hần làm sao có thể trâu như vậy, đang chiến đấu cũng có thể đột phá tu vi.”

“Tên này nhất định là yêu quái, hẳn không phải người a”

Đám người ở phía ngoài nhìn thấy cảnh tượng này thì hết sức bất ngờ, bọn chúng chưa bao giờ thấy một kẻ trong lúc chiến đấu lại có thể đột phá như vậy cả.

Từ việc lấy thực lực một người đấu lại mấy chục người cho đến chống đỡ rất nhiều pháp bảo đánh tới và một chiêu giết chết Kim Đan tầng tám sơ kỳ rồi bây giờ lại là đột phá trong lúc chiến đấu, thiếu niên trước mắt này thật sự mang tới cho bọn hắn quá nhiều bất ngờ cùng kinh hãi.

Hồng Mông nhìn một loạt chiêu thức cùng pháp bảo đánh tới, trong tay của hắn lại một lần nữa xuất hiện một nắm đan dược sau đó liền nuốt xuống. Hắn dùng lực một chân nâng cả người dậy sau đó Hỏa Long trường thương lập tức đánh ra, từ một thanh Hỏa Long trường thương đã biến thành từng đạo thương ảnh giông nhau như đúc tấn công về phía trước.

Từ một thương ảnh lập tức tăng lên hai thương ảnh, ba mươi sáu thương ảnh... sáu trăm bốn mươi tám thương ảnh... Chẳng mấy chốc con số đã tăng lên tới mười một ngàn sáu trăm sáu mươi tư thương ảnh.

Toàn bộ hơn mười một ngàn thương ảnh này lao với tốc độ rất nhanh tấn công về phía những tu sĩ ở bên ngoài, hết lớp này tới lớp khác.

Mỗi một thương ảnh được tạo ra từ chân nguyên nhìn giống hệt với bản thể, toàn bộ đều mang màu đỏ của lửa. Nhìn từ xa không khác gì một tấm màn lửa lớn giữa trời đêm, mà màn lửa lớn này chính là đang hướng các đạo ánh sáng nhìn như những ngôi sao kia mà đánh tới, chẳng mấy chốc màn lửa lớn đã nuốt trọn những ngôi sao kia vào trong.

- Keng! Keng! Bịch! Bịch!

Hơn mười một ngàn đạo thương ảnh vừa mới va vào hơn ba mươi món pháp bảo phía trước thì lập tức liền vang lên những tiếng keng keng va chạm của kim loại, đồng thời cũng là tiếng thương ảnh hình thành từ chân nguyên của Hồng Mông liên tục vỡ vụn khi đối đầu với rất nhiều pháp bảo như vậy. Nhưng vì số lượng thương ảnh quá nhiều cho nên cũng đã đẩy lùi được rất nhiều pháp bảo, thậm chí còn có một số thương ảnh xuyên qua được màn tấn công của pháp bảo mà đánh lên trên người của kẻ địch, tuy nhiên cũng không gây tổn thất to lớn gì.

- Phốc!

Trong khi một vài món pháp bảo đánh vào trên người của Hồng Mông khiến cho hắn bị thương không nhẹ thì Hỏa Long trường thương của hắn cũng đã đâm xuyên qua đầu một tên Kim Đan tầng một, toàn bộ thương ảnh mặc dù đều đã bị đánh vỡ nhưng cũng đã ngăn chặn lại được đa phần đòn tấn công của các tu sĩ... chỉ là... hắn vẫn không thể hoàn toàn ngăn lại được toàn bộ pháp bảo đánh tới, trước mặt hắn vẫn còn hơn mười đạo ánh sáng xuyên qua được bức màn hơn vạn đường thương ảnh.

Hồng Mông lập tức lấy ra hai tấm khiên phòng ngự để chặn lại các pháp bảo đang đánh tới từ các phía, trong đó hắn thấy được một kiếm rất mạnh mẽ đánh về phía hắn.

Hồng Mông có thể trong lúc vừa xuất chiêu xong liền lấy ra được hai tấm khiên phòng hộ là bởi vì thức hải cùng thần niệm của hắn đã được Hàn Tỳ Vạn Niên bồi dưỡng qua, chính vì thế mà thần niệm của hắn đã trở lên cô đọng rất nhiều, lấy ra một hai tấm khiên phòng hộ không có khó khăn gì.

- Âm! Bịch! Bịch! Răng rắc! Răng rắc!

Hai tấm khiên này của Hồng Mông vừa mới lấy ra lại lập tức vỡ vụn sau đó, bởi vì phẩm chất của hai tấm khiên này kém hơn Hỏa Long chiến giáp rất nhiều cho nên vừa mới đỡ được mấy đòn liền vỡ tan, tuy nhiên đợt công kích vừa rồi cũng đã qua đi.

- Tất cả những kẻ đứng ở phía sau không tiến lên hoặc không xuất thủ toàn lực đừng hòng mong nhận được chia phần, Hoàng Văn Trác ta nói được thì sẽ làm được.

Hoàng Văn Trác nhìn thấy Hồng Mông chỉ xuất hiện thêm vài vết thương sau đợt tấn công vừa rồi thì liền tức giận hét lên, đám người kia nhiều như vậy mà lại chỉ gây ra được vài vết thương cho tiểu tử kia thì bảo hắn làm sao tin tưởng được đây, một tấm khiên vừa rồi cũng là do hắn một kiếm đánh nát.

Những tu sĩ thực lực hơi yếu một chút đứng sau tạo thành vòng vây ngăn cản Hồng Mông thoát ra nghe thấy vậy cũng đành phải xông lên toàn lực xuất thủ, bởi vì cho dù bọn chúng có đứng sau tạo thành vòng vây chặn lại tiểu tử kia thì sau khi chia phần cũng sẽ chẳng ai quan tâm tới bọn chúng có làm đúng hay không, nếu muốn có một phần thì nhất định phải toàn lực xuất thủ.

Ngay cả những kẻ đang trong cuộc chiến nghe thấy câu này cũng không còn dám giữ lại thực lực chân chính của mình nữa, toàn bộ đều toàn lực xuất thủ tấn công về phía Hồng Mông.

- Hộc! Hộc! Hộc!

Hồng Mông đứng im thờ hồng hộc đưa mắt nhìn xung quanh, đám người kia thật sự muốn dồn chết hắn rồi. Hồng Mông sau khi đảo qua ánh mắt một vòng thì trên mặt liền hiện ra nụ cười mỉm, đám người này muốn toàn bộ xuất thủ giết chết hắn thì cũng đồng nghĩa mở ra cho hắn một con đường để chạy trốn, sẽ không có kẻ nào ở ngoài chặn hắn lại được.

Hồng Mông nhìn về phía tên Kim Đan tăng tám trung kỳ đang cầm cặp Phi Vũ Song Kiếm, đây chính là chỗ duy nhất để cho hắn thoát ra, mặc dù có chút khó khăn nhưng vẫn còn tốt hơn những chỗ khác, đây chính là lớp phòng tuyến mỏng nhất rồi, những chỗ khác thực sự có quá nhiều người a.

Bây giờ đang bao vây hắn vẫn còn gần sáu mươi người, con số này thực sự là còn quá nhiều, cú đánh tiếp như vậy hắn thực sự sẽ chết mất, chỉ có chạy đi thì may ra còn có cơ hội.

Hồng Mông lần này không đợi đám người kia ra tay rồi hắn mới xuất thủ, lần này hắn chủ động tấn công trước. Hồng Mông cả người lập tức lao thẳng về phía tên Kim Đan tăng tám trung kỳ đồng thời cũng chém ra thương thứ tư của Huyền Tinh Cửu Thương, Khuyết Nguyệt.

Tên Kim Đan tăng tám thấy vậy thì cũng tròn mắt lên, hắn khá bất ngờ khi thiếu niên trước mắt chọn hắn làm mục tiêu. Kim Đan tăng tám trung kỳ thấy vậy thì liền cười một cái, giọng nói hùng hậu truyền ra.

- Muốn giết Bạch Phi Vũ ta đâu có dễ dàng như vậy!

Bạch Phi Vũ vừa nói xong thì đột nhiên trên trời phát ra từng đạo âm thanh của sấm sau đó trời bắt đầu xuất hiện mưa lớn trút xuống. Đây cũng là lần đầu tiên khu vực này có mưa.

Bạch Phi Vũ lúc đầu thấy cảnh tượng này thì cũng là ngẩn ra một chút sau đó trên khuôn mặt hiện ra nét vui mừng, ngay cả ông trời cũng muốn giúp hắn giết chết tiêu tử trước mặt kia:

- Ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta, hãy xem Bạch Phi Vũ ta thu thập người như thế nào.

Bạch Phi Vũ vừa nói xong thì Phi Vũ Song Kiếm trên tay lập tức vũ động, chỉ thấy vốn bầu trời đang mưa to không dứt thì lúc này đột nhiên hóa thành từng giọt băng sau đó tụ tập về phía hai thanh kiếm của Bạch Phi Vũ, chẳng mấy chốc đã hình thành lên hai thanh kiếm băng trong suốt. Bạch Phi Vũ lúc này vừa chém ra một kiếm vừa nhìn Hồng Mông nói:

- Hãy ném thử “Thiên Băng Kiếm” trong tuyệt kỹ Phi Vũ Đạp Thiên Kiếm của Bạch gia ta.

Bạch Phi Vũ vừa mới chém ra một kiếm này thì lập tức hóa thành hàng ngàn hàng vạn đạo băng kiếm nhỏ như những hạt mưa tấn công về phía Khuyết Nguyệt thương văn của Hồng Mông.

Băng kiếm kia mặc dù khi đánh ra chỉ có hơn ngàn đạo nhưng nó còn đang không ngừng phân tách ra, nước mưa rơi xuống gặp băng kiếm này trực tiếp hóa thành băng kiếm sau đó lại tiếp tục phân tách, chẳng mấy chốc đã có tới vài vạn đạo kiếm băng nhỏ như những giọt nước mưa.

- Tạch! Tạch! Tạch!

Khuyết Nguyệt thương văn vừa mới va chạm vào băng kiếm thì liền đơn giản đánh vỡ chúng, thế nhưng số lượng kiếm băng này thật sự có quá nhiều, cứ hết lớp này lại tới lớp khác phân tách ra hết sức khó chịu. Cuối cùng khuyết nguyệt thương văn của Hồng Mông cùng với kiếm băng của Bạch Phi Vũ đều triệt tiêu lẫn nhau rồi tan biến mất. Đây là lần đầu tiên trong ngày hôm nay Hồng Mông hắn tung ra chiêu thức bị người ta chặn lại như vậy.

Cả hai sau khi không giành được lợi thế nào thì cũng lui ra sau vài bước, Bạch Phi Vũ cũng là đoán trước được “Thiên Băng Kiếm” của hắn cũng chỉ có thể chặn lại được chiêu thức vừa rồi của thiếu niên trước mặt.

- Thế nào, rất bất ngờ sao. Đừng tưởng một quyền yếu ớt ban đầu của người dễ dàng đánh ta học máu như vậy mà cho là ta yếu, ta chẳng qua là cố tình phun ra một ngụm máu mà thôi.

Bạch Phi Vũ sau khi ổn định lại thân hình thì liền cười ha hả nói. Hiển nhiên một quyền lúc đầu của Hồng Mông đánh ra khiến cho Bạch Phi Vũ học máu cũng chỉ là giả mà thôi, đây là Bạch Phi Vũ kia giả bộ yếu đuối. Mà Hồng Mông sau khi nghe xong lời này thì hắn cũng biết là mình đã chọn sai đường để thoát đi rồi, hôm nay chỉ sợ không cẩn thận cũng liền có thể bỏ mạng tại nơi đây.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha..

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Làm hạt mưa hay là đóa hoa

Hồng Mông sau khi đánh ra chiêu thứ tư trong Huyền Tinh Cửu Thương nhưng không đạt được mục đích thì cả người lùi lại phía sau mấy bước, cùng lúc đó thì pháp bảo của các tu sĩ ở bên ngoài cũng đánh tới vị trí của hắn.

- Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Pháp bảo từ các nơi đánh tới vừa vụn đánh xuyên qua cơ thể của Hồng Mông, lập tức xé hấn ra thành mấy mảnh. Nhưng khi những món pháp bảo này đánh xuyên qua cơ thể của hấn thì không thấy bất kì một vết máu nào tràn ra mà chỉ thấy cơ thể Hồng Mông bị xé ra làm mấy mảnh kia từ từ biến mất.

“Tại sao lại như vậy...”

“Đáng tiếc... vậy mà chỉ là một đạo tàn ảnh thôi sao.”

“Tốc độ thật nhanh... vậy mà cứ tưởng là đã giết được hấn.”

Hồng Mông sau khi thoát đi khỏi đợt tấn công thì hấn gần như ngay lập tức xuất hiện ở phía sau gần chục trượng. Lần này chân nguyên trong cơ thể của hấn lại ào ạt tuôn vào bên trong Hóa Long trường thương sau đó liền cắm thẳng cây thương xuống dưới mặt đất. Liệt Tinh Thương.

Lần này Hồng Mông ra chiêu rất nhanh, lấy thế không kịp bung tai mà tấn công đối thủ khiến cho tu sĩ xung quanh còn chưa kịp phản ứng thì đã nhìn thấy thương khí phô thiên cái địa lại một lần nữa ập tới.

- ẦM! ẦM! ẦM!

Thương khí phô thiên cái địa vừa mới quét ra thì lại một lần nữa cuốn lên vô số bụi đất hình thành những làn sóng xung kích ra bốn phương tám hướng.

Từ lúc chiến đấu tới bây giờ thì Hồng Mông đã thi triển ra ba chiêu Liệt Tinh Thương rồi, địa hình ở đây cũng đã bị hấn oanh tạc ra mấy cái hố sâu tới hơn một trượng, nhưng sau khi thi triển ra chiêu Liệt Tinh Thương thứ ba này thì mặt đất lập tức bị hấn san thành bình địa.

Các tu sĩ còn đang ở xung quanh bàn tán về đạo tàn ảnh của Hồng Mông vừa rồi thì đột nhiên nhìn thấy thương khí phô thiên cái địa ập tới khiến cho ai cũng hết sức là bất ngờ, bọn họ còn chưa kịp đoán xem là chuyện gì xảy ra.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Một số kẻ không kịp trở tay thì lập tức bị thương khí phô thiên cái địa này đánh trúng nổ tung thành từng màn huyết vụ sau đó hòa vào trong màn mưa rồi lập tức bốc hơi, những hạt mưa còn chưa kịp rơi xuống đất thì cũng đã bốc hơi hết cả, tình cảnh hai ba chục trượng xung quanh đều là như thế.

Những tu sĩ có thực lực mạnh hơn thì khi nhìn thấy thương khí phô thiên cái địa ập tới vẫn còn có chút thời gian để trở tay nhưng cuối cùng thì cũng giống hệt như mấy tên phía trước hóa thành từng luồng huyết vụ sau đó bốc hơi biến mất khỏi thế gian.

Tuy nhiên số người ở đây cũng có khá nhiều, sáu mươi người vậy mà bây giờ cũng chỉ còn hơn một nửa, một chiêu vừa rồi lại tiếp tục cướp đi gần ba mươi sinh mệnh.

Những kẻ còn chống đỡ được sau một chiêu vừa rồi thì cũng là bị đánh cho bay ngược trở về, may mắn giữ được mạng sống.

Bạch Phi Vũ lúc đầu cũng là đã nhận ra được thân ảnh phía trước của hấn chỉ là một đạo tàn ảnh cho nên hấn đã lập tức tiến lên phía trước chuẩn bị đánh ra một kiếm nữa, nhưng cũng để cho hấn ngạc nhiên là còn chưa đợi hấn ra tay thì Hồng Mông đã đánh ra trước một thương rồi.

Bạch Phi Vũ thấy một thương này chớp mắt sẽ đánh tới phía của mình thì hấn cũng lập tức đánh ra một kiếm để cản lại thương khí phô thiên cái địa kia.

Một kiếm lần này của Bạch Phi Vũ vừa mới thi triển ra liền hóa toàn bộ những hạt nước mưa xung quanh hấn phạm vi hai mươi trượng thành một con sóng lớn, để hình thành được con sóng lớn này thì cũng cần có sự liên kết giữa chân nguyên của hấn nữa. Con sóng lớn được hình thành từ chân nguyên cùng với nước mưa này lập tức hướng về thương khí phô thiên cái địa kia và chạm vào.

Oanh! Oanh! Ào! Ào!

Con sóng lớn vừa mới va chạm vào thương khí phô thiên cái địa kia thì liền tạo ra một con chấn động dữ dội lan tỏa ra xung quanh, một con sóng được hình thành từ nước mưa còn một con sóng được hình thành từ đất đá va chạm với nhau tạo thành một cảnh tượng hết sức to lớn, con sóng này cứ đổ ập lên con sóng kia rồi lại bị con sóng sau nhấn chìm.

Rào! Rào! Rào!

Cuối cùng thì con sóng được hình thành từ khói bụi và đất đá cũng đã nhấn chìm con sóng hình thành từ nước mưa, sau đó tiếp tục cuốn tới vị trí của Bạch Phi Vũ. Con sóng được hình thành từ nước mưa kia sau khi bị nhấn chìm thì lập tức hóa thành nước mưa như lúc đầu rồi rơi xuống mặt đất.

Bạch Phi Vũ bị bất ngờ trúng một chiêu này thì sắc mặt xám ngoét phun ra một búng máu, trên người cũng là dính đầy bùn đất, ở đâu còn cái dáng vẻ anh tuấn tiêu sái như lúc ban đầu nữa.

- Sao lại có thể mạnh như vậy??

Bạch Phi Vũ bị đánh lui lại phía sau gần chục trượng mới dừng lại được, hấn nhìn về phía Hồng Mông rồi lẩm bẩm một câu.

Hồng Mông sau khi đánh ra được một chiêu Liệt Tinh Thương đẩy lùi và giết chết phần đông các tu sĩ thì bản thân hắn cũng cảm thấy một đợt suy yếu trầm trọng truyền đến, cả người của hắn lập tức cảm thấy một mối tới cực độ, đầu của hắn cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng đau nhức.

Hồng Mông đương nhiên biết nguyên nhân của đợt suy yếu truyền tới nay là từ đâu, chân nguyên cùng với thần niệm của hắn đã tiêu hao quá nhiều rồi, bây giờ chân nguyên trong người hắn thậm chí còn không đủ để dùng bất kì chiêu thức nào nữa.

Hồng Mông đang chuẩn bị lấy đan dược ra nuốt vào thì đột nhiên nghe thấy một luồng gió rít sắc bén giống như tiếng kêu của một con độc xà đang lao tới.

- Phốc!

Tình trạng lúc này của Hồng Mông cũng chính là tình trạng suy yếu nhất của hắn, chân nguyên cùng thần niệm đều trở nên cạn kiệt, bảo hắn lấy sức đâu ra để có thể tránh né con độc xà sắc bén đang lao tới kia đây. Ngay lập tức luồng kiếm khí giống như con độc xà kia lập tức xuyên qua người của Hồng Mông, xuyên thẳng từ đằng sau lưng qua trước ngực phải của hắn.

- Phốc

Một luồng huyết vụ từ phía trước ngực của Hồng Mông bắn mạnh ra phía trước, theo thanh kiếm kia xuyên qua người hắn thì cũng kéo theo thân trên của hắn ưỡn về phía trước, lóp vẩy rùng rùng sau lưng cùng với trước ngực trực tiếp bị một kiếm này xuyên phá đánh văng ra từng mảnh. Hồng Mông hai mắt tròn tròn tay vẫn nắm chắc trường thương để bản thân không ngã xuống

- Toóc! Toóc! Toóc!

Hồng Mông hai chân quỳ rạp ở dưới mặt đất, cả người đổ về phía trước, hai tay run run lú lú lấy trường thương giúp cho bản thân không gục ngã. Những dòng máu đỏ tươi vẫn cứ chảy ra rùng rùng từ trên ngực hắn rồi rơi xuống vùng nước phía dưới tạo thành những âm thanh trầm đục.

Hồng Mông lúc này từ sâu trong đáy lòng bùng lên một loại cảm giác hiểu ra, nhưng nó cũng không hề rõ ràng, chỉ sợ không đợi hắn hiểu ra thì hắn đã...

- Keng!

Một âm thanh giòn giã vang lên, từ bên trái của Hồng Mông đột nhiên lao tới một cây trường thương đánh thẳng vào vị trí huyết thái dương của hắn, tuy nhiên nó không trực tiếp xuyên qua sọ não của hắn.

Rất may mắn cho Hồng Mông bởi vì trên đầu của hắn vẫn còn đội một chiếc mũ cấp bậc Linh khí hạ phẩm, nếu không một thương này đánh tới không chỉ đơn giản là bị đánh bật ra như vậy mà sẽ là trực tiếp xuyên qua đầu của hắn. Trường thương sau khi đánh thẳng vào đầu của Hồng Mông thì khiến cho chiếc mũ hắn đội bị đẩy bay ra, một cảm giác đau nhức dữ dội truyền tới đầu của Hồng Mông. Hồng Mông hai mắt trống rỗng, cả người gần như vô lực...nghiêng người...ngã xuống.

- Bịch! Bịch! Bịch!

Hồng Mông ngã xuống vùng nước ngay phía bên cạnh người của hắn, đầu hắn nảy lên vài lần rồi mới nằm im dưới mặt đất. Nước mưa rơi trên đầu của hắn, chảy qua kẽ tóc của hắn, rơi trên hàng mi, chạy qua gò má, làm nhòa đôi mắt trống rỗng, rơi vào trên bờ môi nhợt nhạt tím thâm...rơi xuống mặt đất.

Ngày hôm nay mưa rơi nặng hạt quá, bầu trời đêm u ám quá...và cũng là...nhiều người quá. Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy màn đêm dài tới vậy, một đêm dài nhất trong cuộc đời hắn...và cũng có thể là đêm cuối cùng trong cuộc đời hắn...đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy trời đêm lạnh tới vậy...con gió kia vậy mà làm cho hắn cảm thấy run sợ...hắn cảm giác như đến ngay cả con gió yếu đuối này cũng có thể lấy đi mệnh của hắn.

Con gió lạnh buổi đêm này làm cho hắn nhớ tới đại ca, đại ca còn lạnh lẽo hơn cả con gió bây giờ mà hắn cảm nhận được...thứ cảm giác tê tái vĩnh cửu đó con gió nhỏ này làm sao có thể so sánh được. Nhưng sự khác biệt là sự lạnh lẽo kia của đại ca suối ấm trái tim hắn, bảo vệ che chở cho hắn chứ không giống như con gió yếu đuối này...nó đến để lấy mạng hắn...tất cả những gì ở đây...ngay bây giờ...kẻ địch...hạt mưa...con gió nhỏ...bầu trời đêm...mặt đất lạnh lẽo...đều tới để lấy mạng hắn...là mồ chôn của hắn. Hồng Mông chút ra một hơi thở dài nặng nề...nếu có đại ca ở đây thì tốt quá...hắn sẽ không chật vật giống như bây giờ

Hồng Mông đột nhiên cảm thấy...

Nhìn những hạt mưa kia rơi xuống, Hồng Mông đột nhiên cảm thấy hắn vừa mình ngộ ra được một điều gì đó...hắn đột nhiên cảm giác được một loại giải thoát...

Nếu như nói một hạt mưa từ khi sinh ra cho đến lúc rơi xuống mặt đất chính là quá trình bắt đầu, diễn ra và kết thúc một đời người thì rốt cục ở đây ngày hôm nay đã có bao nhiêu hạt mưa như thế rơi xuống. Mỗi một hạt mưa như vậy sau khi rơi xuống đất thì chúng đều có một sứ mệnh là mang tới sức sống tươi mới cho vạn vật. Đóa hoa kia nở bung rực rỡ sau cơn mưa rào liên miên trông thật đẹp làm sao. Vậy hắn sẽ là hạt mưa rơi xuống để cho kẻ địch xung quanh hắn đây có cơ hội nở rộ như đóa hoa kia hay đám người đó mới chính là những hạt mưa rơi xuống góp phần cho giây phút nở hoa của cuộc đời hắn. Nếu hắn phải chọn thì hắn sẽ chọn làm đóa hoa kia.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha....

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Bạo Nguyên Đan, Phục Thần Đan

Sau khi thương khí phô thiên cái địa đã ngừng quét ra xung quanh thì lúc này các tu sĩ bên ngoài mới kịp bình ổn lại sau khi tránh được một thương vừa rồi.

Khi khói bụi mờ mịt đã tan đi, bầu trời chỉ còn lại những hạt mưa rơi lách tách, các tu sĩ mới kịp nhìn về phía trước nơi kẻ địch đánh mãi không chết của bọn chúng đang đứng ở đó. Nhưng điều khiến cho tất cả đều cảm thấy vui mừng đó chính là kẻ địch của chúng không còn đáng vẻ oai phong lẫm liệt lúc trước nữa mà thay vào đó chính là đang trút lấy từng hơi thở cuối cùng. Ai cũng nhìn thấy rõ ràng vết thương trên người của Hồng Mông.

"Ha ha, hần cuối cùng cũng phải chết."

"Ta đã nói, dù tiểu tử này có thần thánh bảo vệ đi chăng nữa thì ngày hôm nay cũng không thể còn mạng mà rời khỏi đây."

"Đội lát nữa lục soát đồ đạc trên người của tiểu tử này chắc chắn là có rất nhiều đồ tốt a."

Ai ai nhìn thấy cảnh này cũng đều hết sức vui vẻ, ai cũng nôn nóng chờ đợi thời khắc thu hoạch thành quả, tuy nhiên bọn chúng hiện tại cũng không có ai dám tiến lên tới phía trước để lấy nhẵn trư vật của Hồng Mông, bởi vì bọn chúng không có cái quyền đó, mà cái quyền này chính là thuộc về kẻ có thực lực mạnh nhất ở đây và cũng là người đã tạo ra vết thương chí mạng cho Hồng Mông, không ai khác ngoài Hoàng Văn Trắc.

Bóng dáng tiểu mỹ nhân mặc bạch y đứng đằng sau đám người nhìn về phía Hồng Mông mà không khỏi thở dài, cuối cùng vẫn là thực lực của hần không đủ nâng thể nhưng cũng là đã ra tay giúp hần một chút rồi.

- Ta cũng đã giúp ngươi một phần, chính ngươi thực lực không đủ, nếu có chết ở đây cũng không thể trách ta. Tuy nhiên ta cũng không thể giúp ngươi không công được, Long Nguyên Đan của ngươi nhất định phải là của Lạc Hàn Tịnh ta.

Lạc Hàn Tịnh nghĩ thầm, nếu như Hồng Mông không gắng gượng được thì nhất định nàng sẽ ra tay cứu hần một mạng. Dù ở đây có nhiều người đi chăng nữa thì cũng không phải không đi được.

Hồng Mông bây giờ cũng biết rõ tình trạng của mình, nếu hần không cố gắng giữ cho mình tỉnh táo thì ngày hôm nay chính là ngày giỗ của hần. Chính vì thế Hồng Mông hần nhất định phải tỉnh táo, nhất định phải mạnh mẽ đứng dậy mới được, nếu không thì thật khiến cho đại ca thất vọng.

Ngày hôm nay rốt cục hần cũng đã hiểu ra, lý do vì sao đại ca lại muốn hần một mình lăn lộn trong chiến trường cổ này, chính là muốn hần ở trong hoàn cảnh cô độc này mà ma luyện chính bản thân mình. Bây giờ hần đã hiểu, hần chính là hạt mầm nhỏ trong câu chuyện về hai hạt mầm mà đại ca đã kể với hần, và có lẽ đại ca chính là mặt đất kia.

"Có hai hạt mầm nằm cạnh nhau dưới một mảnh đất màu mỡ. Hạt mầm thứ nhất nói:

- Tôi muốn lớn lên thật nhanh. Tôi muốn bén rễ sâu xuống lòng đất và đâm chồi nảy lộc xuyên qua lớp đất cứng phía trên... Tôi muốn nở ra những cánh hoa dịu dàng như dấu hiệu chào đón mùa xuân... Tôi muốn cảm nhận sự ấm áp của ánh mặt trời và thưởng thức những giọt sương mai đọng trên cánh lá.

Và rồi hạt mầm mọc lên.

Hạt mầm thứ hai bảo:

- Tôi sợ lắm. Nếu bén những nhánh rễ vào lòng đất sâu bên dưới, tôi không biết sẽ gặp phải điều gì ở nơi tối tăm đó. Và giả như những chồi non của tôi có mọc ra, đám côn trùng sẽ kéo đến và nuốt ngay lấy chúng. Một ngày nào đó, nếu những bông hoa của tôi có thể nở ra được thì bọn trẻ con cũng sẽ vật lấy mà đùa nghịch thôi. Không, tốt hơn hết là tôi nên nằm ở đây cho đến khi cảm thấy thật an toàn đã."

Mặc dù đại ca không nói với hần hai hạt mầm nhỏ lựa chọn hai con đường kia sau này sẽ như thế nào những hần biết là hần đã tìm được câu trả lời rồi.

Hạt mầm nhỏ kia hằng ngày đều nằm yên trong lòng đất, được lòng đất che chở, hàng ngày không nhìn thấy mặt trời cũng chẳng thấy được mặt trăng, nắng sương mưa gió cũng chẳng phải chịu đựng một chút gì thì nó mãi mãi chỉ là hạt mầm nhỏ nằm ở đó thôi, và rồi một ngày nó cũng sẽ mục nát mà chết. Nhưng nếu như hạt mầm nhỏ này đâm chồi nảy lộc muốn nhô ra khỏi mặt đất, muốn vươn lên thì nhất định nó sẽ đáng được hưởng những gì nó đáng có.

Bởi vì hạt mầm nhỏ này nó đã vươn lên khỏi mặt đất, nó đã trở thành cây con, hàng ngày đều đứng dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, chịu sương chịu gió, mưa to gió lớn gì cũng đều đã trải qua. Hàng ngày nó phải đối mặt với các con vật có thể gây hại với nó, có thể giết chết nó, nhưng nó không sợ hãi nó vẫn còn ở đó. Thời gian cứ như vậy qua đi, nó chịu không biết bao nhiêu là khổ cực, vậy nó đáng được gì đây, chẳng phải nó đáng được sống tiếp, đáng được vươn lên cao hơn là gì. Từ một hạt mầm nhỏ nó đã trở nên cao lớn ngất ngưởng, cành lá xum xuê, còn có cả trái ngọt nữa.

Hồng Mông hần không muốn làm hạt mầm nhỏ chỉ mãi nằm sâu trong lòng đất đợi ngày mục nát chết đi mà hần muốn là hạt mầm vươn ra khỏi đất, muốn

tìm sức sống mãnh liệt hơn, muốn vươn cao hơn. Hồng Mông hẳn muốn biết thế nào là nhân sinh, thế nào là cuộc sống vô thường. Rồi ắt có một ngày hắn sẽ trở thành cây đại thụ to lớn, vươn dài cành lá của mình ra che chở cho những cây con phía dưới, là nơi cho đàn chim trú ngụ, chẳng những tự tạo sức sống cho mình mà còn là nguồn sống của người khác. Trở thành cây cao mặc dù phải đối mặt với gió lớn thế nhưng một khi đã là cây cao thì không sợ gió lớn. Có lẽ đại ca muốn nói với hắn chính là chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, độc lập hơn, quyết đoán hơn, trải nghiệm nhiều hơn thì mới có thể tự bảo vệ lấy bản thân mình đồng thời bảo vệ lấy người thân và gia đình nhỏ bé của hắn sau này.

Đại ca là đất ấp ủ mầm non như hắn, vậy sau này hắn sẽ là cây đại thụ che chở cho đại ca và còn nhiều điều khác nữa. Hắn muốn trở thành cây đại thụ che trời phủ đất.

Hồng Mông nước mắt hai hàng, trong lòng không nén nổi cảm xúc, cái cảm giác hiểu ra kia giúp cho hắn tỉnh táo hơn một chút, hắn cố gắng nén cơn đau dùng lại chút thần niệm cuối cùng tìm ở trong nhân trữ vật của mình hai lọ đan dược.

Hồng Mông không chút chậm trễ nào nuốt vào một viên Bạo Nguyên Đan và hai viên Phục Thần Đan. Bạo Nguyên Đan chính là loại đan dược giúp cho thực lực của người sử dụng tăng mạnh lên mấy cái cấp độ trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng sau khi sử dụng Bạo Nguyên Đan này sẽ để lại di chứng khá nặng nề đó là vài ngày sau tu vi sẽ bị giảm xuống, sức khỏe yếu đi, ít nhất là phải mất một tháng thời gian thì mới có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Còn Phục Thần Đan kia là một loại đan dược mà Hồng Mông tình cờ tìm thấy được ở bên trong một di tích tông môn thượng cổ, và tác dụng của Phục Thần đan này khiến cho hắn phải bất ngờ, nó chính là đan dược có khả năng khôi phục thần niệm. Phải biết rằng có thể hồi phục thần niệm đối với một tu sĩ là cỡ nào quan trọng a, mà bây giờ ở tu chân giới cũng chưa từng nghe nói đến người có thể chế tạo ra đan dược khôi phục thần niệm.

Hồng Mông vừa mới sử dụng Bạo Nguyên Đan cùng Phục Thần Đan thì liền cảm nhận được trong người có hai luồng nhiệt một nóng một lạnh đang chạy quanh cơ thể cùng với thức hải của hắn. Luồng nhiệt nóng kia hơi có cảm giác cường bạo mạnh mẽ, còn luồng nhiệt lạnh kia mang lại cảm giác mát lạnh dễ chịu.

Hồng Mông lập tức cảm nhận được tu vi của bản thân đang tăng lên một cách nhanh chóng, đồng thời thần niệm tiêu hao của hắn cũng bắt đầu khôi phục lại với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc hắn liền không còn cảm thấy cảm giác đau nhức toàn thân nữa.

Tu vi của Hồng Mông lúc này lập tức từ Kim Đan tầng sáu tăng lên tới Kim Đan tầng sáu trung kỳ sau đó vọt thẳng tới Kim Đan tầng sáu đỉnh phong, và có dấu hiệu sắp đạt tới cấp độ Kim Đan hậu kỳ tầng bảy.

Không lâu sau đó thực lực của Hồng Mông lập tức vượt qua cảnh giới Kim Đan trung kỳ tiến vào Kim Đan hậu kỳ tầng bảy. Sau khi đã tiến vào Kim Đan tầng bảy sơ kỳ thì thực lực của Hồng Mông vẫn còn tiếp tục tăng.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha....Câu đề cử...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Lôi Phù

Kim Đan tầng bảy trung kỳ. Kim Đan tầng bảy hậu kỳ. Kim Đan tầng bảy đỉnh phong.

ẦM...

Trong cơ thể của Hồng Mông vang lên một tiếng ầm nhỏ, tu vi của hắn lập tức vượt qua Kim Đan tầng bảy đỉnh phong tiến vào Kim Đan tầng tám, sau khi sử dụng Bạo Nguyên Đan thì tu vi của hắn đã tăng lên hai cái cấp độ, mà đây còn là từ Kim Đan trung kỳ tiến vào Kim Đan hậu kỳ, thực lực vượt xa so với lúc đầu.

"Hừ, ta đột nhiên cảm thấy khi tức của tiểu tử kia bắt đầu tăng lên."

"Ta cũng vậy, tiểu tử kia làm sao đột nhiên khí tức trên người lại tăng mạnh tới như vậy."

"Tu vi của hắn vừa mới tăng lên, ta có thể cảm nhận được hắn mạnh hơn lúc này không chỉ mấy lần."

"Không ổn rồi, tiểu tử kia chơi thuốc, mọi người phải hết sức cẩn thận."

"Chơi thuốc cái đầu nguoi, rõ ràng là hắn sử dụng Bạo Nguyên Đan a."

Trong khi Hồng Mông sử dụng Bạo Nguyên Đan thì tất cả những ai ở bên ngoài đều nhìn thấy hết sức rõ ràng, mãi cho đến khi cảm nhận được khí tức của hắn đột nhiên tăng vọt thì tất cả mới nhận ra rằng hắn vừa mới sử dụng Bạo Nguyên Đan.

Ngay cả Hoàng Văn Trác nhìn thấy cảnh này thì trong lòng cũng dâng lên một loại dự cảm không được tốt:

- Tiểu tử này có chút tà môn, bị thương như vậy mà vẫn còn có thể dùng Bạo Nguyên Đan cho được, sắp chết tới nơi mà vẫn còn muốn chống cự.

Ngay cả Lạc Hàn Tịnh nhìn thấy cảnh này thì cũng có chút bất ngờ, nàng cũng không ngờ là Hồng Mông còn có chiêu này:

- Tiểu tử này là gan không nhỏ, bị thương nặng như vậy rồi mà vẫn còn sử dụng Bạo Nguyên Đan, Lạc Hàn Tịnh ta coi thường ngươi rồi.

Lạc Hàn Tịnh cảm thấy chuyện này diễn ra như vậy ngược lại là có chút thú vị. Nàng thật muốn xem thiếu niên trước mắt kia sẽ làm sao thoát ra được khỏi chỗ này hay sẽ là tại đây giết chết toàn bộ kẻ địch.

Hồng Mông bây giờ cũng là bất chấp tất cả hậu quả, đám người này cho hắn một bài học đắt giá, và hắn cũng phải hảo hảo trả ơn thật tốt. Hồng Mông quả thực không hề quan tâm thương thế trên người của hắn một chút nào, với vết thương này thì còn không có giết chết được hắn, cái đáng sợ nhất là hắn không còn thực lực để chống cự mà thôi. Chỉ cần cho hắn đủ sức lực thì giết chết đám người này tại đây có là điều gì khó khăn.

Hồng Mông sau khi sử dụng Bạo Nguyên Đan cùng với Phục Thần Đan thì thực lực đã tăng lên nhiều, hắn cảm thấy cơ thể tràn ngập năng lượng, thần niệm bây giờ có lẽ cũng đủ để đánh vài chiêu nữa. Hắn lần này nhất định sẽ để bản thân bị thủng một lỗ trở ra, hắn không muốn có thêm một cái lỗ thủng như vậy ở ngực trái của mình.

Vừa nãy chính là do hắn quá mệt mỏi cùng đau nhức lên mới không thể tiếp tục chống đỡ khiến cho bản thân gần ngất đi, nếu hắn ngất đi thật sự thì hắn nhất định sẽ bị đám người kia giết chết. May mắn trước đó cảm giác đứng trước cánh cổng sinh tử kia đã làm cho hắn tỉnh ngộ ra, giúp hắn minh bạch rõ ràng mình là vì cái gì, giúp cho hắn tỉnh táo.

Hồng Mông một tay cầm trường thương một tay chống dưới đất nâng bản thân mình đứng dậy. Hôm nay hắn nhất định sẽ biến đám người xung quanh hắn đây thành những hạt mưa, hạt mầm nhỏ như hắn chính là cần những hạt mưa như vậy rơi xuống để khiến cho bản thân mạnh lên. Để có thể trở thành cây cổ thụ thì cái giá phải trả nhất định không hề nhỏ, đám người này tại đây sẽ là một phần trong quá trình trở thành cây đại thụ của hắn.

Hồng Mông cả người ướm nhẹ đứng lên, đôi mắt của hắn lạnh lùng nhìn về phía Bạch Phi Vũ rồi nói:

- Vừa nãy ngươi nói một quyền của ta trước đó quá yếu đuối, vậy lần này ta sẽ cho ngươi cảm nhận cái gì mới là yếu đuối.

Hồng Mông nói xong câu này thì lại tiếp tục nhìn về phía Hoàng Văn Trác, hắn vừa nói vừa chỉ vào cái lỗ ở trên ngực phải của mình:

- Lần này ta nhất định sẽ cho ngươi một cái lỗ giống như vậy, nhưng không phải ở đây, mà là ở đây.

Tay của Hồng Mông sau khi chỉ vào bên ngực phải của mình bị đánh ra một cái lỗ thì chỉ về phía tim của hắn mà gần từng chữ một.

Hoàng Văn Trác nghe vậy thì cũng lạnh lùng đáp lại:

- Ta ngược lại muốn xem ngươi làm sao cho ta một cái lỗ giống như vậy, ta sẽ chống mắt lên mà nhìn.

Hoàng Văn Trác nói xong lời này thì lại nhìn về phía Bạch Phi Vũ rồi nói:

- Bạch huynh đệ, tiểu tử này có chút tà môn, ta với huynh tốt nhất là cùng nhau liên thủ giết chết tiểu tử này.

- Hoàng huynh đã có ý như vậy thì Bạch Phi Vũ ta cũng không có lý do gì để từ chối, hai chúng ta cùng nhau giết chết tiểu tử này, có bao nhiêu chúng ta chia đều.

Bạch Phi Vũ nói xong lời này thì cả hai người cùng cười ha ha. Bạch Phi Vũ sau khi cười lớn mới lại nhìn Hồng Mông rồi nói:

- Tiểu tử, ta lần này muốn xem ngươi làm sao chống lại được Phi Vũ Song Kiếm của ta. Cái đầu của ngươi ta chắc chắn sẽ dùng thứ này cắt xuống.

Bạch Phi Vũ vừa nói vừa gõ keng keng hai thanh kiếm cầm trong tay vào nhau, sắc mặt hết sức ngạo mạn.

- Cũng chỉ là hai thanh sắt gỉ, lại có thể làm gì được ta.

Hồng Mông cười khẩy. Mà Bạch Phi Vũ sau khi nghe xong câu này thì cũng đã hoàn toàn tức giận:

- Được, được, để xem cái đầu của người có cứng như cái miệng của ngươi không.

- Bớt nói nhảm.

Không đợi Bạch Phi Vũ nói hết câu, Hồng Mông liền phun ra ba chữ sau đó tay phải của hắn liền vung lên rồi đánh ra một quyền. Một quyền này của Hồng Mông vừa mới đánh ra liền tụ lại sát thể xung quanh sau đó khóa Bạch Phi Vũ kia lại vào trong một quyền này. Chân nguyên của Hồng Mông ồ ạt tuôn vào trong nắm tay, một quyền của hắn vừa mới đánh ra lập tức kéo theo ba toà núi lớn từ trong hư không đổ ập xuống ngay phía trên đầu của Bạch Phi Vũ.

Bạch Phi Vũ còn chưa nói hết câu thì đã bị Hồng Mông cắt đứt, không những vậy hắn còn bị tiểu tử kia ra tay trước khiến cho hắn cảm thấy hết sức tức giận, đây rõ ràng là đang đánh vào mặt hắn. Nhưng Bạch Phi Vũ vốn còn muốn nói gì đó thì đột nhiên cảm thấy cả người nặng đi, không gian xung quanh

cũng trở nên chậm chạp, khiến cho hắn khó cử động, sát khí xung quanh vậy mà tăng lên một cách nhanh chóng.

Ngay sau đó Bạch Phi Vũ liền nhìn thấy ba toa núi lớn hư ảo xuất hiện trên đầu của hắn đánh xuống. Bạch Phi Vũ lập tức kinh ngạc nhìn một quyền này đánh xuống, một quyền này rõ ràng khác xa so với một quyền lúc đầu mà hắn đỡ.

Bạch Phi Vũ lập tức phóng chân nguyên của bản thân ra ngoài để phá đi cảm giác nặng nề xung quanh sau đó hắn liền từ trong nhẫn trữ vật của mình lấy ra một cái Ngũ Vương Đỉnh. Ngũ Vương Đỉnh vừa mới được Bạch Phi Vũ lấy ra thì lập tức biến thành lớn hơn, so với mấy toà núi kia cũng không kém là mấy. Ngũ Vương Đỉnh lập tức được Bạch Phi Vũ che ở trên đầu của mình, chống đỡ lại ba tòa núi lớn đổ ập xuống như thái sơn áp đỉnh kia.

Hoàng Văn Trác ở một bên thấy cả hai đều đã động thủ thì bản thân cũng không hề chậm trễ đánh ra một kiếm. Kim Xà kiếm của hắn vừa mới cuốn lên thì lập tức tạo ra bóng ảnh của một con Kim Xà to lớn uốn éo đánh về phía của Hồng Mông.

"Lần này cũng không cần tới lượt mấy người chúng ta phải ra tay rồi."

"Hai vị kia cùng nhau liên thủ lại, lần này ta xem tiểu tử kia làm sao chống đỡ đây."

"Hai người kia nghe nói đều là thực lực Kim Đan tầng tám và Kim Đan tầng chín, một khi cả hai đã cùng nhau liên thủ thì tiểu tử kia còn có thể thế nào.."

Đám người ở bên ngoài được dịp nhàn rỗi lại tiếp tục nhìn về phía ba người đang đánh nhau mà bàn luận.

.....

Hồng Mông sau khi sử dụng Bạo Nguyên Đan thì thực lực đã sớm ở một cái cấp độ mới, đồng thời thần niệm của hắn được Hàn Tuy Vạn Niên bồi dưỡng qua cho nên rất là cô đọng. Sau khi hắn vừa mới đánh ra một quyền thì lại lập tức đánh ra thêm một thương, Khuyết Nguyệt.

Sau khi nhìn thấy con Kim Xà hư ảo đang uốn éo trong đêm kia từ một bên đánh tới thì Hồng Mông cũng không dám chậm trễ đánh ra một thương, chân nguyên của hắn ồ ạt tuôn vào bên trong Hỏa Long trường thương sau đó lập tức vẽ ra một đường cong đỏ rực trong đêm tối.

Hỏa Long trường thương vừa đánh ra lại lập tức cuốn lên bốn đạo thương văn hình khuyết nguyệt đánh về phía Kim Xà hư ảo kia. Kim Xà kia đột nhiên rít lên một tiếng sau đó liền lao thẳng cái đầu nhọn hoắt của nó đâm vào bốn đạo khuyết nguyệt thương văn kia.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Con Kim Xà này mặc dù có chút hư ảo thế nhưng cũng có chút cứng cáp, nó giằng co một lúc lâu với bốn đạo khuyết nguyệt thương văn mà vẫn chưa phân thắng bại.

Oanh!

Cả hai đang giằng co thì đồng thời nổ oanh một tiếng, chân nguyên nổ tung tạo ra từng luồng xung kích đánh ra phía ngoài, mưa mặc dù rơi rất lớn nhưng cũng bị loại lực lượng xung kích này xé ra hai nửa nhìn hết sức rõ ràng.

Hồng Mông sau khi xuất ra một chiêu không giành được lợi thế gì thì lập tức lùi lại phía sau mấy bước, đồng thời hắn liền làm cho đầu ngón tay của mình chảy máu, sau đó liền vẽ ra trên không trung một loại ký tự, nhìn thật giống như vẽ bùa.

Máu của Hồng Mông vừa mới chảy ra liền được thần niệm của hắn bao bọc lại mà cố định ở trên không trung, chỉ trong nháy mắt liền hình thành một chữ "Lôi". Hồng Mông vừa mới vẽ xong chữ Lôi này thì trong tay liền xuất hiện một tấm Phù. Tấm Phù này vừa lấy ra liền lơ lửng ở trên không trung, chỉ thấy Hồng Mông làm ra vài đạo thủ ấn sau đó lập tức chữ Lôi được viết bằng máu kia hướng về phía tấm Phù kia mà nhập vào.

Tấm Phù này sau khi có máu của Hồng Mông in phía trên thì lập tức sáng lên sau đó biến thành rất lớn, ước chừng phải to như là toà nhà ba tầng bay ở ngay phía trên đầu của Hoàng Văn Trác.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Tấm Lôi Phù này vừa mới dừng lại ở phía trên đầu của Hoàng Văn Trác thì lập tức truyền ra từng tiếng sấm rất lớn, rõ ràng còn nhìn thấy cả lôi điện vờn quanh, mỗi một tia lôi điện đều đen xì xì.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Hắc Lôi rớt cục cũng đã rơi xuống ở trên đầu của Hoàng Văn Trác.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Giết Bạch Phi Vũ

Lôi Phù cấp sáu vừa mới được Hồng Mông tể ra thì đã rơi ở ngay trên đầu của Hoàng Văn Trác. Đầu tiên chính là ba đạo hắc lôi to bằng hai ngón tay đánh xuống, chỉ trong chớp mắt nó đã muốn lấy đi cái mạng của Hoàng Văn Trác.

Hoàng Văn Trác nhìn thấy bầu trời đen kịt phía trên đầu của mình thì trong lòng liền khẩn trương, loại này lôi phù cũng không phải là lôi phù bình thường mà hắn từng nhìn thấy, đây rõ ràng là lôi phù có thể triệu hồi ra hắc lôi. Hoàng Văn Trác không dám chậm trễ dù chỉ một giây, hắc lôi kia uy lực như thế nào hắn đều rõ ràng, nhìn sơ qua cũng biết đây chỉ ít cũng là lôi phù cấp sáu, giết chết một tu sĩ Kim Đan cũng là không phải không có khả năng a. Hoàng Văn Trác thấy ba đạo hắc lôi to bằng hai ngón tay kia đánh xuống thì cũng lập tức đánh ra một kiếm hướng thẳng về phía ba đạo hắc lôi kia.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Một kiếm này của Hoàng Văn Trác sau khi va chạm vào ba đạo hắc lôi kia thì lập tức xé rách hai đạo hắc lôi thành từng mảnh nhỏ bắn tung toé ra xung quanh. Nhưng kiếm khí được hình thành từ chân nguyên của Hoàng Văn Trác cũng chẳng thể nào chịu đựng nổi thêm nữa, cuối cùng bị đạo hắc lôi thứ ba rơi xuống đánh cho bạo liệt, đạo hắc lôi thứ ba này hướng thẳng phía trên thân của Hoàng Văn Trác đánh vào.

Bịch!

Đạo hắc lôi thứ ba này vừa mới rơi xuống trên người của Hoàng Văn Trác thì lập tức làm cho y phục của hắn rách một mảnh lớn, nhưng trên người của hắn lại không xuất hiện bất kể một vết thương nào, bởi vì đạo hắc lôi thứ ba này đã bị hộ giáp trên người của hắn ngăn chặn. Tuy nhiên ba đạo hắc lôi này vừa mới qua đi thì lập tức trên bầu trời lại hình thành thêm năm đạo hắc lôi nữa, lần này mỗi một tia đều là to bằng cổ tay mà đánh xuống.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Đột hắc lôi thứ hai đã gào thét rơi xuống phía dưới, không gian nơi năm đạo hắc lôi này đi qua đều trở nên méo mó, uy lực của năm đạo hắc lôi này mạnh hơn lần trước không chỉ mười lần.

Đám người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng này cũng là rung động không thôi, kẻ nào cũng đều âm thầm nuốt nước bọt ừng ực.

"Tiểu tử kia trong người có thật nhiều đồ tốt, đến cả thủ đoạn bức này cũng đều bị hắn đem ra sử dụng."

"Không ngờ lại là một tấm lôi phù cấp sáu, mà lại còn là hắc lôi nữa."

"Ta chính mình đột nhiên cảm thấy may mắn, nếu như ta ở dưới tấm lôi phù này chống đỡ thì có lẽ cũng đã hoá thành đồng tro rồi."

.....

Hồng Mông sau khi tể ra lôi phù để cầm chân Hoàng Văn Trác thì lập tức liền quay về phía Bạch Phi Vũ, hắn tin với đạo lôi phù cấp sáu kia có thể cầm chân được Hoàng Văn Trác một đoạn thời gian thậm chí còn có thể khiến cho hắn bị thương không nhẹ. Trong đoạn thời gian mà Hoàng Văn Trác chống đỡ lôi phù thì hắn sẽ tận dụng khoảng thời gian đó mà giết chết Bạch Phi Vũ kia và nhất định phải là chết dưới quyền của hắn.

Bạch Phi Vũ sau khi phóng ra Ngũ Vương Đỉnh thì cũng đã ngăn lại được một quyền đánh ra ba toa núi lớn giống như thái sơn áp đỉnh của Hồng Mông. Tuy nhiên sau khi đỡ xong một quyền này thì trong người Bạch Phi Vũ lập tức cảm thấy khó chịu một trận, tuy nhiên loại khó chịu này cũng đã bị hắn trấn áp xuống.

- Phốc!

Hồng Mông cũng bởi vì một lúc chống đỡ hai người, liên tục đánh ra ba chiêu cũng khiến cho cả người hắn khó chịu một trận, cuối cùng vẫn là không nhịn được mà phun ra một búng máu vì bị chân nguyên phản phệ lại.

Hồng Mông loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước sau đó đưa tay gạt đi vết máu trên miệng của mình, hắn lại không chút chậm trễ nào đánh ra một thương nữa. Một thương này chính là thương thứ ba trong Huyền Tinh Cửu Thương, Liều Mạng.

Liều Mạng thương vừa mới đánh ra thì lập tức cuốn lên sóng thương khí quyết tuyệt liều mạng tấn công về phía Bạch Phi Vũ, một thương này một khi đánh ra thì chính là không sợ hãi không lùi bước, một thương sống chết với kẻ địch.

Bạch Phi Vũ sau khi đỡ một quyền kia của Hồng Mông thì trong đầu đã không còn ý định khinh thường như trước nữa, một quyền này rõ ràng để hắn mở rộng tầm mắt. Thấy Hồng Mông lại một lần nữa tấn công về phía mình thì Bạch Phi Vũ đâu dám chậm trễ, hắn lập tức làm ra vài đạo thủ ấn sau đó liền hướng Ngũ Vương Đỉnh chống đỡ một thương này.

- Đi.

Bạch Phi Vũ quát lên một tiếng, sau đó liền thấy Ngũ Vương Đỉnh đang che ở phía trên đầu của hắn bay về phía trước chặn lại một thương liều mạng kia của Hồng Mông. Không những thế, sau khi điều khiển Ngũ Vương Đỉnh cản lại một thương kia thì Bạch Phi Vũ cũng lập tức đánh ra thêm một kiếm nữa đánh về phía của Hồng Mông. Thời gian xuất chiêu cũng chỉ được tính bằng giây.

Bạch Phi Vũ vừa mới đánh ra một kiếm nữa thì lập tức vẽ ra hai đường kiếm văn cực mảnh mà sắc bén, hai đường kiếm văn này mặc dù còn nhỏ hơn cả

sợi chỉ thừng nhưng nó lại mang theo một loại cảm giác có thể chém đứt bất kể thứ gì cản đường nó.

- Àm! Àm! Oanh! Oanh!

Lúc này thì sóng thương khí quyết tuyệt liễu mạng kia cũng đã rơi ở phía trên của Ngũ Vương Đình rồi, uy lực của sóng thương khí liễu mạng kia hết sức mạnh mẽ, từng đợt sóng nổi tiếp nhau rơi ở trên Ngũ Vương Đình khiến cho Ngũ Vương Đình này rung lắc hết sức dữ dội. Sau đó thì sóng thương khí quyết tuyệt liễu mạng kia cũng đã bị Ngũ Vương Đình ngăn chặn lại, thế nhưng màu sắc phía trên Ngũ Vương Đình cũng đã ảm đạm đi mấy phần rồi.

Sóng thương khí vừa mới qua đi thì hai đạo kiếm văn mỏng manh kia đã lướt qua trực tiếp xé rách một chút lực lượng còn lưu lại của sóng thương khí sau đó hướng thẳng về phía Hồng Mông mà đánh tới. Hồng Mông mà bị trúng phải một chiêu này thì cũng có thể bị thương hoặc trực tiếp bị nó xé ra làm hai nửa.

Hồng Mông thừa biết trong đầu của Bạch Phi Vũ nghĩ gì, chắc chắn là Bạch Phi Vũ muốn dùng Ngũ Vương Đình đỡ một thương của hắn sau đó lại liền đánh ra một kiếm để đã thương hắn nhằm chiếm lấy ưu thế, sau khi hắn bị thương thì sẽ lại tiến lên giết chết hắn. Một kiếm kia quả thực có thể đạt được mục đích khiến cho hắn bị thương nặng, thế nhưng muốn lấy mạng của hắn đâu có dễ như vậy.

Hồng Mông nhìn cái kia hai đạo kiếm văn mỏng manh muốn đánh lên trên cơ thể của hắn mà hai mắt sáng lên như ánh sao, một kiếm kia vừa mới đánh ra rõ ràng là muốn chết. Thông minh quá thì cũng sẽ bị thông minh hại, hắn thấy Bạch Phi Vũ sau khi đánh ra một kiếm này chắc chắn không thể ngay lập tức xuất ra chiêu tiếp theo, mà đây rõ ràng chính là cơ hội mà ông trời dành cho hắn, hắn không thể không nắm bắt lấy cơ hội lần này a. Hồng Mông lại một lần nữa vung tay lên sau đó đánh ra một quyền, Trùng San.

- Muốn chết!

Bạch Phi Vũ ban đầu nhìn thấy Hồng Mông đánh ra một quyền để chống đỡ một kiếm kia của hắn thì lập tức vui mừng trong lòng, kiếm văn kia của hắn mạnh mẽ như thế nào hắn biết rõ ràng, vậy mà tiểu tử kia lại còn tung ra một quyền muốn đỡ lấy kiếm văn của hắn, đây rõ ràng chính là muốn chết a.

Ngay cả những người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng lắc đầu bàn luận.

"Tiểu tử này sao lại có thể ngu ngốc như vậy, hắn là đang lấy quyền ra đỡ một kiếm sao."

"Ta thấy tiểu tử này rõ ràng là bị đánh cho ngu người rồi, lần này hắn mà không mất đi cánh tay kia thì trên đầu của ta mọc sừng a.."

"Tiểu tử đó có phải hay không bị một kiếm kia dọa sợ rồi cho nên mới tùy tiện đánh ra một quyền, biết mình hôm nay chết chắc nên đánh bừa a."

"Ta thì thấy tiểu tử này cũng không có đơn giản như vậy a, vừa nãy chúng ta toàn lực xuất thủ còn không có giết chết hắn, vậy thì làm sao lại có thể bị một kiếm kia dọa sợ đây."

"Đúng là không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, ta ngược lại muốn xem hắn làm sao xoay chuyển tình thế a."

.....

Một quyền của Hồng Mông vừa mới đánh ra lập tức cuốn lên sát thế xung quanh sau đó khóa Bạch Phi Vũ lại, ba toa núi lớn lập tức từ trong hư không rơi thẳng xuống trên đầu của Bạch Phi Vũ. Hồng Mông lần này chính là lấy thân đỡ kiếm mà đánh ra một quyền muốn giết chết Bạch Phi Vũ. Bởi vì một quyền này hắn đánh ra chẳng những làm chậm hành động của Bạch Phi Vũ mà còn là thiên thời địa lợi nhân hòa, Bạch Phi Vũ kia sau khi đánh ra một kiếm thì đã không thể ra chiêu thứ ba rồi vậy lấy gì để đỡ lại một quyền của hắn đây, mà một quyền của hắn còn là từ trong hư không rơi xuống giống như thái sơn áp đỉnh vậy, mặc dù không dám nói là thần thông không gian nhưng uy lực so ra thì cũng không kém là mấy. Lần này Bạch Phi Vũ kia chắc chắn là chết dưới một quyền của hắn.

Bạch Phi Vũ còn đang vui mừng trong lòng thì đột nhiên sắc mặt thay đổi, hắn lập tức cảm thấy cả người nặng đi sau đó liền có ba tòa núi lớn từ trong hư không kia rơi thẳng xuống đầu của mình.

- Không!

Bạch Phi Vũ hét lên một tiếng, tay hắn cũng là làm ra vài đạo thủ ấn muốn thúc dục Ngũ Vương Đình quay trở về che chở cho hắn, thế nhưng cũng đã là quá muộn mất rồi, đợt Ngũ Vương Đình kia quay trở về thì cả người hắn cũng đã là một đồng thịt nát nhầy nhụa.

- Oanh! Phốc! Phốc!

Rốt cục thì Bạch Phi Vũ cũng đã không kịp điều khiển Ngũ Vương Đình quay trở về chống đỡ một quyền này cho hắn, ba toa núi lớn kia không chút lưu tình nào đánh hắn thành một đồng thịt nát nhầy nhụa ở dưới mặt đất, xung quanh cũng là bắn ra từng luồng huyết vụ hoà lẫn vào trong màn mưa. Bạch Phi Vũ đã không thể chết thêm được nữa.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Đoạt Mệnh Thương

Bạch Phi Vũ ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng nhìn một quyền kia rơi xuống đầu của mình, hắn thậm chí còn không thể chống trả.

Bạch Phi Vũ trước khi chết cũng là không hiểu tại sao bản thân mình lại chết một cách oan ức như vậy, hắn thậm chí còn không có thời gian để xuất thủ chống đỡ một quyền đó. Hắn hận, hắn thực sự ân hận

Bạch Phi Vũ mặc dù đã biến thành một đồng thịt nát thể nhưng hai đạo kiếm vẫn mỏng manh hơn cả sợi chỉ kia vẫn còn tiếp tục tấn công về phía của Hồng Mông, hắn bây giờ cũng là không thể xuất ra bất cứ chiêu thức nào để đỡ một kiếm này. Không phải bởi vì hắn không còn hậu chiêu mà là một kiếm này đã đánh tới nơi rồi nên hắn không có thời gian đánh ra chiêu thức tiếp theo chặn lại.

Bên ngoài mọi người nhìn thấy Hồng Mông vậy mà một quyền giết chết toi Bạch Phi Vũ thì cũng là há mồm tròn mắt, ai cũng không thể tưởng tượng được Bạch Phi Vũ lại có thể chết theo cách như vậy. Một quyền kia quả thực quá mạnh mẽ.

"Một quyền vừa rồi thật sự giống như có ma a... vậy mà lại có thể rơi vào ở trên đầu của Bạch Phi Vũ."

"Ta cũng nghĩ là mắt mình nhìn nhầm đấy, nhưng sự thật quá rõ ràng ta không tin cũng không được, một quyền vừa rồi thật là ngoài sức tưởng tượng."

"Hắn mặc dù đánh ra một quyền giết chết đối thủ nhưng mà một kiếm kia vẫn còn không có dừng lại a, lần này xem hắn làm sao đỡ được."

"Một kiếm này mà chém qua thì ta nghĩ cũng có thể chém hắn ra thành hai nửa."

Tất cả ai cũng đều muốn xem Hồng Mông đỡ một kiếm kia như thế nào, nếu hắn lại còn có thể tung ra thêm được một chiêu nữa thì đúng là quá tà rồi.

.....

Hồng Mông nhìn hai đạo kiếm vẫn kia đánh tới trên thân của mình, nhưng trong mắt của hắn không hề hốt hoảng mà ngược lại là rất bình tĩnh. Trước khi quyết định xuất ra một quyền kia giết chết Bạch Phi Vũ thì hắn cũng đã tự có phương án chống đỡ một kiếm kia cho mình rồi. Một kiếm này có mạnh thì hắn cũng không sợ.

Hồng Mông hai mắt chợt loé, cả hai cánh tay đan chéo ở phía trước ngực đỡ lấy một kiếm kia đánh tới. Đúng lúc này thì hai đạo kiếm vẫn mỏng manh hơn cả sợi chỉ kia cũng đã chém ngang ngực của hắn.

- Keng! Keng! Phốc! Phốc!

Thời điểm hai đạo kiếm vẫn kia vừa mới chạm vào trên thân thể của Hồng Mông thì cả người của hắn bỗng nhiên biến đổi. Chỉ thấy quanh thân của Hồng Mông đột nhiên phát ra ánh sáng vàng chói mắt bao phủ cả người hắn. Từng tiếng keng keng giống như đánh vào kim loại vang lên, sau đó là hai đạo huyết tiễn bắn ra ngoài.

Ánh sáng vàng chói mắt dần dần biến mất để lộ ra một thân ảnh cứng cáp trước mắt mọi người, cả người hắn đều là ánh vàng kim lấp lánh, mỗi một bộ phận thân thể lộ ra đều hết sức có đường nét, chính là Hồng Mông.

Hồng Mông trên người ngoài hai đạo vết thương hơi sâu một chút từ phía bắp tay bên này kéo dài đến bắp tay bên kia thì cũng không có gì nguy hiểm, hắn vừa rồi cũng đã đỡ được hai đạo kiếm vẫn mỏng manh kia.

Hồng Mông sau khi đỡ lấy một kiếm này thì cũng khá là kinh ngạc, một chiêu kiếm vừa rồi thật mạnh, hắn mặc dù đã dùng tới Bát Hù Kim Thân để chống đỡ nhưng vẫn bị vạch ra hai đạo vết thương.

Hồng Mông cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu trách bản thân mình luyện thể không tốt, nếu không Bát Hù Kim Thân của hắn làm sao có khả năng bị chém ra hai đạo vết thương sâu như vậy. Bát Hù Kim Thân của Hồng Mông vừa mới được sử dụng thì cũng lại biến mất đi chỉ một hai giây sau đó, hắn lại trở về trạng thái ban đầu của mình.

"Vậy mà không chết, hắn vậy mà chỉ bị thương như vậy thôi sao."

"Ánh sáng vàng kim vừa rồi là cái gì, làm sao không còn thấy nữa."

"Nếu ta đoán không nhầm thì ánh sáng vàng vừa nãy rất có thể là tiểu tử kia vừa mới biến thân a, hắn vậy mà có công pháp luyện thể của võ tu."

"Khó trách hắn lại lựa chọn đánh ra một quyền kia giết chết Bạch Phi Vũ sau đó đỡ hai đạo kiếm vẫn vừa rồi thì ra hắn cũng là tu sĩ luyện thân thể."

Tất cả nhìn thấy Hồng Mông sau khi đỡ hai đạo kiếm vẫn kia mà cũng chỉ bị thương một chút trở ra thì cũng rất là ngạc nhiên bàn luận. Nhưng rất nhanh tất cả liền cảm thấy có gì đó sai sai.

"Các vị, ta đột nhiên nhận được truyền tin châu của thê tử, nàng nói trong bụng nàng đã có thai. Ta với nàng tháng trước mới cùng nhau kết mối lương

duyên, nay nàng nói đã có thai hai tháng khiến ta không khỏi vui mừng, ta xin phép đi trước về thăm ái thiếp của ta."

Người vừa nói chính là nam tử mặc thanh y trước đó phát biểu rằng Hồng Mông không chết thì trên đầu của hắn sẽ mọc sừng, hắn vừa nói xong thì đã đập phi kiếm rồi đi."

Nam tử thanh y này vừa nói xong thì cũng đã có một nam tử mặc lam phục đứng ra nói tiếp:

"Các vị tiếp tục quan chiến, ta cũng là vừa nhận được tin đạo lữ của ta có bầu hai tháng, ta xin phép đi trước."

Cái này lam y nam tử nói xong cũng là đập phi kiếm bay về một hướng, hướng này cũng là hướng mà nam tử mặc thanh y vừa mới rời đi.

Hai người này vừa mới rời đi thì lại liên tiếp có mấy người đập phi kiếm bay đi, chẳng mấy chốc đã vọt đi một nửa.

.....

Hồng Mông ánh mắt cũng là không thêm để ý đám người kia đang liên tục rời đi, hắn vẫn còn đang thăm trách bản thân luyện thể không được tốt. Bất Hủ Kim Thân này chính là đặc thù thân thể của hắn, đây cũng không phải là công pháp luyện thể của võ tu nào cả. Chính bản thân của hắn có thể biến thành thân thể khác nhau sao cho phù hợp với hoàn cảnh, đây hoàn toàn là do thể chất của hắn có chút đặc thù.

Hồng Mông lúc này trong tay lại lấy ra mấy viên đan dược nuốt vào. Vết thương trên người của hắn cũng đang chậm rãi khép lại. Hắn lập tức quay người nhìn về phía Hoàng Văn Trác.

Hoàng Văn Trác bây giờ trông hết sức chật vật, cả người bị hắc lôi đánh cho cháy đen, tóc tai rối bời, y phục cũng là rách tả tơi, trên người của hắn có thể thấy rõ ràng một vài chỗ đã bị hắc lôi đánh thụ thương, da thịt cháy xém.

Hoàng Văn Trác lúc này trong mắt không còn chiến ý nồng đậm như trước nữa, hắn bây giờ chỉ nghĩ làm sao để chạy trốn mà thôi, sau khi chống đỡ xong lôi phù cấp sáu này thì hắn đã rất mệt mỏi rồi, hắn không thể tiếp tục ở lại được nữa.

Hồng Mông nhìn thấy chiến ý trong mắt của Hoàng Văn Trác đã không còn nữa thì hắn cười khẩy một cái, ý chí chiến đấu không còn cộng thêm cái thân thể rách rưới kia, muốn đánh với hắn thì còn lâu mới thắng được.

Hoàng Văn Trác lúc này ánh mắt đột nhiên liếc về phía đám người đằng sau, trong mắt hắn giống như suy nghĩ điều gì đó. Lập tức thân thể của hắn nhoáng lên một cái sau đó liền biến mất.

- Á

Đột nhiên có một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng tám kêu lên một tiếng thảm thiết, chỉ thấy cả người hắn bị đá bay về phía trước, miệng phun máu mà người thì không ngừng bay đi. Thì ra hắn vừa mới bị Hoàng Văn Trác đánh lên.

Hoàng Văn Trác chính là nghĩ đá tên Trúc Cơ tầng tám kia về phía Hồng Mông để tạo cơ hội cho hắn chạy thoát, chỉ cần một chút thời gian mà Hồng Mông giết tên Trúc Cơ tầng tám kia thì hắn cũng đã có thể cao chạy xa bay rồi.

Tên tu sĩ Trúc Cơ tầng tám kia cũng chỉ có thể thàn than bản thân xui xẻo vì đã rơi vào móng vuốt của Hoàng Văn Trác, một đòn này hắn cũng là vô phương chống đỡ.

Hồng Mông thấy Hoàng Văn Trác vừa mới biến mất thì cả người của hắn cũng đã sớm di chuyển rồi, nhưng đột nhiên trước người của hắn lại bay tới một tên Trúc Cơ tầng tám cản chân.

- Muốn chạy sao, đâu có dễ như vậy.

Hồng Mông nhếch miệng lên cười gằn, đánh hắn ra nông nỗi này còn muốn chạy đi, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy, những lời hắn đã nói thì nhất định phải làm được.

Hồng Mông lúc này cả người đứng lại, Hòa Long trường thương trên tay của hắn lại một lần nữa đưa lên.

Oanh!

Hòa Long trường thương vừa mới đưa lên thì không gian xung quanh lập tức giống như dừng lại, chỉ thấy sát khí dày đặc ập tới bao phủ xung quanh. Toàn bộ những người ở đây ai cũng bị loại sát khí dày đặc này bao trùm khiến cho cả người lạnh run. Đứng trước loại sát khí này ai ai cũng đều không dám cử động dù chỉ một chút, thậm chí còn không thể cử động, chỉ cần cử động thì bản thân liền có thể mất mạng mà không hề hay biết.

Hoàng Văn Trác đang muốn chạy đi thì cũng bị loại sát khí nồng đậm này khoá chặt lại, từng dòng mồ hôi lạnh chạy khắp người, dù là một cử động nhỏ cũng không thấy hắn làm ra. Tên Trúc Cơ tầng tám vốn đang bay tới chỗ Hồng Mông thì lúc này cũng bị dừng hình lại giữa không trung không thể nhúc nhích. Trong bãi chiến trường này người có quyền cử động cũng chỉ có một mình Hồng Mông.

Chỉ thấy trên đầu Hòa Long trường thương của Hồng Mông xuất hiện một đoá hoa diễm ba màu tuyệt đẹp đang cháy, nó dần dần bao phủ toàn bộ trường thương, sát khí nồng đậm xung quanh cũng là hội tụ hết vào đầu trường thương này. Có thể nhìn thấy rõ ràng không gian xung quanh trường thương của Hồng Mông đang không ngừng vận vạo.

Đoá hóa điểm ba màu trên đầu Hòa Long trường thương kia nhìn không khác gì một đoá hóa liên rực rỡ, nhìn nó thực sự mê hoặc.

Chân nguyên ồ ạt tuôn vào bên trong Hòa Long trường thương, lúc này sát khí đã hội tụ đầy đủ, Hồng Mông vừa thả tay cầm thương ra vừa nói thầm:

- Đoạt Mệnh Thương!

- Vào!

Hòa Long trường thương vừa mới được thả ra liền bay với tốc độ kinh người lao thẳng về phía Hoàng Văn Trác, nhìn nó thật giống như một đoá hóa liên ba màu.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha....

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Hôn mê

Hoàng Văn Trác vốn nghĩ rằng kế hoạch chạy trốn này của hắn sẽ thuận lợi, nhưng hắn còn chưa kịp rời đi thì đã thấy không gian xung quanh hắn đã bị bao phủ bởi sát khí dày đặc khiến cho hắn không dám cử động. Loại sát khí lạnh lẽo này khiến cho cơ thể của hắn chảy mồ hôi như mưa, động đậy một chút cũng không dám.

Hoàng Văn Trác trong lòng cực kì kinh hãi, sát khí dày đặc này rốt cục làm sao mà có, hắn chưa từng cảm nhận được sát khí loại này. Hoàng Văn Trác ánh mắt cực kỳ ngưng trọng nhìn về phía Hồng Mông, nếu bây giờ hắn động thì cây thương kia chắc chắn sẽ xuyên qua người của hắn cho nên hắn chỉ có thể chờ cho đến khi cây thương kia được phóng ra rồi mới tìm cơ hội tránh né. Không tránh được một thương này thì hắn chết, còn nếu tránh được thì hắn vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

- Hồng Mông, ngươi không thể giết ta, nếu như ngươi giết ta thì chắc chắn ngươi sẽ đắc tội với Cửu Xà Tông chúng ta. Cửu Xà Tông chính là lục tinh tông môn, ta lại là một cái đệ tử nòng cốt, nếu như ngươi giết ta thì chắc chắn tông chủ cùng với trưởng lão trong tông của ta sẽ không tha cho ngươi. Ngươi tự mình suy nghĩ kỹ, xem bên nào nặng bên nào nhẹ.

Hồng Mông ánh mắt vẫn hết sức bình thản, nhưng lông mày hơi nhíu lại rồi nói:

- Cửu Xà Tông? Cửu Xà Tông là cái gì vậy? Cửu Xà Tông rất ngưu sao? Ta chưa từng nghe nói qua a.

Hoàng Văn Trác nghe vậy thì trong lòng có chút tức giận, nhưng bên ngoài vẫn là cố gắng thuyết phục Hồng Mông:

- Ngươi chắc là người của Tam Sinh đại lục, như vậy cũng khó trách ngươi không nhận ra Cửu Xà Tông của chúng ta. Cửu Xà Tông chúng ta chính là lục tinh tông môn ở trung châu của Dạ Hân đại lục. Tông chủ của ta chính là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, ngoài ra các vị trưởng lão trong tông cũng có tu vi Hợp Thể sơ kỳ và Hư Thần hậu kỳ. Thực lực bậc này cũng là đứng đầu trong các lục tinh tông môn rồi.

Hoàng Văn Trác nói tới đây lại dừng một chút sau đó nói tiếp:

- Không những vậy, lần này đưa ta tới đây chính là một vị trưởng lão trong tông có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, nếu như ngươi dám giết ta thì đến khi ngươi ra khỏi đây chắc chắn cũng sẽ bị vị trưởng lão kia giết chết. Ngươi tu vi chỉ có Kim Đan viên mãn, lại có thể đánh lại vị trưởng lão có tu vi Hợp Thể sơ kỳ kia của chúng ta hay sao.

Hồng Mông nghe vậy thì cũng ồ lên một tiếng, không thể không nói Cửu Xà Tông này cũng khá là ngưu a, trước mắt hắn mới chỉ có tu vi Kim Đan tầng năm thì quả thực không phải là đối thủ của Cửu Xà Tông này. Thế nhưng bây giờ đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, nếu hắn tha cho Hoàng Văn Trác kia thì liệu hắn còn có thể sống nổi hay không. Đại ca cũng đã nói với hắn rằng người không phạm ta thì ta không phạm người, nhưng một khi hai bên đã không vừa mắt thì giết là giết thôi, cho dù có là cửu tinh tông môn tới đây đi nữa thì cũng đều giết hết, tốt nhất là không nên để lại mầm họa sau này.

Nghĩ tới đây Hồng Mông mới mỉm cười nói:

- Cửu Xà Tông của ngươi đúng là thực lực hết sức cường hãn a, ta nghe xong quả thực cũng có chút cảm thấy khó xử...

Hoàng Văn Trác nghe được lời này của Hồng Mông thì trong lòng thầm vui mừng, quả nhiên mạng cái chiêu bài lục tinh tông môn này ra thì không có kẻ nào là không cảm thấy lo lắng, tiểu tử kia sau khi nghe xong chắc cũng không còn dám giết chết hắn nữa. Hoàng Văn Trác lúc này nhìn về phía Hồng Mông nói:

- Đúng, đúng, đúng. Ngươi cũng không cần phải cảm thấy khó xử, chỉ cần ngươi không giết ta thì sự việc ngày hôm nay Hoàng Văn Trác ta cũng sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ không báo lại với tông môn. Ngươi tuổi còn trẻ, lại được trời ban cho thiên phú kinh người, chỉ cần ngày hôm

nay ngươi không giết ta thì sau này cũng không sợ có người tìm tới gây phiền phức, lúc đó cũng có thể an tâm tu luyện.

Hoàng Văn Trác lúc này cũng là ra sức nói lời ngon ngọt dụ dỗ Hồng Mông, chỉ cần hôm nay hấn không chết thì ngày sau chắc chắn sẽ có cơ hội báo thù, đến lúc đó hấn phải rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay.

Hồng Mông nghe vậy thì cười khẩy:

- Không giết ngươi, nói chuyện sao dễ vậy, hôm nay ngươi đâm ta một lỗ, nếu ta thả ngươi đi thì không biết sau này còn có cái hậu họa gì. Ngươi nói chuyện hôm nay ta làm sao có thể bỏ qua đây. Hôm nay ngươi không chết thì chính là ta chết.

Hồng Mông đương nhiên sẽ không bị mấy lời ngon ngọt kia của Hoàng Văn Trác đánh lừa, ngày hôm nay hấn thả hổ về rừng thì ngày sau con hổ đó chắc chắn cũng sẽ xuống núi tìm hấn. Hấn làm sao có thể để một chuyện như vậy xảy ra được. Hôm nay Hoàng Văn Trác chết thì Cửu Xà Tông chắc gì đã biết là do hấn làm, mà cho dù có biết được thì đã làm sao, Hồng Mông hấn không sợ.

Hỏa Long trường thương trong tay của Hồng Mông đã có dấu hiệu muốn buông ra, Hoàng Văn Trác nhìn thấy vậy thì trong lòng càng là kinh hãi, hấn vội vàng nói:

- Tiểu tử, đừng có rượu mồi không uống muốn uống rượu phạt, nếu như ngươi giết ta thì ngươi chắc chắn cũng sẽ không được chết toàn thân đâu.

- Xuống địa ngục đi.

Hồng Mông cũng chẳng đợi Hoàng Văn Trác nói xong thì trường thương trong tay cũng đã buông ra. Hỏa Long trường thương được Tam Vị Chân Đạo hóa bao phủ toàn bộ, nhìn thật giống như một đoá hoa liên ba màu.

Sát khí nồng đậm tích tụ đã lâu nay được phóng ra thì thật giống như ma vương đòi mạng bay thẳng tới phía của Hoàng Văn Trác. Chỉ riêng loại sát khí nồng đậm này thôi cũng khiến cho nhiều kẻ phải sợ hãi rụng rời rồi.

- Phốc!

Đoạt Mệnh Thương vừa mới được phóng ra thì không gian xung quanh lập tức trở nên vặn vẹo một cách kinh khủng, không gian thật giống như bị một thương này bóp méo. Tên Trúc Cơ tăng tám bị Hoàng Văn Trác đá ra cản đường cũng đã bị một thương này nhẹ nhàng đánh xuyên qua đầu, từng luồng huyết vụ bắn ra tung toé.

Đoạt Mệnh Thương vừa mới tước đi một sinh mệnh thì tốc độ vẫn không hề thay đổi lao về phía Hoàng Văn Trác, một thương này đánh ra chắc chắn phải lấy đi ít nhất một sinh mệnh.

Hoàng Văn Trác nhìn thấy một thương kia đánh tới thì trong lòng cực kì kinh hãi, hấn còn đang muốn chạy thì cảm thấy không gian xung quanh mình có chút chậm chạp, muốn tránh một thương kia thật không dễ dàng.

Hoàng Văn Trác còn đang liều mạng giãy giụa thì Đoạt Mệnh Thương đã đánh tới nơi rồi, từ lúc thương này được phóng ra thì cũng chưa tới một giây.

- Ngươi không thể giết ta....

- Phốc!

Hoàng Văn Trác ánh mắt tuyệt vọng, miệng không ngừng thét lên, thế nhưng cũng chẳng để hấn nói hết câu thì Đoạt Mệnh Thương đã xuyên qua tim của hấn.

Đoạt Mệnh Thương vừa mới đánh xuyên qua tim của Hoàng Văn Trác thì cơ thể của hấn cũng nổ tung lên thành từng luồng huyết vụ hòa lẫn vào trong màn mưa. Sau đó Tam Vị Chân Đạo hóa lập tức bao trùm toàn bộ những mảnh cơ thể bị bắn văng ra của Hoàng Văn Trác. Chỉ trong nháy mắt thì Hoàng Văn Trác đã bị Tam Vị Chân Đạo hóa làm cho bốc hơi.

Đoạt Mệnh Thương sau khi đã lấy đi sinh mệnh của Hoàng Văn Trác thì lại quay trở về trên tay của Hồng Mông rồi nằm im ở đó. Cũng đúng lúc này thì sự mệt mỏi lại lan toả khắp cơ thể của Hồng Mông, để đánh ra một thương vừa rồi thì toàn bộ chân nguyên còn sót lại cũng đã bị hấn sử dụng hết sạch, bây giờ hấn cũng chỉ là một con rỗng rỗng mà thôi.

Hồng Mông vẫn cố gắng giữ cho thân hình đứng thẳng, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía đám người đằng kia. Từ hơn một trăm người vây đánh hấn vậy mà bây giờ cũng chỉ còn lại có mười lăm người mà thôi. Một trận đánh ngày hôm nay cũng đủ để cho hấn trưởng thành.

Đám người kia bị ánh mắt của Hồng Mông quét tới thì run như cây sậy, chẳng có kẻ nào dám nhìn thẳng vào mắt của Hồng Mông. Bọn chúng bây giờ mới nhận ra mình ngu ngốc cỡ nào, nếu như trước đó bọn chúng kịp thời chạy đi thì có lẽ đã không bị ánh mắt của vị thần chết này quét tới.

- Tất cả để lại nhẩn trừ vật sau đó rút.

Hồng Mông nâng Hỏa Long trường thương trong tay lên sau đó lạnh lùng nói, Tam Vị Chân Đạo hóa lại một lần nữa bao phủ xung quanh trường thương, nhiệt độ trong phút chốc tăng lên rất nhanh.

Đám người kia vốn còn đang không biết làm thế nào thì đột nhiên nghe thấy câu này của Hồng Mông, thật không thể không nói đối với chúng đây chính

là tiên âm a, chỉ cần để lại nhẵn trừ vật thì có thể giữ lại mạng sống, có kẻ nào ngu tới mức mà không làm theo chứ.

Tất cả rất nhanh đều để lại nhẵn trừ vật của mình sau đó co giò chạy đi thật nhanh, ai cũng không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa, ở đây quá đáng sợ rồi.

Hồng Mông thấy đám người kia đã rời đi thì liền thở phào một hơi, hắn bây giờ cũng không còn sức để mà đánh nữa, may là đám người kia chính là một bọn sợ chết a.

- Bịch! Bịch! Bịch!

Hồng Mông đang định xoay người rời đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, đôi lông mày của hắn nhíu lại, chẳng lẽ vẫn còn có kẻ không sợ chết, vẫn chưa có rời đi nơi này.

Hồng Mông quay người lại nhìn thì liền phát hiện phía dưới mặt đất có dấu chân đang không ngừng tiến về phía hắn, mỗi một bước đều làm cho mặt đất phía dưới khô cứng lại, thế nhưng hắn chỉ nhìn thấy dấu chân đó đang từ từ bước về phía mình chứ không nhìn thấy người đâu.

Dần dần khi bước chân kia bước tới ngay phía trước mặt hắn thì một thân ảnh màu trắng mới từ từ hiện ra. Hồng Mông ngây ngẩn nhìn thân hình trước mắt, hắn từ từ nói:

- Người không sợ chết sao!

- Ta không sợ, người bây giờ còn có thể giết chết được ta sao.

Lạc Hân Tịnh ngửa đầu lên nhìn Hồng Mông rồi nói. Hồng Mông vừa mới nghe xong câu này thì cũng là một mối ngã xuống.

- ẦM!

Hồng Mông cả người ngã ra đằng sau rồi trực tiếp hôn mê.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha...

Có thể tác sẽ up rải rác từ giờ đến cuối tuần..chắc chắn sẽ đủ 12 chương như đã hứa...hoặc có thể hơn nha.v

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Kim Đan Tầng Chín

Đứng trên tường thành cao gần chục trượng, Vô Danh hai tay nắm ở phía sau mà ánh mắt không ngừng nhìn về nơi phương xa. Hắn mặc cho gió lạnh thổi lên người khiến y phục của hắn không ngừng bay lật phất.

Vô Danh hiện tại trong lòng có chút cảm giác không thoải mái, không hiểu sao trong lòng của hắn đột nhiên cảm thấy lo lắng. Hắn chính là lo lắng cho Hồng Mông, đã là vài tháng kể từ ngày ba người tách ra hắn vẫn không có nhận được tin tức gì từ Hồng Mông gửi tới, không biết nhóc mấy tháng này sống ra sao.

Vô Danh bởi vì trong lòng lo lắng cho nên trước đó đã gửi đi một cái truyền tin châu cho Hồng Mông, nếu như Hồng Mông đọc được tin của hắn thì nhất định phải gửi truyền tin châu về, chỉ cần Hồng Mông không sao hắn liền cảm thấy yên tâm.

Hiu! Hiu!

Lại một đợt gió lạnh nữa thổi qua gương mặt tuấn mỹ kia của Vô Danh, mái tóc đen phiêu phù bay trên không trung còn phảng phất dính lại cát bụi nơi chiến trường, ở chỗ này dù ngày hay đêm thì cát bụi cũng vẫn như vậy thổi qua. Trên bầu trời đêm kia đứng ở dưới ánh trăng sáng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng từng đợt gió bụi thổi qua che mờ đi những ngôi sao trên bầu trời.

- Bịch! Bịch! Bịch!

Vô Danh trong đầu đang nghĩ ngợi thì hắn đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đi tới, nhìn lại thì hoá ra chính là Vũ Thuý Yên. Mặc dù trời đêm gió lạnh không ngừng thổi lên người, nhưng Vũ Thuý Yên vẫn là chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh, bên ngoài có khoác thêm một tấm trường bào.

Vô Danh ánh mắt chỉ tùy tiện liếc qua sau đó lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn về nơi xa xăm, hắn lại một lần nữa rơi vào trong suy nghĩ, không có lúc nào là hắn không nghĩ ngợi.

- Vô Danh đại ca, huynh vẫn chưa ngủ sao?

Vũ Thuý Yên đứng bên cạnh Vô Danh hỏi nhỏ, ánh mắt của nàng cũng là nhìn về phía xa xăm, giống như đang muốn dõi theo ánh mắt kia của Vô Danh.

- Ta không ngủ được. Còn muội, sao vẫn chưa ngủ??

Vô Danh đáp lại. Vũ Thuý Yên quay sang nhìn hắn một cái sau đó lại cúi đầu xuống rồi nói:

- Muội cũng giống huynh, không ngủ được.

Vô Danh nghe vậy thì liền cười, hắn quay sang nhìn Vũ Thuý Yên rồi hỏi:

- Muội còn nhỏ như vậy mà cũng biết không ngủ được sao? Muội nếu như thường xuyên thức đêm như vậy thì sẽ mãi là một cái tiểu cô nương a.

Vũ Thuý Yên nghe Vô Danh nói vậy thì trong lòng cũng có chút buồn bực, nàng chau mày lên nhìn Vô Danh:

- Huynh cũng đâu có hơn mười bao tuổi a, vậy mà còn nói muội nhỏ. Chỉ có huynh là lúc nào cũng bày ra cái bộ mặt suy tư giống như mấy ông lão đầu bạc a. Muội nhìn huynh thật giống như một cái ông cụ non a.

Vô Danh nghe vậy thì liền cười phá lên, cô bé này cũng thật là... Vũ Thuý Yên thấy Vô Danh cười lên như vậy thì cũng đưa tay che miệng cười khúc khích. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn cười như vậy. Vũ Thuý Yên nhìn Vô Danh rồi nói:

- Huynh rốt cục cũng cười a, đây là lần đầu tiên muội thấy huynh cười như vậy đó. Thay vì suốt ngày bày ra vẻ mặt suy tư giống như ông già, nếu huynh lúc nào cũng cười lên như vậy thì chẳng phải rất tốt sao, huynh cười như vậy ngược lại rất là soái a.

Vô Danh nghe Vũ Thuý Yên nói thì cũng chỉ cười mà không đáp, đứng đó một lúc hắn mới quay người lại rồi nói:

- Trời cũng đã khuya rồi, ngoài đây gió lạnh, tốt nhất muội nên vào trong phòng nghỉ ngơi, cũng đừng học ta thức khuya, như vậy không tốt.

Vô Danh nói xong thì thân hình cũng đã biến mất trên tường thành, hắn đã quay trở lại phòng của mình sau đó đóng cửa lại. Vũ Thuý Yên nhìn theo thân ảnh kia biến mất trong đêm tối, đôi lông mày không ngừng nhíu lại giống như suy nghĩ điều gì, cuối cùng nàng cũng thở dài rồi bước đi.

- Dù biết không tốt nhưng muội vẫn sẽ làm. Muội chỉ muốn hiểu được huynh.

.....

Vô Danh vừa mới bước vào trong phòng thì liền duỗi ngón tay ra búng một cái, một luồng chân nguyên đánh qua ngọn lửa cháy ở trên chiếc đèn dầu treo trên vách tường khiến nó ngay lập tức vụt tắt. Cả căn phòng bỗng chốc tối om, Vô Danh vẫn từ từ bước về phía chiếc giường đá ở phía trước. Ánh mắt của hắn rất tốt cho nên không có bị vấp ngã, hắn vừa mới leo lên trên giường thì lập tức biến mất.

Vô Danh vừa mới tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn thì linh khí cực kì nồng đậm liền ập tới, linh khí ở đây lúc nào cũng dày đặc như vậy, tất cả đều hoá thành giống như sương mù giăng khắp thế giới hỗn độn. Nếu như thế giới này có thể hoàn thiện thì mọi nơi đều thật giống như tiên cảnh vậy.

Vô Danh lập tức lấy ra đầu cực phẩm tiên linh mạch dài trăm trượng của mình ra sau đó liền ngồi ở phía trên mà tu luyện. Cực phẩm tiên linh mạch vừa được hắn lấy ra thì ngay lập tức hút lại toàn bộ linh khí xung quanh tới khiến cho linh khí ở chỗ của Vô Danh càng ngày càng nồng đậm, giống như nó có thể biến thành mưa bất cứ lúc nào. Chỉ có tu luyện ở dưới loại linh khí nồng đậm này mới khiến cho Vô Danh cảm giác được rằng mình đang tu luyện.

Vô Danh vừa mới ngồi xuống thì đã ngay lập tức tỉnh chí hắn lại, Vô Cực Quyết cũng dựa theo ý niệm của hắn mà tự động vận chuyển. Khi tu luyện vượt qua tầng về khí thì hoàn toàn chính là vô vi, tiểu chu thiên được đã thông, đại chu thiên cũng được đã thông toàn bộ rồi thì cơ thể có thể lập tức bay lên trên không trung mà không chịu sự ước chế của vũ trụ, cũng là đại biểu cho cảnh giới Kim Đan. Vô Danh tu luyện tới tầng này thì cũng đã hoàn toàn là vô vi rồi, trong đầu không có bất kể một ý niệm nào cả, chỉ có một niệm đầu xuất ra là bản thân mình đang ngồi luyện công ở nơi đây.

Tu luyện tại cao tầng cũng chính là vô vi, vượt qua tầng về khí một chút thì đã không còn giằng về ý niệm dẫn đạo nữa rồi. Vô Danh mỗi khi tu luyện cũng chính là như vậy, Vô Cực Quyết tự động vận chuyển theo mạch trước đó mà hắn từng luyện, không hề dựa vào ý niệm của hắn dẫn đạo.

Vô Cực Quyết vừa vận chuyển thì linh khí xung quanh giống như dòng nước lũ toàn bộ đều rơi vào bên trong Vũ Trụ mạch lạc của Vô Danh sau đó hoàn toàn bị hắn luyện hóa hấp thu. Tu vi của Vô Danh vốn đang dừng lại ở Kim Đan tầng tám đỉnh phong thì cũng bắt đầu tăng lên, tốc độ bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Từng luồng linh khí cực kỳ đậm đặc đều bị Vũ Trụ mạch chuyển hoá thành chân nguyên sau đó giữ lại ở bên trong cây vũ trụ của Vô Danh. Những chân nguyên này cũng thật giống như rơi vào vũ trụ rộng lớn không có điểm dừng, chân nguyên của hắn đều thời thời khắc khắc được Vũ Trụ mạch lạc cô đọng lại.

Vô Danh ngồi ở đây tu luyện cũng đã hai ngày trôi qua, mãi cho đến ngày thứ ba thì tu vi của hắn mới có dấu hiệu muốn đột phá. Chân nguyên của hắn đang không ngừng đánh vào bên trên bức tường ngăn cách tu vi, muốn phá vỡ nó.

- ẦM

Cuối cùng trong cơ thể Vô Danh cũng vang lên một tiếng ầm nhỏ, tu vi của hắn đã đột phá Kim Đan tầng tám đỉnh phong mà tiến vào Kim Đan tầng chín

sơ kỳ. Vô Danh vẫn tiếp tục ngồi tu luyện một lát để củng cố vững chắc tu vi của hắn.

Vô Danh thở ra một hơi sau đó từ từ mở mắt, hắn lúc này cũng đã định chỉ tu luyện. Vô Danh tẩy rửa tạp chất trên cơ thể sau đó liền mặc vào một bộ y phục mới. Hắn thấy chính mình cũng không cần tự làm cho mình quá khác biệt, bây giờ hắn cũng sẽ chỉ mặc y phục giống như các tu sĩ khác.

Vô Danh cảm thấy tốc độ tu luyện của bản thân tuy cực kỳ vững chắc nhưng lại có cảm giác rất chậm. Hắn bởi vì chân nguyên quá cô đọng cho nên tốc độ tu luyện cũng là chậm hơn nhiều những tu sĩ khác. Hắn đã tu luyện ở đây gần ba ngày, chẳng những sử dụng cực phẩm tiên linh mạch cùng với linh khí nồng đậm ở đây kết hợp lại vậy mà cũng chỉ là đột phá từ Kim Đan tầng tám đỉnh phong tới Kim Đan tầng chín sơ kỳ.

Nhưng mà dù sao hiện tại hắn cũng là không có sử dụng linh thạch đi tu luyện, cho nên tốc độ cũng có chút chậm hơn.

Vô Danh kiểm tra qua trên người của hắn vẫn là còn có hơn hai triệu linh thạch thượng phẩm, chỗ linh thạch này đúng là không bỏ bèn gì.

Vô Danh sau khi kiểm tra đồ đạc một lúc thì mới lại quay sang liếc Kim Luân Vương một cái, những hắn cũng không có hành động gì với Kim Luân Vương, tu luyện xong sau đó là hắn liền rời đi thế giới hỗn độn.

Vô Danh vừa mới rời khỏi thế giới hỗn độn thì đã thấy bên ngoài trời cũng bắt đầu sáng rồi, hắn đi ra ngoài mở cửa sau đó liền đi tới phía trung tâm thành.

Trong tòa thành rộng lớn này ngoài hắn và Vũ Thủy Yên ra thì cũng không còn ai cả, hoàn toàn rất yên tĩnh. Vô Danh vừa mới đi tới khu vực trung tâm tòa thành thì đã thấy Vũ Thủy Yên đang một mình luyện kiếm ở đó.

- ẦM

Thanh Uyên kiếm trên tay Vũ Thủy Yên vẽ ra một đường kiếm khí rích rắc khó đoán đánh vào phía trên không trung sau đó nổ ra, vết kiếm còn chưa kịp lưu lại thì đã biến mất.

Vô Danh thấy vậy thì cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu, một kiếm này quả thực quá tệ.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Lôi kiếp đến

Vô Danh nhìn một kiếm kia mà Vũ Thủy Yên thi triển ra thì không khỏi lắc đầu, một kiếm này đánh ra cũng chỉ là nhìn cho đẹp mà thôi, đến ngay cả vết kiếm còn không có lưu lại trong không trung thì làm sao có thể đem ra chiến đấu.

Hắn thấy một kiếm này nếu như mà đem ra đánh với mấy tu sĩ yếu hơn thì còn có khả năng chiến thắng, chứ nếu như một chiêu kiếm rích rắc vừa rồi mà đánh với tu sĩ cùng cấp bậc hoặc hơn cấp thì đúng là trò cười. Ngay cả bước đầu tiên là lưu lại vết kiếm trong không trung còn không có làm được thì còn luyện kiếm gì đây.

Cũng chỉ có thể trách Vũ Thủy Yên luyện kiếm không tinh, lại cũng không có sư phụ chỉ dạy, nếu không làm sao một kiếm kia thi triển ra cũng chỉ để nhìn cho đẹp.

Khi sử dụng kiếm hay môn pháp bảo nào khác thì cấp độ đầu tiên phải làm được chính là lưu lại vết kiếm vừa mới đánh ra chứ không phải vừa thi triển xong là đã biến mất, bước tiếp theo chính là ngưng tụ kiếm mang sau đó bước cuối cùng chính là ngưng tụ ra kiếm thể.

Vũ Thủy Yên một chiêu vừa rồi đánh ra cũng còn chưa có đạt tới cái cảnh giới đầu tiên, cánh cửa của kiếm đạo còn xa xa chưa có sờ được. Nhớ lại hắn lúc trước học được Hàn Lệ đạo uy lực cực kỳ mạnh mẽ, vậy mà khi hắn xem miếng ngọc giản nói về đạo đạo của Mộng Tuấn thì cũng chỉ có thể cay đắng chấp nhận trình độ đạo ý ý cảnh của bản thân chỉ ở mức độ nhập môn. Vậy một kiếm kia của Vũ Thủy Yên được tính là cái gì đây.

Một kiếm vừa rồi của Vũ Thủy Yên bất quá cũng chỉ là kiếm kỹ hết sức bình thường, muốn đạt tới cảnh giới kiếm ý thì vẫn còn xa, mà sau khi học được kiếm ý thì còn có năm cái cấp bậc ý cảnh là nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, tụ thể.

Vô Danh nghĩ có lẽ mình lên để cho Vũ Thủy Yên ở đây luyện tập thêm một đoạn thời gian nữa, đợi đến khi Vũ Thủy Yên hình thành được kiếm mang thì lúc đó mới có thể tiếp tục ra ngoài lăn lộn trong chiến trường cổ.

Vũ Thủy Yên sau khi đánh ra một chiêu này thì cũng khá là hài lòng, đúng lúc này nàng nhìn thấy Vô Danh đang đi tới chỗ mình. Vũ Thủy Yên vừa cười vừa vẫy tay chào Vô Danh:

- Vô Danh đại ca, chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng.

Vô Danh nghe vậy thì cũng gật đầu đáp lại một tiếng. Vũ Thuỷ Yên lúc này lại hướng Vô Danh hỏi:

- Vô Danh đại ca, huynh thấy một kiếm vừa rồi của muội luyện có tốt không.

Vô Danh nghe vậy thì liền đáp:

- Muội thực sự muốn nghe ta nhận xét sao??

Vũ Thuỷ Yên nhìn Vô Danh rồi gật đầu liên tục. Lúc này Vô Danh mới từ tốn nói:

- Một kiếm vừa rồi của muội đánh ra còn không thể lưu lại vết kiếm trên không trung. Một kiếm này hoàn toàn chỉ để múa cho đẹp, nếu như lâm trận chiến đấu thì không có bất kể tác dụng gì.

Vũ Thuỷ Yên nghe vậy thì mặt mũi méo xệch, Vô Danh đại ca nói ra lời này quả thực là khiến nàng bị tổn thương nghiêm trọng a.

- Tại sao huynh nói một kiếm của muội vừa rồi chỉ để múa cho đẹp, muội cũng là đã luyện một kiếm này suốt một tháng rồi a, lúc chiến đấu với thú triều cũng rất là mạnh mẽ, sao có thể nói là chỉ múa cho đẹp được.

Vô Danh nghe vậy thì xém nữa cười to, hẳn vẫn là rất từ tốn giải thích cho Vũ Thuỷ Yên:

- Muội thấy một kiếm đó mạnh nhưng ta lại không hề thấy như vậy. Theo ta thì ngay cả cảnh giới đầu tiên của luyện kiếm muội còn chưa có chạm tới. Kiếm đó đem ra giết mấy con yêu thú thì còn được, nếu như thật sự đánh nhau với người ta thì muội không có phần thắng.

Vô Danh nói xong thì liền lấy trong nhẫn trữ vật ra một cái ngọc giản, trong ngọc giản này chính là cảm ngộ về đạo ý cảnh mà hắn sao chép lại từ miếng ngọc giản Đạo Tâm kia. Mặc dù là đạo ý ý cảnh nhưng người luyện kiếm hay luyện thương cũng vẫn có thể sử dụng được, bởi vì chung quy nó đều là cảm ngộ về ý cảnh, dù là luyện loại vũ khí nào thì cũng vậy thôi.

Vô Danh đưa miếng ngọc giản cho Vũ Thuỷ Yên rồi nói:

- Miếng ngọc giản này có thể giúp muội nâng cao trình độ kiếm pháp của muội. Hảo hảo tu luyện.

- À, còn nữa. Một tháng nay muội đừng có quấy rầy ta tu luyện, cũng đừng có đến tìm ta kiếm chuyện. Những gì muội cần đều ở trong miếng ngọc giản đó, tận dụng thời gian một tháng này tu luyện cho tốt đi.

Vũ Thuỷ Yên nhận lấy miếng ngọc giản sau đó gật đầu đáp:

- Muội nhớ rồi Vô Danh đại ca, muội sẽ luyện kiếm thật tốt, cũng sẽ không quấy rầy huynh tu luyện.

Vô Danh sau đó liền quay trở lại phòng của mình, hắn muốn tận dụng thời gian một tháng này để tu luyện. Trong chiến trường cổ này chắc chắn là có rất nhiều thiên tài từ các nơi đến tham gia, tu vi các dạng đều có, hắn phải mau chóng tăng lên thực lực của mình mới được. Một tháng này hắn phải tận dụng thời gian tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh, chỉ cần đạt tới cảnh giới Nguyên Anh thì hắn không còn phải lo lắng gì cả.

Vô Danh vừa mới vào trong phòng thì lập tức liền tiến nhập vào bên trong thế giới hỗn độn, hắn lại tiếp tục lấy cực phẩm tiên linh mạch ra tu luyện. Ngoài ra Vô Danh còn ném ra xung quanh người hắn một triệu linh thạch thượng phẩm.

Một triệu linh thạch thượng phẩm này vừa mới được Vô Danh ném ra thì ngay lập tức liền vỡ vụn sau đó hoá thành sương mù bị Vô Danh vận chuyển Vô Cực Quyết cuốn đi vào bên trong Vũ Trụ mạch lạc.

Linh khí xung quanh Vô Danh bây giờ quá mức đậm đặc, hắn cảm giác giống như thật sự có những dòng nước lũ liên miên chảy vào bên trong cơ thể, mỗi một lỗ chân lông của hắn đều mở rộng ra rồi cuốn toàn bộ linh khí xung quanh vào bên trong Vũ Trụ mạch lạc của hắn.

Cả người Vô Danh cảm thấy nóng bừng, linh khí được Vũ Trụ mạch lạc cuốn vào trong đang không ngừng cô đọng lại. Đại chu thiên liên tục được tự động vận chuyển, kinh mạch cũng nhờ việc chân nguyên chảy qua mà không ngừng mở rộng ra, kinh mạch cũng trở nên cứng cáp hơn.

Trong cơ thể của Vô Danh bây giờ có vô số kinh mạch nhiều không kể xiết, tại mỗi một bộ phận cơ thể đều có kinh mạch ngang dọc giao nhau, ngay cả huyết quản cũng chính là như vậy, không chỗ nào là không có kinh mạch giao nhau.

Nếu dùng mắt thường thì không thể nào nhìn thấy được những đường kinh mạch này, chỉ có dùng thần niệm quét sâu xuống thì mới có thể bắt đầu nhìn thấy được. Các vị trí nội tạng cũng có kinh mạch giao nhau khiến cho tất cả các bộ phận bên trong thân thể đều được nối lại với nhau thành một khối hoàn chỉnh. Nhưng những đường kinh mạch này có rất nhiều chỗ đã bị tắc nghẽn lại, phải trải qua thời gian tu luyện lâu dài nó mới có thể từ từ được đánh thông ra. Để có thể đánh thông được toàn bộ số kinh mạch bên trong cơ thể thì có lẽ cần phải có thời gian mấy chục vạn năm tu luyện mới có thể làm được, hoặc có khi còn phải mất nhiều thời gian hơn thế.

Các đường kinh mạch trong cơ thể của Vô Danh bây giờ đang không ngừng được đã thông và nối rộng ra, không những thế những đường kinh mạch này cũng được đánh cho thẳng ra sau đó bắt đầu nối liền lại với nhau.

Chân nguyên của Vô Danh đang được Vũ Trụ mạch lạc liên tục cô đọng lại, mật độ càng lúc càng trở nên dày đặc, chỗ chân nguyên này sau khi quay

vào bên trong đan điền của hắn thì thật giống như rơi vào trong vũ trụ vô biên vô tế. Nhưng nhờ có linh khí nồng đậm tới mức sắp bão hòa ở đây mà khoảng cách đó đang được rút ngắn lại, tu vi của Vô Danh đang tăng lên một cách chậm rãi.

Gần hai tháng bên trong thế giới hỗn độn thì tu vi của Vô Danh đã tăng lên tới Kim Đan tầng chín trung kỳ rồi, và tu vi của hắn vẫn có dấu hiệu tiếp tục tăng lên.

Năm tháng bên trong thế giới hỗn độn trôi qua, tu vi của Vô Danh đã tăng lên tới Kim Đan tầng chín hậu kỳ. Chỉ với tốc độ này thì có lẽ chỉ trong vòng vài tháng nữa hắn sẽ đạt tới cấp độ Kim Đan viên mãn.

Mười tháng bên trong thế giới hỗn độn rốt cục cũng đã trôi qua, lúc này tu vi của Vô Danh đã đạt tới Kim Đan viên mãn rồi. Đồng thời một triệu thương phẩm linh thạch cũng đã bị hắn toàn bộ hấp thu, thế nhưng tu vi của hắn vẫn còn cách rất xa mới có thể chạm tới cảnh giới Nguyên Anh. Vô Danh thấy cực phẩm tiên linh mạch của hắn đã bị ngắt đi hai trạng nữa rồi, trong lòng hắn không khỏi có chút xót của. Hắn tu luyện chính là cần quá nhiều tài nguyên.

Vô Danh đưa tay cuộn cực phẩm tiên linh mạch lại sau đó liền rời khỏi bên trong thế giới hỗn độn. Hắn vừa ra bên ngoài thì lập tức đi ra bên ngoài thành, nếu như hắn còn chậm chân ở lại trong thành thì có lẽ toà thành này cũng bị lôi kiếp đánh thành phế tích mất thôi.

- Rầm! Rầm!

Vô Danh vừa mới xuất hiện ở bên ngoài chiến trường cổ thì có tiếng sấm đánh rầm rầm, lôi kiếp của hắn đã muốn rơi xuống rồi.

Vô Danh bây giờ chỉ có thể co giò chạy thật nhanh tìm một chỗ để độ lôi kiếp Nguyên Anh, hắn phải tìm một chỗ có thể tu luyện để độ lôi kiếp lần này.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Độ kiếp

Vũ Thuý Yên còn đang mải mê luyện kiếm thì liền bị cảnh tượng trên bầu trời làm cho kinh sợ. Trong suốt bốn tháng ở bên trong chiến trường cổ này, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trên bầu trời từng đoạn mây đen kéo đến, những tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc liên tục truyền ra, lấp ló bên trong những đám mây đen kia chính là những tia lôi điện dài loằng ngoằng xẹt ngang qua bầu trời. Mà cảnh tượng hùng vĩ này lại đang xuất hiện ở ngay phía trên tòa thành này.

Nhưng rất nhanh Vũ Thuý Yên liền thờ phào nhẹ nhõm, những đám mây đen kia đang không ngừng bay đi về hướng khác và bắt đầu trả lại bầu trời trong xanh thường ngày nơi đây.

Vũ Thuý Yên lúc này đột nhiên nhìn thấy Vô Danh rời khỏi thành, nàng còn đang muốn hỏi Vô Danh đại ca định đi đâu thì đột nhiên phát hiện ra những đám mây đen ẩn chứa những tia lôi điện thô to kia cũng đang đi theo hướng Vô Danh đại ca rời đi.

- Thì ra là Vô Danh đại ca cần phải độ lôi kiếp. Vậy.. chẳng lẽ Vô Danh đại ca đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh rồi sao, thật không thể tin được, huynh ấy mới có bao nhiêu tuổi.

Vũ Thuý Yên rốt cục cũng nhận ra tại sao trên trời lại xuất hiện những đám mây đen kia và phát hiện đó cũng làm cho nàng cảm thấy hết sức rung động.

Vũ Thuý Yên vốn định đi theo phía sau xem Vô Danh đại ca độ lôi kiếp sẽ như thế nào, những đột nhiên nhớ tới lời dặn của Vô Danh đại ca thì nàng liền không nghĩ tới nữa, với cả cảnh tượng kia vẫn còn khiến cho nàng cảm thấy hết sức rung động. Vũ Thuý Yên nghĩ tốt nhất là nàng lên ở lại đây luyện kiếm cho tốt a.

.....

Vô Danh lúc này đã dùng phi thuyền bay đi được ngàn dặm về phía bắc rồi, mà lúc này hắn cũng phát hiện ra lôi kiếp kia đã muốn giáng xuống đầu của hắn rồi.

Mặc dù lôi kiếp sắp rơi xuống nhưng hiện tại Vô Danh vẫn chưa tìm được chỗ thích hợp để độ lôi kiếp, hắn vẫn chưa có tìm được chỗ để có thể tu luyện a.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Lôi kiếp lại một lần nữa gầm rú ở trên không trung, chúng quanh quần đàng sau những lớp mây đen giống như những con hắc long đang tìm thời cơ mà xả xuống chỗ Vô Danh rồi cho hắn một kích chí mạng.

Vô Danh toàn thân đều muốn nổi da gà, lông tóc của hắn cứ dựng ngược lên, hắn cảm giác được lôi kiếp thực sự muốn đánh xuống rồi. Nếu như hắn

còn chân chừ thì ngay cả chiếc phi thuyền này cũng sẽ bị đánh cho vỡ tan mất, thế nhưng đây chính là cái phi thuyền duy nhất mà hắn có a.

Vô Danh bắt đầu đi thu hồi lại phi thuyền, cả người hắn lập tức phiêu phù ở giữa không trung. Hắn ngửa mặt lên nhìn lôi kiếp trên bầu trời, thật sự không thể chờ hắn thêm một chút hay sao, nếu cứ như vậy cho lôi kiếp giáng hạ xuống thì hắn phải làm sao đây.

Trên bầu trời, lôi kiếp giống như không hề nghe thấy suy nghĩ của Vô Danh. Những đám mây đen không ngừng kéo tới rồi bắt đầu xoay thành vòng tròn nhìn giống hệt như ốc xoáy, trong ốc xoáy đen ngòm này còn không ngừng ánh lên tia chớp màu xanh tím và cả màu đen, những đám mây đen kia còn xả xuống gần mặt đất. Phạm vi trăm trượng xung quanh đều là một mảnh tịch mịch, không một tia sáng, chỉ có mây đen bao trùm và những tia lôi điện vờn quanh trên không trung. Ốc xoáy màu đen kia càng lúc càng xoay nhanh, lôi điện xẹt qua ngang dọc giống như là rễ cây cắm sâu xuống lòng đất vậy. Cảnh tượng này thật khiến con người ta phải run sợ.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Lôi kiếp rốt cục cũng đã rơi xuống, lần này chính là mười tám tia lôi kiếp màu đen to như cổ tay em bé sơ sinh đánh xuống. Vô Danh hai mắt tròn trĩnh lên nhìn tia lôi kiếp này giáng hạ trên người của mình.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Mười tám tia lôi kiếp màu đen rốt cục cũng đã rơi trên người của Vô Danh, hắn hiện tại vẫn đang đứng ở giữa không trung, không có bất kể một hành động gì.

Vô Danh cũng chỉ có thể kịp thời vận chuyển Vô Cực Hoá Thần Luyện Thể Quyết lên để chống đỡ lôi kiếp lần này, hắn không thể làm gì khác, ở chỗ này hắn không thể tu luyện.

Mười tám tia lôi kiếp màu đen to bằng cổ tay trẻ em rơi xuống trên người của Vô Danh nhưng hắn không hề cảm thấy đau đớn, mười tám tia lôi kiếp này cũng chỉ làm cho y phục của hắn bị đánh rách tả tơi và làm cháy da của hắn mà thôi, không có bất kể vết thương gì nặng nề.

Lôi kiếp đánh xuống trên người Vô Danh xong cũng không biến mất ngay mà năng lượng của nó vẫn còn lưu lại phía trên thân thể của Vô Danh. Nhưng hắn cũng vô pháp hấp thụ những luồng lôi năng này.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Lúc này trên bầu trời lại một lần nữa xuất hiện thêm hai mươi bảy tia lôi kiếp nữa. Nó đã lại một lần nữa rơi xuống vị trí của Vô Danh.

Hai mươi bảy tia lôi kiếp lần này mỗi một tia đều đã to bằng cổ tay của người lớn rồi, nó mà rơi xuống thì chắc chắn Vô Danh sẽ phải thụ thương.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Hai mươi bảy tia lôi kiếp màu đen to bằng cổ tay người lớn rốt cục cũng đã đánh vào trên cơ thể của Vô Danh, Vô Danh chỉ có thể tiếp tục vận chuyển Vô Cực Hoá Thần Luyện Thể Quyết để chống đỡ.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Bị hai mươi bảy tia lôi kiếp màu đen đánh xuống, Vô Danh lập tức bị đánh ra mấy miệng vết thương, từng luồng huyết vụ bắn tung toé ra xung quanh.

Trên người của Vô Danh bây giờ đã hiện trên dưới mười miệng vết thương, mới cho bị thương đều bị đánh cháy xém, da thịt của hắn cũng bị đánh nát, vết thương cũng đã muộn sau xuống tận xuống.

Lúc này thì lôi năng không còn quanh quẩn ở bên trên thân thể của hắn mà còn len lỏi vào trong theo từng đạo vết thương bị đánh rộng ra. Lúc này Vô Danh đột nhiên cảm thấy mình có thể hấp thu được nguồn năng lượng từ lôi kiếp này.

Vô Danh đang chuẩn bị hấp thụ năng lượng còn dư lại trên người do lôi kiếp giáng xuống thì đột nhiên "mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp" nằm trong nê hoàn cung của hắn đột nhiên rung lên sau đó lập tức hấp thu toàn bộ năng lượng đến từ lôi kiếp này.

Vô Danh lúc này đột nhiên phát hiện "mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp" phát ra từng đạo tín tức mang hình dạng tia sét nhỏ màu xanh tới vị trí dải Hồng Mông đạo vận kia. Hồng Mông đạo vận vốn nằm im trong nê hoàn cung của Vô Danh từ sau lần hắn hấp thu nó, vậy mà bây giờ cũng đột nhiên rung lên sau đó từng luồng đạo vận liên miên lan tỏa khắp cơ thể của hắn.

Theo dòng chảy đạo vận mệnh mông lan tỏa khắp cơ thể thì Vũ Trụ mạch lạc của Vô Danh cũng có động tĩnh, nó lập tức hấp thu dòng chảy đạo vận mệnh mông kia. Mà Vô Cực Quyết lúc này cũng tự động vận chuyển, nó vừa hấp thu dòng chảy đạo vận mệnh mông vừa hấp thu linh khí dày đặc bên trong chiến trường cổ.

Vô Danh thấy cảnh tượng này xảy ra thì cũng là rất ngạc nhiên, vậy mà Vô Cực Quyết của hắn lại có thể tự động vận chuyển hấp thu linh khí xung quanh, điều này thật không thể tin nổi.

Đây thực sự là một cái kinh hi lớn đối với Vô Danh, lúc đầu hắn còn nghĩ rằng hôm nay mình khó mà qua khỏi lôi kiếp, nếu như thực sự không chống đỡ được lôi kiếp thì hắn buộc phải trốn vào bên trong thế giới hỗn độn. Nhưng bây giờ hắn lại có thể vận chuyển Vô Cực quyết, lại có thể hấp thu linh khí thì hắn còn sợ gì nữa đây, chỉ cần hắn có thể đột phá tới Nguyên Anh kỳ thì lôi kiếp lần này hắn cũng không sợ hãi.

Vô Danh còn đang vui mừng thì đột nhiên cảm nhận được dòng chảy đạo vận mệnh mỏng kia, nó lập tức làm cho Vô Danh giống như đang chìm vào trong không gian vũ trụ mệnh mỏng vô biên vô tế. Một loại cảm giác mệnh mỏng to lớn cực kỳ khó miêu tả xuất hiện trong đầu của Vô Danh, hần lại một lần nữa chìm vào trong cảm ngộ.

Vô Danh đồng thời còn ném ra một triệu linh thạch thượng phẩm còn lại trong người của hắn ra xung quanh, linh thạch vừa đem ra thì lại một lần nữa bị hần bóp vỡ vụn hoá thành sương mù linh khí mỏng manh bị Vũ Trụ mạch lạc của hần hấp thu.

Tu vi của Vô Danh lại một lần nữa tăng lên, nó đang dần dần chạm tới cánh cửa Nguyên Anh kỳ.

Hồng Mông đạo vận lần này không còn phát ra loại đạo vận liên miên ào ạt giống như lần đầu nữa mà nó chảy thành từng dòng nhỏ trong người của Vô Danh khiến cho Vô Danh có thể hấp thu loại đạo vận mệnh mỏng này một cách từ từ mà không sợ bị bạo thể.

Dưới loại đạo vận mệnh mỏng này không ngừng bị hần cảm ngộ cùng hấp thu thì Vô Danh cũng dần dần hiểu sâu sắc hơn Pháp của vũ trụ, tu vi của hần cũng vì thế mà tăng lên theo. Nhưng để chạm tới cánh cổng Nguyên Anh kia thì còn khá xa.

Vô Danh mọi khi vẫn thầm trách "mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp" ăn nhờ ở đậu trong nê hoàn của hần, lại còn khiến cho hần phải chịu lõi kiếp mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, nhưng hôm nay hần rút cuộc cũng phải cảm ơn nó. Không có "mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp" thì hôm nay hần chắc chắn sẽ rất là chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Ma Cốt Ngột Lang

Vô Danh may mắn dựa vào "mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp" kích phát Hồng Mông đạo vận giúp cho Vũ Trụ mạch lạc của hần có thể hoạt động, Vô Cực Quyết nhờ đó mà tự động vận chuyển, từ đó khiến cho hần có thể tu luyện ở bên trong chiến trường cổ.

Nếu như không phải hôm nay hần được "mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp" giúp đỡ thì rất có thể không qua được lõi kiếp lần này, từ đó cũng sẽ khiến cho căn cơ của hần bị tổn thương. Nhưng may mắn là trong hoàn cảnh khó khăn nhất thì "mầm mống Thiên Đạo lõi kiếp" đã phát huy tác dụng.

Vô Danh dựa vào việc vận chuyển Vô Cực Quyết hấp thu linh khí nồng đậm xung quanh bản thân, đồng thời từng dòng chảy đạo vận mệnh mỏng cũng không ngừng chảy trong người của hần khiến cho kinh mạch và tu vi của hần cũng không ngừng tăng lên. Dòng chảy đạo vận mệnh mỏng kia cũng giúp cho hần có cảm ngộ sâu sắc hơn về Pháp của vũ trụ, khiến cho lý giải của hần về vũ trụ càng lúc càng sâu sắc hơn một phần.

Dựa vào dòng chảy đạo vận không ngừng bị Vũ Trụ mạch lạc hấp thu thì thiên phú tu luyện của Vô Danh về tất cả mọi mặt cũng đều đang tăng lên. Linh căn của hần đang dần hoàn thiện hơn, mỗi một giây đều đang tiến về viên mãn, tuy nhiên khoảng cách tiến tới viên mãn vẫn còn xa xa không với tới.

Chẳng những lý giải sâu sắc hơn về vũ trụ một phần mà thiên phú về luyện khí và trận đạo của Vô Danh cũng đang từ từ tăng lên. Hần chính là nhờ dòng chảy đạo vận này mà không ngừng hoàn thiện trình độ trận pháp cùng với luyện khí của mình.

Dưới loại trợ giúp của dòng chảy đạo vận mệnh mỏng, cơ thể của Vô Danh cũng mau chóng liền lại vết thương, tốc độ hồi phục của hần đang tăng lên từng chút một. Dưới loài dòng chảy đạo vận mệnh mỏng này, bất kể là phương diện nào Vô Danh cũng đang từ từ hoàn thiện nó.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Đúng lúc này trên bầu trời đầy mây đen kia lại tiếp tục hình thành những đường lõi kiếp đen kịt, chúng đang không ngừng ẩn hiện phía sau lộc xoay kia. Bốn mươi năm đạo lõi kiếp màu đen đang chực chờ đánh xuống.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Rất cực thì bốn mươi năm đạo lõi kiếp màu đen này cũng đã đánh xuống, mỗi một tia đều là to bằng bắp tay của Vô Danh, so với đợt lõi kiếp lần thứ hai còn muốn to hơn gấp đôi. Vô Danh ánh mắt cực kì bình tĩnh nhìn bốn mươi đạo lõi kiếp này đánh xuống, trong lòng hần còn đang thúc giục đạo lõi kiếp này mau mau đánh xuống.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Bốn mươi năm đạo lõi kiếp to bằng bắp tay của Vô Danh rốt cuộc đã rơi xuống trên người của hần. Đợt lõi kiếp lần thứ ba này mạnh hơn lần trước không chỉ gấp đôi.

- Răng rắc! Răng rắc! Phốc! Phốc!

Bốn mươi đạo lõi kiếp to bằng bắp tay vừa mới rơi xuống trên người của Vô Danh thì lập tức đánh gãy một bên tay trái của hần, đồng thời xương sườn

bên trái cũng gãy ra hai chiếc. Trên người của hắn bây giờ đầu đầu cũng thấy vết thương, da thịt cũng đã bị đánh cho cháy khét, miệng vết thương sâu tới tận xương, cả người hắn giống như có rất nhiều con lươn điện bò ở trên đó.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

- Bịch!

Năm đạo lôi kiếp còn lại cuối cùng cũng rơi xuống ở trên người của Vô Danh, năm đạo lôi kiếp này cùng rơi vào một chỗ trên người của hắn, lập tức trước ngực hắn đã bị đánh ra một cái lỗ to, rất may mắn là không có bị đánh thủng. Vô Danh bị năm đạo lôi kiếp này đánh trúng thì cả người giống như viên thiên thạch đen lao xuống dưới mặt đất.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Vô Danh vừa mới bị đánh rơi xuống dưới mặt đất thì lập tức tạo ra một cái hố rộng chừng hơn một trượng, nhưng còn chưa dừng lại ở đó, cơ thể của hắn còn bị kéo lê ra đằng sau hơn chục trượng thì mới dừng lại. Nơi cơ thể của Vô Danh đi qua cây lên vô số bụi đất, cây cối phía dưới cũng không ngừng đổ rạp xuống vì bị Vô Danh va vào. Hắn rốt cục cũng đã dừng lại được.

.....

Cách chỗ Vô Danh đang độ kiếp khoảng năm trăm dặm, trên không trung bỗng nhiên nổ tung ra một đạo huyết vụ sau đó liền thấy một nam tử trông khá chạt vật xuất hiện. Người này khuôn mặt trong hết sức bình thường, tướng mạo có đôi phần hiền lành, cả người mặc một bộ hắc y nhưng lại trông khá rách rưới, nếu như nhìn kĩ thì có thể thấy trên đó còn dính khá nhiều máu, người này chắc chắn là đã bị thương.

Nam tử mặc hắc y này vừa mới hiện ra thì lại lập tức bay đi thật nhanh ở phía dưới mặt đất, dáng vẻ rất là vội vã.

Ngay sau khi nam tử mặc hắc y xuất hiện thì ở phía sau chừng gần năm mươi dặm cũng có một nhóm ba người đang đuổi tới. Ba người này toàn bộ đều là nam nhân, ở giữa là một kẻ có thân hình vạm vỡ tướng mạo trông cũng khá lạ vừa mắt. Bên tay phải là một nam tử so với người ở giữa còn muốn đẹp trai hơn, thân hình của hắn cao gầy, mặc một bộ y phục khá là sắc sỡ. Bên tay trái là một cái nam tử dáng vóc cân đối, khuôn mặt cũng không có gì đặc biệt, cả người mặc một bộ thanh y.

Từ khí tức trên cơ thể của ba người này thì có thể đoán được cả ba đều có tu vi Nguyên Anh trở nên, tất cả đều có chung một mục tiêu.

- Ma Cốt Ngột Lang, lần này ngươi chạy không thoát đâu.

- Ma Cốt Ngột Lang, nếu ngươi thúc thời giao nộp ba gốc Thần Nguyên Thảo, chúng ta có thể suy nghĩ có nên để cho ngươi một con đường sống hay không.

Nam tử có thân hình vạm vỡ cùng với nam tử mặc bộ y phục sắc sỡ đồng thanh nói. Âm thanh của mấy người này có chân nguyên ở bên dưới trợ giúp liền phóng đại lên rất nhiều lần, nam tử mặc hắc y đang vật vã chạy trốn ở phía trước chắc chắn cũng có thể nghe thấy.

Nam tử mặc hắc y tên Ma Cốt Ngột Lang kia mặc dù nghe thấy được lời nói của hai người phía sau vọng tới nhưng vẫn không hề dừng lại, tốc độ ngược lại còn muốn nhanh hơn trước. Hắn cũng đã chạy được suốt một ngày rồi, bảo hắn dừng lại là dừng lại hay sao.

- Vù..vù!

Ba người phía sau thấy Ma Cốt Ngột Lang chẳng những không dừng lại mà còn tăng tốc độ thì liền giận giữ, cả ba đều tăng tốc độ đuổi theo Ma Cốt Ngột Lang. Với tốc độ này thì Ma Cốt Ngột Lang sớm muộn cũng bị ba người này đuổi kịp.

Ma Cốt Ngột Lang thấy tình thế trước mắt càng lúc càng bất lợi, nhưng hắn hiện tại cũng không có nghĩ ra cách gì để thoát khỏi ba người kia. Trước mắt thấy khoảng cách giữa hắn và ba người phía sau càng lúc càng ngắn lại thì trong lòng của hắn cũng là đang dâng lên sóng lớn. Hắn lúc này đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chạy cũng khó tránh khỏi bị bắt, mà nếu như hắn dừng lại thì chính là chết. Hắn mà dừng lại thì đám người kia có thể tha cho hắn hay sao.

- Ha ha, Ma Cốt Ngột Lang, ngươi chạy cũng giỏi lắm, nhưng lần này ta muốn xem ngươi còn có thể chạy đi đâu được.

- Bảo hại chúng ta phải đuổi theo ngươi suốt một ngày, lần này ngươi có chết cũng không được toàn thân.

Khoảng cách của bốn người càng lúc càng gần, chỉ trong chớp mắt đã muốn bắt kịp đối thủ. Ma Cốt Ngột Lang còn đang không biết phải làm thế nào để chạy thoát thì đằng sau liền truyền tới tiếng cười nói của địch nhân.

Ma Cốt Ngột Lang thấy bản thân sớm muộn cũng rơi vào móng vuốt của kẻ địch thì trong lòng cũng là thở dài một hơi, nếu lần này đã không thể chạy thoát thì chi bằng dừng chạy nữa, dừng lại đánh với địch nhân của mình một trận sống chết, dù có chết cũng thống khoái. Đôi khi chạy trốn cũng không phải là cách giải quyết tốt nhất, chi có dừng lại đối mặt thì mới là cách giải quyết vấn đề một cách triệt để.

- Có chết cũng thống khoái.

Ma Cốt Ngột Lang trong miệng nói thầm, gương mặt toát lên một loại cảm giác kiên định. Hắn không muốn tiếp tục chạy trốn nữa, hắn muốn mặt đối mặt. Ma Cốt Ngột Lang lúc này cũng đã dừng lại, trong tay xuất hiện một chiếc Thất Hồn Ngọc Tiêu.

Ba người phía sau đuổi theo thấy Ma Cốt Ngột Lang đã dừng lại thì ánh mắt cũng là sáng lên, lập tức lảng không một vòng sau đó đứng chặn lại phía trước Ma Cốt Ngột Lang.

Ma Cốt Ngột Lang lúc này trong lòng không hề cảm thấy sợ hãi, mà thay vào đó hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng mình nhẹ nhõm hẳn đi, hình như hắn đã hiểu ra điều gì đó. Hắn chợt nhận ra bản thân mình cứ mãi chạy trốn, bất kể vấn đề gì hắn đều không trực tiếp đối mặt, đều là nhờ vào người khác mà giải quyết vấn đề thay cho hắn. Hôm nay hắn nhận ra rằng bản thân cứ mãi chạy trốn như thế thì trong lòng cũng hết sức không thoải mái, cảm giác nặng nề vẫn cứ mãi theo đuổi hắn, càng chạy càng mệt mỏi. Lâu dần thì trong lòng của hắn cũng đã hình thành một cái bóng ma khó mà dứt bỏ được.

Nhưng hoàn cảnh ngày hôm nay rốt cục cũng để cho hắn ngộ ra một điều, chạy trốn không phải là cách hay càng chạy thì càng mệt, chỉ có dừng lại tự mình đối mặt thì bản thân mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, mới mạnh mẽ hơn. Chỉ cần dũng cảm đối mặt thì dù thất bại hay thành công cũng sẽ không hổ thẹn với lòng. Không đối mặt, không dùng hết sức lực thì mới là điều thất bại nhục nhã nhất.

Ngay lúc này Ma Cốt Ngột Lang cảm thấy sâu thẳm trong lòng hắn có cái gì đó vừa mới vỡ ra, bóng ma trong lòng hắn dường như đã bị hắn gỡ xuống, một loại cảm giác nhẹ nhõm hẳn chưa bao giờ có được.

- Thế nào, không chạy nữa?? Ngươi chẳng phải rất giỏi chạy trốn hay sao??
- Ma Cốt Ngột Lang, thức thời thì hãy giao Thần Nguyên Thảo ra đây, ta có thể cho ngươi một cái chết thoải mái.
- Cần gì phải nhiều lời với hắn, chúng ta cứ tiến lên giết chết hắn sau đó lấy đi Thần Nguyên Thảo là được rồi.

Nếu đổi lại là Ma Cốt Ngột Lang của ngày trước thì có lẽ nghe được những lời này sẽ khiến cho hắn cảm thấy tức giận cùng xấu hổ, nhưng bây giờ hắn đã không còn là Ma Cốt Ngột Lang của ngày trước nữa rồi.

Ma Cốt Ngột Lang tâm tính hiện tại hết sức bình tĩnh, nếu như hắn đã lựa chọn dừng lại đối mặt thì trong lòng cũng không có cái loại cảm giác sợ hãi như trước đây nữa. Ma Cốt Ngột Lang nhìn ba người phía trước rồi nói:

- Muốn ta giao ra Thần Nguyên Thảo?? Đừng có mơ. Nếu muốn lấy thì hãy tự mình đến lấy. Thượng Diệp Phi, Hoàng Kim Bằng, Dương Hạ Du, Ma Cốt Ngột Lang ta hôm nay có chết cũng sẽ lôi ba người các ngươi theo cùng.

Ba người phía trước nghe vậy thì nhất thời cũng có chút ngạc nhiên, thiên tài chạy trốn của Phù Ma cổ tộc lại có thể nói ra được những lời này.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Pháp tướng, long thể, đại bằng, tộc văn

Ba người Thượng Diệp Phi nghe thấy lời này của Ma Cốt Ngột Lang mà trong lòng cũng thâm kinh ngạc, đây có phải là Ma Cốt Ngột Lang mà bọn chúng từng nghe nói không vậy. Cái này so với Ma Cốt Ngột Lang chỉ biết chạy trốn thì hoàn toàn khác xa a.

- Ô, Thượng Diệp Phi ta có nghe nhầm không vậy, ngươi đây là đang thách thức chúng ta hay sao.

Thượng Diệp Phi ồ lên một tiếng rồi nói, khuôn mặt tỏ ra vẻ khó tin. Ngay cả Dương Hạ Du ở bên cạnh nghe vậy cũng không khỏi nói vài câu châm chọc:

- Hắn có phải chạy trốn lâu quá rồi cho nên đầu óc có vấn đề hay không, chính mình sinh ra ảo giác??

Hoàng Kim Bằng ở bên cạnh cũng chỉ là cười khẩy một cái sau đó từ từ nói:

- Nếu hắn đã muốn chết vậy thì chúng ta thành toàn cho hắn.
- Nếu Hoàng huynh đã nói vậy thì chi bằng cả ba chúng ta cùng xông lên giết chết hắn, cho dù hắn có là Nguyên Anh tầng ba thì ta cũng không tin dưới sự hợp sức của chúng ta cũng không thắng nổi hắn.

Thượng Diệp Phi vừa nói vừa gật đầu. Cả ba người lúc này đồng thời đem pháp bảo của mình ra, Thượng Diệp Phi nhìn Ma Cốt Ngột Lang rồi nói với khuôn mặt dữ tợn:

- Ma Cốt Ngột Lang, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới gọi là thiên tài chân chính, một kẻ nhất gan chỉ biết chạy trốn như ngươi thật không xứng đáng với hai chữ thiên tài của Phù Ma tộc a.

Thượng Diệp Phi nói xong thì cả ba người cùng xông lên đánh về phía của Ma Cốt Ngột Lang. Thượng Diệp Phi là dùng một thanh Lưu Ly Kiếm, Dương Hạ Du ở bên cạnh cũng đồng dạng là sử dụng một thanh kiếm, còn vũ khí của Hoàng Kim Bằng thì lại khá là độc đáo, nhìn vào thấy rõ ràng đó là một cái lông chim màu đỏ dài chừng hai xích, lông chim màu đỏ này của Hoàng Kim Bằng được gọi là Hỏa Phụng Vũ, Hỏa Phụng Vũ này chính là được luyện chế lại từ lông của một con Phụng Hoàng cấp tám, nguyên liệu bậc này quả thực quá trân quý, Hỏa Phụng Vũ này của Hoàng Kim Bằng nhìn sơ qua cũng là Linh Khí thượng phẩm. Đây có lẽ chính là món pháp bảo tốt nhất trong bốn người đang đứng ở đây.

Thượng Diệp Phi và Dương Hạ Du cả hai đồng thời đánh ra hai luồng kiếm khí hết sức mạnh mẽ tấn công về phía của Ma Cốt Ngột Lang, còn Hỏa Phụng Vũ trong tay của Hoàng Kim Bằng thì lại hoá thành vô số Hỏa Phụng Vũ khác, toàn thân đều là rực lên ánh lửa nóng rực. Hỏa Phụng Vũ trong tay của Hoàng Kim Bằng cũng không hề chậm trễ đánh về phía Ma Cốt Ngột Lang.

Ma Cốt Ngột Lang sau khi đã xoá tan đi bóng ma trong lòng thì cả người cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, sức chiến đấu cũng là theo đó mà tăng lên. Thất Hồn Ngọc Tiêu trong tay cũng lập tức hình thành lên vô số đạo kiếm khí đánh về phía ba người kia.

- Ngày hôm nay ta sẽ cho các ngươi chứng kiến sức mạnh thật sự của Ngọc Tiêu Thất Hồn kiếm.

Ma Cốt Ngột Lang vừa mới nói xong thì vô số đường kiếm khí quanh người hắn đã bay thẳng về phía của ba người kia, trong lúc di chuyển còn mang theo âm thanh buồn bã tan nát cõi lòng.

- Một chiêu cũ rích, ngươi không còn chiêu gì mạnh hơn hay sao.

Dương Hạ Du khinh thường nói. Nhưng hắn vừa mới nói xong thì khuôn mặt nhất thời biến sắc, hắn lập tức cảm nhận được nê hoàn của hắn giống như bị thứ gì đó đánh vào.

- Không ổn, mọi người cẩn thận, đây là công kích thần niệm.

Hoàng Kim Bằng cũng là nhận ra sự nguy hiểm trong chiêu thức vừa rồi, không ngờ đây lại là thần niệm công kích.

Cả ba người sau khi đã nhận ra đây là thần niệm công kích thì nào còn ai dám lưu thủ nữa, tất cả đều toàn lực dùng thần niệm của mình chống đỡ đạo công kích này.

- Âm! Âm! Âm!

Lúc này thì chiêu thức mà cả bốn người đánh ra cũng đã va chạm vào nhau, lập tức trong không trung liền truyền ra tiếng chân nguyên nổ tung. Vô số đạo kiếm khí mà Ma Cốt Ngột Lang thì triển ra hiển nhiên cũng không thể cùng một lúc chống đỡ lại được cả ba người đồng thời đánh tới, chẳng mấy chốc hai đường kiếm khí của Thượng Diệp Phi và Dương Hạ Du đã xé rách vô số đạo kiếm khí đó, Hỏa Phụng Vũ của Hoàng Kim Bằng cũng là thiếu sót toàn bộ kiếm khí hình thành từ Thất Hồn Ngọc Tiêu.

- Vuu...vuu...

Thế nhưng một chiêu kia của Ma Cốt Ngột Lang cũng lại không hề đơn giản như vậy, sau khi bị ba đòn tấn công kia xé mở thì toàn bộ những đạo kiếm khí kia lại lập tức biến thành công kích sóng âm đánh về phía ba người kia, đây cũng là thủ đoạn của công kích thần niệm.

Một chiêu này của Ma Cốt Ngột Lang cũng có thể nói là biến hóa khôn lường, từ đầu chính là công kích bằng chân nguyên và còn có một chút là công kích thần niệm, nhưng sau đó thì lại chuyển thành công kích thần niệm chân chính, khiến cho kẻ địch khó lòng phòng bị.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Ba người Thượng Diệp Phi, Hoàng Kim Bằng, Dương Hạ Du đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, đòn công kích bằng thần niệm vừa rồi hiển nhiên là đã làm tổn thương nê hoàn của bọn chúng, bởi vì không có thủ đoạn phòng thủ thần niệm công kích cho nên cả ba đều đã bị trúng chiêu, chỉ phóng thần niệm ra chống đỡ một cách thông thường như vậy thì tất nhiên không phải là đối thủ của thần niệm công kích chân chính.

Mà Ma Cốt Ngột Lang sau khi thấy một chiêu của mình đắc thủ thì lại tiếp tục đánh ra một chiêu nữa, nhưng lần này không phải là công kích bằng thần niệm mà chính là công kích bằng chân nguyên.

- Âm! Âm! Âm!

Một chiêu thứ hai của Ma Cốt Ngột Lang va chạm với ba chiêu lúc đầu của ba người kia thì liền hoàn toàn chặn lại toàn bộ sau đó cũng tiêu biến mất.

- Hừ, lần này là chúng ta coi thường ngươi, nhưng lần sau sẽ không có chuyện như vậy nữa đâu.

Thượng Diệp Phi tức giận nhìn về phía Ma Cốt Ngột Lang, đúng lúc này cả cơ thể của hắn đột nhiên biến đổi, quần áo bên ngoài cũng rách toạc ra. Thượng Diệp Phi lúc này toàn thân đều được bao bọc lại bởi một lớp vảy rồng màu xanh trơn láng trông rất là cứng cáp, trên đầu của hắn cũng mọc ra hai cái sừng dài, phía sau thân của hắn chính là một chiếc đuôi nhọn dài gần một trượng.

Ma Cốt Ngột Lang thấy vậy thì ánh mắt cũng đã ngưng trọng hẳn lên, một khi Thượng Diệp Phi đã biến thành Long thể thì rất khó chơi đây. Long tộc mặc dù bên ngoài thì nhìn cũng giống tu sĩ bình thường, chiêu thức sử dụng cũng không khác gì so với những người khác, thế nhưng tộc nhân của Long tộc một khi đã sử dụng tới Long thể thì lại là một chuyện hoàn toàn khác biệt. Lúc này thì thân thể của bọn chúng được gia cường một lớp giáp cực kỳ chắc chắn bằng vảy rồng, nếu như so sánh về độ cứng cùng sắc bén thì không khác gì pháp bảo bình thường cả, lúc này chúng sẽ chiến đấu theo cách

cận chiến rất là khó chịu. Mà đúng lúc này thì Ma Cốt Ngột Lang lại nhìn thấy Hoàng Kim Bàng phía sau xuất hiện bóng ảnh của một con Đại Bàng to lớn, mà Dương Hạ Du ở bên cạnh đồng thời trước trán cũng xuất hiện một ký hiệu hoa văn hết sức đẹp đẽ.

Ma Cốt Ngột Lang thấy cả ba người kia đều đã sử dụng tới hậu chiêu thì bản thân cũng không chậm trễ sử dụng tới hậu chiêu của mình. Lúc này thì trước trán của Ma Cốt Ngột Lang đột nhiên xuất hiện một tấm hắc phù mờ ảo bay ra sau đó từ từ biến lớn, to gấp mấy lần thân thể của hắn. Ma Cốt Ngột Lang lập tức phun ra một ngụm máu lên trên tấm hắc phù mờ ảo, lập tức hắc phù liền biến thành hình tượng Hắc Ma Thần một sừng bao phủ lại Ma Cốt Ngột Lang vào bên trong.

Hắc Ma Thần một sừng này của Ma Cốt Ngột Lang chính là bí pháp trong tộc của hắn, bí pháp này cũng giống như các tộc còn lại trong Bát Đại Cổ tộc. Hắc Ma Thần này là pháp tướng bản mệnh của Ma Cốt Ngột Lang, đa phần những tộc nhân của Phù Ma tộc mang huyết mạch họ Ma đều có loại pháp tướng hình tượng gần giống như vậy. Mỗi một pháp tướng đều có ngoại hình giống với chủ nhân, nhưng cũng mang uy lực mạnh mẽ vô cùng.

- Nếu các ngươi đã muốn chơi thì Ma Cốt Ngột Lang ta cũng không ngại. Các ngươi cũng lên hết đi.

Ma Cốt Ngột Lang nhìn về phía ba người lạnh lùng nói. Lời nói này của hắn không có chút nào phóng đại, hắn bây giờ tự tin bản thân có thể một lúc đánh với ba người kia. Trước đây bởi vì tư tưởng của hắn luôn trốn tránh và sợ hãi, mà điều này lại không hề phù hợp với bí pháp mà hắn tu luyện cho nên không thể triệu hồi ra được pháp tướng của mình. Bây giờ tư tưởng của hắn đã được đã thông, pháp tướng bản mệnh tự nhiên cũng được hắn thi triển ra một cách dễ dàng.

- Hừ, ngươi cũng đừng vội mạnh miệng, ta không tin lần này chúng ta cũng không thể giải quyết được ngươi.

Thượng Diệp Phi nói xong thì cả người cũng đã bay lên sau đó hắn lập tức đánh ra một quyền. Một quyền này của Thượng Diệp Phi vừa mới vùng lên thì cánh tay của hắn liền xuất hiện hai con rồng màu xanh quấn ở xung quanh, khi một quyền này vừa mới đánh xuống thì hai con rồng xanh này cũng biến thành không lồ lao về phía Ma Cốt Ngột Lang.

- Song Long Hạ Hải.

Thượng Diệp Phi vừa đánh ra một quyền vừa hét lên một tiếng. Đồng thời ở bên cạnh hình bóng Đại Bàng phía sau Hoàng Kim Bàng cũng lập tức đánh ra hàng vạn chiếc lông vũ tấn công về phía pháp tướng cao hơn hai trượng của Ma Cốt Ngột Lang. Dương Hạ Du ở phía sau thực lực cũng bỗng nhiên tăng vọt mấy cái cấp độ sau đó lại một lần nữa chém ra một dải kiếm văn cuộn cuộn sóng lớn.

Ma Cốt Ngột Lang sau khi thấy kẻ địch đã tấn công thì bản thân cũng không hề chậm trễ, hắn lập tức đưa hai tay hợp thập lại với nhau sau đó không nhanh không chậm đánh ra một chưởng. Pháp tướng bảo vệ bên ngoài của Ma Cốt Ngột Lang cũng hành động giống hệt như hắn. Hắc Ma Thần vừa mới mở mắt ra thì lập tức một đại chưởng ẩn màu đen lập tức được hắn đánh ra.

- Thập Ấn Chương.

Hắc Ma Thần vừa mới hạ xuống một chưởng thì lập tức hình thành một bàn tay khổng lồ màu đen, ở giữa lòng bàn tay màu đen này chính là một hình chữ thập đang không ngừng xoay chuyển. Thập Ấn Chương chớp mắt đã va chạm với song long, Đại Bàng và cả kiếm văn cuộn cuộn sóng lớn.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đúng lúc này trên bầu trời đột nhiên truyền ra một tiếng động lớn, âm thanh tiếng sấm rung động trời đất vang lên, theo đó là một chùm năm mươi tư đạo hắc lôi to bằng bắp đùi người lớn dành xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 189: Diệt tuyệt lôi kiếp

Vô Danh sau khi bị lôi kiếp đánh rớt xuống mặt đất thì liền phun ra một búng máu, hắn lập tức lấy ra một lọ đan dược từ trong nhẫn trữ vật sau đó nuốt hết vào, lúc này có thể thấy khả năng hồi phục của hắn còn nhanh hơn trước nhiều lần, những chỗ da thịt bị đánh nát đã bắt đầu nên da non thay thế vào, xương cốt bị gãy cũng là từ từ khôi phục lại.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Lúc này trên bầu trời lại truyền tới tiếng sấm, bên trong lốc xoáy khổng lồ kia lại tiếp tục hình thành năm mươi tư đạo lôi kiếp màu đen to như bắp đùi người trưởng thành, nó đang luân quần đàng sau lớp mây đen dày đặc.

Vô Danh vẫn đang liên tục hấp thu linh khí ở xung quanh hắn, quanh người hắn bây giờ cũng đồng dạng hình thành một lốc xoáy linh khí cực lớn bao phủ hắn vào bên trong, thế nhưng tu vi của hắn vẫn chưa có cách nào xung kích tới Nguyên Anh. Hiện tại hắn vẫn còn một đoạn khoảng cách mới có thể đột phá.

Vô Danh thấy một triệu linh thạch mà mình đem ra cũng sắp bị hấn hấp thu toàn bộ, thế nhưng tu vi của hấn hiện tại vẫn cứ đang dừng lại ở Kim Đan viên mãn, để có thể đột phá từ Kim Đan viên mãn tới Nguyên Anh mà không cần dùng đan dược thì hấn đã phải bỏ ra đại giới không nhỏ, hai triệu thượng phẩm linh thạch của hấn vậy mà vẫn như sông đổ biển.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Rốt cục năm mươi tư đạo lôi kiếp màu đen thô to từ trên trời cũng đã rơi xuống trên đầu của Vô Danh, đánh xuống trước tiên chính là ba mươi sáu đạo hắc lôi.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

- Phốc! Phốc! Phốc!

Ba mươi sáu đạo hắc lôi thô to này vừa mới rơi xuống phía trên người của Vô Danh thì lập tức đánh ra năm miệng vết thương dài như con lươn điện trên người của Vô Danh, mọi vết thương đều muốn sâu tới tận xương. Huyết vụ trên người của hấn cứ thế bắn ra tung toé, lớp da non vừa mới thay lại một lần nữa bị lôi kiếp đánh cho cháy xém.

Vô Danh lần này lại tiếp tục lấy ra một lọ đan dược nữa nuốt vào, dược lực nồng ảm ngay lập tức làm giảm bớt cái cảm giác tê tê lạnh lạnh từ lôi kiếp đánh xuống, hấn cảm thấy được một trận dễ chịu.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Mà đúng lúc này trên bầu trời lại xuất hiện thêm năm mươi tư đạo lôi kiếp thô to giống như vừa nãy. Vô Danh thấy cảnh tượng này thì tròn mắt lên nhìn, mười tám đạo lôi kiếp còn lại vẫn còn chưa có đánh xuống vậy mà bây giờ lại có thêm một đợt năm mươi tư đạo lôi kiếp như vậy nữa là sao, đây quả thực là muốn lấy đi cái mạng nhỏ của hấn a.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Năm mươi tư đạo lôi kiếp kia rốt cục cũng đã rơi xuống rồi. Nhưng rất nhanh Vô Danh liền phát hiện ra, năm mươi tư đạo lôi kiếp này không phải là rơi ở trên người của hấn, mà là ở phía sau hấn rất xa. Vô Danh trong lòng cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, chẳng lẽ ở đây còn có người độ kiếp có thể tạo ra được lôi kiếp giống như hấn, nhưng rõ ràng đây chính là lôi kiếp của hấn mà. Vô Danh không chút ngần ngại phóng thần thức của mình ra phía sau quan sát, rất nhanh hấn liền hiểu được là có chuyện gì xảy ra. Hoá ra có một nhóm người xông vào bên trong khu vực mà hấn độ kiếp, từ đó liền chọc giận thiên uy lên mới giáng xuống năm mươi tư đạo lôi kiếp thô to lên người của bọn chúng. Cái này thật là đáng đời.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Vô Danh vừa mới nghĩ tới đó thì mười tám đạo lôi kiếp còn lại cũng đã rơi ở trên người của hấn, cả người hấn bây giờ nhìn còn muốn đen thui hơn cả than.

- Răng rắc! Răng rắc!

Lại hai đợt tiếng xương gãy truyền tới, lúc này Vô Danh cũng chỉ đành ngồi trên mặt đất vận chuyển Vô Cực Quyết cùng với Vô Cực Hoá Thần Luyện Thể Quyết chống đỡ. Lúc này thì Vô Danh rốt cục cũng đã cảm nhận được cánh cửa ngăn cách kia rồi, chỉ còn một chút xíu nữa thì hấn có thể phá tan cánh cửa tiến tới Nguyên Anh kỳ.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Lúc này trên bầu trời lại tiếp tục truyền ra tiếng sấm vang dội, chỉ thấy sau đám mây đen dày đặc kia dường như có tám mươi một con lôi long đen xì lấp ló ẩn hiện, chúng chỉ đang chờ thời cơ lao thẳng xuống phía dưới. Vô Danh nhìn thấy cảnh tượng này thì vừa mừng vừa cẩn trọng. Hấn mừng là tám mươi một đường lôi kiếp thô to này sẽ giúp hấn đột phá cánh cửa tới Nguyên Anh một cách dễ dàng, còn hấn cảm thấy bản thân cần phải cẩn trọng là hấn có thể bị đợt lôi kiếp lần này đánh cho trọng thương.

- Tới rồi.

Vô Danh trong miệng nói thầm, lôi kiếp rốt cục cũng đã giáng xuống. Mười tám đạo lôi kiếp thô to lại một lần nữa rơi xuống trên người của Vô Danh...

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Mười tám đạo lôi kiếp này rơi xuống mặc dù khiến cho vết thương trên người của hấn nặng nề hơn nhưng lại không có bất kì tác dụng nào giúp cho hấn có thể đột phá tới Nguyên Anh cả, một đoạn khoảng cách kia vẫn chưa thể lấp đầy, cánh cửa bước vào Nguyên Anh Vô Danh đã chạm tới nhưng vẫn không thể xô đẩy được nó. Mà cảnh tượng phía sau cũng khiến cho Vô Danh phải tròn mắt, sáu mươi ba đường lôi kiếp còn lại đang cùng lúc giáng xuống trên cơ thể của hấn. Một đòn này đánh xuống hấn mà không ngáp ngoái thì mới lạ đó. Vô Danh lúc này liền tế Khai Thiên Dạ Dao ra, hấn bất kể lúc nào cũng sẵn sàng chém ra một đao cản trở lại đạo lôi kiếp này. Bây giờ hấn chỉ cần chịu đựng vừa đủ số lôi kiếp đánh lên trên người để giúp hấn đột phá tới Nguyên Anh, số còn lại hấn không thêm để ý. Chỉ cần hấn có thể thắng cấp tới Nguyên Anh thì thân thể của hấn thừa sức chịu đựng được những lần tấn công phía sau nữa của lôi kiếp.

.....

Ma Cốt Ngột Lang vừa mới tung ra một chiêu thức thì chỉ trong chớp mắt đã va chạm với chiêu thức của ba người còn lại.

ẦM!

Một tiếng ầm lớn vang lên, bốn chiêu thức vừa mới va chạm với nhau thì lập tức tạo thành một luồng phản lực kinh khủng lan toả ra xung quanh, chân nguyên nổ tung xung kích ra bên ngoài khiến cho mặt đất ở nơi tiếp xúc của bốn chiêu kia lập tức bị đào ra một cái hố to rộng chừng bốn năm trượng, cây cối xung quanh cũng không ngừng đổ rạp trước uy thế của bốn chiêu này.

Chiêu thức của Ma Cốt Ngột Lang vẫn còn đang liên tục chống đỡ ba người kia, hai bên đang không ngừng triệt tiêu lẫn nhau. Chẳng mấy chốc Thập Ấn Chương của Ma Cốt Ngột Lang liền bị đám người kia đẩy lùi lại một đoạn, nhưng Ma Cốt Ngột Lang đâu có chịu thua dễ dàng như vậy, hắn lập tức làm ra một đạo thủ ấn sau đó điên cuồng rót chân nguyên của mình vào bên trong pháp tướng, lúc này thì ba người kia liền bị Thập Ấn Chương của Ma Cốt Ngột Lang đẩy lùi.

- Đoàn! Đoàn! Đoàn!

Trong lúc cả bốn người đang chiến đấu kịch liệt nhất thì trên bầu trời đột nhiên rơi xuống năm mươi tư đạo lôi kiếp đánh về phía bọn chúng. Cả bốn người đều thất kinh nhìn chằm chằm lôi kiếp khủng bố này đánh xuống, ai cũng không hiểu tại sao lại có lôi kiếp kinh khủng như vậy giáng ngay ở phía trên đầu của mình.

- Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Cả bốn người đang cố gắng hết sức chống đỡ lại đối thủ của mình thì liền bị lôi kiếp kinh khủng từ trên trời đánh xuống, ai lấy cũng không kịp phòng bị, cả bốn người đều bị lôi kiếp đánh cho học máu, ai lấy nhìn cũng hết sức thảm hại. Nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài, bởi vì cả bốn người đều sử dụng tới bí pháp trong tộc lên thực lực cũng là tầng vọt, năm mươi tư đạo lôi kiếp này mặc dù chia ra đánh lên trên bốn người nhưng cũng không gây ra tổn thương gì quá mức nghiêm trọng, quan trọng là cả bốn người đều bị chịu lực phản phệ lên mới bị thương học máu.

- Đoàn! Đoàn! Đoàn!

Chẳng đợi bốn người kia bò dậy, trên bầu trời lại tiếp tục đánh xuống một trăm bốn mươi bốn đạo lôi kiếp thô to đen kịt, lần này mọi người đều phải chịu đựng ba mươi sáu tia lôi kiếp.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Ba mươi sáu tia lôi kiếp thô to này vừa mới giáng xuống ở trên người thì ai lấy cũng đều phun ra một búng máu, quần áo càng là bị đánh rách tả tơi, ngay lúc này trên người cũng đã xuất hiện vài đạo vết thương dài như con lươn điện.

Ma Cốt Ngột Lang mặc dù đã có pháp tướng của mình chống đỡ cho nhưng kết quả vẫn hết sức là nghiệt ngã, chẳng những pháp tướng bị đánh tan mà hắn cũng bị thương nữa. Ba người còn lại cũng không khác gì Ma Cốt Ngột Lang là mấy.

Cả bốn người với vẻ mặt khó hiểu liếc lên trên bầu trời, không hiểu đây là chỗ quái quỷ nào mà lại có lôi kiếp kinh khủng như vậy giáng xuống, mỗi một đạo đều muốn to tổ bố, đánh xuống cũng là không chút lưu tình như vậy. Nhưng rất nhanh cả bốn người đều đã hiểu ra rằng có lẽ bản thân mình đã đi vào khu vực của một tu sĩ đang độ kiếp ở đây, hành vi như vậy chính là chọc giận thiên uy lên mới phải chịu lôi kiếp giáng xuống, nhưng ai lại có lôi kiếp kinh khủng như vậy đây.

Tất cả còn đang suy nghĩ thì cảnh tượng ở phía xa khiến cho cả bốn người đều phải ngây ngẩn sợ hãi. Mỗi một người đều nhìn thấy rõ ràng một thân ảnh nhỏ nhoi lao thẳng lên bầu trời sau đó bỏ ra một đạo về phía chòm lôi kiếp đen kịt thô to từ trên trời giáng xuống, đếm sơ qua thì đó chính là sáu mươi ba đạo lôi kiếp, so với ba mươi sáu đạo lôi kiếp vừa này mà bốn người phải chịu còn muốn kinh khủng hơn rất nhiều.

- Diệt...Diệt...tuyệt...lôi kiếp!

Cả bốn người giống như không dám tin vào mắt của mình nữa, ai lấy cũng đều kinh hồn táng đảm, giọng nói run run đầy sợ hãi của bốn người thốt ra bốn chữ.

Mọi người đi qua nhớ để lại một like ủng hộ tác với nha...

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 190: Nguyên Anh

Vô Danh ánh mắt lạnh lùng nhìn sáu mươi ba đạo lôi kiếp thô to đang đánh về phía thân thể của hắn, đúng lúc này ánh mắt của hắn sáng lên sau đó bất chấp thương thế trên cơ thể bật thẳng người lên trên không trung. Cả người của Vô Danh cùng với sáu mươi ba đạo lôi kiếp kia lập tức tạo thành một cái góc nghiêng, lúc này Khai Thiên Dạ Dao của Vô Danh bỏ ra.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Vô Danh vừa mới bỏ ra một đao này thì ngay lập tức liền đánh tan hơn mười đao lôi kiếp, thế nhưng vẫn còn năm mươi đao lôi kiếp rơi xuống ở trên thân thể của hắn.

- Răng rắc! Răng rắc!

Đúng lúc này cơ thể của Vô Danh giống như điều đứt dây bị đánh văng xuống phía dưới mặt đất, cả người liên tục truyền ra tiếng xương gãy, miệng hắn cũng không khỏi phun ra một búng máu, nhưng nụ cười trên gương mặt của hắn lại không thể xóa đi.

- ẦM...

Một tiếng ầm lớn vang lên bên trong cơ thể của Vô Danh, chín viên kim đan nhỏ màu vàng ở trên cây vũ trụ lúc này đột nhiên rung lên dữ dội sau đó nổ ầm một tiếng, ngay lập tức một luồng năng lượng liên miên sung mãn khắp cơ thể của Vô Danh, hắn cảm giác rõ ràng trong người của hắn giống như có một vụ nổ, cảm giác giống như bản thân bị nổ bom hết sức rõ ràng, nhưng khi chín viên kim đan kia nổ tung trong cơ thể hắn thì không làm cho cơ thể của hắn bị nổ tung theo, mà ngược lại hắn cảm nhận được rõ ràng nguồn năng lượng khổng lồ trong chín viên kim đan kia, Vô Danh biết cái đan ấy đã khai nổ rồi, và bước tiếp theo chính là lúc hắn ngưng tụ ra nguyên anh trong cơ thể của mình.

- Răng rắc! Răng rắc!

Chín viên kim đan nhỏ giống như quả bom phát nổ ở bên trong cơ thể của Vô Danh, sau khi nó phát nổ thì có công dụng đánh tan cánh cửa xiềng xích bước vào Nguyên Anh kỳ, lập tức khai nổ toàn bộ. Ngay lúc này Vô Danh đột nhiên cảm nhận được đan điền của mình, hình như đan điền của hắn không hề biến mất đi, nó vẫn còn ở đó, nó cũng không phải đã biến thành cây vũ trụ như hắn nghĩ. Đan điền chính là nơi sản sinh ra vô số thể sinh mệnh trong cơ thể, kim đan hay nguyên anh cũng đều là do nó sinh ra, hỏi nó làm sao có thể tự tiện biến mất đây. Cái đan điền này chỉ có một và duy nhất, nó cũng không tự động tan biến đi hay hóa thành bất kể thứ gì khác.

Sau khi kim đan đã khai nổ thì bước tiếp theo cũng chính là lúc ngưng tụ ra nguyên anh của bản thân, Vô Danh lúc này cũng điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh cơ thể của hắn, hắn cần một lượng lớn linh khí để có thể ngưng tụ nguyên anh. Toàn bộ linh thạch thượng phẩm còn lại cũng đã bị Vô Danh hấp thu hết sạch, ngay cả năng lượng đến từ lôi kiếp cũng đang bị hắn điên cuồng hấp thu, nhưng rốt cuộc thì hắn cũng chẳng hấp thu được chút gì năng lượng đến từ lôi kiếp bởi vì “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” đã hấp thu hết toàn bộ chỉ trong nháy mắt. Vô Danh triệt để ngốc trệ, trong lòng cũng có chút giận giữ.

Nhưng mà ngay lúc này thì “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” lại rung lên một lần nữa, nó tiếp tục phát ra từng đạo tín tức tới chỗ dải Hồng Mông đạo vận. Dải Hồng Mông đạo vận kia sau khi nhận được tín tức mà “mầm mống Thiên Đạo lôi kiếp” phát ra thì nó lại một lần nữa toát ra những dòng chảy đạo vận mệnh mông, lần này so với lần trước còn muốn nhiều hơn gấp đôi.

Vô Danh thấy vậy thì cực kì kinh hãi, hắn bây giờ cần nhất chính là nguồn năng lượng như của Hồng Mông đạo vận, mặc dù bây giờ dòng chảy đạo vận mệnh mông trong cơ thể của hắn đã nhiều hơn gấp đôi và cũng có chút thô bạo, nhưng hắn không ngại ngần cuốn hết tất cả vào bên trong Vũ Trụ mạch lạc của hắn.

Vô Danh giống như đang đói khát lắm mà ngẫu nhiên hấp thu dòng chảy đạo vận mệnh mông vào bên trong Vũ Trụ mạch lạc của hắn. Có loại năng lượng này giúp đỡ thì còn phải sang khoái hơn là hấp thu linh khí rất nhiều, không những vậy thương thể trên người của hắn còn muốn hồi phục nhanh hơn gấp mấy lần.

Lúc này trong cơ thể của Vô Danh không ngừng vang lên tiếng ồ ồ do vận chuyển Vô Cực Quyết tới mức cực hạn, nguyên anh của hắn cũng đã bắt đầu thành hình rồi. Ngưng tụ nguyên anh là một bước hết sức quan trọng, hắn nhất định không được thất bại. Lúc này Vô Danh cũng chẳng còn nghĩ đến việc sót của nữa, hắn ngay lập tức lấy ra một viên cực phẩm tiên tinh mà sử dụng, đây là viên tiên tinh lần trước mà hắn vẫn chưa dùng hết khi tấn cấp Trúc Cơ.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Lúc này thì trên bầu trời lại tiếp tục truyền ra tiếng lôi kiếp gầm rú, lần này cũng muốn dữ dội hơn lần trước gấp hai lần, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một trăm lẻ tám đao lôi kiếp to như cái chậu nước, chỗ này mà giáng xuống thì đúng là biến toàn bộ thành tro bụi.

Vô Danh thấy uy thế của lôi kiếp lần này quả thực là rất kinh khủng, có lẽ một đao lần trước mà hắn bỏ ra đã không khỏi chọc giận tới cái uy của Thiên Đạo, cho nên bây giờ mới có lôi kiếp khủng bố như vậy giáng xuống. Vô Danh lúc này chỉ biết điên cuồng hấp thu tiên khí bên trong cực phẩm tiên tinh để hình thành nguyên anh trong đan điền, chỉ cần hắn kịp thời hình thành nguyên anh thì hắn có thể sống sót sau đợt lôi kiếp này.

.....

Ở phía xa đám người Ma Cốt Ngột Lang, Thượng Diệp Phi, Hoàng Kim Bằng, Dương Hạ Du nhìn thấy cảnh tượng này cũng đã sợ hãi tới mức run rẩy rồi, bốn người quả thực không dám tin vào mắt của mình, nó quả thực là quá khó tin.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Đúng lúc cả bốn người đang ngây ngốc nhìn xem thân ảnh phía xa thì trên đầu cũng liền truyền tới tiếng gầm rú của lôi kiếp. Ánh mắt cả bốn người ngây ngốc ngửa đầu lên mà nhìn phía trên bầu trời đen kịt, hơn hai trăm đao lôi kiếp to bằng cái chậu nước đang chuẩn bị lao xuống, từng tia sét giống như

được phóng đại ở trong mắt của cả bốn người, trong đầu bọn hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó chính là chạy.

Vốn đang ngây ngốc thì liền bị tiếng sấm này đánh cho tỉnh ra, Ma Cốt Ngột Lang lập tức lấy từ trong nhẫn trữ vật của mình ra một chiếc Phá Không Phù cấp năm, hắn vội vàng phun lên đó một ngụm máu rồi kích phát Phá Không Phù.

Ba người kia cũng là không hề chậm trễ đem ra thủ đoạn chạy trốn của mình, bởi vì nếu như chạy không nhanh thì đạo lôi kiếp kia sẽ rơi xuống, đến lúc đó muốn chạy cũng đừng nghĩ tới nữa.

Ma Cốt Ngột Lang vừa mới kích phát Phá Không Phù thì ngay lập tức có một lốc xoáy màu xanh bao lấy cả người của hắn, phía trên đầu của hắn cũng là bị rách ra một kẽ hở ở trong không trung.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Ngay lúc cả bốn người sắp rời đi thì hơn hai trăm đạo lôi kiếp to bằng chậu nước cũng đã đánh ập xuống phía trên đầu của bốn người.

- Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Hơn hai trăm đạo lôi kiếp vừa mới rơi xuống thì ngay lập tức liên tục đánh văng ra mấy luồng huyết vụ. Nhưng có lẽ cả bốn người kia đều đã chạy thoát được. Hiện nhiên trước khi chạy thoát thì vẫn bị hơn hai mươi đạo lôi kiếp đánh trúng khiến cho thụ thương. Vết thương này chắc chắn là không hề nhẹ một chút nào.

Những đạo lôi hồ còn lại sau khi không tìm thấy mục tiêu của mình đâu nữa thì lập tức đánh xuống mặt đất phía dưới. Hơn một trăm đạo lôi kiếp này vừa mới rơi xuống thì mặt đất cũng liên tục bị đánh ra từng cái hố rộng hơn một trượng, bụi đất bắn lên tung tóe, cây cối xung quanh cũng bị đánh cho cháy đen, lửa bốc lên nghi ngút liên tục, cả một mảng rừng xanh ở đây đột nhiên bốc cháy toàn bộ.

.....

Vô Danh bởi vì điên cuồng vận chuyển Vô Cực Quyết hấp thu linh khí từ bốn phía xung quanh cùng với cực phẩm tiên tinh và dòng chảy đạo vận mệnh mông thì nguyên anh trong cơ thể hắn đang ngưng tụ càng ngày càng rõ ràng hơn. Lúc đầu nguyên anh của hắn chỉ là một hình người trong suốt đang ngồi đả tọa bất động, nhưng theo thời gian Vô Danh hấp thu càng nhiều linh khí thì hình người trong suốt đang ngồi đả tọa bất động này cũng dần dần có đường nét hơn. Nguyên anh của Vô Danh đang ngày một hoàn thiện.

Từng luồng linh khí cùng dòng chảy đạo vận thông qua Vũ Trụ mạch lạc chuyển đổi thì liền bắt đầu truyền vào trên ngọn cây vũ trụ rồi từ cành lá của cây vũ trụ truyền xuống tới gốc, nguyên anh sắp ngưng thực của Vô Danh đang ngồi ở phía dưới gốc cây vũ trụ cũng đang điên cuồng hấp thu những luồng năng lượng này.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Một trăm lẻ tám đạo lôi kiếp to bằng chậu nước rót cục cũng đã rơi xuống, những chỗ nó đi qua không gian cũng vặn vẹo kinh khủng, không khí cũng muốn theo đó mà bốc hơi.

- Rào! Rào! Rào!

Lúc này thì trên bầu trời cũng đã đổ mưa lớn rơi xuống, những hạt mưa theo một trăm lẻ tám đạo lôi kiếp kia hạ xuống cũng bị đánh cho bốc hơi. Vô Danh thấy trước tiên rơi vào trên người của hắn chính là bảy mươi hai đường lôi kiếp thô to, Vô Danh vẫn bình tĩnh ngồi ở phía dưới chờ đợt lôi kiếp này đánh xuống.

- Thành công.

Vô Danh đột nhiên nhoen miệng cười, hắn rốt cục cũng đã ngưng tụ thành công nguyên anh của bản thân mình. Nguyên anh của hắn đang ngồi đả tọa bất động ở phía dưới gốc cây vũ trụ kia, hai tay của nó kết ấn lại, nếu như nhìn rõ thì sẽ thấy phía trên kết ấn còn có một quả cầu nho nhỏ đang không ngừng xoay chuyển, năng lượng vô tận đang chảy bên trong quả cầu này. Vô Danh bây giờ đã là tu sĩ Nguyên Anh tầng một sơ kỳ, khi đạt tới cấp độ này thì cơ thể của hắn không chỉ cứng cáp hơn trước mà hắn còn cảm nhận được bản thân dường như có thể tu luyện vô hạn. Hắn thấy rằng Vô Cực Quyết thời thời khắc khắc đều đang vận chuyển trong cơ thể của hắn, vận chuyển liên tục không bao giờ dừng lại, mà tốc độ tu luyện này giống hệt lúc hắn vận chuyển Vô Cực Quyết tới mức cực hạn. Đây cũng chính là điểm mạnh mẽ nhất của công pháp Vô Cực Quyết, người sử dụng sau khi thăng cấp tới Nguyên Anh thì có thể tu luyện vô hạn, vào mỗi thời khắc đều đang tu luyện, không ở đâu là không tu luyện được, phá vỡ tất cả các giới cấm.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tạo Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 191: Luyện Thể Tầng Năm : Anh Cảnh

Bảy mươi hai đạo lôi kiếp đen kịt to bằng chậu nước từ trên bầu trời lao thẳng xuống, tiếng gầm rú của chúng vang vọng khắp không trung, chỉ trong

chóp mắt đã đánh xuống thân thể của Vô Danh.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Bảy mươi hai đạo lôi kiếp này vừa rơi vào trên thân thể của Vô Danh thì liền xé rách cơ thể vừa mới hoàn thiện của hắn, trên người hắn lại xuất hiện khá nhiều vết thương.

- Răng rắc!

Đúng lúc này thì một tiếng xương gãy răng rắc lại truyền tới, một bên vai của Vô Danh đã bị đánh gãy sụp xuống, máu từ trên vai của hắn chảy ra đầm đìa. Mỗi một lần lôi kiếp đánh xuống như vậy, hắn cảm giác tim của mình lại một lần bị kích điện giật nảy lên.

Mặt đất xung quanh Vô Danh bị thấm mưa cũng đã bắt đầu nhão ra, phía trên đó còn có tiếng nổ lách tách liên tục. Phía trên mặt nước lưu lại chính là hình dáng ba mươi sáu đạo lôi kiếp còn lại đang giáng xuống.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Ba mươi sáu đạo lôi kiếp vừa rơi ở trên người của Vô Danh thì liền đánh cho hắn trợn tròn mắt lên, từng luồng huyết vụ bị đánh văng ra bên ngoài thân thể, những vết thương chảy xém ngang dọc trên cơ thể không khác gì những con lươn điện.

- Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Một loạt tiếng xương gãy vang lên, cơ thể của Vô Danh giống như bị đánh sụp xuống vậy, xương tay cùng xương chân của hắn bị đánh gãy liên tục, từng khúc từng khúc một. Có vẻ như bảy mươi hai đạo lôi kiếp lần trước rơi vào trên người của hắn không lập tức làm cho xương của hắn gãy đi mà là khiến cho chúng bị rạn nứt, để đến bây giờ ba mươi sáu đạo lôi kiếp còn lại đánh xuống thì toàn bộ tan vỡ hết ra. Vô Danh cắn răng nhịn đau đón lấy ra một nắm đan dược rồi nuốt vào, hắn mặc dù đã tấn cấp Nguyên Anh rồi vậy mà vẫn không thể chống đỡ nổi đợt lôi kiếp lần này, nó thực sự là quá mạnh.

Theo từng đợt lôi kiếp đánh xuống thì tu vi của Vô Danh cũng đang không ngừng tăng lên, tu vi của hắn từ Nguyên Anh tầng một sơ kỳ liền tăng tới tầng một trung kỳ sau đó lại tiếp tục tăng lên. Vô Danh lúc này chỉ biết điên cuồng hấp thu linh khí và dòng chảy đạo vận vào trong cơ thể, cực phẩm tiên tinh trong tay của hắn cũng đang ảm đạm dần.

Vô Danh bình thường tu luyện rất chậm chạp cho nên hắn nhất định phải nhờ vào lôi kiếp để tăng lên tốc độ tu luyện của bản thân, những lúc như vậy đều hết sức quan trọng đối với hắn. Vô Danh lúc này còn ăn tranh năng lượng lôi kiếp với cả “mâm mồng Thiên Đạo lôi kiếp”. “Mâm mồng Thiên Đạo lôi kiếp” thấy vậy cũng rất là bất mãn, nó cũng tăng nhanh tốc độ hấp thu của bản thân lên, chỉ vèo một cái là toàn bộ năng lượng đã bị nó hút sạch. Vô Danh cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu thở dài.

- Ca ca...

Đúng lúc này thì cơ thể của Vô Danh đột nhiên truyền ra tiếng ca ca, xương cốt bị đánh gãy của hắn cũng từ từ gãy dựng lại, da thịt cũng bắt đầu liền lại, máu cũng đã ngưng chảy. Vô Danh vậy mà đã tấn cấp luyện thể cấp năm "Anh cảnh" rồi. Sau khi đã thành công tăng cấp lên luyện thể cấp năm thì cơ thể của Vô Danh lại càng cứng cáp hơn lần trước rất nhiều lần, sức chiến đấu lại theo đó mà tăng lên rất nhiều. Chẳng mấy chốc toàn bộ vết thương trên cơ thể của hắn cũng đã khôi phục lại toàn bộ.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Trên bầu trời lúc này lại truyền tới tiếng lôi kiếp gào thét, lại là một trăm lẻ tám đạo lôi kiếp giống như lần trước.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Một trăm lẻ tám đạo lôi kiếp này cùng lúc rơi vào trên người của Vô Danh, nhưng lần này ngoài việc đánh cho hắn gãy ra vài chiếc xương thì cũng không có nguy hiểm gì, chút vết thương này Vô Danh cũng có thể từ từ khôi phục lại.

Sau khi một trăm lẻ tám đạo lôi kiếp kia đã đánh xuống thì bầu trời cũng liền trở lên yên tĩnh, mây đen cũng đã bắt đầu rút đi, mưa cũng đang ngừng rơi, bầu trời sáng sủa cũng đã trở lại. Vô Danh vẫn còn đang ngồi ở phía dưới mặt đất tiếp tục tu luyện, hắn muốn nhân cơ hội lần này tiến vào Nguyên Anh tầng hai.

- ẦM!

Rốt cục thì sau hai canh giờ nữa Vô Danh cũng đã thành công tiến vào Nguyên Anh tầng hai sơ kỳ và vững chắc ở đó, cực phẩm tiên tinh trong tay của hắn cũng vẫn còn rất sáng, không hề là cực phẩm tiên tinh, giúp hắn tăng lên gần hai cái cấp độ mà vẫn còn nhiều tiên khí ẩn chứa bên trong như vậy. Hấp thu hết một viên cực phẩm tiên tinh này thì có lẽ tu vi của hắn phải tăng lên tới Hư Thần trung kỳ cũng có thể.

Cái đầu của Vô Danh vốn bị lôi kiếp đánh cho cháy đen rụng hết cả tóc, nhưng sau mấy canh giờ tu luyện có sự hỗ trợ của dòng chảy đạo vận mệnh mồng thì tóc của hắn cũng lại mọc dài ra như lúc trước, sinh cơ khí tức ở bên trong dòng chảy đạo vận mệnh mồng quả là có rất nhiều, để cho hắn khôi phục lại cũng rất nhanh.

Vô Danh đánh ra vào đạo thủ pháp tẩy đi tạp chất cùng vết nhem nhuốc trên cơ thể của mình sau đó liền mặc vào một bộ y phục mới, thân thể trần truồng của hắn đã được che đi.

Vô Danh nhìn xung quanh một vòng, rừng cây bị cháy cũng đã bị nước mưa rơi xuống dập tắt, không gian trong lành cũng đã quay trở lại, hắn đi ra ngoài độ kiếp lần này có lẽ cũng đã mất tới vài ngày.

Vô Danh xóa đi dấu vết mình đã từng ở đây độ kiếp sau đó liền rời đi, hắn quay trở lại toà thành lần trước mà hắn ở qua đêm.

.....

Ma Cốt Ngột Lang sau khi sử dụng Phá Không Phù chạy thoát khỏi lôi kiếp thì liền xuất hiện tại một khu vực có rất nhiều lều trại cùng động phủ. Ma Cốt Ngột Lang ôm thân hình chật vật đầy vết thương của mình từ từ lết vào trong. Với cái thân hình thảm hại này của Ma Cốt Ngột Lang thì vừa mới đi vào bên trong khu vực đó đã có rất nhiều người nhìn thấy.

Lúc này từ trong một căn động phủ ở bên cạnh đi ra một vị nam tử thân hình cao lớn, hắn vội vàng chạy về phía Ma Cốt Ngột Lang rồi nói:

- Ma Cốt Ngột Lang, ngươi làm sao...sao lại ra nông nỗi này.

Ma Cốt Ngột Lang lúc này mặc dù nghe thấy nhưng cũng không có trả lời, một lời không thể nào nói hết. Nam tử thân hình cao lớn này tên là Vu Phù La, mặc dù không cùng một dòng huyết mạch nhưng cũng là tộc nhân thân thiết nhất của Ma Cốt Ngột Lang, vừa nhìn thấy đồng bạn của mình bị thương tới mức như vậy thì trong lòng cũng không khỏi lo lắng. Vu Phù La lập tức vác Ma Cốt Ngột Lang lên trên vai của mình sau đó chạy thẳng về phía túp lều tròn lớn ở chính giữa doanh trại.

Vu Phù La vừa mới tiến vào liền nhìn thấy hai người đang ở phía trước nói chuyện với nhau. Hắn vội khom người nhìn về phía cô gái ở phía trước mặt nói:

- Tiểu thư.

Sau đó Vu Phù La lại quay sang cô gái bên cạnh rồi gật đầu chào:

- Nguyệt Nhi cô nương.

Hiển nhiên cô gái ngồi ở giữa chính là Ma Tiểu Uyên, còn Nguyệt Nhi thì đang ngồi ở bên cạnh nàng. Ma Tiểu Uyên vẫn là mặc trên người một bộ thanh y làm toát lên vẻ lạnh lùng thanh khiết, còn Nguyệt Nhi thì vẫn là bộ y phục màu trắng thướt tha dịu dàng.

Ma Tiểu Uyên liếc mắt nhìn về phía sau lưng của Vu Phù La rồi hỏi:

- Chuyện gì xảy ra??

Vu Phù La nghe vậy thì lập tức cúi người trả lời:

- Tiểu thư, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, khi ta vừa mới đi ra thì liền nhìn thấy Ma Cốt Ngột Lang hắn ở trong bộ dạng thảm hại như vậy.

- Mau đặt hắn ngồi xuống.

Ma Tiểu Uyên chỉ vào chiếc ghế phía dưới rồi nói. Sau đó nàng cũng từ từ đi xuống rồi lấy ra một viên đan dược trị thương từ bên trong nhẫn trữ vật của mình. Ma Tiểu Uyên đưa viên đan dược này cho Vu Phù La rồi nói:

- Cho hắn sử dụng viên Cửu Hoa Phục Thương đan này, hắn sẽ tỉnh lại nhanh thôi.

- Vâng, tiểu thư.

Vu Phù La gật đầu một cái sau đó liền nhận lấy viên Cửu Hoa Phục Thương Đan kia rồi đưa vào trong miệng của Ma Cốt Ngột Lang. Sau một lúc Ma Cốt Ngột Lang hai mắt liền từ từ mở ra.

Ma Cốt Ngột Lang sau khi nhìn rõ người trước mắt thì lập tức muốn đứng lên hành lễ. Nhưng đúng lúc hắn đang muốn đứng lên thì liền nghe thấy Ma Tiểu Uyên nói:

- Không cần đứng lên, ngươi cứ ngồi yên đó.

Vu Phù La cũng là hiểu ý của Ma Tiểu Uyên cho nên đã đưa tay đỡ Ma Cốt Ngột Lang ngồi xuống.

- Đa tạ tiểu thư.

Ma Cốt Ngột Lang ôm quyền hướng về phía Ma Tiểu Uyên cảm tạ một tiếng. Ma Tiểu Uyên nghe vậy thì liền xua tay nói:

- Không cần, ngươi bây giờ nói cho ta biết ngươi tại sao lại trở thành bộ dạng như vậy.

- Đúng, huynh đệ ngươi mau nói xem ai đã hại ngươi ra thành như vậy, chỉ cần nói cho ta biết ta sẽ đi xử lý hắn trả thù cho ngươi.

Vu Phù La cũng hùng hùng hổ hổ nói. Ma Cốt Ngột Lang nghe xong câu hỏi này thì khuôn mặt cũng là tái mét, muốn nói không nên lời. Trong đầu của

hắn vẫn còn nhớ như in cái cảnh tượng khủng khiếp đó.

Ma Tiểu Uyên rõ ràng cũng nhìn thấy điểm bất ổn trên gương mặt của Ma Cốt Ngột Lang, nàng lại một lần nữa khuyên bảo hắn:

- Ngươi không cần sợ hãi, chỉ cần nói rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, ta sẽ lấy lại công đạo cho ngươi.

Ma Cốt Ngột Lang nghe xong câu này thì cũng chỉ lắc đầu, một lúc sau hắn liền thở dài một hơi sau đó bắt đầu kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Của Tào Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.